JUDECATA

ÎNCEPE DE LA CASA LUI DUMNEZEU

CUVÂNTUL

CUVÂNTUL

JUDECATA

ÎNCEPE DE LA CASA LUI DUMNEZEU

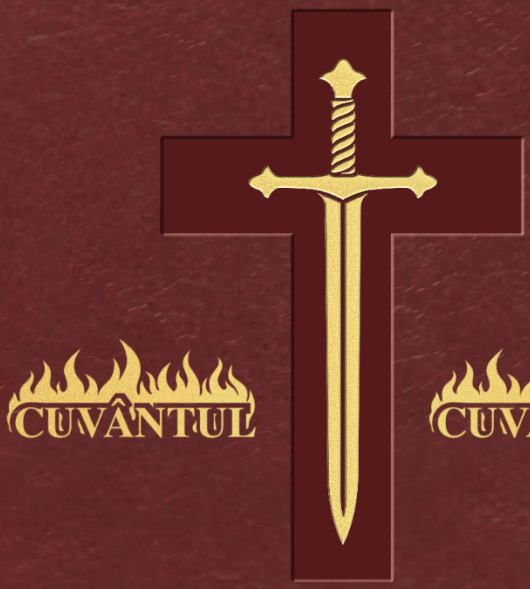

CUVÂNTUL

CUVÂNTUL

Cuprins

Prefață
Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 1
Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 2
Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 3
Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 5
Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 15
Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 88
Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 103
Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 4
Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 5
Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 6
Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 8
Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 10
Imnul Împărăției
Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 12
Veseliți-vă, oamenilor!
Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 26
Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 29
Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii
Omul corupt este incapabil să-L reprezinte pe Dumnezeu
Slujirea religioasă trebuie curățită
În credința ta în Dumnezeu ar trebui să I te supui lui Dumnezeu
Promisiunile către cei care sunt desăvârșiți
Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți
Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui
Cu privire la folosirea omului de către Dumnezeu

Poruncile noii epoci
Împărăția Milenară a sosit
Ar trebui să știi că Dumnezeul practic este Dumnezeu Însuși
Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi
Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?
Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu
Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul
Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu
În credință, ar trebui să ne concentrăm pe realitate – implicarea în ritualuri religioase nu este credință
Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu
Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii
Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt în acord cu intențiile Sale
Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu
Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului
Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu
Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării
Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu
Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu
O scurtă discuție despre „Împărăția Milenară a sosit”
Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El
Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus
Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui
Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei
Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul

Ești o persoană care a prins viață?
A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu
Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu
Viziunea lucrării lui Dumnezeu (1)
Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)
Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)
Taina întrupării (1)
Taina întrupării (2)
Taina întrupării (3)
Taina întrupării (4)
Cele două întrupări încheie semnificația întrupării
Oare există Treimea?
Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)
Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)
Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)
Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?
Care este înțelegerea voastră despre binecuvântări?
Ce înțelegi despre Dumnezeu?
Ce înseamnă să fii o persoană adevărată
Ce știi despre credință?
Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut
Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei
Mântuitorul S-a întors deja pe un „nor alb”
Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului
Lucrarea în Epoca Legii
Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării
Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi

Referitor la apelative și identitate

Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți intenția lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului

Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?

Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi

Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului

Dumnezeu este Domnul tuturor ființelor create

Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul

Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului

Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu

Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat

Esența trupului locuit de Dumnezeu

Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului

Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc

Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată

Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună

Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul

Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu

Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși

Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos

Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?

Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr

Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor

Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice
Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta
Cui îi ești credincios?
Despre destinație
Trei avertismente
Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad
Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu
Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ
O problemă foarte serioasă: trădarea (1)
O problemă foarte serioasă: trădarea (2)
Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre
Dumnezeu este sursa vieții omului
Suspinul Celui Atotputernic
Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă
Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri
Cunoașterea lui Dumnezeu este calea de a te teme de Dumnezeu și de a evita răul
Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa

Prefață

Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei pentru a se conforma intențiilor lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă din cauză că, deși oamenii sunt familiarizați cu cuvântul „Dumnezeu" și cu expresii precum „lucrarea lui Dumnezeu", ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și cu atât mai puțin Îi cunosc lucrarea. Atunci, nu e de mirare că toți cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt confuzi în credința lor despre El. Oamenii nu iau în serios credința în Dumnezeu, și asta doar deoarece a crede în Dumnezeu este prea nefamiliar, prea ciudat pentru ei. Astfel, ei nu se ridică la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă nu Îi cunosc lucrarea, atunci nu sunt potriviți pentru folosul lui Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt ei capabili să-I satisfacă intențiile. „Credința în Dumnezeu" înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, satisface intențiile lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi „credință în Dumnezeu." Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe o chestiune simplă și frivolă. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că poate continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită. Astăzi, încă mai există cei care cred în

Dumnezeu după cuvinte și după doctrine fără valoare. Ei nu știu că le lipsește esența credinței în Dumnezeu și că nu pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Totuși, ei se roagă lui Dumnezeu pentru binecuvântările siguranței și suficient har. Să ne oprim, să ne liniștim inimile și să ne întrebăm: nu cumva a crede în Dumnezeu este cu adevărat cel mai ușor lucru de pe pământ? Nu cumva a crede în Dumnezeu nu înseamnă nimic mai mult decât să primești mult har de la Dumnezeu? Sunt oamenii care cred în Dumnezeu fără a-L cunoaște sau care cred în Dumnezeu și, totuși, I se opun, într-adevăr capabili să satisfacă intențiile lui Dumnezeu?

Despre Dumnezeu și despre om nu se poate vorbi în aceiași termeni. Esența și lucrarea Lui sunt lucrurile cel mai de nepătruns și de neînțeles pentru om. Dacă Dumnezeu nu Își face personal lucrarea și nu Își rostește cuvintele în lumea omului, atunci omul nu va putea niciodată să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu. Și, astfel, nici măcar cei care și-au devotat întreaga viață lui Dumnezeu nu vor reuși să Îi primească aprobarea. Dacă Dumnezeu nu începe să lucreze, atunci, oricât de mult bine ar face omul, va fi totul degeaba, deoarece gândurile lui Dumnezeu vor fi întotdeauna mai înalte decât gândurile omului, iar înțelepciunea lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea omului. Și, astfel, spun că aceia care pretind că Îl „înțeleg pe deplin” pe Dumnezeu și lucrarea Lui, sunt o mulțime de inepți; că sunt toți înfumurați și ignoranți. Omul nu ar trebui să definească lucrarea lui Dumnezeu; mai mult, omul nu poate să definească lucrarea lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, omul este la fel de neînsemnat ca o furnică; deci cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Cei cărora le place să declame: „Dumnezeu nu lucrează în felul acesta sau în celălalt” sau „Dumnezeu este așa sau așa” – nu vorbesc ei cu aroganță? Toți ar trebui să știm că omul, care este al trupului, a fost stricat de Satana. Natura adevărată a omenirii este să se opună lui Dumnezeu. Omenirea nu este pe picior de

egalitate cu Dumnezeu, și cu atât mai puțin poate omenirea spera să dea sfaturi pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cât despre cum călăuzește Dumnezeu omul, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Este de cuviință ca omul să se supună, fără a profesa cutare și cutare perspectivă, pentru că omul este doar țărână. De vreme ce este intenția noastră să-L căutăm pe Dumnezeu, nu ar trebui să ne suprapunem noțiunile noastre peste lucrarea lui Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să le ia în considerare, cu atât mai puțin ar trebui să ne folosim firea stricată pentru a ne împotrivi în mod voit și viguros lucrării lui Dumnezeu. Nu ne-ar face aceasta antihriști? Cum ar putea astfel de oameni să creadă în Dumnezeu? De vreme ce noi credem că există un Dumnezeu și de vreme ce ne dorim să-L mulțumim și să-L vedem, ar trebui să căutăm calea adevărului și să căutăm o cale de a fi compatibili cu Dumnezeu. Nu ar trebui să ne împotrivim Lui cu trufie. Ce bine ar putea să rezulte vreodată din astfel de acțiuni?

Astăzi, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare. Poate că nu ești capabil să accepți aceste cuvinte și poate că ți se par ciudate, dar te-aș sfătui să nu îți expui naturalețea, căci doar cei care într-adevăr flămânzesc și însetează după dreptate în fața lui Dumnezeu pot să dobândească adevărul și doar cei care sunt cu adevărat evlavioși pot fi luminați și călăuziți de El. Se dobândesc rezultate prin căutarea adevărului cu liniște cumpătată, nu prin certuri și controverse. Când spun că: „astăzi, Dumnezeu a făcut o lucrare nouă”, Mă refer la chestiunea reîntoarcerii lui Dumnezeu în trup. Poate că aceste cuvinte nu te deranjează; poate că le disprețuiești; sau poate chiar sunt de mare interes pentru tine. Indiferent de situație, sper că toți aceia care își doresc într-adevăr ca Dumnezeu să Se arate pot să recunoască acest fapt și să îi acorde o cercetare atentă, în loc să tragă concluzii pripite despre el; așa ar trebui să acționeze o persoană înțeleaptă.

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea

lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea realistică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi urmați voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

Poate ai deschis cartea aceasta cu scopul de a cerceta sau cu intenția de a accepta; oricare ar fi atitudinea ta, sper că o vei citi până la final și că nu o vei lăsa deoparte cu ușurință. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, atitudinea ta se va schimba, dar asta depinde de motivația ta și de gradul tău de înțelegere. Cu toate acestea, există un lucru pe care ar trebui să îl știi: cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi zugrăvit drept cuvântul omului și cu atât mai puțin poate cineva să facă astfel încât cuvântul omului să fie cuvântul lui Dumnezeu. Un om folosit de Dumnezeu nu este Dumnezeul întrupat, iar Dumnezeul întrupat nu este un om folosit de Dumnezeu. În asta, există o diferență esențială. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, nu le vei recunoaște ca pe cuvintele lui Dumnezeu, ci doar ca pe luminarea pe care a dobândit-o omul. În cazul acela, ești orbit de ignoranță. Cum pot cuvintele lui Dumnezeu să fie aceleași cu luminarea pe care a dobândit-o omul? Cuvintele lui Dumnezeu întrupat deschid o nouă epocă, îndrumă toată omenirea, dezvăluie taine și îi arată omului direcția pe care trebuie să o ia în noua epocă. Luminarea obținută de om nu reprezintă altceva decât simple instrucțiuni pentru practicare sau cunoaștere. Aceasta nu poate îndruma toată omenirea într-o nouă epocă sau dezvălui tainele lui Dumnezeu Însuși.

La urma urmei, Dumnezeu este Dumnezeu, iar omul este om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu, iar omul are esența omului. Dacă omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept simplă luminare de la Duhul Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, aceasta ar fi o greșeală a omului. Orice-ar fi, nu ar trebui să amesteci niciodată binele cu răul sau să înfățișezi ceea ce este înalt drept ceea ce este jos ori să confunzi profundul cu superficialul; orice-ar fi, nu ar trebui niciodată să respingi în mod voit ceea ce știi că este adevărul. Toți cei care cred că există un Dumnezeu ar trebui să cerceteze problemele din punctul corect de vedere și să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu și noile Lui cuvinte din perspectiva unei ființe create a Sa; altfel, vor fi eliminați de Dumnezeu.

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui

Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că

dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de practic și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te aliniezi intențiilor lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să se supună adevărului și lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții mustrărilor și ai judecăților, Fiul Omului Își exprimă firea inerentă prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă

pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevăratul chip al lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descris folosind limbajul omenesc, așa că Dumnezeu folosește mijloace prin care Își exprimă firea inerentă pentru a-i arăta omului adevăratul Său chip. Ceea ce înseamnă că toți cei care au apreciat firea inerentă a Fiului Omului au văzut adevărata față a Fiului Omului, căci Dumnezeu este prea măreț și nu poate fi descris pe deplin folosind limbajul uman. Odată ce omul a experimentat fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției, atunci va ști adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan când a vorbit despre Fiul Omului printre sfeșnice: „Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui.” În acea clipă, vei ști fără nicio îndoială că acest trup obișnuit care a spus atât de multe este într-adevăr al doilea Dumnezeu întrupat. Mai mult, vei simți cu adevărat cât ești de binecuvântat și te vei simți cel mai norocos. Ești dornic să primești această binecuvântare?

Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 1

Slava a sosit la Sion, iar sălașul lui Dumnezeu s-a arătat. Gloriosul nume sfânt, preamărit de toate popoarele, se răspândește. Ah, Dumnezeu Atotputernic! Conducătorul universului, Hristos al zilelor de pe urmă – El este Soarele strălucitor care S-a înălțat peste Muntele Sion, ce se înalță cu măreție și grandoare peste întregul univers…

Dumnezeule Atotputernic! Strigăm către Tine sărbătorind; dansăm și cântăm. Ești cu adevărat Răscumpărătorul nostru, marele Împărat al universului! Ai făcut un grup de biruitori și ai îndeplinit planul de gestionare al lui Dumnezeu. Toate popoarele se vor revărsa spre acest munte. Toate popoarele vor îngenunchea înaintea tronului! Tu ești singurul Dumnezeu adevărat și meriți slavă și onoare. Fie toată slava, lauda și autoritatea aduse tronului! Primăvara vieții curge din tron, udând și hrănind mulțimile oamenilor lui Dumnezeu. Viața se schimbă zi după zi; lumină nouă și revelații noi ne urmează, oferind necontenit noi perspective despre Dumnezeu. Prin experiențe, ajungem la deplina certitudine cu privință la Dumnezeu; cuvintele Lui se manifestă neîncetat, se manifestă în cei care sunt drepți. Suntem într-adevăr atât de binecuvântați! Îl întâlnim pe Dumnezeu față în față în fiecare zi, comunicăm cu Dumnezeu în toate lucrurile și Îi dăm suveranitate peste toate. Cugetăm cu atenție la cuvântul lui Dumnezeu, inimile noastre se odihnesc liniștite întru Dumnezeu și, în acest fel, venim înaintea Lui, unde-I primim lumina. În fiecare zi, în viețile, acțiunile, cuvintele, gândurile și ideile noastre, trăim în cuvântul lui Dumnezeu, capabili întotdeauna să discernem. Cuvântul lui Dumnezeu ghidează ața prin ac; pe neașteptate, lucrurile ascunse în noi ies la lumină, unul după altul. Părtășia cu Dumnezeu nu suportă nicio amânare; gândurile și ideile noastre sunt descoperite de Dumnezeu. În fiecare moment, trăim

înaintea scaunului lui Hristos, unde suntem supuși judecății. Fiecare loc din corpurile noastre rămâne ocupat de Satana. Astăzi, pentru a recupera suveranitatea lui Dumnezeu, templul Lui trebuie curățit. Pentru a fi în întregime în posesia lui Dumnezeu, trebuie să ne angajăm într-o luptă pe viață și pe moarte. Doar când vechiul nostru sine a fost răstignit, viața înviată a lui Hristos poate domni supremă.

Acum, Duhul Sfânt pregătește un atac în fiecare colț al nostru, ca să lupte pentru recuperarea noastră! Atât timp cât suntem gata să ne negăm pe noi înșine și suntem dispuși să cooperăm cu Dumnezeu, El ne va ilumina și ne va purifica cu siguranță din interior în orice moment și va revendica din nou ceea ce Satana a ocupat, pentru ca noi să putem fi făcuți compleți de Dumnezeu cât mai repede posibil. Nu pierde timpul, ci trăiește fiecare moment în cuvântul lui Dumnezeu. Fii zidit împreună cu sfinții, lasă-te adus în Împărăție și intră în slavă împreună cu Dumnezeu.

Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 2

Biserica din Filadelfia a prins formă, ceea ce se datorează în întregime harului și milei lui Dumnezeu. Inimile iubitoare de Dumnezeu se nasc în nenumărații sfinți, care nu ezită în călătoria lor spirituală. Sunt de neclintit în credința lor că unicul Dumnezeu adevărat S-a întrupat, că El este Conducătorul Universului, care comandă peste toate lucrurile: acest lucru este confirmat de Duhul Sfânt, este de neclintit precum munții! Și nu se va schimba niciodată!

O, Dumnezeule Atotputernic! Astăzi, ne-ai deschis ochii spirituali, îngăduind ca orbii să vadă, ca ologii să meargă și ca leproșii să fie vindecați. Ești Tu cel ce a deschis fereastră către ceruri, îngăduindu-ne să percepem tainele tărâmului spiritual. Suntem pătrunși de cuvintele Tale sfinte și mântuiți de umanitatea noastră, care a fost coruptă de Satana – aceasta este lucrarea Ta inestimabil de măreață și mila Ta inestimabil de mare. Noi suntem martorii Tăi!

Timp îndelungat ai rămas ascuns, smerit și în liniște. Ai trecut prin învierea din morți, prin suferința răstignirii, prin bucuriile și tristețile vieții omenești și prin persecuție și greutăți; ai trăit și ai gustat durerea lumii omenești și ai fost părăsit de epocă. Dumnezeu întrupat este Dumnezeu Însuși. De dragul voii lui Dumnezeu, ne-ai salvat din mormanul de bălegar, susținându-ne cu mâna Ta dreaptă și dăruindu-ne cu mărinimie harul Tău. Fără a-Ți cruța vreo suferință, ai forjat viața Ta în noi; eforturile Tale minuțioase și prețul pe care l-ai plătit sunt concretizate în sfinți. Suntem produsul[a] eforturilor Tale minuțioase; noi suntem prețul pe care l-ai plătit.

O Dumnezeule Atotputernic! Doar datorită milei și bunătății Tale iubitoare, a dreptății și a măreției Tale, a sfințeniei și a smereniei Tale, toți

oamenii se vor închina înaintea Ta și Te vor venera pe vecie.

Astăzi, ai făcut complete toate bisericile – biserica din Filadelfia – și astfel, Ți-ai îndeplinit planul de gestionare de 6000 de ani. Sfinții pot acum să se supună cu smerenie înaintea Ta, legați unul de altul în duh și întovărășiți în iubire, reuniți cu sursa fântânii. Apa vie a vieții curge fără încetare, spălând și înlăturând tot noroiul și apa murdară din biserică, purificând încă odată templul Tău. Am ajuns să-L cunoaștem pe Dumnezeul concret și adevărat, am pășit printre cuvintele Sale, ne-am recunoscut propriile funcții și datorii și am făcut tot ce am putut pentru a ne sacrifica de dragul bisericii. Pururi tăcuți înaintea Ta, trebuie să luăm aminte la lucrarea Duhului Sfânt, astfel încât voia Ta să nu fie îngrădită în noi. Printre sfinți există dragoste reciprocă, iar punctele forte ale unora vor compensa cusururile altora. Ei pot umbla în duh în orice moment, iluminați și luminați de Duhul Sfânt. Ei pun adevărul în practică imediat ce îl înțeleg. Țin pasul cu noua lumină și calcă pe urmele lui Dumnezeu.

Cooperează activ cu Dumnezeu; să Îl lași pe El să preia controlul înseamnă să mergi cu El. Toate ideile, noțiunile și părerile noastre și toate complicațiile laice se risipesc în aer precum fumul. Îl lăsăm pe Dumnezeu să domnească suprem în duhurile noastre, mergem cu El și, astfel, dobândim transcendență, biruim lumea, iar duhurile noastre zboară libere și ating eliberarea: acesta este rezultatul când Dumnezeu Atotputernic devine Rege. Cum să nu dansăm și să cântăm laude, sa ne oferim laudele și să oferim noi imnuri?

Există cu adevărat multe moduri de a-L slăvi pe Dumnezeu: să Îi strigăm numele, să ne apropiem de El, să ne gândim la El, să ne rugăm și să citim, să avem părtășie, să contemplăm și să chibzuim, precum și rugăciunea și cântecele de slavă. În aceste feluri de a slăvi există bucurie și

există ungere; este putere în slavă, și este și o povară. Este credință în slavă, și este o nouă perspectivă.

Cooperează activ cu Dumnezeu, colaborează în slujire și devino una, satisfă intențiile lui Dumnezeu Atotputernic, grăbește-te să devii un corp spiritual sfânt, calcă-l în picioare pe Satana și pune capăt destinului Satanei. Biserica din Filadelfia a fost răpită în prezența lui Dumnezeu și se manifestă în gloria Lui.

Note de subsol:

a. Textul original nu include cuvintele „produsul”.

Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 3

Regele triumfător stă pe tronul Său glorios. A înfăptuit răscumpărarea și Și-a condus toți oamenii ca să apară în slavă. Ține universul în mâinile Sale, iar cu înțelepciunea și puterea Lui divină a construit și consolidat Sionul. Cu măreția Lui, El judecă lumea cea păcătoasă; a judecat toate națiunile și toate popoarele, pământul și mările și toate viețuitoarele din ele, cât și pe cei îmbătați de vinul promiscuității. Cu siguranță Dumnezeu îi va judeca și sigur va fi furios pe ei și astfel se va dezvălui măreția lui Dumnezeu, a cărui judecată este instantanee și oferită fără amânare. Focul mâniei Sale le va incinera cu siguranță crimele abominabile, iar calamitatea se va abate în orice clipă asupra lor; ei nu vor cunoaște nicio cale de scăpare și nu vor avea unde să se ascundă; vor plânge și vor scrâșni din dinți și vor atrage distrugerea asupra lor.

Fiii iubiți și triumfători ai lui Dumnezeu vor sta cu siguranță în Sion, ca să nu-l părăsească niciodată. Multele popoare Îi vor asculta cu atenție glasul, vor ține cu grijă seama de acțiunile Lui, iar sunetele laudelor acestora nu vor înceta niciodată. Singurul Dumnezeu adevărat S-a arătat! Vom fi siguri de El în spirit și Îl vom urma îndeaproape; ne vom grăbi înainte cu toată puterea noastră și nu vom mai ezita. Sfârșitul lumii se arată înaintea noastră; viața potrivită a bisericii, cât și oamenii, problemele și lucrurile care ne înconjoară ne intensifică instruirea chiar și acum. Haideți să ne grăbim să ne luăm înapoi inimile care iubesc lumea atât de mult! Haideți să ne grăbim să ne luăm înapoi viziunea atât de nedeslușită! Haideți să nu pășim mai departe, ca să nu depășim granițele. Să ne ținem gura ca să putem păși în cuvântul lui Dumnezeu și să nu ne mai tăgăduim propriile câștiguri și pierderi. A, renunță la dragostea ta ahtiată după lumea laică și bogăție! A, eliberați-vă de atașamentul strâns față de soți, fiice și fii!

Întoarce spatele opiniilor și prejudecăților tale! Trezește-te, timpul este scurt! Privește în sus, privește în sus dinlăuntrul duhului și lasă-L pe Dumnezeu să preia controlul. Orice s-ar întâmpla, nu deveni ca soția lui Lot. Cât de jalnic este să fii aruncat în lături! Cât de jalnic, într-adevăr! A, trezește-te!

Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 5

Munții și râurile se schimbă, apele își urmează cursul și viața omului este mai puțin trainică decât cerul și pământul. Doar Dumnezeu Atotputernic este viața eternă reînviată, care continuă generații la rând, pentru totdeauna! Toate lucrurile și evenimentele sunt în mâinile Sale, iar Satana este sub piciorul Său.

Astăzi, prin selecția predestinată a lui Dumnezeu, El ne salvează din prinsoarea Satanei. Este cu adevărat Răscumpărătorul nostru. Eterna viață reînviată a lui Hristos a fost cu adevărat înrădăcinată în noi, sorocind să ne conectăm cu viața lui Dumnezeu, ca într-adevăr să putem fi față în față cu El, să Îl mâncăm, să Îl bem și să ne bucurăm de El. Aceasta este jertfa altruistă pe care Dumnezeu a făcut-o cu prețul sângelui inimii Sale.

Anotimpurile vin și pleacă, prin vânt și îngheț, întâlnind atât de multe dureri, persecuții și nenorociri ale vieții, atât de multe respingeri și ponegriri din partea lumii și atât de multe acuzații false de-ale guvernului și, totuși, nici hotărârea și nici credința lui Dumnezeu nu se diminuează câtuși de puțin. Cu toată inima dedicată voii lui Dumnezeu și gestionării și planului Său, ca acestea să se poată împlini, El Și-a lăsat la o parte propria viață. Pentru toți oamenii Lui, nu precupețește niciun efort, hrănindu-i și udându-i cu grijă. Indiferent cât de ignoranți sau cât de dificili suntem, noi trebuie doar să ne supunem înaintea Lui și viața reînviată a lui Hristos ne va schimba vechea natură… Pentru toți acești fii întâi născuți, El muncește neobosit, renunțând la mâncare și somn. De-a lungul multor zile și nopți, prin numeroase vipii arzătoare și geruri, El ne veghează cu toată inima în Sion.

Lumea, casa, munca și toate celelalte sunt pe deplin uitate cu bucurie, de bunăvoie, iar plăcerile lumești n-au nicio legătură cu El… Cuvintele din gura Lui lovesc în noi, scoțând la iveală lucruri ascunse adânc în inimile noastre. Cum să nu fim convinși? Fiecare propoziție ce iese din gura Lui se poate adeveri în orice moment în noi. Orice facem, în prezența Lui sau în taină față de El, nu există niciun lucru pe care El să nu-l știe, nimic ce nu înțelege. Totul va fi într-adevăr dezvăluit înaintea Sa, în ciuda planurilor și aranjamentelor noastre.

Stând înaintea Lui, bucurându-ne în duhul nostru, suntem liniștiți și calmi, dar întotdeauna ne simțim goi pe dinăuntru și cu adevărat îndatorați lui Dumnezeu: aceasta este o minune inimaginabilă și imposibil de împlinit. Duhul Sfânt e suficient pentru a dovedi că Dumnezeu Atotputernic este singurul Dumnezeu adevărat! Este o dovadă incontestabilă! Noi, din acest grup, suntem nespus de binecuvântați! Dacă nu ar fi harul și mila lui Dumnezeu, am putea doar să ne ducem înspre pierzanie și să îl urmăm pe Satana. Doar Dumnezeu Atotputernic ne poate mântui!

O! Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeule practic! Tu ești Cel care ne-ai deschis ochii spirituali, permițându-ne să vedem tainele tărâmului spiritual. Perspectivele Împărăției sunt nesfârșite. Haideți să fim atenți cât așteptăm. Ziua nu poate fi prea departe.

Focurile războiului se învolburează, fumul de tun umple aerul, vremea se încălzește, clima se schimbă, o ciumă se va răspândi și oamenii pot doar să moară, cu puține speranțe de supraviețuire.

O! Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeule practic! Tu ești cetatea noastră de necucerit. Tu ești refugiul nostru. Ne ghemuim sub aripile Tale și calamitatea nu ne poate ajunge. Aceasta este protecția și grija Ta divină.

Noi toți ne ridicăm vocile în cântec; cântăm întru laudă, iar sunetul laudelor noastre răsună în tot Sionul! Dumnezeu Atotputernic, Dumnezeul practic, ne-a pregătit acea destinație glorioasă. Fiți atenți – o, stați de veghe! Deocamdată, ora nu este prea departe.

Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 15

Arătarea lui Dumnezeu s-a produs deja în toate bisericile. Duhul este Cel care vorbește; El este un foc înfricoșător, este măreț și judecă; El este Fiul Omului, îmbrăcat cu un veșmânt ce-I atârnă până la picioare, iar la piept e încins cu un brâu de aur. Capul și părul Lui sunt albe ca lâna și ochii Lui sunt ca para focului; picioarele Lui sunt ca arama curată, de parcă ar fi fost forjate într-un cuptor, iar glasul Lui e ca sunetul multor ape. El ține în mâna dreaptă șapte stele și în gură o sabie ascuțită cu două tăișuri, iar chipul Lui strălucește aprig ca soarele arzător!

Fiul Omului a fost mărturisit și Dumnezeu Însuși a fost dezvăluit în mod deschis. Slava lui Dumnezeu a sosit, strălucind aprig precum soarele arzător. Chipul Lui glorios strălucește cu lumină orbitoare; ai cui ochi îndrăznesc să-L trateze cu împotrivire? Împotrivirea duce la moarte! Nu există nici cea mai mică urmă de milă față de orice credeți în inimile voastre, orice cuvânt rostiți sau orice faceți. Voi toți veți ajunge să înțelegeți și să vedeți ce anume ați obținut – nimic altceva decât judecata Mea! Pot oare să îndur atunci când nu depuneți efortul de a mânca și de a-Mi bea cuvintele, ci tulburați construcția Mea în mod arbitrar și o distrugeți? Nu voi fi blând cu o astfel de persoană! Dacă purtarea ta se înrăutățește în mod mai serios, vei fi mistuit de flăcări! Dumnezeul atotputernic Se manifestă într-un corp spiritual, fără nici cea mai mică fărâmă de trup sau sânge care să conecteze capul de picioare. El transcende universul-lume, așezat pe tronul slăvit în cel de-al treilea Cer, administrând toate lucrurile! Universul și toate lucrurile sunt în mâinile Mele. Dacă Eu vorbesc, așa va fi. Dacă Eu poruncesc, așa va fi. Satana este sub picioarele Mele, este în Adânc! Atunci când vocea Mea răsună, cerul și pământul vor pieri și se vor reduce la zero! Toate lucrurile vor fi reînnoite; acesta este un adevăr care nu poate fi

schimbat, care este absolut corect. Am biruit lumea și am biruit toate cele rele. Stau aici vorbind cu voi, și toți cei care au urechi ar trebui să asculte și toți cei care trăiesc ar trebui să accepte.

Zilele vor ajunge la sfârșit; toate lucrurile din lume se vor reduce la zero și toate lucrurile se vor naște din nou. Țineți minte asta! Să nu uitați! Nu poate exista nicio ambiguitate! Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele vor rămâne! Lăsați-Mă să vă îndemn din nou: nu fugiți în zadar! Treziți-vă! Pocăiți-vă, și mântuirea este la îndemână! M-am arătat deja printre voi și glasul Meu s-a înălțat. Glasul Meu s-a înălțat înaintea voastră; vă înfruntă zi de zi, față în față, și zi de zi este proaspătă și nouă. Tu Mă vezi și Eu te văd, îți vorbesc neîncetat și sunt față în față cu tine. Cu toate acestea, tu Mă respingi și nu Mă cunoști. Oile Mele pot auzi glasul Meu și, totuși, voi tot ezitați! Voi ezitați! Inima voastră s-a împietrit, ochii voștri au fost orbiți de Satana și nu puteți vedea chipul Meu glorios – ce jalnici sunteți! Ce jalnici!

Cele șapte Duhuri dinaintea tronului Meu sunt trimise în toate colțurile pământului, iar Eu Îmi voi trimite Mesagerul să vorbească bisericilor. Sunt drept și credincios; Eu sunt Dumnezeul care examinează cele mai profunde părți ale inimii omului. Duhul zice bisericilor, iar cuvintele Mele sunt cele care se revarsă din Fiul Meu; toți cei care au urechi ar trebui să asculte! Toți cei care trăiesc ar trebui să accepte! Pur și simplu, mâncați-le și beți-le și nu vă îndoiți! Toți cei care se supun și iau în seamă cuvintele Mele vor primi mari binecuvântări! Toți cei care Îmi caută cu sinceritate chipul vor avea, cu siguranță, o lumină nouă, o nouă luminare și o nouă înțelegere; toate vor fi proaspete și noi. Cuvintele Mele ți se vor arăta în orice moment și vor deschide ochii duhului tău, ca să poți vedea toate tainele ținutului spiritual și că Împărăția se află printre oameni. Intră în refugiu și tot harul și binecuvântările vor fi asupra ta; foametea și ciuma nu vor putea să te atingă,

lupii, șerpii, tigrii și leoparzii nu vor putea să-ți facă rău. Tu vei păși cu Mine și vei merge cu Mine și vei intra împreună cu Mine în slavă!

Dumnezeu Atotputernic! Trupul Său glorios se arată în mod deschis, corpul spiritual sfânt apare, și El este Însuși Dumnezeul complet! Atât lumea, cât și trupul sunt schimbate, iar schimbarea Sa la față, pe munte, este persoana lui Dumnezeu. Își poartă coroana aurită pe capul Lui, îmbrăcămintea Lui este alb pur, peste piept are un brâu de aur, iar lumea și toate lucrurile sunt la picioarele Lui. Ochii Lui sunt ca flăcările, ține în gură o sabie ascuțită cu două tăișuri și are în mâna Sa dreaptă cele șapte stele. Calea către Împărăție este de o strălucire nemărginită, iar slava Lui apare și strălucește; munții sunt plini de bucurie și apele râd, soarele, luna și stelele se învârt toate în aranjamentul lor ordonat, întâmpinându-L pe Dumnezeul unic, adevărat, a cărui întoarcere triumfătoare vestește încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani. Săriți și dansați toți cu bucurie! Vivat! Dumnezeul atotputernic stă pe tronul Său slăvit! Cântați! Steagul învingător al Celui Atotputernic este ridicat pe mărețul și magnificul Munte Sion! Toate națiunile ovaționează, toate popoarele cântă, Muntele Sion râde cu bucurie și slava lui Dumnezeu a apărut! Nici în vise n-am crezut vreodată că voi vedea chipul lui Dumnezeu, dar astăzi, iată, l-am văzut. Față în față cu El, în fiecare zi, îmi dezvălui Lui inima. El oferă, cu mărinimie, mâncare și băutură. Viața, cuvintele, acțiunile, gândurile, ideile – lumina Lui slăvită le ilumineză pe toate. El conduce fiecare pas din drum, iar judecata Lui se abate imediat asupra inimilor răzvrătite.

Să mâncați și să locuiți împreună, să trăiți împreună cu Dumnezeu, să fiți împreună cu El, să mergeți împreună, să vă bucurați împreună, să câștigați împreună slavă și binecuvântări, împărtășind cârmuirea cu El și fiind împreună în Împărăție – o, ce plăcere! O, cât de dulce! Suntem față în față cu El în fiecare zi, vorbind cu El în fiecare zi, discutând în mod

constant, având o nouă luminare și o nouă înțelegere în fiecare zi. Ochii noștri spirituali sunt deschiși și vedem totul, toate tainele duhului ne sunt dezvăluite. Viața sfântă este atât de lipsită de griji; fugiți și nu vă opriți, avansați continuu – există o viață mai minunată înainte. Nu fiți mulțumiți doar cu un gust dulce; căutați întotdeauna să intrați în Dumnezeu. El este atotcuprinzător și mărinimos, și are tot felul de lucruri care nouă ne lipsesc. Cooperați proactiv, intrați în El și nimic nu va mai fi la fel din nou. Viața noastră va fi transcendentă și nicio persoană, chestiune sau lucru nu ne vor putea deranja.

Transcendență! Transcendență! Adevărata transcendență! Viața transcendentă a lui Dumnezeu este în interior și toate lucrurile devin cu adevărat relaxate! Transcendem lumea și lucrurile lumești, nu ne simțim atașați de soți sau de copii. Depășim constrângerile bolilor și ale mediului. Satana nu îndrăznește să ne deranjeze. Depășim în mod complet toate dezastrele. Acest lucru Îi permite lui Dumnezeu să preia cârmuirea. Îl călcăm pe Satana în picioare, mărturisim ferm pentru Biserică și expunem cu desăvârșire fața urâtă a Satanei. Construirea Bisericii este în Hristos, corpul glorios a apărut – aceasta este trăirea în răpire!

Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 88

Oamenii pur și simplu nu își pot imagina în ce măsură a crescut ritmul Meu: este o minune care a apărut și care este de nepătruns pentru om. Ritmul Meu a continuat de la crearea lumii și lucrarea Mea nu s-a oprit niciodată. Întregul univers-lume se schimbă de la o zi la alta, iar oamenii, de asemenea, se schimbă neîncetat. Toate acestea fac parte din lucrarea Mea, toate fac parte din planul Meu și, mai mult decât atât, aparțin gestionării Mele și niciun om nu știe și nu înțelege aceste lucruri. Doar atunci când Eu Însumi vă spun, doar când comunic cu voi față în față, veți cunoaște chiar și cel mai mic aspect; în caz contrar, nimeni nu poate avea nici o idee despre modelul planului Meu de gestionare. Aceasta este marea Mea putere și, în plus, acestea sunt acțiunile Mele minunate. Sunt lucruri pe care nimeni nu le poate schimba. Prin urmare, ceea ce spun astăzi e valabil și acest lucru pur și simplu nu se poate schimba. Noțiunile umane nu conțin nici cea mai mică urmă de cunoștințe despre Mine – nu sunt decât vorbe fără noimă! Să nu credeți că v-a ajuns sau că sunteți satisfăcuți! Eu vă spun asta: mai aveți cale lungă de străbătut! Din întregul Meu plan de gestionare, nu știți decât puțin, așa că trebuie să ascultați ce spun și să faceți tot ceea ce vă spun să faceți. Acționați în conformitate cu dorințele Mele în orice, și sigur veți avea binecuvântările Mele; oricine crede, poate primi, pe când cel care nu crede va avea acel „nimic” pe care și-l imagina împlinit în el. Aceasta este dreptatea Mea și, cu atât mai mult, este măreția Mea, mânia Mea și mustrarea Mea. Nu voi lăsa pe nimeni să scape nici măcar cu un singur gând sau acțiune.

Auzind cuvintele Mele, majoritatea oamenilor se tem și tremură, cu fețele încrețite și încruntate de îngrijorare. Chiar v-am nedreptățit? E posibil să nu fii un copil al marelui balaur roșu? Te prefaci chiar și că ești bun! Te

prefaci chiar și că ești fiul Meu întâi născut! Crezi că sunt orb? Crezi că nu pot face deosebirea între oameni? Eu sunt Dumnezeul care cercetează în profunzime inimile oamenilor: asta e ceea ce le spun Eu fiilor Mei și ceea ce vă spun și vouă, copiii marelui balaur roșu. Văd totul clar, fără să fac cea mai mică greșeală. Cum să nu știu ce fac? Îmi este foarte clar ceea ce fac! De ce spun că sunt Însuși Dumnezeu, Creatorul universului și al tuturor lucrurilor? De ce spun că Eu sunt Dumnezeul care examinează în profunzime inimile oamenilor? Sunt foarte conștient de situația fiecărei persoane. Credeți că nu știu ce să fac sau ce să spun? Asta nu vă privește. Aveți grijă să nu fiți uciși de mâna Mea; în felul acesta, ați suferi pierderi. Decretele Mele administrative sunt neiertătoare. Înțelegeți? Toate cele de mai sus sunt părți din decretele Mele administrative. Din ziua în care vi le spun, în cazul în care comiteți alte fărădelegi, va exista răsplată, deoarece înainte nu ați înțeles.

Acum promulg decretele Mele administrative pentru voi (în vigoare din ziua promulgării lor, alocând diferite mustrări diferiților oameni):

Îmi țin promisiunile și totul este în mâinile Mele: oricine se îndoiește va fi cu siguranță ucis. Nu există loc pentru nicio considerație; ei vor fi exterminați imediat, eliberându-Mi astfel inima de ură. (De acum încolo, se confirmă faptul că oricine este ucis nu trebuie neapărat să fie membru al Împărăției Mele și trebuie să fie descendent al Satanei.)

În calitate de fii întâi născuți, ar trebui să vă păstrați propriile poziții, să vă îndepliniți bine îndatoririle și să nu fiți băgăcioși. Ar trebui să vă oferiți pentru planul Meu de gestionare și, oriunde mergeți, ar trebui să fiți mărturie bună pentru Mine și să-Mi slăviți numele. Nu comiteți fapte rușinoase; fiți exemple pentru toți fiii și poporul Meu. Nu fiți desfrânați nici măcar pentru o clipă: trebuie să apăreți întotdeauna înaintea tuturor purtând

identitatea fiilor întâi născuți și să nu fiți servili; mai degrabă, ar trebui să mergeți mai departe cu capul sus. Vă cer să-Mi slăviți numele, să nu-Mi faceți numele de rușine. Cei care sunt fii întâi născuți au fiecare funcția lor individuală și nu pot face totul. Aceasta este responsabilitatea pe care v-am dat-o și nu trebuie să vă sustrageți. Trebuie să vă dedicați din toată inima, cu toată mintea și toată puterea voastră pentru a îndeplini ceea ce v-am încredințat.

Începând din această zi, pretutindeni în universul-lume, datoria de păstorire a tuturor fiilor Mei și a întregului Meu popor va fi încredințată fiilor Mei întâi născuți pentru a o îndeplini și voi mustra pe oricine nu-și poate dedica toată inima și mintea pentru a o împlini. Aceasta este dreptatea Mea. Nu îi voi cruța și nu voi fi blând nici măcar cu fiii Mei întâi născuți.

Dacă vreunul dintre fiii Mei sau dintre oamenii Mei îl ridiculizează și îl insultă pe unul dintre fiii Mei întâi născuți, îl voi pedepsi aspru, pentru că întâii Mei născuți Mă reprezintă pe Mine; ceea ce le face acel cineva lor, același lucru mi-l face și Mie. Acesta este cel mai sever dintre decretele Mele administrative. Voi permite întâilor Mei născuți, în conformitate cu dorințele lor, să-Mi administreze dreptatea împotriva oricăruia dintre fiii Mei și oamenii Mei care încalcă acest decret.

Voi abandona treptat pe oricine Mă privește în mod frivol și se concentrează doar pe mâncarea, îmbrăcămintea și somnul Meu, participă doar la treburile Mele externe, nu are în vedere sarcina Mea și nu acordă atenție îndeplinirii corecte a propriilor funcții. Acest lucru se adresează tuturor celor care au urechi.

Cine termină să-și facă serviciul pentru Mine, trebuie să se retragă ascultător, fără zarvă. Fii atent, altfel te voi alunga. (Acesta este un decret suplimentar.)

De acum încolo, fiii Mei întâi născuți vor ridica toiagul de fier și vor începe să-Mi execute autoritatea pentru a guverna toate națiunile și popoarele, să meargă printre toate națiunile și popoarele și să îndeplinească judecata, dreptatea și măreția Mea între toate națiunile și popoarele. Fiii mei și poporul Meu se vor teme de mine, Mă vor lăuda, Mă vor aclama și Mă vor proslăvi fără încetare, pentru că planul Meu de gestionare este împlinit și fiii Mei întâi născuți pot domni cu Mine.

Aceasta este o parte a decretelor Mele administrative; după asta, vi le voi spune pe măsură ce lucrarea progresează. Din decretele administrative de mai sus, veți vedea ritmul în care Îmi fac lucrarea, precum și ce etapă a atins lucrarea Mea. Aceasta va fi o confirmare.

L-am judecat deja pe Satana. Pentru că voia Mea este nestingherită și pentru că fiii Mei întâi născuți au câștigat gloria alături de Mine, Eu Mi-am exercitat deja dreptatea și măreția asupra lumii și a tuturor lucrurilor care aparțin Satanei. Nu ridic niciun deget și nu acord deloc atenție Satanei (pentru că nici nu merită să converseze cu Mine). Doar fac în continuare ceea ce vreau să fac. Lucrarea Mea se desfășoară lin, pas cu pas, iar voia Mea este neîngrădită pe întregul pământ. Asta l-a rușinat pe Satana într-o anumită măsură și acesta a fost distrus complet, dar acest lucru în sine nu a fost la înălțimea intențiilor Mele. De asemenea, Eu le permit întâilor Mei născuți să-Mi ducă la îndeplinire decretele administrative asupra lor. Pe de o parte, ceea ce îl las pe Satana să vadă este mânia Mea față de el; pe de altă parte, îl las să vadă gloria Mea (să vadă că fiii Mei întâi născuți sunt martorii cei mai răsunători ai umilinței Satanei). Nu îl pedepsesc în persoană; mai degrabă, îi las pe fiii Mei întâi născuți să-Mi ducă la îndeplinire dreptatea și măreția. Pentru că Satana obișnuia să-Mi maltrateze fiii, să-i persecute și să-i asuprească, astăzi, după ce serviciul lui s-a încheiat, voi permite întâilor Mei născuți maturi să rezolve acest lucru.

Satana a fost neputincios în fața căderii. Paralizia tuturor națiunilor din lume este cea mai bună mărturie; oamenii care luptă și țările aflate în război sunt manifestările evidente ale prăbușirii regatului Satanei. Motivul pentru care nu am arătat semne și minuni în trecut a fost să aduc umilință asupra Satanei și să slăvesc numele Meu, pas cu pas. Când Satana este complet terminat, Eu încep să-Mi arăt puterea: ceea ce spun se realizează, iar lucrurile supranaturale care nu sunt conforme cu noțiunile umane vor fi îndeplinite (acestea se referă la binecuvântările care vor veni în curând). Pentru că Eu sunt Însuși Dumnezeul practic și nu am nicio regulă și pentru că vorbesc în funcție de schimbările din planul Meu de gestionare, ceea ce am spus în trecut nu se aplică în mod necesar în prezent. Nu vă agățați de propriile voastre noțiuni! Nu sunt un Dumnezeu care respectă regulile; cu Mine, totul este liber, transcendent și complet eliberat. Poate că ceea ce s-a spus ieri este demodat astăzi, sau, eventual, ar putea fi respins astăzi (cu toate acestea, decretele Mele administrative, întrucât sunt promulgate, nu se vor schimba niciodată). Aceștia sunt pașii din planul Meu de gestionare. Nu vă agățați de regulamente. În fiecare zi există lumină nouă și apar noi revelații, și acesta este planul Meu. În fiecare zi, lumina Mea va fi dezvăluită în tine și glasul Meu va fi eliberat în universul-lume. Înțelegi? Aceasta este datoria ta, responsabilitatea pe care ți-am încredințat-o. Nu trebuie să o neglijezi nici măcar o clipă. Îi voi folosi până la capăt oamenii pe care îi aprob, iar acest lucru nu se va schimba niciodată. Pentru că Eu sunt atotputernicul Dumnezeu, știu ce fel de persoană trebuie să facă un anumit lucru, precum și ce fel de persoană este capabilă să facă acel lucru. Aceasta este omnipotența Mea.

Cuvântări ale lui Hristos la început - Capitolul 103

O voce tunătoare răsună, zdruncinând întregul univers. Este atât de asurzitoare, încât oamenii nu pot să se ferească la timp din drum. Unii sunt uciși, unii sunt distruși, iar unii sunt judecați. Este cu adevărat un spectacol cum nimeni nu a mai văzut până acum. Ascultă îndeaproape: tunetele sunt însoțite de sunetele plânsetului, iar acest sunet vine din Infern; vine din iad. Este sunetul amar al acelor fii ai răzvrătirii care au fost judecați de Mine. Cei care nu au ascultat ceea ce spun Eu și nu Mi-au pus cuvintele în practică au fost judecați cu asprime și au primit blestemul mâniei Mele. Glasul Meu este judecată și mânie; nu sunt blând cu nimeni și nu arăt milă nimănui, căci Eu sunt Dumnezeul Însuși cel drept, și posed mânie; posed ardere, curățire și distrugere. În Mine nimic nu este ascuns și nu există sentimente trupești, dimpotrivă, totul este deschis, drept și imparțial. Pentru că fiii Mei întâi născuți sunt deja cu Mine pe tron, conducând toate națiunile și toate popoarele, lucrurile și oamenii nedrepți și nelegiuiți încep să fie judecați. Îi voi cerceta unul câte unul, fără să-Mi scape nimic, dezvăluindu-i complet. Căci judecata Mea a fost revelată pe deplin și complet deschisă și nu am reținut absolut nimic; voi arunca tot ceea ce nu corespunde intențiilor Mele și voi lăsa să piară aceste lucruri pe vecie, în Adânc. Acolo, le voi lăsa să ardă veșnic. Aceasta este dreptatea Mea; aceasta este corectitudinea Mea. Nimeni nu poate schimba acest lucru și totul trebuie să fie sub comanda Mea.

Cei mai mulți oameni Îmi ignoră cuvântările și cred că sunt simple cuvinte și că faptele sunt fapte. Sunt orbi! Nu știu ei că Eu sunt Însuși Dumnezeul credincios? Cuvintele și faptele Mele se întâmplă simultan. Nu este adevărat acest lucru? Oamenii pur și simplu nu-Mi înțeleg cuvintele și

numai cei care au fost luminați pot înțelege cu adevărat. Acesta este un fapt. De îndată ce oamenii Îmi văd cuvintele, se înfricoșează de moarte și se grăbesc să se ascundă peste tot. Ba chiar mai mult atunci când judecata Mea se abate asupra lor. Când am creat toate lucrurile, când distrug lumea și când îi fac compleți pe fiii Mei întâi născuți – toate aceste lucruri se realizează printr-un singur cuvânt din gura Mea. Asta se întâmplă deoarece cuvântul Meu însuși este autoritatea; este judecata. Se poate spune că persoana care sunt Eu este judecata și măreția; acest lucru nu poate fi schimbat. Aceasta este o latură a decretelor Mele administrative; este o cale prin care Eu judec oamenii. În ochii Mei, totul – inclusiv toți oamenii, toate treburile și toate lucrurile – este în mâinile Mele și sub judecata Mea. Nimeni și nimic nu îndrăznește să se comporte frenetic sau îndărătnic și toate trebuie să fie realizate potrivit cuvintelor pe care le rostesc. Din perspectiva noțiunilor oamenilor, toată lumea crede cuvintele persoanei care sunt. Când Duhul Meu glăsuiește, toată lumea este neîncrezătoare. Oamenii nu Îmi cunosc deloc omnipotența Mea și chiar aduc acuzații împotriva Mea. Îți spun acum că, aceia care se îndoiesc de cuvintele Mele și care Îmi nesocotesc cuvintele sunt cei care vor fi distruși; ei sunt fiii veșnici ai pierzaniei. De aici, se poate vedea că foarte puțini sunt fii întâi născuți, pentru că acesta este modul Meu de lucru. Așa cum am spus înainte, Eu înfăptuiesc totul fără să mișc un deget; Îmi folosesc doar cuvintele. Acesta este, așadar, locul unde se află omnipotența Mea. În cuvintele Mele, nimeni nu poate găsi sursa și scopul a ceea ce spun. Oamenii nu pot realiza acest lucru și pot să acționeze doar în timp ce-Mi urmează conducerea și să facă totul în conformitate cu intențiile Mele, potrivit dreptății Mele, pentru ca familia Mea să aibă dreptate și pace, să trăiască pentru totdeauna și să fie veșnic fermă și neclintită.

Judecata Mea vine la toată lumea, decretele Mele administrative ating pe toată lumea, iar cuvintele Mele și persoana Mea sunt revelate tuturor. Acesta este momentul pentru marea lucrare a Duhului Meu (în acest moment, cei care vor fi binecuvântați și cei care vor suferi nenorociri se deosebesc unii de ceilalți). De îndată ce cuvintele Mele ies, îi deosebesc pe cei care vor fi binecuvântați, cât și pe aceia care vor suferi nenorociri. Totul este foarte limpede, iar Eu pot vedea asta dintr-o privire. (Spun asta în legătură cu umanitatea Mea; așadar, aceste cuvinte nu-Mi contrazic predestinarea și alegerea.) Cutreier munții și râurile și, în mijlocul tuturor lucrurilor, în spațiile universului, observ și curăț fiecare loc, astfel încât toate acele locuri necurate și acele ținuturi promiscue să înceteze să existe și să fie incinerate în nimicnicie ca urmare a cuvintelor Mele. Pentru Mine, totul este ușor. Dacă acum ar fi momentul în care să hotărăsc distrugerea lumii, aș putea să o înghit rostind un singur cuvânt. Cu toate acestea, nu acum e momentul. Totul trebuie să fie pregătit înainte să fac această lucrare, ca planul Meu să nu fie deranjat, iar gestionarea Mea să nu fie tulburată. Știu cum să o fac în mod rezonabil: am înțelepciunea Mea și aranjamentele Mele. Oamenii nu trebuie să miște un deget; aveți grijă să nu fiți uciși de mâna Mea. Acest lucru are deja legătură cu decretele Mele administrative. Din acesta, se pot vedea asprimea decretelor Mele administrative și principiile decretelor din spatele lor, care au două aspecte: pe de o parte, îi omor pe toți cei care nu sunt în conformitate cu intențiile Mele și care Îmi încalcă decretele administrative; pe de altă parte, în mânia Mea, îi blestem pe toți cei care Îmi încalcă decretele administrative. Aceste două aspecte sunt indispensabile și sunt principiile executive din spatele decretelor Mele administrative. Toți sunt tratați în conformitate cu aceste două principii, fără emoție, indiferent de cât de loiali ar putea fi. Acest lucru este suficient pentru a-Mi arăta dreptatea, măreția și mânia care vor arde toate lucrurile

pământești, toate lucrurile lumești și toate lucrurile care nu sunt în conformitate cu intențiile Mele. În cuvintele Mele există taine care rămân ascunse și tot în cuvintele Mele există taine care au fost dezvăluite. Așadar, potrivit noțiunilor oamenilor și în mintea lor, cuvintele Mele sunt pentru totdeauna de neînțeles, iar inima Mea este pentru totdeauna de nepătruns. Cu alte cuvinte, trebuie să-i fac pe oameni să se lepede de noțiunile și gândirea lor. Acesta este cel mai important element al planului Meu de gestionare. Trebuie să procedez astfel pentru a-i câștiga pe fiii Mei întâi născuți și pentru a împlini lucrurile pe care vreau să le fac.

Dezastrele lumii se intensifică pe zi ce trece, iar în casa Mea, dezastrele catastrofale devin din ce în ce mai puternice. Oamenii chiar nu au unde să se ascundă, unde să se tăinuiască. Deoarece tranziția are loc acum, oamenii nu știu unde își vor petrece etapa următoare. Acest lucru va deveni evident numai după judecata Mea. Țineți minte! Acestea sunt etapele lucrării Mele și acesta e modul în care lucrez. Pe toți fiii Mei întâi născuți îi voi mângâia unul câte unul și îi voi ridica pas cu pas; iar pe făcătorii de servicii îi voi elimina și îi voi abandona pe toți, rând pe rând. Aceasta este o parte a planului Meu de gestionare. După ce toți făcătorii de servicii au fost dezvăluiți, fiii Mei întâi născuți vor fi, de asemenea, dezvăluiți. (Pentru Mine, acest lucru este extrem de ușor. După ce aud cuvintele Mele, toți acei făcători de servicii se vor retrage treptat din fața judecății și amenințării cuvintelor Mele, și doar fiii Mei întâi născuți vor rămâne. Acesta nu este un lucru voluntar, și nici nu este ceva ce voința umană poate schimba; mai degrabă, este Duhul Meu care lucrează personal.) Nu este un eveniment îndepărtat, iar voi ar trebui, într-o oarecare măsură, să îl puteți percepe din această etapă a lucrării Mele și a cuvintelor Mele. Motivul pentru care aș spune atât de multe și natura imprevizibilă a cuvântărilor Mele sunt de nepătruns pentru oameni. Eu le vorbesc fiilor Mei întâi născuți cu tonuri de

mângâiere, milă si iubire (căci mereu îi luminez pe acești oameni și nu îi voi lăsa, pentru că Eu i-am predestinat), în timp ce pe alți oameni, care nu sunt fiii Mei întâi născuți, îi tratez cu judecată aspră, amenințări și intimidare, făcându-i să fie mereu speriați, până în punctul în care nervii lor lucrează mereu. După ce situația se va schimba într-o oarecare măsură, ei vor scăpa din această stare (atunci când voi distruge lumea, acești oameni vor fi în Adânc), dar nu vor scăpa niciodată de judecata mâinii Mele, și nici nu se vor elibera din această situație. Aceasta este, deci, judecata lor; aceasta este mustrarea lor. În ziua în care vor sosi străinii, îi voi dezvălui pe acești oameni unul câte unul. Acestea sunt etapele lucrării Mele. Acum înțelegeți intenția din spatele cuvintelor pe care le-am rostit anterior? În opinia Mea, ceva neîmplinit este și ceva care s-a împlinit, dar ceva care s-a împlinit nu este neapărat ceva care a fost dus la bun sfârșit. Așa stau lucrurile pentru că am înțelepciunea Mea și modul Meu de lucru care, pur și simplu, sunt de nepătruns pentru oameni. Odată ce voi avea rezultate în această etapă (după ce îi voi da în vileag pe toți cei răi care Mi se împotrivesc), voi începe următoarea etapă, pentru că voia Mea este nestingherită și nimeni nu îndrăznește să-Mi zădărnicească planul de gestionare și nimic nu îndrăznește să ridice obstacole – toți trebuie să se dea la o parte! Copii ai marelui balaur roșu, ascultați-Mă! Am venit din Sion și am devenit trup în lume pentru a-i câștiga pe fiii Mei întâi născuți, pentru a-l umili pe tatăl vostru (aceste cuvinte sunt îndreptate spre descendenții marelui balaur roșu), pentru a-i susține pe fiii Mei întâi născuți și pentru a îndrepta relele făcute fiilor Mei întâi născuți. Așadar, nu fiți din nou sălbatici; îi voi lăsa pe fiii Mei întâi născuți să vă trateze. În trecut, fiii Mei au fost hărțuiți și asupriți și, din moment ce Tatăl exercită puterea pentru fiii Săi, fiii Mei se vor întoarce în îmbrățișarea Mea iubitoare, ca să nu mai fie hărțuiți și asupriți. Eu nu sunt nedrept; asta arată dreptatea Mea și înseamnă,

cu adevărat, că „iubesc pe cine iubesc și urăsc pe cine urăsc”. Dacă spuneți că sunt nedrept, ar trebui să vă grăbiți să plecați. Nu fiți nerușinați și profitori în casa Mea. Ar trebui să te întorci repede acasă, astfel încât să nu mai fiu nevoit să te văd. Adâncul este destinația voastră și acela este locul unde vă veți odihni. Dacă sunteți în casa Mea, nu va fi loc pentru voi căci sunteți animale de povară; sunteți uneltele pe care le folosesc. Când nu Îmi veți mai fi de folos, vă voi arunca în foc pentru a vă arde. Acesta este decretul Meu administrativ; trebuie să procedez astfel și numai asta arată modul în care lucrez și dezvăluie dreptatea și măreția Mea. Mai important, doar astfel li se va permite fiilor Mei întâi născuți să domnească alături de Mine la putere.

Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 4

Toți oamenii Mei care slujesc înaintea Mea ar trebui să se gândească la trecut: a fost iubirea voastră pentru Mine întinată de necurăție? A fost loialitatea voastră pentru Mine curată și din toată inima? A fost cunoașterea voastră despre Mine adevărată? Cât loc am ocupat în inimile voastre? V-am umplut inimile în întregime? Cât de multe au realizat cuvintele Mele în interiorul vostru? Nu încercați să Mă păcăliți! Aceste lucruri sunt perfect clare pentru Mine! Astăzi, când vocea mântuirii Mele se face auzită, a existat o sporire a iubirii voastre pentru Mine? A devenit curată o parte a loialității voastre față de Mine? A devenit mai profundă cunoașterea voastră referitoare la Mine? Slăvirea oferită în trecut a pus o temelie solidă pentru cunoașterea voastră de astăzi? Cât de mult din voi este ocupat de Duhul Meu? Cât loc ocupă imaginea Mea în interiorul vostru? Și-au atins cuvântările Mele scopul în voi? Simțiți cu adevărat că nu aveți unde să vă ascundeți rușinea? Credeți cu adevărat că nu sunteți calificați pentru a fi poporul Meu? Dacă sunteți complet neatenți la întrebările de mai sus, atunci aceasta arată că pescuiești în ape tulburi, că ești prezent doar pentru a înmulți rândurile și că, la momentul prestabilit de Mine, vei fi cu siguranță eliminat și aruncat în Adânc pentru a doua oară. Acestea sunt cuvintele Mele de avertizare și oricine nu le ia în serios va fi lovit de judecata Mea și, la momentul stabilit, va întâlni dezastrul. Nu este așa? Trebuie încă să ofer exemple pentru a ilustra lucrul acesta? Trebuie să vorbesc mai simplu pentru a vă oferi un exemplu? De la momentul creației și până astăzi, mulți oameni s-au răzvrătit împotriva cuvintelor Mele și, astfel, au fost înlăturați și eliminați din curentul Meu de recuperare; în cele din urmă, trupurile lor pier, iar duhurile lor sunt aruncate în Infern și chiar și astăzi ele încă sunt

supuse unei pedepse cumplite. Mulți oameni Mi-au urmat cuvintele, dar au mers împotriva luminării și iluminării Mele și, astfel, au fost dați la o parte de Mine, căzând sub puterea Satanei și devenind unii dintre cei ce se opun Mie. (Astăzi, toți aceia care Mi se opun în mod direct ascultă doar superficial cuvintele Mele și se răzvrătesc împotriva esenței cuvintelor Mele.) Au existat, de asemenea, mulți care doar au ascultat cuvintele pe care le-am rostit ieri, care au păstrat „gunoiul" din trecut și nu au prețuit „roadele" zilei de astăzi. Acești oameni nu doar că au fost luați prizonieri de Satana, dar au devenit păcătoși eterni și dușmani ai Mei și Mi se opun direct. Astfel de oameni sunt obiectele judecății în culmea mâniei Mele și astăzi sunt încă orbi, încă în temnițele întunecoase (adică, astfel de oameni sunt cadavre putrede, inerte, care sunt controlate de Satana; deoarece ochii lor au fost acoperiți de Mine, Eu spun că ei sunt orbi). Ar fi bine să ofer un exemplu pentru ca voi să aveți o referință, astfel încât să puteți învăța din el:

La menționarea lui Pavel, vă veți gândi la istoria sa și la unele povești despre el care nu sunt exacte și care nu corespund cu realitatea. El a fost învățat de către părinții săi de la o vârstă fragedă și a primit viața Mea, iar ca rezultat al predestinării Mele, el avea calibrul pe care Eu îl cer. La vârsta de 19 ani, el a citit diferite cărți despre viață; astfel, nu trebuie să intru în detalii despre cum, datorită calibrului său și datorită luminării și iluminării Mele, el nu numai că putea vorbi cu o anume pricepere despre chestiuni spirituale, dar era, de asemenea, capabil să Îmi înțeleagă intențiile. Desigur, aceasta nu exclude combinația de factori interni și externi. Totuși, singura sa imperfecțiune era faptul că, datorită talentelor sale, era deseori lăudăros și superficial. Drept rezultat, datorită răzvrătirii sale, din care o parte îl reprezenta direct pe arhanghel, când Eu am devenit trup pentru prima dată, el a depus toate eforturile pentru a Mă sfida. El era unul dintre aceia care nu cunosc cuvintele Mele, iar locul Meu în inima sa deja dispăruse. Astfel de

oameni se opun direct divinității Mele și sunt doborâți de Mine și se pleacă și își mărturisesc păcatele doar la final. Astfel, după ce utilizasem punctele lui forte – adică, după ce el lucrase pentru Mine o perioadă de timp – el a revenit din nou la vechile lui obiceiuri și, deși nu s-a răzvrătit în mod direct împotriva cuvintelor Mele, el s-a răzvrătit împotriva îndrumării interioare și a luminării din partea Mea și, astfel, tot ceea ce făcuse el în trecut era inutil; cu alte cuvinte, coroana slavei, despre care vorbea, devenise cuvinte goale, produsul propriei sale imaginații, căci, chiar și astăzi, el încă este supus judecății Mele, în captivitatea lanțurilor Mele.

Din exemplul de mai sus se poate vedea că oricine Mi se opune (prin opoziția nu numai față de sinele Meu trupesc ci, mai important, față de cuvintele Mele și față de Duhul Meu – adică, față de divinitatea Mea), primește judecata Mea în trupul său. Când Duhul Meu te părăsește, te prăbușești, coborând direct în Infern. Și, deși corpul tău trupesc este pe pământ, ești ca o persoană care suferă de boli mintale: ți-ai pierdut rațiunea și, imediat, te simți ca și cum ai fi un cadavru, astfel încât Mă implori să îți nimicesc trupul fără întârziere. Majoritatea dintre voi, care sunteți stăpâniți de duh, manifestați o apreciere profundă față de aceste circumstanțe și nu este nevoie să intru în alte detalii. În trecut, când am lucrat în umanitatea normală, majoritatea oamenilor se măsuraseră deja cu mânia și măreția Mea și deja cunoșteau puțin din înțelepciunea și firea Mea. Astăzi, vorbesc și acționez direct în divinitate și există încă unii oameni care vor vedea mânia și judecata Mea cu proprii lor ochi; în plus, principala lucrare a celei de-a doua părți a erei de judecată este de a face tot poporul Meu să Îmi cunoască faptele în trup, în mod direct, și de a vă face pe toți să contemplați firea Mea, în mod direct. Totuși, deoarece Eu sunt în trup, vă înțeleg slăbiciunile. Speranța Mea este ca voi să nu tratați duhul, sufletul și trupul vostru ca pe niște fleacuri dedicându-le, fără să gândiți, Satanei. Este mai bine să prețuiți

tot ceea ce aveți și să nu tratați totul precum un joc, căci astfel de lucruri au legătură cu soarta voastră. Sunteți cu adevărat capabili să înțelegeți adevăratul sens al cuvintelor Mele? Sunteți cu adevărat capabili să arătați considerație față de adevăratele Mele sentimente?

Sunteți dispuși să vă bucurați de binecuvântările Mele pe pământ, binecuvântări care sunt asemănătoare celor din cer? Sunteți dispuși să prețuiți faptul că Mă înțelegeți pe Mine, desfătarea cuvintelor Mele și cunoașterea referitoare la Mine ca fiind cele mai valoroase și semnificative lucruri din viața voastră? Sunteți cu adevărat capabili să vă supuneți complet Mie, fără să vă gândiți la propriile voastre perspective? Sunteți cu adevărat capabili să vă permiteți vouă înșivă să fiți omorâți de Mine și conduși de Mine, ca o oaie? Există printre voi vreunul capabil să realizeze astfel de lucruri? Se poate ca toți cei care sunt acceptați de Mine și primesc promisiunile Mele să fie cei care câștigă binecuvântările Mele? Ați înțeles ceva din aceste cuvinte? Dacă vă testez, puteți cu adevărat să vă puneți la mila Mea și, în mijlocul acestor încercări, să căutați intențiile Mele și să înțelegeți inima Mea? Nu doresc ca tu să poți rosti multe cuvinte impresionante sau să spui multe povești palpitante; ci, îți cer să poți fi o bună mărturie pentru Mine și să poți intra complet și profund în realitate. Dacă nu aș vorbi direct, ai putea să abandonezi tot în jurul tău și să-ți permiți ție însuți să fii folosit de Mine? Nu este aceasta realitatea pe care o cer? Cine poate înțelege sensul cuvintelor Mele? Totuși, vă cer să nu mai fiți trași în jos de greșeli, să fiți proactivi în intrarea voastră și să pricepeți esența cuvintelor Mele. Aceasta vă va împiedica să înțelegeți greșit cuvintele Mele și să fiți confuzi față de ce vreau să spun și, astfel, să încălcați decretele Mele administrative. Sper că pricepeți intențiile Mele pentru voi din cuvintele Mele. Nu vă mai gândiți la propriile perspective și acționați așa cum ați decis înaintea Mea să-L lăsați peDumnezeu să vă

orchestreze în toate lucrurile. Toți aceia care stau în casa Mea ar trebui să facă tot ceea ce pot; ar trebui să oferi tot ce ai mai bun ultimei secțiuni a lucrării Mele pe pământ. Ești cu adevărat dispus să pui astfel de lucruri în practică?

23 februarie 1992

Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 5

Glasul Duhului Meu este expresie a întregimii firii Mele. Înțelegeți? A avea nelămuriri asupra acestui punct este echivalent cu a vă împotrivi Mie direct. Ați înțeles în mod autentic importanța care există în aceasta? Știți cu adevărat cât de mult efort, cât de multă energie cheltuiesc Eu pe voi? Îndrăzniți cu adevărat să dezvăluiți ce ați făcut și cum v-ați comportat înaintea Mea? Și aveți tupeul să vă numiți poporul Meu în fața Mea – nu aveți niciun pic de rușine, cu atât mai puțin vreo rațiune! Mai devreme sau mai târziu, oamenii ca voi vor fi eliminați din casa Mea. Nu te folosi de autoritatea vechimii în fața Mea, presupunând că ai mărturisit ferm pentru Mine! Este aceasta ceva ce omenirea e capabilă să facă? Dacă nu ar rămâne nimic din intențiile și scopurile tale, ai fi luat-o de mult pe altă cale. Crezi că nu știu cât de mult poate rezista inima omului? De acum înainte, în toate lucrurile trebuie să intri în realitatea practicii; doar să dai din gură, așa cum ai făcut în trecut, nu te va mai ajuta. În trecut, majoritatea dintre voi reușeați să fiți paraziți sub acoperișul Meu; faptul că puteți să stați pe picioarele voastre astăzi se datorează în întregime severității cuvintelor Mele. Crezi că Eu vorbesc aleatoriu și fără scop? Imposibil! Privesc în jos la toate lucrurile din slava cerului și Îmi exercit stăpânirea din slava cerului asupra tuturor lucrurilor. În același mod, am pus în aplicare mântuirea Mea asupra pământului. Nu există moment când nu privesc, din locul Meu secret, fiecare mișcare a oamenilor și tot ce fac și ce spun ei. Oamenii sunt pentru Mine ca niște cărți deschise: îi văd și îi cunosc pe toți și pe fiecare. Locul secret este sălașul Meu și întreaga boltă cerească este patul pe care stau. Forțele Satanei nu Mă pot atinge, căci debordez de măreție, dreptate și judecată. O taină inefabilă sălășluiește în cuvintele Mele. Când vorbesc,

deveniți precum păsările de curte care tocmai au fost aruncate în apă, copleșite de confuzie, sau precum bebelușii care tocmai au tras o sperietură, părând că nu știu nimic, deoarece duhurile voastre au căzut într-o stare de stupefacție. De ce spun că locul secret este sălașul Meu? Știi înțelesul profund al cuvintelor Mele? Cine dintre oameni este capabil să Mă cunoască? Cine e capabil să Mă cunoască precum își cunoaște propria mamă și propriul tată? Odihnindu-Mă în sălașul Meu, Eu observ cu atenție: toți oamenii de pe pământ se foiesc, „călătorind în jurul lumii" și alergând încolo și încoace, toate pentru destinul și viitorul lor. Nici măcar unul singur, însă, nu are energie de acordat construirii Împărăției Mele, nici măcar cât efortul necesar pentru a trage aer în piept. Eu am creat oamenii și i-am salvat de multe ori din necazuri, totuși, acești oameni sunt cu toții nerecunoscători: niciunul dintre ei nu poate să enumere toate instanțele în care i-am mântuit. Au trecut atât de mulți ani – atât de multe secole – de la crearea lumii până astăzi; am lucrat atât de multe miracole și Mi-am făcut înțelepciunea să se manifeste de atât de multe ori. Cu toate acestea, oamenii sunt la fel de demenți și amorțiți ca bolnavii mintal și chiar uneori ca fiarele sălbatice alergând prin pădure, fără cea mai mică intenție de a acorda atenție chestiunilor Mele. De multe ori le-am dat oamenilor pedeapsa capitală și i-am condamnat la moarte, dar planul Meu de gestionare nu poate fi schimbat de nimeni. Și ca atare, în mâinile Mele, oamenii continuă să dezvăluie aceleași vechi lucruri de care se agață. Datorită etapelor lucrării Mele, v-am salvat din nou pe voi, ființe care v-ați născut într-o mare familie degenerată, depravată, murdară și sordidă.

Lucrarea planificată de Mine continuă să meargă înainte fără a sta pe loc niciun moment. După ce am trecut în Epoca Împărăției și după ce v-am adus în Împărăția Mea ca fiind poporul Meu, voi avea alte cerințe de la voi;

adică, voi începe să promulg înaintea voastră constituția cu care voi guverna această epocă:

Din moment ce sunteți numiți poporul Meu, ar trebui să puteți slăvi numele Meu; adică să mărturisiți ferm în mijlocul încercărilor. Dacă cineva încearcă să Mă flateze și să ascundă adevărul de Mine, sau să facă aranjamente necinstite pe la spatele Meu, astfel de oameni vor fi fără excepție alungați și dați afară din casa Mea să aștepte să-i tratez. Aceia care au fost necredincioși și nefiliali față de Mine în trecut și care se ridică iarăși astăzi pentru a Mă judeca în mod deschis – și ei vor fi alungați din casa Mea. Aceia care sunt poporul Meu trebuie să arate constant considerație față de poverile Mele și, de asemenea, să caute să cunoască ale Mele cuvinte. Doar astfel de oameni vor fi luminați de Mine și ei vor trăi cu siguranță sub îndrumarea și luminarea Mea, neprimind vreodată mustrări. Pe aceia care nu arată considerație față de poverile Mele, se concentrează pe planificarea propriului lor viitor – adică, pe aceia care prin acțiunile lor nu au ca scop să Îmi mulțumească inima, ci, mai degrabă, caută ajutoare bănești – pe aceste făpturi asemănătoare cu cerșetorii refuz complet să le folosesc, deoarece din momentul în care s-au născut nu au știut deloc ce înseamnă să arate considerație față de poverile Mele. Ei sunt oameni cărora le lipsește rațiunea normală; astfel de oameni suferă de „subnutriția” creierului și trebuie să meargă acasă pentru niște „hrană”. Nu am niciun folos după asemenea oameni. În rândul poporului Meu, toată lumea va trebui să considere cunoașterea Mea o datorie de respectat până la final, precum mâncatul, îmbrăcatul și dormitul, ceva ce nu se uită niciun moment, astfel ca, în final, cunoașterea Mea să devină familiară precum mâncatul – ceva ce faci fără efort, cu iscusință. Cât despre cuvintele pe care le rostesc, fiecare dintre ele trebuie primit cu credință absolută și asimilat complet; nu pot exista jumătăți de măsură superficiale. Oricine nu acordă atenție

cuvintelor Mele va fi privit ca împotrivindu-Mi-se direct; oricine nu mănâncă din cuvintele Mele sau nu caută să le cunoască va fi privit ca cineva care nu Îmi dă atenție și va fi dat direct pe ușă afară din casa Mea. Asta pentru că, așa cum am spus în trecut, ceea ce vreau Eu nu e un număr mare de oameni, ci excelență. Dintr-o sută de oameni, dacă unul singur este capabil să Mă cunoască prin cuvintele Mele, atunci îi voi elimina cu bună știință pe toți ceilalți pentru a Mă concentra pe luminarea și iluminarea acestuia. Din aceasta, puteți vedea că nu e neapărat adevărat că doar un număr mai mare de oameni Mă pot manifesta și Mă pot trăi. Ceea ce Îmi doresc este grâu (chiar dacă boabele poate nu sunt pline), și nu neghină (chiar atunci când boabele sunt destul de pline încât să fie de admirat). Cât despre cei care nu au grijă să caute, ci care în schimb se comportă într-o manieră delăsătoare, ei ar trebui să plece de bunăvoie; Eu nu doresc să îi mai văd, ca nu cumva să continue să-Mi facă numele de rușine. Cu privire la ceea ce cer de la poporul Meu, Mă voi opri la aceste precepte momentan și voi aștepta să dau mai multe sancțiuni în funcție de cum se schimbă circumstanțele.

În zilele din trecut, marea majoritate a oamenilor credeau că Eu eram Dumnezeu Însuși al înțelepciunii, că eram Dumnezeul care vedea în adâncul inimilor oamenilor; totuși, asta era doar vorbărie superficială. Dacă oamenii M-ar fi cunoscut cu adevărat, ei nu ar fi tras concluzii greșite, ci ar fi continuat în schimb să încerce să Mă cunoască prin cuvintele Mele. Doar când ei ar fi ajuns la momentul în care să Îmi vadă cu adevărat faptele, ar fi fost vrednici să spună că sunt Înțelept și că sunt Minunat. Cunoștințele voastre despre Mine sunt prea superficiale. De-a lungul veacurilor, atât de mulți oameni Mi-au slujit pentru foarte mulți ani și, văzându-Mi faptele, au ajuns cu adevărat să cunoască ceva despre Mine. Din acest motiv, au avut întotdeauna o inimă supusă față de Mine, neîndrăznind să nutrească nici cea

mai mică intenție de a Mi se opune pe motivul dificultății căutării urmelor Mele. Dacă îndrumarea Mea ar fi absentă dintre acești oameni, ei nu ar îndrăzni să acționeze atât de pripit. Așadar, după ce au trecut prin mulți ani de experiență, au generalizat în cele din urmă o parte a cunoașterii despre Mine, spunând că sunt Înțelept, Minunat și Sfătuitor, că vorbele Mele sunt precum o sabie cu două tăișuri, că faptele Mele sunt mărețe, uimitoare și minunate, că sunt înveșmântat în măreție, că Înțelepciunea Mea se înalță mai sus de ceruri și alte observații. Astăzi, însă, voi Mă cunoașteți doar prin temelia pe care au pus-o ei, deci marea majoritate a voastră – precum papagalii – doar rostiți cuvintele pe care le-au rostit ei. Faptul că v-am iertat de atât de multă mustrare este doar pentru că Eu iau în considerare cât de superficial este modul în care Mă cunoașteți și cât de săracă este „educația" voastră. Chiar și așa, marea voastră majoritate încă nu vă cunoașteți pe voi înșivă sau credeți că deja sunteți la înălțimea intențiilor Mele prin faptele voastre și, pentru acest motiv, ați scăpat de judecată; sau că, după ce M-am întrupat, am pierdut din vedere complet faptele omenirii și că, pentru acest motiv, ați scăpat și de mustrare; sau că Dumnezeul în care credeți nu există în spațiile vaste ale universului și, astfel, ați considerat cunoașterea lui Dumnezeu o treabă de făcut în timpul liber în loc să o păstrați în inimile voastre ca pe o datorie care trebuiefăcută, folosind credința în Dumnezeu ca un mod de a face să treacă timpul care altfel ar fi fost petrecut în trândăvie. Dacă nu mi S-ar face milă de lipsa voastră de calificări, rațiune și înțelegere, atunci toți ați pieri în mijlocul mustrării Mele, șterși de pe fața pământului. Cu toate acestea, până când se va termina lucrarea Mea pe pământ, voi rămâne îngăduitor față de omenire. Aceasta este ceva ce trebuie să cunoașteți cu toții și să încetați să confundați binele și răul.

25 februarie 1992

Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 6

Fii receptiv față de chestiunile spirituale, atent față de cuvintele Mele și capabil să privești Duhul Meu și ființa Mea, și cuvântul Meu și ființa Mea, ca pe un întreg inseparabil, astfel încât toți oamenii să Mă poată mulțumi în prezența Mea. Am pus piciorul peste toate câte sunt, am privit în zare peste nemărginita întindere a universului și am mers printre toți oamenii, gustând dulceața și amărăciunea printre oameni – însă omul nu M-a cunoscut niciodată cu adevărat, nici nu Mi-a dat vreo atenție în timpul călătoriilor Mele. Deoarece am fost tăcut și nu am făcut niciodată fapte supranaturale, nimeni nu M-a văzut vreodată cu adevărat. Astăzi nu mai e ca în trecut: voi face lucruri ce nu s-au văzut vreodată de la începutul creației, voi rosti cuvinte ce nu s-au auzit vreodată de-a lungul veacurilor, pentru că Eu cer ca toți oamenii să ajungă să Mă cunoască întrupat. Acestea sunt etapele gestionării Mele, dar omul nu are nici cea mai vagă idee. Chiar dacă am vorbit pe înțelesul tuturor, oamenii rămân buimaci; e greu să îi lămurești. Nu reprezintă asta josnicia omului? Nu e tocmai asta ceea ce doresc să remediez? Vreme de mulți ani, nu am făcut nimic în om; vreme de mulți ani, cu toate că era în contact direct cu întruparea Mea, nimeni nu a auzit vreodată glasul emis direct din divinitatea Mea. Iată cum, inevitabil, ființelor umane le lipsește cunoașterea despre Mine, cu toate că acest lucru nu a afectat iubirea lor pentru Mine de-a lungul veacurilor. Astăzi, totuși, am înfăptuit în voi o lucrare miraculoasă, o lucrare de nepătruns și fără de măsură și am rostit multe cuvinte. Și totuși, în astfel de circumstanțe, încă mai există mulți care Mi se împotrivesc în mod direct în prezența Mea. Să îți dau acum câteva exemple.

Zilnic, te rogi unui Dumnezeu nedesluşit, încercând să pricepi intenţiile Mele şi să-ţi faci o idee despre viaţă. Însă când eşti pus faţă în faţă cu cuvintele Mele, le priveşti în mod diferit: te uiţi la cuvintele Mele şi la Duhul Meu ca la un întreg, totuşi dai la o parte fiinţa Mea, considerând că persoana care sunt Eu este incapabilă în mod fundamental de a rosti asemenea cuvinte, că ele sunt dirijate de Duhul Meu. Cum rămâne cu a ta cunoaştere în asemenea împrejurări? Crezi în cuvintele Mele într-o anumită măsură, însă ai noţiuni de diferită gravitate cu privire la trupul cu care Mă îmbrac. Îţi petreci fiecare zi studiindu-l şi spui: „De ce face El lucrurile în acel mod? Chiar vin de la Dumnezeu? Imposibil! Nu e cu mult diferit de mine – şi El e o persoană normală, obişnuită". Cum se pot explica astfel de circumstanţe?

Cine dintre voi nu le are pe cele de mai sus? Cine nu se ocupă cu astfel de lucruri? Par a fi lucruri la care ţii ca la ceva de proprietate personală, fără să fii vreodată dispus să renunţi la ele. Cu atât mai puţin cauţi să faci eforturi subiective; de fapt, tu aştepţi să fac totul Eu Însumi. Sincer să fiu, nicio fiinţă umană care nu caută nu ajunge să Mă cunoască cu uşurinţă. Aceste cuvinte cu care vă învăţ nu sunt neînsemnate. Deoarece îţi pot da un alt exemplu dintr-o altă perspectivă ca referinţă.

Imediat ce este menţionat Petru, oamenii nu mai termină cu lucrurile bune de spus despre el. Imediat îşi amintesc de cele trei ori când s-a lepădat de Dumnezeu, cum L-a ispitit pe Dumnezeu punându-se în serviciul Satanei şi cum, în cele din urmă, el a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, şi aşa mai departe. Acum Mă voi concentra pe a descrie cum M-a cunoscut Petru şi care a fost sfârşitul lui. Petru avea un calibru bun, dar circumstanţele sale nu au fost precum cele ale lui Pavel; părinţii lui M-au persecutat, ei erau demoni care fuseseră posedaţi de Satana şi, ca urmare, nu l-au învăţat pe Petru nimic despre Dumnezeu. Petru era isteţ, înzestrat şi

răsfățat de părinții săi încă din copilărie. Însă ca adult, el a devenit dușmanul lor, căci nu a încetat niciodată să caute să Mă cunoască și, prin urmare, le-a întors spatele. Aceasta a fost deoarece, mai presus de orice altceva, el credea că cerul și pământul și toate lucrurile sunt în mâinile Celui Atotputernic și că toate lucrurile pozitive vin de la Dumnezeu și sunt emanate direct de la El, fără a fi prelucrate de Satana. Contraexemplul părinților săi i-a dat lui Petru o mai mare cunoaștere a bunătății și milei Mele, sporind astfel dorința sa de a Mă căuta. El s-a concentrat nu numai să mănânce și să bea cuvintele Mele, dar, mai mult, să priceapă intențiile Mele și a fost veșnic prudent în inima sa. Ca urmare, a fost mereu sensibil în spiritul său și, astfel, a fost în concordanță cu intențiile Mele în tot ce făcea. A menținut constant atenția la eșecurile oamenilor din trecut pentru a se autoimpulsiona, profund temător că ar putea cădea în capcana eșecului. De asemenea, s-a concentrat pe asimilarea credinței și dragostei tuturor acelora care Îl iubiseră pe Dumnezeu de-a lungul veacurilor. În acest mod, el și-a grăbit procesul creșterii – nu numai în aspectele negative, ci, mult mai important, în aspectele pozitive – el a crescut mai rapid, astfel că a sa cunoaștere a devenit cea mai mare dintre toate în prezența Mea. Nu este greu de imaginat, așadar, cum a pus tot ceea ce avea în mâinile Mele, cum a renunțat până și la a lua decizii în privința mâncatului, îmbrăcatului, dormitului și a locului unde trăia și s-a bucurat în schimb de bogățiile Mele pe baza faptului de a Mă mulțumi în toate lucrurile. L-am supus la nenumărate încercări – încercări care, evident, l-au lăsat pe jumătate mort – dar, în mijlocul acestor sute de încercări, el nu și-a pierdut nici măcar o dată credința în Mine și nu s-a simțit dezamăgit de Mine. Chiar și când am zis că Mă lepădasem de el, tot nu s-a lăsat descurajat și a continuat să Mă iubească într-un mod practic și în acord cu principiile de practică trecute. I-am spus că nu aveam să îl laud deși Mă iubea, că într-un final îl voi da pe mâna

Satanei. Dar, în mijlocul acestor încercări, încercări care nu au venit asupra trupului său, ci au fost prin cuvinte, el încă s-a rugat Mie și a spus: „O, Dumnezeule! În cer și pe pământ și printre toate lucrurile, există vreo persoană, vreun lucru sau vreun eveniment care să nu fie în mâinile Tale, Cel Atotputernic? Când ești milos cu mine, inima mea mult se înveselește datorită milei Tale. Când mă judeci, așa nevrednic cum sunt, simt cu atât mai mult insondabilitatea faptelor Tale, deoarece ești plin de autoritate și înțelepciune. Deși trupul meu îndură greutăți, duhul meu este alinat. Cum aș putea să nu aduc slavă înțelepciunii și faptelor Tale? Chiar dacă ar fi să mor după ce Te cunosc, cum să nu fac asta bucuros și fericit? O, Atotputernicule! Chiar nu dorești să mă lași să Te văd? Chiar nu sunt potrivit pentru a-Ți primi judecata? Cumva există ceva în mine ce nu vrei să vezi?” În timpul unor încercări ca acestea, deși Petru nu a putut să-Mi priceapă cu exactitate intențiile, era evident că era mândru și onorat să fie folosit de Mine (cu toate că a primit judecata Mea, astfel ca omenirea să Îmi vadă măreția și mânia) și că nu era deznădăjduit de aceste încercări. Datorită loialității sale înaintea Mea și datorită binecuvântării Mele asupra lui, el a fost un exemplar și un model pentru om timp de mii de ani. Nu tocmai asta ar trebui să imitați? Gândiți-vă bine și îndelung de ce am oferit o descriere atât de detaliată a lui Petru; acestea ar trebui să fie principiile după care acționați.

Cu toate că puțini oameni Mă cunosc, Eu nu Îmi vărs furia asupra omului, deoarece oamenii au atâtea neajunsuri și le este greu să ajungă la nivelul pe care îl cer de la ei. Astfel, am fost tolerant față de om timp de mii de ani, tocmai până în ziua de astăzi, dar sper că nu veți fi prea îngăduitori cu voi înșivă pe seama toleranței Mele. Prin Petru, ar trebui să ajungeți să Mă cunoașteți și să Mă căutați; din toate faptele lui de vitejie, ar trebui să fiți luminați ca niciodată înainte și, în acest fel, să ajungeți la tărâmuri ce nu

au fost vreodată atinse de om înainte. Pretutindeni în cosmos și pe bolta cerească, printre toate cele din cer și de pe pământ, toate lucrurile de pe pământ și din cer depun toate strădaniile pentru ultima Mea etapă a lucrării. Doar nu doriți să fiți spectatori pe margine, comandați încolo și încoace de forțele Satanei? Satana e veșnic prezent, devorând cunoașterea pe care oamenii o au despre Mine în inimile lor, scrâșnind din dinți și încleștându-și fălcile în ultimele chinuri ale morții. Doriți să cădeți în capcana urzelilor sale înșelătoare de data asta? Doriți să vă distrugeți viața în momentul în care lucrarea Mea este în sfârșit completată? Vă așteptați să Îmi arăt toleranță încă o dată? Să urmăriți să Mă cunoașteți este fundamental, dar să vă concentrați pe practică este indispensabil. Cuvintele Mele vă sunt dezvăluite vouă direct și sper să puteți să-Mi respectați îndrumarea și să nu mai aveți planuri și ambiții pentru voi înșivă.

27 februarie 1992

Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 8

Când revelațiile Mele vor ajunge la punctul culminant și când judecata Mea se va apropia de final, va fi momentul când toți oamenii Mei vor fi dezvăluiți și făcuți completi. Călătoresc în toate colțurile universului-lume într-o căutare perpetuă a celor care sunt aliniați cu intențiile Mele și sunt potriviți pentru folosul Meu. Cine se poate ridica și coopera cu Mine? Iubirea oamenilor pentru Mine este minusculă, iar încrederea lor în Mine este și ea jalnic de mică. Dacă nu aș îndrepta greutatea cuvintelor Mele către slăbiciunile oamenilor, ei s-ar lăuda și ar exagera, dând lecții și născocind teorii pompoase, ca și cum ar fi atotștiutori și atotcunoscători cu privire la chestiunile de pe pământ. Dintre cei care Mi-au fost „loiali" în trecut și dintre cei care astăzi „stau neclintiți" înaintea Mea, cine îndrăznește încă să vorbească arogant? Cine nu este încântat, în secret, de propriile perspective? Când nu am dezvăluit oamenii direct, ei nu a avut unde să se ascundă și au fost chinuiți de rușine. Cu cât mai mult ar fi astfel dacă aș vorbi în manieră diferită? Oamenii s-ar simți și mai îndatorați, ar crede că nimic nu ar putea să îi vindece și ar fi cu toții legați fedeleș de negativitatea lor. Când oamenii își pierd speranța, salutul Împărăției se aude oficial, moment care este, așa cum au spus oamenii, „momentul când Duhul intensificat de șapte ori începe să lucreze". Cu alte cuvinte, acesta este momentul când viața Împărăției începe oficial pe pământ; este momentul când divinitatea Mea iese la iveală pentru a acționa direct (fără vreo „procesare" mentală). Toți oamenii zoresc de colo-colo, de parcă ar fi reînviat sau s-ar fi trezit dintr-un vis și, la trezire, sunt uimiți să descopere că se găsesc în astfel de circumstanțe. În trecut, am spus multe despre construirea bisericii; am dezvăluit multe mistere, dar când acea lucrare și-a

atins apogeul, s-a terminat brusc. Construirea Împărăției, însă, este diferită. Doar când războiul din ținutul spiritual ajunge la etapa finală, Îmi încep Eu de la capăt lucrarea pe pământ. Adică, doar când toți oamenii sunt în prag de a se retrage, încep Eu în mod oficial și Îmi ridic noua lucrare. Diferența dintre construirea Împărăției și construirea bisericii este că, în construirea bisericii, am lucrat printr-o umanitate care era guvernată de divinitate; Am emondat în mod direct vechea natură a oamenilor, dezvăluind direct sinele lor urât și demascându-le esența. Prin urmare, ei au ajuns să se cunoască pe ei înșiși pe această bază și, astfel, ei erau convinși în inimile lor și în cuvintele lor. În construirea Împărăției, acționez direct prin divinitatea Mea și permit tuturor oamenilor să cunoască ceea ce am Eu și ceea ce sunt pe temelia cunoașterii cuvintelor Mele de către ei, în final permițându-le să ajungă a Mă cunoaște ca pe trup întrupat. Astfel se încheie căutarea de către întreaga omenire a Dumnezeului nedeslușit și astfel ei încetează să păstreze în inimile lor un loc pentru Dumnezeul din ceruri; adică, îi permit umanității să cunoască faptele pe care Eu le fac în timp ce sunt trup întrupat, și astfel voi încheia timpul Meu pe pământ.

Construirea Împărăției are ca scop direct tărâmul spiritual. Adică, stadiul luptei din tărâmul spiritual este dezvăluit direct printre toți oamenii Mei și asta e suficient pentru a arăta că, nu doar în biserică, ci cu atât mai mult în Epoca Împărăției, toate persoanele sunt permanent în război. În ciuda corpurilor lor fizice, tărâmul spiritual este dezvăluit direct, iar ele intră în contact cu viața tărâmului spiritual. Astfel, când începeți să fiți credincioși, trebuie să vă pregătiți cum se cuvine pentru următoarea parte a lucrării Mele. Ar trebui să vă dăruiți inima în întregime; doar atunci puteți să Îmi mulțumiți inima. Nu Îmi pasă de ce s-a întâmplat înainte în biserică; astăzi, este în Împărăție. În planul Meu, Satana, de la bun început, a pândit la fiecare pas și, ca termen de contrast al înțelepciunii Mele, a încercat

întotdeauna să găsească mijloace de a Îmi perturba planul inițial. Însă puteam Eu să cedez în fața schemelor sale înșelătoare? Toate lucrurile din cer și de pe pământ acționează ca obiecte care prestează servicii pentru Mine; oare uneltirile înșelătoare ale Satanei ar putea face altfel? Tocmai aici se intersectează înțelepciunea Mea; este exact ceea ce e minunat în privința faptelor Mele și este principiul de funcționare a întregului Meu plan de gestionare. În era construirii Împărăției, tot nu evit uneltirile înșelătoare ale Satanei, ci continui să fac lucrarea pe care trebuie să o fac. Din univers și dintre toate lucrurile, am ales faptele Satanei drept contrast al Meu. Nu este aceasta o manifestare a înțelepciunii Mele? Nu tocmai asta e minunat în privința lucrării Mele? Cu ocazia intrării în Epoca Împărăției, toate lucrurile din cer și de pe pământ sunt transformate în întregime și sărbătoresc și se bucură. Sunteți voi cu ceva diferiți? În inima cui nu se află dulceața mierii? Cine nu debordează de bucurie? Cine nu dansează de încântare? Cine nu rostește cuvinte de laudă?

Pricepeți scopurile și originea celor despre care am vorbit și am discutat anterior, sau nu? Dacă nu aș întreba aceasta, cei mai mulți oameni ar crede că doar turui într-una și nu ar putea să pătrundă sursa cuvintelor Mele. Dacă vă gândiți cu atenție la ele, veți afla importanța lor. Ai face bine să le citești cu atenție: care dintre cuvintele Mele nu îți aduc beneficii? Care nu sunt menite să-ți facă viața să crească? Care nu vorbesc despre realitatea tărâmului spiritual? Cei mai mulți oameni cred că ale Mele cuvinte nu au nicio noimă, că sunt lipsite de explicație și interpretare. Sunt cuvintele Mele chiar atât de abstracte și impenetrabile? Vă supuneți cu adevărat cuvintelor Mele? Acceptați cu adevărat cuvintele Mele? Nu le tratați ca pe niște jucării? Nu le folosești pe post de îmbrăcăminte pentru a-ți acoperi înfățișarea urâtă? În această lume vastă, cine a fost cercetat personal de Mine? Cine a auzit personal cuvintele Duhului Meu? Atât de mulți oameni

bâjbâie și caută în întuneric; atât de mulți se roagă în toiul greutăților; atât de mulți, înfometați și înfrigurați, privesc cu speranță; și atât de mulți sunt legați de Satana; totuși, atât de mulți nu știu încotro să o ia, atât de mulți Mă trădează când sunt în toiul fericirii, atât de mulți sunt nerecunoscători și atât de mulți sunt loiali uneltirilor înșelătoare ale Satanei. Care dintre voi este Iov? Care este Petru? De ce l-am menționat în mod repetat pe Iov? De ce M-am referit la Petru de atâtea ori? V-a fost vreodată clar care sunt speranțele Mele pentru voi? Ar trebui să petreceți mai mult timp gândindu-vă la astfel de lucruri.

Petru Mi-a fost credincios timp de mulți ani, totuși el nu s-a văitat niciodată, nici nu a avut vreo plângere; nici măcar Iov nu a fost egalul său și, de-a lungul secolelor, toți sfinții au fost mai prejos ca Petru. El nu numai că a căutat să Mă cunoască, ci a și ajuns să Mă cunoască într-un moment în care Satana își punea în aplicare uneltirile înșelătoare. Asta a făcut ca Petru să Mă slujească ani la rând, mereu în conformitate cu intențiile Mele și pentru acest motiv, el nu a fost niciodată exploatat de Satana. Petru a învățat o lecție din credința lui Iov, totuși el a perceput clar și lipsurile lui Iov. Deși Iov fusese foarte credincios, îi lipseau cunoștințele despre chestiunile tărâmului spiritual, deci a spus multe cuvinte care nu corespundeau cu realitatea; aceasta arată cum cunoașterea lui Iov era superficială și incapabilă de desăvârșire. Ca atare, Petru s-a concentrat întotdeauna pe a dobândi un simț al duhului și a observat întotdeauna cu atenție dinamica tărâmului spiritual. Prin urmare, el nu numai că fost capabil să deslușească unele dintre intențiile Mele, ci, de asemenea, a avut un dram de cunoaștere a uneltirilor înșelătoare ale Satanei. Di această cauză, cunoașterea sa despre Mine a fost mai mare decât oricare alta de-a lungul veacurilor.

Din experiența lui Petru, nu e greu de văzut că, dacă oamenii doresc să Mă cunoască, ei trebuie să se concentreze pe a cugeta atent în duhurile lor.

Nu îți cer să Îmi „dedici” o anumită cantitate în exterior; aceasta este o preocupare secundară. Dacă nu Mă cunoști, atunci toată credința, iubirea și loialitatea despre care vorbești nu sunt decât iluzii; sunt nimicuri, iar tu vei deveni cu siguranță cineva care se laudă grozav de mult înaintea Mea, dar care nu se cunoaște pe sine. Ca atare, vei fi din nou prins în mreje de Satana și nu vei putea să scapi; vei deveni un fiu al pierzării și un obiect al distrugerii. Însă, dacă ești rece și nepăsător față de cuvintele Mele, atunci, fără îndoială, Mi te vei opune. Acesta este un lucru sigur și ai face bine să privești prin poarta tărâmului spiritual la multele și diferitele duhuri care au fost mustrate de Mine. Care dintre ele, în fața cuvintelor Mele, nu au fost negative, nepăsătoare și potrivnice? Care dintre ele nu au fost cinice cu privire la cuvintele Mele? Care dintre ele nu au încercat să găsească cusur în cuvintele Mele? Care dintre ele nu Mi-au folosit cuvintele ca „arme de apărare” cu care să se „protejeze”? Ele nu au folosit cuvintele Mele ca pe o cale de a Mă cunoaște, ci doar ca pe jucării cu care să se joace. Prin aceasta, nu Mi se împotriveau direct? Cine sunt cuvintele Mele? Cine este Duhul Meu? V-am pus astfel de întrebări de atât de multe ori, totuși ați dobândit vreodată înțelegeri mai înalte și mai clare despre ele? Le-ați experimentat vreodată cu adevărat? Vă mai aduc o dată aminte: dacă nu veți cunoaște cuvintele Mele, nici nu le veți accepta, nici nu le veți pune în practică, atunci veți deveni în mod inevitabil obiecte ale mustrării Mele! Veți deveni cu siguranță victime ale Satanei!

29 februarie 1992

Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 10

Epoca Împărăției este, până la urmă, diferită de cea din vremurile trecute. Nu are legătură cu modul în care se poartă omenirea; mai degrabă, Eu M-am pogorât pe pământ ca să-Mi fac personal lucrarea, lucru pe care ființele umane nici nu îl pot nici concepe, nici realiza. Pentru atât de mulți ani, încă de la creația lumii, lucrarea a privit doar construirea Bisericii, dar nimeni nu a auzit vreodată de construirea Împărăției. Deși vorbesc despre asta cu propria Mea gură, există cineva care cunoaște esența acestui lucru? Odată, am coborât în lumea oamenilor, am experimentat și am observat suferința lor, dar am făcut asta fără a împlini scopul întrupării Mele. Imediat ce construirea Împărăției s-a pornit, trupul Meu întrupat a început oficial să îndeplinească lucrarea Mea de slujire; adică, Regele Împărăției Și-a preluat oficial puterea suverană. Din aceasta, este evident că pogorârea Împărăției în lumea umană – departe de a fi o simplă manifestare literală – este una cu realitate efectivă; acesta este un aspect al înțelesului din „realitatea practicii". Oamenii nu au văzut niciodată măcar una dintre acțiunile Mele, nici nu au auzit măcar una dintre cuvântările Mele. Chiar dacă ar fi văzut acțiunile Mele, ce ar fi descoperit ei? Iar dacă M-ar fi auzit vorbind, ce ar fi înțeles? De la un capăt la altul al lumii, toți trăiesc în mila Mea și în bunătatea-Mi iubitoare, dar, la fel, întreaga umanitate se află sub judecata Mea și e deopotrivă supusă încercărilor Mele. Am fost milos și iubitor față de oameni, chiar când toți fuseseră corupți într-o anumită măsură; i-am mustrat chiar și atunci când toți se predaseră înaintea tronului Meu. Dar există vreo ființă umană care să nu fie în mijlocul suferinței și rafinării pe care le-am trimis Eu? Atât de mulți oameni bâjbâie în întuneric după lumină și atât de mulți se chinuie amarnic în încercările lor. Iov a avut credință,

totuși nu-și căuta el o cale de scăpare? Deși oamenii Mei pot rămâne neclintiți în fața încercărilor, există cineva care, fără a o spune cu voce tare, are credință și în adâncul sufletului? Nu-i așa că oamenii mai degrabă își declamă credința, deși încă se îndoiesc în inima lor? Nu există ființe umane care să fi rămas neclintite în încercări sau care să se fi supus sincer când au fost puse la încercare. Dacă nu Mi-aș acoperi chipul pentru a evita să privesc această lume, întreaga rasă umană s-ar prăbuși sub privirea Mea arzătoare, căci nu cer nimic din partea omenirii.

Când răsună salutul Împărăției – care este și momentul când se aud cele șapte tunete – acest sunet cutremură cerul și pământul, zdruncinând empireul și făcând să vibreze coardele inimii fiecărei ființe umane. Imnul Împărăției se înalță ceremonios în tărâmul marelui balaur roșu, dovedind că am distrus națiunea și Mi-am întemeiat Împărăția. Chiar mai important, Împărăția Mea este statornicită pe pământ. În acest moment, încep să-Mi trimit îngerii către fiecare dintre națiunile lumii pentru ca ei să-Mi poată păstori fiii, oamenii Mei; aceasta este, de asemenea, pentru a îndeplini cerințele următoarei etape a lucrării Mele. Totuși, Eu vin personal în locul unde stă încolăcit marele balaur roșu și Mă lupt cu el. Odată ce întreaga omenire ajunge să Mă cunoască în trup și este capabilă să Îmi vadă faptele în trup, bârlogul marelui balaur roșu se va transforma în cenușă și va dispărea fără urmă. Ca oameni ai Împărăției Mele, din moment ce detestați marele balaur roșu din tot sufletul, trebuie să-Mi mulțumiți inima cu acțiunile voastre și astfel, să-l faceți pe balaur de rușine. Simțiți cu adevărat că marele balaur roșu este detestabil? Simțiți cu adevărat că este dușmanul Regelui Împărăției? Aveți cu adevărat credința că puteți fi mărturie minunată pentru Mine? Chiar sunteți încrezători că puteți învinge marele balaur roșu? Asta este ceea ce vă cer; tot ceea ce am nevoie e ca voi să puteți ajunge până la acest pas. Veți fi capabili să o faceți? Aveți credința că

puteți obține asta? Ce anume sunt capabili oamenii să facă? Nu e mai bine să o fac Eu Însumi? De ce spun că Eu cobor personal în locul în care se dă bătălia? Ceea ce vreau Eu este credința voastră, nu faptele voastre. Ființele umane sunt incapabile de a-Mi înțelege cuvintele într-un mod direct, și în schimb le aruncă doar o privire piezișă. V-a ajutat acest lucru să vă atingeți scopurile? Ați ajuns să Mă cunoașteți astfel? Sincer să fiu, dintre oamenii de pe pământ, niciunul nu este capabil să Mă privească drept în față și niciunul nu este capabil să înțeleagă sensul pur și nealterat al cuvintelor Mele. Și astfel, am pus în mișcare pe pământ un proiect fără precedent pentru a-Mi atinge scopurile și a statornici imaginea Mea adevărată în inimile oamenilor. În acest mod, voi pune capăt erei în care noțiunile își exercită puterea asupra oamenilor.

Astăzi, nu numai că Mă pogor asupra națiunii marelui balaur roșu, ci Mă și întorc pentru a înfrunta întreg universul, făcând întregul empireu să se cutremure. Există undeva vreun loc care să nu fie supus judecății Mele? E oare vreun loc care să nu existe sub calamitățile pe care le Eu le trimit asupra lui? Oriunde merg, Eu împrăștii tot felul de „semințe ale dezastrului”. Acesta este unul dintre modurile în care lucrez și este, fără îndoială, un act de mântuire pentru omenire, iar ceea ce îi trimit este tot un fel de iubire. Doresc să îngădui chiar mai multor oameni să ajungă să Mă cunoască și să Mă poată vedea și, în acest fel, să ajungă să se teamă de un Dumnezeu pe care nu L-au văzut atât de mulți ani, dar care, în momentul de față, este practic. Din ce motiv am creat lumea? De ce oare, după ce oamenii au devenit corupți, nu i-am nimicit complet? Din ce motiv întreaga rasă umană trăiește printre dezastre? Care a fost scopul Meu când M-am înveșmântat în trup? Când Îmi îndeplinesc lucrarea, omenirea cunoaște nu numai gustul celor amare, ci și pe al celor dulci. Dintre toți oamenii din lume, cine nu trăiește în harul Meu? Dacă nu aș fi înzestrat ființele umane

cu binecuvântări materiale, cine din lume ar fi putut să se bucure de îndestulare? Nu cumva a vă permite să vă luați locurile de oameni ai Mei este o binecuvântare? Dacă nu ați fi fost oamenii Mei, ci mai degrabă făcători de servicii, nu ați trăi printre binecuvântările Mele? Nici măcar unul dintre voi nu este capabil să înțeleagă originea cuvintelor Mele. Oamenii – departe de a prețui titlurile pe care li le-am oferit, atât de mulți dintre ei, la auzul titlului de „făcători de servicii", nutresc resentimente în inimile lor și așa de mulți, la auzul titlului de „oamenii Mei", nutresc iubire pentru Mine în inimile lor. Nimeni nu ar trebui să încerce să Mă păcălească; ochii Mei sunt atoatevăzători! Care dintre voi primește de bunăvoie, care dintre voi oferă supunere totală? Dacă salutul Împărăției nu ar răsuna, ați fi cu adevărat capabili să vă supuneți până la final? Ceea ce omul este capabil să facă și să gândească și cât de departe poate să meargă – toate acestea le-am prestabilit demult.

Marea majoritate a oamenilor Îmi acceptă mistuirea în lumina înfățișării Mele. Marea majoritate a oamenilor, inspirați de încurajarea Mea, se înflăcărează să înainteze în căutare. Când forțele Satanei Îmi atacă oamenii, Eu sunt acolo să le resping; când uneltirile Satanei fac prăpăd în viețile lor, Eu îl pun pe fugă, să nu se întoarcă niciodată. Pe pământ, tot felul de duhuri rele dau mereu târcoale în căutarea unui loc unde să se odihnească, căutând neîncetat cadavre umane ce pot fi consumate. Oamenii Mei! Trebuie să rămâneți sub grija și protecția Mea. Să nu fiți niciodată desfrânați! Să nu vă purtați niciodată cu nesăbuință! Ar trebui să-ți oferi loialitatea casei Mele, și doar cu loialitate poți pune la cale un contraatac împotriva vicleniei diavolilor. În niciun caz nu trebuie să te comporți ca în trecut, făcând un lucru în fața Mea și altul pe la spatele Meu; dacă te porți așa, atunci ești deja dincolo de răscumpărare. Nu am rostit oare cuvinte precum acestea mai mult decât îndeajuns? A trebuit să atrag atenția omului

în mod repetat tocmai din cauză că vechea sa natură este incorigibilă. Nu vă plictisiți! Tot ceea ce spun este pentru a vă asigura destinul! Ceea ce îi trebuie Satanei este exact un loc scârbos și mizerabil; cu cât sunteți mai imposibil de răscumpărat și cu cât sunteți mai desfrânați, refuzând să vă supuneți restricțiilor, cu atât mai mult acele duhuri necurate vor profita de orice oportunitate de a se infiltra în voi. Dacă ați ajuns în acest punct, atunci loialitatea voastră va fi doar pălăvrăgeală inutilă, fără urmă realitate în ea, iar spiritele rele vă vor devora hotărârea și o vor transforma în răzvrătire și-n uneltiri satanice, de utilizat pentru a-Mi perturba lucrarea. De atunci, ați putea fi nimiciți de către Mine în orice clipă. Nimeni nu înțelege gravitatea acestei situații; oamenii pur și simplu se fac că nu aud și nu sunt precauți nici măcar un pic. Nu Îmi amintesc ce a fost făcut în trecut; chiar te mai aștepți ca Eu să fiu indulgent față de tine, „uitând" încă o dată? Deși oamenii Mi s-au împotrivit, nu o să le port pică, căci statura lor este prea mică și, astfel, nu am avut cerințe exagerate de la ei. Tot ceea le cer este să nu fie depravați și să se supună constrângerilor. Cu siguranță, nu este dincolo de capacitatea voastră să îndepliniți această singură condiție, așa e? Majoritatea oamenilor se așteaptă ca Eu să le dezvălui și mai multe taine cu care să își bucure ochii. Și totuși, dacă ai ajunge să înțelegi toate tainele cerului, ce anume ai putea face cu acele cunoștințe? M-ai iubi mai mult? Ți-ar spori iubirea pentru mine? Eu nu subestimez omul, nici nu ajung cu ușurință la un verdict în privința lui. Dacă nu ar fi acestea circumstanțele actuale ale omului, nu aș încorona oamenii cu ușurință cu aceste etichete. Gândiți-vă la trecut: de câte ori v-am defăimat Eu? De câte ori v-am subestimat? De câte ori v-am privit fără a lua în seamă circumstanțele voastre adevărate? De câte ori cuvântările Mele au eșuat să vă câștige din toată inima? De câte ori am vorbit fără a atinge o coardă profund sensibilă din voi? Care dintre voi Mi-a citit cuvintele fără frică și fără să tremure,

profund temător că îl voi lovi și-l voi arunca în Adânc? Cine nu îndură încercări din cuvintele Mele? În cuvântările Mele sălășluiește autoritatea, dar aceasta nu este pentru a-l judeca superficial pe om; dimpotrivă, luând în seamă circumstanțele adevărate ale omului, îi demonstrez constant semnificația inerentă a cuvintelor Mele. De fapt, există cineva capabil de a recunoaște măreția omnipotentă din cuvintele Mele? Există cineva care poate înțelege cel mai curat aur din cuvintele Mele? Cât de multe cuvinte am rostit? Le-a prețuit vreodată cineva?

3 martie 1992

Imnul Împărăției

Mulțimile Mă aplaudă, mulțimile Mă slăvesc; toate gurile Îl numesc pe singurul Dumnezeu adevărat, toți oamenii își ridică ochii pentru a privi faptele Mele. Împărăția se pogoară în lumea oamenilor, persoana Mea este bogată și îmbelșugată. Cine nu s-ar înveseli pentru asta? Cine nu ar dansa de bucurie? O, Sion! Ridică-ți stindardul triumfător pentru a Mă celebra! Cântă-ți cântecul triumfător al victoriei și răspândește-Mi numele sfânt! Toate lucrurile, de până la capătul pământului! Grăbiți-vă să vă curățiți pentru a putea fi făcuți jertfe pentru Mine! Constelații ale cerurilor! Grăbiți-vă la locurile voastre pentru a arăta pe bolta cerească măreața Mea putere! Îmi plec urechea înspre glasurile oamenilor de pe pământ, care își revarsă dragostea infinită și venerația pentru Mine în cântec! În această zi, când toate lucrurile se întorc la viață, Eu Mă pogor în lumea oamenilor. În acest moment, la această răscruce, florile se împodobesc însuflețite, păsările cântă într-un singur glas, toate lucrurile freamătă pline de bucurie! În sunetul salutului Împărăției, împărăția Satanei se năruiește, nimicită în tunetul răsunător al imnului Împărăției, pentru a nu se mai ridica vreodată!

Cine de pe pământ îndrăznește să se ridice și să se împotrivească? Pe când Mă pogor pe pământ, Eu aduc arderea, aduc mânia, aduc nenorociri de orice fel. Împărățiile lumești sunt acum Împărăția Mea! Sus, în cer, norii se rostogolesc și se umflă; sub cer, lacurile și râurile se umflă și deapănă vesele o melodie mișcătoare. Animalele care se odihnesc ies din bârlogurile lor și toate popoarele sunt trezite de Mine din somnul lor. Ziua pe care multitudinea de popoare o așteaptă a venit în sfârșit! Ei Îmi oferă cele mai frumoase cântece.

În acest moment frumos, în acest timp emoționant,

laudele răsună pretutindeni, în cer și pe pământ. Cine nu ar fi entuziasmat de asta?

A cui inimă nu s-ar lumina? Cine nu ar plânge la această scenă?

Cerul nu mai este cerul de odinioară, acum este cerul Împărăției.

Pământul nu mai este același pământ, acum este pământul sfânt.

După ce ploaia grea a trecut, lumea veche și murdară este total înnoită.

Munții se schimbă… apele se schimbă…

și oamenii se schimbă… toate lucrurile se schimbă…

Munți tăcuți! Ridicați-vă și dansați pentru Mine!

Ape inerte! Curgeți în continuare liber!

Oameni adânciți în vise! Treziți-vă și porniți în urmărire!

Eu am venit… și sunt Rege…

Toți Îmi vor vedea chipul cu proprii lor ochi, toți Îmi vor auzi glasul cu propriile lor urechi,

vor trăi pentru ei înșiși viața în Împărăție…

Atât de dulce… atât de frumoasă…

De neuitat… imposibil de dat uitării…

În arderea mâniei Mele, marele balaur roșu se zbate;

în judecata Mea măreață, diavolii își arată adevăratele forme;

la cuvintele Mele severe, toți simt rușinea și nu au unde să se ascundă.

Își amintesc trecutul, cum M-au batjocorit și au râs.

N-a fost o clipă în care să nu se dea în spectacol, n-a fost o clipă în care să nu se răzvrătească împotriva Mea.

Astăzi, cine nu plânge? Cine nu simte nicio remușcare?

Întregul univers-lume este plin de lacrimi…

Plin de sunetele bucuriei… plin de râsete…

Bucurie fără egal… Bucurie fără seamăn…

O ploaie ușoară răpăie… cade ninsoarea grea…

Oamenii amestecă mâhnire și bucurie… unii râd…

unii suspină… și unii aclamă…

Ca și cum oamenii ar fi uitat… dacă este o primăvară înnorată și ploioasă,

o vară a florilor înflorind, o toamnă a recoltei îmbelșugate,

o iarnă rece ca gheața și chiciura, nimeni nu știe…

În cer norii alunecă, pe pământ, mările se învolburează.

Fiii își flutură brațele… oamenii își mișcă picioarele în ritm de dans…

Îngerii sunt la lucru… îngerii păstoresc…

Oamenii pământului freamătă toți, toate lucrurile pe pământ sporesc.

Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 12

Atunci când Fulgerul se ivește de la Răsărit, care este, de asemenea, tocmai momentul în care Eu încep să-Mi rostesc cuvintele – când fulgerul se ivește, întregul univers este iluminat și în toate stelele are loc o transformare. Este ca și cum întreaga rasă umană ar fi fost sortată. Sub strălucirea acestei raze de lumină de la Răsărit, întreaga omenire este dezvăluită în forma sa originală, cu ochii uimiți, nesigură ce să facă și cu atât mai puțin sigură cum să-și ascundă trăsăturile urâte. În plus, oamenii sunt ca animalele care fug de lumina Mea și se refugiază în peșterile din munte – totuși, niciunul dintre ei nu poate fi șters din lumina Mea. Toți oamenii sunt uluiți, toți așteaptă, toți privesc. Odată cu ivirea luminii Mele, toți se bucură de ziua în care s-au născut și, de asemenea, toți blestemă ziua în care s-au născut. Emoțiile contradictorii sunt imposibil de articulat; lacrimi de auto-pedepsire formează râuri și sunt purtate de torentul năvalnic, dispărut fără urmă, într-o clipă. Încă o dată, ziua Mea se apropie de întreaga omenire, trezind-o din nou, oferind omenirii un alt nou început. Inima Mea bate și, urmând ritmurile bătăilor inimii Mele, munții saltă de bucurie, apele dansează de bucurie, iar valurile bat pe recifele stâncoase. Este greu să exprim ce este în inima Mea. Vreau să fac toate lucrurile necurate să se facă scrum sub privirea Mea; vreau să fac toți fiii răzvrătirii să dispară din fața ochilor Mei, să nu mai lâncezească în existența lor. Nu numai că am făcut un nou început în sălașul marelui balaur roșu, dar, de asemenea, am început o nouă lucrare în univers. Curând, Împărățiile pământului vor deveni Împărăția Mea; curând, Împărățiile pământului vor înceta pentru totdeauna să existe datorită Împărăției Mele, pentru că am obținut deja biruința, pentru că M-am întors triumfător. Marele balaur roșu a

epuizat toate mijloacele imaginabile pentru a perturba planul Meu, sperând să șteargă lucrarea Mea de pe pământ, dar oare pot să Mă demoralizez din cauza stratagemelor sale înșelătoare? Pot Eu fi speriat de amenințările lui ca să-Mi pierd încrederea? Nu a existat niciodată o singură ființă în cer sau pe pământ, pe care nu am ținut-o în palma mâinii Mele; cu cât este mai adevărat acest lucru despre marele balaur roșu, acest instrument care-Mi slujește ca un contrast? Nu este, de asemenea, un obiect care să fie manipulat în mâinile Mele?

În perioada întrupării Mele în lumea umană, omenirea a ajuns fără să știe, până în această zi, sub îndrumarea Mea, și, pe neștiute, a ajuns să Mă cunoască. Dar, în ceea ce privește modul de a merge pe cărarea care se așterne înainte, nimeni nu are vreo idee, nimeni nu este conștient – și cu atât mai puțin are careva habar în ce direcție îl va duce acea cărare. Numai cu Atotputernicul, care veghează asupra lui, oricine va putea să parcurgă cărarea până la capăt; numai călăuzit de Fulgerul de la Răsărit, oricine va putea să treacă pragul care duce la Împărăția Mea. În rândul oamenilor, nu a fost niciodată cineva care a văzut chipul Meu, cineva care a văzut Fulgerul de la Răsărit; cu atât mai puțin a fost vreunul care a auzit cuvântările din tronul Meu? De fapt, din vremuri străvechi, nicio ființă umană nu a intrat în contact direct cu persoana Mea; doar astăzi, acum că Eu am venit în lume, oamenii au o șansă să Mă vadă. Dar, chiar și acum, oamenii încă nu Mă cunosc, așa cum doar se uită la fața Mea și doar Îmi aud glasul, însă nu înțeleg ce vreau să spun. Toate ființele umane sunt astfel. Fiind unul dintre popoarele Mele, nu simțiți mândrie profundă când Îmi vedeți chipul? Și nu simțiți rușine demnă de dispreț pentru că nu Mă cunoașteți? Eu umblu printre oameni și trăiesc printre oameni pentru că am devenit trup și am venit în lumea oamenilor. Scopul Meu nu este numai de a permite umanității să privească spre trupul Meu; mai important, este de a permite

umanității să Mă cunoască. În plus, prin trupul Meu întrupat, voi osândi umanitatea pentru păcatele sale. Prin trupul Meu întrupat, voi învinge marele balaur roșu și voi anihila bârlogul lui.

Deși ființele umane care populează pământul sunt la fel de numeroase ca stelele, Eu le cunosc pe toate la fel de clar ca pe palma propriei Mele mâini. Și, deși ființele umane care Mă „iubesc" sunt, de asemenea, la fel de nenumărate ca firele de nisip în mare, doar câțiva sunt aleși de către Mine: doar aceia care urmăresc lumina strălucitoare, care sunt osebiți de cei care Mă „iubesc". Nu-l supraestimez pe om, nici nu-l subestimez; mai degrabă, am cereri de la om potrivit cu atributele sale naturale și, astfel, ceea ce Eu cer este genul de persoană care Mă caută sincer, ca să-Mi pot atinge scopul în alegerea oamenilor. Există în munți fiare sălbatice fără număr, dar toate sunt la fel de docile ca oile înaintea Mea; taine de neînțeles se află sub valuri, dar ele Mi se prezintă la fel de clar ca toate lucrurile de pe fața pământului; în cer sunt tărâmuri pe care omul nu le poate niciodată atinge, totuși, Eu mă plimb liber pe acele tărâmuri inaccesibile. Omul nu M-a recunoscut niciodată în lumină, ci M-a văzut doar în lumea întunericului. Nu vă aflați, astăzi, exact în aceeași situație? Atunci când a fost apogeul turbării marelui balaur roșu Mi-am luat în mod oficial trup ca să-Mi fac lucrarea. Când marele balaur roșu și-a dezvăluit pentru prima dată forma adevărată, Eu am fost martor pentru numele Meu. Când M-am plimbat pe drumurile omenirii, nicio ființă, nicio persoană nu a fost surprinsă și trezită și, astfel, atunci când Eu am venit întrupat în lumea umană, nimeni nu a știut aceasta. Dar când, în trupul Meu întrupat, am început să-Mi fac lucrarea, atunci umanitatea s-a trezit și a fost luată prin surprindere din visele sale de glasul Meu tunător și, din acest moment, și-a început viața sub îndrumarea Mea. În rândul poporului Meu, am început iarăși o lucrare nouă. După ce am spus că lucrarea Mea pe pământ nu este finalizată, acest

lucru este suficient pentru a arăta că oamenii Mei, despre care am vorbit, nu sunt aceia pe care îi cer în inima mea, dar, cu toate acestea, Eu încă îi aleg pe unii dintre ei. Este evident din aceasta că Eu nu doar îi permit poporului Meu să-L cunoască pe Dumnezeul întrupat, dar îl și curățesc. Ținând cont de severitatea decretelor Mele administrative, marea majoritate a oamenilor sunt încă în pericolul de a fi eliminați de către Mine. Dacă nu faceți toate eforturile pentru a vă emonda pe voi înșivă, pentru a vă supune propriul vostru corp – dacă nu faceți aceasta, cu siguranță veți deveni un obiect pe care Eu îl disprețuiesc și îl resping, urmând a fi aruncat în iad, așa cum Pavel a primit direct mustrare din mâinile Mele, din care nu era nicio scăpare. Ați cules ceva din cuvintele Mele? Ca înainte, intenția Mea este să curăț biserica, să continui purificarea oamenilor de care am nevoie, pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuși, care este cu totul sfânt și neprihănit. Voi face ca templul Meu să nu fie doar irizat în culorile curcubeului, ci și curat și fără pată, cu un interior pe măsura exteriorului. În prezența Mea, fiecare dintre voi ar trebui să se gândească la ceea ce a făcut în trecut și să hotărască dacă poate astăzi să Îmi dea satisfacție deplină în inima Mea.

Nu numai că omul nu Mă cunoaște în trupul Meu; mai mult decât atât, el nu a reușit să-și înțeleagă propriul sine care locuiește într-un corp trupesc. Atât de mulți ani, ființele umane M-au înșelat, tratându-Mă ca pe un oaspete din afară. Atât de multe ori M-au închis în afara „ușilor caselor lor”; atât de multe ori, stând înaintea Mea, nu Mi-au dat nicio atenție; atât de multe ori au renunțat la Mine în mijlocul altor oameni; atât de multe ori M-au lepădat în fața diavolilor; și de atât de multe ori M-au atacat cu vorbele lor cicălitoare. Cu toate acestea, Eu nu țin cont de slăbiciunile omului și nici nu cer dinte pentru dinte din cauza răzvrătirii sale. Tot ce fac este să aplic medicamente bolilor sale, pentru a-i vindeca bolile incurabile, întorcându-l astfel la sănătate ca să poată să ajungă să Mă cunoască. Oare

tot ce am făcut nu a fost de dragul supraviețuirii umanității, de dragul de a-i da o șansă la viață? De multe ori am venit în lumea oamenilor, dar oamenii nu Mi-au dat atenție deoarece venisem în propria Mea persoană în lume; în schimb, fiecare s-a purtat cum a crezut de cuviință și a căutat o ieșire pentru el însuși. Habar nu au că absolut fiecare drum de sub Ceruri provine din mâinile Mele! Habar nu au că absolut fiecare lucru de sub Ceruri este supus orânduielii Mele! Care dintre voi îndrăznește să nutrească resentimente în inima lui? Care dintre voi îndrăznește, cu ușurință, să ajungă la o înțelegere? Eu doar am început, în tăcere, lucrarea Mea în mijlocul umanității – aceasta este tot. Dacă, în timpul întrupării Mele, nu aș fi compătimit slăbiciunea omului, atunci toată umanitatea ar fi fost înspăimântată cumplit doar din cauza întrupării Mele și, prin urmare, ar fi căzut în Infern. Doar pentru că M-am umilit și M-am ascuns, umanitatea a scăpat de catastrofă, a cunoscut izbăvirea de mustrarea Mea și, în acest fel, a ajuns până astăzi. Ținând seama de cât de greu a fost să ajungeți până astăzi, nu ar trebui să prețuiți cu atât mai mult ziua de mâine care urmează să vină?

8 martie 1992

Veseliți-vă, oamenilor!

În lumina Mea, oamenii văd din nou lumina. În cuvântul Meu, oamenii găsesc lucrurile care îi bucură. Am venit din Răsărit, din Răsărit Mi-e originea. Când slava Mea strălucește, toate națiunile sunt luminate, totul este adus în lumină, nimic nu rămâne în beznă. În Împărăție, viața pe care poporul lui Dumnezeu o trăiește alături de Dumnezeu este peste măsură de fericită. Apele dansează de bucurie față de viețile binecuvântate ale oamenilor, munții se bucură de belșugul Meu împreună cu oamenii. Toți oamenii se străduiesc, muncesc din greu, dovedindu-și devotamentul în Împărăția Mea. În Împărăție, nu mai există rebeliune, nu mai există împotrivire; cerul și pământul depind unul de altul, Eu și omul ne apropiem în simțăminte profunde, prin dulcile beatitudini ale vieții, sprijinindu-ne unul pe altul… În acest moment, Îmi încep formal viața în ceruri. Tulburarea Satanei nu mai există, iar oamenii intră în odihnă. În întregul univers, aleșii Mei trăiesc în slava Mea, binecuvântați fără egal, nu ca oameni care trăiesc printre oameni, ci ca oameni care trăiesc cu Dumnezeu. Întreaga umanitate a trecut prin coruperea Satanei și a băut până la fund din amărăciunea și din dulceața vieții. Acum, trăind în lumina Mea, cum poate cineva să nu se veselească? Cum poate cineva să renunțe ușor la acest moment minunat și să-l lase să-i scape? Oamenilor! Cântați cântecul din inimile voastre și dansați de bucurie pentru Mine! Înălțați-vă inimile sincere și oferiți-Mi-le Mie! Bateți tobele și cântați plini de veselie pentru Mine! Îmi radiez încântarea peste întregul univers! Oamenilor le arăt chipul Meu splendid! Voi striga cu un glas puternic! Voi transcende universul! Deja domnesc printre oameni! Oamenii Mă preamăresc! Plutesc în cerurile albastre de deasupra și oamenii merg împreună cu Mine. Merg printre oameni și oamenii Mei Mă înconjoară! Inimile oamenilor sunt voioase,

cântecele lor zguduie universul, făcând să trosnească bolțile cerești! Universul nu mai este învăluit în ceață; nu mai este noroi și nici reziduuri menajere nu mai sunt. Oameni sfinți ai universului! Sub examinarea Mea, vă arătați adevăratul chip. Nu sunteți oameni plini de scârnăvie, ci sfinți puri ca jadul, sunteți toți preaiubiții Mei, sunteți toți încântarea Mea! Toate lucrurile se reîntorc la viață! Toți sfinții s-au întors ca să Mă slujească în ceruri, intrând în îmbrățișarea Mea caldă, fără a mai plânge, fără a mai fi neliniștiți, oferindu-Mi-se, întorcându-se în casa Mea, și în patria lor Mă vor iubi fără încetare! Neschimbători de-a pururi! Unde este durerea! Unde sunt lacrimile! Unde este trupul! Pământul este trecător, dar cerul este etern. Eu apar în fața tuturor popoarelor și toate Mă slăvesc. Viața aceasta, frumusețea aceasta, din vremuri imemoriale și până la sfârșitul timpului, nu se va schimba. Aceasta este viața Împărăției.

Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 26

Cine a sălășluit în casa Mea? Cine s-a ridicat pentru Mine? Cine a suferit în numele Meu? Cine și-a dat cuvântul înaintea Mea? Cine M-a urmat până acum și cu toate acestea nu a devenit indiferent? De ce sunt toate ființele umane reci și nesimțitoare? De ce M-a abandonat omenirea? De ce se simte omenirea scârbită de Mine? De ce nu există căldură în lumea umană? Cât am fost în Sion, am gustat căldura care este în ceruri și M-am bucurat de binecuvântarea care este în ceruri. Din nou, am trăit în mijlocul omenirii, am gustat amărăciunea lumii umane și am văzut cu ochii Mei toate stările diferite care există între oameni. Pe neașteptate, omul s-a schimbat deoarece Eu M-am „schimbat" și numai în felul acesta a ajuns în ziua de azi. Nu cer ca omul să poată face orice de dragul Meu, și nici nu cer ca el să facă vreo creștere pentru Mine. Vreau doar să fie în stare să acționeze în conformitate cu planul Meu și să nu se răzvrătească împotriva Mea și să nu fie un semn de rușine pentru Mine, ci să-Mi aducă mărturie răsunătoare. Printre oameni, au fost aceia care Mi-au adus o mărturie bună și Mi-au slăvit numele, dar cum pot practicile omului sau comportamentul lui să-Mi mulțumească inima? Cum poate oare el să se alinieze cu inima Mea sau să-Mi satisfacă intențiile? Din munții și apele de pe pământ și din flori, iarbă și copaci, totul arată lucrarea mâinilor Mele, totul există pentru numele Meu. Totuși, de ce nu poate omul să atingă standardul cererii Mele? Oare din cauza cumplitei sale inferiorități? Oare pentru că Eu l-am înălțat? Oare din cauză că sunt prea crud față de el? De ce este omul mereu înfricoșat de cererile Mele? Astăzi, printre mulțimile din împărăție, de ce ascultați doar glasul Meu, dar nu vreți să-Mi vedeți fața? De ce priviți doar la cuvintele Mele, fără să le potriviți cu Duhul Meu? De ce Mă țineți separat

cerul de deasupra și pe pământul de jos? Oare pentru că Eu, când sunt pe pământ, nu sunt la fel cum sunt în ceruri? Oare pentru că Eu, când sunt în ceruri, nu pot să cobor pe pământ? Oare pentru că Eu, când sunt pe pământ, nu sunt demn să fiu înălțat la cer? Este ca și cum Eu, când sunt pe pământ, sunt o creatură inferioară, la fel cum atunci când sunt în ceruri, sunt o ființă solemnă și de parcă între cer și pământ se află o prăpastie de netrecut. Totuși, în lumea oamenilor, ei par să nu știe nimic despre originile acestor lucruri, dar Mi s-au împotrivit mereu, ca și cum cuvintele Mele au doar sunete și niciun înțeles. Toată omenirea depune eforturi pentru cuvintele Mele, făcând cercetări proprii cu privire la înfățișarea Mea exterioară, dar toți se lovesc de eșec, eforturile lor neavând niciun rezultat și, în schimb, sunt loviți de cuvintele Mele și nu îndrăznesc să se ridice din nou.

Când pun la încercare credința oamenilor, nicio ființă umană nu aduce mărturie adevărată, niciuna nu poate să ofere totul; mai degrabă, omul continuă să se ascundă și refuză să se deschidă, ca și cum aș vrea să-i prădez inima. Nici măcar Iov nu a rămas ferm cu adevărat în timpul judecății lui, și nici nu a emanat dulceață în mijlocul suferinței. Toți oamenii produc o slabă aluzie de verde în căldura primăverii; ei nu rămân niciodată veșnic verzi sub rafalele reci ale iernii. Cu statura lui osoasă și sfrijită, omul nu poate fi la înălțimea intențiilor Mele. În întreaga omenire, nu există nimeni care să poată servi drept model pentru alții, pentru că toți oamenii sunt în esență asemănători și nu sunt diferiți unul de celălalt, cu puține lucruri care să-i deosebească între ei. Din acest motiv, oamenii nici măcar astăzi nu reușesc să-Mi cunoască pe deplin lucrările. Numai când mustrarea Mea va coborî asupra întregii omeniri, oamenii, fără știrea lor, vor deveni conștienți de lucrările Mele și fără să fac nimic sau să constrâng pe cineva, oamenii vor ajunge să Mă cunoască și, astfel, să fie martorii lucrărilor Mele. Acesta este planul Meu, este aspectul lucrărilor Mele care se manifestă și

ceea ce ar trebui să știe omul. În Împărăție, nenumăratele lucruri ale creației încep să se revigoreze și să-și recapete forța vieții. Datorită schimbărilor în starea pământului, granițele dintre un ținut și altul încep să se schimbe. Am prorocit: atunci când pământul se va separa de pământ și ținutul se va uni cu ținut, va fi momentul în care voi face fărâme toate națiunile. În acel moment, voi reînnoi toată creația și voi repartiza întregul univers, punând astfel universul în ordine și transformând vechea lui stare într-una nouă – acesta este planul Meu și acestea sunt lucrările Mele. Când națiunile și popoarele lumii se vor întoarce înaintea tronului Meu, voi lua atunci toată abundența cerului și o voi da omenirii pentru ca, mulțumită Mie, lumea să se umple de o nemaipomenită mărinimie. Dar atât timp cât vechea lume continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc intențiilor Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o împărăție care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă.

Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

Pe măsură ce vocea Mea se adâncește în intensitate, observ și starea universului. Prin cuvintele Mele, mulțimea de lucruri ale creației sunt toate făcute noi. Cerul se schimbă, ca și pământul. Omenirea este expusă în forma sa originală și, încet, fiecare persoană este separată după neamul său și își găsește pe neașteptate drumul în sânul familiei sale. Acest lucru Mă va mulțumi foarte mult. Eu sunt neperturbat și, imperceptibil, marea Mea lucrare este îndeplinită, iar nenumăratele lucruri ale creației sunt transformate. Când am creat lumea, am modelat toate lucrurile după felul lor, plasând toate lucrurile cu forme laolaltă, după felul lor. Pe măsură ce se apropie sfârșitul planului Meu de gestionare, voi restabili starea anterioară a creației; voi restaura totul așa cum a fost inițial, schimbând profund totul, astfel încât totul să se întoarcă la sânul planului Meu. A sosit timpul! Ultima etapă a planului Meu urmează să fie realizată. Of, lume veche necurată! Vei cădea cu siguranță sub cuvintele Mele! Cu siguranță vei fi redusă la nimic de planul Meu! Of, nenumăratele lucruri ale creației! Veți câștiga cu toții viață nouă în cuvintele Mele – veți avea Suveranul vostru! Of, lume nouă și pură! Cu siguranță vei reînvia în slava Mea! Of, Munte Sion! Să nu mai taci – M-am întors în triumf! Din mijlocul creației, Eu

cercetez întregul pământ. Pe pământ, omenirea a început o nouă viață și a câștigat o nouă speranță. Of, oamenii Mei! Cum să nu vă puteți întoarce la viață în lumina Mea? Cum să nu puteți sări de bucurie sub îndrumarea Mea? Țările strigă în triumf, apele sunt răgușite de râs vesel! Of, Israelul renăscut! Cum de nu te simți mândru de predestinarea Mea? Cine a plâns? Cine a jelit? Israelul din vechime a încetat să mai fie, iar Israelul de astăzi s-a înălțat, drept și semeț în lume și s-a ridicat în inimile întregii omeniri. Israelul de astăzi va obține cu siguranță izvorul existenței prin poporul Meu! Of, nesuferitul Egipt! Cu siguranță nu Mi te mai împotrivești? Cum poți să profiți de mila Mea și să încerci să scapi de mustrarea Mea? Cum de nu poți exista în mustrarea Mea? Toți cei pe care îi iubesc vor trăi cu siguranță pentru veșnicie și toți cei care Mi se împotrivesc vor fi cu siguranță mustrați de Mine pentru veșnicie. Pentru că Eu sunt un Dumnezeu gelos și nu-i voi cruța cu ușurință pe oameni pentru tot ceea ce au făcut. Voi veghea asupra întregului pământ și, apărând în Răsăritul lumii cu dreptate, măreție, mânie și mustrare, Mă voi arăta nenumăratelor mulțimi de oameni!

29 martie 1992

Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers - Capitolul 29

În ziua în care toate lucrurile au fost înviate, am venit printre oameni și am petrecut zile și nopți minunate cu ei. Doar în acest moment simt oamenii puțin din accesibilitatea Mea și, pe măsură ce interacțiunea lor cu Mine devine mai frecventă, ei văd puțin din ceea ce am și ceea ce sunt – drept urmare, dobândesc ceva cunoștințe despre Mine. Între toți oamenii, Îmi înalț capul și privesc, iar ei Mă văd cu toții. Cu toate acestea, când lumea este lovită de dezastru, ei se neliniștesc imediat, iar imaginea Mea se șterge din inimile lor; cuprinși de panică la sosirea dezastrului, ei nu mai țin seama de îndemnurile Mele. Mulți ani am petrecut printre oameni, dar ei au rămas mereu neștiutori și nu M-au cunoscut niciodată. Astăzi, le spun asta cu gura Mea, astfel încât toți oamenii să poată veni înaintea Mea pentru a primi ceva de la Mine, dar ei tot păstrează distanța față de Mine și, în felul acesta, nu Mă cunosc. Când pașii Mei vor traversa universul și vor ajunge la marginile pământului, omul va începe să reflecte asupra lui însuși și toți oamenii vor veni la Mine și se vor închina în fața Mea și Mă vor preamări. Aceasta va fi ziua în care voi câștiga gloria, ziua întoarcerii Mele și, de asemenea, ziua plecării Mele. Acum, Mi-am început lucrarea în toată omenirea, am început oficial în întregul univers ultima parte a planului Meu de gestionare. De acum înainte, oricine nu este precaut poate fi aruncat în mijlocul unei mustrări nemiloase, iar asta se poate întâmpla în orice clipă. Asta nu din cruzime; mai degrabă, este un pas din planul Meu de gestionare; totul trebuie să se întâmple conform pașilor planului Meu și niciun om nu poate schimba asta. Când Îmi încep oficial lucrarea, toți oamenii se mișcă odată cu Mine, astfel încât oamenii din tot universul au grijă să fie în pas cu Mine, întregul univers este într-o stare de „forfotă

veselă”, iar omul este îndemnat înainte de Mine. În consecință, însuși marele balaur roșu este împins de către Mine într-o stare de frenezie și năuceală, servește lucrarea Mea și, chiar dacă se împotrivește, nu-și poate urma propriile dorințe, și nu are de ales decât „să se supună orchestrărilor Mele”. În toate planurile Mele, marele balaur roșu este contrastul Meu, inamicul Meu, dar și servitorul Meu; ca atare, nu i-am ușurat niciodată „însărcinările”. Așadar, ultima etapă a lucrării întrupării Mele se încheie în casa acestuia – asta este mai propice pentru ca marele balaur roșu să-Mi facă un serviciu cum se cuvine prin care îl voi cuceri și Îmi voi încheia planul. Pe măsură ce Îmi fac lucrarea, toți îngerii Mi se alătură în bătălia decisivă și se hotărăsc să-Mi satisfacă intențiile în etapa finală, astfel încât oamenii de pe pământ se predau în fața Mea la fel ca îngerii, nu vor deloc să Mă trădeze și nu fac nimic să se răzvrătească împotriva Mea. Aceasta este dinamica lucrării Mele în univers.

Scopul și însemnătatea venirii Mele printre oameni este de a mântui omenirea, de a aduce toată omenirea înapoi în casa Mea, de a reuni cerurile cu pământul și de a-l face pe om să transmită „semnalele” dintre cer și pământ, căci aceasta este menirea inerentă a omului. Atunci când am creat omenirea, i-am pus toate lucrurile la dispoziție, iar mai târziu, i-am permis omenirii să primească, potrivit cerințelor Mele, bogățiile pe care i le-am dat. Așadar, spun că sub îndrumarea Mea omenirea întreagă a ajuns să vadă ziua de astăzi. Și toate acestea sunt planul Meu. În întreaga omenire, nenumărați oameni există sub protecția iubirii Mele și nenumărați oameni trăiesc sub mustrarea urii Mele. Deși toți oamenii Mi se roagă, ei totuși nu-și pot schimba circumstanțele actuale; odată ce și-au pierdut speranța, ei nu pot decât să lase natura să-și urmeze cursul și să înceteze să se răzvrătească împotriva Mea, căci aceasta este tot ceea ce poate omul realiza. Când vine vorba de starea vieții omului, omul încă trebuie să găsească viața reală, el

încă nu a înțeles nedreptatea, dezolarea și condițiile mizerabile ale lumii – și, astfel, dacă nu ar fi fost vorba de sosirea dezastrului, cei mai mulți oameni încă ar îmbrățișa Mama Natură și ar fi în continuare absorbiți de aromele „vieții”. Nu este aceasta realitatea lumii? Nu este aceasta vocea mântuirii pe care o grăiesc omului? De ce, din rândul omenirii, nimeni nu M-a iubit vreodată cu adevărat? De ce Mă iubește omul doar când e în toiul mustrării și al încercărilor, dar nimeni nu Mă iubește cât se află sub protecția Mea? I-am dat omenirii de multe ori mustrarea Mea. Ei îi aruncă o privire, dar apoi o ignoră, n-o studiază și n-o contemplă în acest moment, așa că tot ceea ce vine asupra omului este judecata nemiloasă. Aceasta este doar una dintre metodele Mele de a lucra, dar este tot pentru a schimba omul și a-l face să Mă iubească.

Eu domnesc în împărăție și, în plus, domnesc în tot universul; Eu sunt atât Împăratul Împărăției, cât și Stăpânul universului. De acum înainte, îi voi aduna pe toți care nu sunt cei aleși, Îmi voi începe lucrarea printre neamuri și Îmi voi proclama decretele administrative întregului univers, astfel încât să pot face următorul pas al lucrării Mele cu succes. Voi folosi mustrarea pentru a răspândi lucrarea Mea printre neamuri, adică voi folosi „forța” împotriva tuturor celor ce sunt neamuri. Firește, această lucrare se va desfășura în același timp cu lucrarea Mea printre cei aleși. Când poporul Meu va conduce și va exercita puterea pe pământ, aceea va fi și ziua în care toți oamenii de pe pământ au fost cuceriți și, în plus, va fi vremea când Mă voi odihni – și numai atunci voi apărea tuturor celor care au fost cuceriți. Voi apărea Sfintei Împărății și Mă voi ascunde de ținutul murdăriei. Toți cei care au fost cuceriți și au devenit supuși înaintea Mea pot să-Mi vadă fața cu ochii lor și pot să-Mi audă glasul cu urechile lor. Aceasta este binecuvântarea celor care s-au născut în zilele de pe urmă, aceasta este binecuvântarea hotărâtă dinainte de Mine și acest lucru nu poate fi schimbat

de niciun om. Astăzi, Îmi fac lucrarea în acest fel de dragul lucrării din viitor. Toate lucrările Mele sunt interdependente, în toate există o chemare și un răspuns: niciun pas nu s-a oprit vreodată brusc și niciun pas nu s-a făcut independent de ceilalți pași. Nu este așa? Nu este lucrarea din trecut temelia lucrării de astăzi? Nu sunt cuvintele din trecut precursoarele cuvintelor de astăzi? Nu sunt pașii din trecut originea pașilor de astăzi? Când voi desfășura în mod oficial sulul, acela este momentul când oamenii din tot universul vor fi mustrați, când oamenii din toată lumea sunt supuși încercărilor, și este punctul culminant al lucrării Mele; toți oamenii trăiesc într-un ținut fără lumină și toți oamenii trăiesc în mijlocul amenințărilor din mediul lor. Cu alte cuvinte, este viața pe care omul nu a experimentat-o niciodată din momentul Creației până în prezent și nimeni nu „s-a bucurat", de-a lungul veacurilor, de acest fel de viață, așa că Eu spun că am făcut o lucrare care nu s-a mai făcut niciodată. Aceasta este adevărata stare de fapt și acesta este sensul lăuntric. Fiindcă ziua Mea se apropie pentru întreaga omenire, fiindcă nu pare îndepărtată, ci este chiar în fața ochilor omului; prin urmare, cine ar putea să nu se teamă? Și cine n-ar putea fi încântat de aceasta? Orașul spurcat al Babilonului și-a găsit, în cele din urmă, sfârșitul; omul s-a întâlnit iarăși cu o lume nouă, iar cerul și pământul au fost schimbate și reînnoite.

Când apar tuturor națiunilor și popoarelor, norii albi se înspumează pe cer și Mă învăluie. De asemenea, păsările de pe pământ cântă și dansează cu bucurie pentru Mine, scoțând în evidență atmosfera de pe pământ și, astfel, făcând toate lucrurile de pe pământ să se trezească la viață, să nu mai „plutească încet în jos", ci să trăiască în schimb într-o atmosferă de vitalitate. Când Mă aflu printre nori, omul Îmi percepe vag fața și ochii, iar în acest moment se simte puțin temător. În trecut, el a auzit consemnări istorice despre Mine în legende și, prin urmare, crede doar pe jumătate în

Mine și pe jumătate se îndoiește de Mine. El nu știe unde sunt sau cât de mare Îmi este fața – este la fel de întinsă ca marea sau nemărginită ca pășunile verzi? Nimeni nu știe aceste lucruri. Doar astăzi, când omul Îmi vede fața în nori, el simte că Eu, cel din legende, sunt real și, astfel, devine puțin mai binevoitor față de Mine și numai datorită faptelor Mele, admirația sa pentru Mine mai sporește un pic. Cu toate acestea, omul încă nu Mă cunoaște și vede doar o parte a Mea în nori. După aceea, Îmi întind brațele și le arăt oamenilor. Omul este uluit și își bate mâinile peste gură, profund temător de a fi doborât de mâna Mea și, astfel, adaugă puțină teamă admirației lui. Omul își fixează ochii asupra fiecărei mișcări ale Mele, profund înfricoșat că va fi doborât de Mine atunci când nu e atent – totuși, a fi urmărit de om nu Mă limitează și continuu să fac lucrarea din mâinile Mele. Doar în toate faptele pe care le fac are omul puțină bunăvoință față de Mine și, astfel, treptat, vine în fața Mea să se asocieze cu Mine. Când Mă voi revela omului în deplinătatea Mea, el Îmi va vedea fața și, de atunci încolo, nu Mă voi mai feri și nu Mă voi mai ascunde de om. În întreg universul, voi apărea public tuturor oamenilor și toți cei care sunt ai trupului vor vedea toate faptele Mele. Toți cei care sunt ai duhului vor sălășlui, cu siguranță, în pace în casa Mea și se vor bucura, fără îndoială, de minunate binecuvântări împreună cu Mine. Toți cei de care am grijă vor scăpa, cu siguranță, de mustrare și vor evita, fără îndoială, durerea duhului și agonia trupului. Voi apărea public tuturor popoarelor, voi domni și-Mi voi exercita puterea, astfel încât mirosul cadavrelor nu va mai pătrunde în univers; în schimb, parfumul Meu proaspăt se va răspândi în întreaga lume, fiindcă ziua Mea se apropie, omul se trezește, totul e în ordine pe pământ și zilele supraviețuirii pe pământ nu mai există, pentru ca Eu am sosit!

6 aprilie 1992

Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii

Ce a dobândit omul de când a început să creadă în Dumnezeu prima dată? Ce ai ajuns să știi despre Dumnezeu? Cât te-ai schimbat datorită credinței tale în Dumnezeu? Astăzi, știți cu toții cum credința omului în Dumnezeu nu este doar pentru mântuirea sufletului și bunăstarea trupului, nici nu este pentru a-i îmbogăți viața prin iubirea față de Dumnezeu și așa mai departe. În această situație, dacă Îl iubești pe Dumnezeu pentru bunăstarea trupului sau plăcerea de moment, atunci, chiar dacă, în cele din urmă, iubirea ta față de Dumnezeu atinge cea mai înaltă culme și nu ceri nimic în plus, iubirea aceasta pe care o cauți rămâne o iubire denaturată și nu una plăcută lui Dumnezeu. Aceia care folosesc iubirea față de Dumnezeu pentru a-și îmbogăți existențele plictisitoare și pentru a umple un gol în inimile lor sunt genul de oameni ahtiați după o viață ușoară, nu aceia care caută cu adevărat să-L iubească pe Dumnezeu. Acest tip de iubire este forțată și este căutarea plăcerii emoționale, iar Dumnezeu nu are nevoie de aceasta. Așadar, ce fel de iubire este iubirea ta? Pentru ce Îl iubești pe Dumnezeu? Câtă iubire adevărată de Dumnezeu este acum în tine? Iubirea marii voastre majorități este de tipul celei menționate anterior. O astfel de iubire poate doar să mențină un statu-quo; nu poate atinge statornicia și nici nu se poate înrădăcina în om. Genul acesta de iubire este doar ca o floare care înflorește și se ofilește fără să dea roade. Cu alte cuvinte, după ce L-ai iubit o dată pe Dumnezeu astfel, dacă nu există nimeni care să te îndrume pe calea ce-ți stă înainte, te vei prăbuși. Dacă nu poți să-L iubești pe Dumnezeu decât în vremea iubirii pentru El, dar, apoi, firea vieții tale rămâne neschimbată, atunci vei rămâne incapabil să scapi de vălul influenței întunericului, vei rămâne incapabil să te eliberezi de robia și urzelile Satanei. Niciun om ca acesta nu poate fi pe deplin câștigat de către

Dumnezeu; în cele din urmă, spiritul, sufletul și trupul său vor continua să-i aparțină Satanei. Nu poate exista nicio îndoială în privința asta. Toți aceia care nu pot fi pe deplin câștigați de către Dumnezeu se vor întoarce în locul lor inițial, adică înapoi la Satana, și vor merge în lacul de foc și pucioasă pentru a accepta următoarea etapă a pedepsei de la Dumnezeu. Cei câștigați de către Dumnezeu sunt cei care se răzvrătesc împotriva Satanei și scapă de puterea lui. Ei se numără în mod oficial printre oamenii Împărăției. Așa iau ființă oamenii Împărăției. Ești dispus să devii genul acesta de persoană? Ești dispus să fii câștigat de către Dumnezeu? Ești dispus să scapi de puterea Satanei și să te întorci la Dumnezeu? Îi aparții Satanei acum sau te numeri printre oamenii Împărăției? Aceste lucruri ar trebui să fie deja clare și să nu necesite explicații suplimentare.

În trecut, mulți au căutat cu ambiție sălbatică și noțiuni, au căutat drept urmare a propriilor speranțe. Pentru moment, haideți să lăsăm deoparte asemenea chestiuni; acum, de o importanță crucială este să găsiți o cale de practică, una care să vă permită fiecăruia dintre voi să mențineți o condiție normală înaintea lui Dumnezeu și să vă eliberați treptat din jugul influenței Satanei, ca să puteți fi câștigați de către Dumnezeu și să trăiți pe pământ ceea ce cere Dumnezeu de la voi. Doar în acest fel puteți să-I satisfaceți intențiile. Mulți cred în Dumnezeu, și totuși nu știu nici ce vrea El, nici ce vrea Satana. Cred într-o manieră confuză, lăsându-se pur și simplu luați de val, așa că nu au avut niciodată o viață creștină normală; mai mult decât atât, nu au avut niciodată relații personale normale, cu atât mai puțin o relație normală cu Dumnezeu. De aici se poate vedea că dificultățile și lacunele omului sunt numeroase, ca și alți factori care pot împiedica voia lui Dumnezeu. Acest lucru este suficient ca să demonstreze că omul nu a ajuns încă pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu, nici nu a intrat în adevărata experiență a vieții omenești. Așadar, ce înseamnă a ajunge pe

calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu? Să pășești pe calea cea dreaptă înseamnă că îți poți liniști oricând inima în fața lui Dumnezeu și că te poți bucura de o comuniune normală cu Dumnezeu, ajungând treptat să știi ce lipsuri are omul și câștigând încetul cu încetul o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu. Prin aceasta, duhul tău dobândește în fiecare zi noi perspective și o nouă luminare; râvna ta crește, cauți să pătrunzi în adevăr și, în fiecare zi, există o nouă lumină și o nouă înțelegere. Prin această cale, te eliberezi treptat de sub influența Satanei și crești în viața ta. Oamenii ca aceștia au intrat pe calea cea dreaptă. Evaluează-ți experiențele prezente și examinează calea pe care ai urmat-o în credința ta în Dumnezeu: când compari aceste lucruri cu ce s-a descris mai sus, ți se pare că ești pe calea cea dreaptă? În ce privințe te-ai eliberat de sub jugul Satanei și de sub influența lui? Dacă încă nu ai pășit pe calea cea dreaptă, atunci legăturile tale cu Satana încă nu au fost tăiate. Astfel stând lucrurile, te va conduce căutarea ta de a-L iubi pe Dumnezeu la o iubire autentică, neclintită și pură? Spui că iubirea ta față de Dumnezeu e neclintită și din toată inima, dar totuși, nu te-ai eliberat de sub jugul Satanei. Nu încerci să-L păcălești pe Dumnezeu? Dacă îți dorești să atingi o stare în care iubirea ta față de Dumnezeu să nu fie denaturată și îți dorești să fii pe deplin câștigat de El și să te numeri printre oamenii Împărăției, atunci, trebuie să o iei mai întâi pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu.

Omul corupt este incapabil să-L reprezinte pe Dumnezeu

Omul a trăit dintotdeauna sub vălul influenței întunericului, a fost ținut în robie de influența Satanei, incapabil să scape, iar firea lui, după ce a fost supusă lucrării Satanei, devine din ce în ce mai coruptă. Se poate spune că omul a trăit dintotdeauna în mijlocul firii lui corupte satanice și că este incapabil să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat. În această situație, dacă omul dorește să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să se dezbrace de neprihănirea de sine, importanța de sine, de aroganță, trufie și altele asemenea – de tot ce aparține firii Satanei. În caz contrar, iubirea lui este o iubire impură, o iubire satanică și una care sigur nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu. Nimeni nu este cu adevărat capabil să-L iubească pe Dumnezeu fără a fi direct desăvârșit, frânt, emondat, disciplinat, mustrat și rafinat de Duhul Sfânt. Dacă spui că o parte din firea ta Îl reprezintă pe Dumnezeu și că, prin urmare, ești capabil să-L iubești pe Dumnezeu cu adevărat, atunci ești o persoană ale cărei cuvinte sunt arogante și ești ridicol. Asemenea oameni sunt arhanghelul! Natura înnăscută a omului nu este capabilă să-L reprezinte direct pe Dumnezeu; el trebuie să se lepede de natura sa înnăscută prin desăvârșirea lui Dumnezeu și doar atunci – doar arătând considerație față de intențiile lui Dumnezeu, satisfăcându-I intențiile și, mai mult, supunându-se lucrării Duhului Sfânt – poate fi aprobat de Dumnezeu ceea ce trăiește el. Nicio persoană care trăiește în trup nu Îl poate reprezenta nemijlocit pe Dumnezeu, decât dacă este folosit de Duhul Sfânt. Cu toate acestea, nici măcar în cazul unei astfel de persoane nu se poate spune că firea sa și ceea ce trăiește Îl reprezintă întru totul pe Dumnezeu; se poate spune doar că ceea ce trăiește este îndrumat de Duhul Sfânt. Firea unui astfel de om nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu.

Cu toate că firea omului este rânduită de Dumnezeu – acest lucru este incontestabil și poate fi considerat unul pozitiv – ea a fost prelucrată de Satana și, astfel, întreaga fire a omului reprezintă firea Satanei. Unii oameni spun că firea lui Dumnezeu înseamnă să fie drepți atunci când fac lucruri și că aceasta se manifestă și în ei, că și caracterul lor e astfel și, așadar, spun că firea lor Îl reprezintă pe Dumnezeu. Ce fel de oameni sunt aceștia? Poate firea coruptă satanică să-L reprezinte pe Dumnezeu? Cine spune că firea sa Îl reprezintă pe Dumnezeu, Îl hulește pe Dumnezeu și aduce o insultă Duhului Sfânt! Metoda prin care lucrează Duhul Sfânt arată că lucrarea lui Dumnezeu pe pământ este doar lucrarea de cucerire. Prin urmare, multele firi corupte satanice ale omului încă nu au fost curățite, ceea ce trăiește el este tot chipul Satanei, este ceea ce omul crede a fi bun și reprezintă faptele sale trupești; sau, mai precis, îl reprezintă pe Satana și nu Îl poate reprezenta sub niciun chip pe Dumnezeu. Chiar dacă cineva Îl iubește deja pe Dumnezeu în măsura în care se poate bucura de o viață ca în rai pe pământ, acesta poate, totuși, grăi astfel: „O, Dumnezeule! Nu Te pot iubi îndeajuns” și, chiar dacă a atins cea mai înaltă sferă, tot nu se poate spune că Îl trăiește sau că Îl reprezintă pe Dumnezeu, întrucât esența omului este diferită de cea a lui Dumnezeu, iar omul nu Îl poate trăi niciodată pe Dumnezeu și cu atât mai puțin nu poate deveni Dumnezeu. Traiul pe care Duhul Sfânt l-a stabilit pentru om este în acord doar cu ceea ce Dumnezeu îi cere omului.

Toate acțiunile și faptele Satanei se manifestă în om. Astăzi, toate acțiunile și faptele omului sunt manifestări ale Satanei, neputându-L reprezenta, prin urmare, pe Dumnezeu. Omul este întruchiparea Satanei, iar firea omului este incapabilă să reprezinte firea lui Dumnezeu. Unii oameni au un caracter bun; Dumnezeu poate lucra prin caracterul unor astfel de oameni, iar lucrarea pe care aceștia o înfăptuiesc este îndrumată de Duhul

Sfânt. Cu toate acestea, firea lor este incapabilă de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Lucrarea pe care Dumnezeu o face asupra lor reprezintă doar lucrul cu și extinderea a ceea ce există deja în interiorul lor. Fie vorba de profeții din vremurile trecute sau de cei folosiți de Dumnezeu, nimeni nu Îl poate reprezenta nemijlocit. Oamenii ajung să-L iubească pe Dumnezeu doar forțați fiind de împrejurări și nici măcar unul nu se străduiește să coopereze în baza voinței proprii. Ce sunt lucrurile pozitive? Tot ceea ce vine direct de la Dumnezeu este pozitiv; firea omului a fost, totuși, prelucrată de Satana și nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu. Doar iubirea, voința de a suferi, dreptatea, supunerea, smerenia și tăinicia Dumnezeului întrupat Îl reprezintă nemijlocit pe Dumnezeu. Asta pentru că, atunci când El a venit, a venit fără o natură păcătoasă și venea direct de la Dumnezeu, fără să fi fost prelucrat de Satana. Isus are doar forma trupului păcătos și nu reprezintă păcatul; prin urmare, acțiunile, faptele și cuvintele Sale de dinaintea îndeplinirii lucrării Sale prin răstignire (inclusiv cele din momentul răstignirii Sale) Îl reprezintă toate nemijlocit pe Dumnezeu. Exemplul lui Isus este suficient pentru a dovedi că niciun om a cărui natură este întinată de păcat nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu și că păcatul omului îl reprezintă pe Satana. Cu alte cuvinte, păcatul nu Îl reprezintă pe Dumnezeu și Dumnezeu este fără de păcat. Chiar și lucrarea pe care Duhul Sfânt o face asupra omului poate fi considerată doar condusă de Duhul Sfânt și nu se poate spune că a fost îndeplinită de om în numele lui Dumnezeu. În ceea ce-l privește pe om, însă, nici păcatele sale și nici firea sa nu Îl reprezintă pe Dumnezeu. Uitându-ne la lucrarea săvârșită de Duhul Sfânt asupra omului din trecut și până astăzi, vedem că omul are ceea ce trăiește, și totul pentru că Duhul Sfânt a lucrat asupra lui. Foarte puțini sunt în stare să trăiască adevărul după ce Duhul Sfânt i-a emondat și i-a disciplinat. Cu alte cuvinte, este prezentă doar lucrarea Duhului Sfânt;

conlucrarea omului lipsește. Este limpede acum? Așa stând lucrurile, cum vei face tot posibilul să cooperezi cu El și să-ți îndeplinești datoria atunci când Duhul Sfânt lucrează?

Slujirea religioasă trebuie curățită

De la începutul lucrării Sale în întregul univers, Dumnezeu i-a predestinat pe mulți oameni să Îl slujească, inclusiv pe aceia din fiecare pătură socială. Scopul Lui este de a-Și satisface intențiile și de a aduce lucrarea Sa pe pământ la un final, fără piedici; acesta este scopul pentru care Dumnezeu alege oamenii să Îi slujească. Fiecare persoană care Îl slujește pe Dumnezeu trebuie să Îi înțeleagă intenția. Această lucrare a Sa face înțelepciunea și omnipotența lui Dumnezeu și principiile lucrării Sale pe pământ mai evidente pentru oameni. Dumnezeu a venit actualmente pe pământ să Își facă lucrarea, să interacționeze cu oamenii, pentru ca aceștia să Îi poată cunoaște faptele cu mai multă claritate. Astăzi, voi, acest grup de oameni, aveți norocul să Îl slujiți pe Dumnezeul practic. Aceasta este o binecuvântare nemăsurată pentru voi – într-adevăr, sunteți înălțați de Dumnezeu. Când alege un om să Îl slujească, Dumnezeu are întotdeauna principiile Sale. A-L sluji pe Dumnezeu nu este în niciun caz cum își imaginează lumea, că este pur și simplu o chestiune de entuziasm. Astăzi, vedeți că toți cei care slujesc înaintea lui Dumnezeu fac acest lucru deoarece au călăuzirea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și deoarece sunt oameni care caută adevărul. Acestea sunt condițiile minime pentru toți cei care Îl slujesc pe Dumnezeu.

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești

mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului pentru interacțiunile lumești. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii falși și antihriștii care îi induc pe oameni în eroare în zilele de pe urmă. Hristoșii falși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie eliminați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi constrângă și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum,

nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

Începând de azi, Dumnezeu va desăvârși în mod oficial pe cei care nu au noțiuni religioase, care sunt dispuși să își lase deoparte vechiul lor sine și care I se supun sincer lui Dumnezeu. El îi va desăvârși pe cei care tânjesc după cuvintele lui Dumnezeu. Acești oameni ar trebui să se ridice și să Îl slujească pe Dumnezeu. În Dumnezeu este o abundență nesfârșită și o înțelepciune nemărginită. Lucrarea Sa uimitoare și cuvintele Sale prețioase așteaptă să bucure un număr și mai mare de oameni. După cum stau lucrurile, celor cu noțiuni religioase, celor care fac uz de vechimea lor și celor care nu-și pot pune deoparte sinele le este foarte greu să accepte aceste lucruri noi. Duhul Sfânt nu are nicio ocazie să-i desăvârșească pe acești oameni. Dacă oamenii nu au hotărât să se supună și nu însetează după cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu au cum să accepte aceste lucruri noi; vor deveni pur și simplu din ce în ce mai răzvrătiți, din ce în ce mai șireți și, astfel, vor sfârși pe calea greșită. În lucrarea pe care o face la momentul de față, Dumnezeu va ridica mai mulți oameni care Îl iubesc cu adevărat și care pot primi noua lumină, iar El îi va îndepărta complet pe conducătorii religioși care fac uz de vechimea lor; El nu vrea pe niciunul dintre cei care se împotrivesc cu încăpățânare schimbării. Vrei să fii unul dintre acești oameni? Îți faci slujba potrivit propriilor tale preferințe sau ceea ce îți cere Dumnezeu? Trebuie să recunoști acest lucru de unul singur. Ești tu un funcționar religios sau ești un nou-născut desăvârșit de Dumnezeu? Cât din slujirea ta este aprobată de Duhul Sfânt? De cât din ea Dumnezeu nici nu Se va sinchisi să Își amintească? Cât de mare e schimbarea din viața ta, ca rezultat al tuturor anilor tăi de slujire? Înțelegi tu toate lucrurile acestea? Dacă ești într-adevăr credincios, atunci te vei lepăda de toate noțiunile tale

religioase de dinainte și Îl vei sluji pe Dumnezeu într-un fel nou. Nu este prea târziu să-ți asumi responsabilitatea acum. Vechile noțiuni religioase pot face omul să-și piardă întreaga viață. Experiența pe care o acumulează o persoană o poate face să se îndepărteze de Dumnezeu și să facă lucruri după bunul său plac. Dacă nu lași aceste lucruri deoparte, ele vor deveni pietre de poticnire în calea creșterii vieții tale. Dumnezeu îi desăvârșește întotdeauna pe cei care Îl slujesc și nu îi elimină cu una, cu două. Dacă vei accepta cu adevărat judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, dacă te vei putea lepăda de vechile tale practici și reguli religioase vechi și vei înceta să mai folosești noțiuni religioase vechi ca măsură pentru cuvintele de astăzi ale lui Dumnezeu, numai atunci vei avea un viitor. Dar, dacă te agăți de lucruri vechi, dacă încă le prețuiești, atunci cu niciun chip nu poți fi mântuit. Dumnezeu nu bagă în seamă asemenea oameni. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit, atunci trebuie să te decizi să renunți pe deplin la orice lucru din trecut. Chiar dacă ceea ce s-a înfăptuit înainte a fost corect, chiar dacă a fost lucrarea lui Dumnezeu, tot trebuie să poți pune totul deoparte și să nu te mai agăți de așa ceva. Chiar dacă a fost indubitabil lucrarea Duhului Sfânt, făcută direct de Duhul Sfânt, azi trebuie să renunți la ea. Nu trebuie să te agăți de ea. Aceasta este ceea ce îți cere Dumnezeu. Totul trebuie reînnoit. În lucrarea lui Dumnezeu și în cuvintele lui Dumnezeu, El nu face nicio referire la lucrurile din trecut, nu face cercetări în vechiul almanah; Dumnezeu este un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi, iar El nu Se agață nici de propriile Sale cuvinte din trecut – ceea ce arată că Dumnezeu nu respectă nicio regulă. Așadar, dacă tu, ca ființă omenească, te agăți întotdeauna de lucrurile din trecut, dacă refuzi să renunți la ele și le aplici rigid ca pe un șablon, în timp ce Dumnezeu nu mai lucrează folosind mijloacele dinainte, atunci nu sunt distructive cuvintele și faptele tale? Nu ai devenit tu un dușman al lui Dumnezeu? Ești dispus să îți distrugi întreaga

viață din cauza acestor lucruri vechi? Aceste lucruri vechi vor face din tine o persoană care tulbură lucrarea lui Dumnezeu – o astfel de persoană vrei să fii? Dacă într-adevăr nu-ți dorești asta, atunci oprește-te imediat din ceea ce faci și întoarce-te; ia-o din nou de la capăt. Dumnezeu nu Își va aminti de slujirea ta din trecut.

În credința ta în Dumnezeu ar trebui să I te supui lui Dumnezeu

De ce crezi în Dumnezeu? Mulți oameni sunt încurcați când li se adresează această întrebare. Aceștia au întotdeauna două puncte de vedere total diferite despre Dumnezeul practic și despre Dumnezeul din ceruri, ceea ce arată faptul că ei cred în Dumnezeu nu pentru a I te supune, ci pentru a primi anumite beneficii sau pentru a scăpa de suferința pe care o aduce nenorocirea; numai atunci sunt ei oarecum supuși. Supunerea lor este condiționată; este de dragul propriilor perspective și este forțată. Așadar, mai exact, de ce crezi în Dumnezeu? Dacă este doar de dragul perspectivelor tale și al destinului tău, atunci ar fi mai bine dacă n-ai crede deloc. O astfel de credință este autoamăgire, reasigurare de sine și autoadmirație. În cazul în care credința ta nu este construită pe temelia supunerii față de Dumnezeu, atunci vei fi pedepsit, în cele din urmă, pentru că I te-ai împotrivit. Toți cei care nu caută să I se supună lui Dumnezeu în credința lor se împotrivesc Lui. Dumnezeu le cere oamenilor să caute adevărul, să înseteze după cuvintele Sale, să mănânce și să bea cuvintele Lui și să le pună în practică, pentru a reuși să I se supună lui Dumnezeu. Dacă acestea sunt adevăratele tale intenții, atunci Dumnezeu sigur te va înălța și sigur va fi milostiv față de tine. Acest lucru este cert și de neschimbat. Dacă intenția ta nu este să I te supui lui Dumnezeu și ai alte scopuri, atunci tot ceea ce spui și faci – rugăciunile tale către Dumnezeu și chiar fiecare dintre acțiunile tale – va fi potrivnic Lui. S-ar putea să vorbești frumos și să fii blând, acțiunile și expresiile tale să pară cuviincioase, iar tu să pari supus, dar, când vine vorba de intențiile și părerile tale asupra credinței în Dumnezeu, toate lucrurile pe care le faci se opun lui Dumnezeu; tot ceea ce faci este rău. Oamenii care par ascultători precum oile, dar ale

căror inimi adăpostesc intenții rele, sunt lupi îmbrăcați în haine de oi. Ei Îl ofensează pe Dumnezeu în mod direct și Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre ei. Duhul Sfânt îi va dezvălui pe fiecare dintre ei și va arăta tuturor că toți aceia care sunt ipocriți vor fi cu siguranță disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Nu te îngrijora: Dumnezeu le va cere socoteală tuturor și îl va înlătura pe fiecare în parte.

Dacă nu poți accepta lumina cea nouă de la Dumnezeu și nu poți înțelege și nu cauți tot ceea ce face Dumnezeu astăzi sau chiar te îndoiești de aceste lucruri, le judeci, le studiezi și analizezi, atunci înseamnă că nu vrei să I te supui lui Dumnezeu. Dacă, atunci când lumina Lui apare aici și acum, tu totuși pui preț pe lumina de ieri și te opui noii lucrări a lui Dumnezeu, atunci nu ești mai mult decât un absurd – ești unul dintre aceia care I se opun în mod voit lui Dumnezeu. Cheia supunerii față de Dumnezeu este acceptarea noii lumini și dorința de a o accepta și de a o pune în practică. Numai aceasta este adevărata supunere. Cei lipsiți de voința de a tânji după Dumnezeu sunt incapabili să I se supună în mod voit și nu pot decât să I se opună lui Dumnezeu, fiindcă sunt mulțumiți cu situația actuală. Acel om nu poate să I se supună lui Dumnezeu, fiindcă este stăpânit de viața de dinainte. Lucrurile de până atunci le-au format oamenilor tot felul de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu, iar acestea au devenit chipul lui Dumnezeu în mințile lor. Astfel, ei cred în propriile noțiuni și în standardele imaginației lor. Dacă Îl compari pe Dumnezeul care face lucrări practice astăzi cu Dumnezeul din imaginația ta, atunci credința ta vine de la Satana, și este întinată de preferințele tale – Dumnezeu nu dorește o astfel de credință. Indiferent cât sunt de înalte legitimările lor și indiferent de dedicarea lor – chiar dacă și-au dedicat o viață întreagă de eforturi lucrării Lui și au devenit chiar și martiri – Dumnezeu nu aprobă pe nimeni cu o asemenea credință. Doar le oferă puțin

har și le îngăduie să se bucure de acesta pentru o vreme. Astfel de oameni sunt incapabili de a pune adevărul în practică. Duhul Sfânt nu lucrează în ei și Dumnezeu îi va elimina pe fiecare, pe rând. Bătrâni și tineri deopotrivă, cei care nu I se supun lui Dumnezeu în credința lor și au intenții greșite sunt cei care se opun și tulbură și astfel de oameni vor fi eliminați fără nicio îndoială de Dumnezeu. Cei care nu I se supun deloc lui Dumnezeu, care doar recunosc numele Lui și au un fel de simțământ al bunătății și minunației lui Dumnezeu, dar nu țin ritmul cu pașii Duhului Sfânt și nu se supun lucrării și cuvintelor de acum ale Duhului Sfânt – astfel de oameni locuiesc în mijlocul harului lui Dumnezeu, dar nu vor fi câștigați sau desăvârșiți de către El. Dumnezeu desăvârșește oamenii prin supunerea lor, prin faptul că mănâncă, beau și se bucură de cuvintele lui Dumnezeu și prin suferința și rafinarea din viețile lor. Numai printr-o astfel de credință se poate schimba firea oamenilor și numai atunci pot ajunge la adevărata cunoaștere de Dumnezeu. A nu te mulțumi doar cu viața în harul lui Dumnezeu, a tânji după adevăr și a-l căuta și a căuta să fii câștigat de Dumnezeu – aceasta înseamnă a I te supune lui Dumnezeu în mod conștient; și aceasta este întocmai credința pe care o vrea El. Oamenii care nu fac nimic mai mult decât să se bucure de harul lui Dumnezeu nu pot fi desăvârșiți sau schimbați; iar supunerea, evlavia, dragostea și răbdarea lor sunt toate superficiale. Aceia care doar se bucură de harurile lui Dumnezeu nu pot să-L cunoască cu adevărat pe Dumnezeu și, chiar și atunci când Îl cunosc pe Dumnezeu, cunoașterea lor este superficială, iar ei spun lucruri precum „Dumnezeu iubește omul” sau „lui Dumnezeu Îi este milă de om”. Aceasta nu reprezintă viața oamenilor și nu arată deloc faptul că oamenii Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu. Dacă, atunci când cuvintele lui Dumnezeu îi șlefuiesc sau atunci când încercările Lui vin asupra lor, oamenii nu I se pot supune lui Dumnezeu – dacă, în loc de aceasta, ei devin

îndoielnici și cad – atunci ei nu sunt câtuși de puțin supuși. În ei există multe reguli și restricții în privința credinței în Dumnezeu, experiențe vechi care sunt rezultatul multor ani de credință sau al diferitelor reguli bazate pe Biblie. Ar putea niște oameni ca aceștia să I se supună lui Dumnezeu? Acești oameni sunt plini de lucruri lumești – cum ar putea ei să asculte de Dumnezeu? „Supunerea" lor e potrivit preferințelor personale – Și-ar dori Dumnezeu o supunere ca aceasta? Aceasta nu este supunerea față de Dumnezeu, ci respectarea regulilor; este mulțumirea și liniștirea lor. Dacă tu spui că aceasta este ascultarea de Dumnezeu, nu cumva hulești împotriva Lui? Ești un faraon egiptean. Faci rău și te angajezi în mod voit în lucrarea de împotrivire față de Dumnezeu – așa vrea Dumnezeu să slujești? Cel mai bine ar fi să te grăbești să te căiești și să încerci să devii conștient de sine. Dacă nu reușești, mai bine ai pleca acasă; aceasta ți-ar face mai mult bine decât pretinsa ta slujire a lui Dumnezeu. Nu ai tulbura, nici nu ai perturba; ți-ai cunoaște locul și ai trăi bine – nu ar fi mai bine? Și nu ai fi pedepsit pentru că I te împotrivești lui Dumnezeu!

Promisiunile către cei care sunt desăvârșiți

Care este calea prin care Dumnezeu îl desăvârșește pe om? Ce aspecte include ea? Ești dispus să fii desăvârșit de Dumnezeu? Ești dispus să accepți judecata și mustrarea Lui? Ce știi despre aceste chestiuni? Dacă nu ai cunoștințe demne de menționat, atunci este dovada că încă nu cunoști lucrarea lui Dumnezeu, că nu ai fost deloc luminat de Duhul Sfânt. E imposibil ca astfel de oameni să fie desăvârșiți. Lor li se dă doar o cantitate mică de har de care să se bucure pentru scurt timp și care nu va dura îndelung. Oamenii nu pot fi desăvârșiți de Dumnezeu dacă doar se bucură de harul Său. Unii se mulțumesc cu pacea și bucuria trupului, cu o viață ușoară, fără necazuri sau nenorociri, când întreaga lor familie trăiește în armonie, fără dezacorduri sau certuri – și pot chiar să creadă că aceasta este binecuvântarea lui Dumnezeu. De fapt, este doar harul lui Dumnezeu. Nu trebuie să vă mulțumiți doar cu a vă bucura de harul lui Dumnezeu. Acest tip de gândire este foarte vulgar. Chiar dacă citești zilnic cuvintele lui Dumnezeu și te rogi în fiecare zi, iar spiritul tău simte o bucurie deosebită și este deosebit de împăcat, dacă, în cele din urmă, nu ai nimic de spus despre cunoștințele tale cu privire la Dumnezeu și la lucrarea Lui și nu ai experimentat nimic și dacă, oricât de mult din cuvântul lui Dumnezeu ai mâncat sau ai băut, tot ceea ce simți este pacea și bucuria spirituală și că al lui Dumnezeu cuvânt este nemăsurat de dulce, de parcă nu te poți bucura îndeajuns de el, dar nu ai niciun fel de experiență practică a cuvintelor lui Dumnezeu și ești total lipsit de realitatea cuvintelor Lui, atunci ce poți câștiga de la o astfel de credință în Dumnezeu? Dacă nu poți trăi esența cuvintelor lui Dumnezeu, atunci faptul că mănânci și bei din aceste cuvinte, ca și rugăciunile tale, nu înseamnă decât credință religioasă. Astfel de oameni nu pot fi desăvârșiți de către Dumnezeu și nu pot fi câștigați de El.

Oamenii câștigați de Dumnezeu sunt cei care urmăresc adevărul. Ceea ce Dumnezeu câștigă nu este trupul omului, nici lucrurile care-i aparțin, ci acea parte din el care-I aparține lui Dumnezeu. Prin urmare, când Dumnezeu desăvârșește oamenii, El nu le desăvârșește trupul, ci inimile, îngăduind inimilor oamenilor să poată fi câștigate de Dumnezeu; cu alte cuvinte, faptul că Dumnezeu îl desăvârșește pe om este, în esență, faptul că Dumnezeu desăvârșește inima omului, astfel încât aceasta să se poată întoarce la Dumnezeu și să-L poată iubi.

Trupul omului este muritor. Nu servește niciunui scop ca Dumnezeu să câștige trupul omului, pentru că trupul omului este ceva care decade inevitabil și nu poate primi moștenirea sau binecuvântările Sale. Dacă ar fi câștigat trupului omului și dacă doar acesta ar fi în acest curent, atunci, cu toate că omul ar fi în acest curent cu numele, inima lui ar aparține Satanei. Așa stând lucrurile, nu numai că oamenii nu ar putea să devină manifestarea lui Dumnezeu, ci ar și deveni povara Sa, iar alegerea oamenilor de către Dumnezeu ar deveni astfel un lucru lipsit de sens. Cei pe care Dumnezeu intenționează să-i desăvârșească vor primi cu toții binecuvântările lui Dumnezeu și moștenirea Lui. Adică, ei acceptă ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, astfel încât asta să devină ceea ce au înăuntrul lor; ei au toate cuvintele lui Dumnezeu forjate în ei; indiferent de ceea ce este Dumnezeu, voi sunteți capabili să primiți totul exact așa cum este, și astfel, să trăiți adevărul. Acesta este felul de persoană desăvârșită de Dumnezeu și câștigată de Dumnezeu. Numai un astfel de om e îndreptățit să primească binecuvântările dăruite de Dumnezeu:

1. Să primească întreaga dragoste a lui Dumnezeu.

2. Să acționeze în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu în toate lucrurile.

3. Să câștige îndrumarea lui Dumnezeu, să trăiască sub lumina lui Dumnezeu și să câștige luminarea de la Dumnezeu.

4. Să trăiască pe pământ imaginea pe care o iubește Dumnezeu; să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat, așa cum a făcut Petru, răstignit pentru Dumnezeu și vrednic să moară ca răsplată pentru dragostea lui Dumnezeu; să aibă aceeași slavă ca și Petru.

5. Să fie iubit, respectat și admirat de toți pe pământ.

6. Să biruiască robia morții și a iadului în fiecare aspect, fără a-i da nicio posibilitate Satanei să-și facă lucrarea, să-L aibă pe Dumnezeu, să trăiască având un duh proaspăt și plin de viață și să nu obosească.

7. Să aibă un simțământ nemaipomenit de exaltare și entuziasm în orice clipă din viață, de parcă ar fi văzut venind ziua slavei lui Dumnezeu.

8. Să dobândească slava împreună cu Dumnezeu și să aibă o înfățișare asemenea sfinților preaiubiți ai lui Dumnezeu.

9. Să devină ceea ce Dumnezeu iubește pe pământ, adică un fiu iubit al lui Dumnezeu.

10. Să-și schimbe forma și să se înalțe cu Dumnezeu la al treilea cer, depășind condiția trupului.

Doar oamenii care pot moșteni binecuvântările lui Dumnezeu sunt desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu. Ai câștigat ceva până în clipa de față? În ce măsură te-a desăvârșit Dumnezeu? Dumnezeu nu desăvârșește omul la întâmplare; desăvârșirea omului de către El este condiționată și are rezultate clare, vizibile. Nu e așa cum își închipuie omul, că atât timp cât are credință în Dumnezeu, poate fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu și că poate primi pe pământ binecuvântările și moștenirea lui Dumnezeu. Asemenea lucruri sunt extrem de dificile – ca să nu mai vorbim de schimbarea formei

oamenilor. În prezent, ceea ce ar trebui să căutați în primul rând este să fiți desăvârșiți de Dumnezeu în toate lucrurile și să fiți desăvârșiți de El prin toți oamenii, chestiunile și lucrurile cu care vă confruntați, astfel încât să fie forjat în voi mai mult din ceea ce Dumnezeu este. Voi trebuie să primiți mai întâi moștenirea lui Dumnezeu pe pământ; numai atunci veți fi îndreptățiți să moșteniți binecuvântări mai multe și mai mari de la El. Toate acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le căutați și pe care ar trebui să le înțelegeți înainte de orice altceva. Cu cât veți căuta mai mult să fiți desăvârșiți de Dumnezeu în toate, cu atât mai mult veți capabili să vedeți mâna lui Dumnezeu în toate, ca urmare, căutând cu stăruință, prin diferite perspective și în diferite moduri, veți intra în ființa cuvântului lui Dumnezeu și în realitatea cuvântului Său. Nu te poți mulțumi cu astfel de stări negative, cum ar fi doar să nu comiți păcate, să nu ai noțiuni sau filosofii pentru interacțiunile lumești și nici voință omenească. Dumnezeu desăvârșește omul în nenumărate feluri; posibilitatea de a fi desăvârșit există în toate privințele, iar El te poate desăvârși nu numai în aspectele pozitive, ci și în cele negative, pentru a face mai îmbelșugat ceea ce câștigi. Zi de zi există oportunități de a fi desăvârșit și ocazii de a fi câștigat de Dumnezeu. După ce ai experimentat astfel o perioadă, vei fi foarte schimbat și vei fi înțelege în mod natural multe lucruri pe care le ignorai înainte. Nu va mai fi nevoie de învățăminte de la alții; fără să-ți dai seama, Dumnezeu te va lumina astfel încât să primești luminare în toate lucrurile și să pătrunzi în detaliu în toate experiențele tale. Dumnezeu te va călăuzi negreșit, astfel încât să nu cotești nici la stânga, nici la dreapta, și așa vei păși pe calea de a fi desăvârșit de către El.

A fi desăvârșit de Dumnezeu nu se poate limita la desăvârșirea prin a mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu. Astfel de experimentare ar fi prea unilaterală și ar include prea puțin, și ar putea doar să limiteze omul la o

sferă de acțiune foarte mică. În acest caz, omul ar fi lipsit de hrana spirituală necesară. Dacă doriți să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, trebuie să învățați cum să experimentați în toate privințele și să puteți dobândi luminare în tot ceea ce vi se întâmplă. Fie că e bun, fie că e rău, ar trebui să-ți aducă foloase și nu ar trebui să te facă negativist. Indiferent de situație, ar trebui să fii capabil să cercetezi lucrurile stând de partea lui Dumnezeu și nu să le analizezi sau să le studiezi din perspectiva omului (aceasta ar fi o abatere în experiența ta). Dacă experimentezi astfel, atunci inima ta va fi plină de poverile vieții tale; vei trăi mereu în lumina chipului lui Dumnezeu și nu te vei abate cu ușurință din practica ta. Astfel de oameni au un viitor strălucit înainte. Există atât de multe ocazii să de a fi desăvârșiți de Dumnezeu. Totul depinde de faptul dacă sunteți oameni care-L iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și dacă sunteți hotărâți să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, să fiți câștigați de El și să primiți binecuvântările și moștenirea Lui. Simpla hotărâre nu este suficientă; trebuie să aveți multă cunoaștere, altfel, vă veți abate întotdeauna în practica voastră. Dumnezeu este dispus să vă desăvârșească pe fiecare în parte. După cum stau lucrurile acum, deși majoritatea oamenilor au acceptat de foarte mult timp lucrarea lui Dumnezeu, ei s-au limitat la a se lăfăi pur și simplu în harul lui Dumnezeu și sunt dispuși doar să-I permită lui Dumnezeu să le dea un oarecare confort al trupului, însă nu sunt dispuși să primească revelații mai multe și mai înalte. Asta arată că inima omului este încă veșnic îndreptată către cele exterioare. Deși lucrarea omului, slujirea lui și inima lui iubitoare de Dumnezeu au mai puține impurități în ceea ce privește substanța lăuntrică a omului și gândirea sa înapoiată, el tot caută necontenit pacea și bucuria trupului și nu-i pasă care ar putea fi condițiile și scopurile desăvârșirii omului de către Dumnezeu. Așadar, viețile majorității oamenilor sunt încă vulgare și decadente. Viețile lor sunt nu s-au schimbat câtuși de puțin; pur și

simplu, ei nu privesc credința în Dumnezeu ca pe o chestiune de importanță majoră, e ca și cum ar avea credință doar de dragul celorlalți, acționând superficial și luându-se după vechi metode, în derivă într-o existență fără scop. Puțini sunt cei ce pot încerca să pătrundă cuvântul lui Dumnezeu în toate lucrurile, să câștige lucruri tot mai îmbelșugate, să devină oameni mai bogați în casa de astăzi a lui Dumnezeu și să primească mai multe dintre binecuvântările lui Dumnezeu. De cauți să fii desăvârșit de Dumnezeu în toate lucrurile și reușești să primești ceea ce a promis Dumnezeu pe pământ, de cauți să fii luminat de Dumnezeu în toate lucrurile și să nu lași anii să treacă pe lângă tine alene, aceasta este calea ideală de a pătrunde în mod activ. Numai în acest fel vei fi vrednic și îndreptățit să fii desăvârșit de Dumnezeu. Ești cu adevărat cineva care caută să fie desăvârșit de Dumnezeu? Ești cu adevărat cineva care este serios în toate? Ai același spirit al dragostei pentru Dumnezeu pe care îl avea Petru? Ai voința să-L iubești pe Dumnezeu așa cum a făcut Isus? Este într-adevăr Isus Cel în care crezi? Tu crezi în Dumnezeul concret de astăzi; ai văzut cum Dumnezeul concret întrupat Îl iubește pe Dumnezeul din ceruri? Ai credință în Domnul Isus Hristos; asta deoarece răstignirea lui Isus pentru răscumpărarea omenirii și minunile pe care le-a făcut El sunt adevăruri general acceptate. Cu toate acestea, credința omului nu vine din cunoașterea și înțelegerea adevărată a lui Isus Hristos. Tu crezi numai în numele de Isus, dar nu crezi în Duhul Lui, căci nu ții deloc seama de modul în care Isus Îl iubea pe Dumnezeu. Credința ta în Dumnezeu este mult prea naivă. Deși crezi în Isus de mulți ani, nu știi cum să-L iubești pe Dumnezeu. Nu te face asta cel mai mare nebun din lume? Este dovada că ani la rândul ai mâncat degeaba hrana Domnului Isus Hristos. Nu numai că nu-mi plac astfel de oameni, dar sunt încredințat că nici Domnului Isus Hristos – pe care tu Îl venerezi – nu I-ar plăcea. Cum să poată fi desăvârșiți astfel de oameni? Nu devii roșu de

stânjeneală? Nu te simți rușinat? Mai ai îndrăzneala să dai fața cu Domnul Isus Hristos? Înțelegeți cu toții semnificația a ceea ce am spus?

Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți

Cercetați-vă și vedeți dacă practicați dreptatea în tot ceea ce faceți și dacă toate acțiunile voastre sunt supravegheate de Dumnezeu: acesta este principiul conform căruia își văd de treburile lor aceia care cred în Dumnezeu. Voi veți fi numiți drepți pentru că sunteți capabili să-L mulțumiți pe Dumnezeu și pentru că acceptați grija și protecția lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, toți cei care acceptă grija, protecția și desăvârșirea lui Dumnezeu și care sunt dobândiți de către El sunt drepți, iar El îi consideră prețioși. Cu cât acceptați mai mult cuvintele actuale ale lui Dumnezeu, cu atât mai mult veți putea înțelege și pricepe intențiile lui Dumnezeu și, prin urmare, veți putea să trăiți cuvintele lui Dumnezeu și să-I îndepliniți cerințele. Aceasta este însărcinarea dată de Dumnezeu vouă și ceea ce toți ar trebui să fiți în stare să realizați. Dacă vă folosiți noțiunile pentru a-L măsura și delimita pe Dumnezeu, ca și cum El ar fi o statuie nemișcată din lut și dacă Îl delimitați întru totul pe Dumnezeu în parametrii Bibliei și Îl reduceți la o sferă limitată a lucrării, acest lucru dovedește că L-ați condamnat pe Dumnezeu. Deoarece evreii din epoca Vechiului Testament L-au considerat pe Dumnezeu un idol sau o formă fixă pe care o păstrau în inimile lor, ca și cum Dumnezeu ar fi putut fi numit doar Mesia și doar acela care era numit Mesia putea fi Dumnezeu, și pentru că oamenii L-au servit și L-au slăvit pe Dumnezeu, ca și cum ar fi fost o statuie din lut (lipsită de viață), L-au răstignit pe Isus în acea vreme pe cruce, osândindu-L la moarte – Isus cel fără vină a fost, astfel, condamnat la moarte. Dumnezeu nu comisese nicio crimă, dar omul nu L-a cruțat și a insistat să-L condamne la moarte și, astfel, Isus a fost crucificat. Omul crede întotdeauna că Dumnezeu este neschimbător și Îl definește în baza unei singure cărți, Biblia, ca și cum omul ar înțelege perfect gestionarea lui Dumnezeu, ca și

cum omul ar ține în palmă tot ceea ce face Dumnezeu. Oamenii sunt extrem de absurzi și toți au un talent înnăscut pentru hiperbole. Indiferent cât de multe sunt cunoștințele tale despre Dumnezeu, Eu tot spun că nu Îl cunoști pe Dumnezeu, că te împotrivești cel mai mult lui Dumnezeu și că L-ai condamnat, pentru că ești total incapabil să te supui lucrării lui Dumnezeu și să pășești pe calea desăvârșirii de către Dumnezeu. De ce nu este Dumnezeu niciodată mulțumit de acțiunile omului? Deoarece omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, pentru că are prea multe noțiuni și deoarece cunoștințele sale despre Dumnezeu nu sunt în niciun caz conform realității, ci, în schimb, repetă monoton aceeași temă, fără variații, și folosește aceeași abordare pentru toate situațiile. Și astfel, venind pe pământ astăzi, Dumnezeu este răstignit încă o dată pe cruce de către om. Omenire crudă! Complicitatea și intriga, smulsul și înșfăcatul de la alții, fuga disperată după faimă și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea? În ciuda sutelor de mii de cuvinte rostite de Dumnezeu, nimănui nu i-a venit mintea la cap. Oamenii acționează de dragul familiei, al fiilor și al fiicelor lor, pentru carieră, perspective, poziție, orgoliu și bani, de dragul mâncării, hainelor, și trupului. Dar există vreun om ale cărui acțiuni să fie cu adevărat de dragul lui Dumnezeu? Chiar și printre cei care acționează de dragul lui Dumnezeu, există foarte puțini care Îl cunosc. Câți oameni nu acționează pentru propriile interese? Câți nu-i persecută sau ostracizează pe alții pentru a-și apăra poziția? Și astfel, Dumnezeu a fost osândit de nenumărate ori prin forță la moarte și nenumărați judecători barbari L-au condamnat pe Dumnezeu și L-au răstignit încă o dată pe cruce. Câți pot fi numiți drepți deoarece acționează cu adevărat de dragul lui Dumnezeu?

E oare atât de ușor să fii desăvârșit înaintea lui Dumnezeu ca sfânt sau o persoană dreaptă? E adevărată afirmația conform căreia „nu există persoană dreaptă pe pământ, cei drepți nu se află pe lumea aceasta”. Atunci

când veniți în fața lui Dumnezeu, gândiți-vă la ceea ce purtați, gândiți-vă la fiecare cuvânt și acțiune, la toate gândurile și ideile voastre și chiar și la visurile pe care le aveți în fiecare zi – toate acestea sunt de dragul vostru. Nu este aceasta adevărata situație? „Dreptatea” nu înseamnă să dai pomană altora, nu înseamnă să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți și nu înseamnă să te abții de la certuri sau dispute sau să nu jefuiești și să nu furi. Dreptatea înseamnă a primi însărcinarea dată de Dumnezeu ca pe o datorie și a te supune orchestrările și rânduielilor lui Dumnezeu ca pe vocația ta trimisă din ceruri, indiferent de timp sau loc, la fel ca tot ceea ce a fost săvârșit de Domnul Isus. Aceasta este dreptatea despre care a vorbit Dumnezeu. Faptul că Lot a putut fi numit drept se datorează faptului că i-a salvat pe cei doi îngeri trimiși de Dumnezeu, fără să se gândească la propriul câștig și la propria pierdere; se poate spune doar că ceea ce a făcut el atunci ar putea fi numit drept, dar el nu poate fi numit un om drept. Lot și-a dat cele două fiice în schimbul îngerilor doar pentru că L-a văzut pe Dumnezeu, dar nu tot comportamentul său din trecut a reprezentat dreptatea. Și, astfel, spun că „nu există dreptate pe acest pământ”. Chiar și dintre cei care se află în cursul recuperării, nimeni nu poate fi numit neprihănit. Indiferent cât de bune sunt acțiunile tale, indiferent cât pari să cinstești numele lui Dumnezeu, nici lovindu-i sau înjurându-i pe ceilalți, nici jefuindu-i sau prădându-i pe alții, tot nu poți fi numit drept, pentru că de asta e capabilă o persoană de rând. Acum, cel mai important lucru este că nu-L cunoști pe Dumnezeu. Se poate spune doar că, în prezent, ai un pic de umanitate normală, dar nu elementele dreptății despre care vorbește Dumnezeu și, astfel, nimic din ceea ce faci nu poate dovedi că-L cunoști pe Dumnezeu.

Înainte, când Dumnezeu era în cer, omul Îl trata pe Dumnezeu cu superficialitate în acțiunile sale. Astăzi, Dumnezeu a fost printre oameni – nimeni nu știe de câți ani – și, totuși, făcând lucruri, oamenii sunt tot

superficiali în relațiile cu El. Oare nu este omul mult prea înapoiat în gândirea lui? La fel a fost și cu Iuda: înainte de venirea lui Isus, Iuda spunea minciuni ca să-și înșele frații și surorilor și nu s-a schimbat nici măcar după ce a venit Isus; nu Îl cunoștea câtuși de puțin pe Isus și, în cele din urmă, L-a trădat. Nu s-a întâmplat acest lucru pentru că nu Îl cunoștea pe Dumnezeu? Dacă astăzi voi tot nu Îl cunoașteți pe Dumnezeu, atunci e posibil să deveniți un alt Iuda și, în urma acestui lucru, tragedia crucificării lui Isus în Epoca Harului, cu două mii de ani în urmă, va avea loc din nou. Nu credeți asta? Este o realitate! În prezent, majoritatea oamenilor se află într-o situație similară – poate că spun asta puțin prea devreme – și oamenii ca aceștia joacă toți rolul lui Iuda. Eu nu spun absurdități, ci Mă bazez pe realitate – iar voi trebuie să fiți convinși. Chiar dacă mulți oameni pretind că sunt umili, în inimile lor nu se află decât o baltă de apă stătută, un șanț cu apă urât mirositoare. Acum, în biserică sunt prea mulți ca aceștia, iar voi credeți că nu știu absolut nimic despre asta. Astăzi, Duhul Meu decide pentru Mine și Îmi este mărturie. Crezi că nu știu nimic? Crezi că nu înțeleg nimic din gândurile nesincere din inimile voastre, lucrurile pe care le păstrați în inimile voastre? Este atât de ușor să-L trageți pe sfoară pe Dumnezeu? Crezi că Îl poți trata oricum dorești? În trecut, eram îngrijorat ca nu cumva să fiți constrânși, așa că am continuat să vă ofer libertatea, dar oamenii nu au putut să-și dea seama că eram bun cu ei, iar când le-am întins un deget, ei au luat toată mâna. Întrebați printre voi: aproape niciodată n-am emondat pe nimeni și aproape niciodată n-am certat pe nimeni cu ușurință – totuși, motivațiile și noțiunile omului Îmi sunt foarte clare. Crezi că Dumnezeu Însuși, căruia Dumnezeu Îi este mărturie, este nesăbuit? În acest caz, spun că ești prea orb! Nu te voi da în vileag, dar hai să vedem cam cât de corupt poți să devii. Să vedem dacă micile tale șiretlicuri inteligente te pot salva, sau dacă încercarea ta sinceră de a-L iubi pe Dumnezeu te poate

salva. Azi, nu te voi condamna; să așteptăm până când va veni timpul lui Dumnezeu pentru a vedea cum te va răsplăti El. Acum nu am timp de pălăvrăgeli cu tine și nu sunt dispus să-Mi întârzii lucrarea mai măreață doar din cauza ta. Un vierme ca tine nu este vrednic de timpul necesar lui Dumnezeu să îl emondeze – deci, să vedem cât de dezmățat poți să ajungi. Oamenii ca aceștia nu caută câtuși de puțin cunoașterea de Dumnezeu, și nici nu au o inimă iubitoare deDumnezeu, dar tot vor ca Dumnezeu să îi numească drepți – nu este aceasta o glumă? Pentru că un număr mic de oameni sunt într-adevăr sinceri, Mă voi concentra doar la a continua să-i ofer omului viață. Voi face doar ce ar trebui să fac azi, dar, în viitor, voi aduce răzbunarea asupra fiecărei persoane, în funcție de ceea ce a făcut. Am spus tot ce este de spus, căci aceasta este întocmai lucrarea pe care o săvârșesc. Fac doar ceea ce ar trebui să fac, și ceea ce nu ar trebui să fac. Totuși, sper că veți petrece mai mult timp reflectând: cât din cunoașterea ta de Dumnezeu este adevărată, mai exact? Ești cineva care L-a răstignit încă o dată pe Dumnezeu pe cruce? Ultimele Mele cuvinte sunt acestea: vai de aceia care Îl răstignesc pe Dumnezeu!

Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui

Când credem în Dumnezeu, cum, mai exact, ar trebui să Îl slujim? Ce condiții ar trebui să fie îndeplinite și ce adevăruri ar trebui să înțeleagă cei care slujesc lui Dumnezeu? Și unde e posibil să deviați în slujirea voastră? Ar trebui să știți răspunsurile la toate aceste întrebări. Aceste chestiuni vizează modul în care credeți în Dumnezeu și cum pășiți pe calea condusă de Duhul Sfânt și Îl lăsați pe Dumnezeu să vă orchestreze în toate lucrurile, permițându-vă astfel să înțelegeți fiecare pas al lucrării Lui Dumnezeu în voi. Când veți ajunge în acel punct, vă veți da seama ce este credința în Dumnezeu, cum să credeți cum se cuvine în Dumnezeu și ce ar trebui să faceți pentru a acționa în armonie cu intențiile lui Dumnezeu. Acest lucru vă va face pe deplin ascultători față de lucrarea lui Dumnezeu; nu veți avea nicio plângere și nu veți judeca sau analiza, cu atât mai puțin nu veți cerceta lucrarea lui Dumnezeu. Prin urmare, veți fi cu toții capabili să vă supuneți lui Dumnezeu până în ceasul morții, lăsându-L pe Dumnezeu să vă îndrume și să vă taie ca pe oi, ca să puteți deveni cu toții un Petru al anilor 1990 și să-L puteți iubi pe Dumnezeu fără margini chiar și pe cruce, fără să vă plângeți câtuși de puțin. Numai atunci veți putea trăi ca un Petru al anilor 1990.

Oricine s-a hotărât, Îi poate sluji lui Dumnezeu, însă doar cei care arată considerație față de intențiile lui Dumnezeu și care-I înțeleg intențiile sunt calificați și au dreptul de a-I sluji. Printre voi, am descoperit lucrul acesta: mulți oameni cred că, atât timp cât propovăduiesc cu ardoare Evanghelia pentru Dumnezeu, merg pe drum pentru Dumnezeu, se istovesc și se sacrifică pentru Dumnezeu, și așa mai departe, atunci asta înseamnă a-L sluji pe Dumnezeu. Încă mai mulți oameni religioși cred că a-L sluji pe

Dumnezeu înseamnă a alerga de colo-colo cu o Biblie în mână, propovăduind Evanghelia Împărăției Cerurilor și a-i salva pe oameni făcându-i să se pocăiască și să se spovedească. Există și mulți funcționari ai Bisericii care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă a ține predici în capele după terminarea unor studii înalte și instruirea la seminar și a-i învăța pe oameni prin lecturi ale Scripturilor din Biblie. Mai mult, există oameni din zone sărace care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă vindecarea celor bolnavi și alungarea demonilor din mijlocul fraților și al surorilor lor sau rugăciunea pentru ei sau slujirea acestora. Printre voi sunt mulți care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, a se ruga la Dumnezeu în fiecare zi, cât și a vizita și a lucra în bisericile de pretutindeni. Există alți frați și alte surori care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă să nu se căsătorească sau să nu aibă niciodată o familie și să-și dedice întreaga ființă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, puțini știu ce înseamnă cu adevărat a-L sluji pe Dumnezeu. Deși oamenii care Îi slujesc lui Dumnezeu sunt la fel de mulți ca stelele de pe cer, numărul celor care Îl pot sluji în mod direct și care sunt capabili să slujească în conformitate cu intențiile Lui Dumnezeu este neînsemnat, deosebit de mărunt. De ce spun asta? Spun acest lucru pentru că nu înțelegeți esența sintagmei „a sluji lui Dumnezeu” și pentru că înțelegeți atât de puțin despre cum să slujim în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Este imperios ca oamenii să înțeleagă exact ce fel de slujire a lui Dumnezeu este în armonie cu intențiile Lui.

Dacă vă doriți să slujiți în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, trebuie să înțelegeți mai întâi ce fel de oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, ce fel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu, care sunt oamenii pe care Dumnezeu îi face desăvârșiți și ce fel de oameni sunt pregătiți pentru a sluji lui Dumnezeu. Ar trebui cel puțin să fiți echipați cu aceste cunoștințe. Mai

mult, ar trebui să știți obiectivele lucrării lui Dumnezeu și lucrarea pe care Dumnezeu o va face aici și acum. După ce veți înțelege acestea, îndrumați de cuvintele lui Dumnezeu, mai întâi ar trebui să intrați și mai întâi veți primi însărcinarea dată de Dumnezeu. Când veți experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și atunci când veți cunoaște cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu, veți fi calificați să-I slujiți lui Dumnezeu. Și atunci când Îl slujiți pe El, Dumnezeu vă deschide ochii spirituali și vă permite să-I înțelegeți mai în profunzime lucrarea și să o vedeți mai clar. Când intrați în această realitate, experiențele voastre vor fi mai profunde și mai practice și aceia dintre voi care au avut astfel de experiențe vor putea merge prin biserici și oferi sprijin fraților și surorilor voastre, ca să vă puteți baza pe tăria celuilalt pentru a compensa propriile neajunsuri și să dobândiți cunoștințe mai bogate în cugetele voastre. Numai după obținerea acestui efect veți putea să slujiți în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și veți putea fi desăvârșiți de Dumnezeu în timpul slujirii voastre.

Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu ar trebui să fie apropiații lui Dumnezeu, să fie plăcuți Lui și să fie capabili de o loialitate fără de margini față de Dumnezeu. Indiferent dacă acționezi în privat sau în public, ești capabil să dobândești bucuria de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, ești capabil să stai drept în fața lui Dumnezeu și, indiferent de cum te tratează ceilalți, vei merge întotdeauna pe calea pe care ar trebui să mergi și te vei îngriji cu atenție de povara Lui. Numai oamenii ca aceștia sunt apropiații lui Dumnezeu. Dacă apropiații lui Dumnezeu sunt în măsură să-L slujească în mod direct, este pentru că lor le-a fost dată marea însărcinare și povară a lui Dumnezeu, pot să ia inima și povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale lor și nu acordă atenție propriilor perspective: chiar și atunci când nu vor avea perspective și nu vor câștiga nimic, ei vor crede întotdeauna în El cu o inimă iubitoare de Dumnezeu. Și astfel, acest tip de persoană este un

apropiat al lui Dumnezeu. Apropiații lui Dumnezeu sunt, de asemenea, și confidenții Lui; numai confidenții lui Dumnezeu ar putea împărtăși neliniștea și gândurile Lui, și, deși trupul lor este dureros și slab, ei sunt capabili să îndure durerea și să renunțe la ceea ce le place pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeu dă mai multe poveri unor asemenea oameni și ceea ce Își dorește să facă Dumnezeu se naște din mărturia unor astfel de persoane. Astfel, acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, sunt slujitorii lui Dumnezeu, care se conformează intențiilor Lui, și numai astfel de oameni pot domni împreună cu Dumnezeu. Când ai devenit cu adevărat apropiatul lui Dumnezeu, atunci vei domni împreună cu Dumnezeu.

Isus a fost în măsură să ducă la bun sfârșit însărcinarea data de Dumnezeu – lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri – pentru că El a arătat considerație față de intențiile lui Dumnezeu, fără a face planuri sau rânduieli pentru Sine. Prin urmare, El a fost un apropiat al lui Dumnezeu – Dumnezeu Însuși – ceva ce voi toți înțelegeți foarte bine. (De fapt, El a fost Dumnezeu Însuși, care a fost mărturisit de Dumnezeu. Menționez exemplul lui Isus aici pentru a ilustra problema.) El a putut plasa planul de gestionare al lui Dumnezeu chiar în centru și S-a rugat mereu Tatălui Ceresc și a căutat voia Tatălui Ceresc. S-a rugat și a zis: „Dumnezeu Tată! Facă-se toate după voia Ta și nu după dorințele Mele, ci după cum Îți este planul. Omul poate că este slab, dar de ce Ți-ar păsa de el? Cum să fie omul vrednic de preocuparea Ta, omul, care este ca o furnică în mâinile Tale? În inima Mea, vreau doar să-Ți împlinesc voia și ca Tu să Îți continui lucrarea cu Mine după cum dorești”. Pe drumul spre Ierusalim, Isus a fost în chinuri, ca și cum un cuțit I s-ar fi sucit în inimă, totuși, nu a avut nici cea mai mică intenție de a nu Se ține de cuvânt; a existat întotdeauna o forță puternică ce L-a mânat înainte spre locul unde avea să fie crucificat. În cele din urmă, a fost răstignit și a devenit asemenea trupului păcătos, ducând la bun sfârșit

lucrarea de răscumpărare a omenirii. S-a eliberat de cătușele morții și ale Infernului. Înaintea Lui, moartea, Iadul și Gheena și-au pierdut puterea și au fost înfrânte de El. A trăit vreme de treizeci și trei de ani, timp în care a făcut mereu tot posibilul pentru a satisface intențiile lui Dumnezeu în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu din acele vremuri, fără a se gândi vreodată la câștigul sau pierderea personală, și întotdeauna cu gândul la intențiile lui Dumnezeu Tatăl. Astfel, după ce a fost botezat, Dumnezeu a zis „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!" Datorită slujirii Sale înaintea lui Dumnezeu, care era în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, Dumnezeu a pus povara cea grea de a răscumpăra întreaga omenire pe umerii Lui și L-a lăsat să o ducă la bun sfârșit, iar El a fost calificat și a avut dreptul de a finaliza această sarcină importantă. De-a lungul vieții Sale, El a îndurat suferințe fără margini pentru Dumnezeu și a fost ispitit de Satana de nenumărate ori, dar niciodată nu a deznădăjduit. Dumnezeu I-a dat o însărcinare atât de mare pentru că a avut încredere în El și pentru că L-a iubit, astfel, Dumnezeu însuși a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!" La acel moment, numai Isus putea îndeplini această sarcină, iar acest lucru a reprezentat un aspect practic al finalizării lucrării lui Dumnezeu de răscumpărare a întregii omeniri în Epoca Harului.

Dacă, la fel ca Isus, sunteți în măsură să vă aplecați cu toată grija asupra poverii lui Dumnezeu și să vă răzvrătiți împotriva trupurilor voastre, atunci Dumnezeu vă va încredința sarcinile Lui importante ca să îndepliniți condițiile necesare pentru a-L sluji. Numai în aceste condiții veți îndrăzni să spuneți că urmați voia lui Dumnezeu și că Îi îndepliniți însărcinarea, și numai atunci veți îndrăzni să spuneți că sunteți cu adevărat în slujba lui Dumnezeu. În comparație cu exemplul lui Isus, îndrăznești să spui că ești apropiatul lui Dumnezeu? Îndrăznești să spui că urmezi voia lui

Dumnezeu? Îndrăznești să spui că Îl slujești cu adevărat pe Dumnezeu? Astăzi nu înțelegi cum să-L slujești Dumnezeu, riști să spui că ești apropiatul Lui? Dacă spui că Îl slujești pe Dumnezeu, nu Îl hulești? Gândește-te: slujești lui Dumnezeu sau te slujești pe tine? Îi slujești Satanei, însă cu toate acestea spui cu încăpățânare că slujești lui Dumnezeu – aceasta nu este o hulă adusă lui Dumnezeu? Mulți oameni în urma Mea râvnesc la beneficiile pe care le aduce statutul, se îndoapă cu mâncare, le place somnul și acordă toată atenția trupului, mereu temători că nu există scăpare pentru trup. Nu-și îndeplinesc funcția specifică în biserică, ci profită de pe urma bisericii sau își mustră frații și surorile cu cuvintele Mele, constrângându-i pe alții din poziții de autoritate. Acești oameni continuă să spună că urmează voia lui Dumnezeu și spun mereu că sunt apropiații lui Dumnezeu – nu este absurd? Dacă motivația ta e corectă, dar nu poți să slujești în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, atunci te comporți prostește; dar dacă motivația ta nu e cea corectă și tot spui că-L slujești pe Dumnezeu, atunci te opui lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit de El! Nu am niciun fel de milă pentru astfel de oameni! În casa lui Dumnezeu mănâncă pe gratis, râvnesc mereu la confortul trupesc și nu se gândesc la interesele lui Dumnezeu. Caută întotdeauna ce e bine pentru ei și nu dau nicio atenție intențiilor lui Dumnezeu. Nu acceptă atenta cercetare a Duhului lui Dumnezeu în nimic din ceea ce fac. Mereu sunt necinstiți și vicleni și își înșală frații și surorile, având două fețe, ca vulpea într-o vie, care mereu fură struguri și calcă via în picioare. Ar putea asemenea oameni să fie apropiații lui Dumnezeu? Ești potrivit să primești binecuvântările lui Dumnezeu? Nu îți asumi nicio povară față de viața ta și față de Biserică, ești potrivit să primești însărcinarea dată de Dumnezeu? Cine ar îndrăzni să aibă încredere în unul asemenea ție? Când slujești în felul acesta, ar putea

Dumnezeu să îți încredințeze o sarcină mai importantă? Oare acest lucru nu ar întârzia lucrarea?

Spun aceasta ca să știți ce condiții trebuie îndeplinite pentru a sluji în armonie cu intențiile lui Dumnezeu. Dacă nu Îi dați inima voastră lui Dumnezeu, dacă nu arătați considerație față de intențiile lui Dumnezeu asemenea lui Isus, atunci Dumnezeu nu poate avea încredere în voi și veți sfârși prin a fi judecați de El. Poate că astăzi, în slujirea ta a lui Dumnezeu, ai întotdeauna intenția de a-L înșela pe Dumnezeu și-L tratezi mereu superficial. Pe scurt, indiferent de orice altceva, dacă Îl înșeli pe Dumnezeu, judecata nemiloasă se va abate asupra ta. Ar trebui să profitați de faptul că abia ați luat-o pe calea cea bună de a-L sluji pe Dumnezeu pentru ca mai întâi să dăruiți inima voastră lui Dumnezeu, fără loialități împărțite. Indiferent dacă te afli în fața lui Dumnezeu sau în fața altor oameni, inima ta ar trebui să fie îndreptată întotdeauna către Dumnezeu și ar trebui să fie hotărâtă să-L iubească pe Dumnezeu, la fel cum a făcut-o Isus. Astfel, Dumnezeu te va face desăvârșit ca să devii un slujitor al lui Dumnezeu, care se conformează intențiilor Lui. Dacă dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu și dacă dorești ca slujirea ta să fie în armonie cu intențiile Sale, atunci trebuie să îți schimbi părerile anterioare despre credința în Dumnezeu și vechiul mod în care Îl slujeai pe Dumnezeu pentru ca mai mulți dintre voi să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu nu te va abandona și, precum Petru, vei sta în fruntea celor care Îl iubesc. Dacă nu te pocăiești, vei sfârși la fel ca Iuda. Toți cei care cred în Dumnezeu ar trebui să înțeleagă acest lucru.

Cu privire la folosirea omului de către Dumnezeu

Cu excepția celor cărora li se oferă cârmuire și călăuzire specială din partea Duhului Sfânt, nimeni nu este capabil să trăiască independent, deoarece are nevoie de lucrarea de slujire și de păstorirea celor pe care Dumnezeu îi folosește. Astfel, în fiecare epocă, Dumnezeu ridică diferiți oameni, care aleargă de zor înainte și înapoi, păstorind bisericile de dragul lucrării Sale. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Dumnezeu trebuie făcută prin cei care au trecere înaintea lui Dumnezeu și pe care El îi aprobă; Duhul Sfânt trebuie să folosească acea parte din ei care este vrednică de folosit pentru ca El să lucreze, iar ei sunt făcuți potriviți pentru a fi folosiți de Dumnezeu prin desăvârșirea de către Duhul Sfânt. Deoarece capacitatea omului de a pricepe este mult prea redusă, el trebuie păstorit de către cei folosiți de Dumnezeu; a fost la fel când Dumnezeu l-a folosit pe Moise, în care a găsit multe lucruri potrivite pentru a fi folosite la acea vreme și pe care l-a folosit pentru a face lucrarea lui Dumnezeu din acea etapă. În această etapă, Dumnezeu folosește un om în timp ce beneficiază, de asemenea, de acea parte din el care poate fi folosită de către Duhul Sfânt pentru a lucra, iar Duhul Sfânt îl călăuzește și, în același timp, desăvârșește partea rămasă, de nefolosit.

Lucrarea îndeplinită de cel folosit de Dumnezeu are în vedere cooperarea în lucrarea lui Hristos sau a Duhului Sfânt. Acest om este ridicat de Dumnezeu din rândul oamenilor, el este acolo pentru a-i călăuzi pe toți aleșii lui Dumnezeu și, de asemenea, este ridicat de Dumnezeu pentru a face lucrarea de cooperare umană. Printr-un astfel de om, care poate face lucrarea de cooperare umană, se pot înfăptui mai multe dintre cerințele lui Dumnezeu de la om și din lucrarea pe care Duhul Sfânt trebuie să o facă în rândul oamenilor. Altfel spus, scopul în care Dumnezeu îl folosește pe acest

om este ca toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu să poată înțelege mai bine intențiile Lui și să poată îndeplini mai multe dintre cerințele lui Dumnezeu. Deoarece oamenii sunt incapabili de a înțelege direct cuvintele lui Dumnezeu sau intențiile Lui, El a ridicat pe cineva care este folosit să îndeplinească o astfel de lucrare. Această persoană folosită de Dumnezeu poate fi descrisă și drept un intermediar prin care Dumnezeu îi călăuzește pe oameni, drept „traducătorul" care comunică între Dumnezeu și oameni. Prin urmare, un astfel de om se deosebește de toți ceilalți care lucrează în gospodăria lui Dumnezeu sau sunt apostolii Săi. Asemenea acestora, el poate fi considerat un slujitor al lui Dumnezeu, însă, prin esența lucrării sale și contextul în care Dumnezeu îl folosește, el se deosebește foarte mult de ceilalți lucrători și de apostoli. În ceea ce privește esența lucrării sale și contextul în care este folosit, omul folosit de Dumnezeu este ridicat de El, este pregătit de către Dumnezeu pentru lucrarea lui Dumnezeu și cooperează în lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Nicio persoană nu ar putea vreodată să facă lucrarea în locul său – aceasta este cooperarea umană, indispensabilă alături de lucrarea divină. Între timp, lucrarea făcută de alți lucrători sau apostoli nu este decât comunicarea și implementarea multelor aspecte ale rânduielilor pentru biserici în fiecare perioadă sau, dacă nu, lucrarea unor simple provizii de viață necesare menținerii vieții bisericești. Acești lucrători și apostoli nu sunt numiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin pot ei să fie considerați cei folosiți de Duhul Sfânt. Ei sunt aleși din rândul bisericilor și, după ce au fost instruiți și educați o perioadă, cei care sunt potriviți sunt păstrați, pe când cei care nu sunt potriviți sunt trimiși înapoi de unde au venit. Deoarece acești oameni sunt aleși din rândul bisericilor, unii își dau arama pe față după ce devin lideri, iar alții chiar fac multe lucruri rele și sfârșesc prin a fi eliminați. Omul folosit de Dumnezeu, pe de altă parte, este cineva care a fost pregătit de Dumnezeu, cineva care are un

anumit calibru și are umanitate. El a fost pregătit și desăvârșit în prealabil de către Duhul Sfânt, este călăuzit întru totul de către Duhul Sfânt și, mai ales când vine vorba de lucrarea sa, este îndrumat și condus de către Duhul Sfânt – prin urmare, nu există nicio abatere pe calea conducerii aleșilor lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Își asumă cu siguranță responsabilitatea pentru propria lucrare și Își face tot timpul propria lucrare.

Poruncile noii epoci

Când experimentați lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să citiți cu atenție cuvintele lui Dumnezeu și să vă echipați cu adevărul. Dar în legătură cu ceea ce vreți să faceți sau cum vreți să o faceți, nu e nevoie de ruga voastră stăruitoare sau de implorare și într-adevăr aceste lucruri sunt inutile. Totuși, în prezent, problemele cu care vă confruntați acum sunt că nu știți cum să experimentați lucrarea lui Dumnezeu și că există multă negativitate în voi. Cunoașteți multe doctrine, dar nu aveți multă realitate. Nu este oare această situație un semn de denaturare? În voi, în acest grup, este vizibilă multă denaturare. Astăzi, sunteți incapabili de a trece cu succes prin încercarea de a fi „făcători de servicii" și sunteți incapabili de a vă imagina sau de a atinge alte încercări și rafinări referitoare la cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să aderați la multele lucruri pe care ar trebui să le puneți în practică. Adică oamenii trebuie să adere la multele sarcini pe care ar trebui să le îndeplinească. Acestea sunt lucrurile la care oamenii ar trebui să adere și pe care trebuie să le îndeplinească. Lasă ca Duhul Sfânt să facă ceea ce trebuie făcut de Duhul Sfânt; omul nu poate juca niciun rol în aceasta. Omul ar trebui să adere la ceea ce trebuie făcut de către om și care nu are nicio legătură cu Duhul Sfânt. Nu este vorba de nimic altceva decât ceea ce trebuie să fie făcut de om și la care ar trebui să adere ca poruncă, exact la fel ca aderența la legea din Vechiul Testament. Chiar dacă acum nu este Epoca Legii, încă mai există multe cuvinte la care ar trebui să se adere și care sunt ca acelea rostite în Epoca Legii. Aceste cuvinte nu sunt duse la îndeplinire doar pe baza atingerii Duhului Sfânt, ci, mai degrabă, sunt acelea la care omul ar trebui să adere. De exemplu:

Să nu judeci lucrarea Dumnezeului practic.

Să nu te opui omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie.

Să îți cunoști locul înaintea lui Dumnezeu și să nu fii desfrânat.

Trebuie să fii moderat în vorbire și cuvinte și faptele tale trebuie să urmeze aranjamentele omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie.

Ar trebui să te temi de mărturia lui Dumnezeu. Să nu ignori lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele rostite de gura Sa.

Să nu imiți tonul și țelurile declarațiilor lui Dumnezeu.

În exterior, să nu faci nimic care exprimă în mod evident opoziție față de omul în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie.

Acestea sunt cele la care fiecare persoană ar trebui să adere. În fiecare epocă, Dumnezeu specifică multe reguli care sunt asemănătoare legilor și la care omul trebuie să adere. Prin aceasta El înfrânează firea omului și îi detectează sinceritatea. Gândiți-vă la cuvintele „Cinstește-l pe tatăl tău și pe mama ta" din epoca Vechiului Testament. Aceste cuvinte nu se aplică astăzi; la acea vreme, ele doar înfrânau o parte din firea exterioară a omului, erau folosite pentru a arăta sinceritatea credinței omului în Dumnezeu și erau un semn al celor ce credeau în Dumnezeu. Deși acum este Epoca Împărăției, încă există multe reguli la care omul trebuie să adere. Regulile din trecut nu se mai aplică și astăzi există multe practici mai potrivite pentru a fi îndeplinite de către om și care sunt necesare. Ele nu implică lucrarea Duhului Sfânt și trebuie să fie făcute de om.

În Epoca Harului, multe dintre practicile Epocii Legii au fost înlăturate, pentru că aceste legi nu erau deosebit de eficiente pentru lucrare la momentul respectiv. După ce au fost înlăturate, au fost stabilite multe practici care erau potrivite epocii și care au devenit multele reguli din ziua de azi. Când a venit Dumnezeul de astăzi, aceste reguli au fost înlăturate, nu

a mai fost nevoie să se adere la ele și au fost stabilite multe practici potrivite pentru lucrarea din ziua de azi. Astăzi, aceste practici nu sunt reguli, ci sunt, în schimb, menite doar să obțină rezultate; ele sunt potrivite astăzi – mâine, poate vor deveni reguli. Pe scurt, tu ar trebui să aderi la ceea ce este rodnic pentru lucrarea de azi. Nu ține seama de ziua de mâine: Ceea ce se face azi este spre binele zilei de azi. Poate că atunci când va veni ziua de mâine vor fi practici mai bune pe care ți se va cere să le îndeplinești – dar nu acorda prea multă atenție acestui lucru. Mai degrabă, aderă la ceea ce trebuie aderat astăzi ca să eviți să te împotrivești lui Dumnezeu. Astăzi nu este nici un lucru, la care să adere omul, mai important decât următorul:

Tu nu trebuie încerci să-L flatezi pe Dumnezeul care stă în fața ochilor tăi sau să ascunzi vreun lucru de El.

Să nu rostești vorbe murdare sau arogante înaintea Dumnezeului care este în fața ta.

Să nu înșeli pe Dumnezeul dinaintea ochilor tăi prin vorbe dulci și discursuri exemplare pentru a-I câștiga încrederea.

Să nu te porți nerespectuos față de Dumnezeu. Să te supui la tot ce este rostit prin gura lui Dumnezeu și să nu te împotrivești, opui sau să nu contești cuvintele Sale.

Să nu interpretezi după cum crezi de cuviință cuvintele rostite de gura lui Dumnezeu. Ar trebui să îți păzești limba pentru a evita ca aceasta să te facă să cazi pradă planurilor înșelătoare ale celor răi.

Ar trebui să îți păzești pașii pentru a evita depășirea limitelor stabilite pentru tine de către Dumnezeu. Dacă tu comiți fărădelegi, vei ajunge în poziția lui Dumnezeu și să rostești cuvinte care sunt îngâmfate și pompoase și, astfel, vei fi urât de Dumnezeu.

Să nu răspândești în mod nechibzuit cuvintele ieșite din gura lui Dumnezeu, ca nu cumva să fii batjocorit de alții, iar diavolii să își bată joc de tine.

Să fii supus întregii lucrări a Dumnezeului de azi. Chiar dacă nu o înțelegi, să nu o judeci; tot ceea ce poți face este să cauți și să ai părtășie.

Nimeni nu va încălca locul original al lui Dumnezeu. Nu poți să faci nimic mai mult decât să Îi slujești Dumnezeului de astăzi din postura de om. Nu poți să Îl înveți pe Dumnezeul de astăzi din postura de om – a face acest lucru este nechibzuit.

Nimeni nu poate sta în locul omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie; în cuvintele, faptele și cele mai tainice gânduri ale tale, tu stai în poziția de om. Acest lucru trebuie să fie respectat, este responsabilitatea omului și nimeni nu îl poate altera; încercarea de a o face ar încălca decretele administrative. Toți ar trebui să țină minte acest lucru.

Timpul îndelungat pe care Dumnezeu l-a petrecut vorbind și rostind, l-a făcut pe om să considere citirea și memorarea cuvintelor lui Dumnezeu sarcina sa principală. Nimeni nu acordă atenție practicării, și chiar și lucrurile pe care trebuie să le respectați nu le respectați. Aceasta a cauzat multe greutăți și probleme lucrării voastre. Dacă, înainte de a practica cuvintele lui Dumnezeu, nu ai aderat la ceea ce ar trebui să aderi, atunci ești unul dintre aceia care sunt disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Când aderi la aceste practici, ar trebui să fii serios și sincer. Nu ar trebui să le tratezi ca pe niște cătușe, ci să aderi la ele ca la niște porunci. Astăzi, nu trebuie să te preocupe efectele care trebuie obținute; pe scurt, acesta este felul în care lucrează Duhul Sfânt și oricine săvârșește o jignire trebuie să fie pedepsit. Duhul Sfânt nu are sentimente trupești și nu-I pasă de înțelegerea ta prezentă. Dacă Îl ofensezi pe Dumnezeu astăzi, atunci te va pedepsi. Dacă Îl

ofensezi în sfera jurisdicției Sale, atunci nu te va cruța. Nu-I pasă cât de serios ești în aderența ta la cuvintele lui Isus. Dacă încalci poruncile de astăzi ale lui Dumnezeu, El te va pedepsi și te va condamna la moarte. Cum ar putea fi acceptabil să nu aderi la ele? Trebuie să aderi, chiar dacă asta însemnă să suporți puțină durere! Nu contează religia, categoria socială, națiunea sau confesiunea, în viitor cu toții vor trebui să adere la aceste practici. Niciunul nu este scutit și niciunul nu va fi cruțat! Pentru că ele sunt ceea ce va face Duhul Sfânt astăzi și nimeni nu le poate încălca. Chiar dacă nu sunt mare lucru, trebuie împlinite de către fiecare persoană și sunt poruncile stabilite pentru om de Isus, care a fost înviat și care S-a ridicat la cer. Oare „Calea… (7)" nu spune că Isus te definește ca drept sau păcătos, în conformitate cu atitudinea ta față de Dumnezeu astăzi? Nimănui nu îi este îngăduit să treacă cu vederea acest punct. În Epoca Legii, generație după generație de farisei au crezut în Dumnezeu, însă la venirea Epocii Harului ei nu L-au cunoscut pe Isus și I s-au împotrivit. Astfel că tot ceea ce au întreprins nu a avut nici un rezultat, a fost în zadar și Dumnezeu nu a acceptat faptele lor. Dacă poți înțelege acest lucru, atunci nu vei păcătui cu ușurință. Mulți oameni s-au comparat poate cu Dumnezeu. Ce gust are împotrivirea față de Dumnezeu? Este amar sau dulce? Ar trebui să înțelegi acest lucru; nu te preface că nu știi. Poate că în inima lor, unii oameni rămân neconvinși. Totuși te sfătuiesc să încerci și să vezi – vezi ce gust are. Astfel mulți oameni vor fi împiedicați să fie mereu suspicioși în aceste privințe. Mulți oameni citesc cuvintele lui Dumnezeu, și totuși, în ascuns, I se împotrivesc în inima lor. După ce te-ai împotrivit Lui în felul acesta, nu simți ca și cum un cuțit a fost răsucit în inima ta? Dacă nu există lipsă de armonie în familie, există disconfortul fizic sau suferințele fiilor și fiicelor. Chiar dacă trupul tău este cruțat de moarte, mâna lui Dumnezeu nu te va lăsa niciodată. Crezi că ar putea fi atât de simplu? În special, este chiar și

mai necesar pentru cei mulți care sunt aproape de Dumnezeu să se concentreze asupra acestui lucru. Cu trecerea timpului, vei uita și, fără să îți dai seama, vei fi cufundat în ispită și vei deveni indiferent față de tot, iar acesta va fi începutul păcătuirii tale. Ți se pare banal acest lucru? Dacă poți face bine acest lucru, atunci ai șansa de a fi făcut desăvârșit – de a veni înaintea lui Dumnezeu și de a primi îndrumarea Lui din propria Sa gură. Dacă ești nepăsător, atunci vei avea necazuri – vei fi sfidător față de Dumnezeu, cuvintele și faptele tale vor fi depravate și mai devreme sau mai târziu vei fi luat de furtuni puternice și de valuri uriașe. Fiecare dintre voi ar trebui să ia în considerare aceste porunci. Dacă le încalci, deși omul în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie nu te condamnă, Duhul lui Dumnezeu va mai avea treburi de rezolvat cu tine, iar El nu te va cruța. Poți să înduri consecințele ofensei tale? Astfel, indiferent de ceea ce spune Dumnezeu, trebuie să pui în practică cuvintele Lui și trebuie să aderi la ele prin orice mijloace posibile. Acesta nu este un lucru simplu!

Împărăția Milenară a sosit

Ați văzut ce lucrare va îndeplini Dumnezeu în acest grup de oameni? Dumnezeu a spus odată că până și în Împărăția Milenară, oamenii trebuie să Îi urmeze cuvântările în continuare și că, în viitor, cuvântările lui Dumnezeu vor călăuzi viața oamenilor direct în țara cea bună a Canaanului. Când Moise se afla în pustie, Dumnezeu i-a dat indicații și i-a vorbit direct. Din ceruri, Dumnezeu a trimis hrană, apă și mană pentru ca oamenii să se bucure, iar astăzi este tot la fel: Dumnezeu, personal, a trimis lucruri de mâncat și de băut de care oamenii să se bucure și tot El, personal, a trimis blesteme pentru a mustra oamenii. Și astfel, fiecare pas al lucrării Sale este săvârșit personal de către Dumnezeu. Astăzi, oamenii caută după producerea faptelor, ei caută semne și minuni și este posibil ca toți acești oameni să fie alungați, pentru că lucrarea lui Dumnezeu devine tot mai practică. Nimeni nu știe că Dumnezeu S-a pogorât din cer, ei nu sunt conștienți nici de faptul că Dumnezeu a trimis din cer hrană și tonice – și totuși, Dumnezeu există cu adevărat, iar scenele pline de afecțiune din Împărăția Milenară pe care oamenii și le imaginează sunt, de asemenea, cuvântările personale ale lui Dumnezeu. Așa stau lucrurile și doar asta se numește a domni împreună cu Dumnezeu pe pământ. A domni cu Dumnezeu pe pământ se referă la trup. Ceea ce nu este din trup nu există pe pământ și astfel, toți cei care se concentrează pe a merge la al Treilea cer fac acest lucru în zadar. Într-o zi, când tot universul se va întoarce la Dumnezeu, centrul lucrării Sale din întregul cosmos va urma cuvântările Lui; altundeva, unii oamenii vor folosi telefonul, alții vor lua avionul, unii se vor îmbarca pe un vapor pe mare, iar alții vor folosi lasere pentru a primi cuvântările lui Dumnezeu. Toți Îl vor adora și, dornici, vor veni cu toții aproape de Dumnezeu și se vor aduna împrejurul Lui și toți se vor închina

Lui – și toate acestea vor fi faptele lui Dumnezeu. Țineți minte asta! Dumnezeu sigur nu va mai reîncepe vreodată în altă parte. Dumnezeu va împlini acest fapt: va face ca toți oamenii din univers să vină înaintea Lui și să I se închine Dumnezeului de pe pământ, iar lucrarea Lui din alte locuri va înceta, iar oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Va fi ca și cu Iosif: toți veneau la el pentru mâncare și i se închinau, pentru că el avea ce să mănânce. Pentru a evita foametea, oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Întreaga comunitate religioasă va suferi o foamete aspră și numai Dumnezeul zilei de astăzi este izvorul de apă vie, este în posesia izvorului nesecat oferit pentru bucuria omului, iar oamenii vor veni și vor depinde de El. Aceea va fi vremea când faptele lui Dumnezeu vor fi dezvăluite, iar Dumnezeu va dobândi slava; toți oamenii din tot universul se vor închina acestei „ființe umane" neînsemnate. Nu aceasta va fi ziua slavei lui Dumnezeu? Într-o zi, pastori bătrâni vor trimite telegrame căutând apa din izvorul nesecat al apei vii. Ei vor fi în vârstă, dar tot vor veni să I se închine acestei persoane pe care au privit-O de sus. Îl vor recunoaște cu gurile lor și se vor încrede în El din inimi – și nu este acesta un semn și o minune? Atunci când întreaga Împărăție se bucură, va fi ziua slavei lui Dumnezeu și oricine vine la voi și primește vestea bună a lui Dumnezeu va fi binecuvântat de El, iar aceste țări și acești oameni care fac astfel vor fi binecuvântați și îngrijiți de către Dumnezeu. Direcția viitoare va fi următoarea: cei care dobândesc cuvântările din gura lui Dumnezeu vor avea o cale pe care să umble pe pământ și, fie ei oameni de afaceri sau oameni de știință, educatori sau industriași, celor care sunt fără cuvintele lui Dumnezeu le va fi foarte greu să facă până și cel mai mic pas și vor fi forțați să caute adevărata cale. Asta se înțelege prin fraza „Cu adevărul, vei străbate întreaga lume; fără adevăr, nu vei ajunge nicăieri". Iată cum stau lucrurile: Dumnezeu va folosi Calea (adică toate cuvintele Sale) pentru a

cârmui întregul univers și pentru a guverna și a cuceri omenirea. Oamenii speră întotdeauna la o schimbare majoră a mijloacelor prin care Dumnezeu lucrează. Pentru a fi clar, prin cuvinte controlează El oamenii, iar tu trebuie să faci ceea ce spune El, fie că vrei, fie că nu vrei; acesta este un fapt obiectiv și trebuie ascultat de toți și, tot astfel, este inexorabil și cunoscut tuturor.

Duhul Sfânt le inspiră oamenilor un sentiment. După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii se simt neclintiți și împăcați în inimile lor, pe când cei ce nu obțin cuvintele lui Dumnezeu se simt goi. Astfel este puterea cuvintelor lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să le citească, iar după citirea lor sunt hrăniți și nu mai pot trăi fără ele. E ca și atunci când oamenii iau opiu: le dă putere și, fără de el, îi simt atracția puternică și nu au nicio putere. Asta este și tendința printre oamenii din zilele noastre. Citirea cuvintelor lui Dumnezeu le dă oamenilor tărie. Dacă nu le citesc, se simt apatici, dar după ce le citesc, se ridică imediat de pe „paturile de suferință”. Acesta este cuvântul lui Dumnezeu care își exercită puterea pe pământ și Dumnezeu care cârmuiește pe pământ. Unii oameni vor să plece ori s-au scârbit de lucrarea lui Dumnezeu. Oricum ar fi, nu se pot îndepărta de cuvintele lui Dumnezeu; indiferent cât de slăbiți sunt, ei tot trebuie să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu și, indiferent cât de răzvrătiți sunt, ei tot nu îndrăznesc să părăsească cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu își manifestă cu adevărat puterea atunci când Dumnezeu conduce și Își exercită puterea; acesta e modul în care El lucrează. Acestea sunt, până la urmă, mijloacele prin care Dumnezeu lucrează și nimeni nu are dreptul să le părăsească. Cuvintele lui Dumnezeu se vor răspândi printre nenumărate cămine, ele vor deveni cunoscute tuturor și numai atunci lucrarea Lui se va răspândi în univers. Ceea ce înseamnă că, dacă lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se răspândească în întregul Univers, atunci cuvintele Lui trebuie

să fie răspândite. În ziua slavei lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu își vor arăta puterea și autoritatea. Fiecare cuvânt al Său, din vremuri străvechi până astăzi, se va îndeplini și se adeveri. În acest fel, slăvit va fi Dumnezeu pe pământ – altfel spus, cuvintele Sale vor domni pe pământ. Toți cei răi vor fi mustrați de cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu, toți cei ce sunt drepți vor fi binecuvântați de cuvintele rostite din gura Lui și totul va fi statornicit și făcut complet de cuvintele rostite din gura Lui. Nici nu va manifesta semne sau minuni; totul se va realiza prin cuvintele Sale, iar cuvintele Sale vor produce fapte. Toți cei de pe pământ vor sărbători cuvintele lui Dumnezeu, fie ei adulți sau copii, bărbați sau femei, tineri sau bătrâni, toți oamenii se vor preda cuvintelor lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu se arată în trup, îngăduind oamenilor să le vadă pe pământ, limpezi și pline de viață. Aceasta înseamnă Cuvântul să devină trup. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a împlini faptul: „Cuvântul a devenit trup", ceea ce înseamnă că El a venit pentru ca ale Sale cuvinte să poată fi emise din trup (nu ca în vremea lui Moise, din Vechiul Testament, când Dumnezeu a vorbit direct din cer). După aceea, toate cuvintele Sale se vor îndeplini în timpul Epocii Împărăției Milenare, ele vor deveni fapte vizibile înaintea ochilor omului, iar oamenii le vor privi folosindu-și proprii ochi, fără cea mai mică deosebire. Aceasta este semnificația supremă a întrupării lui Dumnezeu. Altfel spus, lucrarea Duhului Sfânt este îndeplinită prin trup și prin cuvinte. Acesta este adevăratul sens al „Cuvântului devenit trup" și al „arătării Cuvântului în trup". Numai Dumnezeu poate spune intențiile Duhului și numai Dumnezeu întrupat poate vorbi în numele Duhului; cuvintele lui Dumnezeu devin clare în Dumnezeul întrupat și toți ceilalți sunt conduși de ele. Nimeni nu este scutit, toți există în aceeași sferă. Numai prin aceste cuvântări pot oamenii să devină conștienți; cei care nu o dobândesc în acest fel visează cu ochii deschiși dacă ei cred că pot obține

cuvântările din ceruri. Astfel este autoritatea demonstrată de întruparea lui Dumnezeu, făcându-i pe toți să creadă cu toată convingerea. Nici cei mai venerabili experți și pastori religioși nu pot rosti aceste cuvinte. Ei trebuie cu toții să li se predea și nimeni nu va mai putea să facă un alt început. Dumnezeu va folosi cuvinte pentru a cuceri universul. El va face asta nu prin trupul Său carnal, ci prin folosirea cuvintelor din gura Dumnezeului devenit trup, pentru a cuceri toți oamenii din întregul univers; numai acesta este Cuvântul devenit trup și numai aceasta este arătarea Cuvântului în trup. Poate că oamenilor li se pare că Dumnezeu nu a făcut multă lucrare – dar Dumnezeu trebuie doar să-Și rostească propriile cuvinte, iar ei vor fi convinși pe deplin și copleșiți de uimire. Fără fapte, oamenii strigă și țipă; având cuvintele lui Dumnezeu, ei amuțesc. Dumnezeu va îndeplini, cu siguranță, acest lucru, pentru că acesta este planul demult stabilit al lui Dumnezeu: să înfăptuiască venirea Cuvântului pe pământ. De fapt, nu este nevoie să explic – sosirea Împărăției Milenare pe pământ este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pe pământ. Pogorârea Noului Ierusalim din ceruri este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a trăi printre oameni, pentru a însoți fiecare acțiune a omului și toate gândurile lui cele mai intime. Și acesta este un fapt pe care Dumnezeu îl va aduce la îndeplinire; aceasta e minunata scenă din Împărăția Milenară. Acesta este planul stabilit de Dumnezeu: cuvintele Sale se vor arăta pe pământ pentru o mie de ani și vor manifesta toate faptele Lui și vor completa toată lucrarea Lui pe pământ, după care această etapă a omenirii va ajunge la final.

Ar trebui să știi că Dumnezeul practic este Dumnezeu Însuși

Ce ar trebui să știi despre Dumnezeul practic? Duhul, Persoana și Cuvântul, împreună formează pe Dumnezeul practic Însuși și aceasta este adevărata semnificație a Însuși Dumnezeului practic. Dacă doar cunoști Persoana, dacă Îi cunoști obiceiurile și personalitatea, dar nu cunoști lucrarea Duhului sau ceea ce Duhul face în trup și dacă acorzi atenție numai Duhului și Cuvântului și te rogi numai înaintea Duhului, însă nu cunoști lucrarea Duhului lui Dumnezeu în Dumnezeul practic, atunci acest lucru dovedește că nu cunoști Dumnezeul practic. Cunoașterea Dumnezeului practic include cunoașterea și trăirea cuvintelor Lui și înțelegerea regulilor și principiilor lucrării Duhului Sfânt și modul în care Duhul lui Dumnezeu lucrează în trup. În plus, include și cunoașterea faptului că fiecare acțiune a lui Dumnezeu în trup este guvernată de Duh, iar cuvintele pe care le rostește sunt exprimarea directă a Duhului. Astfel, pentru a-L cunoaște pe Dumnezeul practic, este extrem de important să știi mai întâi cum lucrează Dumnezeu în umanitate și în divinitate; acest lucru, la rândul său, se referă la exprimările Duhului, în care toți oamenii se implică.

Care sunt aspectele exprimărilor Duhului? Uneori, Dumnezeu lucrează în umanitate și, uneori, în divinitate, dar, în ambele cazuri, Duhul este la comandă. Oricare ar fi duhul din interiorul oamenilor, așa este și exprimarea lor externă. Duhul lucrează în mod normal, dar există două părți în îndrumarea Lui de către Duh: o parte este lucrarea Lui în umanitate, iar cealaltă este lucrarea Lui prin divinitate. Ar trebui să știi clar acest lucru. Lucrarea Duhului variază în funcție de împrejurări: când lucrarea Sa umană este necesară, Duhul îndrumă această lucrare umană și atunci când lucrarea Sa divină este necesară, divinitatea Se arată în mod direct ca să o

îndeplinească. Deoarece Dumnezeu lucrează în trup și Se arată în trup, El lucrează atât în umanitate, cât și în divinitate. Lucrarea Lui în umanitate este îndrumată de Duh și săvârșită pentru a satisface nevoile trupești ale oamenilor, pentru a le facilita angajamentul față de El, pentru a le permite să privească realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și pentru a le permite să vadă că Duhul lui Dumnezeu a venit în trup, este printre oameni, trăiește cu oamenii și se implică cu oamenii. Lucrarea Sa în divinitate este săvârșită pentru a aproviziona viețile oamenilor și pentru a-i îndruma pe oameni în toate lucrurile din partea pozitivă, schimbând firea oamenilor și permițându-le cu adevărat să privească arătarea Duhului în trup. În principiu, creșterea în viața omului se realizează direct prin lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu în divinitate. Numai dacă oamenii acceptă lucrarea lui Dumnezeu în divinitate, pot realiza schimbări în firea lor și numai atunci ei pot fi săturați în duhul lor; numai adăugată la aceasta există o lucrare asupra omenirii – păstorirea, sprijinul și asigurarea în umanitate ale lui Dumnezeu – și rezultatele lucrării lui Dumnezeu pot fi întru totul îndeplinite. Însuși Dumnezeul practic despre care se vorbește astăzi lucrează atât în umanitate, cât și în divinitate. Prin arătarea Dumnezeului practic, se realizează lucrarea și viața Sa umană normală și lucrarea Sa în întregime divină. Umanitatea și divinitatea Lui sunt combinate într-una, iar lucrarea ambelor este realizată prin cuvinte; fie în umanitate, fie în divinitate, El rostește cuvinte. Când Dumnezeu lucrează în umanitate, El vorbește limba umanității, astfel încât oamenii să se poată implica și înțelege. Cuvintele Sale sunt rostite simplu și sunt ușor de înțeles, astfel încât acestea să poată fi oferite tuturor oamenilor; indiferent dacă oamenii au cunoștințe sau o educație slabă, toți pot primi cuvintele lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu în divinitate este realizată și prin cuvinte, dar este plină de asigurări, este plină de viață, este nealterată de idei umane, nu

implică preferințe umane și este lipsită de limite umane, este în afara limitelor oricărei umanități normale; este realizată în trup, dar este manifestarea directă a Duhului. Dacă oamenii acceptă numai lucrarea lui Dumnezeu în umanitate, atunci ei se vor limita la o anumită sferă, și astfel vor necesita o emondare și o disciplină perenă, pentru a exista măcar o ușoară schimbare în ei. Fără lucrarea sau prezența Duhului Sfânt, totuși, ei vor recurge întotdeauna la vechile lor căi; numai prin lucrarea divinității aceste maladii și deficiențe pot fi corectate și numai atunci oamenii pot fi întregiți. În loc de emondare continuă, ceea ce este necesar este o asigurare pozitivă, folosind cuvinte pentru a compensa toate neajunsurile, folosind cuvinte pentru a dezvălui fiecare stare a oamenilor, folosind cuvinte pentru a le îndruma viața, fiecare cuvânt, fiecare acțiune, pentru a le dezvălui intențiile și motivațiile. Aceasta este lucrarea practică a Dumnezeului practic. Astfel, în atitudinea ta față de Dumnezeul practic, ar trebui să te supui de îndată înaintea umanității Sale, cunoscându-L și recunoscându-L, și, mai mult decât atât, ar trebui să accepți și să te supui lucrării și cuvintelor Sale divine. Arătarea lui Dumnezeu în trup înseamnă că toată lucrarea și toate cuvintele Duhului lui Dumnezeu se fac prin umanitatea Sa normală și prin trupul Lui întrupat. Cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu Își îndrumă fără întârziere lucrarea umană și lucrarea divinității în trup, iar în Dumnezeul întrupat poți vedea atât lucrarea lui Dumnezeu în umanitate, cât și lucrarea Sa în întregime divină. Aceasta este semnificația efectivă a arătării Dumnezeului practic în trup. Dacă poți vedea acest lucru în mod clar, vei putea să îmbini toate părțile diferite ale lui Dumnezeu; vei înceta să acorzi o importanță nejustificată lucrării Sale în divinitate și să-I vezi lucrarea în umanitate cu o nepăsare nejustificată, și nu vei merge la extreme, nici nu vei da ocoluri. În ansamblu, înțelesul Dumnezeului practic este că lucrarea umanității Sale și a divinității Sale, așa cum este îndrumată

de Duh, se exprimă prin trupul Lui, astfel încât oamenii să poată vedea că El este viu și natural, real și adevărat.

Lucrarea Duhului lui Dumnezeu în umanitate are etape de tranziție. Desăvârșind umanitatea, El permite umanității Sale să primească îndrumarea Duhului, după care umanitatea Lui este capabilă să ofere și să păstorească bisericile. Aceasta este o exprimare a lucrării normale a lui Dumnezeu. Astfel, dacă poți vedea în mod clar principiile lucrării lui Dumnezeu în umanitate, atunci este puțin probabil să nutrești noțiuni despre lucrarea lui Dumnezeu în umanitate. Indiferent de orice altceva, Duhul lui Dumnezeu nu Se poate înșela. El are dreptate și e fără de greșeală; nu face nimic în mod incorect. Lucrarea divină este exprimarea directă a intențiilor lui Dumnezeu, fără perturbarea umanității. Nu trece prin desăvârșire, ci vine direct de la Duh. Totuși, faptul că El poate lucra în divinitate se datorează umanității Sale normale; aceasta nu este deloc supranaturală și pare a fi realizată de o persoană normală. Dumnezeu S-a pogorât din ceruri pe pământ în primul rând pentru a exprima cuvintele lui Dumnezeu prin trup, pentru a finaliza lucrarea Duhului lui Dumnezeu cu ajutorul trupului.

Astăzi, cunoștințele oamenilor despre Dumnezeul practic rămân prea unilaterale, iar înțelegerea lor cu privire la semnificația întrupării este încă prea insuficientă. Cu trupul lui Dumnezeu, oamenii văd prin lucrarea și prin cuvintele Lui, că Duhul lui Dumnezeu include atât de multe, că El e atât de bogat. Totuși, indiferent de situație, mărturia lui Dumnezeu vine în cele din urmă de la Duhul lui Dumnezeu: ceea ce face Dumnezeu în trup, prin ce principii lucrează El, ceea ce face în umanitate și ceea ce face în divinitate. Oamenii trebuie să cunoască aceste lucruri. Astăzi, poți să te închini acestei persoane, în timp ce, în esență, te închini Duhului, iar acesta este puținul pe care ar trebui să-l atingă oamenii în cunoștințele lor despre Dumnezeul întrupat: cunoașterea esenței Duhului prin trup, cunoașterea lucrării divine a

Duhului în trup și a lucrării umane în trup, acceptarea tuturor cuvintelor și cuvântărilor Duhului în trup și înțelegerea modului în care Duhul lui Dumnezeu îndrumă trupul și demonstrează puterea Lui în trup. Adică, omul ajunge să cunoască, prin trup, Duhul din ceruri; arătarea Dumnezeului practic Însuși printre oameni a înlăturat pe Dumnezeul nedeslușit din noțiunile oamenilor. Cultul oamenilor față de Însuși Dumnezeul practic a crescut supunerea lor față de Dumnezeu și, prin lucrarea divină a Duhului lui Dumnezeu în trup și prin lucrarea Sa umană în trup, omul primește revelație și este păstorit, iar în firea vieții sale se petrec schimbări. Aceasta este semnificația reală a sosirii Duhului în trup al cărei scop principal este ca oamenii să se implice cu Dumnezeu, să se bazeze pe Dumnezeu și să ajungă la cunoașterea de Dumnezeu.

În principiu, ce atitudine ar trebui să aibă oamenii față de Dumnezeul practic? Ce știi despre întrupare, despre arătarea Cuvântului în trup, despre arătarea lui Dumnezeu în trup, despre faptele Dumnezeului practic? Care sunt astăzi principalele subiecte de discuție? Întruparea, sosirea Cuvântului în trup și arătarea lui Dumnezeu în trup – toate sunt aspecte care trebuie înțelese. Trebuie să ajungeți treptat să înțelegeți aceste probleme și să aveți o cunoaștere clară a lor în experiența voastră de viață, pe baza staturii voastre și a epocii. Procesul prin care oamenii trăiesc cuvintele lui Dumnezeu este același cu procesul prin care ei cunosc arătarea cuvintelor lui Dumnezeu în trup. Cu cât oamenii trăiesc mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult cunosc Duhul lui Dumnezeu; prin trăirea cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii înțeleg principiile lucrării Duhului și ajung să cunoască pe Însuși Dumnezeul practic. De fapt, când Dumnezeu desăvârșește pe oameni și îi câștigă, El le permite să cunoască faptele Dumnezeului practic; El folosește lucrarea Dumnezeului practic pentru a le arăta oamenilor semnificația reală a întrupării și că Duhul lui Dumnezeu S-a

arătat de fapt înaintea omului. Când oamenii sunt câștigați și desăvârșiți de Dumnezeu, exprimările Dumnezeului practic i-au cucerit; cuvintele Dumnezeului practic i-au schimbat și le-au insuflat viața Lui, umplându-i cu ceea ce El este (fie că este vorba de ceea ce este El, în umanitatea Lui, sau de ceea ce este El în divinitatea Lui), umplându-i cu esența cuvintelor Sale și făcându-i pe oameni să trăiască cuvintele Lui. Când Dumnezeu câștigă oameni, El face acest lucru, în primul rând, prin folosirea cuvintelor și cuvântărilor Dumnezeului practic ca pe o cale de a emonda lipsurile oamenilor și pentru a judeca și a dezvălui firea lor răzvrătită, determinându-i să câștige ceea ce au nevoie și să le arate că Dumnezeu a venit printre oameni. Cel mai important dintre toate, lucrarea făcută de Dumnezeul practic este aceea de a mântui fiecare persoană de influența Satanei, luându-i din tărâmul mizeriei și spulberând firea lor coruptă. Cea mai profundă semnificație a faptului de a fi câștigat de Dumnezeul practic este de a fi capabil să trăiești umanitatea normală cu Dumnezeul practic drept exemplu și model și de a putea practica în conformitate cu cuvintele și cerințele Dumnezeului practic, fără cea mai mică abatere sau îndepărtare, practicând în orice mod spune El și reușind să realizezi ceea ce cere El. În acest fel, vei fi fost câștigat de Dumnezeu. Când ești câștigat de Dumnezeu, nu doar stăpânești lucrarea Duhului Sfânt; în principal, ești în stare să trăiești cerințele Dumnezeului practic. Doar având lucrarea Duhului Sfânt nu înseamnă că ai viață. Esențial este dacă poți să acționezi în conformitate cu cerințele Dumnezeului practic față de tine, care se referă la faptul dacă poți fi câștigat de Dumnezeu. Acestea reprezintă cea mai mare însemnătate a lucrării Dumnezeului practic în trup. Adică, Dumnezeu câștigă un grup de oameni prin faptul că Se arată cu adevărat în trup și este viu și natural, fiind văzut de oameni, făcând de fapt lucrarea Duhului în trup și acționând ca un exemplu pentru oamenii în trup. Sosirea lui Dumnezeu în trup este în

primul rând menită să permită oamenilor să vadă faptele practice ale lui Dumnezeu, să dea o formă trupească Duhului fără formă și să le permită oamenilor să-L vadă și să-L atingă. În felul acesta, cei care sunt făcuți întregi de El Îl vor trăi, vor fi câștigați de El și vor fi în conformitate cu intențiile Lui. Dacă Dumnezeu doar ar fi vorbit în ceruri și n-ar fi venit de fapt pe pământ, atunci oamenii ar fi fost în continuare incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu; ei ar fi putut numai să propovăduiască faptele lui Dumnezeu folosind teoria goală și nu ar fi avut cuvintele lui Dumnezeu ca realitate. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a acționa ca un exemplu și un model pentru cei pe care urmează să îi câștige El; numai astfel oamenii pot să-L cunoască efectiv pe Dumnezeu, să-L atingă pe Dumnezeu și să-L vadă și numai atunci ei pot fi câștigați cu adevărat de Dumnezeu.

Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi

A cunoaște lucrarea lui Dumnezeu în aceste vremuri înseamnă, în cea mai mare parte, a cunoaște care este principala lucrare de slujire a lui Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă și ce a venit El să facă pe pământ. Am menționat anterior în cuvintele Mele că Dumnezeu a venit pe pământ (în zilele de pe urmă) pentru a da un exemplu înainte de a pleca. Cum dă Dumnezeu acest exemplu? Face acest lucru rostind cuvinte și lucrând și vorbind pe tot pământul. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă; El doar vorbește, pentru a face pământul să devină o lume a cuvintelor, astfel încât fiecare persoană să fie aprovizionată și luminată de cuvintele Sale și ca duhul omului să fie trezit și el să câștige claritate asupra viziunilor. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu întrupat a venit pe pământ mai ales pentru a rosti cuvinte. Când a venit Isus, El a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor și a realizat lucrarea răscumpărării răstignirii. El a pus capăt Epocii Legii și a abolit tot ce era vechi. Sosirea lui Isus a încheiat Epoca Legii și a inaugurat Epoca Harului; sosirea lui Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă a dus finalul Epocii Harului. El a venit în special ca să dea glas cuvintelor Sale, să folosească cuvinte pentru a-l desăvârși pe om, pentru a-l ilumina și lumina pe om și pentru a înlătura locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta nu este etapa lucrării pe care Isus a făcut-o atunci când a venit. Când a venit, Isus a făcut multe minuni, i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni și a înfăptuit lucrarea răscumpărării răstignirii. Drept urmare, în noțiunile lor, oamenii cred că așa ar trebui să fie Dumnezeu. Pentru că atunci când a venit Isus, El nu a făcut lucrarea de înlăturare a chipului Dumnezeului nedeslușit din inima omului; când a venit, El a fost răstignit, i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni și a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor. Într-o

anumită privință, întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă înlătură locul ocupat de Dumnezeul nedeslușit în noțiunile omului, astfel încât în inima omului să nu mai existe chipul Dumnezeului nedeslușit. Prin cuvintele și lucrările Sale practice, mișcarea Lui pe tot pământul și lucrarea excepțional de practică și normală pe care o săvârșește printre oameni, El face ca omul să cunoască realitatea lui Dumnezeu și îndepărtează locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului. În altă privință, Dumnezeu folosește cuvintele rostite de trupul Lui pentru a-l face pe om complet și a îndeplini toate lucrurile. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o va îndeplini în zilele de pe urmă.

Ce trebuie să știți:

1. Lucrarea lui Dumnezeu nu este supranaturală, iar voi nu ar trebui să adăpostiți noțiuni despre aceasta.

2. Voi trebuie să înțelegeți lucrarea principală pe care Dumnezeu întrupat a venit să o facă de data aceasta.

El nu a venit să vindece pe cei bolnavi, să alunge demoni sau să facă minuni și nu a venit să răspândească Evanghelia pocăinței sau să acorde omului răscumpărarea. Aceasta deoarece Isus a făcut deja această lucrare și Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Astăzi, Dumnezeu a venit să pună capăt Epocii Harului și să elimine toate practicile acesteia. Dumnezeul practic a venit în primul rând pentru a arăta că El este practic. Când a venit Isus, El a rostit puține cuvinte; El a înfăptuit în primul rând miracole, a făcut semne și minuni și a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni sau, altfel, a făcut profeții pentru a convinge oamenii și pentru a-i face să vadă că El era cu adevărat Dumnezeu și că nu avea sentimente trupești. În cele din urmă, El a întregit lucrarea răstignirii. Dumnezeul de astăzi nu înfăptuiește semne și minuni, nici nu vindecă bolnavii și nici nu alungă

demoni. Când a venit Isus, lucrarea pe care a făcut-o a reprezentat o parte din Dumnezeu, dar de data aceasta, Dumnezeu a venit să facă etapa lucrării datorate, deoarece El nu repetă aceeași lucrare; El este Dumnezeul care este mereu nou și niciodată vechi, așa că tot ceea ce vezi astăzi sunt cuvintele și lucrarea Dumnezeului practic.

Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă a venit în primul rând pentru a-Și rosti cuvintele, pentru a explica tot ce este necesar vieții omului, pentru a indica în ce ar trebui să intre omul, pentru a arăta omului faptele lui Dumnezeu și a-i arăta înțelepciunea, omnipotența și minunăția lui Dumnezeu. Prin multele feluri în care Dumnezeu vorbește, omul vede supremația lui Dumnezeu, dimensiunea Lui și, mai mult, smerenia și tăinuirea Sa. Omul vede că Dumnezeu este suprem, dar că El este smerit și ascuns și poate deveni cel mai mic dintre toți. Unele dintre cuvintele Lui sunt rostite direct din perspectiva Duhului Sfânt, unele direct din perspectiva omului și altele din perspectiva unei a treia persoane. În aceasta se poate vedea că modalitatea lucrării lui Dumnezeu variază foarte mult și că prin cuvinte permite El omului să o vadă. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este atât normală, cât și practică și, astfel, grupul de oameni din zilele de pe urmă este supus celei mai mari dintre încercări. Datorită normalității și realității lui Dumnezeu, toți oamenii au intrat în mijlocul acestor încercări; faptul că omul a coborât în încercările lui Dumnezeu este datorită normalității și realității Lui. În epoca lui Isus, nu au existat noțiuni sau încercări. Deoarece majoritatea lucrărilor făcute de Isus erau în acord cu noțiunile omului, oamenii L-au urmat și nu au avut noțiuni despre El. Încercările de astăzi sunt cele mai mari cu care s-a confruntat vreodată omul și când se spune că acești oameni au ieșit din marele necaz, acesta este necazul la care se face referire. Astăzi, Dumnezeu vorbește pentru a da naștere la credință, dragoste, acceptare a suferinței și supunere

în acești oameni. Cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă sunt rostite în conformitate cu natura-esență a omului, în funcție de comportamentul omului și de ceea în ce omul ar trebui să intre astăzi. Cuvintele Sale sunt atât practice, cât și normale: El nu vorbește despre ziua de mâine, nici nu se uită înapoi la cea de ieri; El vorbește numai despre în ce ar trebui intrat, pus în practică și înțeles astăzi. Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care Îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă cu noțiunile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, iar rezultatul acestei profeții a fost venirea lui Isus. Deoarece acest lucru s-a întâmplat deja, ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, și fiecare nume conține o caracterizare a acelei epoci. În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată

ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar. De ce este astăzi lucrarea lui Dumnezeu diferită de lucrarea lui Isus? De ce astăzi Dumnezeu nu arată semne și minuni, nu alungă demoni și nu vindecă bolnavii? Dacă lucrarea lui Isus ar fi aceeași cu lucrarea înfăptuită în timpul Epocii Legii, ar fi putut El să-L reprezinte pe Dumnezeul Epocii Harului? Ar fi putut El să fi terminat lucrarea răstignirii? Dacă, așa cum era în Epoca Legii, Isus ar fi intrat în templu și ar fi ținut Sabatul, atunci El nu ar fi fost persecutat de nimeni și ar fi fost îmbrățișat de toți. Dacă ar fi fost așa, ar fi putut El să fie răstignit? Ar fi putut El să finalizeze lucrarea de răscumpărare? Care ar fi sensul dacă Dumnezeul întrupat al zilelor de pe urmă ar arăta semne și minuni, așa cum a făcut Isus? Numai dacă Dumnezeu înfăptuiește o altă parte a lucrării Sale în zilele de pe urmă, una care reprezintă o parte a planului Său de gestionare (planului de mântuire), omul poate dobândi o cunoaștere mai profundă de Dumnezeu și numai atunci poate fi finalizat planul Său de gestionare.

În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu a venit în principal pentru a-Și rosti cuvintele. El vorbește din perspectiva Duhului, din perspectiva omului și din perspectiva celei de-a treia persoane; El vorbește în moduri diferite, folosind o singură cale pentru o perioadă de timp și folosește vorbirea pentru a schimba noțiunile omului și a înlătura imaginea Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta este lucrarea principală săvârșită de Dumnezeu. Deoarece omul crede că Dumnezeu a venit să-i vindece pe bolnavi, să alunge demoni, să facă minuni și să-i dăruiască binecuvântări materiale omului, Dumnezeu îndeplinește această etapă a lucrării – lucrarea de mustrare și judecată – pentru a elimina astfel de lucruri din noțiunile omului, ca omul să poată cunoaște realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și astfel încât imaginea lui Isus să poată fi îndepărtată din inima lui și înlocuită cu o nouă imagine a lui Dumnezeu. De îndată ce imaginea Lui în

om se învechește, atunci aceasta devine un idol. Când Isus a venit și a îndeplinit acea etapă a lucrării, El nu L-a reprezentat în întregime pe Dumnezeu. El a făcut niște semne și minuni, a rostit câteva cuvinte și, în cele din urmă, a fost crucificat. A reprezentat o parte a lui Dumnezeu. El nu putea să reprezinte tot ceea ce este al lui Dumnezeu, ci L-a reprezentat făcând o parte din lucrarea Sa. Aceasta pentru că Dumnezeu este atât de mare și de minunat și de nepătruns, și deoarece Dumnezeu săvârșește numai o parte a lucrării Sale în fiecare epocă. Lucrarea făcută de Dumnezeu în această epocă este în principal furnizarea cuvintelor pentru viața omului, expunerea naturii-esențe a omului și a firii lui corupte, și eliminarea concepțiilor religioase, a gândirii feudale și a gândirii depășite; cunoașterea și cultura omului. Trebuie să fie spălate prin darea în vileag de către cuvintele lui Dumnezeu. În zilele de pe urmă, pentru a-l desăvârși pe om, Dumnezeu folosește cuvinte, și nu semne și minuni. El Își folosește cuvintele pentru a-l expune pe om, a-l judeca, a-l mustra și a-l desăvârși astfel încât, în cuvintele lui Dumnezeu, omul să ajungă să-I vadă înțelepciunea și frumusețea și să înțeleagă firea lui Dumnezeu; astfel încât, prin cuvintele Lui, omul să Îi vadă faptele. În Epoca Legii, Iahve l-a condus pe Moise din Egipt cu cuvintele Lui și a rostit câteva cuvinte israeliților; în acel moment, o parte din faptele lui Dumnezeu au fost lămurite, dar deoarece calibrul omului era limitat și nimic nu-i putea face completă cunoașterea, Dumnezeu a continuat să vorbească și să lucreze. În Epoca Harului, omul a văzut încă o dată o parte din faptele lui Dumnezeu. Isus a fost în stare să arate semne și minuni, să-i vindece pe bolnavi, să alunge demonii și să fie răstignit, la trei zile după ce El a înviat și a apărut în trup înaintea omului. Despre Dumnezeu, omul nu știa mai mult decât atât. Omul știe doar ce îi este arătat de Dumnezeu și, dacă El nu i-ar arăta nimic mai mult omului, atunci aceasta ar fi măsura în care omul L-ar delimita pe

Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu continuă să lucreze, astfel încât cunoașterea omului în privința Lui să poată deveni mai profundă și ca el să poată ajunge treptat să-I cunoască esența. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Își folosește cuvintele pentru a-l desăvârși pe om. Firea ta coruptă este dezvăluită de cuvintele lui Dumnezeu și noțiunile tale religioase sunt înlocuite de realitatea Lui. Dumnezeu Cel întrupat din zilele de pe urmă a venit în primul rând pentru a îndeplini cuvintele „Cuvântul devine trup, Cuvântul vine în trup și Cuvântul Se arată în trup" și, dacă nu cunoști în profunzime acest lucru, atunci nu vei putea rămâne neclintit. În zilele de pe urmă, Dumnezeu intenționează în primul rând să înfăptuiască o etapă a lucrării în care Cuvântul apare în trup și aceasta este o parte a planului Său de gestionare. Astfel, cunoștințele voastre trebuie să fie clare; indiferent de modul în care lucrează Dumnezeu, El nu permite omului să-L delimiteze. Dacă Dumnezeu nu ar face această lucrare în zilele de pe urmă, atunci cunoașterea omului despre El nu ar putea merge mai departe. Ai știi doar că Dumnezeu poate să fie răstignit și să distrugă Sodoma și că Isus poate să fie ridicat din morți și să i Se arate lui Petru… Dar nu ai spune niciodată despre cuvintele lui Dumnezeu că pot realiza totul și că pot cuceri omul. Doar trăind cuvintele lui Dumnezeu poți vorbi despre o astfel de cunoaștere și, cu cât mai mult experimentezi din lucrarea Lui, cu atât mai profundă va deveni cunoașterea ta despre El. Numai atunci vei înceta să-L delimitezi pe Dumnezeu în propriile tale noțiuni. Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu experimentându-I lucrarea; nu există nicio altă cale corectă de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Astăzi, există mulți oameni care nu fac altceva decât să aștepte să vadă semne și minuni și vremea marilor dezastre. Crezi în Dumnezeu sau crezi în marile dezastre? Când marele dezastre vor sosi, va fi prea târziu și dacă Dumnezeu nu trimite marile dezastre, atunci El nu este Dumnezeu? Crezi în semne și minuni sau crezi în Dumnezeu Însuși?

Isus nu a arătat semne și minuni când a fost luat în derâdere de alții, dar nu era El Dumnezeu? Crezi în semne și minuni sau crezi în esența lui Dumnezeu? Opiniile omului despre credința în Dumnezeu sunt greșite! Iahve a rostit multe cuvinte în Epoca Legii, dar chiar și astăzi unele dintre ele trebuie încă să fie îndeplinite. Poți spune că Iahve nu a fost Dumnezeu?

Astăzi, tuturor ar trebui să vă fie clar că, în zilele de pe urmă, „Cuvântul devine trup" este faptul realizat de Dumnezeu, în principal. Prin lucrarea Sa reală pe pământ, îl face pe om să-L cunoască, să interacționeze cu El și să-I vadă faptele practice. Îl face pe om să vadă clar că El este capabil să arate semne și minuni și că există și momente în care El nu este în stare să facă acest lucru și că asta depinde de epocă. Din aceasta, poți vedea că Dumnezeu nu este incapabil să arate semne și minuni, ci că Își schimbă modul de lucru conform lucrării pe care trebuie să o facă și în funcție de epocă. În stadiul actual al lucrării, El nu arată semne și minuni; în epoca lui Isus, El a arătat câteva semne și minuni pentru că lucrarea Lui din acea epocă era diferită. Dumnezeu nu face acea lucrare astăzi și unii oameni cred că El este incapabil să arate semne și minuni sau, altfel, cred că dacă El nu arată semne și minuni, atunci El nu este Dumnezeu. Nu este o concluzie greșită? Dumnezeu este capabil să arate semne și minuni, dar El lucrează într-o epocă diferită și, astfel, nu face o asemenea lucrare. Deoarece aceasta este o epocă diferită și pentru că aceasta este o etapă diferită a lucrării lui Dumnezeu, faptele clarificate de El sunt de asemenea diferite. Credința omului în Dumnezeu nu este credința în semne și minuni, nici credința în miracole, ci credința în lucrarea Sa practică din noua epocă. Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu prin modul în care lucrează El și această cunoaștere naște în om credința în Dumnezeu, și anume credința în lucrarea și faptele Sale. În această etapă a lucrării, Dumnezeu vorbește în principal. Nu aștepta să vezi semne și minuni; nu le vei vedea! Pentru că nu te-ai

născut în Epoca Harului. Dacă te-ai fi născut atunci, ai fi putut vedea semne și minuni, dar te-ai născut în zilele de pe urmă și, astfel, poți vedea numai realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Nu te aștepta să-L vezi pe Isus Cel supranatural în zilele de pe urmă. Îl poți vedea numai pe Dumnezeul practic întrupat, care nu este diferit de orice ființă umană. În fiecare epocă, Dumnezeu clarifică diferite fapte. În fiecare epocă, El clarifică o parte din faptele lui Dumnezeu, iar lucrarea fiecărei epoci reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte din faptele Lui. Faptele pe care El le lămurește variază în funcție de epoca în care lucrează, dar toate îi oferă omului o cunoaștere a lui Dumnezeu, care este mai profundă, o credință în Dumnezeu, care este mai realistă și mai adevărată. Omul crede în Dumnezeu datorită tuturor faptelor Sale, pentru că Dumnezeu este atât de minunat, atât de mare, pentru că El este atotputernic și de nepătruns. Dacă tu crezi în Dumnezeu pentru că El este capabil să facă semne și minuni și poate să-i vindece pe bolnavi și să alunge demonii, atunci părerea ta este greșită și unii oameni îți vor spune: „Nu sunt și duhurile rele capabile să facă astfel de lucruri?” Nu înseamnă asta a confunda imaginea lui Dumnezeu cu imaginea Satanei? Astăzi, credința omului în Dumnezeu se datorează multelor Sale fapte și marii cantități de lucrare pe care o face, precum și multelor feluri în care El vorbește. Dumnezeu Își folosește cuvântările pentru a cuceri omul și a-l desăvârși. Omul crede în Dumnezeu datorită multelor fapte ale Sale, nu pentru că El este capabil să arate semne și minuni; omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai pentru că-I vede faptele. Doar prin cunoașterea faptelor practice ale lui Dumnezeu, a felului în care El lucrează, a metodelor înțelepte pe care le folosește, a modului cum vorbește El și îl desăvârșește pe om – numai prin cunoașterea acestor aspecte – poți înțelege realitatea lui Dumnezeu și firea Lui, știind ceea ce Îi place, ceea ce detestă și cum lucrează El asupra omului. Înțelegând ceea ce-I place și ceea ce nu-I

place lui Dumnezeu, poți să faci diferența între ceea ce este pozitiv și negativ și, prin cunoașterea lui Dumnezeu, progresezi în viața ta. Pe scurt, trebuie să dobândești o cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu și să-ți clarifici opiniile despre credința în Dumnezeu.

Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?

Ca și credincioși în Dumnezeu, fiecare dintre voi ar trebui să aprecieze cum a dobândit într-adevăr maxima înălțare și mântuire primind lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și lucrarea planului Său pe care El îl face în tine astăzi. Dumnezeu a făcut din acest grup de oameni singurul punct de focalizare al lucrării Lui în întregul univers. El Și-a sacrificat tot sângele inimii pentru voi; El a revendicat și v-a dat vouă toată lucrarea Duhului din întregul univers. Iată de ce voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El Și-a transferat slava de la Israel, poporul Lui ales, către voi, și va face ca scopul planului Lui să se manifeste pe deplin prin acest grup. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu. Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: „Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație". Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici enorme, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de

dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni. Adică, tocmai prin cei care I se împotrivesc face Dumnezeu lucrarea de cucerire și doar astfel poate fi manifestată măreața putere a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, numai cei din ținutul necurat sunt vrednici să moștenească slava lui Dumnezeu și numai acest lucru poate evidenția puterea măreață a lui Dumnezeu. Iată de ce tocmai din ținutul necurat și de la cei ce trăiesc în ținutul necurat este câștigată slava lui Dumnezeu. Aceasta este intenția lui Dumnezeu. Etapa lucrării lui Isus a fost aceeași: El putea să câștige slava numai în mijlocul fariseilor care Îl persecutau; dacă n-ar fi existat persecuția fariseilor și trădarea lui Iuda, Isus n-ar fi fost batjocorit și defăimat, cu atât mai puțin răstignit și astfel, nu ar fi putut câștiga slava. Locul unde lucrează Dumnezeu în fiecare epocă și unde lucrează El în trup este locul unde El câștigă slavă și unde îi câștigă pe cei pe care intenționează să îi câștige. Acesta este planul lucrării lui Dumnezeu și aceasta este gestionarea Lui.

În planul lui Dumnezeu de câteva mii de ani, două părți ale lucrării sunt făcute în trup: mai întâi este lucrarea răstignirii, pentru care El câștigă slavă; cealaltă este lucrarea de cucerire și desăvârșire din zilele de pe urmă, pentru care El câștigă slavă. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Deci nu priviți lucrarea lui Dumnezeu sau însărcinarea dată vouă de Dumnezeu

ca pe o chestiune simplă. Sunteți cu toții moștenitori ai unei greutăți a slavei lui Dumnezeu mult mai mari și veșnice și acest lucru a fost hotărât în mod special de Dumnezeu. Din cele două părți ale slavei Lui, una este manifestată în voi; totalitatea unei părți a slavei lui Dumnezeu a fost revărsată asupra voastră, ca să poată să vă fie moștenire. Aceasta este înălțarea voastră din partea lui Dumnezeu și este și planul hotărât de El de multă vreme. Ținând cont de măreția lucrării făcute de Dumnezeu în ținutul unde locuiește marele balaur roșu, dacă această lucrare ar fi fost mutată în altă parte, de mult ar fi adus multă roadă și ar fi fost acceptată de om cu promptitudine. Mai mult, această lucrare ar fi mult prea ușor de acceptat de către clericii din occident care cred în Dumnezeu, pentru că etapa lucrării lui Isus servește ca precedent. De aceea, Dumnezeu nu poate îndeplini această etapă a lucrării de câștigare a slavei în altă parte; când lucrarea este susținută de către oameni și recunoscută de națiuni, slava lui Dumnezeu nu poate prelua stăpânirea. Exact aceasta este semnificația extraordinară pe care această etapă a lucrării o deține în acest ținut. Nu există printre voi nicio persoană care să fie protejată de lege – în schimb, sunteți sancționați de lege. Și mai problematic este faptul că oamenii nu vă înțeleg: fie că e vorba de rudele voastre, de părinți, de prieteni sau colegi, niciunul nu vă înțelege. Când sunteți abandonați de Dumnezeu, vă e imposibil să continuați să trăiți pe pământ, dar chiar și așa, oamenii nu pot suporta să fie departe de Dumnezeu, ceea ce este semnificația cuceririi oamenilor și este slava lui Dumnezeu. Ce ați moștenit voi în această zi depășește tot ce au avut apostolii și profeții și este mai mare chiar decât ce a avut Moise și Petru. Binecuvântările nu pot fi obținute într-o zi sau în două; ele trebuie câștigate prin mare sacrificiu. Cu alte cuvinte, trebuie să aveți o dragoste care a îndurat rafinarea, trebuie să aveți o mare credință și trebuie să aveți multe adevăruri pe care Dumnezeu vă cere să le obțineți; mai mult, trebuie

să vă îndreptați spre justiție și să nu fiți niciodată intimidați sau evazivi și trebuie să aveți o inimă iubitoare de Dumnezeu constantă până la moarte. Trebuie să fiți hotărâți, trebuie să aibă loc schimbări în firea vieții voastre; corupția voastră trebuie vindecată și trebuie să acceptați toate orchestrările lui Dumnezeu, fără cârtire și chiar să fiți supuși până la moarte. Aceasta este ceea ce ar trebui să obțineți, acesta este scopul final al lucrării lui Dumnezeu și este lucrul pe care îl cere Dumnezeu de la acest grup de oameni. Din moment ce vă dă, la fel El sigur vă va cere în schimb, și va avea cereri potrivite de la voi. Așadar, există un motiv în toată lucrarea pe care o face Dumnezeu, ceea ce arată de ce, în repetate rânduri, Dumnezeu face o lucrare ce stabilește standarde înalte și cerințe stricte. Din acest motiv ar trebui să fiți plini de credință în Dumnezeu. Pe scurt, toată lucrarea lui Dumnezeu este făcută pentru binele vostru, pentru ca voi să puteți deveni vrednici să primiți moștenirea Lui. Asta nu atât pentru slava proprie a lui Dumnezeu, cât pentru mântuirea voastră și pentru a desăvârși acest grup de oameni care au fost loviți atât de profund în ținutul necurat. Ar trebui să înțelegeți intenția lui Dumnezeu. Astfel că îi încurajez pe mulți oameni neștiutori care sunt fără înțelegere și rațiune: nu Îl puneți pe Dumnezeu la încercare și nu vă mai împotriviți. Dumnezeu a îndurat deja suferința pe care niciun om n-a îndurat-o vreodată, iar cu multă vreme în urmă, a îndurat și mai multă umilință în locul omului. La ce altceva nu poți renunța? Ce ar putea fi mai important decât intențiile lui Dumnezeu? Ce ar putea fi mai înalt de dragostea lui Dumnezeu? Este deja destul de greu ca Dumnezeu să Își împlinească lucrarea în acest ținut necurat; dacă, pe deasupra, omul face fărădelegi cu bună-știință și în mod voit, lucrarea lui Dumnezeu va trebui să dureze mai mult. Pe scurt, asta nu e în interesul nimănui, nu e spre beneficiul nimănui. Dumnezeu nu este limitat de timp; lucrarea Lui și slava Lui sunt pe primul loc. De aceea, El va plăti orice preț pentru lucrarea Lui,

oricât de mult durează. Aceasta este firea lui Dumnezeu: El nu Se va odihni până când lucrarea Lui nu este făcută. Lucrarea Lui se va sfârși doar când El câștigă cea de-a doua parte a slavei Lui. Dacă, în tot universul, Dumnezeu nu finalizează a doua parte a lucrării de a câștiga slava, ziua Sa nu va veni niciodată, mâna Lui nu-i va părăsi niciodată pe aleșii Săi, slava Lui nu se va pogorî niciodată peste Israel, iar planul Lui nu se va împlini niciodată. Ar trebui să fiți capabili să vedeți intențiile lui Dumnezeu și ar trebui să vedeți că lucrarea lui Dumnezeu nu este la fel de simplă precum crearea cerului și a pământului și a tuturor lucrurilor. Asta deoarece lucrarea de azi este transformarea celor care au fost corupți, care sunt extrem de amorțiți, este de a-i purifica pe cei care au fost creați, însă procesați de Satana. Nu este de a-i crea pe Adam sau pe Eva, cu atât mai puțin a crea lumina sau a crea fiecare plantă și animal. Dumnezeu face pure lucrurile care au fost corupte de Satana și apoi le câștigă din nou; ele devin lucruri ce Îi aparțin Lui și devin slava Lui. Acest lucru nu e cum își închipuie omul, nu e la fel de simplu precum crearea cerului și a pământului și a tuturor celor din ele sau precum lucrarea de blestemare a Satanei în groapa fără fund; mai degrabă, este lucrarea de a transforma omul, preschimbând lucrurile care sunt negative și nu Îi aparțin Lui, în lucruri care sunt pozitive și care Îi aparțin. Aceasta este adevărul din spatele acestei etape a lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegeți asta și să evitați să simplificați excesiv chestiunile. Lucrarea lui Dumnezeu este diferită de orice lucrare obișnuită. Minunăția și înțelepciunea sa nu pot fi concepute de mintea omului. Dumnezeu nu creează toate lucrurile în timpul acestei etape a lucrării, dar nici nu le distruge. În schimb, El transformă toate lucrurile pe care le-a creat și purifică toate lucrurile care au fost pângărite de Satana. Și astfel, Dumnezeu pornește un mare proiect, care este întreaga semnificație a

lucrării lui Dumnezeu. Vezi în aceste cuvinte că lucrarea lui Dumnezeu e cu adevărat atât de simplă?

Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu

Problema obișnuită cu care se confruntă toți oamenii este aceea că înțeleg adevărul, dar nu reușesc să îl pună în practică. Acest lucru se întâmplă pentru că, pe de o parte, ei nu sunt dispuși să plătească prețul și, pe de altă parte, pentru că discernământul lor este prea neadecvat; ei nu pot să vadă nenumăratele dificultăți din viața de zi cu zi, așa cum sunt acestea, și nu știu cum să practice în mod corespunzător. Fiindcă experiențele oamenilor sunt prea superficiale, calibrul lor este prea slab și măsura în care înțeleg adevărul este limitată, ei nu au cum să rezolve dificultățile pe care le întâlnesc în viața de zi cu zi. Ei cred în Dumnezeu doar cu vorba și sunt incapabili să-L aducă pe Dumnezeu în viața lor de zi cu zi. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este Dumnezeu, viața este viață, și e ca și cum oamenii nu ar avea nicio relație cu Dumnezeu în viața lor. Asta gândesc toți. Crezând astfel în Dumnezeu, în realitate, oamenii nu vor fi câștigați și desăvârșiți de El. De fapt, nu e vorba că al lui Dumnezeu cuvânt nu a fost făcut cunoscut, ci, mai degrabă, că abilitatea oamenilor de a pricepe cuvântul Lui este pur și simplu prea neadecvată. S-ar putea spune că aproape nimeni nu acționează conform dorințelor inițiale ale lui Dumnezeu; mai degrabă, credința lor în Dumnezeu este pe măsura propriilor dorințe, a noțiunilor religioase pe care le-au respectat în trecut și a modului propriu de a face lucrurile. Puțini sunt aceia care se transformă în urma acceptării cuvântului lui Dumnezeu și care încep să acționeze potrivit intențiilor Lui. Mai degrabă, oamenii persistă în credințele lor greșite. Când oamenii încep să creadă în Dumnezeu, fac acest lucru din perspectiva regulilor convenționale ale religiei, și trăiesc și interacționează cu ceilalți întru totul conform propriilor filosofii pentru interacțiuni lumești. S-ar putea spune că așa stau lucrurile cu nouă din zece

oameni. Foarte puțini sunt aceia care fac un alt plan și întorc o pagină nouă după ce încep să creadă în Dumnezeu. Omenirea nu a reușit să considere drept adevăr cuvântul lui Dumnezeu sau, luându-l ca adevăr, să-l pună în practică.

Să luăm, de exemplu, credința în Isus. Fie că o persoană abia a început să creadă, fie crede de foarte mult timp, fiecare și-a folosit talentele pe care le avea și și-a demonstrat abilitățile de care dispunea. Oamenii au adăugat, pur și simplu, în viețile lor obișnuite, aceste trei cuvinte, „credința în Dumnezeu", dar nu au făcut nicio schimbare în firea lor, iar credința lor în Dumnezeu nu a crescut câtuși de puțin. Căutarea lor nu a fost nici caldă, nici rece. Nu au spus că vor renunța la credința lor, dar nici nu au dedicat totul lui Dumnezeu. Nu L-au iubit niciodată cu adevărat pe Dumnezeu și nici nu I s-au supus Lui. Credința lor în Dumnezeu a fost un amestec de sinceritate și falsitate, au abordat-o cu un ochi deschis și unul închis, și nu au fost serioși în practicarea credinței lor. Ei au continuat într-o astfel de stare de confuzie și, în cele din urmă, au avut parte de o moarte confuză. Ce scop au toate acestea? În zilele noastre, pentru a crede în Dumnezeul practic, trebuie să pornești pe drumul cel bun. Dacă tu crezi în Dumnezeu, nu ar trebui doar să cauți binecuvântări, ci să să-L iubești pe Dumnezeu și să-L cunoști. Prin luminarea Lui și prin propria-ți căutare, poți mânca și bea cuvântul Lui, poți să ajungi la o înțelegere adevărată a Lui și să ai o dragoste adevărată de Dumnezeu care izvorăște din adâncul inimii tale. Cu alte cuvinte, când dragostea ta pentru Dumnezeu este atât de autentică și nimeni nu o poate distruge sau sta în calea iubirii tale pentru El, te afli pe calea cea bună a credinței tale în Dumnezeu. Aceasta dovedește că aparții lui Dumnezeu, căci inima ta este în posesia lui Dumnezeu și nimic altceva nu te mai poate lua în stăpânire. Datorită experienței tale, a prețului pe care l-ai plătit și a lucrării lui Dumnezeu, poți dezvolta o dragoste neașteptată

pentru El – și, când o vei face, te vei elibera de influența Satanei și vei ajunge să trăiești în lumina cuvântului lui Dumnezeu. Numai după ce te-ai eliberat de influența întunericului poți spune că L-ai dobândit pe Dumnezeu. Aceasta este ținta pe care trebuie să încerci să o cauți în credința ta în Dumnezeu. Acesta este datoria fiecăruia dintre voi. Niciunul dintre voi nu ar trebui să se mulțumească cu starea actuală a lucrurilor. Nu puteți fi nehotărâți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și nici să o priviți cu ușurință. Ar trebui să vă gândiți la Dumnezeu din toate privințele, neîncetat, și să le faceți toate de dragul Lui. Și ori de câte ori vorbiți sau acționați, ar trebui să aveți în vedere, în primul rând, interesele casei lui Dumnezeu. Numai astfel puteți fi în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu.

În credința lor în Dumnezeu, cea mai mare greșeală a oamenilor este că ei cred doar verbal, iar Dumnezeu este cu totul absent din viața lor de zi cu zi. Într-adevăr, toți oamenii cred în existența lui Dumnezeu, dar, cu toate acestea, Dumnezeu nu face parte din viața lor de zi cu zi. Gurile oamenilor rostesc multe rugăciuni către Dumnezeu, dar Dumnezeu are puțin loc în inima lor, așa că El îi încearcă neîncetat. Fiindcă oamenii sunt impuri, Dumnezeu nu are de ales decât să-i încerce, astfel încât ei să se rușineze și să ajungă să se cunoască în toiul acestor încercări. Altfel, omenirea s-ar transforma în urmașii arhanghelului și ar deveni din ce în ce mai corupți. Pe parcursul credinței sale în Dumnezeu, fiecare persoană se leapădă de multe dintre intențiile și obiectivele personale sub curățirea neîncetată a lui Dumnezeu. Altfel, Dumnezeu nu S-ar putea folosi de nimeni și nu ar avea cum să facă în oameni lucrarea pe care s-ar cuveni să o facă. Mai întâi, Dumnezeu îi curăță pe oameni și, prin acest proces, ei pot ajunge la cunoașterea de sine, iar Dumnezeu îi poate schimba. Numai atunci le oferă Dumnezeu viața Sa, și numai în acest fel poate inima lor să se întoarcă pe deplin către Dumnezeu. Așadar, spun că a crede în Dumnezeu nu este atât

de simplu pe cât zic oamenii. Din perspectiva lui Dumnezeu, dacă ai doar cunoaștere, dar nu ai cuvântul Lui drept viață și dacă te limitezi numai la propriile cunoștințe, dar nu poți să practici adevărul sau să trăiești cuvântul lui Dumnezeu, atunci aceasta este încă o dovadă că nu ai o inimă iubitoare de Dumnezeu și arată că inima ta nu aparține lui Dumnezeu. Omul poate să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu crezând în El: acesta este scopul final și scopul căutării omului. Trebuie să depui efort pentru a trăi cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât să poată da roade în practica ta. Dacă ai numai cunoștințe doctrinare, atunci credința ta în Dumnezeu nu va da roade. Numai dacă apoi practici și trăiești cuvântul Lui, credința ta poate fi considerată desăvârșită și în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Pe acest drum, mulți oameni pot vorbi despre multe cunoștințe, dar în ceasul morții lor, ochii li se vor umple de lacrimi și se vor urî pentru că și-au irosit o viață și au trăit degeaba până la o vârstă înaintată. Ei înțeleg doar doctrinele, dar nu pot să pună adevărul în practică sau să fie martori pentru Dumnezeu; în schimb, aleargă pur și simplu de colo-colo, ocupați ca o albină, și doar în ceasul morții văd ei în cele din urmă că le lipsește mărturia adevărată, că nu Îl cunosc deloc pe Dumnezeu. Și nu este oare prea târziu? De ce să nu profiți de prezent și să urmezi adevărul pe care îl iubești? De ce să aștepți până mâine? Dacă în timpul vieții nu suferi pentru adevăr sau nu încerci să-l dobândești, se poate spune că-ți dorești să regreți acest lucru în ceasul morții tale? Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce crezi în Dumnezeu? De fapt, există multe situații în care oamenii, dacă depun cel mai mic efort, pot pune adevărul în practică și, prin urmare, Îl pot mulțumi pe Dumnezeu. Numai pentru că inimile oamenilor sunt mereu posedate de demoni nu pot ei să acționeze de dragul lui Dumnezeu și se grăbesc tot timpul încoace și încolo de dragul trupului, neavând, în cele din urmă, niciun rezultat. Din acest motiv, oamenii sunt mereu afectați de necazuri și dificultăți. Nu sunt

acestea chinurile Satanei? Nu este aceasta stricăciunea trupului? Nu ar trebui să încerci să-L păcălești pe Dumnezeu spunând lucruri doar de formă. Mai degrabă, trebuie să iei măsuri concrete. Nu te înșela singur – ce rost ar avea acest lucru? Ce poți câștiga trăind de dragul trupului și strofocându-te pentru profit și faimă?

Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul

Îmi răspândesc lucrarea printre neamuri. Slava Mea luminează în tot universul; toți oamenii stea-stea-punct-punct poartă în ei intențiile Mele și sunt toți mânați de mâna Mea și puși pe sarcinile pe care le-am atribuit. Din acest moment, am intrat într-o epocă nouă, aducând toți oamenii într-o altă lume. Când M-am întors în „patria" Mea, am început o altă parte a lucrării din planul Meu original, astfel încât omul să ajungă să Mă cunoască mai profund. Eu privesc universul în întregimea lui și văd că[a] este timpul potrivit pentru lucrarea Mea, așa că Mă grăbesc de jur-împrejur, făcându-Mi noua lucrare asupra omului. La urma urmei, aceasta este o epocă nouă, și am adus o nouă lucrare pentru a atrage mai mulți oameni noi în noua epocă și a arunca mai mulți dintre cei pe care îi voi elimina. În poporul marelui balaur roșu, am realizat o etapă de lucru de nepătruns pentru ființele umane, făcându-le să se clatine în vânt, după care multe se îndepărtează în liniște cu suflarea vântului. Într-adevăr, aceasta este „aria" pe care urmează să o curăț; după aceasta tânjesc și acesta este și planul Meu. Căci mulți dintre cei răi s-au strecurat înăuntru în timp ce lucrez, dar nu mă grăbesc să-i alung. Mai degrabă, îi voi împrăștia la timpul potrivit. Numai după aceea voi fi izvorul vieții, îngăduindu-le celor care Mă iubesc cu adevărat să primească de la Mine rodul smochinului și aroma crinului. În ținutul în care locuiește Satana, ținutul prafului, nu rămâne aur curat, ci doar nisip și, astfel, confruntându-mă cu aceste împrejurări, fac această etapă a lucrării. Ar trebui să știi că ceea ce câștig Eu este aur curat, rafinat, nu nisip. Cum pot cei răi să rămână în casa Mea? Cum le pot permite vulpilor să fie paraziți în paradisul Meu? Folosesc orice metodă imaginabilă pentru a îndepărta aceste

lucruri. Înainte ca intențiile Mele să fie dezvăluite, nimeni nu e conștient de ce urmează să fac. Profitând de această ocazie, îi îndepărtez pe cei răi și sunt forțați să plece din prezența Mea. Aceasta este ceea ce le fac celor răi, dar va mai fi o zi în care ei să-Mi facă servicii. Dorința oamenilor pentru binecuvântări este mult prea puternică; de aceea Îmi întorc trupul și Îmi arăt neamurilor chipul plin de slavă, pentru ca toți oamenii să poată trăi într-o lume a lor și să se judece pe ei înșiși, în timp ce Eu spun mai departe cuvintele pe care ar trebui să le spun, aprovizionând oamenii cu cele de trebuință. Când oamenii își vor veni în fire, Îmi voi fi răspândit de mult lucrarea. Atunci Îmi voi exprima intențiile în fața oamenilor și voi începe a doua parte a lucrării Mele asupra oamenilor, lăsându-i pe toți oamenii să Mă urmeze îndeaproape pentru a se coordona cu lucrarea Mea și lăsându-i pe oameni să facă tot ce le stă în putință pentru a împlini împreună cu Mine lucrarea pe care trebuie să o fac.

Nimeni nu are credință că Îmi va vedea slava și nu îi forțez, ci mai degrabă Îmi îndepărtez slava din mijlocul omenirii și o duc într-o altă lume. Când oamenii se pocăiesc din nou, atunci Îmi voi lua slava și o voi arăta unui număr și mai mare de credincioși. Acesta este principiul după care lucrez. Căci există o vreme când slava Mea pleacă din Canaan și există și o vreme când slava Mea îi părăsește pe cei aleși. Mai mult, există o vreme când slava Mea părăsește întregul pământ, făcându-l să se întunece și aruncându-l în întuneric. Nici Țara Canaanului nu va vedea lumina soarelui; toți oamenii își vor pierde credința, dar nimeni nu poate suporta să lase parfumul Țării Canaanului. Numai când voi trece în noul cer și pământ, voi lua cealaltă parte a slavei Mele și o voi dezvălui mai întâi în Țara Canaanului, făcând să strălucească o lumină orbitoare pe toată fața pământului, scufundat în întunecimea profundă a nopții, ca întreg pământul să poată veni la lumină; ca oamenii de pe tot pământul să poată veni să ia

putere din puterea luminii, permițându-i slavei Mele să crească și să se arate din nou fiecărei națiuni; și ca toată omenirea să-și poată da seama că am venit cu mult timp în urmă în lumea oamenilor și că Mi-am adus de multă vreme slava dinspre Israel către Răsărit; pentru că slava Mea strălucește dinspre Răsărit și a fost adusă din Epoca Harului până în ziua de azi. Dar am plecat din Israel și de acolo am ajuns în Răsărit. Numai când lumina din Răsărit se va transforma treptat în alb, întunericul de pe pământ va începe să se transforme în lumină și numai atunci omul va descoperi că am plecat demult din Israel și că Mă ridic din nou în Răsărit. Odată ce M-am pogorât în Israel și mai târziu am plecat de acolo, nu Mă mai pot naște din nou în Israel, pentru că lucrarea Mea conduce tot universul și, mai mult, fulgerul luminează direct de la Răsărit la Apus. Din acest motiv am coborât în Răsărit și am adus Canaanul popoarelor din Răsărit. Voi aduce oameni din toate părțile pământului în Țara Canaan, și astfel continui să cuvântez în Țara Canaanului pentru a controla întregul univers. În acest moment nu există lumină pe întreg pământul, în afară de Canaan, și toți oamenii sunt amenințați de foame și de frig. Mi-am dat slava lui Israel și apoi Mi-am luat-o înapoi, aducându-i astfel pe israeliți la Răsărit și aducând toată omenirea la Răsărit. I-am adus pe toți la lumină ca să poată fi reuniți cu ea și să se afle în comuniune cu ea și să nu mai trebuiască să o caute. Îi voi lăsa pe toți cei care caută să vadă din nou lumina și să vadă slava pe care o aveam în Israel; îi voi lăsa să vadă că am venit de mult pe un nor alb în mijlocul omenirii, să vadă nenumărați nori albi și fructe în grămezile lor abundente și, mai mult, să vadă pe Iahve Dumnezeul lui Israel. Îi voi lăsa să se uite la Învățătorul iudeilor, la Mesia cel așteptat și la arătarea Mea deplină, care a fost persecutată de împărați de-a lungul veacurilor. Voi lucra asupra întregului univers și voi face o mare lucrare, dezvăluind toată slava Mea și toate faptele Mele omului în zilele de pe urmă. Îmi voi arăta chipul

slăvit în plinătatea Sa celor care M-au așteptat mulți ani, celor care au tânjit să vin pe un nor alb, lui Israel, care a tânjit să Mă arăt din nou și întregii omeniri care Mă prigonește, pentru ca toți să știe că Mi-am luat cu mult timp în urmă slava și am adus-o în Răsărit și nu mai este în Iudeea. Pentru că zilele de pe urmă au venit deja!

Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se predea înaintea Mea, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte, ca un tunet puternic care scutură munții și râurile. Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Ca un nou-născut, toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe „Muntele Măslinilor” din

Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult, Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea tronului Meu și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea intenție; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, precum și scopul gestionării Mele: să fac ca fiecare națiune să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „văd că”.

Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu

Mulți sunt anii în care Duhul lui Dumnezeu a căutat în timp ce lucrează pe pământ și mulți sunt cei pe care Dumnezeu i-a folosit ca să-Și facă lucrarea de-a lungul veacurilor. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu nu a avut un loc de odihnă potrivit, și de aceea Dumnezeu folosește diferiți oameni pentru a-Și face lucrarea. Una peste alta, prin oameni se face lucrarea Lui. Adică, în toți acești ani, lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, ci a fost în continuare dusă mai departe în oameni, până astăzi. Deși Dumnezeu a rostit atât de multe cuvinte și a făcut o lucrare atât de mare, omul tot nu-L cunoaște pe Dumnezeu, totul din cauză că Dumnezeu nu S-a arătat niciodată omului și, de asemenea, din cauză că El nu are nicio formă tangibilă. Și astfel, Dumnezeu trebuie să Își ducă lucrarea – lucrarea de a-i face pe toți oamenii să cunoască semnificația practică a Dumnezeului practic – la capăt. Pentru a atinge acest scop, Dumnezeu trebuie să Își reveleze Duhul în mod tangibil pentru oameni și să Își realizeze lucrarea în mijlocul lor. Adică, doar când Duhul lui Dumnezeu ia formă fizică, în carne și oase, și umblă vizibil printre oameni, însoțindu-i în viețile lor, uneori arătându-Se și uneori ascunzându-Se, sunt capabili oamenii să ajungă la o înțelegere mai profundă a Sa. Dacă Dumnezeu ar rămâne doar în trup, El nu ar putea să Își finalizeze lucrarea în întregime. Și, după ce a lucrat în trup o perioadă de timp, îndeplinind lucrarea de slujire care trebuie făcută în trup, Dumnezeu va părăsi trupul și va lucra în lumea spirituală în imaginea trupului, tot așa cum a făcut Isus după ce lucrase o perioadă de timp în umanitatea normală și Își terminase toată lucrarea pe care trebuia să o finalizeze. S-ar putea să vă amintiți acest pasaj din „Calea… (5)” – „Îmi amintesc cum Îmi spunea Tatăl Meu: «Pe pământ, urmează doar voia

Tatălui Tău și du-I la bun sfârșit însărcinarea. Nimic altceva nu Te privește»". Ce vezi în acest pasaj? Când Dumnezeu vine pe pământ, El Își face lucrarea numai în cadrul divinității, adică ceea ce Duhul ceresc I-a încredințat Dumnezeului întrupat. Când vine, El doar vorbește peste tot pământul, pentru a da glas cuvântărilor Sale prin diverse mijloace și din diferite perspective. Scopurile Sale și principiul de lucru vizează îndeosebi suplinirea lipsurilor omului și învățarea acestuia și El nu Se preocupă cu lucruri precum relațiile interpersonale sau detaliile vieților oamenilor. Principala Sa lucrare de slujire este de a vorbi în numele Duhului. Adică, atunci când Duhul lui Dumnezeu apare tangibil în trup, El doar aprovizionează viața omului și eliberează adevărul. El nu se implică în lucrarea omului, ceea ce înseamnă că El nu ia parte la lucrarea omenirii. Oamenii nu pot face lucrarea divină, iar Dumnezeu nu ia parte la lucrarea omului. În toți anii de când Dumnezeu a venit pe acest pământ pentru a-Și realiza lucrarea, El a făcut-o întotdeauna prin oameni. Totuși, acești oameni nu pot fi considerați Dumnezeu întrupat, ci doar cei care sunt folosiți de Dumnezeu. Pe de altă parte, Dumnezeul de astăzi poate vorbi direct din perspectiva divinității, trimițând vocea Duhului și lucrând în numele Duhului. Toți aceia pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor sunt, de asemenea, de exemple ale Duhului lui Dumnezeu care lucrează printr-un trup de carne – așadar de ce nu pot fi ei numiți Dumnezeu? Dar Dumnezeul de astăzi este de asemenea Duhul lui Dumnezeu care lucrează direct în trup, tot așa cum și Isus a fost Duhul lui Dumnezeu care lucra în trup; Amândoi sunt numiți Dumnezeu. Deci, care este diferența? Toți oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor au fost capabili să gândească și să raționeze în mod normal. Toți au înțeles principiile comportamentului uman. Au avut idei omenești normale și au fost înzestrați cu toate lucrurile pe care oamenii normali ar trebui să le aibă. Majoritatea

dintre ei au avut un talent excepțional și o inteligență înnăscută. Când lucrează în acești oameni, Duhul lui Dumnezeu le valorifică talentele, care sunt daruri date de Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu le pune în acțiune talentele, folosindu-le punctele forte în slujba lui Dumnezeu. Totuși, esența lui Dumnezeu este lipsită de idei și de gânduri, nu este denaturată de intenții omenești și chiar e lipsită de ceea ce au oamenii obișnuiți. Adică, El nu este nici măcar familiarizat cu principiile comportamentului uman. Așa stau lucrurile când Dumnezeul din zilele noastre vine pe pământ. Lucrarea Sa și cuvintele Sale nu sunt influențate de intenții omenești sau gânduri omenești, ci sunt o manifestare directă a intențiilor Duhului, iar El lucrează direct în numele lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Duhul vorbește direct, adică divinitatea face lucrarea direct, fără să o amestece cu nicio fărâmă din intențiile omului. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat reprezintă divinitatea în mod direct, nu are gânduri sau idei omenești și nu are o înțelegere a principiilor comportamentului omenesc. Dacă numai divinitatea ar lucra (adică dacă numai Dumnezeu Însuși ar lucra), nu ar fi posibil ca lucrarea lui Dumnezeu să fie îndeplinită pe pământ. Așadar, când Dumnezeu vine pe pământ, El trebuie să aibă un număr mic de oameni pe care îi folosește pentru a lucra în omenire împreună cu lucrarea pe care Dumnezeu o face în divinitate. Altfel spus, El folosește lucrarea omenească pentru a-Și sprijini lucrarea divină. Dacă nu, omul nu ar avea cum să se implice direct în lucrarea divină. Astfel au stat lucrurile cu Isus și ucenicii Săi. În timpul petrecut în lume, Isus a abolit vechile legi și a stabilit noi porunci. El a rostit, de asemenea, multe cuvinte. Toată această lucrare a fost făcută în divinitate. Ceilalți, precum Petru, Pavel și Ioan, și-au întemeiat toți lucrarea ulterioară pe baza cuvintelor lui Isus. Adică, Dumnezeu Și-a lansat lucrarea în acea epocă, inaugurând începutul Epocii Harului; aceasta înseamnă că El a deschis o nouă eră, abolind-o pe cea veche și, de asemenea, împlinind

cuvintele „Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul”. Cu alte cuvinte, omul trebuie să realizeze lucrarea omenească pe baza lucrării divine. După ce Isus a spus tot ceea ce trebuia să spună și Și-a terminat lucrarea pe pământ, l-a părăsit pe om. După aceasta, toți oamenii, lucrând, au făcut-o conform principiilor exprimate în cuvintele Sale și au practicat conform adevărurilor despre care a vorbit El. Toți acești oameni au lucrat pentru Isus. Dacă ar fi fost Isus singur care să facă toată lucrarea, indiferent cât de multe cuvinte a rostit, oamenii nu ar fi avut cum să interacționeze cu cuvintele Sale, pentru că El lucra în divinitate și putea rosti doar cuvinte izvorâte din divinitate și nu ar fi putut explica lucrurile așa încât oamenii normali să-I poată înțelege cuvintele. Și astfel, El a trebuit să îi pună pe apostolii și profeții care au venit după El să Îi suplimenteze lucrarea. Acesta este principiul potrivit căruia Dumnezeul întrupat Își face lucrarea – folosind trupul încarnat pentru a vorbi și a lucra pentru ca astfel să ducă la bun sfârșit lucrarea divinității și, mai apoi, folosind câțiva, sau poate mai mulți oameni care se conformează intențiilor lui Dumnezeu pentru a suplimenta lucrarea Sa. Adică, Dumnezeu îi folosește pe oamenii care se conformează intențiilor Sale pentru a face lucrarea de păstorire și udare a umanității astfel încât aleșii lui Dumnezeu să poată intra în adevărul-realitate.

Dacă, atunci când a venit în trup, Dumnezeu ar fi făcut doar lucrarea divinității și nu ar fi existat oameni care se conformează intențiilor Lui și care să lucreze la unison cu El, atunci omul ar fi fost incapabil să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu sau să interacționeze cu El. Dumnezeu trebuie să folosească oameni obișnuiți, care se conformează intențiilor Sale, pentru a finaliza această lucrare, pentru a veghea asupra bisericilor și a le păstori, astfel încât să poată fi atins nivelul pe care procesele cognitive ale omului, creierul său, pot să-l imagineze. Cu alte cuvinte, Dumnezeu folosește un număr mic de oameni care se conformează intențiilor Sale pentru a

„traduce” lucrarea pe care El o face în divinitatea Sa, astfel încât să poată fi făcută cunoscută – să transforme limbajul divin în limbaj omenesc, astfel ca toți oamenii să poată să-l priceapă și să-l înțeleagă. Dacă Dumnezeu nu ar face așa, nimeni nu ar înțelege limbajul divin al lui Dumnezeu, din cauză că oamenii care se conformează intențiilor lui Dumnezeu sunt, până la urmă, o minoritate neînsemnată, iar abilitatea omului de a pricepe este redusă. De aceea Dumnezeu alege această metodă numai când lucrează în trupul încarnat. Dacă ar fi doar lucrare divină, nu ar exista nicio modalitate prin care omul să-L cunoască pe Dumnezeu sau să interacționeze cu El, deoarece omul nu înțelege limbajul lui Dumnezeu. Omul este capabil să înțeleagă acest limbaj doar prin intermediul oamenilor care se conformează intențiilor lui Dumnezeu, care clarifică cuvintele Sale. Totuși, dacă ar fi doar astfel de oameni care să lucreze în cadrul omenirii, asta ar putea doar să mențină viața normală a omului; nu ar putea să transforme firea omului. Lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea să aibă un nou punct de început; ar exista doar aceleași cântece vechi, aceleași vechi banalități. Firea vieții oamenilor se va putea schimba și ei vor putea să continue pe cale de-a lungul timpului doar prin intermediul Dumnezeului întrupat, care spune tot ceea ce trebuie spus și face tot ceea ce trebuie făcut în perioada întrupării Sale și numai după ce oamenii lucrează și experimentează conform cuvintelor Sale. Cel care lucrează în divinitate Îl reprezintă pe Dumnezeu, iar aceia care lucrează în cadrul umanității sunt oameni folosiți de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat este diferit în mod esențial de oamenii folosiți de Dumnezeu. Dumnezeul întrupat poate să facă lucrarea divinității, în timp ce oamenii folosiți de Dumnezeu nu pot. La începutul fiecărei epoci, Duhul lui Dumnezeu vorbește în mod personal și lansează noua epocă pentru a-l aduce pe om la un început nou de drum. Când a terminat de vorbit, aceasta înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu în

divinitatea Sa a luat sfârșit. După aceea, toți oamenii se lasă călăuziți de cei folosiți de Dumnezeu pentru a intra în experiența lor de viață. Din același motiv, aceasta este, de asemenea, etapa în care Dumnezeu îl aduce pe om într-o epocă nouă și oferă oamenilor un nou început, moment în care se încheie lucrarea lui Dumnezeu în trup.

Dumnezeu nu vine pe pământ pentru a-Și desăvârși umanitatea normală, și nici pentru a realiza lucrarea umanității normale. Vine numai pentru a face lucrarea divinității în umanitatea normală. Ceea ce Dumnezeu spune referitor la umanitatea normală nu este cum își imaginează oamenii. Pentru om, „umanitate normală" înseamnă să ai o soție sau un soț și fii și fiice, care sunt dovezi ale faptului că ești o persoană normală; totuși, Dumnezeu nu vede lucrurile așa. Pentru El, umanitatea normală înseamnă a avea gânduri omenești obișnuite, vieți omenești obișnuite și a fi născut din oameni obișnuiți. Dar normalitatea Sa, spre deosebire de cum vorbește omul despre normalitate, nu include a avea o soție sau un soț și copii. Adică, pentru om, umanitatea normală despre care vorbește Dumnezeu este ceea ce omul ar considera absența umanității, aproape fără sentimente și aparent fără vreo nevoie trupească, asemenea lui Isus, care a fost o persoană obișnuită doar pe dinafară, având înfățișarea unei persoane obișnuite, dar care, în esență, nu avea în întregime tot ceea ce ar trebui să aibă o persoană obișnuită. Din aceasta se poate vedea că esența Dumnezeului întrupat nu cuprinde tot ceea ce ține de umanitatea normală, ci doar o parte din lucrurile pe care oamenii ar trebui să le aibă, pentru a susține rutina unei vieți normale și a sprijini capacitatea omenească normală de rațiune. Dar aceste lucruri nu au nimic de-a face cu ceea ce omul consideră umanitate normală. Acestea sunt ceea ce Dumnezeu întrupat ar trebui să aibă. Există aceia care susțin, totuși, că despre Dumnezeul întrupat se poate spune că are o umanitate normală doar dacă are o soție, fii șomul consideră umanitate

normală. Acestea sunt ceea ce Dumnezeu întrupat ar trebui să aibă. Există aceia care susțin, totuși, că despre Dumnezeul întrupat se poate spune că are o umanitate norm Nu sunt acestea erezii? Totuși, Dumnezeul întrupat nu poate să răsară din crăpătura unei stânci sau să cadă din cer. El Se poate naște doar într-o familie omenească normală. De aceea are părinți și surori. Acestea sunt lucrurile pe care umanitatea normală a Dumnezeului întrupat ar trebui să le aibă. Așa a fost cazul cu Isus; Isus a avut un tată și o mamă, surori și frați, și toate acestea erau normale. Dar, dacă El ar fi avut o soție și fii și fiice, atunci umanitatea Lui normală nu ar fi fost aceea pe care Dumnezeu a dorit ca Dumnezeul întrupat să o aibă. Dacă așa ar fi stat lucrurile, El nu ar fi putut să lucreze în numele divinității. El a putut să facă lucrarea divinității tocmai datorită faptului că nu a avut soție și copii, și totuși S-a născut din oameni normali, într-o familie normală. Pentru a clarifica aceasta și mai mult, ceea ce Dumnezeu consideră o persoană normală este o persoană născută într-o familie normală. Doar o astfel de persoană este calificată pentru a face o lucrare divină. Dacă, pe de altă parte, persoana a avut o soție, copii sau un soț, acea persoană nu ar putea să facă lucrarea divină, deoarece ar avea doar umanitatea normală de care au nevoie oamenii, dar nu umanitatea normală pe care o pretinde Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu consideră și ceea ce oamenii înțeleg sunt deseori lucruri extrem de diferite, foarte departe unul de altul. În această etapă a lucrării lui Dumnezeu, există multe aspecte care sunt contrare noțiunilor oamenilor și diferă foarte mult de ele. Se poate spune că în această etapă a lucrării lui Dumnezeu numai divinitatea este implicată în lucrare, în timp ce omenirea acordă sprijin. Deoarece Dumnezeu vine pe pământ ca să-Și facă El Însuși lucrarea, mai degrabă decât să-i permită omului să își aducă contribuția, Se întrupează pe Sine Însuși (într-o persoană incompletă, normală) ca să-Și facă lucrarea. El folosește această întrupare pentru a prezenta omenirii o

nouă epocă, pentru a spune omenirii despre următoarea etapă a lucrării Sale și pentru a le cere oamenilor să practice în conformitate cu calea descrisă în cuvintele Sale. Astfel se încheie lucrarea lui Dumnezeu în trup; El este pe cale să plece din rândul oamenilor, fără să mai trăiască în trupul umanității normale, ci mai degrabă îndepărtându-Se de om pentru a-Și continua o altă parte a lucrării. Atunci, folosind oameni care se conformează intențiilor Sale, El Își continuă lucrarea pe pământ în acest grup de oameni, dar în umanitatea lor.

Dumnezeul întrupat nu poate sta cu omul pentru totdeauna deoarece Dumnezeu are mai multe alte lucrări de făcut. El nu poate fi legat de trup; El trebuie să abandoneze trupul pentru a face lucrarea pe care trebuie să o facă, deși face acea lucrare într-un chip trupesc. Când Dumnezeu vine pe pământ, El nu așteaptă până să atingă forma pe care o persoană normală ar trebui să o obțină înainte de a muri și de a părăsi omenirea. Indiferent cât de bătrân este trupul Său, când lucrarea Lui se termină, El pleacă și părăsește oamenii. Pentru El nu există vârstă, El nu Își numără zilele conform duratei de viață omenești; în schimb, El Își termină viața în trup conform etapelor lucrării Sale. Poate există unii care simt că Dumnezeu, venind în trup, trebuie să îmbătrânească într-o anumită măsură, să devină adult, să ajungă la o vârstă înaintată și să plece doar când acel trup moare. Aceasta este imaginația omului; Dumnezeu nu lucrează astfel. El vine în trup numai ca să facă lucrarea pe care El trebuie să o facă, și nu să trăiască viața unui om normal născut din părinți, care crește, își întemeiază o familie, începe o carieră, face și crește copii sau experimentează bucuriile și necazurile vieții – toate activitățile unui om normal. Când Dumnezeu vine pe pământ, acesta este Duhul lui Dumnezeu care îmbracă un trup, care vine în trup, dar Dumnezeu nu duce viața unei persoane normale. El vine doar pentru a îndeplini o parte din planul Său de gestionare. După aceea, El va părăsi

omenirea. Când vine în trup, Duhul lui Dumnezeu nu desăvârșește umanitatea normală a trupului. Mai degrabă, la un moment pe care Dumnezeu l-a predeterminat, divinitatea trece direct la lucru. Apoi, după ce a făcut tot ceea ce trebuie să facă și după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de slujire, lucrarea Duhului lui Dumnezeu în această etapă este terminată, moment în care viața Dumnezeului întrupat se termină, de asemenea, indiferent dacă trupul Său Și-a consumat zilele. Aceasta înseamnă că, indiferent în ce etapă a vieții ajunge trupul, indiferent cât de mult trăiește pe pământ, totul este decis de lucrarea Duhului. Nu are nimic a face cu ceea ce consideră omul a fi umanitate normală. Luați-L pe Isus ca exemplu. El a trăit în trup timp de treizeci și trei de ani și jumătate. În ceea ce privește durata de viață a unui trup omenesc, El nu ar fi trebuit să moară la acea vârstă și nu ar fi trebuit să plece. Dar pe Duhul lui Dumnezeu nu Îl interesa acest lucru. Lucrarea Sa fiind terminată, în acel moment, trupul a fost luat, dispărând împreună cu Duhul. Acesta este principiul prin care Dumnezeu lucrează în trup. Și astfel, la drept vorbind, umanitatea Dumnezeului întrupat nu are o importanță primară. Pentru a reitera, El vine pe pământ nu pentru a trăi viața unei ființe umane normale. El nu Își întemeiază mai întâi o viață normală umană și apoi începe să lucreze. Mai degrabă, atât timp cât El Se naște într-o familie umană normală, El poate face lucrarea divină, lucrare care este neîntinată de intențiile omului, care nu este trupească, una care, cu siguranță, nu adoptă căile societății și nu implică gândurile sau noțiunile omului și, în plus, nu are de-a face cu filosofiile pentru interacțiuni lumești ale omului. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu întrupat intenționează să o facă și ea este, de asemenea, semnificația practică a întrupării Sale. Dumnezeu vine în trup, în principal, pentru a face o etapă a lucrării care trebuie făcută în trup, fără a trece prin alte procese triviale și, în ceea ce privește experiențele unui om normal, El nu le are.

Lucrarea pe care trupul lui Dumnezeu trebuie să o facă nu include experiențe omenești obișnuite. Astfel, Dumnezeu vine în trup pentru a îndeplini lucrarea pe care El trebuie să o îndeplinească în trup. Restul nu are nicio legătură cu El; El nu trece prin atât de multe procese triviale. Odată ce lucrarea Sa este făcută, semnificația întrupării Sale se termină de asemenea. Terminarea acestei etape înseamnă că lucrarea pe care El trebuie să o facă în trup s-a terminat, iar lucrarea de slujire a trupului Său este finalizată. Dar El nu poate să continue să lucreze în trup la nesfârșit. El trebuie să lucreze într-un alt loc, un loc în afara trupului. Doar astfel poate lucrarea Lui să fie realizată pe deplin și să avanseze și mai mult. Dumnezeu lucrează conform planului Său original. El știe la fel de clar precum palma mâinii Sale ce lucrare trebuie să facă și ce lucrare a finalizat. Dumnezeu îl conduce pe fiecare om pe o cale pe care El a predestinat-o deja. Nimeni nu poate scăpa de aceasta. Doar aceia care urmează călăuzirea Duhului lui Dumnezeu vor putea să intre în odihnă. S-ar putea ca, în lucrarea de mai târziu, să nu fie Dumnezeu cel care vorbește în trup pentru a călăuzi omul, ci un Duh cu formă tangibilă care călăuzește viața omului. Doar atunci va putea omul să Îl atingă în mod concret pe Dumnezeu, să se uite la Dumnezeu și să intre mai bine în realitatea pe care o pretinde Dumnezeu, pentru a deveni desăvârșit de Dumnezeul practic. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o îndeplinească și ceea ce El a planificat cu mult timp în urmă. Din aceasta, voi ar trebui să vedeți cu toții calea pe care ar trebui să mergeți!

În credință, ar trebui să ne concentrăm pe realitate – implicarea în ritualuri religioase nu este credință

Câte practici religioase respecți? De câte ori te-ai întors împotriva cuvântului lui Dumnezeu și ai făcut ce ai vrut tu? De câte ori ai pus cuvântul lui Dumnezeu în practică pentru că îți pasă cu adevărat de poverile Sale și cauți să Îi satisfaci intențiile? Ar trebui să înțelegi cuvântul lui Dumnezeu și să-l pui în practică în mod corespunzător. Fii principial în toate acțiunile și faptele tale, deși aceasta nu înseamnă să trăiești după reguli sau să faci ceva în silă, doar de ochii lumii; mai degrabă, înseamnă să practici adevărul și să trăiești după cuvântul lui Dumnezeu. Numai o astfel de practică Îl mulțumește pe Dumnezeu. Fiecare conduită care Îl mulțumește pe Dumnezeu nu este o regulă, ci practicarea adevărului. Unii oameni au o predilecție spre a atrage atenția asupra lor. În prezența fraților și a surorilor lor, s-ar putea să spună că sunt îndatorați lui Dumnezeu, dar, pe la spatele lor, nu practică adevărul și acționează cu totul diferit. Nu sunt aceștia farisei religioși? O persoană care Îl iubește pe Dumnezeu cu adevărat și care deține adevărul este una care Îi este credincioasă lui Dumnezeu, dar care, în exterior, nu se dă în stambă ca fiind astfel. O astfel de persoană e dispusă să practice adevărul când apar situații și nu vorbește și nu se poartă într-un mod care se împotrivește conștiinței sale. Acest tip de persoană demonstrează înțelepciune când apar probleme și este principială în faptele sale, indiferent de circumstanțe. Acest fel de persoană poate sluji sincer. Există unii care adesea arată un pretins devotament îndatoririi lor față de Dumnezeu; ei își petrec zilele cu sprâncenele încruntate de griji, afișând un aer afectat și pretinzând a fi demni de milă. Câtă josnicie! Dacă i-ai întreba „Poți să-mi spui cum Îi ești îndatorat lui Dumnezeu?”, atunci ei

ar rămâne fără cuvinte. Dacă Îi ești credincios lui Dumnezeu, atunci nu vorbi în exterior despre asta; în schimb, demonstrează-ți dragostea pentru Dumnezeu prin practica efectivă și roagă-te Lui cu o inimă sinceră. Toți cei care au de-a face cu Dumnezeu doar verbal și superficial sunt ipocriți! Unii vorbesc despre îndatorirea lor față de Dumnezeu de fiecare dată când se roagă și încep să plângă de câte ori se roagă, chiar și fără să fie mișcați de Duhul Sfânt. Oamenii de felul acesta sunt stăpâniți de ritualuri religioase și de noțiuni; ei trăiesc după astfel de ritualuri și noțiuni, crezând întotdeauna că acele acțiuni Îl mulțumesc pe Dumnezeu și că El agreează evlavia superficială sau lacrimile de tristețe. Ce bine poate să vină din partea unor astfel de oameni absurzi? Pentru a da dovadă de umilință, unii pretind că sunt amabili atunci când vorbesc în prezența altora. Unii sunt slugarnici în mod deliberat în prezența altor oameni, purtându-se ca niște miei fără niciun strop de putere. Este acesta un fel de a fi potrivit oamenilor Împărăției? Oamenii Împărăției ar trebui să fie plini de viață și liberi, inocenți și deschiși, amabili și să trăiască într-o stare de libertate. Ar trebui să aibă integritate și demnitate și să poată mărturisi ferm oriunde merg; asemenea persoane sunt iubite atât de Dumnezeu, cât și de oameni. Aceia care sunt novici în credință au prea multe practici exterioare; ei trebuie să treacă mai întâi printr-o perioadă de emondare și de frângere. Oamenii care cred în Dumnezeu în sinea lor nu pot fi deosebiți la exterior de ceilalți, dar acțiunile și faptele lor sunt demne de laudă. Numai despre astfel de oameni se poate spune că trăiesc cuvântul lui Dumnezeu. Dacă predici Evanghelia în fiecare zi diverșilor oameni, în efortul de a le aduce mântuirea, și cu toate acestea, în final, încă trăiești după reguli și doctrine, atunci nu Îi poți aduce slavă lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt figuri religioase, cât și ipocriți. Ori de câte ori se adună acei oameni religioși, ei întreabă: „Soră, cum ți-a mers zilele acestea?” Ea s-ar putea să răspundă: „Simt că sunt datoare față

de Dumnezeu și că nu pot să-I satisfac intențiile.” O alta ar putea spune: „Și eu, la rândul meu, simt că Îi sunt datoare lui Dumnezeu și că nu pot să-L mulțumesc”. Aceste câteva cuvinte și propoziții exprimă singure lucrurile abjecte din adâncul lor; asemenea cuvinte sunt dintre cele mai detestabile și extrem de respingătoare. Natura unor oameni ca aceștia e în opoziție cu Dumnezeu. Aceia care se concentrează pe realitate comunică orice este în mintea lor și își deschid inimile în părtășie. Nu se implică în niciun fel de exercițiu fals și nu afișează nicio politețe sau veselie goală. Ei sunt întotdeauna direcți și nu se conduc după reguli lumești. Unii oameni au o înclinație spre etalări, chiar până în punctul în care sunt complet lipsiți de rațiune. Când cineva cântă, încep să danseze, fără să-și dea măcar seama că orezul din oalele lor a ars deja. Astfel de oameni nu sunt evlavioși, nici onorabili, și sunt mult prea ușuratici. Toate acest lucruri sunt manifestări ale unei lipse a simțului realității. Când unii oameni au părtășie despre problemele vieții spirituale, deși nu vorbesc despre a-I datora ceva lui Dumnezeu, ei chiar păstrează o dragoste adevărată pentru El în sinea lor. Sentimentul tău de îndatorare față de Dumnezeu nu are nimic de a face cu alți oameni; tu ești îndatorat față de Dumnezeu, nu față de omenire. Ce rost are să vorbești în mod constant despre aceasta celorlalți? Trebuie să pui accentul pe intrarea în realitate, nu pe zelul exterior sau pe expunere. Ce reprezintă faptele bune de suprafață ale oamenilor? Ele reprezintă trupul și nici măcar cele mai bune dintre practicile exterioare nu prezintă viața; pot doar să arate temperamentul tău individual. Practicile exterioare ale omenirii nu pot satisface intențiile lui Dumnezeu. Vorbești în mod constant despre îndatorirea ta față de Dumnezeu și, cu toate acestea, nu poți să susții viața altora sau să le stimulezi inimile iubitoare de Dumnezeu. Crezi că aceste acțiuni ale tale Îl vor mulțumi pe Dumnezeu? Simți că este intenția lui Dumnezeu ca tu să acționez în acest fel și că acțiunile tale sunt

spirituale, dar, de fapt, toate sunt absurde! Tu crezi că ceea ce te mulțumește pe tine și ceea ce ești dispus să faci sunt exact acele lucruri care Îl bucură pe Dumnezeu. Poate ceea ce-ți place ție să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Poate caracterul unei persoane să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Ceea ce te mulțumește pe tine este exact ceea ce Dumnezeu nu poate să sufere, iar obiceiurile tale sunt cele pe care Dumnezeu le disprețuiește și le respinge. Dacă te simți îndatorat, atunci du-te și roagă-te înaintea lui Dumnezeu; nu este nevoie să vorbești altora despre aceasta. Dacă nu te rogi în fața lui Dumnezeu și în schimb atragi în mod constant atenția asupra ta în prezența altora, poate aceasta să satisfacă intențiile lui Dumnezeu? Dacă acțiunile tale sunt întotdeauna doar de fațadă, atunci aceasta înseamnă că ești extrem de vanitos. Ce fel de oameni sunt aceia care fac fapte bune numai de suprafață și sunt lipsiți de realitate? Astfel de oameni sunt doar farisei ipocriți și figuri religioase! Dacă nu vă dezbărați de practicile voastre exterioare și nu sunteți în stare să faceți schimbări, atunci elementele ipocriziei din voi vor crește și mai mult. Cu cât elementele ipocriziei voastre sunt mai mari, cu atât împotrivirea față de Dumnezeu este mai puternică. În final, oamenii ca aceștia vor fi cu siguranță eliminați!

Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu

Ca să fii mărturie pentru Dumnezeu și ca să-l faci de rușine pe marele balaur roșu, trebuie să ai un principiu și să îndeplinești o condiție: trebuie să-L iubești pe Dumnezeu în inima ta și să pătrunzi în cuvintele Lui. Dacă nu pătrunzi în cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nicio cale să-l rușinezi pe Satana. Prin creșterea vieții tale, tu te răzvrătești împotriva marelui balaur roșu și aduci o umilință totală peste el; numai asta înseamnă să-l faci într-adevăr de rușine pe marele balaur roșu. Cu cât ești mai dispus să pui în practică cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mare este dovada dragostei tale față de Dumnezeu și a aversiunii față de marele balaur roșu; cu cât te supui mai mult cuvintelor lui Dumnezeu, cu atât mai mare este dovada dorinței tale pentru adevăr. Oamenii care nu tânjesc după cuvintele lui Dumnezeu sunt oameni fără viață. Astfel de oameni sunt cei în afara cuvintelor lui Dumnezeu, care aparțin religiei. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu au o cunoaștere mai profundă a cuvintelor Lui, mâncând și bând cuvintele Lui. Dacă nu tânjești după cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu poți mânca și nu poți bea cu adevărat cuvintele Sale, și dacă nu cunoști cuvintele lui Dumnezeu nu ai niciun mijloc de a mărturisi despre El sau de a-L mulțumi.

Crezând în Dumnezeu, cum ar trebui să Îl cunoști pe Dumnezeu? Ar trebui să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu pe baza cuvintelor și a lucrării Lui de astăzi, fără abatere sau eroare și, înainte de toate, ar trebui să cunoști lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este temelia cunoașterii lui Dumnezeu. Toate acele diferite erori care nu au o înțelegere pură a cuvintelor lui Dumnezeu sunt noțiuni religioase; ele sunt înțelegeri denaturate. Cea mai mare abilitate a personalităților religioase este luarea cuvintelor lui

Dumnezeu care au fost înțelese în trecut și compararea cuvintelor de astăzi ale lui Dumnezeu cu acelea. Dacă, în slujirea Dumnezeului de astăzi, te agăți de lucrurile dezvăluite de iluminarea Duhului Sfânt în trecut, atunci slujirea ta va cauza o întrerupere, iar practica ta va fi depășită, nimic altceva decât ceremonie religioasă. Dacă tu crezi că cei care slujesc lui Dumnezeu trebuie să fie umili și răbdători în exterior, pe lângă alte calități, și dacă pui în practică acest tip de cunoaștere astăzi, atunci această cunoaștere este o noțiune religioasă; o astfel de practică a devenit o performanță fariseică. Expresia „noțiuni religioase" se referă la lucruri care sunt depășite și învechite (inclusiv înțelegerea cuvintelor spuse anterior de Dumnezeu și a luminii direct revelate de Duhul Sfânt), și dacă sunt puse în practică astăzi, atunci ele întrerup lucrarea lui Dumnezeu și nu aduc niciun beneficiu omului. Dacă oamenii nu pot să curețe acele lucruri dinlăuntrul lor care aparțin noțiunilor religioase, atunci aceste lucruri vor deveni o mare piedică pentru slujirea lui Dumnezeu de către ei. Persoanele cu noțiuni religioase nu au sub nicio formă cum să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt – ele se află în urmă cu un pas, apoi doi. Aceasta din cauză că aceste noțiuni religioase determină omul să devină extraordinar de neprihănit de sine și arogant. Dumnezeu nu simte nostalgie pentru ceea ce a zis și a făcut în trecut; dacă un lucru e depășit, El îl elimină. Chiar nu ești în stare să renunți la noțiunile tale? Dacă te agăți de cuvintele pe care Dumnezeu le-a rostit în trecut, dovedește aceasta că tu cunoști lucrarea lui Dumnezeu? Dacă nu poți să accepți astăzi lumina Duhului Sfânt și, în schimb, te agăți de lumina trecutului, poate asta dovedi că urmezi pașii lui Dumnezeu? Încă nu poți renunța la noțiunile religioase? În acest caz, vei deveni cineva care se opune lui Dumnezeu.

Dacă oamenii pot să renunțe la noțiunile religioase, nu își vor folosi mintea pentru a măsura cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu astăzi, și în

schimb se va supune direct. Chiar dacă lucrarea lui Dumnezeu este astăzi în mod evident diferită de cea a trecutului, tu tot ești în stare să renunți la concepțiile din trecut și să te supui direct lucrării lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ești capabil de o astfel de înțelegere și ții la loc de cinste lucrarea lui Dumnezeu de astăzi, indiferent cum a lucrat Dumnezeu în trecut, atunci ești cineva care a renunțat la noțiunile lui, care se supune lui Dumnezeu și care este în stare să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu și să urmeze pașii Săi. Prin aceasta, vei fi cineva care se supune cu adevărat lui Dumnezeu. Tu nu analizezi sau cercetezi lucrarea lui Dumnezeu; este ca și cum Dumnezeu Și-ar fi uitat lucrarea Lui anterioară și tu ai fi uitat-o, de asemenea. Prezentul este prezent, iar trecutul este trecut și, întrucât de astăzi, Dumnezeu a lăsat la o parte ceea ce a făcut în trecut, nu trebuie să te preocupi în continuare de acestea. Numai o astfel de persoană este una care se supune pe deplin lui Dumnezeu și care a renunțat complet la noțiunile sale religioase.

Deoarece există întotdeauna noi evoluții în lucrarea lui Dumnezeu, există o lucrare care devine depășită și veche pe măsură ce noua lucrare se naște. Aceste tipuri diferite de lucrare, veche și nouă, nu sunt contradictorii, ci complementare; fiecare pas continuă de la ultimul. Întrucât există o nouă lucrare, lucrurile vechi trebuie, desigur, eliminate. De exemplu, unele dintre practicile de lungă durată și zicerile obișnuite ale omului, însoțite de mulți ani de experiență și învățături ale acestuia, au format și formează tot felul de noțiuni în mintea omului. Faptul că Dumnezeu încă nu Și-a dezvăluit pe deplin fața adevărată și firea inerentă față de om, împreună cu răspândirea de-a lungul multor ani a teoriilor tradiționale din cele mai vechi timpuri, au fost și mai favorabile ca omul să-și formeze astfel de noțiuni. Este corect să spunem că, în cursul credinței omului în Dumnezeu, influența diferitelor noțiuni a dus la formarea și evoluția continuă în om a tot felul de înțelegeri

noționale despre Dumnezeu, ceea ce a făcut ca mulți oameni religioși care slujesc lui Dumnezeu să devină dușmanii Lui. Astfel, cu cât sunt mai puternice noțiunile religioase ale oamenilor, cu atât se opun mai mult lui Dumnezeu și cu atât mai mult sunt ei dușmanii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna nouă și nu este niciodată veche; niciodată nu formează doctrine ci, mai degrabă, se schimbă și se reînnoiește continuu într-o măsură mai mare sau mai mică. A lucra în acest mod este o expresie a firii inerente a lui Dumnezeu Însuși. Este, de asemenea, principiul inerent al lucrării lui Dumnezeu și unul dintre mijloacele prin care Dumnezeu Își realizează lucrarea Sa de gestionare. Dacă Dumnezeu nu ar lucra în acest fel, omul nu s-ar schimba sau nu ar putea să-L cunoască pe Dumnezeu, iar Satana nu ar fi înfrânt. Astfel, în lucrarea Sa, există continuu schimbări care par neobișnuite, dar care sunt de fapt periodice. Cu toate acestea, modul în care omul crede în Dumnezeu este destul de diferit. El se agață de doctrinele și sistemele vechi, familiare și, cu cât sunt mai vechi, cu atât sunt mai plăcute pentru el. Cum ar putea mintea nesăbuită a omului, o minte care este la fel de intransigentă ca piatra, să accepte atât de multă muncă nouă și cuvinte ale lui Dumnezeu de nepătruns? Omul detestă Dumnezeul care este mereu nou și niciodată vechi; lui îi place doar anticul Dumnezeu învechit, care are dinții lungi, părul alb și care este blocat pe loc. Așadar, pentru că Dumnezeu și omul au fiecare propriile lor preferințe, omul a devenit dușmanul lui Dumnezeu. Multe dintre aceste contradicții există încă și astăzi, într-un moment în care Dumnezeu a făcut o nouă lucrare timp de aproape 6000 de ani. Acestea sunt, prin urmare, dincolo de remediere. Poate că este din cauza încăpățânării omului sau a inviolabilității decretelor administrative ale lui Dumnezeu de către orice om – dar acei clerici și femei încă se agață de cărți vechi și de hârtii mucegăite, în timp ce Dumnezeu își continuă lucrarea Sa neterminată de gestionare ca și cum nu ar avea pe

nimeni de partea Lui. Deși aceste contradicții fac omul și pe Dumnezeu dușmani și sunt chiar de nerezolvat, Dumnezeu nu le acordă nicio atenție, ca și cum ar fi acolo și nu ar fi acolo. Omul, totuși, se leagă de convingerile și noțiunile sale și nu renunță niciodată la ele. Totuși, un lucru este evident: chiar dacă omul nu se abate de la poziția sa, picioarele lui Dumnezeu se mișcă mereu și El își schimbă întotdeauna poziția în funcție de mediul înconjurător. În final, omul va fi învins fără luptă. Între timp, Dumnezeu este cel mai mare dușman al tuturor dușmanilor Lui învinși și este, de asemenea, campionul oamenilor învinși și totodată al celor neînvinși. Cine poate să concureze cu Dumnezeu și să fie victorios? Noțiunile omului par a veni de la Dumnezeu, deoarece multe dintre ele s-au născut la începutul lucrării lui Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu nu-l iartă pe om din cauza aceasta și, de altfel, El nu laudă omul pentru crearea de serii după serii de produse „pentru Dumnezeu", în urma lucrării Sale, care sunt în afara lucrării Lui. În schimb, El este extrem de dezgustat de noțiunile omului și de credințele vechi, pioase, și nu are de gând să conștientizeze data la care aceste noțiuni au apărut pentru prima dată. El nu acceptă deloc faptul că aceste noțiuni sunt cauzate de lucrarea Lui, deoarece noțiunile omului sunt răspândite de om; sursa lor este în gândurile și în mintea omului – nu este Dumnezeu, ci Satana. Intenția lui Dumnezeu a fost întotdeauna ca lucrarea Sa să fie nouă și vie, nu veche și moartă, iar ceea ce El îl face pe om să respecte variază în funcție de epocă și perioadă și nu este veșnic și imuabil. Aceasta este pentru că El este un Dumnezeu care determină omul să trăiască și să fie nou, mai degrabă decât un diavol care face ca omul să moară și să fie bătrân. Nu înțelegeți încă asta? Ai noțiuni despre Dumnezeu și ești incapabil să renunți la ele pentru că ești închis la minte. Nu este pentru că lucrarea lui Dumnezeu are prea puțin sens, nici pentru că lucrarea Sa nu ține cont de sentimentele omului și, în plus, nici pentru că Dumnezeu este întotdeauna

neglijent în îndatoririle Lui. Nu poți renunța la noțiunile tale pentru că ești prea lipsit de supunere și pentru că nu ai nici cea mai mică asemănare a unei ființe create, și nu pentru că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine. Tu ai cauzat toate astea și nu au nicio legătură cu Dumnezeu; toate suferințele și nenorocirile sunt create de om. Gândurile lui Dumnezeu sunt întotdeauna bune: El nu Își dorește să te facă să îți creezi noțiuni, ci Își dorește să te schimbi și să te reînnoiești cu trecerea veacurilor. Cu toate acestea, nu știi ce este bine pentru tine și întotdeauna scrutezi sau analizezi. Nu este faptul că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine, ci că îți lipsește o inimă cu frică de Dumnezeu, iar răzvrătirea ta este prea mare. O mică ființă creată care îndrăznește să ia o parte neînsemnată din ceea ce a fost dat anterior de Dumnezeu și care după aceea se întoarce și-L atacă pe Dumnezeu folosind-o – nu este aceasta răzvrătirea omului? Oamenii, este corect să spunem, sunt absolut necalificați să-și exprime punctele de vedere în fața lui Dumnezeu, și sunt cu atât mai puțin calificați să-și prezinte după bunul plac limbajul ordinar, putred și înflorit – ca să nu spunem mai mult despre aceste noțiuni mucegăite. Nu sunt ele cu atât mai mult fără nicio valoare?

Cineva care slujește cu adevărat lui Dumnezeu este cineva care e conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, potrivit pentru bunul folos al lui Dumnezeu și este capabil să renunțe la noțiunile religioase. Dacă vrei să mănânci și să bei eficient cuvintele lui Dumnezeu, atunci trebuie să renunți la noțiunile tale religioase. Dacă dorești să Îi slujești lui Dumnezeu, atunci este cu atât mai necesar să renunți la noțiunile religioase și să te supui cuvintelor lui Dumnezeu în toate. Asta ar trebui să aibă cineva care Îi slujește lui Dumnezeu. Dacă îți lipsește această cunoaștere, de îndată ce vei sluji, vei cauza distrugeri și tulburări, iar dacă nu renunți la noțiunile tale, atunci vei fi în mod inevitabil doborât la pământ de Dumnezeu, fără să te poți ridica vreodată din nou. Luați prezentul, de exemplu: multe dintre

cuvântările și lucrările de astăzi sunt incompatibile cu Biblia și cu lucrarea făcută anterior de Dumnezeu și, dacă nu ai dorința de a te supune, atunci poți cădea oricând. Dacă-ți dorești să slujești în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, atunci trebuie să renunți mai întâi la noțiunile religioase și să-ți revizuiești opiniile. Multe din cele ce se vor spune vor fi incompatibile cu ceea ce s-a spus în trecut și dacă acum nu ai voința de a te supune, nu vei putea merge pe calea ce urmează. Dacă una dintre metodele de lucru ale lui Dumnezeu s-a înrădăcinat înăuntrul tău și nu ai renunțat niciodată la ea, atunci această metodă va deveni noțiunea ta religioasă. Dacă ceea ce este Dumnezeu s-a înrădăcinat în tine, atunci ai câștigat adevărul, și dacă cuvintele și adevărul lui Dumnezeu sunt capabile să îți devină viață, nu vei mai avea noțiuni despre Dumnezeu. Cei ce posedă o adevărata cunoaștere de Dumnezeu nu vor avea noțiuni și nu vor respecta reglementări.

Pune-ți aceste întrebări pentru a te menține atent:

1. Cunoașterea din tine perturbă slujirea ta față de Dumnezeu?

2. Câte practici religioase există în viața ta de zi cu zi? Dacă doar afișezi aparența pietății, înseamnă că viața ta a crescut și s-a maturizat?

3. Când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, poți renunța la noțiunile tale religioase?

4. Când te rogi, ești în stare să te îndepărtezi de la ceremonia religioasă?

5. Ești cineva potrivit pentru folosul lui Dumnezeu?

6. Câte dintre cunoștințele tale despre Dumnezeu conțin noțiuni religioase?

Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii

Acum, trebuie să căutați să deveniți oamenii lui Dumnezeu și veți începe să intrați deplin pe drumul cel bun. Să fiți oamenii lui Dumnezeu înseamnă să intrați în Epoca Împărăției. Astăzi, începeți în mod oficial să pătrundeți în ucenicia Împărăției, iar viețile voastre viitoare vor înceta să mai fie la fel de lâncede și neglijente cum erau înainte; trăind în acest fel, este imposibil să atingeți standardele cerute de Dumnezeu. Dacă nu simți nicio urgență, atunci acest lucru arată că nu ai nicio dorință să te îmbunătățești, că ceea ce urmărești e vag și confuz și că ești incapabil să satisfaci intențiile lui Dumnezeu. Pătrunderea în ucenicia Împărăției reprezintă debutul vieții oamenilor lui Dumnezeu – ești dispus să accepți o astfel de ucenicie? Ești dispus să simți un sentiment de urgență? Ești dispus să trăiești sub disciplina lui Dumnezeu? Ești dispus să trăiești sub mustrarea lui Dumnezeu? Când cuvintele lui Dumnezeu vor veni peste tine și te vor testa, cum vei acționa? Și ce vei face când te vei confrunta cu tot felul de fapte? În trecut, atenția ta nu era concentrată asupra vieții; astăzi, trebuie să te concentrezi pe a intra în viața-realitate și să cauți schimbări în firea vieții tale. Asta e ceea ce trebuie dobândit de către oamenii Împărăției. Toți cei care sunt oamenii lui Dumnezeu trebuie să aibă viață, trebuie să accepte ucenicia Împărăției și să caute schimbări în firea vieții lor. Asta cere Dumnezeu de la oamenii Împărăției.

Cerințele lui Dumnezeu pentru oamenii Împărăției sunt după cum urmează:

1. Ei trebuie să accepte însărcinările date de Dumnezeu. Adică trebuie să accepte toate cuvintele rostite în lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe

urmă.

2. Ei trebuie să intre în ucenicia Împărăției.

3. Ei trebuie să caute să le fie atinse inimile de Dumnezeu. Când inima ta s-a întors complet la Dumnezeu și ai o viață spirituală normală, vei trăi în tărâmul libertății, ceea ce înseamnă că vei trăi sub grija și protecția dragostei lui Dumnezeu. Numai atunci când trăiești sub grija și protecția lui Dumnezeu Îi vei aparține lui Dumnezeu.

4. Ei trebuie să fie câștigați de Dumnezeu.

5. Ei trebuie să devină o manifestare a gloriei lui Dumnezeu pe pământ.

Aceste cinci puncte reprezintă însărcinările Mele pentru voi. Cuvintele Mele sunt rostite către oamenii lui Dumnezeu și, dacă nu ești dispus să accepți aceste însărcinări, nu te voi forța – dar, dacă le accepți cu adevărat, atunci vei fi în stare să urmezi voia lui Dumnezeu. Astăzi, începeți să acceptați însărcinările date de Dumnezeu și urmăriți să deveniți poporul Împărăției și să atingeți standardele necesare pentru a fi poporul Împărăției. Acesta este primul pas al intrării. Dacă dorești să urmezi întru totul voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să accepți aceste cinci însărcinări și, dacă ești capabil să le îndeplinești, vei fi în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și cu siguranță Dumnezeu Se va folosi mult de tine. Ceea ce este crucial astăzi e să pătrunzi în instruirea pentru Împărăție. Pătrunderea în instruirea pentru Împărăție implică viața spirituală. Anterior, nu s-a vorbit despre viața spirituală, dar astăzi, pe măsură ce începi să pătrunzi în instruirea pentru Împărăție, tu intri în mod oficial în viața spirituală.

Ce fel de viață este viața spirituală? Viața spirituală este aceea în care inima ta s-a întors complet la Dumnezeu și este capabilă să fie atentă la

dragostea lui Dumnezeu. Este aceea în care trăiești în cuvintele lui Dumnezeu și nimic altceva nu îți ocupă inima, ești capabil să pricepi intențiile lui Dumnezeu astăzi și ești îndrumat de lumina de astăzi a Duhului Sfânt pentru a-ți face datoria. O astfel de viață între om și Dumnezeu este viața spirituală. Dacă nu reușești să urmezi lumina zilei de astăzi, atunci s-a căscat o prăpastie în relația ta cu Dumnezeu – poate că a fost chiar retezată – și tu ești lipsit de o viață spirituală normală. O relație normală cu Dumnezeu este construită pe temelia acceptării cuvintelor lui Dumnezeu astăzi. Ai o viață spirituală normală? Ai o relație normală cu Dumnezeu? Ești cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt? Dacă ești capabil să urmărești lumina de astăzi a Duhului Sfânt, să pricepi intențiile lui Dumnezeu din cuvintele Sale și să pătrunzi în aceste cuvinte, atunci ești cineva care urmează curentul Duhului Sfânt. Dacă nu urmezi curentul Duhului Sfânt, atunci ești, fără îndoială, cineva care nu urmărește adevărul. Duhul Sfânt nu are nicio șansă de a lucra în cei care nu doresc să se îmbunătățească și, prin urmare, astfel de oameni nu pot niciodată să-și adune puterile și sunt întotdeauna negativi. Astăzi, urmezi tu curentul Duhului Sfânt? Ești în curentul Duhului Sfânt? Ai ieșit dintr-o stare de negativitate? Toți cei care cred în cuvintele lui Dumnezeu, care iau lucrarea lui Dumnezeu drept temelie și urmează lumina Duhului Sfânt de astăzi – sunt cu toții în curentul Duhului Sfânt. Dacă tu crezi că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt în mod neechivoc adevărate și corecte și dacă tu crezi cuvintele lui Dumnezeu indiferent de ceea ce spune El, atunci ești cineva care urmărește pătrunderea în lucrarea lui Dumnezeu și, astfel, satisfaci intențiile lui Dumnezeu.

Pentru a pătrunde în curentul Duhului Sfânt, trebuie să ai o relație normală cu Dumnezeu și trebuie să te lepezi mai întâi de starea ta de negativitate. Unii oameni urmează întotdeauna mulțimea, iar inimile lor se

îndepărtează prea mult de Dumnezeu; astfel de oameni nu au nicio dorință de a se îmbunătăți, iar standardele pe care le urmăresc sunt prea scăzute. Doar a căuta să-L iubești pe Dumnezeu și să fii câștigat de către El intenția lui Dumnezeu. Există oameni care își folosesc conștiința doar pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu, dar acest lucru nu poate îndeplini intențiile lui Dumnezeu; cu cât sunt mai înalte standardele pe care le urmărești, cu atât acest lucru va fi mai în armonie cu intențiile lui Dumnezeu. Ca persoane normale, care urmăresc iubirea față de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a urma voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost selectat de Dumnezeu poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație. Pentru că ați fost selectați de Dumnezeu și sunteți ridicați de Dumnezeu și, în plus, datorită iubirii lui Dumnezeu pentru voi, ați înțeles viața adevărată și știți cum să trăiți o viață care este de o valoare maximă. Aceasta nu se datorează bunei voastre urmăriri, ci harului lui Dumnezeu; Cel care a deschis ochii duhului vostru a fost Dumnezeu, iar Cel care v-a atins inima a fost Duhul lui Dumnezeu, dându-vă șansa de a veni înaintea Lui. Dacă Duhul lui Dumnezeu nu v-ar fi luminat, atunci ați fi incapabili să vedeți ce este minunat la Dumnezeu și nici nu ar fi posibil să-L iubiți. Numai pentru că Duhul lui Dumnezeu a atins inimile oamenilor, acestea s-au întors la Dumnezeu. Uneori, când te bucuri de cuvintele lui Dumnezeu, duhul tău este atins și simți că nu poți decât să-L iubești pe Dumnezeu, că există o mare putere în tine și că nu

există nimic altceva ce nu poți lăsa la o parte. Dacă simți astfel, atunci ai fost atins de Duhul lui Dumnezeu, iar inima ta s-a întors în totalitate la Dumnezeu și te vei ruga lui Dumnezeu și vei spune: „O, Dumnezeule! Noi am fost cu adevărat predestinați și aleși de Tine. Mă mândresc cu slava Ta și mă simt glorios să fiu unul dintre oamenii Tăi. Voi sacrifica totul și voi da orice pentru a urma voia Ta și Îți voi dedica toți anii mei și o viață întreagă de eforturi". Când te rogi așa, în inima ta vor exista iubire nesfârșită și supunere adevărată față de Dumnezeu. Ai avut vreodată o experiență ca aceasta? Dacă oamenii sunt adesea atinși de Duhul lui Dumnezeu, atunci sunt deosebit de dornici să se dedice lui Dumnezeu în rugăciunile lor: „O, Dumnezeule! Doresc să văd ziua Ta glorioasă și doresc să trăiesc pentru Tine – nimic nu este mai demn sau mai semnificativ decât să trăiesc pentru Tine, și nu am nici cea mai mică dorință de a trăi pentru Satana și pentru trup. Permițându-mi să trăiesc azi pentru Tine, Tu mă ridici". Când te-ai rugat în acest fel, vei simți că nu poți să nu-I dai inima ta lui Dumnezeu, că trebuie să-L câștigi pe Dumnezeu și că ai urî să mori fără să-L fi câștigat cât timp ești în viață. După ce ai rostit o astfel de rugăciune, va exista o putere inepuizabilă în tine și nu vei ști de unde vine; în inima ta va fi o putere nelimitată și vei avea sentimentul că Dumnezeu este atât de minunat și că merită să fie iubit. Acesta este momentul în care vei fi fost atins de Dumnezeu. Toți aceia care au avut o astfel de experiență au fost atinși de Dumnezeu. Cei care sunt deseori atinși de Dumnezeu au parte de schimbări în viața lor, sunt capabili să ia o decizie și sunt dispuși să-L câștige pe Dumnezeu întru totul, inimile lor iubitoare de Dumnezeu sunt oarecum mai puternice, iar inimile lor s-au întors complet la Dumnezeu. Ei nu țin cont de familie, de lume, de situații complicate sau de viitorul lor și sunt dispuși să-I dedice o viață de eforturi lui Dumnezeu. Toți cei care au fost atinși de

Duhul lui Dumnezeu sunt oameni care caută adevărul și care au speranța de a fi desăvârșiți de Dumnezeu.

Ți-ai întors inima către Dumnezeu? Ți-a fost atinsă inima de Duhul lui Dumnezeu? Dacă nu ai avut niciodată o astfel de experiență și dacă nu te-ai rugat niciodată în așa fel, atunci asta arată că Dumnezeu nu are niciun loc în inima ta. Toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu și care au fost atinși de Duhul lui Dumnezeu au lucrarea lui Dumnezeu, ceea ce arată că dragostea și cuvintele lui Dumnezeu au prins rădăcini în ei. Unii oameni spun: „Nu sunt la fel de serios ca tine în rugăciunile mele, nici nu sunt atât de atins de Dumnezeu; uneori – când meditez și mă rog – simt că Dumnezeu este minunat, iar inima mea este atinsă de Dumnezeu". Nimic nu este mai important decât inima omului. Când inima ta s-a întors la Dumnezeu, toată ființa ta se va fi întors la El și, în acel moment, inima ta va fi fost atinsă de Duhul lui Dumnezeu. Cei mai mulți dintre voi au avut o astfel de experiență – doar că profunzimile experiențelor voastre nu sunt aceleași. Unii oameni zic: „Eu nu spun multe cuvinte de rugăciune, doar ascult părtășia altora și puterea crește înăuntrul meu". Aceasta arată că ai fost atins de Dumnezeu pe dinăuntru. Oamenii care au fost atinși de Dumnezeu pe dinăuntru sunt inspirați atunci când ascultă părtășia altora; dacă inima unei persoane rămâne complet nemișcată atunci când aude cuvinte inspirate, atunci asta dovedește că lucrarea Duhului Sfânt nu este înăuntrul său. Nu există dorință în interiorul lor, ceea ce dovedește că nu au deloc hotărâre și, astfel, sunt fără lucrarea Duhului Sfânt. Dacă o persoană a fost atinsă de Dumnezeu, ea va avea o reacție când va auzi cuvintele lui Dumnezeu; dacă nu a fost atinsă de Dumnezeu, atunci nu s-a implicat în cuvintele Lui, acestea nu au nicio legătură cu ea și este incapabilă să fie luminată. Cei care au auzit cuvintele lui Dumnezeu și nu au avut nicio reacție sunt oameni care nu au fost atinși de Dumnezeu – sunt oameni fără

lucrarea Duhului Sfânt. Toți cei care sunt capabili să accepte noua lumină sunt atinși și stăpâniți de lucrarea Duhului Sfânt.

Evaluează-te:

1. Ești în mijlocul lucrării actuale a Duhului Sfânt?

2. S-a întors inima ta spre Dumnezeu? Ai fost atins de Dumnezeu?

3. Cuvintele lui Dumnezeu au prins rădăcini în tine?

4. Practica ta este construită pe temelia cerințelor lui Dumnezeu?

5. Trăiești sub îndrumarea luminii actuale a Duhului Sfânt?

6. Inima ta este guvernată de vechi noțiuni, sau este guvernată de cuvintele de astăzi ale lui Dumnezeu?

Auzind aceste cuvinte, care este reacția voastră interioară? După toți acești ani în care ai crezut, ai tu cuvintele lui Dumnezeu drept viața ta? A avut loc o schimbare în firea ta coruptă de dinainte? În conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi, știi ce înseamnă să ai viață și ce înseamnă să fii fără viață? Vă este clar acest lucru? Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți intrarea în viață sau satisfacerea intențiilor lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă lucrurile despre care ai părtășie și în care cauți să intri nu sunt centrate în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați.

Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot face nimic care să fie în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și, chiar dacă Îl slujesc pe Dumnezeu, Îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu dorește o slujire care să fie în conformitate cu intențiile Sale; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni tulbură și perturbă, iar o astfel de slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu

siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu Dumnezeu. „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt” înseamnă să înțelegi intențiile lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să I te supui și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și răzvrătirea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată. Cei care sunt eliminați prin lucrarea Duhului Sfânt sunt oameni incapabili să urmeze cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și care se răzvrătesc împotriva celei mai recente lucrări a lui Dumnezeu. Faptul că astfel de oameni se opun în mod deschis lui Dumnezeu este pentru că Dumnezeu a întreprins o lucrare nouă și pentru că imaginea Sa nu este aceeași cu cea din noțiunile lor – ca urmare, ei se opun în mod deschis lui Dumnezeu și emit judecăți asupra lui Dumnezeu, ceea ce duce la disprețuirea și respingerea lor de către Dumnezeu. Deținerea cunoștințelor legate de lucrarea cea mai recentă a lui Dumnezeu nu este o chestiune ușoară, dar dacă oamenii au de gând să se supună lucrării lui Dumnezeu și să caute lucrarea Lui, atunci vor avea șansa de a-L vedea pe Dumnezeu și vor avea șansa de a dobândi cea mai recentă îndrumare a Duhului Sfânt. Cei care se opun în mod intenționat lucrării lui Dumnezeu nu pot primi luminarea Duhului Sfânt sau îndrumarea lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii pot primi sau nu cea mai recentă lucrare a

lui Dumnezeu depinde de harul lui Dumnezeu, depinde de căutarea lor și de intențiile lor.

Toți cei care sunt capabili să se supună cuvântărilor prezente ale Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Nu contează cum obișnuiau să fie, sau cum obișnuia să lucreze Duhul Sfânt în ei – cei care au câștigat cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu sunt cei mai binecuvântați, iar cei care nu reușesc să urmeze cea mai recentă lucrare de astăzi sunt eliminați. Dumnezeu îi vrea pe cei care sunt capabili să accepte noua lumină și îi vrea pe cei care acceptă și cunosc ultima Sa lucrare. De ce se spune că trebuie să fii o fecioară castă? O fecioară castă este capabilă să caute lucrarea Duhului Sfânt și să înțeleagă lucrurile noi și, în plus, este capabilă să se lepede de noțiuni vechi și să se supună astăzi lucrării lui Dumnezeu. Acest grup de oameni, care acceptă cea mai nouă lucrare de astăzi, au fost predestinați de Dumnezeu înaintea veacurilor și sunt cei mai binecuvântați oameni. Voi auziți direct glasul lui Dumnezeu și zăriți arătarea lui Dumnezeu și astfel, pretutindeni în ceruri și pe pământ și de-a lungul veacurilor, nimeni nu a fost mai binecuvântat decât voi, acest grup de oameni. Toate acestea sunt datorită lucrării lui Dumnezeu, datorită predestinării și selecției de către Dumnezeu și datorită harului lui Dumnezeu; dacă Dumnezeu nu ar fi vorbit și nu Și-ar fi rostit cuvintele, ar putea condițiile voastre să fie așa cum sunt astăzi? Astfel, fie ca toată gloria și lauda să-I fie închinate lui Dumnezeu, pentru că toate acestea se datorează faptului că Dumnezeu te ridică. Având în minte aceste lucruri, ai putea fi în continuare negativ? Oare puterea ta ar fi tot incapabilă să iasă la suprafață?

Faptul că poți să accepți judecata, mustrarea, lovirea și rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu și, în plus, că poți să accepți însărcinările date de El, a fost predestinat de Dumnezeu dinainte de veacuri și astfel, nu trebuie să fii prea necăjit când ești mustrat. Nimeni nu poate lua lucrarea care a fost

făcută în voi și binecuvântările care au fost pogorâte asupra voastră și nimeni nu poate lua tot ceea ce v-a fost dat. Oamenii religioși nu suportă nicio comparație cu voi. Nu aveți o expertiză biblică bogată și nu sunteți dotați cu teorie religioasă, dar, pentru că Dumnezeu a lucrat în voi, ați dobândit mai mult decât oricine altcineva pe parcursul veacurilor – și astfel, aceasta este cea mai mare binecuvântare a voastră. Datorită acesteia, trebuie să fiți și mai dăruiți lui Dumnezeu și chiar și mai loiali lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu te ridică, trebuie să-ți consolidezi eforturile și trebuie să-ți pregătești statura pentru a accepta însărcinările date de Dumnezeu. Trebuie să rămâi ferm în locul pe care ți l-a dat Dumnezeu, să urmărești să devii unul dintre oamenii lui Dumnezeu, să accepți ucenicia Împărăției, să fii câștigat de Dumnezeu și, în cele din urmă, să devii o mărturie glorioasă pentru Dumnezeu. Ai tu aceste hotărâri? Dacă ai astfel de hotărâri, atunci, în cele din urmă, ești sigur că vei fi câștigat de Dumnezeu și vei deveni o mărturie glorioasă pentru Dumnezeu. Ar trebui să înțelegi că principala însărcinare este să fii câștigat de Dumnezeu și să devii o mărturie glorioasă pentru El. Aceasta este intenția lui Dumnezeu.

Cuvintele Duhului Sfânt de astăzi sunt dinamica lucrării Duhului Sfânt, iar luminarea continuă a omului din partea Duhului Sfânt din această perioadă este tendința lucrării Duhului Sfânt. Și care este astăzi tendința în lucrarea Duhului Sfânt? Este conducerea poporului în lucrarea lui Dumnezeu astăzi și într-o viață spirituală normală. Există mai mulți pași pentru a pătrunde într-o viață spirituală normală:

1. În primul rând, trebuie să-ți reverși inima în cuvintele lui Dumnezeu. Nu trebuie să urmărești cuvintele lui Dumnezeu din trecut și nu trebuie să le studiezi, nici să le compari cu cuvintele de astăzi. În schimb, trebuie să îți reverși complet inima în cuvintele din prezent ale lui Dumnezeu. Dacă există oameni care încă mai doresc să citească cuvintele

lui Dumnezeu, cărțile spirituale sau alte relatări ale predicării din trecut și care nu urmează cuvintele Duhului Sfânt de astăzi, atunci ei sunt cei mai nechibzuiți oameni; Dumnezeu detestă astfel de oameni. Dacă ești dispus să accepți astăzi lumina Duhului Sfânt, atunci revarsă-ți pe deplin inima în cuvântările lui Dumnezeu de astăzi. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l realizezi.

2. Trebuie să te rogi pe temelia cuvintelor rostite astăzi de Dumnezeu, să pătrunzi în cuvintele lui Dumnezeu și să intri în comuniune cu Dumnezeu și să-ți asumi hotărârile tale înaintea Lui, stabilind ce standarde dorești să cauți să împlinești.

3. Trebuie să urmărești o pătrundere profundă în adevăr pe fundamentul lucrării Duhului Sfânt de astăzi. Nu te agăța de cuvântări și teorii depășite din trecut.

4. Trebuie să urmărești să fii atins de Duhul Sfânt și să pătrunzi în cuvintele lui Dumnezeu.

5. Trebuie să urmărești intrarea pe cărarea străbătută astăzi de Duhul Sfânt.

Și cum cauți să fii atins de Duhul Sfânt? Lucrul crucial e să trăiești în cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să te rogi pe fundamentul cerințelor lui Dumnezeu. Dacă te-ai rugat în acest fel, Duhul Sfânt te va atinge negreșit. Dacă nu cauți pe baza cuvintelor rostite astăzi de Dumnezeu, atunci acest lucru este neroditor. Ar trebui să te rogi și să spui: „O, Dumnezeule! Mă împotrivesc Ție și Îți datorez atât de mult; sunt atât de răzvrătit și nu pot niciodată să Te mulțumesc. O, Dumnezeule, doresc să mă mântuiești, doresc să muncesc pentru Tine până la capăt, doresc să mor pentru Tine. Mă judeci și mă mustri, iar eu nu mă plâng; mă împotrivesc Ție și merit să mor, astfel încât toți oamenii să poată să vadă firea Ta

dreaptă în moartea mea.” Când te rogi din inimă în acest fel, Dumnezeu te va auzi și te va călăuzi; dacă nu te rogi pe fundamentul cuvintelor Duhului Sfânt de astăzi, atunci nu există nicio posibilitate ca Duhul Sfânt să te atingă. Dacă te rogi după intențiile lui Dumnezeu și conform cu ceea ce Dumnezeu dorește să facă astăzi, vei spune: „O, Dumnezeule! Doresc să accept însărcinările Tale și să fiu credincios însărcinărilor Tale și sunt dispus să-mi dedic întreaga viață gloriei Tale, astfel încât tot ceea ce fac eu să ajungă la standardele oamenilor lui Dumnezeu. Fie ca inima mea să fie atinsă de Tine. Îmi doresc ca Duhul Tău să mă lumineze întotdeauna, să facă astfel încât tot ceea ce întreprind să aducă rușine peste Satana, ca să fiu câștigat de Tine în cele din urmă.” Dacă te rogi în acest fel, într-un fel care este centrat în jurul intențiilor lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt va lucra în mod inevitabil în tine. Nu contează cât de multe cuvinte conțin rugăciunile tale – ceea ce e esențial este dacă înțelegi sau nu intențiile lui Dumnezeu. Toți poate ați avut următoarea experiență: uneori, în timp ce vă rugați într-o adunare, dinamica lucrării Duhului Sfânt atinge punctul culminant, determinând puterea fiecăruia să sporească. Unii oameni plâng cu amărăciune și varsă lacrimi în timp ce se roagă, copleșiți de remușcări în fața lui Dumnezeu, iar unii oameni își arată hotărârea și fac jurăminte. Acesta este efectul care trebuie atins prin lucrarea Duhului Sfânt. Astăzi este esențial ca toți oamenii să-și reverse complet inimile în cuvintele lui Dumnezeu. Nu te concentra asupra cuvintelor care au fost rostite înainte; dacă încă te mai agăți de ceea ce a fost înainte, atunci Duhul Sfânt nu va lucra în tine. Vezi cât de important este acest lucru?

Cunoașteți cărarea străbătută astăzi de Duhul Sfânt? Cele câteva puncte de mai sus sunt ceea ce urmează a fi realizat astăzi și în viitor de către Duhul Sfânt; ele sunt calea străbătută de Duhul Sfânt și intrarea pe care se cuvine să o urmeze omul. În intrarea ta în viață, trebuie cel puțin să-

ți reverși inima în cuvintele lui Dumnezeu și să fii capabil să accepți judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu; inima ta trebuie să tânjească după Dumnezeu, trebuie să urmărești o pătrundere profundă în adevăr și în obiectivele cerute de Dumnezeu. Când ai această putere, atunci asta arată că ai fost atins de Dumnezeu și că inima ta a început să se întoarcă la Dumnezeu.

Primul pas al intrării în viață este să-ți reverși complet inima în cuvintele lui Dumnezeu, iar al doilea pas este să accepți să fii atins de Duhul Sfânt. Care este efectul ce trebuie obținut acceptând să fii atins de Duhul Sfânt? Este să fii capabil să râvnești, să cauți și să explorezi un adevăr mai profund și să fii capabil să cooperezi cu Dumnezeu într-o manieră pozitivă. Astăzi, cooperezi cu Dumnezeu, adică există un obiectiv pentru urmărirea ta, pentru rugăciunile tale și pentru comuniunea ta despre cuvintele lui Dumnezeu și îți îndeplinești datoria în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu – numai aceasta este cooperarea cu Dumnezeu. Dacă doar vorbești despre faptul că Îl lași pe Dumnezeu să acționeze, dar nu întreprinzi nicio acțiune, nici nu te rogi, nici nu cauți, atunci aceasta ar putea fi numită cooperare? Dacă nu ai nici urmă de cooperare în tine și îți lipsește ucenicia pentru intrarea care are un obiectiv, atunci nu ești cooperant. Unii oameni spun: „Totul depinde de predestinarea lui Dumnezeu, totul este făcut de Însuși Dumnezeu; dacă Dumnezeu nu a făcut acel lucru, atunci cum ar putea omul să-l facă?” Lucrarea lui Dumnezeu este normală și nici cea mai mică parte nu e supranaturală, iar Duhul Sfânt lucrează numai prin căutarea ta activă, pentru că Dumnezeu nu forțează omul – trebuie să-I dai lui Dumnezeu oportunitatea de a lucra, și dacă nu urmărești și nu pătrunzi, dacă nu există nici cea mai mică dorință arzătoare în inima ta, atunci Dumnezeu nu are nicio șansă de a lucra. Pe ce cale poți căuta să fii atins de Dumnezeu? Prin rugăciune și apropiindu-te de

Dumnezeu. Dar, ține minte, cel mai important este să fie pe fundamentul cuvintelor rostite de Dumnezeu. Când ești atins de Dumnezeu adeseori, nu ești constrâns de trup: soț, soție, copii și bani – toți sunt incapabili să te limiteze, iar tu îți dorești doar să urmărești adevărul și să trăiești înaintea lui Dumnezeu. În acest moment, vei fi cineva care trăiește pe tărâmul libertății.

Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt în acord cu intențiile Sale

Dumnezeu dorește acum să câștige un anumit grup de oameni, un grup alcătuit din aceia care se străduiesc să coopereze cu El, care se supun lucrării Sale, care cred că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărate și care pot să pună în aplicare cerințele Lui; ei sunt cei care au înțelegere adevărată în inimile lor, ei sunt cei care pot fi desăvârșiți și care vor putea să pășească, în mod inevitabil, pe calea spre desăvârșire. Cei care nu pot fi desăvârșiți sunt oameni care nu înțeleg limpede lucrarea lui Dumnezeu, care nu mănâncă și nu beau cuvintele lui Dumnezeu, care nu sunt atenți la cuvintele Sale și care nu au inimi iubitoare de Dumnezeu. Cei care se îndoiesc de Dumnezeul întrupat, sunt mereu nesiguri în privința Lui, nu-I iau niciodată cuvintele în serios și Îl amăgesc întotdeauna sunt oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu și aparțin Satanei; nu există nicio cale de a desăvârși astfel de oameni.

Dacă dorești să fii desăvârșit, atunci trebuie ca mai întâi să ai bunăvoința lui Dumnezeu, deoarece El îi desăvârșește pe cei care sunt în acord cu intențiile Sale. Dacă-ți dorești să fii în acord cu intențiile lui Dumnezeu, atunci trebuie să ai o inimă care se supune lucrării Sale, trebuie să te străduiești să cauți adevărul și să accepți cercetarea atentă a lui Dumnezeu în toate. S-a supus cercetării atente a lui Dumnezeu tot ce ai făcut tu? Este bun țelul tău? Dacă țelul tău este bun, Dumnezeu te va aprecia; dacă țelul tău este greșit, înseamnă că inima ta nu Îl iubește pe Dumnezeu, ci iubește trupul și pe Satana. De aceea, trebuie să folosești rugăciunea ca pe o cale de a accepta cercetarea atentă a lui Dumnezeu în toate lucrurile. Când te rogi, deși Eu nu stau personal în fața ta, Duhul Sfânt este cu tine, iar tu te rogi atât Mie, cât și Duhului lui Dumnezeu. De ce crezi

în acest trup? Crezi pentru că în El se află Duhul lui Dumnezeu. Ai crede în această persoană dacă n-ar avea Duhul lui Dumnezeu? Când crezi în această persoană, crezi în Duhul lui Dumnezeu. Când te temi de această persoană, te temi de Duhul lui Dumnezeu. Credința în Duhul lui Dumnezeu este credința în această persoană, iar credința în această persoană este și credința în Duhul lui Dumnezeu. Când te rogi, simți că Duhul lui Dumnezeu este cu tine și că Dumnezeu Se află în fața ta și, prin urmare, te rogi Duhului Său. Astăzi, cei mai mulți oameni sunt prea speriați să își dezvăluie faptele înaintea lui Dumnezeu; deși Îi poți amăgi trupul, nu Îi poți amăgi Duhul. Orice lucru care nu poate face față cercetării atente a lui Dumnezeu este în dezacord cu adevărul și trebuie lepădat; să procedezi altfel înseamnă să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să-ți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu tot timpul, când te rogi, când vorbești și ai părtășie cu frații și surorile și când îți îndeplinești datoria și îți vezi de treburile tale. Când îți îndeplinești rolul, Dumnezeu este cu tine și, atât timp cât țelul tău este bun și este în favoarea lucrării din casa lui Dumnezeu, El va accepta tot ceea ce faci; de aceea, ar trebui să te dedici cu sinceritate îndeplinirii rolului tău. Când te rogi, dacă ai o inimă iubitoare de Dumnezeu și te afli în căutarea îngrijirii, protecției și cercetării atente a lui Dumnezeu, dacă aceste lucruri sunt țelul tău, rugăciunile tale își vor găsi ascultarea. De exemplu, când te rogi la întâlniri, dacă îți deschizi inima și te rogi lui Dumnezeu și Îi spui tot ce simți fără să ascunzi adevărul, atunci rugăciunile tale vor fi cu siguranță ascultate. Dacă ai o inimă sinceră și iubitoare de Dumnezeu, atunci fă un jurământ lui Dumnezeu: „Doamne, care ești în ceruri și pe pământ și în toate lucrurile, Îți jur: fie ca Duhul Tău să cerceteze tot ce fac, să mă apere și să mă îngrijească tot timpul și facă posibil ca, prin tot ce fac, să stau înaintea Ta. Dacă inima mea ar înceta vreodată să Te iubească sau dacă Te-ar trăda vreodată, atunci să mă mustri și să mă blestemi cu asprime.

Nu îmi arăta iertare nici în lumea aceasta și nici în cea care va să vină!” Îndrăznești să faci un astfel de jurământ? Dacă nu îndrăznești, înseamnă că ești sperios și că încă te iubești pe tine însuți. Sunteți hotărâți? Dacă ești într-adevăr hotărât, ar trebui să faci acest jurământ. Dacă ești hotărât să faci un astfel de jurământ, atunci Dumnezeu îți va împlini hotărârea. Când faci un jurământ lui Dumnezeu, El ascultă. Dumnezeu hotărăște dacă ești păcătos sau drept după măsura rugăciunilor și practicii tale. Acesta este procesul de a vă desăvârși și, dacă ai cu adevărat credință în calea spre desăvârșire, atunci vei aduce tot ce faci înaintea lui Dumnezeu și-I vei accepta cercetarea atentă; dacă faci ceva revoltător de rebel sau dacă Îl trădezi pe Dumnezeu, atunci El îți va aduce la împlinire jurământul și, astfel, indiferent ce se abate asupra ta, pierzanie sau mustrare, tu ești vinovat. Ai făcut jurământul, așa că ar trebui să îl respecți. Dacă faci un jurământ, dar nu îl respecți, ești condamnat la pierzanie. Pentru că al tău a fost jurământul, Dumnezeu îți va aduce jurământul la împlinire. Unora le este teamă după ce se roagă și se vaită: „Totul s-a sfârșit! Am pierdut șansa la desfrâu; s-a dus șansa mea de a face lucruri rele; nu mai am șansa să mă dedau poftelor mele lumești!” Acești oameni tot mai iubesc deșertăciunea lumească și păcatul și sunt cu siguranță condamnați la pierzanie.

Să crezi în Dumnezeu înseamnă că toate faptele tale trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu și supuse cercetării Lui atente. Dacă faptele tale pot fi aduse înaintea Duhului lui Dumnezeu, dar nu înaintea trupului lui Dumnezeu, înseamnă că nu te-ai supus cercetării atente a Duhului Său. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Care este persoana căreia Dumnezeu îi este martor? Nu sunt Ei unul și același? Cei mai mulți Îi consideră două ființe separate, crezând că Duhul lui Dumnezeu este Duhul lui Dumnezeu, și că persoana căreia Dumnezeu îi e martor este doar un simplu om. Dar nu te înșeli? În numele cui lucrează această persoană? Cei care nu Îl cunosc pe

Dumnezeu întrupat nu au înțelegere spirituală. Duhul lui Dumnezeu și trupul Său întrupat sunt unul și același, pentru că Duhul lui Dumnezeu se materializează în trup. Dacă această persoană a fost aspră cu tine, va fi Duhul lui Dumnezeu bun? Nu ești dezorientat? Astăzi, toți cei care nu pot accepta atenta cercetare a lui Dumnezeu nu pot obține binecuvântarea Sa, iar cine nu cunoaște pe Dumnezeu întrupat nu poate fi desăvârșit. Cercetează-ți toate faptele și vezi dacă pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu îți poți aduce toate faptele înaintea lui Dumnezeu, înseamnă că ești un răufăcător. Pot fi răufăcătorii desăvârșiți? Tot ceea ce faci, fiecare acțiune, fiecare intenție și fiecare reacție ar trebui aduse înaintea lui Dumnezeu. Chiar și viața ta spirituală de zi cu zi – rugăciunile tale, apropierea ta de Dumnezeu, modul în care mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia cu frații și surorile, și viața în sânul Bisericii – și contribuția ta în parteneriat pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu ca să le cerceteze atent. O astfel de practică te ajută să dobândești creșterea în viață. Procesul de acceptare a cercetării atente a lui Dumnezeu este procesul de purificare. Cu cât poți să accepți mai mult cercetarea atentă a lui Dumnezeu, cu atât ești mai purificat și mai în acord cu intențiile lui Dumnezeu, ca să nu te lași pradă depravării, iar inima ta va trăi înaintea Lui. Cu cât accepți mai mult cercetarea Lui atentă, cu atât mai mari vor fi umilirea Satanei și puterea ta de a te te răzvrăti împotriva trupului. De aceea, acceptarea cercetării atente a lui Dumnezeu este o cale a practicii pe care oamenii ar trebui să o urmeze. Orice faci, chiar și când comunici cu frații și surorile tale, poți să îți aduci faptele înaintea lui Dumnezeu și să cauți atenta Lui cercetare și să te supui lui Dumnezeu Însuși; toate acestea îți vor face practica mult mai corectă. Numai dacă aduci toate faptele tale înaintea lui Dumnezeu și accepți atenta Lui cercetare poți fi o persoană care trăiește în prezența lui Dumnezeu.

Cei care nu Îl înțeleg pe Dumnezeu nu I se pot supune niciodată cu adevărat. Astfel de oameni sunt fiii răzvrătirii. Sunt prea ambițioși și răzvrătirea lor este prea mare, de aceea se îndepărtează de Dumnezeu și nu doresc să Îi accepte cercetarea atentă. Astfel de oameni nu pot fi desăvârșiți cu ușurință. Unii oameni sunt selectivi atunci când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, precum și când vine vorba să le accepte. Ei acceptă anumite părți din cuvintele lui Dumnezeu care rezonează cu ceea ce cunosc, în vreme ce le resping pe celelalte. Nu este aceasta cea mai evidentă împotrivire, cea mai evidentă răzvrătire față de Dumnezeu? Dacă cineva crede în Dumnezeu de foarte mult timp fără să Îl înțeleagă câtuși de puțin, atunci acela este un neîncrezător. Cei care sunt dornici să accepte cercetarea atentă a lui Dumnezeu sunt cei care caută să Îl înțeleagă, care sunt dornici să accepte cuvintele Sale. Ei sunt cei care vor primi moștenirea și binecuvântările lui Dumnezeu și sunt cei mai binecuvântați. Dumnezeu îi blestemă pe cei care nu au loc pentru El în inimile lor și îi mustră pe acești oameni și Se leapădă de ei. Dacă nu Îl iubești pe Dumnezeu, El Se va lepăda de tine, iar dacă nu asculți ce îți spun Eu, te asigur că Duhul lui Dumnezeu te va abandona. Încearcă, dacă nu crezi! Astăzi îți arăt clar o cale spre practică, dar dacă o pui în aplicare sau nu, depinde de tine. Dacă nu crezi în ea, dacă nu o pui în practică, vei vedea singur dacă Duhul Sfânt lucrează în tine sau nu! Dacă nu cauți să-L înțelegi pe Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt nu va lucra în tine. Dumnezeu lucrează în aceia care caută și prețuiesc cuvintele Sale. Cu cât prețuiești mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult Duhul Său va lucra în tine. Cu cât omul prețuiește mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mare va fi șansa lui de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care Îl iubesc cu adevărat și pe cei ale căror inimi sunt împăcate înaintea Lui. Să prețuiești toată lucrarea lui Dumnezeu, să prețuiești luminarea lui Dumnezeu, să

prețuiești prezența lui Dumnezeu, să prețuiești grija și protecția lui Dumnezeu, să prețuiești felul în care cuvintele lui Dumnezeu devin realitatea ta și îți aprovizionează viața – toate acestea sunt cel mai mult în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Dacă prețuiești lucrarea lui Dumnezeu, adică dacă prețuiești toată lucrarea pe El care a făcut-o pentru tine, atunci El te va binecuvânta și va înmulți tot ceea ce îți aparține. Dacă nu prețuiești cuvintele lui Dumnezeu, El nu va lucra în tine, ci îți va oferi doar un har mărunt pentru credința ta sau te va binecuvânta cu puține bogății sau un dram de siguranță pentru familia ta. Ar trebui să te străduiești să transformi cuvintele lui Dumnezeu în realitatea ta, să-L mulțumești și să fii în acord cu intențiile Lui; nu ar trebui să te străduiești doar pentru a te bucura de harul Său. Pentru credincioși, nimic nu este mai important decât să primească lucrarea lui Dumnezeu, să obțină desăvârșirea și să devină cei care urmează voia lui Dumnezeu. Acesta este țelul pe care ar trebui să îl urmărești.

Tot ceea ce a căutat omul în Epoca Harului este acum învechit, pentru că standardul căutării este mai ridicat astăzi; ce se caută este mai măreț și mai practic și poate satisface mai bine cerințele lăuntrice ale omului. În vremurile trecute, Dumnezeu nu a lucrat asupra lor așa cum face astăzi; El nu le-a vorbit atât de mult, cum o face astăzi, și nici cerințele Lui nu au fost atât de mari precum cerințele Sale de azi. Faptul că Dumnezeu vă vorbește acum despre aceste lucruri înseamnă că planul Său final este îndreptat asupra voastră, asupra acestui grup de oameni. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci fă din dorința aceasta scopul tău fundamental. Nu contează dacă alergi într-una, dacă te sacrifici, dacă slujești într-o funcție sau dacă ai primit însărcinarea lui Dumnezeu, scopul este să cauți să fii desăvârșit și să satisfaci mereu intențiile lui Dumnezeu, să atingi aceste obiective. Dacă cineva spune că nu caută desăvârșirea de către Dumnezeu sau intrarea în viață, însă caută numai împăcarea și bucuria

trupului, atunci este cel mai orb dintre oameni. Cei care nu caută viața-realitate, ci numai viața veșnică în lumea ce va veni și siguranța în această lume, sunt cei mai orbi dintre oameni. De aceea, tot ceea ce faci ar trebui să fie cu scopul de a fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu.

Lucrarea pe care o face Dumnezeu în oameni are scopul de a le oferi ce au nevoie, în funcție de diferitele lor cerințe. Cu cât viața unui om este mai bogată, cu atât acesta cere mai multe și cu atât mai mult caută. Dacă în această etapă nu cauți nimic, lucrul acesta înseamnă că Duhul Sfânt te-a părăsit. Toți aceia care caută viața nu vor fi niciodată părăsiți de Duhul Sfânt; astfel de oameni sunt într-o permanentă căutare și mereu năzuiesc la ceva în inima lor. Astfel de oameni nu se mulțumesc niciodată cu lucrurile așa cum sunt în prezent. Scopul fiecărei etape a lucrării Duhului Sfânt este să își găsească un ecou în tine, dar, dacă te culci pe o ureche, dacă nu mai ai nicio nevoie, dacă nu mai accepți lucrarea Duhului Sfânt, atunci El te va părăsi. Oamenii au nevoie de atenta cercetare a lui Dumnezeu în fiecare zi; au nevoie de multă aprovizionare de la Dumnezeu în fiecare zi. Pot oamenii să se descurce fără să mănânce și să bea cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi? Dacă omul simte întotdeauna că nu poate să mănânce și să bea suficient din cuvântul lui Dumnezeu, dacă îl caută mereu și este înfometat și însetat după acesta, Duhul Sfânt va lucra întotdeauna în el. Cu cât are mai multe năzuințe, cu atât mai multe lucruri practice pot rezulta din părtășia lui. Cu cât omul caută adevărul cu mai multă ardoare, cu atât mai repede dobândește creșterea în viață, fapt care îi îmbogățește experiențele și îl face un locuitor înstărit în casa lui Dumnezeu.

Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu

Lucrarea Duhului Sfânt se schimbă de la o zi la alta. Se înalță mai mult cu fiecare pas; dezvăluirea de mâine este mai înaltă decât cea de astăzi, avansând treptat tot mai mult, pas cu pas. Astfel este lucrarea prin care Dumnezeu îl desăvârșește pe om. Dacă oamenii nu pot ține pasul, atunci ar putea fi eliminați oricând. Dacă nu au o inimă de supunere, atunci nu vor putea urma până la sfârșit. Vechea epocă a trecut; aceasta este o epocă nouă. Iar într-o epocă nouă, trebuie făcută o nouă lucrare. Mai ales în epoca finală, în care oamenii vor fi desăvârșiți, Dumnezeu va face o lucrare mai nouă, mult mai repede, așa că, fără supunere în inima lor, oamenilor le va fi greu să urmeze pașii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se supune niciunei reguli, nici nu consideră imutabil vreun stadiu al lucrării Sale. În schimb, lucrarea pe care El o face este tot mai nouă și tot mai mare. Cu fiecare etapă, lucrarea Sa devine din ce în ce mai practică și tot mai conformă cu nevoile actuale ale omului. Numai după ce oamenii experimentează acest fel de lucrare pot să obțină transformarea totală a firii lor. Cunoașterea omului despre viață atinge nivele tot mai înalte și, tot așa, și lucrarea lui Dumnezeu atinge nivele tot mai înalte. Numai astfel poate fi omul desăvârșit ca să devină folositor planurilor lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrează în acest fel, pe de o parte pentru a contracara și inversa noțiunile omului și, pe de altă parte, pentru a conduce omul într-o stare mai înaltă și mai realistă, pe cel mai înalt tărâm al credinței în Dumnezeu, astfel încât, în cele din urmă, voia lui Dumnezeu să se poată face. Toți cei răzvrătiți din fire, care se opun în mod voit, vor fi eliminați de această etapă a lucrării grabnice și care avansează cu furie a lui Dumnezeu; doar cei ce se supun de bună voie și se smeresc cu bucurie pot ajunge până la capătul drumului. În

acest fel de lucrare, voi toți ar trebui să învățați cum să vă supuneți și cum să vă lăsați noțiunile deoparte. Ar trebui să fiți cu băgare de seamă la fiecare pas pe care îl faceți. Dacă sunteți neglijenți, cu siguranță veți fi disprețuiți de Duhul Sfânt, veți fi cei care tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Înainte de această etapă a lucrării, regulile și legile omului din vechime au fost atât de multe încât acesta s-a lăsat dus de val și, ca rezultat, a devenit mândru și a uitat de sine. Toate acestea sunt obstacole care împiedică omul să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu; sunt dușmanii cunoașterii lui Dumnezeu de către om. Este periculos ca oamenii să nu aibă nici supunere și nici o dorință pentru adevăr în inima lor. Dacă te supui doar muncii și vorbelor simple și nu ești capabil să accepți ceva mai profund, atunci ești un om care se agață de vechile căi și care nu poate ține pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. Lucrarea făcută de Dumnezeu diferă de la o perioadă la alta. Dacă ești foarte supus într-o etapă a lucrării lui Dumnezeu, dar în etapa următoare supunerea ta față de El se împuținează sau nu ești în stare să I te supui, atunci Dumnezeu te va părăsi. Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu când El face acest pas, atunci tu trebuie să continui la fel atunci când El face următorul pas; numai atunci ești o persoană care se supune Duhului Sfânt. Din moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să rămâi constant în supunerea ta. Nu poți pur și simplu să te supui atunci când vrei și să nu te supui atunci când nu vrei. Dumnezeu nu laudă acest fel de supunere. Dacă nu poți ține pasul cu lucrarea cea nouă pe care Eu o împărtășesc și continui să te ții de vechile pilde, atunci cum poate să existe progres în viața ta? Lucrarea lui Dumnezeu este ca tu să te hrănești prin cuvintele Sale. Când te supui și accepți cuvintele Lui, Duhul Sfânt va lucra cu siguranță în tine. Duhul Sfânt lucrează exact așa cum spun Eu; fă cum am spus Eu și Duhul Sfânt va lucra cu promptitudine în tine. Voi elibera o lumină nouă ca voi să vedeți, aducându-vă în lumina prezentului; când vei umbla în această lumină,

Duhul Sfânt va lucra imediat în tine. Există unii care pot fi recalcitranți, spunând: „Pur și simplu nu voi îndeplini ceea ce spui Tu.” În această situație, îți spun că ai ajuns la capătul drumului; ești secătuit și nu mai ai viață. Prin urmare, în experimentarea transformării firii tale, nimic nu este mai important decât să ții pasul cu lumina prezentă. Duhul Sfânt nu numai că lucrează în anumiți oameni care sunt folosiți de Dumnezeu, dar, mai mult, El lucrează în biserică. El ar putea să lucreze în oricine. S-ar putea să lucreze în tine în prezent, iar tu vei experimenta această lucrare. În perioada următoare, s-ar putea să lucreze în altcineva, caz în care trebuie să te grăbești să urmezi; cu cât urmezi mai îndeaproape lumina prezentă, cu atât viața ta poate crește. Indiferent ce fel de persoană e cineva, dacă Duhul Sfânt lucrează în ea, atunci trebuie să urmezi. Primește experiențele sale prin prisma experiențelor tale și vei primi lucruri chiar mai mari. Făcând astfel vei progresa mai repede. Aceasta este calea desăvârșirii pentru om și mijlocul prin care viața crește. Poți ajunge la calea spre desăvârșire prin supunerea față de lucrarea Duhului Sfânt. Tu nu știi prin ce fel de persoană va lucra Dumnezeu pentru a te desăvârși, nici prin ce persoană, întâmplare sau lucru îți va permite El să câștigi sau să vezi lucruri. Dacă poți să pășești pe această cale dreaptă, aceasta arată că există o mare speranță pentru ca tu să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă nu poți să faci acest lucru, aceasta arată că viitorul tău este sumbru, lipsit de lumină. Odată ce pășești pe calea cea dreaptă, vei primi revelație în toate lucrurile. Indiferent ce le dezvăluie Duhul Sfânt altora, dacă tu te conduci după cunoștințele lor pentru a experimenta de unul singur, atunci această trăire va deveni o parte din viața ta și tu vei putea împărtăși altora din această experiență. Cei care împărtășesc altora cuvinte pe care doar le repetă sunt oameni care nu au avut nicio experiență; trebuie să înveți să găsești, prin luminarea și iluminarea celorlalți, un mod de a practica înainte de a putea începe să

vorbești despre propria ta experiență și cunoaștere. Acest lucru va fi de un mai mare folos pentru viața ta. Ar trebui să experimentezi în acest fel, supunându-te la tot ce vine de la Dumnezeu. Trebuie să cauți intențiile lui Dumnezeu în toate lucrurile și să înveți lecțiile din toate lucrurile, pentru ca viața ta să poată să crească. O astfel de practică oferă cel mai rapid progres.

Duhul Sfânt te luminează prin experiențele tale practice și te desăvârșește prin credința ta. Îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit? Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci vei avea curajul să-ți lepezi trupul, vei putea împlini cuvintele lui Dumnezeu și nu vei fi negativ sau slab. Vei fi în stare să te supui la tot ce vine de la Dumnezeu și toate acțiunile tale, publice sau personale, vor putea fi dezvăluite lui Dumnezeu. Dacă ești o persoană cinstită și pui adevărul în toate lucrurile, atunci vei fi desăvârșit. Acei oameni înșelători care acționează într-un fel doar în fața altora și în alt fel pe la spatele lor, nu sunt dispuși să fie desăvârșiți. Toți sunt fii ai pierzării și distrugerii; ei nu-I aparțin lui Dumnezeu, ci Satanei. Ei nu sunt tipul de oameni aleși de Dumnezeu! Dacă acțiunile și comportamentul tău nu pot fi dezvăluite înaintea lui Dumnezeu sau privite de Duhul lui Dumnezeu, aceasta este o dovadă că ceva nu este în regulă cu tine. Numai dacă accepți judecata și mustrarea lui Dumnezeu și îți pasă de transformarea firii tale, vei putea să pășești pe calea spre desăvârșire. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu și să urmezi voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să te supui întregii lucrări a lui Dumnezeu, fără să te plângi deloc, fără să îndrăznești și să cântărești sau să judeci lucrarea lui Dumnezeu. Acestea sunt cerințele minime pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu. Cerința necesară pentru cei ce caută să fie desăvârșiți de Dumnezeu este aceasta: acționați cu o inimă iubitoare de Dumnezeu în toate lucrurile. Ce înseamnă să acționezi cu o inimă iubitoare de Dumnezeu? Aceasta înseamnă că toate acțiunile și tot comportamentul

tău pot fi arătate înaintea lui Dumnezeu. Și pentru că ai intenții bune, fie că acțiunile tale sunt corecte sau greșite, nu-ți este frică să I le arăți lui Dumnezeu sau fraților și surorilor tale și îndrăznești să depui un jurământ înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să-ți prezinți fiecare intenție, gând și idee a ta înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să le cântărească; dacă practici și intri în acest fel, atunci viața ta va spori rapid.

De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți pui credința în toate cuvintele lui Dumnezeu și în toată lucrarea Lui. Cu alte cuvinte, din moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să I te supui. Dacă nu ești în stare să faci acest lucru, atunci nu contează dacă tu crezi în Dumnezeu sau nu. Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și totuși nu I te-ai supus niciodată și nu accepți întregimea cuvintelor Lui, și ceri în schimb ca Dumnezeu să ți Se supună ție și să acționeze conform noțiunilor tale, atunci ești cel mai răzvrătit dintre toți și ești un neîncrezător. Cum ar putea astfel de oameni să reușească să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu care nu se conformează noțiunilor omului? Cei mai răzvrătiți dintre toți sunt cei care intenționat Îl sfidează pe Dumnezeu și I se împotrivesc. Ei sunt dușmanii lui Dumnezeu, antihriștii. Ei au mereu o atitudine de ostilitate față de noua lucrare a lui Dumnezeu; nu au niciodată nici cea mai mică înclinație de a se supune și nici nu s-au supus ori s-au smerit vreodată de bunăvoie. Ei se înalță pe sine înaintea altora și nu se supun niciodată nimănui. Înaintea lui Dumnezeu, se consideră cei mai buni la predicarea cuvântului și cei mai pricepuți la a lucra asupra altora. Ei nu renunță niciodată la „averile” din posesia lor, ci le consideră niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosesc pentru a ține prelegeri acelor nesăbuiți care îi idolatrizează. Există într-adevăr un anumit număr de oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt „eroi neîmblânziți”, care, generație după generație, poposesc în casa lui Dumnezeu. Ei pretind

că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor „sacră și inviolabilă”. Nimeni nu îndrăznește să-i atingă; nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin „împărați” în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei? Nici măcar cei care sunt supuși doar pe jumătate nu pot să continue până la capăt, cu atât mai puțin acești tirani fără cea mai neînsemnată urmă de supunere în inimile lor! Lucrarea lui Dumnezeu nu este câștigată de om cu ușurință. Chiar și folosindu-și toată puterea pe care o au, oameni pot să câștige doar o părticică din ea, permițându-le în cele din urmă să fie desăvârșiți. Ce se întâmplă atunci cu copiii arhanghelului care caută să distrugă lucrarea lui Dumnezeu? Nu au ei oare o speranță și mai mică de a fi câștigați de Dumnezeu? Scopul Meu în a face lucrarea de cucerire nu este numai de a cuceri de dragul cuceririi, ci de a cuceri pentru a descoperi neprihănirea și nelegiuirea, pentru a obține dovada pedepsirii omului, pentru a-i condamna pe cei răi și, mai mult, scopul Meu e de a cuceri de dragul desăvârșirii celor care se supun de bună voie. În cele din urmă, toate vor fi despărțite după felul lor, iar cei care sunt desăvârșiți vor fi aceia ale căror gânduri și idei sunt pline de supunere. Aceasta este lucrarea care va fi săvârșită în cele din urmă. Între timp, cei ale căror acțiuni sunt răzvrătite vor fi pedepsiți și trimiși să ardă în flăcări, țintele blestemelor eterne. Când va veni acel timp, acei „eroi măreți și neîmblânziți” din veacurile trecute vor deveni cei mai netrebnici și cei mai ocoliți „slabi și neputincioși fricoși”. Doar acest lucru poate arăta fiecare aspect al dreptății lui Dumnezeu și firea Lui de neofensat de către om și doar acest lucru poate

calma ura din inima Mea. Oare nu sunteți de acord că toate acestea sunt drepte?

Nu toți cei care experimentează lucrarea Duhului Sfânt și nici aceia care se află în acest curent nu pot câștiga viața. Viața nu este o proprietate comună, împărtășită de întreaga omenire, și nu toți oamenii pot să-și schimbe cu ușurință firea. Supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie reală și actuală și trebuie să fie trăită. Doar supunerea superficială nu poate primi lauda lui Dumnezeu și doar supunându-te aspectelor superficiale ale cuvântului lui Dumnezeu, fără a căuta o schimbare a propriei firi, nu e în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Supunerea față de Dumnezeu și supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu sunt una și aceeași. Cei ce se supun numai lui Dumnezeu, dar nu și lucrării Lui, nu pot fi considerați supuși, cu atât mai puțin cei ce nu se supun cu adevărat, ci sunt lingușitori fățarnici. Cei ce se supun cu adevărat lui Dumnezeu pot toți dobândi folos din lucrarea Lui și pot dobândi înțelegerea firii și lucrării lui Dumnezeu. Numai astfel de oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu. Astfel de oameni pot ajunge să obțină o nouă cunoaștere și să treacă prin noi schimbări, de la noua lucrare. Numai acești oameni sunt lăudați de Dumnezeu; numai acești oameni vor fi desăvârșiți și doar aceștia sunt cei ale căror firi s-au schimbat. Cei ce sunt lăudați de Dumnezeu sunt cei care se supun cu bucurie lui Dumnezeu și cuvântului și lucrării Sale. Numai oamenii ca aceștia se află în poziția bună; numai asemenea oameni Îl doresc sincer pe Dumnezeu și Îl caută cu sinceritate. Cei ce doar vorbesc despre credința lor în Dumnezeu, dar, în esență, Îl blestemă, sunt oameni ce își pun o mască, ce poartă veninul șarpelui; sunt cei mai perfizi dintre toți. Mai devreme sau mai târziu, acești nemernici vor fi demascați. Oare nu este aceasta lucrarea care se face astăzi? Oamenii răi rămân răi și nu pot scăpa de ziua pedepsei. Oamenii buni vor fi întotdeauna buni și vor fi descoperiți

când lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși. Niciun om rău nu va fi considerat drept și niciunul dintre cei drepți nu va fi considerat rău. Aș lăsa Eu vreun om să fie învinuit pe nedrept?

Pe măsură ce viața ta sporește, trebuie să ai mereu o nouă intrare și o nouă înțelegere mai pătrunzătoare, care să devină tot mai profunde cu fiecare pas. În aceasta ar trebui să intre întreaga omenire. Prin părtășie, ascultarea predicilor, citirea cuvântului lui Dumnezeu sau rezolvarea vreunei probleme, vei obține o nouă înțelegere și o nouă luminare și nu vei trăi după regulile vechi și în timpurile vechi; vei trăi mereu în lumina cea nouă și nu te vei îndepărta de cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă să pășești pe calea cea dreaptă. Nu va fi suficient să plătești doar superficial un preț; zi după zi, cuvântul lui Dumnezeu este tot mai profund și lucruri noi apar în fiecare zi, iar omul trebuie, de asemenea, să aibă o nouă intrare în fiecare zi. Așa cum vorbește Dumnezeu, așa El îndeplinește tot ceea ce a rostit, iar dacă tu nu poți ține pasul, atunci vei rămâne în urmă. Trebuie să mergi mai adânc în rugăciunile tale; a mânca și a bea din cuvântul lui Dumnezeu, nu pot fi cu întreruperi. Să aprofundezi luminarea și iluminarea pe care le primești, iar noțiunile și închipuirile tale trebuie să dispară treptat. De asemenea, trebuie să îți sporești judecata și, cu orice te confrunți, trebuie să ai propriile păreri despre acest lucru și propriile puncte de vedere. Înțelegând unele lucruri în duh, trebuie să înțelegi lucrurile exterioare și să înțelegi esența oricărei probleme. Dacă tu nu ești echipat cu aceste lucruri, cum vei putea oare conduce biserica? Dacă doar pomenești despre cuvinte și doctrine, fără nicio ancoră în realitate și fără nicio cale de practică, vei putea să reziști doar pentru o perioadă scurtă de timp. Poate fi acceptabil atunci când vorbim unor inițiați în credință, dar după un timp, când noii credincioși au avut o experiență reală, tu nu vei mai avea ce să le oferi. Atunci cum Îi ești tu folositor lui Dumnezeu? Fără noua luminare, tu nu

poți lucra. Cei care nu au o luminare nouă sunt cei care nu știu cum să experimenteze și astfel de oameni nu dobândesc niciodată noi cunoștințe sau experiențe noi. Și, în ceea ce privește a furniza viață, aceștia nu-și pot face datoria și nici nu pot deveni de vreun folos lui Dumnezeu. Acest tip de om nu este bun de nimic, este un simplu nesăbuit. Într-adevăr, astfel de oameni sunt în totalitate incapabili să-și îndeplinească rolul în lucrare, sunt cu toții netrebnici. Nu numai că nu reușesc să-și îndeplinească rolul, dar de fapt ei dau multă trudă inutilă bisericii. Îi îndemn pe acești „venerabili bătrâni" să se grăbească și să părăsească biserica, astfel încât ceilalți să nu mai trebuiască să se uite la tine. Astfel de oameni nu au nici o înțelegere a lucrării noi și sunt plini de noțiuni nesfârșite. Ei nu au nici o funcție în biserică; mai degrabă, ei aduc daune și răspândesc răul pretutindeni, până în punctul de a se amesteca în orice fel de abatere și tulburare în biserică, prin urmare aducându-le celor nesăbuiți confuzie și dezordine. Acești diavoli vii, aceste duhuri rele ar trebui să părăsească biserica cât mai curând posibil, ca aceasta să nu fie blestemată din cauza ta. Tu poți să nu te temi de lucrarea de astăzi, dar nu te temi tu oare de pedeapsa dreaptă de mâine? Există un număr mare de oameni în biserică, care sunt paraziți și un număr mare de lupi care încearcă să perturbe lucrarea firească a lui Dumnezeu. Aceste ființe sunt toate demoni trimiși de regele demonilor, lupi feroce care caută să sfâșie mieii neștiutori. Dacă acești așa-numiți oameni nu sunt înlăturați, ei vor deveni paraziți ai bisericii, molii ce devorează ofrandele. Mai devreme sau mai târziu, va veni o zi în care acești viermi dezgustători, netrebnici, neștiutori și vrednici de dispreț vor fi pedepsiți!

Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și eliminare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, eliminați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele” pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și

există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare. De-a lungul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și pentru a obține rezultatele lucrării Sale. El nu face minuni, nici nu săvârșește miracole, ci doar Își face lucrarea prin cuvinte. Datorită acestor cuvinte, omul este hrănit și aprovizionat și dobândește cunoaștere și experiență reală. În Epoca Cuvântului, omul a fost excepțional de binecuvântat. El nu suferă nicio durere fizică și se bucură, pur și simplu, de abundența cuvintelor lui Dumnezeu; fără a fi nevoit să se ducă să mai caute sau să mai călătorească orbește, din mijlocul tihnei sale, el vede arătarea lui Dumnezeu, Îl aude vorbind cu gura Lui, primește ceea ce dă El și Îl privește cum Își face, în persoană, lucrarea. Acestea sunt lucruri de care oamenii epocilor trecute nu au putut să se bucure și sunt binecuvântări pe care ei nu le-au putut primi niciodată.

Dumnezeu a hotărât să-l facă pe om complet și, indiferent de perspectiva din care vorbește El, totul este de dragul desăvârșirii oamenilor. Cuvintele spuse din perspectiva Duhului Sfânt sunt greu de înțeles pentru oameni; ei nu au mijloacele ca să găsească o cale de a practica, deoarece capacitatea lor de a pricepe este limitată. Lucrarea lui Dumnezeu obține efecte diferite și, făcând fiecare pas al lucrării, El Își are scopul Său. Mai mult decât atât, este imperativ ca El să vorbească din diferite perspective, căci doar procedând astfel îl poate desăvârși pe om. Dacă El ar vorbi doar

din perspectiva Duhului, nu ar exista nicio cale ca această etapă a lucrării lui Dumnezeu să se finalizeze. Din tonul pe care vorbește, poți vedea că este hotărât să facă acest grup de oameni complet. Așadar, care ar trebui să fie primul pas pentru fiecare dintre cei ce doresc să fie desăvârșiți de Dumnezeu? Mai presus de toate, trebuie să ajungi să cunoști lucrarea lui Dumnezeu. Astăzi, o nouă metodă a început cu lucrarea lui Dumnezeu; epoca a trecut printr-o tranziție, modul în care lucrează Dumnezeu s-a schimbat și el, iar metoda prin care vorbește Dumnezeu este, de asemenea, diferită. Astăzi, nu numai că metoda lucrării Sale s-a schimbat, dar s-a schimbat și epoca. Acum este Epoca Împărăției. Este, de asemenea, epoca iubirii față de Dumnezeu. Este o anticipare a Epocii Împărăției Milenare – care este, de asemenea, Epoca Cuvântului, și în care Dumnezeu folosește multe mijloace de a vorbi pentru a-l desăvârși pe om și vorbește din diferite perspective, pentru a-l aproviziona pe om. La intrarea în Epoca Împărăției Milenare, Dumnezeu va începe să folosească cuvintele pentru a-l desăvârși pe om, permițându-i omului să intre în viața-realitate și călăuzindu-l pe calea cea bună. Experimentând atâția pași ai lucrării lui Dumnezeu, omul a văzut că lucrarea lui Dumnezeu nu rămâne neschimbată, ci evoluează și se adâncește neîncetat. După ce oamenii au experimentat-o atât de multă vreme, lucrarea s-a schimbat în repetate rânduri, modificându-se. Totuși, oricât de mult se schimbă, ea nu se abate niciodată de la scopul lui Dumnezeu de a aduce omenirii mântuirea. Chiar și după zece mii de schimbări, ea nu se îndepărtează niciodată de scopul inițial. Indiferent cum s-ar putea schimba metodele lucrării lui Dumnezeu, lucrarea nu se îndepărtează vreodată de adevăr sau de viață. Schimbările în metoda prin care se face lucrarea implică doar o schimbare în formatul de lucru și în perspectiva din care vorbește Dumnezeu; nu există nicio schimbare în obiectivul central al lucrării Sale. Modificările din tonul vocii lui Dumnezeu

și ale metodei Sale de lucru sunt făcute pentru a obține un efect. O schimbare a tonului vocii nu înseamnă o modificare a scopului sau a principiului din spatele lucrării. Oamenii cred în Dumnezeu îndeosebi pentru a căuta viața; dacă tu crezi în Dumnezeu și, totuși, nu cauți viața sau nu urmărești adevărul ori cunoașterea de Dumnezeu, atunci aceasta nu este credință în Dumnezeu! Și mai este realist să cauți încă să intri în Împărăție ca să fii împărat? Să dobândești adevărata iubire față de Dumnezeu prin căutarea vieții – numai acest lucru este realitate; urmărirea și practicarea adevărului – toate acestea sunt realitate. Citind cuvintele lui Dumnezeu și experimentând aceste cuvinte, vei ajunge să înțelegi cunoașterea de Dumnezeu în mijlocul experienței concrete, și asta înseamnă să cauți cu adevărat.

Acum este Epoca Împărăției. Dacă ai intrat în această nouă epocă depinde de intrarea ta în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, dacă ale Lui cuvinte au devenit viața-realitate pentru tine. Cuvintele lui Dumnezeu sunt făcute cunoscute fiecărei persoane, astfel încât, în cele din urmă, toți oamenii să trăiască în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, iar cuvintele Lui să lumineze și să ilumineze fiecare persoană, din interior. Dacă, în acest timp, ești neatent când citești cuvintele lui Dumnezeu și nu ai niciun interes pentru cuvintele Lui, acest lucru arată că starea ta este în neregulă. Dacă nu ești în stare să intri în Epoca Cuvântului, atunci Duhul Sfânt nu lucrează în tine; dacă ai intrat în această epocă, El Își va face lucrarea. Ce poți face la începutul Epocii Cuvântului pentru a câștiga lucrarea Duhului Sfânt? În această epocă și printre voi, Dumnezeu va îndeplini următorul fapt: fiecare om care va trăi cuvintele lui Dumnezeu va putea să pună adevărul în practică și Îl va iubi pe Dumnezeu cu sinceritate; toți oamenii vor folosi cuvintele lui Dumnezeu ca temelie și ca realitate a lor și vor avea inimi iubitoare de Dumnezeu; și, prin practicarea cuvintelor lui Dumnezeu, omul

va exercita, apoi, puterea împărătească, împreună cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care urmează să fie înfăptuită de Dumnezeu. Te poți lipsi de cititul cuvintelor lui Dumnezeu? Astăzi sunt mulți care simt că nu se pot lipsi nici măcar o zi sau două de cititul cuvintelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să-I citească în fiecare zi cuvintele și, dacă timpul nu permite acest lucru, va fi suficient să le asculte. Acesta este sentimentul pe care Duhul Sfânt îl dăruiește oamenilor și este modul în care El începe să-i miște. Adică, El guvernează oamenii prin cuvinte astfel încât ei să poată intra în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă, după doar o zi în care nu mănânci și nu bei cuvintele lui Dumnezeu, simți întuneric și sete și nu suporți acest lucru, asta arată că ai fost mișcat de Duhul Sfânt și că El nu S-a îndepărtat de tine. Tu te afli, atunci, în acest curent. Totuși, dacă după o zi sau două fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, nu simți nimic, dacă nu ți-e sete și nici nu ești deloc mișcat, asta arată că Duhul Sfânt S-a îndepărtat de tine. Acest lucru înseamnă, atunci, că este ceva în neregulă cu starea ta lăuntrică; nu ai intrat în Epoca Cuvântului și ești unul dintre cei care au rămas în urmă. Dumnezeu folosește cuvintele pentru a-i guverna pe oameni; te simți bine dacă mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu și, dacă nu faci acest lucru, nu ai nicio cale de urmat. Cuvintele lui Dumnezeu devin hrana oamenilor și forța care îi conduce. Biblia spune că „Omul nu va trăi doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Astăzi, Dumnezeu va aduce îndeplinire această lucrare și va desăvârși acest fapt în voi. Cum se face că, în trecut, oamenii se puteau lipsi mai multe zile de cititul cuvintelor lui Dumnezeu, fiind, totuși, în stare să mănânce și să lucreze, ca de obicei, dar astăzi nu mai este cazul? În această epocă, Dumnezeu folosește în primul rând cuvintele pentru a guverna totul. Prin cuvintele lui Dumnezeu, omul este judecat și desăvârșit, apoi, în cele din urmă, dus în Împărăție. Numai cuvintele lui Dumnezeu pot aproviziona

viața omului și numai cuvintele lui Dumnezeu îi pot da omului lumină și o cale de a practica, mai ales în Epoca Împărăției. Atât timp cât nu te îndepărtezi de realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, mâncând și bând în fiecare zi cuvintele Sale, Dumnezeu va putea să te desăvârșească.

Căutarea vieții nu e un lucru ce poate fi grăbit; creșterea vieții nu se întâmplă în doar o zi sau două. Lucrarea lui Dumnezeu este normală și practică și există un proces prin care trece, în mod necesar. I-au trebuit lui Isus întrupat treizeci și trei de ani și jumătate pentru a-Și finaliza lucrarea de răstignire – deci cum rămâne cu purificarea omului și transformarea vieții sale, lucrarea de cea mai mare dificultate? Nu este o sarcină ușoară să faci un om normal care să-L manifeste pe Dumnezeu. Acest lucru este valabil în special pentru oamenii care se nasc în națiunea marelui balaur roșu, care au un calibru modest și au nevoie multă vreme de cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu. Deci, nu fiți nerăbdători să vedeți rezultate. Trebuie să fii proactiv în mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu și să depui mai mult efort în cuvintele lui Dumnezeu. Când I-ai terminat de citit cuvintele, trebuie să le poți pune în practică reală, crescând în cunoaștere, înțelegere, discernământ și înțelepciune în cuvintele lui Dumnezeu. Prin aceasta, te vei schimba fără să-ți dai seama. Dacă ești în stare să-ți iei ca principiu mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu, cititul lor, ajungerea la cunoașterea lor, experimentarea și practicarea lor, vei ajunge, pe nesimțite, la maturitate. Există cei care spun că nu sunt în stare să pună cuvintele lui Dumnezeu în practică, nici măcar după ce le-au citit. De ce te grăbești? Când vei atinge o anumită statură, Îi vei putea pune cuvintele în practică. Ar spune un copil de patru sau cinci ani că nu este în stare să-și întrețină sau să-și cinstească părinții? Ar trebui să știi cât de mare îți e statura actuală. Pune în practică ceea ce ești în stare să pui în practică și evită să fii cineva care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. Doar mănâncă și bea cuvintele lui

Dumnezeu și ia-ți acest lucru drept principiu, de acum înainte. Nu te îngrijora, deocamdată, dacă Dumnezeu te poate face complet sau nu. Nu cerceta încă acest lucru. Doar mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu pe măsură ce vin la tine și Dumnezeu sigur te va face complet. Cu toate acestea, există un principiu după care trebuie să mănânci și să bei cuvintele Lui. Nu face asta orbește. Când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, pe de o parte, caută cuvintele pe care ar trebui să ajungi să le cunoști – adică pe acelea care au legătură cu viziunile – și, pe de altă parte, căută ceea ce ar trebui să pui în practica propriu-zisă – adică aceea în care ar trebui să intri. Un aspect are legătură cu cunoașterea, iar celălalt, cu intrarea. Odată ce le-ai înțeles pe amândouă – adică atunci când ai înțeles ce ar trebui să cunoști și ce ar trebui să practici – vei ști cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu.

Mergând înainte, discuția despre cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie principiul conform căruia vorbești. În mod obișnuit, când vă adunați împreună, ar trebui să te implici în părtășie cu privire la cuvintele lui Dumnezeu, luând cuvintele lui Dumnezeu drept conținut al interacțiunilor voastre, vorbind despre ceea ce cunoașteți despre aceste cuvinte, cum le puneți în practică și cum lucrează Duhul Sfânt. Câtă vreme ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, Duhul Sfânt te va ilumina. Realizarea lumii cuvintelor lui Dumnezeu necesită colaborarea omului. Dacă nu intri în acest lucru, Dumnezeu nu va avea nicio cale de a lucra; dacă ții gura închisă și nu vorbești despre cuvintele Lui, El nu va avea cum să te ilumineze. Ori de câte ori nu ești ocupat altfel, vorbește despre cuvintele lui Dumnezeu și nu te deda pur și simplu pălăvrăgelilor inutile! Lasă-ți viața să fie umplută de cuvintele lui Dumnezeu – numai atunci vei fi un credincios evlavios. Nu contează dacă părtășia ta este superficială. Fără superficialitate, nu poate exista profunzime. Trebuie să există un proces. Prin instruirea ta, vei

înțelege iluminarea Duhului Sfânt asupra ta și modul în care să mănânci și să bei, în mod eficient, cuvintele lui Dumnezeu. După o perioadă de examinare, vei pătrunde în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Doar dacă ești hotărât să cooperezi vei putea să primești lucrarea Duhului Sfânt.

Dintre principiile mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu, unul se referă la cunoaștere, iar celălalt la intrare. Ce cuvinte ar trebui să ajungi să cunoști? Ar trebui să ajungi să cunoști cuvintele care au legătură cu viziunile (cum ar fi cele referitoare la epoca în care a intrat lucrarea lui Dumnezeu acum, la ceea ce Dumnezeu dorește să realizeze acum, la ce este întruparea și așa mai departe; toate acestea sunt legate de viziuni). Ce se înțelege prin calea pe care ar trebui să o apuce omul? Acest lucru se referă la cuvintele lui Dumnezeu pe care omul ar trebui să le practice și în care ar trebui să pătrundă. Cele de mai sus sunt cele două aspecte referitoare la mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu. De acum încolo, mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu în acest fel. Dacă aveți o înțelegere clară a cuvintelor Sale referitoare la viziuni, atunci nu mai este nevoie să continuați să citiți tot timpul. De o importanță primordială este să mănânci și să bei mai mult din cuvintele despre intrare, cum ar fi modul în care să-ți întorci inima spre Dumnezeu, cum să-ți liniștești inima înaintea lui Dumnezeu și cum să te răzvrătești împotriva trupului. Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le pui în practică. Fără să știi cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia adevărată este imposibilă. Odată ce știi cum să mănânci și să bei cuvintele Lui, când ai înțeles ce este esențial, părtășia va deveni liberă și orice problemă se va aduce în discuție, vei fi capabil să ai părtășie și să înțelegi realitatea. Dacă atunci când ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, ești lipsit de realitate, atunci nu ai înțeles ce este esențial, ceea ce arată că nu știi cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu. Unora li se pare că a citi cuvintele lui Dumnezeu este obositor,

ceea ce nu este o stare normală. Ceea ce este normal este să nu te saturi niciodată de a citi cuvintele lui Dumnezeu, să însetezi mereu după ele și să le găsești ca fiind bune. Acesta este modul în care cineva care a intrat cu adevărat mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu. Când simți că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt excesiv de practice și că sunt exact lucrul în care ar trebui să pătrundă omul, când simți că sunt extrem de utile și de benefice pentru om și că sunt provizia vieții omului, Duhul Sfânt este cel care îți dă acest sentiment, Duhul Sfânt este cel care te mișcă. Asta dovedește că Duhul Sfânt lucrează în tine și că Dumnezeu nu S-a îndepărtat de tine. Unii oameni, văzând că Dumnezeu vorbește mereu, se satură de cuvintele Lui și cred că nu are nicio consecință dacă-I citesc sau nu cuvintele – ceea ce nu este o stare normală. Lor le lipsește o inimă însetată de intrarea în realitate, iar astfel de oameni nici nu sunt însetați de a fi desăvârșiți, nici nu acordă importanță acestui lucru. Momentele în care găsești că nu însetezi după cuvintele lui Dumnezeu arată că nu te afli într-o stare normală. În trecut, dacă Dumnezeu Se îndepărtase sau nu de tine, putea fi stabilit prin faptul că erai împăcat sau nu în sinea ta și că simțeai sau nu bucurie. Acum, important este dacă însetezi sau nu după cuvintele lui Dumnezeu, dacă ale Lui cuvinte sunt sau nu realitatea ta, dacă ești sau nu credincios și dacă ești sau nu în stare să faci tot ce poți pentru Dumnezeu. Cu alte cuvinte, omul este judecat după realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu Își îndreaptă cuvintele spre întreaga omenire. Dacă ești dispus să le citești, El te va lumina, dar, dacă nu ești dispus, nu te va lumina. Dumnezeu îi luminează pe cei flămânzi și însetați de dreptate și pe cei care Îl caută. Unii spun că Dumnezeu nu i-a luminat nici după ce au citit cuvintele Lui. Dar în ce fel ai citit aceste cuvinte? Dacă I-ai citit cuvântul așa cum un om călare pe cal se uită la flori și nu ai acordat nicio importanță realității, cum ar putea Dumnezeu să te lumineze? Cum poate cineva care nu prețuiește

cuvintele lui Dumnezeu să fie desăvârșit de El? Dacă nu prețuiești cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nici adevăr, nici realitate. Dacă prețuiești cuvintele Lui, atunci vei fi în stare să pui în practică adevărul și numai atunci vei avea realitatea. Iată de ce trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu în orice moment, indiferent dacă ești ocupat sau nu, indiferent dacă împrejurările sunt potrivnice sau nu și dacă ești sau nu încercat. Una peste alta, cuvintele lui Dumnezeu sunt temelia existenței omului. Nimeni nu se poate abate de la cuvintele Lui, ci trebuie să mănânce cuvintele Lui, așa cum mănâncă cele trei mese ale zilei. Să fii desăvârșit și câștigat de Dumnezeu ar putea fi atât de simplu? Indiferent dacă înțelegi sau nu în prezent și dacă ai sau nu înțelegerea lucrării lui Dumnezeu, trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu cât mai mult posibil. Aceasta înseamnă să intri într-un mod proactiv. După ce ai citit cuvintele lui Dumnezeu, grăbește-te să pui în practică lucrul în care poți pătrunde și, pentru moment, lasă la o parte lucrul în care nu poți. S-ar putea ca la început să nu înțelegi multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, dar după două sau trei luni, poate chiar un an, le vei înțelege. Cum se poate acest lucru? Asta pentru că Dumnezeu nu-i poate desăvârși pe oameni într-o zi sau două. De cele mai multe ori, când Îi citești cuvintele, este posibil să nu înțelegi imediat. În acel moment, pot să pară doar un simplu text; trebuie să le experimentezi o vreme înainte să poți să le înțelegi. Vorbind Dumnezeu atât de mult, ar trebui să faci tot ce-ți stă în puteri pentru a mânca și a bea cuvintele Lui și, apoi, fără să-ți dai seama, vei ajunge să înțelegi, iar Duhul Sfânt te va lumina fără să fii conștient de asta. Când Duhul Sfânt îl luminează pe om, aceasta se întâmplă adesea fără știrea omului. El te luminează și te călăuzește când ești însetat și cauți. Principiul după care lucrează Duhul Sfânt este centrat pe cuvintele lui Dumnezeu, pe care le mănânci și bei. Toți cei care nu acordă nicio importanță cuvintelor lui

Dumnezeu și au mereu o altfel de atitudine față de cuvintele Lui – gândind, în confuzia lor, că este un lucru indiferent dacă citesc sau nu cuvintele Lui – sunt cei care nu au realitatea. Nici lucrarea Duhului Sfânt și nici luminarea Lui nu pot fi văzute într-o astfel de persoană. Oamenii ca aceștia doar se lasă duși de vânt, prefăcuți fără calificări adevărate, ca domnul Nanguo din parabolă.[a]

Fără cuvintele lui Dumnezeu ca realitate a ta, nu ai nicio statură reală. Când va veni timpul să fii încercat, vei cădea cu siguranță și, atunci, statura ta adevărată va fi dezvăluită. Dar cei care caută în mod regulat să pătrundă în realitate vor ajunge să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, atunci când încercările se vor abate asupra lor. Cine are conștiință și însetează după Dumnezeu ar trebui să ia măsuri concrete pentru a-L răsplăti pe Dumnezeu pentru dragostea Lui. Cei care nu au realitatea nu pot fi tari nici măcar în fața unor chestiuni neînsemnate. Aceasta e diferența între cei cu și cei fără o statură reală. De ce, deși ambele tipuri de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, unii sunt capabili să rămână neclintiți în toiul încercărilor, în timp ce alții fug? Diferența evidentă este că unora le lipsește statura reală; ei nu au cuvintele lui Dumnezeu ca să le slujească drept realitate și cuvintele Lui nu s-au înrădăcinat în ei. Imediat ce sunt încercați, ei ajung la capătul drumului lor. De ce, atunci, alții sunt capabili să rămână neclintiți în toiul încercărilor? Acest lucru se datorează faptului că ei înțeleg adevărul și înțeleg intențiile și cerințele lui Dumnezeu și, astfel, pot să fie neclintiți în timpul încercărilor. Aceasta este statura reală și aceasta este și viața. Unii pot și să citească cuvintele lui Dumnezeu, dar nu le pun în practică, nu le iau în serios; cei care nu sunt le iau în serios nu acordă nicio importanță practicii. Cei care nu au cuvintele lui Dumnezeu ca să le slujească drept realitate sunt lipsiți de o statură reală, iar astfel de oameni nu pot să fie neclintiți în timpul încercărilor.

Când se aud cuvintele lui Dumnezeu, ar trebui să le primești imediat și să le mănânci și să le bei. Indiferent cât de mult înțelegi, singurul punct de vedere de care trebuie să te ții strâns este să mănânci și să bei cuvintele Lui, să le cunoști și să le practici. Acesta este un lucru pe care ar trebui să-l poți face. Să nu-ți pese cât de mare poate deveni statura ta; concentrează-te doar asupra mâncatului și băutului cuvintelor Lui. La asta ar trebui să coopereze omul. Viața ta spirituală este, în principal, să încerci să pătrunzi în realitatea mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu și a punerii lor în practică. Nu este treaba ta să te concentrezi la altceva. Conducătorii bisericii ar trebui să fie capabili să-și îndrume toți frații și toate surorile astfel încât ei să știe cum să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea fiecărui conducător al bisericii. Fie ei tineri sau bătrâni, toți ar trebui să acorde o mare însemnătate mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu și să-I aibă cuvintele în inimile lor. Pătrunderea în această realitate înseamnă intrarea în Epoca Împărăției. Astăzi, majoritatea oamenilor simt că nu pot trăi fără să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și că ale Lui cuvinte sunt proaspete, indiferent de moment. Aceasta înseamnă că ei încep să se situeze pe calea cea bună. Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și a-l aproviziona pe om. Când toți vor tânji și vor înseta după cuvintele lui Dumnezeu, omenirea va intra în lumea cuvintelor Lui.

Dumnezeu a spus foarte multe. Cât de multe ai ajuns să cunoști? În cât de multe ai pătruns? Dacă un conducător al bisericii nu-și va fi îndrumat frații și surorile în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, atunci el își va fi abandonat datoria și nu-și va fi îndeplinit responsabilitățile! Chiar dacă înțelegerea ta este profundă sau superficială, indiferent de gradul tău de înțelegere, trebuie să știi cum să mănânci și să bei cuvintele Lui, trebuie să acorzi foarte multă atenție cuvintelor Sale și să înțelegi importanța și

necesitatea de a le mânca și de a le bea. Dat fiind că Dumnezeu a vorbit atât de mult, dacă nu mănânci și nu bei cuvintele Lui sau dacă nu încerci să cauți ori dacă nu Îi pui cuvintele în practică, acest lucru nu poate fi numit credință în Dumnezeu. Din moment ce crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să mănânci și să bei cuvintele Lui, să-I experimentezi cuvintele și să le trăiești. Doar aceasta poate fi numită credință în Dumnezeu! Dacă spui cu gura că crezi în Dumnezeu și, totuși, nu poți să pui în practică niciunul dintre cuvintele Lui sau să produci vreo realitate, asta nu se numește credință în Dumnezeu. Mai degrabă înseamnă „să cauți să te saturi cu pâine". Să vorbești numai despre mărturii neînsemnate, despre lucruri inutile și despre chestiuni superficiale, fără să ai nici măcar un pic de realitate: acestea nu constituie credință în Dumnezeu și, pur și simplu, nu ai înțeles calea corectă de a crede în Dumnezeu. De ce trebuie să mănânci și să bei cât mai multe din cuvintele lui Dumnezeu? Dacă nu mănânci și nu bei cuvintele Lui, ci cauți doar să te înalți la cer, înseamnă acest lucru să crezi în Dumnezeu? Care este primul pas pe care ar trebui să îl facă un om care crede în Dumnezeu? Pe ce cale îl desăvârșește Dumnezeu pe om? Poți fi desăvârșit fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu? Poți fi considerat o persoană a Împărăției fără să-ți fie cuvintele lui Dumnezeu realitate? Ce înseamnă, exact, credința în Dumnezeu? Cei care cred în Dumnezeu ar trebui, cel puțin, să se comporte frumos la exterior; cel mai important dintre toate lucrurile este să ai cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent de situație, nu poți niciodată să întorci spatele cuvintelor Lui. Cunoașterea lui Dumnezeu și satisfacerea intențiilor Lui sunt realizate prin cuvintele Lui. În viitor, fiecare națiune, confesiune, religie și sector vor fi cucerite prin cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu va vorbi direct și toți oamenii vor ține cuvintele lui Dumnezeu în mâinile lor și, prin aceasta, omenirea va fi desăvârșită. Înăuntru și în afară, cuvintele lui Dumnezeu pătrund pretutindeni: omenirea

va rosti cuvintele lui Dumnezeu cu gura ei, va practica conform cuvintelor lui Dumnezeu și va păstra cuvintelor lui Dumnezeu în interior, rămânând scăldată în cuvintele Lui atât înăuntru, cât și în afară. Astfel va fi desăvârșită omenirea. Cei care satisfac intențiile lui Dumnezeu și sunt capabili să fie martori pentru El sunt cei care au cuvintele lui Dumnezeu ca realitate a lor.

Intrarea în Epoca Cuvântului – adică în Epoca Împărăției Milenare – este lucrarea care se săvârșește astăzi. De acum înainte, practică implicându-te în părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu. Doar prin mâncatul și băutul, precum și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, vei putea să trăiești cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să produci o oarecare experiență practică pentru a-i convinge pe ceilalți. Dacă nu poți trăi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, nimeni nu va fi convins! Toți cei care sunt folosiți de Dumnezeu pot trăi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă nu poți să produci această realitate și să fii martor pentru Dumnezeu, asta arată că Duhul Sfânt nu a lucrat în tine și că nu ai fost desăvârșit. Aceasta este importanța cuvintelor lui Dumnezeu. Ai o inimă căreia îi este sete de cuvintele lui Dumnezeu? Cei care sunt însetați după cuvintele lui Dumnezeu sunt însetați după adevăr și numai oamenii ca aceștia sunt binecuvântați de Dumnezeu. În viitor, mai sunt multe cuvinte pe care Dumnezeu le va spune tuturor religiilor și tuturor confesiunilor. El vorbește și Își face auzit glasul mai întâi printre voi, pentru a vă face completi, înainte să treacă mai departe pentru a vorbi și a-Și face auzit glasul printre neamuri, pentru a le cuceri. Prin cuvintele Lui, toți vor fi convinși, în mod sincer și total. Prin cuvintele lui Dumnezeu și prin revelațiile Lui, firea coruptă a omului se diminuează, el dobândește înfățișarea unui om și firea sa rebelă se domolește. Cuvintele lucrează cu autoritate asupra omului și îl cuceresc pe om în lumina lui Dumnezeu. Lucrarea pe care o face Dumnezeu

în epoca actuală, precum și punctele de cotitură ale lucrării Lui, pot fi toate găsite în cuvintele Lui. Dacă nu-I citești cuvintele, nu vei înțelege nimic. Prin faptul că mănânci și bei cuvintele Lui și prin implicarea în părtășia cu frații și surorile tale și prin experiențele tale reale, vei dobândi cunoașterea deplină a cuvintelor lui Dumnezeu. Doar atunci vei fi în stare să le trăiești, cu adevărat, realitatea.

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „din parabolă”.

Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu

Dumnezeu Își rostește cuvintele și Își înfăptuiește lucrarea în funcție de diferitele vremuri, iar în diferite vremuri, El rostește cuvinte diferite. Dumnezeu nu Se supune stăpânirilor, nu repetă aceeași lucrare, nici nu simte nostalgia pentru lucrurile din trecut; El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi, și El rostește cuvinte noi în fiecare zi. Trebuie să respecți ceea ce trebuie respectat azi; aceasta este responsabilitatea și datoria omului. Este esențial ca în ziua de azi practica să fie centrată în jurul luminii și cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se supune regulilor și este capabil să vorbească din multe perspective diferite pentru a-Și face înțeleasă înțelepciunea și omnipotența. Nu contează dacă vorbește din perspectiva Duhului, a omului sau la persoana a treia – Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și nu poți spune că El nu este Dumnezeu datorită perspectivei omului din care vorbește. Printre unele persoane au apărut noțiuni ca rezultat al diferitelor perspective din care Dumnezeu vorbește. Acești oameni nu au cunoștință despre Dumnezeu și despre lucrarea Sa. Dacă Dumnezeu ar vorbi întotdeauna dintr-o singură perspectivă, n-ar stabili omul reguli despre Dumnezeu? Ar putea Dumnezeu să permită omului să acționeze în așa fel? Indiferent din ce perspectivă vorbește Dumnezeu, are motivele Sale pentru care face asta. Dacă Dumnezeu ar vorbi întotdeauna din perspectiva Duhului, ai fi capabil să I te alături? Astfel, El uneori vorbește la persoana a treia pentru a-ți oferi cuvintele Sale și pentru a te călăuzi în realitate. Tot ceea ce săvârșește Dumnezeu este potrivit. Pe scurt, totul este săvârșit de Dumnezeu și nu ar trebui să te îndoiești de acest lucru. El este Dumnezeu și, astfel, indiferent din ce perspectivă vorbește, va fi mereu Dumnezeu. Acesta este un adevăr neschimbător. Indiferent de cum lucrează, El tot Dumnezeu rămâne, iar

substanța Lui nu se va schimba! Petru L-a iubit atât de mult pe Dumnezeu și a fost un om care era în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu l-a mărturisit ca pe Domnul sau pe Hristos, pentru că substanța unei ființe este ceea ce este și nu se poate schimba niciodată. În lucrarea Sa, Dumnezeu nu respectă regulile, ci folosește diferite metode pentru a face lucrarea Sa eficientă și pentru a aprofunda cunoașterea omului despre El. Fiecare metodă de lucru a Sa îl ajută pe om să-L cunoască și urmărește să-l desăvârșească pe om. Indiferent de metoda de lucru pe care El o folosește, fiecare este pentru a construi omul și a-l desăvârși. Deși una dintre metodele Sale de lucru poate dura foarte mult timp, o face pentru a tempera credința omului în El. Prin urmare, în inima voastră nu ar trebui să fie nicio îndoială. Acestea sunt toate etapele lucrării lui Dumnezeu și voi trebuie să vă supuneți lor.

Astăzi se vorbește despre intrarea în realitate – nu despre înălțarea la ceruri sau stăpânirea ca împărați; se vorbește doar despre urmărirea intrării în realitate. Nu există o căutare mai practică decât aceasta, iar vorbirea despre stăpânire ca regi nu este practică. Omul are o mare curiozitate și încă măsoară lucrarea lui Dumnezeu de azi prin noțiunile sale religioase. După ce a experimentat atât de multe dintre metodele de lucru ale lui Dumnezeu, omul încă nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu, caută în continuare semne și minuni și caută încă să vadă dacă cuvintele lui Dumnezeu au fost îndeplinite. Nu este aceasta o ignoranță copleșitoare? Fără împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu, încă ai mai crede că El este Dumnezeu? Astăzi, mulți astfel de oameni din biserică așteaptă să vadă semne și minuni. Ei spun că, dacă se împlinesc cuvintele lui Dumnezeu, atunci El este Dumnezeu; dacă cuvintele lui Dumnezeu nu sunt împlinite, atunci El nu este Dumnezeu. Deci, crezi în Dumnezeu datorită împlinirii cuvintelor Sale sau pentru că El este Însuși Dumnezeu? Perspectiva omului asupra credinței

în Dumnezeu trebuie să fie corectă! Când vezi că cuvintele lui Dumnezeu nu s-au împlinit, fugi mâncând pământul – este aceasta credință în Dumnezeu? Când crezi în Dumnezeu, trebuie să lași totul la mila lui Dumnezeu și să te supui întregii Sale lucrări. Dumnezeu a rostit atâtea cuvinte în Vechiul Testament – pe care dintre ele le-ai văzut împlinite cu proprii tăi ochii? Poți spune că Iahve nu este adevăratul Dumnezeu pentru că nu ai văzut asta? Deși multe dintre cuvintele lui Dumnezeu poate s-au îndeplinit, omul e incapabil să vadă clar acest lucru pentru că nu are adevărul și nu înțelege nimic. Unii își doresc să fugă atunci când simt că nu s-au îndeplinit cuvintele lui Dumnezeu. Încearcă. Vezi dacă poți să fugi. După ce ai fugit, tot vei reveni. Dumnezeu te controlează cu Cuvântul Său, și dacă părăsești biserica și Cuvântul lui Dumnezeu, nu vei avea niciun mod de a trăi în continuare. Dacă nu crezi asta, încearcă singur – crezi că poți să pleci pur și simplu? Spiritul lui Dumnezeu te controlează. Nu poți pleca. Acesta este un decret administrativ al lui Dumnezeu! Dacă unii oameni vor să încerce, pot! Spui că această persoană nu este Dumnezeu, așa că fă un păcat împotriva Lui și vezi ce face El. Este posibil ca trupul tău să nu moară și să fii încă în stare să te hrănești și să te îmbraci singur, dar mental va fi de nesuportat; te vei simți stresat și chinuit; nimic nu va fi mai dureros. Omul nu poate suporta chinul mental și devastarea – poate că ești în stare să înduri suferința cărnii, dar ești cu totul lipsit de putința de a îndura stresul mental și chinul de lungă durată. Astăzi, unii oameni devin negativi pentru că nu au fost în stare să vadă semne și minuni și, totuși, niciunul nu îndrăznește să fugă, indiferent cât de negativ ar deveni, pentru că Dumnezeu îl controlează pe om prin cuvântul Său. În ciuda inexistenței faptelor, nimeni, totuși, nu poate să fugă. Acestea nu sunt ele fapte ale lui Dumnezeu? Astăzi, Dumnezeu a venit pe pământ pentru a oferi omului viață. El nu te convinge prin semne și minuni, așa cum își imaginează

oamenii, pentru a asigura o relație pașnică între Dumnezeu și om. Toți cei care nu se concentrează asupra vieții și care, în schimb, se concentrează în a-L face pe Dumnezeu să le arate semne și minuni, sunt farisei! Și fariseii au fost cei care L-au răstignit pe Isus pe cruce. Dacă Îl măsori pe Dumnezeu după propria ta viziune a credinței în Dumnezeu, să crezi în Dumnezeu dacă cuvintele Lui sunt îndeplinite, și să fii neîncrezător și chiar să hulești împotriva lui Dumnezeu, dacă nu sunt îndeplinite, atunci nu ești tu cel care Îl crucifică? Astfel de oameni își neglijează îndatoririle lor și se bucură în mod lacom de confort!

Pe de o parte, cea mai mare problemă cu omul este că nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu. Deși atitudinea omului nu este una de negare, este una de îndoială. Omul nu neagă, dar nici nu recunoaște pe deplin. Dacă oamenii au o cunoaștere aprofundată a lucrării lui Dumnezeu, atunci ei nu vor fugi. Cealaltă problemă e că omul nu cunoaște realitatea. Astăzi, prin cuvântul lui Dumnezeu, fiecare persoană s-a angajat; într-adevăr, în viitor nu trebuie să te gândești să vezi semne și minuni. Îți spun clar: în stadiul actual, tot ceea ce ești capabil să vezi sunt cuvintele lui Dumnezeu și, deși nu există fapte, viața lui Dumnezeu tot poate fi plăsmuită în om. Aceasta anume este lucrarea principală a Împărăției Milenare și, dacă nu poți percepe această lucrare, atunci vei deveni slab și te vei prăbuși; vei fi pus în mijlocul încercărilor și, cu atât mai grav, vei fi luat captiv de Satana. Dumnezeu a venit pe pământ mai ales pentru a rosti cuvintele Sale; cu ceea ce intri în contact este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce vezi este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce auzi este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce urmezi este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce trăiești este cuvântul lui Dumnezeu și această întrupare a lui Dumnezeu folosește mai ales cuvântul pentru a-l desăvârși pe om. El nu arată semne și minuni și, mai ales, nu face lucrarea pe care a făcut-o Isus în trecut. Cu toate că sunt Dumnezeu, și ambii sunt

trup, lucrările Lor de slujire nu sunt la fel. Când a venit Isus, El a făcut, de asemenea, parte din lucrarea lui Dumnezeu și a rostit câteva cuvinte – dar care a fost lucrarea principală pe care a realizat-o? Ceea ce a realizat în principal a fost lucrarea răstignirii. El a devenit asemenea trupului păcătos pentru a finaliza lucrarea răstignirii și pentru a răscumpăra întreaga omenire și a fost pentru binele păcatelor întregii omeniri că a slujit ca jertfă de păcat. Aceasta este lucrarea principală pe care El a realizat-o. În cele din urmă, El a oferit calea crucii pentru a ghida pe cei care au venit mai târziu. Când Isus a venit, a fost în primul rând pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare. El a răscumpărat toată omenirea și a adus omului Evanghelia împărăției cerului și, în plus, a adus calea către Împărăția cerurilor. Drept urmare, toți cei care au venit după au spus: „Ar trebui să mergem pe calea crucii și să ne sacrificăm pentru cruce”. Desigur, la început, Isus a mai făcut o altă lucrare și a rostit câteva cuvinte pentru a-l face pe om să se pocăiască și să-și mărturisească păcatele. Dar lucrarea Lui de slujire a rămas tot răstignirea, iar cei trei ani și jumătate pe care El Și i-a petrecut predicând calea au fost pentru a-L pregăti pentru răstignirea care a urmat. Diversele dăți în care Isus S-a rugat au fost, de asemenea, de dragul răstignirii. Viața unui om normal pe care a dus-o și cei treizeci și trei de ani și jumătate pe care El i-a trăit pe pământ erau, în primul rând, pentru binele finalizării lucrării răstignirii; trebuiau să-I dea putere să Își asume această lucrare, ca urmare a căreia Dumnezeu I-a încredințat lucrarea crucificării. Ce lucrare va săvârși astăzi Dumnezeu întrupat? Astăzi, Dumnezeu a devenit trup în primul rând pentru a finaliza lucrarea „Cuvântului care se arată în trup”, pentru a folosi cuvântul în vederea desăvârșirii omului și pentru a-l face pe om să accepte emondarea prin cuvânt și rafinarea cuvântului. Prin cuvintele Lui, câștigi aprovizionare și viață; în cuvintele Lui vezi lucrarea și faptele Sale. Dumnezeu folosește cuvântul ca să te mustre și să te rafineze și astfel, dacă

suferi greutăți, este și din cauza cuvântului lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu nu lucrează cu fapte, ci cu cuvinte. Doar după ce cuvântul Său s-a lăsat peste tine, Duhul Sfânt poate să lucreze în tine și să te facă să suferi de durere sau să simți o stare dulce. Numai cuvântul lui Dumnezeu te poate aduce la realitate numai cuvintele lui Dumnezeu te pot desăvârși. Și astfel, cel puțin, trebuie să înțelegi aceasta: lucrarea făcută de Dumnezeu în zilele de pe urmă este, în principal, folosirea cuvântului Său pentru a desăvârși fiecare persoană și pentru a-l călăuzi pe om. Toată lucrarea pe care o face El este prin cuvânt; El nu folosește fapte pentru a te mustra. Există momente când unii oameni I se opun lui Dumnezeu. Dumnezeu nu îți provoacă un mare disconfort, trupul tău nu este mustrat și nici nu suferi greutăți – dar, de îndată ce cuvântul Său vine peste tine și te rafinează, este insuportabil pentru tine. Nu este așa? Pe vremea făcătorilor de servicii, Dumnezeu a spus să arunce omul într-o groapă fără fund. Oare a ajuns omul cu adevărat la groapa fără fund? Pur și simplu, prin folosirea cuvintelor pentru a rafina omul, acesta a intrat în groapa fără fund. Și astfel, în zilele de pe urmă, când Dumnezeu devine trup, El folosește în mod predominant cuvântul pentru a săvârși toate și pentru a face totul clar. Numai în cuvintele Lui poți vedea ce este El; numai în cuvintele Lui poți vedea că El este Însuși Dumnezeu. Când Dumnezeu întrupat vine pe pământ, El nu face altă lucrare decât să rostească cuvinte – deci nu este nevoie de fapte; cuvintele sunt suficiente. Asta pentru că El a venit în primul rând să săvârșească această lucrare pentru a permite omului să vadă puterea și supremația Sa în cuvintele Lui, pentru a permite omului să vadă în cuvintele Lui cum se ascunde cu umilință pe Sine și să permită omului să-L cunoască în întregime în cuvintele Lui. Tot ceea ce are și tot ceea ce este El se regăsesc în cuvintele Lui. Înțelepciunea și minunăția Sa sunt în cuvintele Lui. Prin aceasta te face să vezi multele metode prin care Dumnezeu Își rostește cuvintele.

Dumnezeu a lucrat atât de mult timp; în cea mai mare parte a fost pentru a-l aproviziona, pentru a-l expune sau pentru a-l emonda pe om. El nu blestemă o persoană cu ușurință, și chiar și atunci când o face, o blestemă prin cuvânt. Și astfel, în această epocă a lui Dumnezeu devenit trup, nu încerca să-L vezi pe Dumnezeu vindecând bolnavii și scoțând demonii din nou și nu mai încerca mereu să cauți semne – nu are niciun rost! Aceste semne nu-l pot desăvârși pe om! Pentru a vorbi clar: astăzi, Însuși Dumnezeul practic al trupului nu acționează; El doar vorbește. Acesta e adevărul! El folosește cuvinte pentru a te desăvârși și folosește cuvinte pentru a te hrăni și a te adăpa. De asemenea, El folosește cuvinte pentru a lucra și cuvinte în locul faptelor pentru a te face să cunoști realitatea Lui. Dacă ești capabil să percepi această manieră a lucrării lui Dumnezeu, atunci este dificil să fii negativ. În loc să te concentrezi asupra lucrurilor negative, ar trebui să te concentrezi doar pe ceea ce este pozitiv – adică, indiferent dacă sunt sau nu îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu, sau dacă există sau nu apariția faptelor, Dumnezeu îl face pe om să câștige viață din cuvintele Sale, și acest fapt este cel mai mare dintre toate semnele; și, cu atât mai mult, este un fapt incontestabil. Aceasta este cea mai bună dovadă prin care să-L cunoască pe Dumnezeu și este un semn chiar mai mare decât semnele. Numai aceste cuvinte îl pot desăvârși pe om.

De îndată ce Epoca Împărăției a început, Dumnezeu a început să-Și elibereze cuvintele. În viitor, aceste cuvinte vor fi îndeplinite treptat și, la acel moment, omul va crește în viață înspre maturitate. Folosirea cuvântului de către Dumnezeu pentru a dezvălui firea păcătoasă a omului este mai practică și mai necesară și El nu folosește decât cuvântul pentru a-Și face lucrarea în vederea desăvârșirii credinței omului, căci astăzi este Epoca Cuvântului și aceasta necesită credința, hotărârea și cooperarea omului. Lucrarea lui Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă este folosirea

cuvântului Său pentru a servi și oferi omului. Doar după ce Dumnezeu întrupat Și-a terminat de rostit cuvintele, acestea vor începe să se împlinească. În timpul în care El vorbește, cuvintele Lui nu sunt împlinite, pentru că atunci când El este în stadiul trupesc, cuvintele Lui nu pot fi îndeplinite. Asta e pentru ca omul să poată să vadă că Dumnezeu este trup, și nu Spirit; astfel încât omul să poată să vadă realitatea lui Dumnezeu cu proprii săi ochi. În ziua când lucrarea Lui este terminată, când au fost rostite toate cuvintele care trebuie rostite de El pe pământ, cuvintele Lui vor începe să se împlinească. Acum nu este epoca împlinirii cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că El nu a terminat încă de rostit cuvintele Sale. Deci, atunci când vezi că Dumnezeu încă Își rostește cuvintele pe pământ, nu aștepta împlinirea cuvintelor Sale; când Dumnezeu nu-Și mai rostește cuvintele, și atunci când lucrarea Sa pe pământ a fost finalizată, atunci va fi momentul în care ale Sale cuvinte vor începe să se împlinească. În cuvintele pe care le rostește pe pământ, există, într-o privință, asigurarea vieții, iar pe de altă parte, există profeția – profeția lucrurilor care vor veni, a lucrurilor care vor fi săvârșite și a celor care încă trebuie să fie îndeplinite. A fost și profeție în cuvintele lui Isus. Într-o privință, El a dat viață și, într-o altă privință, a grăit profeție. Astăzi, nu se vorbește de realizarea cuvintelor și faptelor în același timp, deoarece există o prea mare diferență între ceea ce poate fi văzut de ochii omului și ceea ce face Dumnezeu. Se poate spune doar că odată ce lucrarea lui Dumnezeu a fost încheiată, cuvintele Lui vor fi împlinite, iar faptele vor veni după cuvinte. În zilele de pe urmă, Dumnezeu întrupat îndeplinește lucrarea de slujire a cuvântului pe pământ, iar în îndeplinirea lucrării de slujire a cuvântului, El rostește numai cuvinte și nu se ocupă de alte lucruri. De îndată ce lucrarea lui Dumnezeu se va schimba, cuvintele Lui vor începe să fie împlinite. Astăzi, cuvintele sunt folosite mai întâi pentru a te desăvârși; când El va câștiga slava în întregul univers, lucrarea

Lui va fi terminată – vor fi rostite toate cuvintele care ar trebui rostite și toate cuvintele vor deveni fapte. Dumnezeu a venit pe pământ în timpul zilelor de pe urmă pentru a îndeplini lucrarea de slujire a cuvântului pentru ca omenirea să poată să-L cunoască și astfel ca omenirea să vadă ce este El și să-I vadă înțelepciunea și toate faptele Lui minunate din cuvântul Său. În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește în primul rând cuvântul pentru a câștiga întreaga omenire. În viitor, cuvântul Lui va veni și peste fiecare comunitate religioasă, sector, națiune și confesiune. Dumnezeu folosește cuvântul pentru a cuceri, pentru a face pe toți oamenii să vadă că al Său cuvânt poartă autoritate și putere – și, astfel, astăzi, tu te confrunți doar cu cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvintele rostite de Dumnezeu în această epocă sunt diferite de cele rostite în timpul Epocii Legii și, astfel, de asemenea, diferă de cuvintele rostite în timpul Epocii Harului. În Epoca Harului, Dumnezeu nu a săvârșit lucrarea cuvântului, ci a descris răstignirea pentru a răscumpăra întreaga omenire. Biblia descrie doar motivul pentru care a fost răstignit Isus și suferința la care a fost supus pe cruce și cum ar trebui să fie răstignit omul pentru Dumnezeu. În timpul acelei epoci, toată lucrarea săvârșită de Dumnezeu s-a concentrat în jurul răstignirii. În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu întrupat rostește cuvinte pentru a cuceri pe toți cei care cred în El. Acesta este „Cuvântul se arată în trup”; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a săvârși această lucrare, adică a venit pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup. El doar rostește cuvinte și, rareori, există apariția faptelor. Aceasta este însăși esența Cuvântului care se arată în trup, și atunci când Dumnezeu întrupat Își rostește cuvintele, aceasta este apariția Cuvântului în trup și este Cuvântul care vine în trup. „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu, iar Cuvântul S-a întrupat.” Aceasta (lucrarea arătării

Cuvântului în trup) este lucrarea pe care Dumnezeu o va săvârși în zilele de pe urmă și este ultimul capitol al întregului Său plan de gestionare și, astfel, Dumnezeu trebuie să vină pe pământ pentru a-Și manifesta cuvintele în trup. Ceea ce este făcut astăzi, ceea ce va fi făcut în viitor, ceea ce va fi săvârșit de Dumnezeu, destinația finală a omului, cei care vor fi mântuiți, cei care vor fi nimiciți, și așa mai departe – toată această lucrare ce trebuie realizată în final a fost clar menționată și totul este pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care Se arată în trup. Hotărârile administrative și constituția care au fost emise anterior, cei care vor fi nimiciți, cei care vor intra în odihnă – toate aceste cuvinte trebuie să fie împlinite. Aceasta este lucrarea realizată în principal de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă. El îi face pe oameni să înțeleagă unde aparțin cei predestinați de Dumnezeu și unde aparțin cei care nu sunt predestinați de Dumnezeu, cum vor fi împărțiți poporul și fiii Săi, ce se va întâmpla cu Israelul, ce se va întâmpla cu Egiptul – în viitor, fiecare dintre aceste cuvinte vor fi îndeplinite. Ritmul lucrării lui Dumnezeu se accelerează. Dumnezeu folosește cuvântul ca pe o cale pentru a dezvălui omului ce se va realiza în fiecare epocă, ce trebuie săvârșit de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă și lucrarea Lui de slujire care trebuie să fie săvârșită, iar toate aceste cuvinte sunt pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup.

Am spus anterior că „Toți cei care se concentrează să vadă semne și minuni vor fi oropsiți; ei nu sunt cei care vor fi desăvârșiți”. Am rostit atât de multe cuvinte, totuși, omul nu are nici cea mai mică cunoaștere a acestei lucrări și, după ce au ajuns în acest punct, oamenii tot mai cer semne și minuni. Este credința ta în Dumnezeu doar căutarea semnelor și minunilor, sau este pentru a câștiga viață? Isus a rostit și El multe cuvinte și unele dintre ele nu au fost încă îndeplinite. Poți spune că Isus nu este Dumnezeu?

Dumnezeu a mărturisit că El era Hristos și Fiul iubit al lui Dumnezeu. Poți să negi acest lucru? Astăzi, Dumnezeu rostește doar cuvinte și, dacă nu cunoști pe deplin acest lucru, atunci nu poți rămâne ferm. Crezi în El pentru că El este Dumnezeu sau crezi în El în funcție de îndeplinirea sau neîndeplinirea cuvintelor Lui? Crezi în semne și minuni, sau crezi în Dumnezeu? Astăzi, El nu arată semne și minuni – este El cu adevărat Dumnezeu? Dacă cuvintele pe care le rostește nu sunt împlinite, este El cu adevărat Dumnezeu? Este substanța lui Dumnezeu determinată de îndeplinirea sau neîndeplinirea cuvintelor pe care le rostește? De ce unii oameni așteaptă mereu împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu înainte să creadă în El? Asta nu înseamnă că nu Îl cunosc? Toți cei care au astfel de noțiuni sunt cei care Îl neagă pe Dumnezeu. Ei folosesc noțiuni pentru a-L măsura pe Dumnezeu; dacă cuvintele lui Dumnezeu se împlinesc, ei cred în El, și dacă nu se împlinesc, atunci nu cred El; și ei întotdeauna caută semne și minuni. Nu sunt acești oameni fariseii din vremurile moderne? Dacă poți sau nu poți să rămâi ferm depinde de cunoașterea sau nu a Dumnezeului practic – acest lucru este foarte important! Cu cât este mai mare realitatea cuvântului lui Dumnezeu în tine, cu atât mai mare este cunoașterea ta despre realitatea lui Dumnezeu, și cu atât mai mult poți să rămâi ferm în timpul încercărilor. Cu cât te concentrezi mai mult să vezi semne și minuni, cu atât mai puțin ești capabil să rămâi ferm, și vei cădea în mijlocul încercărilor. Semnele și minunile nu sunt temelia; numai realitatea lui Dumnezeu este viața. Unii oameni nu cunosc efectele care trebuie îndeplinite prin lucrarea lui Dumnezeu. Ei își petrec zilele în dezorientare, fără a căuta cunoașterea lucrării lui Dumnezeu. Scopul căutării lor este doar să-L facă pe Dumnezeu să le îndeplinească dorințele, și abia atunci vor fi serioși în credința lor în Dumnezeu. Ei spun că vor fi în căutarea vieții dacă se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu, dar dacă nu se vor împlini cuvintele

Lui, atunci nu există nicio posibilitate ca ei să caute viața. Omul consideră că credința în Dumnezeu este căutarea de semne și minuni și căutarea urcării la cer și la al treilea cer. Niciunul dintre ei nu spune că credința lor în Dumnezeu este căutarea intrării în realitate, căutarea vieții și căutarea de a fi câștigat de Dumnezeu. Care e valoarea unei astfel de căutare? Cei care nu caută cunoașterea de Dumnezeu și satisfacția lui Dumnezeu sunt cei care nu cred în Dumnezeu; sunt cei care Îl hulesc pe Dumnezeu!

Acum înțelegi ce înseamnă credința în Dumnezeu? Înseamnă credința în Dumnezeu să vezi semne și minuni? Înseamnă ridicarea la ceruri? Credința în Dumnezeu nu este câtuși de puțin ușoară. Acele practici religioase ar trebui eliminate; căutarea vindecării bolnavilor și alungarea demonilor, concentrarea asupra semnelor și a minunilor, râvnirea la mai mult din harul lui Dumnezeu, pacea și bucuria, căutarea prospectelor și conforturilor trupului – acestea sunt practici religioase, și astfel de practici religioase sunt o formă vagă de credință. Ce este credința adevărată în Dumnezeu astăzi? Este acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca viață-realitate a ta și cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvântul Său pentru a obține o iubire adevărată față de El. Pentru a fi clar: credința în Dumnezeu este motivul pentru care tu să poți să te supui lui Dumnezeu, să-L iubești pe Dumnezeu și să îndeplinești datoria care trebuie îndeplinită de o ființă creată. Acesta este scopul credinței în Dumnezeu. Trebuie să dobândești o cunoaștere a frumuseții lui Dumnezeu, a cât de vrednic de venerație este Dumnezeu, a modului în care Dumnezeu face lucrarea de mântuire și de desăvârșire asupra ființelor Sale create – acestea sunt lucrurile de bază în credința ta în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este în primul rând trecerea de la o viață a trupului la o viață de iubire față de Dumnezeu; de la traiul în corupție la traiul în viața cuvintelor lui Dumnezeu; este ieșirea de sub puterea Satanei și trăirea sub grija și protecția lui Dumnezeu, este

capacitatea de a te supune lui Dumnezeu și nu trupului, este permiterea lui Dumnezeu de a-ți câștiga pe deplin inima, de a te desăvârși și de a te elibera de firea satanică coruptă. Credința în Dumnezeu este în primul rând așa pentru ca puterea și slava lui Dumnezeu să se poată manifesta în tine, astfel încât să poți să urmezi voia lui Dumnezeu, să împlinești planul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să aibă legătură cu dorința de a vedea semne și minuni, nici nu ar trebui să fie de dragul trupului tău. Ar trebui să fie despre căutarea cunoașterii lui Dumnezeu și a fi capabil să te supui lui Dumnezeu și, asemeni lui Petru, să te supui Lui până la moarte. Acestea sunt principalele obiective ale credinței în Dumnezeu. Omul mănâncă și bea cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. A mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu îți oferă o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, și abia după aceea poți să te supui Lui. Numai prin cunoașterea de Dumnezeu Îl poți iubi, iar acesta e scopul pe care omul trebuie să îl aibă în credința sa în Dumnezeu. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, încerci întotdeauna să vezi semne și minuni, atunci punctul de vedere al acestei credințe în Dumnezeu este greșit. Credința în Dumnezeu este în primul rând acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca viață-realitate. Scopul lui Dumnezeu e atins doar punerea în aplicare a cuvintelor lui Dumnezeu din gura Lui și purtarea lor în tine. În credința lui în Dumnezeu, omul ar trebui să se străduiască să fie desăvârșit de Dumnezeu, să fie capabil să se supună lui Dumnezeu și să fie în supunere totală față de El. Dacă poți să te supui lui Dumnezeu fără să te plângi, să fii atent la intențiile lui Dumnezeu, să atingi statura lui Petru și să deții stilul lui Petru despre care vorbește Dumnezeu, atunci asta va fi când vei fi dobândit succes în credința în Dumnezeu și va însemna că ai fost câștigat de Dumnezeu.

Dumnezeu Își face lucrarea în întregul univers. Toți cei care cred în El trebuie să accepte cuvântul Lui și să mănânce și să bea cuvântul Lui; nimeni nu poate fi câștigat de Dumnezeu văzând semnele și minunile arătate de Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a folosit întotdeauna cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. Așadar, nu ar trebui să vă dedicați toată atenția semnelor și minunilor, ci să căutați să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. În Epoca Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a rostit câteva cuvinte iar, în Epoca Harului, Isus a rostit și El multe cuvinte. După ce Isus a spus multe cuvinte, apostolii și discipolii de mai târziu i-au călăuzit pe oameni să le practice în conformitate cu poruncile date de Isus și să experimenteze în conformitate cu principiile și cuvintele enunțate de Isus. În din zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește îndeosebi cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. El nu folosește semne și minuni pentru a-l asupri pe om sau pentru a-l convinge pe om; acest lucru nu poate clarifica puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar arăta doar semne și minuni, atunci ar fi imposibil de clarificat realitatea lui Dumnezeu și, astfel, imposibil de a desăvârși pe om. Dumnezeu nu-l desăvârșește pe om prin semne și minuni, ci folosește cuvântul pentru a-l adăpa și a-l păstori, după care se obține supunerea deplină a omului și cunoașterea de Dumnezeu a omului. Acesta este scopul muncii pe care El o face și al cuvintelor pe care El le rostește. Dumnezeu nu folosește metoda de a arăta semne și minuni pentru a-l desăvârși pe om – El folosește cuvinte și folosește multe metode diferite de lucru pentru a-l desăvârși pe om. Fie că este vorba de rafinare, emondare sau oferire de cuvinte, Dumnezeu vorbește din multe perspective diferite pentru a-l desăvârși pe om și pentru a da omului o mai mare cunoaștere a lucrării, înțelepciunii și minunăției lui Dumnezeu. Când omul este făcut complet în momentul în care Dumnezeu încheie epoca din zilele de pe urmă, el va fi calificat să vadă semne și minuni. Când ajungi să Îl cunoști pe

Dumnezeu și ești capabil să te supui lui Dumnezeu, indiferent de ce face El, nu vei mai avea noțiuni despre El când vei vedea semne și minuni. În prezent, ești corupt și incapabil de supunere completă față de Dumnezeu – crezi că ești calificat să vezi semne și minuni în această stare? Momentul în care Dumnezeu arată semne și minuni este cel în care Dumnezeu pedepsește omul și, de asemenea, când se schimbă epoca și, mai mult, când se încheie epoca. Când lucrarea lui Dumnezeu se săvârșește în mod normal, El nu arată semne și minuni. A arăta semne și minuni este extrem de ușor pentru El, dar nu acela este principiul lucrării lui Dumnezeu, nici nu este scopul gestionării omului de către Dumnezeu. Dacă omul ar vedea semne și minuni și dacă entitatea spirituală a lui Dumnezeu ar urma să se înfățișeze omului, n-ar crede toți oamenii în Dumnezeu? Am spus anterior că un grup de biruitori este câștigat din Est, biruitori care vin din mijlocul marelui necaz. Care este sensul acestor cuvinte? Înseamnă că acești oameni care au fost câștigați au fost cu adevărat supuși după ce au fost judecați și mustrați și emondați, și au fost supuși la tot felul de rafinări. Credința acestor oameni nu este vagă și abstractă, ci reală. Ei nu au văzut semne și minuni sau miracole; ei nu vorbesc de cuvinte și doctrine absconse sau cunoștințe profunde; în schimb, ei au realitatea, cuvintele lui Dumnezeu și o adevărată cunoaștere a realității lui Dumnezeu. Nu este un astfel de grup mai capabil să arate clar puterea lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este o lucrare practică. În timpul epocii lui Isus, El nu a venit să-l desăvârșească pe om, ci să-l răscumpere pe om, așa că a arătat câteva minuni pentru a-i face pe oameni să-L urmeze. Căci El a venit, în primul rând, pentru a finaliza lucrarea răstignirii, iar arătarea de semne n-a făcut parte din lucrarea slujirii Lui. Astfel de semne și de minuni au fost o lucrare săvârșită pentru a face lucrarea Sa să fie eficientă; astfel de semne și de minuni au fost o lucrare în plus, și nu au reprezentat lucrarea întregii epoci.

În timpul Epocii Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a arătat și unele semne și minuni – dar lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este o lucrare practică și cu siguranță nu mai arată semne și minuni acum. Dacă El ar arăta semne și minuni, lucrarea Lui practică ar fi aruncată în dezordine și El nu ar mai putea să facă nicio altă lucrare. Dacă Dumnezeu ar fi spus să fie folosit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om, dar ar fi arătat, de asemenea, semne și minuni, atunci s-ar fi putut clarifica dacă omul crede sau nu în El? Așadar, Dumnezeu nu face astfel de lucruri. Există prea multă religie în om; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a alunga toate noțiunile religioase și lucrurile supranaturale din om și pentru a-l face pe om să cunoască realitatea lui Dumnezeu. El a venit pentru a șterge o imagine a lui Dumnezeu care este abstractă și fantezistă – o imagine a unui Dumnezeu care, cu alte cuvinte, nu există deloc. Și acum, singurul lucru care este de neprețuit este ca tu să ai o cunoaștere a realității! Adevărul depășește tot. Cât de mult adevăr deții astăzi? Tot ceea ce arată semne și minuni este Dumnezeu? Spiritele rele pot, de asemenea, să arate semne și minuni; sunt ele toate Dumnezeu? În credința sa în Dumnezeu, ceea ce caută omul este adevărul și ceea ce el urmărește este viața, mai degrabă decât semne și minuni. Acesta ar trebui să fie scopul tuturor celor care cred în Dumnezeu.

Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării

Dacă tu crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să I te supui, să pui adevărul în practică și să-ți îndeplinești toate îndatoririle. În plus, trebuie să înțelegi lucrurile pe care ar trebui să le experimentezi. Dacă experimentezi doar emondarea, disciplinarea și judecarea, dacă poți doar să te bucuri de Dumnezeu, dar rămâi incapabil să simți când El te disciplinează sau te emondează, lucrul acesta este inacceptabil. Poate în cazul acestei rafinări ești capabil să rămâi neclintit, dar tot nu este suficient; tot trebuie să înaintezi în continuare. Lecția iubirii față de Dumnezeu nu încetează niciodată și nu are sfârșit. Oamenii consideră credința în Dumnezeu ca pe ceva extrem de simplu, dar, după ce capătă o oarecare experiență practică, își dau seama că a crede în Dumnezeu nu este un lucru atât de simplu pe cât își imaginează. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l rafina pe om, omul suferă. Cu cât este mai intensă rafinarea unei persoane, cu atât mai mare va fi inima sa iubitoare de Dumnezeu și cu atât mai mult se va dezvălui în ea puterea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cu cât un om primește mai puțină rafinare, cu atât mai puțin va avea o inimă iubitoare de Dumnezeu și cu atât mai puțin se va dezvălui în acesta puterea lui Dumnezeu. Cu cât sunt mai mari rafinarea și durerea unei astfel de persoane și cu cât îndură mai multe chinuri, cu atât mai mult va crește dragostea sa pentru Dumnezeu, cu atât mai sinceră va deveni credința sa în El și cu atât mai profundă va fi cunoașterea sa de Dumnezeu. În experiențele tale, vei vedea că acei oameni care suferă enorm în timp ce sunt rafinați, care sunt emondați și disciplinați mult au o dragoste profundă pentru Dumnezeu și o cunoaștere mult mai temeinică și pătrunzătoare a Sa și că aceia care nu au trecut prin experiența emondării au doar o cunoaștere superficială. Ei pot să spună numai atât:

„Dumnezeu este atât de bun și revarsă har asupra oamenilor ca ei să se poată bucura de El”. Dacă oamenii au experiența emondării și disciplinării, atunci sunt capabili să vorbească despre adevărata cunoaștere de Dumnezeu. Așadar, cu cât este mai minunată lucrarea lui Dumnezeu asupra omului, cu atât este mai valoroasă și mai semnificativă. Cu cât mai de nepătruns este pentru tine și cu cât mai incompatibilă este cu noțiunile tale, cu atât mai mult izbutește lucrarea lui Dumnezeu să te cucerească, să te câștige și să te desăvârșească. Ce măreață e semnificația lucrării lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu nu l-ar rafina pe om astfel, dacă El nu ar lucra potrivit acestei metode, atunci lucrarea Lui ar fi ineficientă și neînsemnată. În trecut, se spunea că Dumnezeu avea să selecteze și să câștige acest grup și să-l desăvârșească în zilele de pe urmă; faptul acesta are o semnificație extraordinară. Cu cât mai măreață este lucrarea pe care o săvârșește El în voi, cu atât mai profundă și mai pură e iubirea voastră de Dumnezeu. Cu cât mai măreață e lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai capabil e omul să priceapă ceva din înțelepciunea Sa și cu atât mai profund Îl cunoaște omul. În timpul zilelor de pe urmă, cei 6000 de ani din planul de gestionare al lui Dumnezeu vor ajunge la final. Chiar se poate încheia cu ușurință? Se va sfârși lucrarea Sa odată ce El va cuceri omenirea? Poate fi atât de simplu? Oamenii chiar își imaginează că așa este, dar ceea ce face Dumnezeu nu este atât de simplu. Indiferent ce parte a lucrării lui Dumnezeu ai dori să aduci în discuție, pentru om, toată este de nepătruns. Dacă ai fi în stare s-o înțelegi, atunci lucrarea lui Dumnezeu ar fi lipsită de semnificație sau valoare. Lucrarea săvârșită de Dumnezeu este de nepătruns; este întru totul contrară noțiunilor tale și, cu cât este mai incompatibilă cu noțiunile tale, cu atât mai mult arată că lucrarea lui Dumnezeu este plină de înțeles; dacă ar fi compatibilă cu noțiunile tale, atunci ar fi lipsită de sens. Astăzi, simți că lucrarea lui Dumnezeu este atât de minunată și, cu cât mai minunată simți

că este, cu atât mai mult simți că Dumnezeu este de nepătruns și vezi cât de mărețe sunt faptele Sale. Dacă ar face doar o lucrare superficială, de mântuială, pentru a-l cuceri pe om și apoi nu ar mai face nimic, atunci omul nu ar fi în stare să vadă însemnătatea lucrării lui Dumnezeu. Deși acum primești un strop de rafinare, aceasta este de mare folos creșterii tale în viață; așadar, este extrem de necesar ca voi să fiți supuși unor astfel de greutăți. Astăzi primești un strop de rafinare, dar, apoi, vei fi cu adevărat capabil să vezi faptele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, vei spune: „Faptele lui Dumnezeu sunt atât de minunate!" Acestea vor fi cuvintele din inima ta. După ce au experimentat o vreme rafinarea de către Dumnezeu (încercarea făcătorilor de servicii și vremea mustrării), unii oameni au zis în cele din urmă: „Să crezi în Dumnezeu e cu adevărat dificil!" Faptul că au folosit cuvintele „cu adevărat dificil" arată că faptele lui Dumnezeu sunt de nepătruns, că lucrarea lui Dumnezeu are o mare însemnătate și valoare și că lucrarea Sa este foarte demnă de a fi prețuită de om. Dacă, după ce am lucrat atât de mult, nu ai dobândi nici cele mai neînsemnate cunoștințe, atunci ar mai putea lucrarea Mea să aibă valoare? Te va face să spui: „A-L sluji pe Dumnezeu e foarte dificil, faptele Sale sunt atât de minunate, iar Dumnezeu este cu adevărat înțelept! Dumnezeu este atât de încântător!" Dacă, după o perioadă în care ai experimentat, ești capabil să spui astfel de cuvinte, atunci asta dovedește că ai câștigat lucrarea lui Dumnezeu în tine. Într-o zi, când vei propovădui Evanghelia în străinătate și cineva te va întreba: „Cum mai e cu credința ta în Dumnezeu?", vei putea să-i spui: „Acțiunile lui Dumnezeu sunt atât de minunate!" Acel om va simți că vorbești din experiențele tale adevărate. Asta înseamnă să fii martor cu adevărat. Vei spune că lucrarea lui Dumnezeu este plină de înțelepciune, iar că lucrarea Sa în tine te-a convins cu adevărat și ți-a cucerit inima. Îl vei iubi întotdeauna pentru că El este mai mult decât demn de iubirea omenirii!

Dacă poți să vorbești despre aceste lucruri, atunci poți să emoționezi inimile oamenilor. Toate acestea înseamnă să fii martor. Dacă ești în stare să depui mărturie răsunătoare și să-i emoționezi pe oameni până la lacrimi, asta arată că ești, într-adevăr, un om care-L iubește pe Dumnezeu, căci poți să mărturisești că-L iubești și, prin tine, acțiunile Sale se pot adeveri în mărturie. Mărturia ta îi face pe ceilalți să caute și să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și, indiferent de mediul întâlnit, vor putea să rămână neclintiți. Aceasta este singura cale autentică de a fi martor și este exact ceea ce ți se cere acum. Ar trebui să vezi că lucrarea lui Dumnezeu este extrem de valoroasă și demnă de a fi prețuită de oameni, că Dumnezeu este atât de prețios și îmbelșugat; El poate nu doar să vorbească, ci și să-i judece pe oameni, să le rafineze inimile, să le aducă bucurie, să-i câștige, să-i cucerească și să-i desăvârșească. Din experiența ta, vei vedea că Dumnezeu este foarte încântător. Așadar, cât de mult Îl iubești acum pe Dumnezeu? Poți, cu adevărat, să spui aceste lucruri din inimă? Când vei putea să rostești aceste cuvinte din adâncul inimii tale, atunci vei putea să fii martor. Odată ce experiența ta a atins acest nivel, vei putea să fii martor pentru Dumnezeu și vei fi vrednic. Dacă nu atingi acest nivel în experiența ta, atunci vei fi tot prea departe. Este normal ca oamenii să dea dovadă de slăbiciune în timpul procesului de rafinare, dar, după rafinare, ar trebui să poți spune: „Dumnezeu este atât de înțelept în lucrarea Sa!” Dacă ești într-adevăr capabil să dobândești o înțelegere practică a acestor cuvinte, atunci va deveni ceva ce prețuiești, iar experiența ta va avea valoare.

Ce ar trebui să cauți acum? Dacă ești sau nu capabil să fii martor pentru Dumnezeu, dacă ești sau nu în stare să devii o mărturie și o manifestare a lui Dumnezeu și dacă ești sau nu potrivit pentru a fi folosit de El – acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le cauți. Cât de mult a lucrat cu adevărat Dumnezeu în tine? Cât de mult ai văzut, cât de mult ai

priceput? Cât de mult ai experimentat și gustat? Indiferent dacă Dumnezeu te-a testat, emondat sau disciplinat, acțiunile și lucrarea Sa au fost săvârșite asupra ta. Dar, în calitate de credincios în Dumnezeu și ca om care este dispus să fie desăvârșit de El, poți să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu în baza experienței tale practice? Poți să trăiești cuvântul lui Dumnezeu prin experiența ta practică? Poți să îi aprovizionezi pe ceilalți prin propria-ți experiență practică și să-ți sacrifici întreaga viață ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să te bazezi pe experiența și cunoașterea ta și pe prețul pe care l-ai plătit. Doar astfel poți să-I satisfaci intențiile. Ești cineva care e martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ai această aspirație? Dacă ești capabil să fii martor pentru numele Său și, chiar mai mult, pentru lucrarea Sa, și dacă poți trăi imaginea pe care le-o cere El oamenilor Săi, atunci ești un martor al lui Dumnezeu. Cum ești, efectiv, martor pentru Dumnezeu? Ești martor căutând și tânjind să trăiești cuvântul Său și fiind martor cu vorbele tale, permițându-le oamenilor să-I cunoască lucrarea și să-I vadă acțiunile. Dacă într-adevăr cauți toate aceste lucruri, Dumnezeu te va desăvârși. Dacă nu cauți decât să fii desăvârșit de Dumnezeu și să fii binecuvântat în final, atunci perspectiva credinței tale în El nu este pură. Ar trebui să cauți cum să vezi faptele lui Dumnezeu în viața reală, cum să-L mulțumești când îți dezvăluie intențiile Sale și să urmărești cum s-ar cuveni să fii martor pentru minunăția și înțelepciunea Sa și cum să fii martor pentru modul în care te disciplinează și emondează. Toate acestea sunt lucruri la care ar trebui să cugeți acum. Dacă inima ta iubitoare de Dumnezeu este doar ca să iei parte la gloria Sa după ce te desăvârșește, atunci este tot nepotrivită și nu poate îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Trebuie să poți fi capabil să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, să-I îndeplinești cerințele și să experimentezi într-un mod practic lucrarea pe care a săvârșit-

o asupra oamenilor. Chiar de-ar fi durere, lacrimi sau tristețe, în practica ta trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Acestea sunt menite să te desăvârșească drept om care este martor pentru Dumnezeu. Ce anume te obligă acum să suferi și să cauți desăvârșirea? Suferința ta actuală este într-adevăr de dragul de a-L iubi pe Dumnezeu și de a fi martor pentru El? Sau este de dragul binecuvântărilor trupului, pentru perspectivele tale de viitor și destinul tău? Toate intențiile, motivațiile și țelurile pe care le urmărești trebuie să fie îndreptate și nu pot fi călăuzite de propria-ți voință. Dacă o persoană caută desăvârșirea pentru a primi binecuvântări și a domni în putere, în timp ce o alta caută desăvârșirea pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și a fi martor concret pentru lucrarea Sa, pe care dintre cele două metode de căutare ai alege-o? Dacă ar fi să o alegi pe prima, atunci tot ai fi prea departe de standardele lui Dumnezeu. Cândva, am spus că acțiunile Mele vor fi cunoscute public în întregul univers și că voi domni ca Împărat în univers. Pe de altă parte, ceea ce vi s-a încredințat este să ieșiți să fiți martori pentru lucrarea lui Dumnezeu, nu să deveniți regi și să vă arătați întregului univers. Lăsați faptele lui Dumnezeu să umple cosmosul și cerul. Permiteți-le tuturor să le vadă și să le recunoască. Aceste cuvinte sunt rostite în legătură cu Dumnezeu Însuși, iar ceea ce ar trebui să facă ființele umane este să fie martore pentru Dumnezeu. Cât de bine Îl cunoști acum pe Dumnezeu? Pentru cât din Dumnezeu poți fi martor acum? Care este scopul desăvârșirii omului de către Dumnezeu? Odată ce înțelegi intențiile Lui, cum ar trebui să arăți considerație față de ele? Dacă ești dispus să fii desăvârșit și să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu prin ceea ce trăiești, dacă ai această forță care te impulsionează, atunci nimic nu este prea dificil. De credință au acum nevoie oamenii. Dacă ai această forță care te impulsionează, atunci este ușor să renunți la orice negativitate, pasivitate,

lene, noțiuni ale trupului, filosofii pentru interacțiuni lumești, fire rebelă, sentimente și așa mai departe.

În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește intențiile lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. Deși Iov a fost slab și a blestemat ziua în care s-a născut, nu a negat că toate lucrurile din viața oamenilor sunt dăruite de Iahve și că El este și Cel care putea să le ia pe toate. Indiferent la ce încercări a fost supus, și-a păstrat această credință. În experiența ta, indiferent la ce rafinare te supun cuvintele lui Dumnezeu, credința și inima ta iubitoare de Dumnezeu sunt, pe scurt, ceea ce îi cere omenirii. Credința, iubirea și aspirațiile oamenilor sunt ceea ce desăvârșește El lucrând în acest fel. Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să te ții tare în mărturia ta. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească. Dumnezeu îți va dărui orice speri să dobândești. Dacă nu ai credință, atunci nu poți fi desăvârșit și nu vei fi în stare să vezi acțiunile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin atotputernicia Sa. Când ai credință că-I vei vedea acțiunile în experiența ta practică, Dumnezeu ți Se va arăta și te va lumina și călăuzi dinlăuntrul tău. Fără acea credință, Dumnezeu nu va putea să facă asta. Dacă ți-ai pierdut speranța în Dumnezeu, cum vei fi în stare să-I

experimentezi lucrarea? Așadar, doar când ai credință și nu nutrești îndoieli față de Dumnezeu, doar când crezi cu adevărat în El indiferent de ceea ce face, El te va lumina și ilumina prin experiențele tale și numai atunci vei putea să-I vezi acțiunile. Toate aceste lucruri se dobândesc prin credință. Credința vine doar prin rafinare și, în absența rafinării, credința nu se poate dezvolta. La ce se referă acest cuvânt, „credință”? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc. Oamenii au nevoie de credință în vremea greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate. Indiferent cum lucrează Dumnezeu și indiferent de mediul tău, ești capabil să urmărești viața, să cauți adevărul și cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, să-I înțelegi acțiunile și să acționezi potrivit adevărului. A proceda astfel înseamnă a avea credință adevărată și asta arată că nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu. Poți să ai credință adevărată în Dumnezeu doar dacă poți să stărui în căutarea adevărului prin rafinare, dacă poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să nu începi să ai îndoieli în ceea ce-L privește, dacă indiferent ce face El tu tot practici adevărul pentru a-L mulțumi și dacă poți să-I cauți în profunzime intențiile și să fii atent la acestea. În trecut, când Dumnezeu a spus că vei domni ca rege, L-ai iubit, iar când ți S-a arătat fățiș, L-ai urmat. Dar acum Dumnezeu este ascuns, tu nu poți să-L vezi, iar necazurile s-au abătut asupra ta – așadar, îți pierzi acum nădejdea în Dumnezeu? Deci, trebuie să urmărești viața și să cauți să satisfaci intențiile lui Dumnezeu tot timpul. Asta se numește credință adevărată și este cel mai sincer și cel mai frumos tip de iubire.

În trecut, toți oamenii veneau înaintea lui Dumnezeu ca să ia hotărâri și spuneau: „Chiar dacă nimeni altcineva nu-L iubește pe Dumnezeu, eu

trebuie să-L iubesc.” Dar, acum, rafinarea vine asupra ta și, de vreme ce nu corespunde noțiunilor tale, îți pierzi credința în Dumnezeu. Este aceasta iubire adevărată? Ai citit de multe ori despre faptele lui Iov – le-ai uitat? Dragostea adevărată poate să se materializeze doar din credință. Dezvolți o dragoste adevărată pentru Dumnezeu prin rafinările la care te supui și prin credința ta ești capabil să fii atent la intențiile Sale în experiențele tale practice și tot prin credință te răzvrătești împotriva trupului tău și cauți viața; asta ar trebui să facă oamenii. Dacă faci acest lucru, vei putea să vezi acțiunile lui Dumnezeu, dar, dacă ești lipsit de credință, nu vei fi în stare să-I vezi acțiunile sau să-I experimentezi lucrarea. Dacă vrei să fii folosit și desăvârșit de Dumnezeu, atunci trebuie să le ai pe toate: voința de a suferi, credință, rezistență, supunere și capacitatea de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu, de a-I pricepe intențiile, de a fi atent la mâhnirea Sa și așa mai departe. Desăvârșirea unei persoane nu este ușoară și fiecare rafinare prin care treci necesită credința și iubirea ta. Dacă vrei să fii desăvârșit de Dumnezeu, nu este suficient doar să te grăbești pe calea din fața ta, și nici doar să te sacrifici pentru El. Trebuie să ai multe calități ca să devii o persoană care e desăvârșită de Dumnezeu. Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință. Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutăți și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te

răzvrăti împotriva trupului. Ar trebui să fii dispus să înduri greutăți și pierderi în dauna intereselor tale, ca să satisfaci intențiile lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta: în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit.

Cineva care Îl slujește pe Dumnezeu nu ar trebui să știe doar cum să sufere pentru El; mai mult decât atât, ar trebui să înțeleagă că scopul credinței în Dumnezeu este de a urmări iubirea față de Dumnezeu. Dumnezeu Se folosește de tine nu doar ca să te rafineze și să te facă să suferi, ci, mai degrabă, te folosește astfel încât să poți să-I cunoști acțiunile, să cunoști adevărata însemnătate a vieții umane și, în special, ca să știi că a-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină ușoară. Experimentarea lucrării lui Dumnezeu nu înseamnă să te bucuri de har, ci să suferi pentru iubirea ta față de El. De vreme ce te bucuri de harul lui Dumnezeu, trebuie să te bucuri și de mustrarea Lui; trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Poți să experimentezi luminarea lui Dumnezeu în tine și, de asemenea, să experimentezi modul în care te emondează și te judecă El. În acest fel, experiența ta va fi cuprinzătoare. Dumnezeu Și-a săvârșit lucrarea de judecată și mustrare asupra ta. Cuvântul lui Dumnezeu te-a emondat, dar nu a făcut numai atât; de asemenea, te-a luminat și iluminat. Atunci când ești negativ și slab, Dumnezeu Își face griji pentru tine. Toată această lucrare este pentru a te anunța că tot ceea ce ține de om se află în orchestrările lui Dumnezeu. S-ar putea să consideri că a crede în Dumnezeu înseamnă să suferi sau să faci tot felul de lucruri pentru El; s-ar putea să crezi că scopul credinței în Dumnezeu este ca trupul tău să poată fi împăcat sau ca tot în viața ta să decurgă fără probleme sau ca să te poți simți confortabil și în

largul tău din toate punctele de vedere. Totuși, niciunele dintre acestea nu sunt scopuri pe care oamenii să le atașeze credinței lor în Dumnezeu. Dacă pentru aceste scopuri crezi tu, atunci perspectiva ta este incorectă, iar ție îți este pur și simplu imposibil să fii desăvârșit. Acțiunile lui Dumnezeu, firea Sa dreaptă, înțelepciunea Lui, cuvintele Sale, minunăția și caracterul Său de nepătruns sunt toate lucruri pe care oamenii s-ar cuveni să le înțeleagă. Având această înțelegere, ar trebui să o folosești ca să-ți descotorosești inima de toate cerințele, speranțele și noțiunile personale. Numai prin înlăturarea acestor lucruri poți să îndeplinești condițiile cerute de Dumnezeu și numai făcând lucrul acesta poți să ai viață și să-L mulțumești pe Dumnezeu. Scopul credinței în Dumnezeu este de a-L mulțumi și de a trăi firea pe care El o cere, astfel încât acțiunile și gloria Lui să se poată manifesta prin acest grup de oameni nevrednici. Aceasta este perspectiva corectă pentru credința în Dumnezeu și, de asemenea, acesta este țelul pe care ar trebui să-l cauți. Ar trebui să ai punctul de vedere corect despre credința în Dumnezeu și ar trebui să cauți să obții cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să poți trăi adevărul și, în special, să poți să fii capabil să-I vezi faptele concrete, faptele Sale minunate în întregul univers, precum și lucrarea practică pe care o săvârșește în trup. Prin experiențele lor practice, oamenii pot să aprecieze exact cum Își face Dumnezeu lucrarea asupra lor și care sunt intențiile Lui față de ei. Scopul tuturor acestor lucruri este de a elimina firea coruptă și satanică a oamenilor. După ce ai alungat toată murdăria și nedreptatea din tine și după ce te-ai lepădat de intențiile tale greșite și ai căpătat adevărata credință în Dumnezeu – numai atunci și cu adevărata credință Îl poți iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu doar pe temelia credinței tale în El. Poți obține iubire față de Dumnezeu fără să crezi în El? Din moment ce tu crezi în Dumnezeu, nu poți fi confuz în

privința aceasta. Unii oameni devin plini de vigoare de îndată ce văd cum credința în Dumnezeu le va aduce binecuvântări, dar, apoi, își pierd toată energia imediat ce văd că trebuie să fie supuși rafinărilor. Înseamnă asta a crede în Dumnezeu? În cele din urmă, în credința ta, trebuie să dobândești supunerea deplină și absolută înaintea lui Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu, dar totuși Îi ceri diverse lucruri, ai multe noțiuni religioase de care nu poți să te lepezi, interese personale la care nu poți să renunți și tot cauți binecuvântările trupului și-ți dorești ca Dumnezeu să-ți salveze trupul, să-ți mântuiască sufletul – toate acestea sunt comportamente ale oamenilor a căror perspectivă este greșită. Deși oamenii cu convingeri religioase au credință în Dumnezeu, ei nu caută să-și schimbe firile și nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, ci caută doar interesele trupului lor. Mulți dintre voi au credințe care fac parte din categoria convingerilor religioase; aceasta nu este adevărata credință în Dumnezeu. Pentru a crede în Dumnezeu, oamenii trebuie să aibă o inimă pregătită să sufere pentru El și voința de a renunța la ei înșiși. Dacă oamenii nu îndeplinesc aceste două condiții, credința lor în Dumnezeu nu este valabilă, iar ei nu vor putea să obțină o schimbare în firea lor. Doar oamenii care urmăresc sincer adevărul, care caută cunoașterea de Dumnezeu și urmăresc viața sunt cei care într-adevăr cred în Dumnezeu.

Când încercările vor veni asupra ta, cum vei aplica lucrarea lui Dumnezeu în gestionarea acestora? Vei fi negativ sau vei înțelege încercarea și desăvârșirea omului de către Dumnezeu dintr-o perspectivă pozitivă? Ce vei câștiga din încercările și rafinările lui Dumnezeu? Va crește dragostea ta pentru Dumnezeu? Când vei fi supus rafinării, vei putea să folosești încercările lui Iov și să te implici cu seriozitate în lucrarea pe care o face Dumnezeu în tine? Poți să vezi cum îl testează Dumnezeu pe om prin încercările lui Iov? Ce fel de inspirație pot să-ți aducă încercările lui

Iov? Vei fi dispus să mărturisești ferm pentru Dumnezeu în toiul rafinărilor tale sau îți vei dori să satisfaci trupul într-un mediu confortabil? Care este cu adevărat perspectiva ta asupra credinței în Dumnezeu? Este cu adevărat pentru El, și nu pentru trup? Chiar ai un țel pe care îl urmărești în căutarea ta? Ești dispus să te supui rafinărilor pentru a putea fi desăvârșit de Dumnezeu sau ai prefera să fii mustrat și blestemat de El? Care este cu adevărat părerea ta despre a fi martor pentru Dumnezeu? Ce ar trebui să facă oamenii în anumite medii ca să fie adevărați martori pentru Dumnezeu? De vreme ce Dumnezeul practic a dezvăluit atât de mult în lucrarea Sa practică în tine, de ce te gândești mereu să pleci? Este credința ta în Dumnezeu pentru Dumnezeu? Pentru majoritatea dintre voi, credința voastră face parte dintr-un calcul pe care îl faceți în nume propriu, pentru a vă urmări beneficiul personal. Foarte puțini oameni cred în Dumnezeu pentru Dumnezeu; nu este aceasta răzvrătire?

În primul rând, scopul lucrării de rafinare este de a desăvârși credința oamenilor. În cele din urmă, ceea ce se obține este că vrei să pleci, dar, în același timp, nu poți; unii oameni sunt în continuare capabili să aibă credință chiar dacă sunt lipsiți de orice fărâmă de speranță; iar oamenii nu mai au deloc speranță în legătură cu propriile perspective de viitor. Numai în acest moment se va încheia rafinarea lui Dumnezeu. Omul nu a ajuns încă în etapa în care plutește între viață și moarte și nu a gustat moartea, deci procesul de rafinare încă nu s-a încheiat. Nici măcar cei care au ajuns în etapa făcătorilor de servicii nu au fost rafinați pe deplin. Iov a fost supus unei rafinări extreme și nu a avut pe ce să se bazeze. Oamenii trebuie să fie supuși rafinărilor până în punctul în care nu mai au speranță și pe ce să se bazeze – doar aceasta e adevărata rafinare. Dacă în vremea făcătorilor de servicii inima ta a fost întotdeauna liniștită înaintea lui Dumnezeu și dacă, indiferent ce a făcut El și care au fost intențiile Lui pentru tine, te-ai supus

mereu rânduirilor Sale, atunci, la capătul drumului, vei înțelege tot ce a făcut Dumnezeu. Ești supus încercărilor lui Iov și, în același timp, încercărilor lui Petru. Când Iov a fost încercat, el a mărturisit ferm, iar în final, Iahve i S-a arătat. El a fost demn să vadă chipul lui Dumnezeu numai după ce a mărturisit ferm. De ce se spune: „Mă ascund de țara murdăriei, dar Mă arăt Împărăției sfinte”? Asta înseamnă că numai atunci când ești sfânt și mărturisești ferm poți să ai demnitatea de a vedea chipul lui Dumnezeu. Dacă nu poți să mărturisești ferm pentru El, nu ai demnitatea de a-I vedea chipul. Dacă în fața rafinărilor dai înapoi sau te plângi de Dumnezeu, nereușind astfel să mărturisești ferm pentru El și devenind obiectul batjocurii Satanei, atunci nu vei câștiga arătarea lui Dumnezeu. Dacă ești ca Iov, care în toiul încercărilor și-a blestemat propriul trup și nu s-a plâns de Dumnezeu și a fost în stare să-și deteste trupul fără să se plângă sau să păcătuiască prin cuvintele sale, atunci vei mărturisi ferm. Când ești supus rafinărilor până într-un anumit punct și mai poți să fii ca Iov, pe deplin supus înaintea lui Dumnezeu, fără să ai alte cerințe de la El sau noțiuni proprii, atunci Dumnezeu ți Se va arăta. Acum, Dumnezeu nu ți Se arată pentru că ai atât de multe noțiuni, prejudecăți personale, gânduri egoiste, cerințe individuale și interese trupești și nu ești demn de a-I vedea chipul. Dacă L-ai vedea pe Dumnezeu, L-ai măsura cu propriile noțiuni și, făcând acest lucru, Îl vei pironi pe cruce. Dacă asupra ta se abat multe lucruri care nu se potrivesc noțiunilor tale, dar, totuși, ești în stare să le lași deoparte și să ajungi să cunoști acțiunile lui Dumnezeu din aceste lucruri și dacă în toiul rafinărilor îți dezvălui inima iubitoare de Dumnezeu, atunci asta înseamnă să mărturisești ferm. Dacă al tău cămin este liniștit, te bucuri de mângâierile trupului, nimeni nu te persecută, iar frații și surorile tale din Biserică te ascultă, poți să-ți arăți inima iubitoare de Dumnezeu? Poate această situație să te rafineze? Numai prin rafinare poți să-ți arăți inima

iubitoare de Dumnezeu și numai prin lucrurile care nu se aliniază noțiunilor tale poți fi desăvârșit. Cu serviciul multor lucruri contrare și negative și folosind tot felul de manifestări ale Satanei – acțiunile, acuzațiile, tulburările lui și inducerile în eroare – Dumnezeu îți arată clar chipul hidos al Satanei și, astfel, îți desăvârșește abilitatea de a-l deosebi pe Satana, ca să poți să-l urăști și să te răzvrătești împotriva lui.

Se poate spune că numeroasele tale nereușite, slăbiciunea și momentele de negativitate sunt, toate, încercările lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că totul vine de la Dumnezeu și toate lucrurile și evenimentele sunt în mâinile Sale. Fie că eșuezi sau ești slab și te împiedici, totul depinde de Dumnezeu și se află în stăpânirea Lui. Din perspectiva lui Dumnezeu, aceasta este o încercare a ta și, dacă nu poți recunoaște acest lucru, va deveni o ispită. Există două tipuri de stări pe care oamenii ar trebui să le recunoască: una vine de la Duhul Sfânt și sursa probabilă a celeilalte este Satana. Una este o stare în care Duhul Sfânt te iluminează și îți permite să te cunoști pe tine însuți, să te detești și să ai regrete în ceea ce te privește, să poți avea o dragoste sinceră pentru Dumnezeu și să-ți determini inima să-L mulțumească. Cealaltă este o stare în care te cunoști pe tine însuți, dar ești negativ și slab. S-ar putea spune că această stare este rafinarea lui Dumnezeu și, de asemenea, că este ispita Satanei. Dacă recunoști că aceasta este mântuirea ta de către Dumnezeu și simți că acum Îi ești profund îndatorat și, dacă de acum înainte încerci să-L răsplătești și să nu mai cazi într-o astfel de depravare, dacă depui efort în a mânca și a bea cuvintele Lui și dacă întotdeauna consideri că ai neajunsuri și o inimă plină de dor, atunci aceasta este încercarea lui Dumnezeu. După ce suferința s-a încheiat și vei înainta din nou, Dumnezeu tot te va conduce, te va ilumina, te va lumina și te va hrăni. Dar dacă nu o recunoști și ești negativ, lăsându-te pur și simplu pradă disperării, dacă gândești astfel, atunci ispita Satanei

va fi venit asupra ta. Când Iov a fost supus încercărilor, Dumnezeu și Satana făceau un rămășag unul cu celălalt, iar Dumnezeu i-a permis Satanei să-l năpăstuiască pe Iov. Chiar dacă Dumnezeu era Cel care îl încerca pe Iov, de fapt, Satana a fost cel care a venit asupra lui. Satana considera că-l ispitea pe Iov, dar Iov era de partea lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi stat lucrurile așa, Iov ar fi căzut în ispită. Imediat ce oamenii cad în ispită, ei cad în pericol. Se poate spune că rafinarea este o încercare de la Dumnezeu, dar, dacă nu ești într-o stare bună, se poate spune că este ispita Satanei. Dacă viziunea nu îți este clară, Satana te va acuza și ți-o va întuneca. Înainte să-ți dai seama, vei cădea în ispită.

Dacă nu experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, atunci nu vei putea fi desăvârșit niciodată. În experiența ta, trebuie să intri și în detalii. De exemplu, ce lucruri te determină să dezvolți noțiuni și prea multe motive și ce fel de practici adecvate ai ca să rezolvi aceste probleme? Dacă poți să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, înseamnă că ai statură. Dacă doar pari să ai vigoare, nu înseamnă că ai statură adevărată și categoric nu vei putea să rămâi neclintit. Doar când sunteți capabili să experimentați lucrarea lui Dumnezeu și să meditați la aceasta în orice moment și în orice loc, când sunteți în stare să-i părăsiți pe păstori și să trăiți independent, bizuindu-vă pe Dumnezeu, și puteți să vedeți acțiunile practice ale lui Dumnezeu – numai atunci veți fi la înălțimea intențiilor Sale. În momentul de față, majoritatea oamenilor nu știu cum să experimenteze, iar atunci când întâmpină o problemă, nu știu să se ocupe de aceasta; ei sunt incapabili să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și nu pot duce o viață spirituală. Trebuie să iei în serios cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu în viața ta reală.

Uneori, Dumnezeu îți oferă un anumit tip de sentiment, unul care te determină să-ți pierzi bucuria interioară și să pierzi prezența lui Dumnezeu, astfel încât ești cufundat în întuneric. Acesta este un tip de rafinare. Ori de

câte ori faci ceva, întotdeauna merge prost sau simți că nu mai poți continua. Aceasta este disciplina lui Dumnezeu. Uneori, atunci când faci un lucru care nu se se răzvrătește și se împotrivește față de El, e posibil ca nimeni altcineva să nu știe despre asta – dar Dumnezeu știe. El nu te va lăsa să scapi și te va disciplina. Lucrarea Duhului Sfânt este foarte amănunțită. El observă cu atenție toate cuvintele și faptele oamenilor, toate acțiunile și mișcările și toate gândurile și ideile lor, astfel încât oamenii să poată conștientiza lăuntric aceste lucruri. Faci ceva o dată și eșuezi, faci ceva din nou și tot eșuezi și, treptat, vei ajunge să înțelegi lucrarea Duhului Sfânt. Din multele momente în care ești disciplinat, vei ști ce să faci pentru a fi în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și ce nu este potrivit intențiilor Sale. La final, vei avea răspunsuri exacte pentru îndrumarea lăuntrică pe care ți-o oferă Duhul Sfânt. Uneori, vei fi răzvrătit și Dumnezeu te va dojeni lăuntric. Totul provine din disciplina lui Dumnezeu. Dacă nu prețuiești cuvântul lui Dumnezeu, dacă Îi nesocotești lucrarea, atunci El nu-ți va acorda atenție. Cu cât iei mai în serios cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult El te va lumina. În momentul de față, în Biserică există unii oameni a căror credință e tulbure și confuză, iar ei fac multe lucruri necuviincioase și acționează fără disciplină, așa că lucrarea Duhului Sfânt nu se poate vedea clar în aceștia. Unii oameni își abandonează îndatoririle pentru a câștiga bani, plecând să conducă o afacere fără a fi disciplinați; acel tip de persoană este într-un pericol și mai mare. Nu numai că nu are lucrarea curentă a Duhului Sfânt, dar, în viitor, va fi greu de desăvârșit. Există mulți oameni în care lucrarea Duhului Sfânt și disciplina lui Dumnezeu nu se pot vedea. Ei sunt cei cărora intențiile lui Dumnezeu nu le sunt clare și care nu cunosc lucrarea Lui. Cei care pot să rămână neclintiți în toiul rafinărilor, care Îl urmează pe Dumnezeu indiferent ce face El și care, cel puțin, pot să nu plece sau să atingă 0,1% din ceea ce a realizat Petru, se

descurcă, dar nu au nicio valoare din perspectiva folosirii lor de către Dumnezeu. Mulți oameni înțeleg repede lucrurile, au dragoste adevărată pentru Dumnezeu și pot depăși nivelul lui Petru, iar Dumnezeu săvârșește asupra lor lucrarea de desăvârșire. Disciplina și luminarea ajung la astfel de oameni și dacă în ei este ceva ce nu corespunde intențiilor lui Dumnezeu, ei pot renunța de îndată la acel lucru. Astfel de oameni sunt ca aurul, argintul și pietrele prețioase – valoarea lor este cea mai mare! Dacă Dumnezeu a săvârșit multe feluri de lucrări, dar tu încă ești ca nisipul sau piatra, atunci ești lipsit de valoare!

Lucrarea lui Dumnezeu în țara marelui balaur roșu este minunată și de nepătruns. El va desăvârși un grup de oameni și îi va elimina pe alții, pentru că în biserică există tot felul de oameni – sunt cei care iubesc adevărul și cei care nu-l iubesc; cei care experimentează lucrarea lui Dumnezeu și cei care nu fac asta; cei care își fac datoria și cei care nu și-o fac; cei care mărturisesc pentru Dumnezeu și cei care nu mărturisesc – și o parte din ei sunt neîncrezători și oameni răi, iar ei cu siguranță vor fi eliminați. Dacă nu cunoști bine lucrarea lui Dumnezeu, atunci vei fi negativ; asta se datorează faptului că lucrarea lui Dumnezeu se poate vedea doar la un număr mic de oameni. În acest moment, va deveni clar cine Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și cine nu. Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au lucrarea Duhului Sfânt, iar aceia care nu Îl iubesc cu adevărat vor fi dați în vileag cu fiecare etapă a lucrării Sale. Ei vor deveni cei care urmează să fie eliminați. Acești oameni vor fi dezvăluiți pe parcursul lucrării de cucerire și sunt persoane care nu au nicio valoare pentru a fi desăvârșite. Cei care au fost desăvârșiți au fost câștigați pe deplin de Dumnezeu și sunt capabili să-L iubească așa cum a făcut-o Petru. Iubirea celor care au fost cuceriți nu este spontană, ci doar pasivă, iar ei sunt nevoiți să-L iubească pe Dumnezeu. Iubirea spontană se dezvoltă prin înțelegerea dobândită din

experiența practică. Această dragoste ocupă inima unei persoane și o face voluntar devotată lui Dumnezeu; cuvintele lui Dumnezeu devin temelia sa, iar ea este capabilă să sufere pentru Dumnezeu. Desigur, acestea sunt lucruri pe care le are un om care a fost desăvârșit de Dumnezeu. Dacă tu cauți doar să fii cucerit, atunci nu poți fi martor pentru Dumnezeu; dacă Dumnezeu Își atinge scopul mântuirii doar prin cucerirea oamenilor, atunci etapa făcătorilor de servicii ar termina lucrarea. Cu toate acestea, scopul final al lui Dumnezeu nu este de a-i cuceri pe oameni, ci de a-i desăvârși. Așadar, decât să spui că această etapă este lucrarea de cucerire, spune că este lucrarea de desăvârșire și eliminare. Unii oameni nu au fost pe deplin cuceriți, iar în cursul cuceririi lor, un grup de oameni va fi desăvârșit. Aceste două lucrări sunt săvârșite concomitent. Oamenii nu s-au îndepărtat nici măcar într-o perioadă atât de îndelungată, iar acest lucru arată că obiectivul cuceririi a fost atins – asta înseamnă a fi cucerit. Rafinările nu sunt de dragul de a fi cuceriți, ci de a fi desăvârșiți. Fără rafinări, oamenii nu ar putea fi desăvârșiți. Așadar, rafinările sunt cu adevărat valoroase! Astăzi, un grup de oameni este desăvârșit și câștigat. Toate cele zece binecuvântări menționate anterior au fost destinate celor care au fost desăvârșiți. Tot ce ține de schimbarea imaginii lor pe pământ se adresează celor care au fost desăvârșiți. Cei care nu au fost desăvârșiți nu sunt vrednici să primească făgăduințele lui Dumnezeu.

Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu

Cât de mult Îl iubești pe Dumnezeu astăzi? Și cât de mult știi din tot ceea ce Dumnezeu a făcut în tine? Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le înveți. Când Dumnezeu ajunge pe pământ, tot ceea ce El a făcut în om și l-a lăsat pe om să vadă este astfel încât omul să-L iubească și să-L cunoască cu adevărat. Faptul că omul e capabil să sufere pentru Dumnezeu și a reușit să ajungă atât de departe este, pe de-o parte, datorită dragostei lui Dumnezeu și, pe de altă parte, datorită mântuirii lui Dumnezeu; mai mult, este datorită judecății și lucrării de mustrare pe care Dumnezeu a îndeplinit-o în om. Dacă sunteți fără judecata, mustrarea și încercările lui Dumnezeu și dacă Dumnezeu nu v-a făcut să suferiți, atunci, să fim cinstiți, voi nu-L iubiți cu adevărat pe Dumnezeu. Cu cât este mai mare lucrarea lui Dumnezeu în om și cu cât este mai mare suferința omului, cu atât este mai evident cât de importantă este lucrarea lui Dumnezeu și cu atât mai mult inima omului este capabilă să-L iubească cu adevărat pe Dumnezeu. Cum înveți cum să-L iubești pe Dumnezeu? Fără chin și rafinare, fără încercări dureroase – și dacă, în plus, tot ceea ce Dumnezeu i-a dat omului era har, iubire și milă – ai fi tu capabil să atingi punctul în care Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu? Pe de o parte, în timpul încercărilor de la Dumnezeu, omul ajunge să-și cunoască lipsurile și să vadă că este neînsemnat, vrednic de dispreț și umil, că nu are nimic și nu este nimic; pe de altă parte, în timpul încercărilor Sale, Dumnezeu creează medii diferite pentru om, care fac omul mai capabil să experimenteze frumusețea lui Dumnezeu. Deși durerea este mare și, uneori, insurmontabilă – ajungând chiar la nivelul suferinței devastatoare – după ce a experimentat-o, omul vede cât de încântătoare este lucrarea lui Dumnezeu în el și numai pe această fundație se naște în om

dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Astăzi omul vede că, doar cu harul, dragostea și mila lui Dumnezeu, el este incapabil să se cunoască cu adevărat pe sine însuși și e cu atât mai puțin capabil să cunoască esența omului. Doar prin rafinarea și, deopotrivă, judecata lui Dumnezeu și în timpul procesului de rafinare omul poate să-și cunoască lipsurile și să știe că nu are nimic. Astfel, dragostea omului față de Dumnezeu este construită pe fundația rafinării și judecății lui Dumnezeu. Dacă doar te bucuri de harul lui Dumnezeu, având o viață de familie liniștită sau binecuvântări materiale, atunci nu L-ai câștigat pe Dumnezeu, iar credința ta în Dumnezeu nu poate fi considerată de succes. Dumnezeu a desfășurat deja o fază a lucrării harului în trup și a revărsat deja binecuvântări materiale asupra omului, dar omul nu poate fi desăvârșit numai cu har, dragoste și îndurare. În experiențele sale, omul întâlnește o parte din dragostea lui Dumnezeu și vede dragostea și mila lui Dumnezeu, însă, după ce a experimentat pentru o perioadă, el vede că harul lui Dumnezeu și dragostea și mila Lui sunt incapabile de a-l desăvârși pe om, incapabile de a dezvălui ceea ce e corupt în om și incapabile de a-l scăpa pe om de firea sa coruptă sau a-i desăvârși dragostea și credința. Lucrarea harului lui Dumnezeu a fost lucrarea unei perioade, iar omul nu se poate baza pe faptul de a se bucura de harul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Prin ce mijloace este împlinită desăvârșirea omului de către Dumnezeu? Este îndeplinită prin intermediul firii drepte a lui Dumnezeu. Firea Lui cuprinde în primul rând dreptate, mânie, măreție, judecată și blestem, iar El îl desăvârșește pe om în primul rând prin intermediul judecății Sale. Unii oameni nu înțeleg și întreabă de ce Dumnezeu este capabil să desăvârșească omul doar prin judecată și blestem. Ei spun: „Dacă Dumnezeu ar blestema omul, omul nu ar muri? Dacă Dumnezeu l-ar judeca, nu ar fi omul condamnat? Atunci cum mai poate el să fie desăvârșit?”

Astfel sunt cuvintele oamenilor care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce blestemă Dumnezeu este răzvrătireaomului, iar ceea ce El judecă sunt păcatele omului. Deși vorbește cu asprime și fără încetare, dezvăluind tot ce este în om și dezvăluind prin aceste cuvinte severe ceea ce e esențial în om, totuși, printr-o astfel de judecată, El dă omului o cunoaștere profundă a esenței trupului și, astfel, omul se supune înaintea lui Dumnezeu. Trupul omului este al păcatului și al Satanei, este răzvrătit și este obiectul mustrării lui Dumnezeu. Astfel, pentru a-i permite omului să se cunoască pe sine, cuvintele judecății lui Dumnezeu trebuie să se abată asupra lui și trebuie să fie folosite toate felurile de rafinare; doar atunci lucrarea lui Dumnezeu poate fi eficientă.

Din cuvintele rostite de Dumnezeu, se poate vedea că El a condamnat deja trupul omului. Nu sunt aceste cuvinte, atunci, cuvinte de blestemare? Cuvintele rostite de Dumnezeu dezvăluie caracterul adevărat al omului și, printr-o astfel de revelație, el este judecat, iar când vede că este incapabil să satisfacă intențiile lui Dumnezeu, simte mâhnire și remușcare înăuntrul său, simte că este atât de îndatorat față de Dumnezeu și nu-I poate împlini intențiile. Există momente când Duhul Sfânt te disciplinează din interior, iar această disciplinare vine de la judecata lui Dumnezeu; există momente când Dumnezeu îți face reproșuri și Își ascunde chipul de tine, când nu-ți dă nicio atenție și nu lucrează în tine, mustrându-te fără o vorbă pentru a te rafina. Lucrarea lui Dumnezeu în om este în primul rând pentru a face clară firea Sa dreaptă. Ce mărturie este omul în cele din urmă pentru Dumnezeu? Omul mărturisește că Dumnezeu este Dumnezeul drept, că firea Lui este dreptate, mânie, mustrare și judecată; omul mărturisește pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Își folosește judecata pentru a-l desăvârși pe om, El l-a iubit pe om și l-a mântuit – dar cât de multe există în dragostea Lui? Există judecată, măreție, mânie și blestem. Deși Dumnezeu a

blestemat omul în trecut, El nu l-a aruncat complet în groapa fără fund, ci a folosit acele mijloace pentru a rafina credința omului; El nu l-a omorât pe om, ci a acționat pentru a-l desăvârși. Esența trupului este aceea a Satanei – Dumnezeu a spus asta perfect corect – dar faptele îndeplinite de Dumnezeu nu sunt săvârșite conform cuvintelor Sale. El te blestemă pentru ca tu să poți să-L iubești și să poți cunoaște esența trupului; El te mustră pentru ca tu să poți fi trezit, pentru a-ți permite să cunoști lipsurile din tine și să cunoști nevrednicia completă a omului. Astfel, blestemele lui Dumnezeu, judecata Lui și măreția și mânia Lui – toate sunt pentru a-l desăvârși pe om. Tot ceea ce face Dumnezeu astăzi și firea dreaptă pe care El o face clară în voi – totul este pentru a-l desăvârși pe om. Astfel este dragostea lui Dumnezeu.

În noțiunile tradiționale ale omului, el crede că dragostea lui Dumnezeu este harul, mila și compasiunea Lui față de slăbiciunea omului. Deși aceste lucruri sunt și ele dragostea lui Dumnezeu, sunt prea unilaterale și nu sunt mijloacele principale prin care Dumnezeu desăvârșește omul. Unii oameni încep să creadă în Dumnezeu din cauza bolii. Această boală este harul lui Dumnezeu pentru tine; fără ea, nu ai crede în Dumnezeu și, dacă nu ai fi crezut în Dumnezeu, atunci nu ai fi ajuns atât de departe – și, astfel, chiar acest har este dragostea lui Dumnezeu. În timpul credinței în Isus, oamenii au făcut multe lucruri neplăcute lui Dumnezeu pentru că ei nu au înțeles adevărul, totuși Dumnezeu are dragoste și milă și l-a adus pe om atât de departe și, cu toate că omul nu înțelege nimic, Dumnezeu tot îi permite să-L urmeze și, mai mult, El l-a condus pe om până astăzi. Nu este aceasta dragostea lui Dumnezeu? Ceea ce se manifestă în firea lui Dumnezeu este dragostea lui Dumnezeu – asta e absolut corect! Când construirea bisericii a ajuns la apogeu, Dumnezeu a făcut pasul lucrării făcătorilor de servicii și l-a aruncat pe om în groapa fără fund. Cuvintele din

vremea făcătorilor de servicii au fost toate blesteme: blestemele trupului tău, blestemele firii tale satanice corupte și blestemele lucrurilor despre tine care nu satisfac intențiile lui Dumnezeu. Lucrarea făcută de Dumnezeu în acel pas s-a manifestat ca măreție, după care, la scurt timp, Dumnezeu a îndeplinit pasul lucrării de mustrare și acolo a venit încercarea morții. În astfel de lucrare, omul a văzut mânia, măreția, judecata și mustrarea lui Dumnezeu, dar el a văzut și harul lui Dumnezeu și dragostea și mila Lui. Tot ceea ce a făcut Dumnezeu și tot ceea ce s-a manifestat ca fire a Lui era dragostea lui Dumnezeu pentru om, și tot ceea ce a făcut Dumnezeu a putut să satisfacă nevoile omului. El a făcut-o pentru a desăvârși omul și l-a furnizat pe om în conformitate cu statura sa. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut asta, omul ar fi incapabil să vină înaintea lui Dumnezeu și nu ar avea nicio cale de a cunoaște adevăratul chip al lui Dumnezeu. De pe vremea când omul a început să creadă în Dumnezeu până astăzi, Dumnezeu l-a aprovizionat treptat pe om în conformitate cu statura lui, astfel încât, lăuntric, omul a ajuns treptat să-L cunoască. Doar ajungând până astăzi, omul realizează cât de minunată este judecata lui Dumnezeu. Pasul lucrării făcătorilor de servicii a fost prima incidență a lucrării de blestemare de la momentul creației până astăzi. Omul a fost blestemat în groapa fără fund. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut asta, astăzi omul nu ar avea o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu; doar prin blestemul lui Dumnezeu omul a întâlnit oficial firea Lui. Omul a fost dezvăluit prin încercarea făcătorilor de servicii. El a văzut că loialitatea omului era inacceptabilă, că statura lui era prea mică, că era incapabil să satisfacă intențiile lui Dumnezeu și că pretențiile lui de a-L mulțumi pe Dumnezeu în orice moment nu erau nimic altceva decât cuvinte. Deși Dumnezeu l-a blestemat pe om în pasul lucrării făcătorilor de servicii, privind acum în urmă, acel pas al lucrării lui Dumnezeu a fost minunat: a adus un important punct de cotitură pentru om

și a provocat o mare schimbare în firea vieții sale. Înainte de vremea făcătorilor de servicii, omul nu a înțeles nimic despre căutarea vieții, despre ce înseamnă să crezi în Dumnezeu sau despre înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu, și nici nu a înțeles că lucrarea lui Dumnezeu poate testa omul. Din timpul făcătorilor de servicii până în ziua de astăzi, omul vede cât de extraordinară este lucrarea lui Dumnezeu – e de neînțeles pentru om. Omul nu e în stare să-și imagineze cum lucrează Dumnezeu folosindu-și creierul și vede, de asemenea, cât de mică este statura lui și că prea mult în legătură cu el este răzvrătit. Când Dumnezeu l-a blestemat pe om, a fost pentru a obține un efect, El nu l-a trimis pe om la moarte. Deși El a blestemat omul, a făcut aceasta prin cuvinte, iar blestemele Lui nu s-au abătut de fapt asupra omului, căci ceea ce Dumnezeu a blestemat era răzvrătirea omului, iar astfel, și cuvintele blestemelor Lui erau rostite ca să-l desăvârșească pe om. Fie că Dumnezeu judecă omul, fie că îl blestemă, ambele îl fac pe om desăvârșit: ambele sunt făcute pentru a desăvârși ceea ce este impur în om. Prin aceste mijloace, omul este rafinat, iar ceea ce lipsește în om este desăvârșit prin cuvintele și lucrarea Lui. Fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu – fie că sunt cuvinte dure ori judecată sau mustrare – îl face pe om desăvârșit și este absolut potrivit. Niciodată de-a lungul veacurilor Dumnezeu nu a făcut lucrare ca aceasta; astăzi, El lucrează în voi astfel încât să-I apreciați înțelepciunea. Deși ați îndurat ceva suferință în voi, inimile voastre se simt statornice și în pace; este o binecuvântare pentru voi să vă puteți bucura de această etapă a lucrării lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce sunteți capabili să dobândiți în viitor, tot ceea ce vedeți astăzi în voi din lucrarea lui Dumnezeu este dragoste. Dacă omul nu experimentează judecata și rafinarea lui Dumnezeu, acțiunile și ardoarea lui vor rămâne întotdeauna la un nivel de suprafață, iar firea lui va rămâne întotdeauna neschimbată. Înseamnă aceasta că ați fost câștigați de Dumnezeu? Astăzi,

deși există încă multă aroganță și îngâmfare în om, firea omului este mult mai stabilă decât înainte. Dumnezeu te emondează pentru a te mântui și, deși ai putea simți o oarecare durere la acel moment, va veni ziua când se produce o schimbare în firea ta. În acel moment, te vei uita înapoi și vei vedea cât de înțeleaptă este lucrarea lui Dumnezeu și, în acel moment, vei putea înțelege cu adevărat intențiile lui Dumnezeu. Astăzi, există unii oameni care spun că înțeleg intențiile lui Dumnezeu, dar nu este niciunul prea realist. De fapt ei spun falsități, pentru că, în prezent, încă au nevoie să înțeleagă dacă intenția lui Dumnezeu este de a mântui omul sau de a-l blestema. Poate că acum nu reușești să vezi asta clar, dar va veni ziua când vei vedea că ziua în care Dumnezeu câștigă gloria a sosit și vei vedea cât de semnificativ este să-L iubești pe Dumnezeu, astfel încât vei ajunge să cunoști viața omenească, iar trupul tău va trăi în lumea iubirii față de Dumnezeu, astfel că sufletul tău va fi eliberat, viața ta va fi plină de bucurie și tu vei fi mereu aproape de Dumnezeu și vei privi mereu la El. În acel moment, vei cunoaște cu adevărat cât de valoroasă este lucrarea lui Dumnezeu astăzi.

Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. Dacă Îl iubești, atunci tot felul de suferințe se vor abate asupra ta – iar dacă nu, atunci poate că totul va merge ca pe roate pentru tine și totul va fi pașnic în

jurul tău. Când Îl iubești pe Dumnezeu, vei simți că multe lucruri din jurul tău sunt insurmontabile și, pentru că statura ta este prea mică, vei fi rafinat; în plus, vei fi incapabil de a-L mulțumi pe Dumnezeu și vei simți întotdeauna că intențiile lui Dumnezeu sunt prea exigente, că sunt de neatins de către om. Din cauza tuturor acestor lucruri, vei fi rafinat – pentru că există multă slăbiciune în tine și multe lucruri care nu pot satisface intențiile lui Dumnezeu, tu vei fi rafinat în interior. Totuși, trebuie să vedeți clar că purificarea este realizată doar prin rafinare. Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare. Când ești ispitit de Satana, ar trebui să spui: „Inima mea Îi aparține lui Dumnezeu, iar Dumnezeu m-a câștigat deja. Eu nu te pot mulțumi – trebuie să dedic totul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu". Cu cât Îl mulțumești mai mult pe Dumnezeu, cu atât Dumnezeu te binecuvântează mai mult și cu atât este mai mare puterea iubirii tale pentru Dumnezeu; de asemenea, vei avea credință și fermitate și vei simți că nimic nu este mai valoros sau mai semnificativ decât o viață petrecută iubindu-L pe Dumnezeu. Se poate spune că, pentru a fi fără tristețe, omul trebuie doar să-L iubească pe Dumnezeu. Deși există momente în care trupul tău este slab și ți se întâmplă multe necazuri reale, dacă în aceste clipe te bazezi cu adevărat pe Dumnezeu, atunci vei fi consolat în spiritul tău, te vei simți sigur și vei avea ceva pe care să te bazezi. În felul acesta, vei fi capabil să depășești multe medii și astfel nu te vei plânge de Dumnezeu din cauza chinului pe care îl suferi. În schimb, vei vrea să cânți, să dansezi și să te rogi, să ai întruniri și comuniuni, să te gândești la Dumnezeu, și vei simți că toți oamenii, chestiunile și lucrurile

din jurul tău care sunt organizate de Dumnezeu sunt potrivite. Dacă nu-L iubești pe Dumnezeu, tot ceea ce apreciezi va fi plictisitor pentru tine, nimic nu va fi plăcut ochilor tăi; nu vei fi liber în spirit, ci asuprit, inima ta se va plânge mereu de Dumnezeu, iar tu vei simți mereu că suferi atât de mult chin și că e atât de nedrept. Dacă nu cauți de dragul fericirii, ci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și pentru a nu fi acuzat de Satana, atunci această căutare îți va da o mare putere de a-L iubi pe Dumnezeu. Omul este capabil să îndeplinească tot ceea ce este rostit de Dumnezeu, și tot ceea ce face el poate să-L mulțumească pe Dumnezeu – asta e ceea ce înseamnă a avea realitate. A căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu înseamnă a-ți folosi inima iubitoare de Dumnezeu ca să-I pui cuvintele în practică; indiferent de moment – chiar și atunci când ceilalți sunt fără putere – înăuntrul tău există încă o inimă care-L iubește pe Dumnezeu, iar tu tânjești profund după Dumnezeu. Aceasta este statura reală. Cât de mare este statura ta depinde de cât de mare e inima ta iubitoare de Dumnezeu, de faptul dacă ești capabil să stai neclintit când ești testat, dacă ești slab când o anumită împrejurare vine asupra ta și dacă poți să rămâi pe poziție când frații și surorile tale te resping; sosirea faptelor va arăta cum anume este inima ta iubitoare de Dumnezeu. Dintr-o mare parte a lucrării lui Dumnezeu se poate vedea că Dumnezeu îl iubește într-adevăr pe om, cu toate că ochii spiritului omului încă trebuie să fie deschiși complet, iar el nu e capabil să vadă clar mult din lucrarea lui Dumnezeu și din intențiile Lui, nici multele lucruri despre Dumnezeu care sunt încântătoare; omul are prea puțină iubire adevărată pentru Dumnezeu. Ai crezut în Dumnezeu tot acest timp, iar astăzi Dumnezeu a retezat toate mijloacele de scăpare. Realist vorbind, nu ai de ales decât să o iei pe calea cea dreaptă, calea cea dreaptă pe care ai fost condus prin judecata aspră și mântuirea supremă a lui Dumnezeu. Doar după ce experimentează greutăți și rafinare, omul știe că Dumnezeu este

încântător. După ce a experimentat până astăzi, se poate spune că omul a ajuns să cunoască o parte din frumusețea lui Dumnezeu, dar încă nu e suficient, pentru că omul este atât de deficitar. El trebuie să experimenteze mai mult din lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu și mai mult din întreaga rafinare a suferințelor rânduite de Dumnezeu. Doar atunci poate fi schimbată firea vieții omului.

Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu

Astăzi, pe măsură ce căutați să-L iubiți și să Îl cunoașteți pe Dumnezeu, într-o privință trebuie să îndurați greutăți și rafinare, iar într-o alta, să plătiți un preț. Nicio lecție nu este mai profundă decât lecția de a-L iubi pe Dumnezeu și se poate spune că lecția pe care oamenii o învață dintr-o viață de credință este cum să-L iubească pe Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că, dacă tu crezi în Dumnezeu, trebuie să-L iubești pe Dumnezeu. Dacă numai crezi în Dumnezeu, dar nu-L iubești și nu ai dobândit cunoașterea de Dumnezeu și nu L-ai iubit niciodată pe Dumnezeu cu o iubire adevărată care vine din inima ta, atunci credința ta în Dumnezeu este inutilă; dacă, în credința ta în Dumnezeu, nu-L iubești pe Dumnezeu, atunci trăiești în zadar și întreaga ta viață este cea mai josnică dintre toate viețile. Dacă, de-a lungul întregii tale vieți, nu L-ai iubit sau nu L-ai mulțumit niciodată pe Dumnezeu, atunci ce rost are să trăiești? Și care este rostul credinței tale în Dumnezeu? Nu este asta o risipă de efort? Cu alte cuvinte, dacă oamenii trebuie să creadă în Dumnezeu și să-L iubească pe Dumnezeu, atunci ei trebuie să plătească un preț. Decât să încerce să acționeze într-un anumit mod la exterior, ar trebui să caute o înțelegere adevărată în adâncul inimii lor. Dacă ești entuziasmat în ceea ce privește cântatul și dansul, dar incapabil de a pune în practică adevărul, se poate spune că-L iubești pe Dumnezeu? Iubirea față de Dumnezeu necesită să cauți intențiile lui Dumnezeu în toate lucrurile și să cercetezi profund atunci când ți se întâmplă ceva, încercând să pricepi intențiile lui Dumnezeu și încercând să vezi care sunt intențiile lui Dumnezeu în aceste chestiuni, ceea ce El îți cere să realizezi și cum ar trebui să fii atent la intențiile Lui. De exemplu: se întâmplă ceva ce necesită să înduri greutăți, moment în care ar trebui să

înțelegi care sunt intențiile lui Dumnezeu și cum să fii atent la ele. Nu trebuie să te mulțumești: mai întâi lasă-te deoparte pe tine însuți. Nimic nu este mai josnic decât trupul. Trebuie să cauți să-L mulțumești pe Dumnezeu și să îți îndeplinești datoria. Cu astfel de gânduri, Dumnezeu îți va aduce luminare specială în această chestiune, iar inima ta va găsi și ea mângâiere. Fie că e un lucru mare sau mic, când ți se întâmplă ceva, trebuie mai întâi să te lași pe tine însuți deoparte și să consideri trupul ca fiind cel mai de jos dintre toate lucrurile. Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât își ia mai multe libertăți; dacă-l mulțumești de data aceasta, data viitoare va cere mai mult. Pe măsură ce acest lucru va continua, oamenii vor ajunge să iubească trupul și mai mult. Trupul are mereu dorințe extravagante; întotdeauna îți cere să-l satisfaci și să-l mulțumești lăuntric, fie că e vorba despre lucrurile pe care le mănânci, pe care le porți sau dacă îți pierzi cumpătul sau te dedai propriilor slăbiciuni și leneviei… Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât mai mult cresc dorințele lui și cu atât mai desfrânat devine, până când ajunge în punctul în care trupul oamenilor găzduiește noțiuni și mai profunde și se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și se slăvește și se îndoiește de lucrarea lui Dumnezeu. Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât sunt mai mari slăbiciunile acestuia; vei simți întotdeauna că nimeni nu îți înțelege slăbiciunile, vei crede mereu că Dumnezeu a mers prea departe și vei spune: „Cum poate Dumnezeu să fie așa de aspru? De ce nu le dă oamenilor o pauză?” Când oamenii satisfac trupul și îl prețuiesc prea mult, atunci se ruinează. Dacă Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu și nu mulțumești trupul, atunci vei vedea că tot ceea ce face Dumnezeu este atât de corect și atât de bun și că blestemul Lui asupra răzvrătirii tale și judecata Lui asupra nelegiuirii tale sunt justificate. Vor fi momente când Dumnezeu te va pedepsi și te va disciplina și va ridica un mediu care te va tempera, forțându-te să apari înaintea Lui – și vei simți întotdeauna că ceea ce face

Dumnezeu este minunat. Astfel, vei simți ca și cum nu este prea multă durere și că Dumnezeu este atât de minunat. Dacă te dedai slăbiciunilor trupului și spui că Dumnezeu merge prea departe, atunci vei simți întotdeauna durerea și vei fi mereu deprimat și nelămurit în legătură cu toată lucrarea lui Dumnezeu și ți se va părea că Dumnezeu nu are nicio simpatie față de slăbiciunea omului și nu cunoaște dificultățile omului. Și, astfel, te veți simți mereu mizerabil și singur, ca și cum ai fi suferit o mare nedreptate, iar în acest moment vei începe să te plângi. Cu cât te îndrepți mai mult spre slăbiciunile trupului în acest fel, cu atât mai mult vei simți că Dumnezeu merge prea departe, până când situația se va înrăutăți într-atât încât vei nega lucrarea lui Dumnezeu și vei începe să te opui lui Dumnezeu și să devii foarte răzvrătit. Astfel, trebuie să te răzvrătești împotriva trupului și să nu te îndrepți spre acesta: „Soțul meu (soția mea), copiii, perspectivele, căsătoria, familia – nimic din toate acestea nu contează! În inima mea este numai Dumnezeu și trebuie să-mi dau toată silința pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, și nu trupul”. Trebuie să ai această hotărâre. Dacă ești întotdeauna stăpânit de o astfel de hotărâre, atunci când vei pune adevărul în practică și te vei lăsa deoparte, vei putea face acest lucru cu puțin efort. Se spune că era odată un fermier care a văzut un șarpe care era nemișcat pe drum. Fermierul l-a luat și l-a ținut la pieptul său, iar după ce șarpele și-a revenit, l-a mușcat mortal pe fermier. Trupul omului este ca șarpele: esența trupului e să facă rău vieții omului – și, atunci când toate îi reușesc pe deplin, omul își pierde viața. Trupul aparține Satanei. În interiorul acestuia sunt dorințe extravagante, se gândește doar la sine, își dorește să se bucure de confort și de timpul liber, să se desfete în lene și în trândăvie și, satisfăcându-l până la un anumit punct, în cele din urmă, vei termina prin a fi mâncat de acesta. Adică, dacă îl satisfaci de data aceasta, data viitoare îți va cere mai mult. Acesta are întotdeauna dorințe extravagante și noi cerințe

și profită de înclinația ta spre trup pentru a te face să-l prețuiești și mai mult și să trăiești în confortul acestuia – și, dacă nu-l biruiești, în cele din urmă te vei distruge. Dacă poți să câștigi viață înaintea lui Dumnezeu și care va fi finalul tău depinde de modul în care îți desfășori răzvrătirea împotriva trupului. Dumnezeu te-a mântuit și te-a ales și te-a predestinat, dar dacă astăzi nu ești dispus să-L mulțumești, să pui adevărul în practică și să te răzvrătești împotriva propriului trup cu o inimă sinceră și iubitoare de Dumnezeu, în cele din urmă vei sfârși prin a te ruina și vei suferi amarnic. Dacă te dedai mereu trupului, Satana te va înghiți treptat și te va lăsa fără viață sau atingerea Duhului, până când va veni ziua când în tine nu va fi decât întuneric. Când vei trăi în întuneric, înseamnă că vei fi fost luat captiv de Satana, nu Îl vei mai avea pe Dumnezeu în inima ta, iar în acel moment Îi vei nega existența și Îl vei părăsi. Astfel, dacă oamenii doresc să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să plătească prețul durerii și să îndure greutăți. Nu este nevoie de fervoare exterioară și de greutăți, nu este nevoie să citească mai mult sau să alerge de colo până colo mai mult; în schimb, ar trebui să renunțe la lucrurile din interiorul lor: la gândurile extravagante, interesele personale și propriile lor considerații, noțiuni și țeluri. Aceasta este intenția lui Dumnezeu.

Felul în care Dumnezeu emondează firea externă a oamenilor este, de asemenea, o parte a lucrării Sale, emondarea, de exemplu, a umanității externe, anormale a oamenilor, a stilului lor de viață și a obiceiurilor, a căilor și a practicilor lor, precum și a practicilor lor externe și a fervorii lor. Dar când El cere ca oamenii să pună adevărul în practică și să-și schimbe firile, cele pe care le emonează în primul rând sunt intențiile și noțiunile din sinea lor. A emonda numai firea ta exterioară nu este greu; este ca și cum ți s-ar cere să nu mănânci ceea ce îți place, ceea ce e ușor. Cu toate acestea, nu este ușor de renunțat la ceea ce atinge noțiunile din interiorul tău: este

nevoie ca oamenii să se răzvrătească împotriva trupului, să plătească un preț și să sufere înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru este valabil mai ales în cazul intențiilor oamenilor. De când oamenii au început să creadă în Dumnezeu, ei au nutrit multe intenții incorecte. Când nu pui adevărul în practică, simți că toate intențiile tale sunt corecte, dar când ți se va întâmpla ceva, vei vedea că există multe intenții incorecte în sinea ta. Astfel, când Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, El îi determină să înțeleagă că în ei există multe noțiuni care le fac dificilă cunoașterea lui Dumnezeu. Când recunoști că intențiile tale sunt greșite, dacă ești capabil să nu mai practici conform noțiunilor și intențiilor tale și dacă ești capabil să fii martorul lui Dumnezeu și să rămâi ferm pe poziția ta în tot ceea ce ți se întâmplă, acest lucru dovedește că te-ai răzvrătit împotriva trupului. Când te răzvrătești împotriva trupului atunci, inevitabil, se va da o luptă în interiorul tău. Satana va încerca să îi facă pe oameni să îl urmeze, va încerca să îi facă să urmeze noțiunile despre trup și să susțină interesele trupului – dar cuvintele lui Dumnezeu îi vor lumina și ilumina lăuntric pe oameni și în acest moment va depinde de tine dacă Îl urmezi pe Dumnezeu sau pe Satana. Dumnezeu le cere oamenilor să pună adevărul în practică, în primul rând, pentru a emonda lucrurile din sinea lor, pentru a le emonda gândurile și noțiunile care nu sunt în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Duhul Sfânt îi atinge pe oameni în inima lor și îi luminează și iluminează. Astfel, în spatele a tot ceea ce se întâmplă este o luptă: de fiecare dată când oamenii pun în practică adevărul sau dragostea pentru Dumnezeu, există o mare luptă și, deși totul poate părea în regulă cu trupul lor, în adâncul inimii lor se duce o luptă pe viață și pe moarte, de fapt – și numai după această bătălie intensă, după foarte multă gândire, se poate decide victoria sau înfrângerea. Nu știe nimeni dacă să plângă sau să râdă. Deoarece multe dintre intențiile interne ale oamenilor sunt greșite sau pentru că o mare parte

din lucrarea lui Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile lor, când oamenii pun adevărul în practică, o mare luptă se dă în spatele scenei. După ce acest adevăr va fi fost pus în practică, în spatele scenei, oamenii vor fi vărsat nenumărate lacrimi de tristețe înainte de a se hotărî, în cele din urmă, să-L mulțumească pe Dumnezeu. Din cauza acestei bătălii îndură oamenii suferință și rafinare; aceasta este suferința adevărată. Când bătălia va veni asupra voastră, dacă vei fi în stare să stai cu adevărat de partea lui Dumnezeu, vei putea să-L mulțumești pe Dumnezeu. În timpul practicării adevărului, este inevitabil ca o persoană să sufere lăuntric; dacă, atunci când au pus adevărul în practică, totul în oameni ar fi fost corect, atunci nu ar fi avut nevoie să fie desăvârșiți de Dumnezeu și nu ar mai fi fost nicio bătălie și nu ar mai fi suferit. Din cauza faptului că în oameni există multe lucruri care nu sunt potrivite pentru a fi folosite de Dumnezeu și pentru că există mult din firea răzvrătită a trupului, ei trebuie să învețe mai temeinic lecția de răzvrătire împotriva trupului. Aceasta este ceea ce Dumnezeu numește suferința pe care l-a rugat pe om să o îndure cu El. Când întâmpini dificultăți, grăbește-te și roagă-te lui Dumnezeu: „Doamne! Vreau să Te mulțumesc, vreau să îndur greutățile finale pentru a-Ți mulțumi inima și, indiferent de cât de mari sunt obstacolele pe care le întâlnesc, tot trebuie să Te mulțumesc. Chiar dacă trebuie să renunț la întreaga mea viață, trebuie să Te mulțumesc!” Cu această hotărâre, când te vei ruga astfel, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta. De fiecare dată când pun adevărul în practică, de fiecare dată când se supun rafinării, de fiecare dată când sunt judecați și de fiecare dată când lucrarea lui Dumnezeu vine asupra lor, oamenii trebuie să sufere o durere extremă. Toate acestea sunt un test pentru oameni, așa că în toți este o bătălie. Acesta este prețul real pe care îl plătesc. A citi mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și a alerga de colo până colo mai mult este o parte a acelui preț. Este ceea ce trebuie să facă oamenii, este datoria lor și

responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinească, dar oamenii trebuie să lase deoparte ceea ce trebuie să fie lăsat deoparte din ei. Dacă nu faci asta, atunci, indiferent de intensitatea suferinței tale exterioare și indiferent cât de mult vei alerga, totul va fi în zadar! Ceea ce înseamnă că numai schimbările din tine pot determina dacă greutățile tale exterioare sunt de valoare. Când firea ta interioară s-a schimbat și ai pus în practică adevărul, atunci toată suferința ta exterioară va obține aprobarea lui Dumnezeu; dacă nu există nicio schimbare în firea ta interioară, atunci indiferent de cât de mult suferi sau de cât de mult alergi de colo până colo pe afară, nu va exista nicio aprobare din partea lui Dumnezeu – iar greutățile care nu sunt confirmate de Dumnezeu sunt în zadar. Astfel, dacă prețul pe care l-ai plătit este aprobat de Dumnezeu sau nu este determinat de faptul dacă a existat sau nu o schimbare în tine și dacă ai pus sau nu adevărul în practică și te-ai răzvrătit împotriva propriilor intenții și noțiuni pentru a obține satisfacerea intențiilor lui Dumnezeu, cunoașterea lui Dumnezeu și loialitatea față de Dumnezeu. Indiferent de cât de mult alergi de colo până colo, dacă nu ai știut niciodată să te răzvrătești împotriva propriilor intenții, ci doar să cauți acțiuni exterioare și fervoare și nu ai acordat niciodată atenție vieții tale, atunci greutățile tale vor fi fost în zadar. Dacă într-un anumit mediu ai ceva de spus, dar în sinea ta simți că nu este corect să o faci, că a spune lucrul acela nu este în folosul fraților și surorilor tale și că îi poți răni, atunci nu vei spune acel lucru, preferând să suferi înăuntru, căci aceste cuvinte nu sunt capabile să satisfacă intențiile lui Dumnezeu. În acest moment, se va da o luptă în sinea ta, dar vei fi dispus să suporți durerea și să renunți la ceea ce iubești. Vei fi dispus să înduri această greutate pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și, deși vei suferi de durere în interior, nu te vei lăsa pradă trupului, și inima lui Dumnezeu va fi mulțumită și tu, de asemenea, vei fi mângâiat în sinea ta. Asta înseamnă să plătești cu adevărat un preț și este

prețul dorit de Dumnezeu. Dacă faci acest lucru, Dumnezeu te va binecuvânta cu siguranță; dacă nu poți realiza acest lucru, atunci indiferent de cât de mult înțelegi sau de cât de bine vorbești, totul va fi în zadar! Dacă, pe calea spre a-L iubi pe Dumnezeu, vei fi în stare să rămâi de partea lui Dumnezeu atunci când El Se va lupta cu Satana și nu te vei întoarce la Satana, atunci vei fi obținut iubirea față de Dumnezeu și vei fi rămas ferm în mărturia ta.

În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. De exemplu, dacă ai idei preconcepute față de frații și de surorile tale, vei avea cuvinte pe care vei vrea să le spui – cuvinte despre care simți că I-ar displăcea lui Dumnezeu – dar, dacă nu le spui, vei simți un disconfort interior și în acest moment o luptă va începe să se dea în tine: „Să vorbesc sau nu?” Aceasta este bătălia. Astfel, în toate lucrurile pe care le întâlnești se dă o luptă și, când există o luptă înăuntrul tău, datorită cooperării și suferinței tale reale, Dumnezeu lucrează în tine. În cele din urmă, poți lăsa problema deoparte înlăuntrul tău și mânia se stinge în mod natural. Acesta este efectul cooperării tale cu Dumnezeu. Tot ceea ce fac oamenii cere ca ei să plătească un anumit preț pentru eforturile lor. Fără greutăți reale, nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu; și nici măcar nu sunt aproape de a-L mulțumi pe Dumnezeu și spun doar sloganuri goale! Pot

aceste sloganuri goale să-L mulțumească pe Dumnezeu? Când Dumnezeu și Satana se luptă în tărâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie. Cu toate că ar putea să pară neimportant din afară, când aceste lucruri se întâmplă, arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubești, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva care pune adevărul în practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă! Tot ceea ce se întâmplă oamenilor se întâmplă atunci când Dumnezeu are nevoie ca ei să rămână fermi în mărturia lor față de El. Cu toate că nu ți se întâmplă nimic important în momentul de față și nu aduci mare mărturie, fiecare detaliu al vieții tale de zi cu zi e o chestiune de mărturie față de Dumnezeu. Dacă poți câștiga admirația fraților și surorilor tale, a membrilor familiei tale și a tuturor celor din jurul tău; dacă, într-o zi, cei non-credincioși vor veni și vor admira tot ceea ce faci și vei vedea că tot ce face Dumnezeu este minunat, atunci vei fi mărturisit ferm. Deși nu ai discernământ și calibrul tău este mic, prin desăvârșirea ta de către Dumnezeu, ești capabil să-L mulțumești și să fii atent la intențiile Lui, arătându-le celorlalți ce mare lucrare a făcut în oamenii de cel mai mic calibru. Când oamenii ajung să-L cunoască pe Dumnezeu și devin biruitori înaintea Satanei, în mare măsură loiali lui Dumnezeu, atunci niciunul nu are mai multă coloană vertebrală decât acest grup de oameni, iar aceasta este cea mai măreață mărturie. Deși ești incapabil să faci o mare lucrare, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu. Alții nu pot să-și lase la o parte noțiunile, dar tu poți; alții nu pot să fie mărturie lui Dumnezeu în timpul experiențelor lor reale, dar tu îți poți folosi statura și acțiunile reale pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu și Îi poți

fi mărturie răsunătoare lui Dumnezeu. Doar acest lucru contează ca fiind de fapt iubirea față de Dumnezeu. Dacă ești incapabil de acest lucru, atunci nu ești mărturie printre membrii familiei tale, printre frații și surorile tale sau în fața popoarelor lumii. Dacă nu poți fi mărturie înaintea Satanei, Satana va râde de tine, te va trata ca pe o glumă, ca pe o jucărie, adesea te va prosti și te va scoate din minți. Pe viitor, nenumărate încercări pot să se abată asupra ta – dar astăzi, dacă Îl iubești pe Dumnezeu cu o inimă adevărată și dacă, indiferent de cât de mari vor fi încercările viitoare, indiferent de ceea ce ți se întâmplă, ești capabil să rămâi ferm în mărturia ta și ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci inima ta va fi mângâiată și nu-ți va fi frică, indiferent de cât de mari vor fi încercările pe care le vei întâlni pe viitor. Nu puteți vedea ce se va întâmpla în viitor; nu puteți decât să-L mulțumiți pe Dumnezeu în situațiile actuale. Nu sunteți capabili să faceți nicio mare lucrare și ar trebui să vă concentrați pe a-L mulțumi pe Dumnezeu prin trăirea cuvintelor Lui în viața reală și să fiți mărturie puternică și răsunătoare, care aduce rușine asupra Satanei. Cu toate că trupul tău va rămâne nemulțumit și vei fi suferit, Îl vei fi mulțumit pe Dumnezeu și rușinat pe Satana. Dacă practici întotdeauna în acest fel, Dumnezeu va deschide o cale înaintea ta. Când, într-o bună zi, va veni o încercare mare, alții vor cădea, dar tu vei fi în continuare în stare să rămâi ferm: datorită prețului pe care l-ai plătit, Dumnezeu te va proteja pentru a te putea menține ferm și a nu cădea. Dacă, de regulă, ești capabil să pui adevărul în practică și să-L mulțumești pe Dumnezeu cu o inimă sinceră și care Îl iubește, atunci Dumnezeu te va proteja cu siguranță pe durata încercărilor ce vor veni. Chiar dacă ești nesăbuit și de statură și calibru mic, Dumnezeu nu va face discriminări împotriva ta. Aceasta depinde de faptul dacă intențiile tale sunt drepte sau nu. Astăzi, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, lucru la care ești atent în cel mai mic detaliu, Îl mulțumești

pe Dumnezeu în toate lucrurile, ai o inimă sinceră care Îl iubește pe Dumnezeu, îți dăruiești inima adevărată lui Dumnezeu și, deși există unele lucruri pe care nu poți să le înțelegi, poți veni înaintea lui Dumnezeu pentru a-ți îndrepta țelurile și a căuta intențiile lui Dumnezeu și a face tot ceea ce este necesar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Poate că frații și surorile tale te vor părăsi, dar inima ta va mulțumi pe Dumnezeu și nu vei râvni la plăcerile trupului. Dacă vei practica întotdeauna în acest fel, vei fi protejat atunci când asupra ta vor veni mari încercări.

Ce stare internă din oameni țintesc aceste încercări? Acestea sunt orientate spre firea rebelă a oamenilor, care nu este în stare să-L mulțumească pe Dumnezeu. Există multe lucruri care sunt impure în sinea oamenilor și multe care sunt ipocrite și, astfel, Dumnezeu îi supune pe oameni încercărilor pentru a-i purifica. Dar dacă astăzi ești în stare să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare vor fi o desăvârșire pentru tine. Dacă astăzi nu ești în stare să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare te vor ispiti și vei cădea pe neștiute, iar în acel moment nu vei putea să te ajuți, pentru că nu poți ține pasul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu ești înzestrat cu statură reală. Așadar, dacă dorești să rămâi ferm pe viitor, să-L mulțumești pe Dumnezeu mai bine și să-L urmezi până la sfârșit, astăzi trebuie să construiești o fundație solidă. Trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu punând adevărul în practică în toate lucrurile și să fii atent la intențiile Lui. Dacă practica ta va fi mereu aceasta, va exista o bază în tine și Dumnezeu va inspira în tine o inimă care Îl iubește și El îți va da credință. Într-o zi, când o încercare se va abate cu adevărat asupra ta, s-ar putea să suferi o oarecare durere și să fii profund îndurerat la un moment dat și să pătimești o durere zdrobitoare, ca și cum ai fi murit – dar inima ta iubitoare de Dumnezeu nu se va schimba și va deveni chiar mai profundă. Acestea sunt binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă ești în stare să accepți tot

ceea ce Dumnezeu spune și face astăzi cu o inimă supusă, atunci cu siguranță vei fi binecuvântat de Dumnezeu și astfel, vei fi cineva care este binecuvântat de Dumnezeu și primește promisiunea Lui. Dacă astăzi nu practici, atunci când într-o zi se vor abate încercări asupra ta, vei lipsit de credință sau de o inimă iubitoare, iar în acel moment încercarea va deveni ispită; vei fi aruncat în mijlocul ispitei Satanei și nu vei avea nicio cale de scăpare. Astăzi, poate că ești capabil să rămâi ferm atunci când o mică încercare se abate asupra ta, dar nu vei fi neapărat în măsură să rămâi ferm atunci când, într-o zi, o mare încercare se va abate asupra ta. Unii oameni sunt îngâmfați și cred că sunt deja aproape perfecți. Dacă nu vei căuta mai în profunzime în acele vremuri și vei rămâne mulțumit, atunci vei fi în pericol. Astăzi, Dumnezeu nu face lucrarea unor încercări mai mari și totul pare bine, dar când Dumnezeu te va pune la încercare, vei descoperi că îți lipsesc multe lucruri, căci statura ta este prea mică și ești incapabil să reziști la încercări mari. Dacă rămâi așa cum ești și te afli într-o stare de inerție, atunci, când încercările vor veni, tu vei cădea. Ar trebui să vă uitați adesea la cât de mică este statura voastră; numai în acest fel veți face progrese. Dacă doar în timpul încercărilor vezi că statura ta este atât de mică, că voința ta este atât de slabă încât prea puțin din tine este real și că nu ești potrivit pentru intențiile lui Dumnezeu – dacă îți dai seama de aceste lucruri abia în acel moment, atunci va fi prea târziu.

Dacă nu cunoști firea lui Dumnezeu, atunci vei cădea în mod inevitabil în timpul încercărilor, pentru că nu ești conștient de modul în care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, de metodele prin care Dumnezeu îi desăvârșește, iar când încercările lui Dumnezeu se vor abate asupra ta și acestea nu vor corespunde noțiunilor tale, nu vei putea rămâne ferm. Adevărata dragoste a lui Dumnezeu este întreaga Lui fire, și atunci când întreaga Lui fire se arată oamenilor, ce aduce acest lucru trupului tău? Când

firea dreaptă a lui Dumnezeu se arată oamenilor, trupul lor va suferi în mod inevitabil multă durere. Dacă nu suferi această durere, atunci nu poți fi desăvârșit de Dumnezeu și nici nu vei putea să-I dedici dragoste adevărată lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te va desăvârși, El îți va arăta cu siguranță întreaga Sa fire. Din momentul facerii până în ziua de astăzi, Dumnezeu nu Și-a arătat niciodată întreaga Sa fire omului – dar, în zilele de pe urmă, Își va dezvălui firea în fața acestui grup de oameni pe care El i-a predestinat și i-a ales și, făcându-i pe oameni desăvârșiți, Își dezvăluie firile prin intermediul cărora desăvârșește un grup de oameni. Aceasta este dragostea adevărată a lui Dumnezeu față de oameni. A trăi dragostea adevărată a lui Dumnezeu necesită ca oamenii să sufere dureri extreme și să plătească un preț ridicat. Doar după aceasta ei vor fi câștigați de Dumnezeu și vor putea să-I înapoieze lui Dumnezeu dragostea lor și numai atunci inima lui Dumnezeu va fi mulțumită. Dacă oamenii doresc să fie desăvârșiți de Dumnezeu și, dacă doresc să-I urmeze voia și să-și dea pe deplin dragostea adevărată lui Dumnezeu, atunci trebuie să îndure multe suferințe și multe chinuri din împrejurările lor, să sufere o durere mai rea decât moartea. În cele din urmă vor fi nevoiți să-și dea inima adevărată înapoi lui Dumnezeu. Dacă cineva iubește sau nu cu adevărat pe Dumnezeu se va vedea în timpul greutăților și al rafinării. Dumnezeu purifică dragostea oamenilor, iar acest lucru se realizează numai în mijlocul greutăților și al rafinării.

O scurtă discuție despre „Împărăția Milenară a sosit”

Ce credeți despre reprezentarea Împărăției Milenare? Unii oameni se gândesc mult la aceasta și spun: „Împărăția Milenară va dura o mie de ani pe pământ, așa încât, dacă vechii membri ai bisericii sunt necăsătoriți, aceștia trebuie să se căsătorească? Familia mea nu are bani, ar trebui să încep să câștig bani?…” Ce este Împărăția Milenară? Voi știți? Oamenii sunt înguști la minte și trec prin încercări grele. De fapt, Împărăția Milenară încă nu a sosit în mod oficial. În timpul etapei desăvârșirii oamenilor, Împărăția Milenară este doar o novice; în vremea Împărăției Milenare despre care Dumnezeu a vorbit, omul va fi fost desăvârșit. Anterior, s-a spus că oamenii vor fi asemenea sfinților și vor rămâne neclintiți în ținutul Sinim. Numai atunci când oamenii vor fi desăvârșiți – atunci când ei vor deveni sfinții pomeniți de Dumnezeu – Împărăția Milenară va fi sosit. Când Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, El îi purifică și, cu cât mai puri sunt, cu atât mai mult vor fi desăvârșiți de către Dumnezeu. Atunci când necurăția, răzvrătirea, împotrivirea și lucrurile trupești vor fi alungate din tine, atunci când vei fi purificat, atunci vei fi preaiubit de către Dumnezeu (cu alte cuvinte, vei fi un sfânt); atunci când vei fi desăvârșit de către Dumnezeu și vei deveni un sfânt, te vei găsi în Împărăția Milenară. Acum este Epoca Împărăției. În Epoca Împărăției Milenare, oamenii vor depinde de cuvintele lui Dumnezeu pentru a trăi, și toate națiile se vor supune numelui lui Dumnezeu și cu toții vor veni să citească cuvintele lui Dumnezeu. La vremea respectivă, unii vor da telefoane, alții vor trimite faxuri… vor folosi toate mijloacele pentru a accesa cuvintele lui Dumnezeu, și voi, de asemenea, vă veți supune cuvintelor lui Dumnezeu. Toate acestea sunt ceea ce se întâmplă după ce oamenii sunt desăvârșiți. Azi, oamenii sunt

desăvârșiți, cizelați, luminați și călăuziți prin cuvinte; aceasta este Epoca Împărăției, este etapa în care oamenii sunt desăvârșiți și nu are nicio legătură cu Epoca Împărăției Milenare. În timpul Epocii Împărăției Milenare, oamenii vor fi deja desăvârșiți și firile corupte din ei vor fi fost purificate. La vremea respectivă, cuvintele spuse de către Dumnezeu îi vor călăuzi pe oameni pas cu pas și le vor revela toate tainele lucrării lui Dumnezeu, din vremea creației până azi, iar cuvintele Lui le vor spune oamenilor despre acțiunile lui Dumnezeu din toate epocile și din fiecare zi, despre cum El îi călăuzește pe oameni lăuntric, despre lucrarea pe care El o face pe tărâmul spiritual, și le vor spune despre dinamica tărâmului spiritual. Numai atunci va fi cu adevărat Epoca Cuvântului: acum este doar într-un stadiu de novice. Dacă oamenii nu sunt desăvârșiți și purificați, nu vor avea cum să trăiască o mie de ani pe pământ și, inevitabil, trupul lor se va descompune; dacă oamenii sunt purificați pe dinăuntru și nu mai sunt ai Satanei și ai trupului, atunci ei vor rămâne vii pe pământ. În această etapă, tu ești încă limitat și tot ce știi este să-L iubești pe Dumnezeu și să fii mărturie Lui pentru fiecare zi pe care o trăiești pe pământ.

„Împărăția Milenară a sosit” este o profeție și este analogă cu prezicerea unui profet, una în care Dumnezeu proorocește ce se va întâmpla în viitor. Cuvintele pe care Dumnezeu le va rosti în viitor și cele pe care El le spune azi nu sunt la fel: cuvintele viitorului vor călăuzi epoca, în timp ce cuvintele pe care El le rostește azi îi desăvârșesc pe oameni, îi rafinează și îi emondează. Epoca Cuvântului în viitor este diferită de Epoca Cuvântului de azi. Azi, toate cuvintele rostite de către Dumnezeu – indiferent de mijloacele prin care El vorbește – sunt, pe scurt, pentru a-i desăvârși pe oameni, pentru a purifica ceea ce este murdar în ei, pentru a-i face sfinți și a-i face drepți în fața lui Dumnezeu. Cuvintele rostite azi și cuvintele rostite în viitor sunt două lucruri separate. Cuvintele rostite în Epoca Împărăției

sunt pentru a-i face pe oameni să intre în toată pregătirea, să-i aducă pe oameni pe calea corectă în toate, pentru a elimina tot ce este necurat în ei. Aceasta este ceea ce face Dumnezeu în această epocă. El ridică o temelie a cuvintelor Lui în fiecare persoană, El face din cuvintele Lui viața fiecărei persoane și Își folosește cuvintele pentru a-i lumina lăuntric și călăuzi constant. Și atunci când nu sunt atenți la intențiile lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu vor fi în ei pentru a-i certa și a-i disciplina. Cuvintele de azi trebuie să fie viața omului, acestea le asigură în mod direct toate nevoile omului, tot ceea ce îți lipsește pe dinăuntru este asigurat de cuvintele lui Dumnezeu, iar toți cei care acceptă cuvintele lui Dumnezeu sunt luminați mâncând și bând cuvintele Lui. Cuvintele rostite de către Dumnezeu în viitor vor călăuzi oamenii din întregul univers; azi, aceste cuvinte sunt rostite numai în China și ele nu le reprezintă pe cele rostite în întregul univers. Dumnezeu va vorbi întregului univers numai atunci când Împărăția Milenară va veni. Aflați că aceste cuvinte rostite de către Dumnezeu azi sunt pentru a-i desăvârși pe oameni; cuvintele rostite de Dumnezeu în timpul acestei etape sunt pentru a asigura nevoile oamenilor, nu pentru a-ți îngădui să pătrunzi tainele sau să înțelegi miracolele lui Dumnezeu. Faptul că El vorbește prin multe mijloace este pentru a asigura nevoile oamenilor. Epoca Împărăției Milenare încă nu a sosit – Epoca Împărăției Milenare despre care se vorbește este ziua slavei lui Dumnezeu. După ce lucrarea lui Isus în Iudeea a fost desăvârșită, Dumnezeu Și-a transferat lucrarea în China continentală și a creat un alt plan. El face o altă parte din lucrarea Lui în voi, El face lucrarea de a-i desăvârși pe oameni prin cuvinte și folosește cuvintele pentru a-i face pe oameni să îndure multă durere, precum și să câștige mult din harul lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării va crea un grup de biruitori și, după ce El va face acest grup de biruitori, ei vor putea să fie mărturie ai faptelor Lui, vor putea să trăiască realitatea și-L vor

mulțumi cu adevărat și Îi vor fi loiali până la moarte, iar în acest fel Dumnezeu va fi proslăvit. Când Dumnezeu va fi proslăvit, după ce va face acest grup de oameni desăvârșiți, va fi Epoca Împărăției Milenare.

Isus a fost pe pământ timp de treizeci și trei de ani și jumătate, El a venit să facă lucrarea crucificării, și prin crucificare Dumnezeu a dobândit o parte din slava Sa. Când Dumnezeu S-a întrupat, a putut să fie smerit și tainic, și a putut să îndure suferința groaznică. Cu toate că El era Dumnezeu Însuși, tot a suferit toate umilințele și toate ocările și a suportat durerea uriașă de a fi fost răstignit în așa fel încât să încheie lucrarea de răscumpărare. După ce această etapă a lucrării s-a încheiat, deși oamenii au văzut că Dumnezeu dobândise mare slavă, aceasta nu era în întregime slava Lui; era numai o parte a slavei Lui, pe care o dobândise de la Isus. Cu toate că Isus a putut să îndure toate greutățile, să fie smerit și tainic, să fie crucificat pentru Dumnezeu, Dumnezeu a dobândit numai o parte din slava Lui, iar slava Lui a fost dobândită în Israel. Dumnezeu încă are o altă parte de slavă: să vină pe pământ și să lucreze în mod practic și să desăvârșească un grup de oameni. În timpul etapei lucrării lui Isus, El a făcut unele lucruri supranaturale, dar această etapă a lucrării n-a fost în niciun caz doar pentru a săvârși semne și minuni. A fost în principal pentru a arăta că Isus putea să îndure și să fie crucificat pentru Dumnezeu, că Isus putea să sufere o durere groaznică deoarece El Îl iubea pe Dumnezeu și că, deși Dumnezeu L-a părăsit, El a fost în continuare dispus să-Și sacrifice viața pentru voința lui Dumnezeu. După ce Și-a săvârșit lucrarea în Israel și Isus a fost răstignit pe cruce, Dumnezeu a câștigat slava și a fost mărturie în fața Satanei. Voi nici nu ați știut, nici nu ați văzut cum Dumnezeu S-a întrupat în China, așadar cum puteți să vedeți că Dumnezeu a câștigat slava? Atunci când Dumnezeu face multă muncă de cucerire în interiorul vostru, iar voi rămâneți neclintiți, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este încununată de succes și

aceasta este parte din slava lui Dumnezeu. Voi vedeți doar aceasta și încă trebuie să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu, încă trebuie să vă dăruiți inima în întregime lui Dumnezeu. Trebuie încă să vedeți în totalitate slava aceasta; voi vedeți doar că Dumnezeu v-a cucerit deja inima, că nu puteți niciodată să-L părăsiți și Îl veți urma pe Dumnezeu până la capăt și inima voastră nu se va schimba, și că aceasta este slava lui Dumnezeu. În ce vedeți slava lui Dumnezeu? În efectele lucrării Lui în oameni. Oamenii văd că Dumnezeu este atât de minunat, că Îl au pe Dumnezeu în inima lor și că nu sunt dispuși să-L părăsească și aceasta este slava lui Dumnezeu. Când tăria fraților și surorilor bisericilor răsare, iar ei pot să-L iubească pe Dumnezeu din adâncul inimilor lor, să vadă puterea supremă a lucrării săvârșite de Dumnezeu, incomparabila forță a cuvintelor Lui, atunci când văd că ale Lui cuvinte atrag după ele autoritate și că El poate să pornească în lucrarea Sa în orașul fantomă din China continentală, atunci când, deși oamenii sunt slabi, inimile lor se pleacă în fața lui Dumnezeu și ei sunt dispuși să accepte cuvintele lui Dumnezeu, și atunci când, deși sunt slabi și nedemni, ei pot să vadă că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt atât de minunate și atât de demne de prețuire, atunci aceasta este gloria lui Dumnezeu. Când va veni ziua în care oamenii vor fi desăvârșiți de către Dumnezeu și vor putea să-I cedeze, și vor putea să I se supună complet lui Dumnezeu și să-și lase planurile și soarta în mâinile lui Dumnezeu, atunci cea de a doua parte a slavei lui Dumnezeu va fi pe deplin dobândită. Ceea ce înseamnă că atunci când lucrarea lui Dumnezeu concret va fi fost pe deplin desăvârșită, lucrarea Lui în China continentală se va încheia. Cu alte cuvinte, atunci când cei care au fost predestinați și aleși de către Dumnezeu vor fi desăvârșiți, Dumnezeu va fi câștigat slava. Dumnezeu a spus că El a adus cea de a doua parte a slavei Lui în Orient, totuși aceasta nu este vizibilă cu ochiul liber. Dumnezeu a adus lucrarea Lui în Orient: El a venit deja în

Orient și aceasta este slava Lui. Azi, cu toate că lucrarea Lui nu a fost încă finalizată, deoarece Dumnezeu S-a hotărât să lucreze, va fi cu siguranță înfăptuită. Dumnezeu a decis că va desăvârși această lucrare în China și S-a decis să vă facă compleți. Astfel, El nu vă lasă nicio cale de scăpare – El v-a cucerit deja inimile, iar tu trebuie să mergi mai departe fie că vrei sau nu, și atunci când ești câștigat de Dumnezeu, Dumnezeu obține slaba. Azi, Dumnezeu trebuie încă să obțină slava deplină, deoarece tu trebuie încă să fii desăvârșit. Cu toate că inimile voastre s-au întors la Dumnezeu, există încă multe slăbiciuni în trupul vostru, sunteți incapabili să-L mulțumiți pe Dumnezeu, nu puteți să fiți atenți la intențiile lui Dumnezeu și încă aveți multe lucruri negative de care trebuie să vă lepădați și să fiți supuși la multe încercări și rafinări. Doar astfel se pot schimba firile vieții voastre și puteți fi câștigați de Dumnezeu.

Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El

Să credem în Dumnezeu și să-L cunoaștem este cu totul firesc și justificat, iar azi – într-o epocă în care Dumnezeu întrupat Își face lucrarea în persoană – este un moment deosebit de bun să Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Mulțumirea lui Dumnezeu este un lucru care se obține construind pe temelia înțelegerii intențiilor Sale și, pentru a-I înțelege intențiile, e necesar să Îl cunoaștem puțin pe Dumnezeu. Această cunoaștere a Sa este viziunea pe care trebuie s-o aibă un credincios; este baza credinței omului în Dumnezeu. În lipsa acestei cunoașteri, credința omului în Dumnezeu ar fi vagă și înconjurată de teorii goale. Deși hotărârea unor astfel de oameni este să Îl urmeze pe Dumnezeu, ei nu vor obține nimic. Toți cei care nu dobândesc nimic în acest curent sunt cei care vor fi eliminați – ei sunt toți niște linge-blide. Indiferent ce etapă a lucrării lui Dumnezeu experimentezi, ar trebui să fii însoțit de o viziune puternică. Altfel, îți va fi greu să accepți fiecare etapă a noii lucrări, pentru că aceasta depășește închipuirea omului și este dincolo de hotarele concepției lui. Așa că, fără un păstor care să aibă grijă de om, fără un păstor care să se angajeze în părtășie cu privire la viziuni, omul este incapabil să accepte această lucrare nouă. Dacă omul nu poate înțelege viziuni, atunci el nu poate înțelege noua lucrare a lui Dumnezeu, iar dacă omul nu se poate supune noii lucrări a lui Dumnezeu, atunci va fi incapabil să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și, astfel, cunoașterea lui despre Dumnezeu nu va însemna nimic. Înainte ca omul să ducă la bun sfârșit cuvântul lui Dumnezeu, el trebuie să cunoască cuvântul lui Dumnezeu, adică trebuie să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu; numai așa poate fi împlinit cuvântul lui Dumnezeu, cu acuratețe și potrivit intențiilor Sale. Acesta e un lucru pe care trebuie să-l

aibă toți cei care caută adevărul și este și procesul prin care trebuie să treacă oricine încearcă să-L cunoască pe Dumnezeu. Procesul prin care se ajunge la cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu este cel prin care se ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu și a lucrării Sale. Și, astfel, cunoașterea viziunilor nu se referă numai la cunoașterea umanității Dumnezeului întrupat, ci include și cunoașterea cuvântului și a lucrării lui Dumnezeu. Din cuvântul lui Dumnezeu, oamenii ajung să-I înțeleagă intențiile, iar din lucrarea Sa, ei ajung să cunoască firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Credința în Dumnezeu este primul pas spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Procesul avansării de la această credință inițială în Dumnezeu către cea mai profundă credință în El este procesul ajungerii la cunoașterea lui Dumnezeu și procesul experimentării lucrării Sale. Dacă doar crezi în El de dragul credinței în Dumnezeu și nu pentru a ajunge să-L cunoști, atunci nu există nicio realitate în credința ta, iar aceasta nu poate deveni pură – nu e nicio îndoială aici. Dacă în timpul procesului prin care experimentează lucrarea lui Dumnezeu, omul ajunge treptat să Îl cunoască pe Dumnezeu, atunci firea sa se va schimba încetul cu încetul, iar credința lui va deveni tot mai adevărată. În felul acesta, atunci când omul va avea succes în credința lui în Dumnezeu, Îl va fi câștigat în întregime pe Dumnezeu. Motivul pentru care Dumnezeu a mers atât de departe pentru a Se întrupa a doua oară și a-Și face lucrarea în persoană a fost ca omul să fie în stare să Îl cunoască și să Îl vadă. A-L cunoaște pe Dumnezeu[a] este țelul care trebuie atins la sfârșitul lucrării lui Dumnezeu; este ultima cerință a lui Dumnezeu de la omenire. El face acest lucru de dragul mărturiei Sale finale; săvârșește această lucrare pentru ca omul să se poată întoarce, în mod definitiv și complet, la El. Omul poate ajunge să-L iubească pe Dumnezeu numai cunoscându-L și, ca să-L iubească pe Dumnezeu, el trebuie să-L cunoască. Indiferent cum cercetează sau ce urmărește să obțină, omul trebuie să poată dobândi cunoașterea de

Dumnezeu. Numai în felul acesta omul poate mulțumi inima lui Dumnezeu. Numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate omul să aibă o credință adevărată în El și numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate el, cu adevărat, să se teamă de El și să I se supună. Cei care nu se tem de Dumnezeu nu vor ajunge niciodată la o supunere și venerare adevărată a lui Dumnezeu. Cunoașterea lui Dumnezeu include cunoașterea firii Lui, înțelegerea intențiilor Lui și cunoașterea a ceea ce este El. Totuși, indiferent ce aspect ajunge omul să cunoască, fiecare dintre acestea îi cere să plătească un preț și necesită voința de a se supune, fără de care nimeni nu va putea să continue să urmeze până la capăt. Lucrarea lui Dumnezeu este prea incompatibilă cu noțiunile omului, firea lui Dumnezeu și ceea ce este El sunt prea greu de cunoscut pentru om, iar tot ce spune și face Dumnezeu este prea de neînțeles pentru om: dacă omul dorește să Îl urmeze pe Dumnezeu și, totuși, nu e dispus să I se supună, atunci omul nu va câștiga nimic. De la crearea lumii și până azi, Dumnezeu a făcut multe lucrări de neînțeles pentru om și pe care omul le-a găsit greu de acceptat, iar Dumnezeu a spus multe lucruri care fac noțiunile omului greu de vindecat. Dar El nu Și-a încetat niciodată lucrarea din cauză că omul are prea multe dificultăți; mai degrabă, El a continuat să lucreze și să vorbească și, chiar dacă un număr mare de „luptători” au căzut la marginea drumului, El Își face încă lucrarea și continuă să aleagă neîncetat grup după grup de oameni care sunt dispuși să se supună noii Sale lucrări. El nu are nicio milă pentru acei „eroi” căzuți, dar, în schimb, îi prețuiește pe cei care acceptă noua Sa lucrare și noile Sale cuvinte. Însă în ce scop lucrează El așa, pas cu pas? De ce îi elimină mereu pe unii oameni și îi alege pe alții? De ce folosește El mereu o astfel de metodă? Scopul lucrării Sale este de a-i permite omului să-L cunoască și, astfel, să fie câștigat de El. Principiul lucrării Lui este acela de a lucra asupra celor care se pot supune lucrării pe care o face El azi

și de a nu lucra asupra celor care se supun lucrării Lui din trecut, în timp ce se opun lucrării pe care o face astăzi. Acesta este motivul pentru care El a eliminat atât de mulți oameni.

Efectele lecției despre calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu nu se pot obține într-o zi sau două: omul trebuie să acumuleze experiențe, să treacă prin suferințe și să ajungă la o supunere adevărată. Întâi de toate, începe de la lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu. Este absolut necesar să înțelegi ce include cunoașterea lui Dumnezeu, cum să dobândești această cunoaștere și cum să Îl vezi pe Dumnezeu în experiențele tale. Acesta este lucrul pe care toți trebuie să îl facă atunci când încă nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Nimeni nu poate înțelege lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu dintr-o dată și nimeni nu poate dobândi cunoașterea întregimii lui Dumnezeu într-un timp scurt. Este un proces necesar al experienței, fără de care nimeni nu ar putea să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să Îl urmeze în mod sincer. Cu cât Dumnezeu lucrează mai mult, cu atât omul Îl cunoaște mai mult. Cu cât e mai mare dezacordul dintre lucrarea lui Dumnezeu și noțiunile omului, cu atât se reînnoiește și devine mai profundă cunoașterea Lui de către om. Dacă lucrarea lui Dumnezeu ar rămâne hotărâtă și neschimbătoare pentru totdeauna, atunci omul nu L-ar cunoaște prea mult. De la crearea lumii și până astăzi, voi trebuie să înțelegeți limpede viziunile legate de ce a făcut Dumnezeu în Epoca Legii, ce a făcut El în Epoca Harului și ce face El în timpul Epocii Împărăției. Trebuie să cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu. Numai după ce L-a urmat pe Isus, a ajuns Petru, treptat, să cunoască multe despre lucrarea pe care Duhul a făcut-o în Isus. El a spus: „A te baza pe experiențele omului nu este suficient pentru a dobândi cunoașterea completă; trebuie să existe multe lucruri noi din lucrarea lui Dumnezeu care să ne ajute să-L cunoaștem”. La început, Petru a crezut că Isus era trimis de Dumnezeu, ca un apostol, și nu L-a văzut pe Isus ca fiind Hristosul. Pe

atunci, când a început să-L urmeze pe Isus, Isus l-a întrebat: „Simone, fiul lui Iona, Mă vei urma tu pe Mine?” Petru a spus: „Trebuie să-L urmez pe Cel trimis de Tatăl ceresc. Trebuie să-L cunosc pe Cel care este ales de Duhul Sfânt. Te voi urma”. Din cuvintele sale, se poate vedea că, pur și simplu, Petru nu știa nimic despre Isus; el trăise cuvintele lui Dumnezeu, se emondase pe sine și suferise greutăți pentru Dumnezeu, dar nu cunoștea lucrarea lui Dumnezeu. După o perioadă de experiență, Petru a văzut în Isus multe dintre faptele lui Dumnezeu, a văzut frumusețea lui Dumnezeu și a văzut mult din ființa lui Dumnezeu în Isus. Așa a văzut el și că vorbele rostite de Isus nu puteau să fi fost rostite de om și că lucrarea pe care a făcut-o Isus nu putea să fi fost făcută de om. Mai mult, în cuvintele și acțiunile lui Isus, Petru a văzut mult din înțelepciunea lui Dumnezeu și multă lucrare de o natură divină. În timpul experiențelor sale, el nu numai că a ajuns să se cunoască pe sine, dar a și observat cu atenție toate acțiunile lui Isus, din care a descoperit multe lucruri noi; anume, că erau multe expresii ale Dumnezeului practic în lucrarea pe care Dumnezeu o făcea prin Isus, și că Isus Se deosebea de un om obișnuit prin cuvintele pe care le rostea, prin faptele pe care le făcea, precum și prin modul în care păstorea bisericile și prin lucrarea pe care o săvârșea El. Astfel, Petru a învățat de la Isus multe lecții pe care trebuia să le învețe și, până în momentul în care Isus a fost pe punctul de a fi răstignit pe cruce, el dobândise ceva cunoaștere despre Isus – o cunoaștere care a devenit baza loialității lui de-o viață față de Isus, precum și a răstignirii sale cu capul în jos pe care a suferit-o pentru Domnul. Chiar dacă, la început, el avea niște noțiuni și nu avea o cunoaștere clară despre Isus, asemenea lucruri sunt, inevitabil, o parte din omul corupt. Când Isus a fost pe punctul să plece, El i-a spus lui Petru că răstignirea Sa a fost lucrarea pe care venise să o facă: era necesar ca epoca să se lepede de El și ca această epocă veche și impură să-L răstignească pe

cruce; El venise să termine lucrarea de răscumpărare și, odată încheiată această lucrare, lucrarea Lui de slujire ar fi ajuns la sfârșit. Auzind aceasta, Petru a fost cuprins de tristețe și a devenit și mai atașat de Isus. Când Isus a fost pironit pe cruce, Petru a plâns amarnic, pe ascuns. Înainte de aceasta, el Îl întrebase pe Isus: „Domnul meu! Spui că vei fi răstignit. După ce nu vei mai fi, când Te vom vedea din nou?" Nu era niciun element de falsitate în cuvintele pe care le-a spus? Nu existau noțiuni amestecate în ele? În inima sa, el știa că Isus venise să termine o parte din lucrarea lui Dumnezeu și că, după plecarea lui Isus, Duhul avea să fie cu el; deși El avea să fie răstignit pe cruce și să Se înalțe la cer, totuși Duhul lui Dumnezeu avea să fie cu el. În acel moment, Petru știa câte ceva despre Isus: știa că Isus fusese trimis de Duhul lui Dumnezeu, că Duhul lui Dumnezeu era în El și că Isus era Dumnezeu Însuși, că El era Hristos. Totuși, Petru a spus astfel de cuvinte tocmai datorită iubirii sale pentru Isus și din cauza slăbiciunii sale omenești. Dacă poți observa și experimenta în mod amănunțit în fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu, atunci vei putea să descoperi, treptat, frumusețea lui Dumnezeu. Și ce a luat Pavel drept viziune a sa? Când Isus i S-a arătat, Pavel a spus: „Cine ești Tu, Doamne?" Isus a zis: „Eu sunt Isus cel pe care Îl prigonești tu". Aceasta a fost vedenia lui Pavel. Petru a luat drept vedenie a sa învierea lui Isus, arătarea Lui timp de patruzeci de zile și învățăturile din timpul vieții lui Isus, până la sfârșitul călătoriei sale.

Omul experimentează lucrarea lui Dumnezeu, ajunge să se cunoască pe sine, se dezbară de firea sa stricată și caută creșterea în viață, totul pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Dacă doar cauți să te cunoști pe tine însuți și să-ți emondezi firea cea stricată, și nu știi ce lucrează Dumnezeu asupra omului, cât de mare este mântuirea Lui sau cum trăiești tu lucrarea lui Dumnezeu și cum mărturisești despre faptele Lui, atunci experiența ta este inutilă. Dacă tu crezi că viața unei persoane a ajuns la maturitate doar

pentru că acea persoană poate să pună adevărul în practică și să îndure, aceasta înseamnă că tu încă nu ai înțeles adevăratul sens al vieții sau scopul pentru care Dumnezeu îl desăvârșește pe om. Într-o zi, când vei fi în bisericile religioase, printre membrii Bisericii Pocăinței sau ai Bisericii Vieții, vei întâlni mulți oameni cucernici ale căror rugăciuni conțin „viziuni" și care, în căutarea vieții, se simt atinși și care sunt călăuziți de cuvinte. În plus, în multe privințe ei pot îndura, se pot abandona pe ei înșiși, fără a fi conduși de trup. În acel moment, tu nu vei putea face diferența: vei crede că orice fac ei este bine, că este expresia naturală a vieții, și că este mare păcat că numele în care cred ei este greșit. Nu sunt prostești astfel de credințe? De ce se spune că mulți oameni nu au viață? Pentru că ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și, astfel, se spune că ei nu au niciun Dumnezeu în inima lor și că nu au viață. Dacă a ta credință în Dumnezeu a atins un punct în care poți cunoaște amănunțit faptele lui Dumnezeu, realitatea lui Dumnezeu și fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu, atunci ești stăpânit de adevăr. Dacă nu cunoști lucrarea și firea lui Dumnezeu, atunci încă lipsește ceva din experiența ta. Cum a săvârșit Isus acea etapă a lucrării Lui, cum este săvârșită această etapă, cum Și-a făcut Dumnezeu lucrarea în Epoca Harului și ce lucrare s-a făcut, ce lucrare se face în această etapă – dacă nu ai o cunoaștere profundă a acestor lucruri, atunci nu te vei putea simți niciodată asigurat și te vei simți mereu nesigur. Dacă, după o perioadă de experiență, poți cunoaște lucrarea făcută de Dumnezeu și fiecare pas al lucrării Lui, și ai dobândit o cunoaștere profundă a scopurilor cuvintelor lui Dumnezeu și a motivelor pentru care atât de multe cuvinte rostite de El nu s-au împlinit, atunci poți să rămâi liniștit și să urmărești cu îndrăzneală drumul din fața ta, lipsit de griji sau rafinare. Ar trebui să vedeți prin ce mijloace înfăptuiește Dumnezeu atât de mult din lucrarea Sa. El folosește cuvintele pe care le rostește, rafinându-l pe om și transformând noțiunile

omului prin multe feluri de cuvinte. Toată suferința prin care ați trecut, toată rafinarea pe care ați trăit-o, emondarea pe care ați acceptat-o în voi, luminarea pe care ați experimentat-o – toate au fost îndeplinite prin cuvintele rostite de Dumnezeu. De ce Îl urmează omul pe Dumnezeu? Îl urmează datorită cuvintelor lui Dumnezeu! Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte tainice și, în plus, pot atinge inima omului, pot descoperi lucruri adânc îngropate în inima omului, îl pot face să cunoască lucruri care s-au petrecut în trecut și îi permit să vadă în viitor. Așadar, omul îndură suferințe pentru cuvintele lui Dumnezeu și este și desăvârșit datorită cuvintelor Sale: abia atunci Îl urmează omul pe Dumnezeu. Ce ar trebui să facă omul în această etapă este să accepte cuvintele lui Dumnezeu și, indiferent dacă este desăvârșit sau supus rafinării, ce contează sunt cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și aceasta este și viziunea pe care omul ar trebui să o cunoască astăzi.

Cum îl desăvârșește Dumnezeu pe om? Care este firea lui Dumnezeu? Ce conține firea Lui? Pentru a clarifica toate aceste lucruri: unul spune că este răspândirea numelui lui Dumnezeu, unul spune că este să fii martor pentru Dumnezeu și unul spune că este preamărirea lui Dumnezeu. În cele din urmă, pe baza cunoașterii lui Dumnezeu, firea vieții omului se va schimba. Cu cât trece omul prin mai multă emondare și rafinare, cu atât mai mult este învigorat; cu cât mai multe sunt treptele lucrării lui Dumnezeu, cu atât mai desăvârșit este acel om. Astăzi, în experiența omului, fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu lovește în noțiunile omului, și totul depășește intelectul omului și este peste așteptările lui. Dumnezeu oferă tot ce îi trebuie omului și, în toate privințele, acest fapt este în dezacord cu noțiunile omului. Dumnezeu Își rostește cuvintele în momentele tale de slăbiciune; numai așa îți poate da El viață. Lovind în noțiunile tale, El te face să accepți emondarea din partea lui Dumnezeu; numai așa poți să te dezbari de

stricăciunea ta. Astăzi, într-o privință, Dumnezeu întrupat lucrează într-o stare de dumnezeire, dar, în altă privință, El lucrează într-o stare de umanitate normală. Când încetezi să mai poți nega orice lucrare a lui Dumnezeu, când ești în stare să te supui, indiferent ce spune sau face Dumnezeu în stare de umanitate normală și când ești în stare să te supui și să înțelegi, indiferent ce fel de normalitate manifestă El, și când ai dobândit o experiență reală, numai atunci poți să știi cu siguranță că El este Dumnezeu și să încetezi să mai făurești noțiuni, numai atunci vei fi în stare să Îl urmezi până la capăt. Există înțelepciune în lucrarea lui Dumnezeu și El știe cum poate omul mărturisi ferm pentru El. El știe unde se află slăbiciunea vitală a omului, iar cuvintele pe care le spune El te pot lovi în slăbiciunea ta vitală, dar El Își folosește și cuvintele mărețe și înțelepte pentru a te face să mărturisești ferm pentru El. Așa sunt faptele minunate ale lui Dumnezeu. Lucrarea făcută de Dumnezeu este inimaginabilă pentru intelectul omului. Judecata lui Dumnezeu descoperă felurile de stricăciune care îl stăpânesc pe omul făcut din carne, precum și ce anume constituie substanța omului, fapt care nu lasă omului niciun loc în care să se ascundă de rușinea sa.

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor

pentru Dumnezeu și nu ar putea fi în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care e în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, supunere față de El și să fie mărturie pentru El – trebuie să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Sale, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și practică și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

Note de subsol:

a. În textul original „Lucrarea de cunoaștere a lui Dumnezeu”.

Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus

În timpul petrecut de Petru cu Isus, el a văzut multe caracteristici încântătoare în Isus, multe aspecte demne de emulație și multe aspecte care l-au aprovizionat. Deși Petru a văzut ființa lui Dumnezeu în Isus în multe feluri și a văzut multe calități încântătoare, la început nu L-a cunoscut pe Isus. Petru a început să-L urmeze pe Isus când avea douăzeci de ani și a continuat să-L urmeze șase ani. În acel timp, el nu a ajuns să-L cunoască niciodată pe Isus; Petru a fost dispus să-L urmeze pe Isus numai din admirație pentru El. Când Isus l-a chemat, pentru prima oară, pe țărmurile Mării Galileei, El a întrebat: „Simon Barjona, Mă vei urma?" Petru a spus: „Trebuie să-L urmez pe Cel trimis de Tatăl ceresc. Trebuie să-L recunosc pe Cel ales de Duhul Sfânt". Pe atunci, Petru deja auzise vorbindu-se despre un om pe nume Isus – cel mai mare dintre profeți și Fiul iubit al lui Dumnezeu – iar Petru spera în mod constant să-L găsească și să aibă șansa să-L vadă (pentru că așa era atunci condus de Duhul Sfânt). Deși Petru nu-L văzuse niciodată și auzise numai zvonuri despre El, treptat, un dor și o adorație față de Isus au crescut în inima sa și, deseori, a tânjit să-L privească, într-o zi, pe Isus. Și cum l-a chemat Isus pe Petru? Și El auzise despre un om numit Petru, însă nu Duhul Sfânt L-a înștiințat: „Du-te la Marea Galileei, unde este unul numit Simon Barjona". Isus auzise pe cineva spunând că exista unul numit Simon Barjona, și că oamenii îi auziseră predica, că și el predica Evanghelia Împărăției Cerurilor și că toți oamenii care-l auzeau erau mișcați până la lacrimi. După ce a auzit aceasta, Isus a urmat-o pe acea persoană până la Marea Galileei; când Petru a acceptat chemarea lui Isus, L-a urmat.

În timpul când L-a urmat pe Isus, Petru și-a format multe păreri despre El și L-a judecat întotdeauna din propria sa perspectivă. Deși Petru avut un

anumit grad de înțelegere a Duhului, înțelegerea lui era oarecum nelămurită, de aceea a spus: „Trebuie să Îl urmez pe Cel trimis de Tatăl ceresc. Trebuie să-L recunosc pe Cel ales de Duhul Sfânt”. El nu a înțeles lucrurile pe care le-a făcut Isus și a rămas nelămurit în privința lor. După ce L-a urmat o vreme, Petru a devenit interesat de ceea ce făcea și spunea El, și de Isus Însuși. A ajuns să simtă că Isus inspira atât afecțiune, cât și respect; îi plăcea să se asocieze cu El și să rămână alături de El, iar ascultarea cuvintelor lui Isus îi dădea provizii și ajutor. În timpul în care L-a urmat pe Isus, Petru a observat și a pus la inimă totul despre viața Lui: acțiunile, cuvintele, mișcările și expresiile Lui. A dobândit o înțelegere adâncă a faptului că Isus nu era ca oamenii obișnuiți. Cu toate că înfățișarea Lui omenească era extrem de normală, El era plin de iubire, compasiune și toleranță față de om. Tot ce făcea sau spunea era de mare ajutor pentru alții și Petru a văzut și a câștigat lucruri pe care nu le mai văzuse, nici avusese înainte de la Isus. El a văzut că, deși Isus nu avea nicio statură impresionată, nicio umanitate neobișnuită, El avea un aer cu adevărat extraordinar și neobișnuit în jurul Lui. Deși Petru nu și-a putut explica pe deplin acest lucru, el a putut vedea că Isus acționa în mod diferit de toți ceilalți, căci lucrurile pe care le făcea erau foarte diferite de cele făcute de oamenii obișnuiți. Din timpul petrecut în contact cu Isus, Petru și-a dat seama și că Dumnezeu avea caracterul diferit de cel al unui om obișnuit. El acționa, mereu, în mod constant și niciodată cu grabă, niciodată nu exagera și nici nu subestima un subiect și Își conducea viața într-un mod ce dezvăluia un caracter care era atât normal, cât și admirabil. În conversație, Isus vorbea simplu și grațios, comunica mereu într-un mod deschis și vesel, dar senin – și niciodată nu Își pierdea demnitatea când Își săvârșea lucrarea. Petru a văzut că Isus era, uneori, taciturn, în vreme ce, alteori, vorbea neîncetat. Era, uneori, atât de fericit, încât părea un porumbel vioi și jucăuș, dar alteori

era atât de trist încât nu vorbea deloc, părând apăsat de durere, ca și când ar fi fost o mamă ostenită și fără vlagă. Câteodată, era plin de mânie, ca un brav soldat atacând ca să ucidă un dușman și, câteodată, chiar semăna cu un leu furios. Uneori râdea; alteori Se ruga și plângea. Indiferent de modul în care acționa Isus, Petru a ajuns să aibă o iubire și un respect fără limite pentru El. Râsul lui Isus îl umplea de fericire, tristețea Lui îl afunda în durere, mânia Lui îl înfricoșa, în timp ce mila, iertarea și cererile stricte pe care le făcea de la oameni îl făceau să ajungă să-L iubească, cu adevărat, pe Isus și să dezvolte o adevărată frică și un dor adevărat față de El. Desigur, abia doar după ce Petru a trăit alături de Isus timp de câțiva ani, a ajuns să-și dea seama treptat de toate acestea.

Petru a fost un om deosebit de sensibil, născut cu o inteligență naturală, dar a făcut multe lucruri prostești când Îl urma pe Isus. La început, avea câteva noțiuni despre Isus. A întrebat: „Oamenii spun că Tu ești profet, deci, atunci când aveai opt ani și începeai să înțelegi lucrurile, știai că ești Dumnezeu? Ai știut că ai fost conceput de Duhul Sfânt?” Isus a răspuns: „Nu, nu am știut. Nu-ți par o persoană normală? Sunt la fel ca oricine altcineva. Persoana pe care o trimite Tatăl este o persoană normală, nu una extraordinară. Și, deși lucrarea pe care o fac Îl reprezintă pe Tatăl Meu ceresc, chipul Meu, persoana care sunt și acest trup de carne nu-L pot reprezenta pe deplin pe Tatăl Meu ceresc – doar o parte din El. Cu toate că am venit de la Duh, sunt, totuși, o persoană normală, iar Tatăl Meu M-a trimis pe acest pământ ca pe o persoană normală, nu ca pe una extraordinară”. Numai atunci, când a auzit acest lucru, a dobândit Petru o ușoară înțelegere a lui Isus. Și, numai după ce trecuse prin nenumărate ceasuri din lucrarea lui Isus, din învățătura Lui, din păstoritul Lui și din susținerea Lui, a dobândit el o înțelegere mult mai profundă. În cel de-al treizecilea Lui an, Isus i-a spus lui Petru despre răstignirea Lui iminentă și

că venise să facă o etapă a lucrării – lucrarea răstignirii – pentru a răscumpăra întreaga omenire. Isus i-a spus lui Petru și că, la trei zile după răstignire, Fiul Omului va învia și, odată înviat, li Se va arăta oamenilor timp de patruzeci de zile. La auzul acestor cuvinte, Petru a fost trist și a pus la inimă aceste cuvinte; de atunci înainte, a devenit tot mai apropiat de Isus. După ce a experimentat un timp, Petru a ajuns să-și dea seama că tot ce făcea Isus era de la ființa lui Dumnezeu, și a ajuns să creadă că Isus era extrem de vrednic de iubire. Numai atunci când a ajuns să aibă această înțelegere, l-a luminat Duhul Sfânt din interior. Atunci S-a întors Isus spre ucenicii Săi și către alți adepți și i-a întrebat: „Ioane, cine spui tu că sunt Eu?" Ioan a răspuns: „Tu ești Moise". Apoi, s-a întors spre Luca: „Dar tu, Luca, cine spui că sunt Eu?" Luca a răspuns: „Tu ești cel mai mare dintre profeți". El, apoi, a întrebat-o pe o soră, iar ea a răspuns: „Tu ești cel mai mare dintre profeți, care spune multe cuvinte din veșnicie în veșnicie. Profețiile nimănui nu sunt la fel de mărețe ca ale Tale, nici cunoștințele nimănui, superioare celor ale Tale; Tu ești un profet". Apoi, Isus S-a întors spre Petru și a întrebat: „Petre, cine spui tu că sunt Eu?" Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu. Tu vii din cer. Tu nu ești de pe pământ. Tu nu ești deopotrivă cu ființele create. Noi suntem pe pământ și Tu ești aici, cu noi, dar Tu ești din cer și nu ești din lume și nu ești de pe pământ". Tocmai prin această experiență l-a luminat Duhul Sfânt, fapt care i-a îngăduit să ajungă la această înțelegere. După această luminare, el a admirat și mai mult tot ce făcuse Isus, socotindu-L și mai vrednic de iubire, și a fost mereu reticent, în inima lui, de a fi despărțit de Isus. Deci, prima dată, când Isus i S-a arătat lui Petru, după ce a fost răstignit și înviat, Petru a strigat cu o fericire neobișnuită: „Doamne! Ai înviat!" Apoi, plângând, Petru a prins un pește extrem de mare, l-a gătit și I l-a servit lui Isus. Isus a zâmbit, dar nu a vorbit. Cu toate că știa că Isus înviase, Petru nu a înțeles

taina acestui lucru. Când i-a dat lui Isus să mănânce peștele, Isus nu l-a refuzat, dar, nu a vorbit, nici nu S-a așezat să mănânce. În schimb, a dispărut brusc. Acesta a fost un șoc enorm pentru Petru și numai atunci a înțeles el că Isus Cel înviat era diferit de Isus Cel de dinainte. Odată ce a realizat acest lucru, Petru a fost mâhnit, dar a dobândit și mângâiere din faptul că știa că Domnul Își îndeplinise lucrarea. El știa că Isus Își încheiase lucrarea, că timpul Lui, petrecut împreună cu omul, se sfârșise, și că omul trebuia să-și urmeze propria sa cale, de atunci încolo. Isus îi spusese odată: „Și tu trebuie să bei din paharul amar din care am băut Eu (asta e ce a spus El după înviere). Și tu trebuie să umbli pe drumul pe care am umblat Eu. Trebuie să îți dai viața pentru Mine". Spre deosebire de acum, lucrarea de atunci nu a luat forma unei conversații între patru ochi. În timpul Epocii Harului, lucrarea Duhului Sfânt a fost îndeosebi ascunsă, iar Petru a suferit din pricina multor greutăți. Uneori, Petru ajungea în punctul de a exclama: „Dumnezeule! Nu am decât această viață. Deși nu valorează prea mult pentru Tine, doresc să Ți-o dedic Ție. Cu toate că oamenii nu sunt vrednici să Te iubească, iar iubirea și inimile lor sunt lipsite de valoare, cred că Tu cunoști dorința din inimile oamenilor. Și, chiar dacă trupurile oamenilor nu întâlnesc acceptarea Ta, doresc ca Tu să accepți inima mea". Rostirea rugăciunilor în acest fel îl încuraja mai ales când se ruga: „Sunt dornic să îmi dedic inima în întregime lui Dumnezeu. Chiar dacă nu sunt în stare să fac nimic pentru Dumnezeu, sunt dornic să Îl mulțumesc, cu loialitate, pe Dumnezeu și să mă dedic Lui din toată inima. Cred că Dumnezeu trebuie să-mi privească inima". El a spus: „Eu nu cer nimic în viața mea, decât ca gândurile mele de iubire pentru Dumnezeu și dorința inimii mele să fie acceptate de Dumnezeu. Am fost cu Domnul Isus atâta timp și, totuși, nu L-am iubit niciodată; aceasta este cea mai mare datorie a mea. Chiar dacă am stat cu El, nu L-am cunoscut și chiar am spus unele lucruri necuvenite pe la

spatele Lui. Faptul că mă gândesc la aceste lucruri mă face să mă simt și mai îndatorat Domnului Isus”. El s-a rugat mereu în acest fel. A spus: „Sunt mai puțin decât praful. Nu pot să fac altceva, decât să-I dedic această inimă loială lui Dumnezeu”.

A existat un punct culminant în experiențele lui Petru, când trupul îi era aproape complet zdrobit, dar Isus tot l-a încurajat lăuntric. Și, o dată, i S-a arătat lui Petru. Când Petru era într-o suferință imensă și simțea că inima îi era frântă, Isus l-a învățat: „Tu ai fost cu Mine pe pământ și Eu am fost aici, cu tine. Și, totuși, înainte, am fost împreună în cer, este, la urma urmei, al tărțmului spiritual. Acum, Eu M-am întors în tărâmul spiritual, iar tu ești pe pământ, deoarece Eu nu sunt de pe pământ, deși nici tu nu ești de pe pământ, tu trebuie să îți îndeplinești funcția pe pământ. De vreme ce ești slujitor, trebuie să-ți îndeplinești datoria cât de bine poți”. Auzind că avea să se poată întoarce lângă Dumnezeu, Petru s-a simțit mângâiat. Pe atunci, Petru agoniza atât de mult, încât era aproape țintuit la pat; a simțit atâtea remușcări, încât a zis: „Sunt atât de stricat, că nu sunt în stare să-L mulțumesc pe Dumnezeu”. Isus i S-a arătat și a spus: „Petre, oare ai uitat de hotărârea pe care ai luat-o, odată, înaintea Mea? Ai uitat, cu adevărat, tot ce am spus? Ai uitat hotărârea pe care ai luat-o față de Mine?” Văzând că era Isus, Petru s-a sculat din pat, iar Isus l-a mângâiat astfel: „Eu nu sunt de pe pământ, ți-am spus deja – acest lucru trebuie să-l înțelegi, dar ai uitat altceva ce ți-am spus? «Nici tu nu ești de pe pământ, nu ești din lume.» Chiar acum există o lucrare pe care trebuie să o faci. Nu poți fi mâhnit așa. Nu poți suferi astfel. Deși oamenii și Dumnezeu nu pot coexista în aceeași lume, Eu am lucrarea Mea și tu o ai pe a ta, iar, într-o zi, când lucrarea ta va fi terminată, vom fi împreună într-un singur tărâm, iar Eu te voi călăuzi să fii cu Mine în veci”. Petru a fost mângâiat și liniștit după ce a auzit aceste cuvinte. El știa că această suferință era ceva ce trebuia să îndure și să

experimenteze și, de atunci, a fost inspirat. Isus i-a apărut, în mod special, în fiecare moment-cheie, dându-i luminare și îndrumare specială și a lucrat mult asupra lui. Și ce a regretat Petru cel mai mult? Nu după mult timp după ce Petru spusese: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu Cel viu”, Isus i-a pus lui Petru o altă întrebare (deși nu este consemnată în Biblie în acest fel). Isus l-a întrebat: „Petre! M-ai iubit tu vreodată?” Petru a înțeles ce a vrut El să spună și a zis: „Doamne! Odată L-am iubit pe Tatăl din cer, dar recunosc că nu Te-am iubit niciodată pe Tine”. Atunci, Isus a spus: „Dacă oamenii nu-L iubesc pe Tatăl din cer, cum Îl pot iubi pe Fiul pe pământ? Și, dacă oamenii nu-L iubesc pe Fiul trimis de Dumnezeu Tatăl, cum pot ei să-L iubească pe Tatăl din ceruri? Dacă oamenii Îl iubesc cu adevărat pe Fiul, pe pământ, atunci Îl iubesc, cu adevărat, pe Tatăl din cer”. Când Petru a auzit aceste cuvinte, și-a dat seama de ceea ce îi lipsea. El a simțit mereu remușcări, până la lacrimi, cu privire la cuvintele sale: „L-am iubit odată pe Tatăl din cer, dar nu Te-am iubit niciodată pe Tine”. După învierea și înălțarea lui Isus, a simțit și mai multă remușcare și mâhnire din cauza acestor cuvinte. Amintindu-și lucrarea lui trecută și statura sa actuală, el a venit adesea înaintea lui Isus în rugăciune, regretând întotdeauna și simțindu-se îndatorat, din cauză că nu satisfăcuse intențiile lui Dumnezeu și nu se ridicase la înălțimea standardelor lui Dumnezeu. Aceste lucruri au devenit cea mai mare povară a lui. El a spus: „Într-o zi, Îți voi dedica tot ce am și tot ce sunt și Îți voi da tot ce este mai de preț”. El a spus: „Dumnezeule! Am doar o singură credință și o singură iubire. Viața mea nu valorează nimic și trupul meu nu valorează nimic. Am doar o singură credință și o singură iubire. Am credință în Tine, în mintea mea, și iubire pentru Tine, în inima mea; doar aceste două lucruri trebuie să Ți le dau și nimic altceva”. Petru a fost foarte încurajat de cuvintele lui Isus, pentru că, înainte de a fi răstignit Isus, El îi spusese: „Eu nu sunt din lumea aceasta și nici tu nu ești din lumea

aceasta”. Mai târziu, când Petru a ajuns într-un punct de mare durere, Isus i-a amintit: „Petre, ai uitat? Eu nu sunt din lume și numai pentru lucrarea Mea am plecat mai devreme. Nici tu nu ești din lume, chiar ai uitat? Ți-am spus de două ori, nu-ți amintești?” Auzind aceasta, Petru a zis: „N-am uitat!” Isus a spus, apoi: „Odată ai petrecut un timp fericit, împreună cu Mine, în cer, și o perioadă de timp lângă Mine. Ție ți-e dor de Mine, iar Mie Mi-e dor de tine. Deși ființele create nu merită să fie pomenite în ochii Mei, cum să nu pot iubi pe cineva care este nevinovat și vrednic de iubire? Ai uitat făgăduința Mea? Trebuie să accepți însărcinarea pe care ți-am dat-o pe pământ; trebuie să îndeplinești sarcina pe care ți-am încredințat-o. Într-o zi, te voi călăuzi, cu siguranță, ca să fii lângă Mine”. După ce a auzit acest lucru, Petru a devenit și mai încurajat și a primit o inspirație și mai mare, astfel încât, atunci când era pe cruce, a putut să spună: „Dumnezeule! Nu Te pot iubi îndeajuns! Chiar dacă Îmi ceri să mor, tot nu Te pot iubi îndeajuns. Oriunde îmi trimiți sufletul, indiferent dacă Îți împlinești sau nu făgăduințele trecute, orice faci după aceea, eu Te iubesc și cred în Tine”. Lucrurile, de care s-a ținut el cu putere, au fost credința lui și iubirea lui adevărată.

Într-o seară, mai mulți ucenici, inclusiv Petru, se aflau pe o barcă de pescuit. Erau, toți, împreună cu Isus, iar Petru i-a pus lui Isus o întrebare foarte naivă: „Doamne! Aș dori să-Ți adresez o întrebare pe care o am de foarte mult timp”. Isus a răspuns: „Atunci, întreabă-Mă, te rog!” Petru, atunci, a întrebat: „A fost lucrarea din timpul Epocii Legii făcută de Tine?” Isus a zâmbit, de parcă ar fi spus: „Copilul ăsta, cât e de naiv!” Apoi, a continuat cu intenție: „Nu a fost făcută de Mine. A fost făcută de Iahve și de Moise”. Petru a auzit acest lucru și a exclamat: „Ah! Deci nu a fost făcută de Tine!” Odată ce Petru a spus aceasta, Isus nu a mai zis nimic. Petru s-a gândit în sinea lui: „Nu Tu ai făcut-o, deci nu e de mirare că ai venit să

distrugi legea, de vreme ce nu Tu ai făcut-o". Inima lui a fost, de asemenea, ușurată. După aceea, Isus și-a dat seama că Petru era destul de naiv dar, pentru că pe atunci nu avea nicio înțelegere, Isus nu a spus nimic altceva și nici nu l-a combătut în mod direct. Odată, Isus a ținut o predică într-o sinagogă unde mulți oameni erau prezenți, inclusiv Petru. În predica Sa, Isus a spus: „Acela care va veni din veșnicie în veșnicie va face lucrarea de răscumpărare în timpul Epocii Harului, pentru a răscumpăra toată omenirea de păcat, dar El nu va fi constrâns de nicio reglementare în călăuzirea omului afară din păcat. El va ieși din lege și va intra în Epoca Harului. El va răscumpăra întreaga omenire. El va păși înainte, din Epoca Legii în Epoca Harului, dar nimeni nu-L cunoaște pe Acela care a venit de la Iahve. Lucrarea pe care a făcut-o Moise a fost dată de Iahve; Moise a redactat legea datorită lucrării pe care o făcuse Iahve". Odată ce acest lucru a fost spus, El a continuat: „Cei care desființează poruncile Epocii Harului în timpul Epocii Harului se vor întâlni cu dezastrul. Ei trebuie să stea în templu și să primească distrugerea lui Dumnezeu și focul va veni peste ei". Faptul că a auzit aceste cuvinte a avut un oarecare efect asupra lui Petru și, pe parcursul unei perioade din experiența lui, Isus l-a păstorit și l-a susținut pe Petru, vorbind cu el de la inimă la inimă, ceea ce i-a dat lui Petru o înțelegere ceva mai bună a lui Isus. Gândindu-se, atunci, la ce predicase Isus în acea zi și la întrebarea pe care I-o pusese când se aflau în barca de pescuit, la răspunsul pe care îl dăduse Isus, precum și la modul în care zâmbise El, Petru a ajuns în sfârșit să înțeleagă totul. După aceea, Duhul Sfânt l-a luminat pe Petru și numai atunci a înțeles el că Isus era Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Înțelegerea lui Petru a venit din luminarea de către Duhul Sfânt, dar a existat un proces în înțelegerea lui. A fost prin punerea de întrebări, prin auzirea lui Isus predicând, apoi, prin primirea părtășiei speciale a lui Isus și a păstoririi Lui speciale, că a ajuns Petru să-și dea

seama că Isus era Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Aceasta nu a fost dobândită peste noapte; a fost un proces, iar acest lucru a devenit un ajutor pentru el, în experiențele lui ulterioare. De ce nu a făcut Isus lucrarea de desăvârșire în alți oameni, ci doar în Petru? Pentru că numai Petru a înțeles că Isus era Fiul lui Dumnezeu Celui viu; nimeni altcineva nu știa acest lucru. Deși erau mulți ucenici care au știut multe în timpul lor de urmare a Lui, cunoașterea lor era superficială. Acesta este motivul pentru care Petru a fost ales de Isus ca specimen de a fi desăvârșit. Ce i-a spus Isus lui Petru atunci este ceea ce le spune El, astăzi, oamenilor a căror cunoaștere și intrare în viață trebuie să o atingă pe aceea a lui Petru. Este în concordanță cu această cerință și cu această cale că Dumnezeu îi va desăvârși pe toți. De ce li se cere oamenilor, astăzi, să aibă o credință reală și o iubire adevărată? Și voi trebuie să experimentați ce a experimentat Petru; roadele pe care le-a dobândit Petru, din experiențele sale, trebuie să se manifeste și în voi; iar durerea, pe care a pătimit-o Petru, și voi trebuie să o pătimiți. Calea pe care mergeți este aceeași pe care a mers Petru. Durerea pe care o pătimiți este durerea pe care a pătimit-o Petru. Când primiți slavă și când trăiți o viață reală, atunci trăiți imaginea lui Petru. Calea este aceeași, iar omul este desăvârșit urmând-o. Totuși, calibrul vostru este oarecum deficient în comparație cu acela al lui Petru, pentru că vremurile s-au schimbat și s-a schimbat și măsura stricăciunii oamenilor și pentru că Iudeea a fost un regat cu o cultură seculară și antică. Prin urmare, voi trebuie să faceți tot ce vă stă în puteri ca să vă îmbunătățiți calibrul.

Petru a fost un om foarte sensibil, ager în tot ceea ce a făcut și, de asemenea, extrem de cinstit. A suferit multe eșecuri. Primul său contact cu societatea a avut loc la vârsta de paisprezece ani, când se ducea la școală și la sinagogă. Avea mult entuziasm și era mereu dispus să participe la întâlniri. La vremea aceea, Isus nu Își începuse încă, în mod oficial,

lucrarea; acesta era doar începutul Epocii Harului. Petru a început să intre în legătură cu figuri religioase, pe când avea paisprezece ani; până la vârsta de optsprezece ani a fost în contact cu elita religioasă dar, după ce a văzut haosul din culisele religiei, s-a retras. Văzând cât de necinstiți, de vicleni și de uneltitori erau acești oameni, a devenit extrem de dezgustat (așa lucra Duhul Sfânt la vremea aceea, ca să-l desăvârșească. El, mai ales, l-a mișcat și a făcut o lucrare specială asupra lui) și, astfel, s-a retras de la sinagogă la vârsta de optsprezece ani. Părinții l-au persecutat și nu au vrut să-l lase să creadă (ei erau diavoli și necredincioși). În cele din urmă, Petru a plecat de acasă și a călătorit peste tot, pescuind și predicând vreme de doi ani, timp în care a condus și un număr destul de impresionant de oameni. Acum ar trebui să poți vedea clar calea exactă pe care a luat-o Petru. Dacă poți să vezi clar calea lui Petru, atunci vei fi sigur despre lucrarea făcută astăzi, astfel încât să nu te plângi sau să fii negativ ori să tânjești după ceva. Ar trebui să experimentezi starea de spirit a lui Petru la acea vreme: el era lovit de durere, el nu mai cerea un viitor sau vreo binecuvântare. El nu căuta profitul, fericirea, faima sau averea în lume; căuta doar să trăiască o viață extrem de plină de sens, pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu și a-I dedica Lui ceea ce avea el cel mai de preț. Atunci era mulțumit în inima lui. Adeseori, se ruga lui Isus cu următoarele cuvinte: „Doamne, Isuse Hristoase, Te-am iubit odată, dar nu Te-am iubit niciodată cu adevărat. Deși am spus că aveam încredere în Tine, nu Te-am iubit niciodată cu o inimă adevărată. Doar Te-am admirat, Te-am adorat și Ți-am dus dorul, dar nu Te-am iubit niciodată și nici nu am avut, cu adevărat, credință în Tine”. El s-a rugat constant pentru a lua decizia și a fost mereu încurajat de cuvintele lui Isus și și-a găsit motivația în ele. Mai târziu, după o perioadă de experiență, Isus l-a pus la încercare, provocându-l să tânjească după El mai departe. El a spus: „Doamne, Isuse Hristoase! Cât de mult îmi lipsești și cât mi-e de dor

să Te privesc. Îmi lipsesc prea multe și nu pot să-Ți compensez iubirea. Te implor să mă iei curând. Când vei avea nevoie de mine? Când mă vei lua? Când voi privi, din nou, fața Ta? Nu doresc să mai trăiesc în acest trup, să devin, în continuare, stricat, și nici nu doresc să mă mai răzvrătesc. Sunt gata să-Ți dedic tot ce am, cât de repede pot, și nu doresc să Te mai întristez". Așa se ruga el, dar nu știa, la vremea aceea, ce avea să desăvârșească Isus în el. În timpul agoniei încercării lui, Isus i-a apărut din nou și a spus: „Petre, doresc să te desăvârșesc, astfel încât să devii rod, unul care să fie cristalizarea desăvârșirii tale de către Mine și de care să Mă bucur. Poți să mărturisești, cu adevărat, pentru Mine? Ai făcut ce ți-am cerut Eu să faci? Ai trăit cuvintele pe care le-am spus? Tu M-ai iubit odată, dar chiar dacă M-ai iubit, M-ai trăit? Ce ai făcut pentru Mine? Recunoști că ești nevrednic de iubirea Mea, dar ce ai făcut pentru Mine?" Petru a văzut că nu făcuse nimic pentru Isus și și-a adus aminte de jurământul său anterior de a-și da viața lui Dumnezeu. Și, astfel, nu s-a mai plâns și, de atunci, rugăciunile lui au devenit mult mai bune. El se ruga, spunând: „Doamne, Isuse Hristoase! O dată Te-am părăsit și Tu, de asemenea, m-ai părăsit o dată. Am petrecut un timp despărțiți și un timp împreună, în tovărășie. Cu toate acestea, Tu mă iubești mai mult decât orice altceva. M-am răzvrătit, în repetate rânduri, împotriva Ta și, în repetate rânduri, Te-am mâhnit. Cum pot să uit așa ceva? Țin mereu minte și nu uit niciodată lucrarea pe care ai făcut-o asupra mea și ceea ce mi-ai încredințat. Am făcut tot ce am putut pentru lucrarea pe care ai făcut-o asupra mea. Tu știi ce pot face și știi și ce rol pot juca. Îmi doresc să mă pun la mila orchestrărilor Tale și Îți voi dedica tot ce am. Numai Tu știi ce pot face pentru Tine. Deși Satana m-a păcălit atât de mult și m-am răzvrătit împotriva Ta, eu cred că Tu nu mă ții minte pentru acele fărădelegi și că nu mă tratezi pe baza lor. Doresc să-Ți dedic Ție întreaga mea viață. Nu cer nimic și nici nu am alte speranțe sau

planuri; doresc doar să acționez conform intențiilor Tale și să-Ți urmez voia. Voi bea din paharul Tău amar și sunt al Tău ca să-mi poruncești”.

Voi trebuie să fiți clari cu privire la calea pe care mergeți; trebuie să fiți clari cu privire la calea pe care veți apuca în viitor, cu privire la ce va desăvârși Dumnezeu și la ce vi s-a încredințat. Într-o zi, probabil că veți fi puși la încercare și, când va veni acel moment, dacă veți fi capabili să vă inspirați din experiențele lui Petru, acest lucru va arăta că mergeți, cu adevărat, pe calea lui Petru. Petru a fost lăudat de Dumnezeu pentru adevărata lui credință și iubire, și pentru loialitatea lui față de Dumnezeu. Și a fost pentru cinstea lui și pentru dorul de Dumnezeu din inima lui, că Dumnezeu l-a desăvârșit. Dacă vei avea, cu adevărat, aceeași iubire și aceeași credință ca Petru, atunci Isus, cu siguranță, te va desăvârși.

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui

Esența credinței majorității oamenilor în Dumnezeu este convingere religioasă: ei sunt incapabili de a-L iubi pe Dumnezeu și pot doar să-L urmeze pe Dumnezeu precum un robot, incapabili de a tânji cu adevărat după Dumnezeu sau a-L adora. Ei doar Îl urmează în tăcere. Mulți oameni cred în Dumnezeu, dar există foarte puțini care Îl iubesc pe Dumnezeu; ei doar se „tem" de Dumnezeu pentru că le este frică de o catastrofă, sau Îl „admiră" pe Dumnezeu pentru că El este mare și puternic – dar în teama și admirația lor nu există iubire sau tânjire adevărată. În experiențele lor, ei caută detaliile puțin importante ale adevărului sau niște mistere nesemnificative. Majoritatea oamenilor doar urmează, căutând să capete binecuvântări în ape tulburi; ei nu caută adevărul, nici nu I se supun cu adevărat lui Dumnezeu pentru a primi binecuvântările Lui. Viața credinței tuturor oamenilor în Dumnezeu este lipsită de semnificație, este fără valoare și în ea sunt considerațiile și țelurile lor; ei nu cred în Dumnezeu pentru a-L iubi pe Dumnezeu, ci pentru a fi binecuvântați. Mulți oameni acționează după cum vor, fac orice vor și nu se gândesc niciodată la interesele lui Dumnezeu sau dacă ceea ce fac ei este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu pot obține credință adevărată, cu atât mai puțin iubirea de Dumnezeu. Esența lui Dumnezeu nu este doar pentru ca omul să creadă în ea; este, mai mult decât atât, pentru ca omul să o iubească. Dar mulți dintre aceia care cred în Dumnezeu sunt incapabili de a descoperi acest „secret". Oamenii nu îndrăznesc să-L iubească pe Dumnezeu, nici nu încearcă să-L iubească. Ei nu au descoperit niciodată că există atât de multe lucruri care sunt adorabile la Dumnezeu; ei nu au descoperit niciodată că Dumnezeu este Dumnezeul care iubește omul și că

El este pentru om Dumnezeul ce trebuie iubit. Frumusețea lui Dumnezeu este exprimată în lucrarea Sa: doar când experimentează lucrarea Sa pot oamenii să-I descopere frumusețea; doar în realitate pot ei să aprecieze frumusețea lui Dumnezeu; și fără a o experimenta și observa în viața reală, nimeni nu poate descoperi frumusețea lui Dumnezeu. Există atât de multe lucruri de iubit la Dumnezeu, dar fără a interacționa efectiv cu El, oamenii sunt incapabili să le descopere. Ceea ce înseamnă că, dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, oamenii ar fi fost incapabili să interacționeze cu adevărat cu El, și dacă ei ar fi incapabili să interacționeze cu adevărat cu El, ei, de asemenea, ar fi incapabili să Îi experimenteze lucrarea – și astfel, iubirea lor pentru Dumnezeu ar fi contaminată cu multă falsitate și imaginație. Iubirea pentru Dumnezeu din ceruri nu este la fel de reală ca iubirea pentru Dumnezeul de pe pământ, căci cunoașterea lui Dumnezeu din ceruri de către oameni este construită pe închipuirile lor, mai degrabă decât pe ceea ce au văzut cu proprii lor ochi și ce au experimentat ei personal. Când Dumnezeu vine pe pământ, oamenii pot să Îi privească faptele practice și frumusețea Sa și ei pot vedea totul din firea Sa practică și normală, toate acestea fiind de o mie de ori mai reale decât cunoașterea lui Dumnezeu din cer. Indiferent cât de mult oamenii Îl iubesc pe Dumnezeu din cer, nu există nimic real la această iubire și este plină de idei umane. Indiferent cât de mică este iubirea lor pentru Dumnezeu de pe pământ, iubirea lor este reală; chiar dacă există doar puțin din ea, ea este tot reală. Dumnezeu îi face pe oameni să Îl cunoască prin lucrare practică și prin această cunoaștere El le câștigă dragostea. Este ca și cu Petru: dacă el nu ar fi trăit cu Isus, ar fi fost imposibil pentru el să-L adore pe Isus. La fel era și loialitatea sa către Isus, construită pe interacțiunea lui cu Isus. Pentru a-l face pe om să-L iubească, Dumnezeu a venit printre oameni și trăiește împreună cu oamenii și tot ceea îl face pe om să vadă și să experimenteze este realitatea lui Dumnezeu.

Dumnezeu utilizează realitatea și apariția faptelor pentru a-i desăvârși pe oameni; cuvintele lui Dumnezeu îndeplinesc o parte din desăvârșirea de către El a oamenilor și aceasta este lucrarea de îndrumare și deschidere a căii. Ceea ce înseamnă că în cuvintele lui Dumnezeu trebuie să găsești calea de a practica și cunoașterea viziunilor. Prin înțelegerea acestor lucruri, omul va avea o cale și viziuni în practica lui efectivă și va fi capabil să dobândească luminarea prin cuvintele lui Dumnezeu; el va fi capabil să înțeleagă că aceste lucruri au venit de la Dumnezeu și în stare să discearnă multe. După ce a înțeles, omul trebuie să intre imediat în această realitate și trebuie să utilizeze cuvintele lui Dumnezeu pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu în viața lui adevărată. Dumnezeu te va călăuzi în toate lucrurile și îți va da o cale de a practica și te va face să simți că El este deosebit de minunat și îți va permite să vezi că fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în tine este menit să te desăvârșească. Dacă dorești să vezi iubirea lui Dumnezeu, dacă dorești să experimentezi cu adevărat iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să te afunzi adânc în realitate, să te afunzi adânc în viața reală și să vezi că tot ceea ce face Dumnezeu este iubire și mântuire, că tot ceea ce face El este să le permită oamenilor să lase în urmă ceea ce este necurat și să rafineze lucrurile dinlăuntrul omului care nu pot să satisfacă intențiile lui Dumnezeu. Dumnezeu utilizează cuvinte pentru a-l aproviziona pe om; El rânduiește împrejurările vieții reale ca oamenii să experimenteze, iar dacă oamenii mănâncă și beau multe din cuvintele lui Dumnezeu, atunci când ei le pun într-adevăr în practică, ei pot rezolva toate dificultățile din viețile lor utilizând multe cuvinte ale lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că trebuie să ai cuvintele lui Dumnezeu pentru a te afunda adânc în realitate; dacă nu mănânci și nu bei cuvintele lui Dumnezeu și ești fără lucrarea lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nicio cale în viața reală. Dacă nu mănânci sau nu bei cuvintele lui Dumnezeu, atunci vei fi confuz

când ți se va întâmpla ceva. Tu știi doar că ar trebui să Îl iubești pe Dumnezeu, dar ești incapabil de orice diferențiere și nu ai nicio cale de a practica; ești zăpăcit și confuz și uneori chiar crezi că prin satisfacerea trupului Îl mulțumești pe Dumnezeu – toate acestea fiind consecința nemâncatului și nebăutului cuvintelor lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că dacă ești fără ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu și doar bâjbâi în cadrul realității, atunci ești fundamental incapabil de a găsi calea de practicare. Astfel de oameni pur și simplu nu înțeleg ceea ce înseamnă să crezi în Dumnezeu, cu atât mai puțin înțeleg ce înseamnă să Îl iubești pe Dumnezeu. Dacă, utilizând luminarea și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, deseori te rogi și explorezi și cauți, iar prin acestea descoperi ceea ce ar trebui să pui în practică, găsești oportunități pentru lucrarea Duhului Sfânt, cooperezi cu adevărat cu Dumnezeu și nu ești zăpăcit și confuz, atunci vei avea o cale în viața reală și Îl vei mulțumi cu adevărat pe Dumnezeu. Când L-ai mulțumit pe Dumnezeu, în interiorul tău va exista ghidarea lui Dumnezeu și vei fi în special binecuvântat de Dumnezeu, ceea ce îți va da un sentiment de bucurie: te vei simți deosebit de onorat că L-ai mulțumit pe Dumnezeu, te vei simți deosebit de luminos în interior, și în inima ta vei fi limpede și plin de pace. Conștiința ta va fi consolată și liberă de acuzații și te vei simți plăcut pe dinăuntru când îi vei vedea pe frații și surorile tale. Aceasta este ceea ce înseamnă să te bucuri de iubirea lui Dumnezeu și doar aceasta înseamnă să te bucuri cu adevărat de Dumnezeu. Plăcerea oamenilor legată de iubirea lui Dumnezeu este obținută prin experimentare: prin experimentarea greutăților și experimentarea punerii adevărului în practică, ei câștigă binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă doar spui că Dumnezeu te iubește cu adevărat, că Dumnezeu a plătit într-adevăr un preț mare de dragul oamenilor, că El a rostit blând și cu răbdare atât de multe cuvinte și că întotdeauna salvează oamenii, rostirea acestor cuvinte de

către tine este doar o parte a beneficierii tale de Dumnezeu. Totuși, un beneficiu mai mare – un beneficiu real – este când oamenii pun adevărul în practică în viața lor reală, după care sunt plini de pace și limpezi în inimile lor. Ei se vor simți deosebit de impresionați și vor simți că Dumnezeu este cel mai adorabil. Vei simți că prețul pe care l-ai plătit e mai mult decât corect. După ce ai plătit un preț mare în eforturile tale, vei fi deosebit de luminos în interior: vei simți că te bucuri cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu și vei înțelege că Dumnezeu a făcut lucrarea de mântuire în oameni, că rafinarea oamenilor de către El este menită să-i purifice și că Dumnezeu încearcă oamenii pentru a testa dacă ei Îl iubesc cu adevărat. Dacă întotdeauna pui adevărul în practică în acest mod, atunci, treptat, vei dezvolta o cunoaștere clară a unei mari părți a lucrării lui Dumnezeu și, în acel moment, vei simți că, înaintea ta, cuvintele lui Dumnezeu sunt clare precum cristalul. Dacă poți înțelege cu claritate multe adevăruri, vei simți că toate lucrurile sunt ușor de pus în practică, că poți depăși orice problemă și orice ispită și vei vedea că nimic nu este o problemă pentru tine, ceea ce te va face să te simți atât de liber și eliberat. În acest moment, te vei bucura de iubirea lui Dumnezeu și iubirea adevărată a lui Dumnezeu va fi coborât asupra ta. Dumnezeu îi binecuvântează pe aceia care au viziuni, care au adevărul, care au cunoaștere și care Îl iubesc cu adevărat. Dacă oamenii doresc să privească iubirea lui Dumnezeu, ei trebuie să pună adevărul în practică în viața reală, ei trebuie să fie dispuși să îndure durere și să abandoneze ceea ce iubesc pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și, în ciuda lacrimilor din ochii lor, trebuie să fie totuși capabili să mulțumească inima lui Dumnezeu. În acest mod, Dumnezeu te va binecuvânta cu siguranță și dacă înduri greutăți precum acestea, ele vor fi urmate de lucrarea Duhului Sfânt. Prin viața reală și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu,

oamenii sunt capabili să vadă frumusețea lui Dumnezeu și doar dacă ei au gustat iubirea lui Dumnezeu pot să-L iubească cu adevărat.

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu iubesc adevărul și, cu cât cei care iubesc adevărul îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult au parte de adevăr; cu cât îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult au iubirea lui Dumnezeu; și cu cât îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult sunt binecuvântați de Dumnezeu. Dacă întotdeauna practici în acest mod, iubirea lui Dumnezeu pentru tine îți va permite treptat să vezi, tot așa cum Petru a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu: Petru a spus că Dumnezeu nu are doar înțelepciunea de a crea cerurile și pământul și toate lucrurile, ci, mai mult decât atât, că El are și înțelepciunea de a face o lucrare practică în oameni. Petru a spus că El nu este doar vrednic de iubirea oamenilor datorită creării de către El a cerurilor și pământului și a tuturor lucrurilor ci, mai mult decât atât, datorită abilității Sale de a crea omul, de a salva omul, de a face omul desăvârșit și de a dărui iubirea Sa omului. La fel, Petru a spus că există multe în El care sunt vrednice de iubirea omului. Petru I-a spus lui Isus: „Oare crearea cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor este singurul motiv pentru care meriți iubirea oamenilor? Există mai multe în Tine care sunt adorabile, Tu acționezi și te miști în viața reală, Duhul Tău mă atinge în interior, mă disciplinezi, îmi aduci reproșuri – aceste lucruri sunt chiar mai vrednice de iubirea oamenilor”. Dacă dorești să vezi și să experimentezi iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să explorezi și să cauți în viața reală și trebuie să fii dispus să dai la o parte propriul trup. Trebuie să iei această hotărâre. Trebuie să fii o persoană cu hotărâre, care este capabilă să Îl mulțumească pe Dumnezeu în toate lucrurile, fără a fi leneș sau a tânji după plăcerile trupului, trăind nu pentru trup, ci pentru Dumnezeu. Pot exista momente când nu Îl mulțumești pe Dumnezeu. Aceasta este pentru că nu înțelegi intențiile lui Dumnezeu; data viitoare,

chiar dacă va presupune un efort mai mare, trebuie să-L mulțumești pe El și nu trebuie să mulțumești trupul. Când experimentezi în acest mod, tu vei fi ajuns să-L cunoști pe Dumnezeu. Vei vedea că Dumnezeu poate crea cerurile și pământul și toate lucrurile, că El S-a întrupat pentru ca oamenii să Îl vadă și să interacționeze cu El cu adevărat și; vei vedea că El este capabil să meargă printre oameni și că Duhul Său poate să îi desăvârșească pe oameni în viața reală, permițându-le să Îi vadă frumusețea și să Îi experimenteze disciplina, mustrarea și binecuvântările Sale. Dacă întotdeauna experimentezi în acest mod, în viața reală vei fi inseparabil de Dumnezeu și dacă într-o zi, relația ta cu Dumnezeu încetează să fie normală, tu vei fi capabil să înduri reproșul și să simți remușcări. Când ai o relație normală cu Dumnezeu, nu vei dori niciodată să Îl părăsești pe Dumnezeu, și dacă într-o zi Dumnezeu spune că te va părăsi, tu te vei teme și vei spune că preferi să mori decât să fii părăsit de Dumnezeu. De îndată ce ai aceste emoții, vei simți că ești incapabil de a-L părăsi pe Dumnezeu și în acest mod vei avea o bază și te vei bucura cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu.

Oamenii deseori vorbesc despre a-L lăsa pe Dumnezeu să fie viața lor, dar încă mai au de experimentat până acolo. Tu doar spui că Dumnezeu este viața ta, că El te ghidează în fiecare zi, că mănânci și bei cuvintele Sale în fiecare zi și că te rogi la El în fiecare zi și, astfel, El a devenit viața ta. Cunoașterea acelora care spun aceasta este foarte superficială. În mulți oameni nu există o bază; cuvintele lui Dumnezeu au fost plantate în interiorul lor, dar încă nu au încolțit, cu atât mai puțin nu au făcut vreun rod. Astăzi, în ce măsură ai experimentat? Doar acum, după ce Dumnezeu te-a forțat să ajungi până aici, simți că nu Îl poți părăsi pe Dumnezeu. Într-o zi, după ce experiența ta a ajuns până la un anumit punct, dacă Dumnezeu te-ar face să pleci, nu ai putea să o faci. Întotdeauna vei simți că nu poți fi fără

Dumnezeu în interiorul tău; poți fi fără un soț, soție sau copii, fără o familie, fără o mamă sau un tată, fără plăcerile trupului, dar nu poți fi fără Dumnezeu. Să fii fără Dumnezeu ar fi precum pierderea vieții tale, nu vei fi capabil să trăiești fără Dumnezeu. Când ai experimentat până la acest punct, îți vei atinge ținta credinței în Dumnezeu și în acest mod Dumnezeu va fi devenit viața ta, El va fi devenit baza existenței tale. Nu vei mai fi în stare niciodată să Îl părăsești pe Dumnezeu. Când ai experimentat în măsura aceasta, te vei fi bucurat cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu și, când vei avea o relație destul de strânsă cu Dumnezeu, El va fi viața ta, iubirea ta și, în acel moment, te vei ruga la Dumnezeu și vei spune: „O, Dumnezeule! Nu Te pot părăsi, Tu ești viața mea, pot rezista fără orice altceva – dar fără Tine, nu pot continua să trăiesc". Aceasta este statura adevărată a oamenilor; este viața reală. Unii oameni au fost forțați să meargă atât de departe precum au făcut-o astăzi: trebuie să continue indiferent dacă vor sau nu, și ei simt întotdeauna c-ar fi prinși între ciocan și nicovală. Trebuie să experimentezi astfel încât Dumnezeu să fie viața ta, astfel încât dacă Dumnezeu ar fi luat din inima ta, ar fi ca și cum ți-ai pierde viața; Dumnezeu trebuie să fie viața ta și tu trebuie să fii incapabil să-L părăsești. În acest mod, tu Îl vei fi experimentat de fapt pe Dumnezeu și în acest moment, când Îl iubești pe Dumnezeu, Îl vei iubi cu adevărat pe Dumnezeu și va fi o iubire unică, pură. Într-o zi, când experiențele tale sunt astfel încât viața ta a atins un anumit punct, când te rogi la Dumnezeu și mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, nu vei putea să Îl părăsești pe Dumnezeu în sinea ta și, nici nu vei putea să Îl uiți, chiar dacă ai vrea. Dumnezeu va fi devenit viața ta; poți uita lumea, îți poți uita soția, soțul sau copiii, dar îți va fi greu să Îl uiți pe Dumnezeu – ar fi imposibil să faci asta, aceasta este viața ta adevărată și iubirea ta adevărată pentru Dumnezeu. Când iubirea oamenilor față de Dumnezeu a atins un anumit punct, iubirea lor pentru niciun alt

lucru nu este egală cu iubirea lor față de Dumnezeu; iubirea lor față de Dumnezeu este pe primul loc. În acest mod, ești capabil să renunți la orice altceva și ești dispus să accepți toată emondarea din partea lui Dumnezeu. Când vei obține o iubire față de Dumnezeu care le depășește pe toate celelalte, vei trăi în realitate și în iubirea lui Dumnezeu.

De îndată ce Dumnezeu devine viața din interiorul oamenilor, ei devin incapabili de a-L părăsi pe Dumnezeu. Nu este aceasta fapta lui Dumnezeu? Nu există mărturie mai mare! Dumnezeu a lucrat până la un anumit punct; El a spus ca oamenii să facă servicii, să fie mustrați sau să moară, iar oamenii nu au dat înapoi, ceea ce arată că ei au fost cuceriți de Dumnezeu. Oamenii care au adevărul sunt cei care, în experiențele lor reale, își pot păstra poziția privind mărturia lor, pot rămâne neclintiți în poziția lor, să stea de partea lui Dumnezeu, fără a se retrage, și care pot avea o relație normală cu oamenii care-L iubesc pe Dumnezeu, care, atunci când li se întâmplă lucruri, sunt capabili să I se supună total lui Dumnezeu și pot să I se supună lui Dumnezeu până la moarte. Practica și revelațiile tale din viața reală sunt o mărturie a lui Dumnezeu, acestea sunt modul de a trăi al omului și mărturia lui Dumnezeu și aceasta înseamnă cu adevărat a te bucura de iubirea lui Dumnezeu; când ai experimentat până la acest punct, efectul dorit va fi fost obținut. Ești dominat de un mod adevărat de a trăi și fiecare acțiune a ta este privită cu admirație de alții. Hainele și înfățișarea ta exterioară sunt neremarcabile, dar trăiești o viață cu cea mai mare evlavie, și când comunici cuvintele lui Dumnezeu ești ghidat și luminat de El. Ești capabil să rostești intențiile lui Dumnezeu prin cuvintele tale, comunici realitatea și înțelegi multe despre servirea în duh. Ești candid în vorbire, ești decent și drept, nu cauți conflictul și ești cuviincios, capabil să te supui aranjamentelor lui Dumnezeu și îți păstrezi poziția în mărturia ta când lucrurile ți se întâmplă, și ești calm și netulburat indiferent cu ce te

confrunți. Acest tip de persoană a văzut cu adevărat iubirea lui Dumnezeu. Unii oameni sunt încă tineri, dar se poartă precum o persoană de vârstă mijlocie; sunt maturi, dominați de adevăr și admirați de alții – și aceștia sunt oamenii care au mărturie și sunt manifestarea lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că atunci când au experimentat până la un anumit punct, înăuntru, ei vor avea o înțelegere față de Dumnezeu și firea lor externă se va stabiliza, de asemenea. Mulți oameni nu pun adevărul în practică și nu își păstrează ferm poziția în mărturia lor. În astfel de oameni, nu există iubire pentru Dumnezeu sau mărturie pentru Dumnezeu și aceștia sunt oamenii cei mai detestați de Dumnezeu. Ei citesc cuvintele lui Dumnezeu la adunări, dar ceea ce trăiesc ei este Satana și asta Îl dezonorează pe Dumnezeu, Îl denigrează pe Dumnezeu și Îl blasfemiază. În asemenea oameni nu există niciun semn al iubirii lui Dumnezeu și ei nu au deloc lucrarea Duhului Sfânt. Așadar, cuvintele și acțiunile oamenilor îl reprezintă pe Satana. Dacă inima ta este întotdeauna în pace înaintea lui Dumnezeu și întotdeauna dai atenție oamenilor și lucrurilor din jurul tău și la ceea ce se întâmplă în jurul tău și dacă ești vigilent privind povara lui Dumnezeu și întotdeauna ai o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci Dumnezeu te va lumina deseori în interior. În biserică, există oameni care sunt „supraveghetori”: ei își propun să urmărească lipsurile celorlalți și, apoi, să-i imite și să-i întreacă. Sunt incapabili să facă diferențieri și nu urăsc păcatul și nu detestă sau nu se simt dezgustați de lucrurile Satanei. Astfel de oameni sunt plini de lucrurile Satanei și ei, în cele din urmă, vor fi cu totul părăsiți de Dumnezeu. Inima ta ar trebui să să se teamă mereu înaintea lui Dumnezeu, ar trebui să fii moderat în cuvintele și acțiunile tale și să nu dorești niciodată să te opui sau să-L superi pe Dumnezeu. Nu trebuie să vrei niciodată ca lucrarea lui Dumnezeu în tine să fi fost degeaba sau să permiți tuturor greutăților pe care le-ai îndurat și a tot ceea ce ai pus în practică să fie în zadar. Trebuie să

fii dispus să depui eforturi sporite și să Îl iubești mai mult pe Dumnezeu pe calea din fața ta. Aceștia sunt oamenii care au o viziune ca bază a lor. Aceștia sunt oamenii care caută progresul.

Dacă oamenii cred în Dumnezeu și experimentează cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci în astfel de oameni poate fi văzută mântuirea lui Dumnezeu și iubirea lui Dumnezeu. Acești oameni pot să dea mărturie despre Dumnezeu; ei trăiesc adevărul și ceea ce mărturisesc ei este, de asemenea, adevărul, ceea ce este Dumnezeu și firea lui Dumnezeu. Ei trăiesc în iubirea lui Dumnezeu și au văzut iubirea lui Dumnezeu. Dacă oamenii doresc să Îl iubească pe Dumnezeu, ei trebuie să guste din frumusețea lui Dumnezeu și să vadă frumusețea lui Dumnezeu; doar atunci poate fi trezită în ei o inimă iubitoare de Dumnezeu și o inimă care îi inspiră pe oameni să se dăruiască lui Dumnezeu cu devotament. Dumnezeu nu îi face pe oameni să Îl iubească prin cuvinte sau prin imaginația lor și El nu forțează oamenii să Îl iubească. În schimb, El îi lasă să-L iubească din proprie inițiativă și îi lasă să-I vadă frumusețea în lucrarea și cuvântările Sale, după care se naște în ei iubirea de Dumnezeu. Doar în acest mod pot oamenii să fie mărturie adevărată lui Dumnezeu. Oamenii nu-L iubesc pe Dumnezeu pentru că au fost îndemnați de alții să facă astfel, nici nu este un impuls emoțional de moment. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu pentru că au văzut frumusețea Sa, ei au văzut că există atât de multe lucruri ale Sale care sunt vrednice de iubire din partea oamenilor, pentru că ei au văzut mântuirea, înțelepciunea și faptele mărețe ale lui Dumnezeu – și, drept rezultat, ei Îl slăvesc cu adevărat pe Dumnezeu și tânjesc cu adevărat după El și se trezește în ei o astfel de pasiune încât nu ar putea să supraviețuiască fără câștigarea lui Dumnezeu. Motivul pentru care cei care mărturisesc ferm despre Dumnezeu sunt capabili să ofere mărturie răsunătoare pentru El este datorită faptului că mărturia lor se bazează pe

cunoașterea adevărată și pe adevărata tânjire după Dumnezeu. O asemenea mărturie nu este oferită conform unui impuls emoțional, ci conform cunoașterii lor despre Dumnezeu și firii Sale. Pentru că au ajuns să Îl cunoască pe Dumnezeu, ei simt că trebuie cu siguranță să fie martori pentru Dumnezeu și îi fac pe cei care tânjesc după Dumnezeu să Îl cunoască pe Dumnezeu și să fie conștienți de frumusețea lui Dumnezeu și de realitatea Lui. Precum iubirea oamenilor pentru Dumnezeu, mărturia lor este spontană; este reală și are valoare și semnificație adevărate. Nu este pasivă sau goală, ori lipsită de sens. Motivul pentru care doar aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au cea mai mare valoare și semnificație în viețile lor și motivul pentru care ei cred cu adevărat în Dumnezeu este că acești oameni pot să trăiască în lumina lui Dumnezeu și sunt capabili să trăiască pentru lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu. Este pentru că ei nu trăiesc în întuneric, ci trăiesc în lumină; ei nu duc vieți lipsite de sens, ci vieți care au fost binecuvântate de Dumnezeu. Doar aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt capabili să dea mărturie despre Dumnezeu, doar ei sunt martorii lui Dumnezeu, doar ei sunt binecuvântați de Dumnezeu și doar ei sunt capabili să primească promisiunile lui Dumnezeu. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt apropiații lui Dumnezeu; ei sunt oamenii iubiți de Dumnezeu și ei se pot bucura de binecuvântări împreună cu Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor trăi veșnic și doar ei vor trăi veșnic sub grija și protecția lui Dumnezeu. Dumnezeu este de iubit pentru oameni și El este vrednic de toată iubirea oamenilor, dar nu toți oamenii sunt capabili să-L iubească pe Dumnezeu și nu toți oamenii pot fi martori ai lui Dumnezeu și pot deține putere împreună cu Dumnezeu. Datorită faptului că ei pot da mărturie despre Dumnezeu și își dedică toate eforturile lucrării lui Dumnezeu, aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu pot merge oriunde sub cer fără ca nimeni să îndrăznească să li se opună și ei pot exercita puterea pe pământ și pot

conduce toți oamenii lui Dumnezeu. Acești oameni s-au unit din toată lumea. Ei vorbesc limbi diferite și au culori ale pielii diferite, dar existența lor are același sens, ei au toți o inimă iubitoare de Dumnezeu, ei sunt toți aceeași mărturie și au aceeași hotărâre și aceeași dorință. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu pot merge liberi prin lume și aceia care dau mărturie despre Dumnezeu pot călători prin univers. Acești oameni sunt iubiți de Dumnezeu, sunt binecuvântați de Dumnezeu și ei vor trăi veșnic în lumina Lui.

Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei

Cum înțelegi amănuntele duhului? Cum lucrează Duhul Sfânt în om? Cum lucrează Satana în om? Cum lucrează duhurile rele în om? Care sunt manifestările? Când ți se întâmplă ceva, acest lucru vine de la Duhul Sfânt și ar trebui să i te supui sau nu? În practicile efective ale oamenilor, din voința umană se ivesc multe pe care oamenii le consideră invariabil ca venind din partea Duhului Sfânt. Unele lucruri vin din partea duhurilor rele și, totuși, oamenii cred că provin de la Duhul Sfânt, iar uneori Duhul Sfânt îi îndrumă pe oameni din interior, dar oamenii se tem că această îndrumare vine de la Satana și, așadar, nu îndrăznesc să se supună când, în realitate, acea îndrumare este luminarea dată de Duhul Sfânt. Așadar, dacă omul nu practică diferențierea, nu există nicio modalitate de a experimenta în experiența lui practică; fără a face diferența, nu poate dobândi viața. Cum face lucrarea Duhul Sfânt? Cum fac lucrarea duhurile rele? Ce vine din voința omului? Și ce se naște din călăuzirea și luminarea Duhului Sfânt? Dacă înțelegi tiparele lucrării Duhului Sfânt în om, atunci, în viața zilnică și în timpul experiențelor tale practice, vei putea să-ți îmbogățești experiențele și să faci diferențe; vei ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu, vei putea să-l înțelegi și să-l deosebești pe Satana; nu vei fi derutat în supunerea sau urmărirea ta și vei fi o persoană ale cărei gânduri sunt clare, care se supune lucrării Duhului Sfânt.

Lucrarea Duhului Sfânt este o formă de îndrumare proactivă și de luminare pozitivă. Nu permite oamenilor să fie negativi. Le aduce mângâiere, le oferă credință și tărie sufletească și le permite să continue opera de desăvârșire a lor de către Dumnezeu. Când Duhul Sfânt lucrează, oamenii pot să intre în mod activ; ei nu sunt pasivi sau forțați, ci acționează din proprie inițiativă. Când Duhul Sfânt lucrează, oamenii sunt bucuroși și

harnici și doritori, doritori să se supună și fericiți să se umilească. Chiar dacă sunt îndurerați și fragili înlăuntrul lor, ei iau decizia să coopereze; ei suferă cu bucurie, pot să se supună și nu sunt pătați de voința umană și, cu siguranță, nici de dorințele și motivațiile umane. Când oamenii experimentează lucrarea Duhului Sfânt, ei sunt mai ales sfinți în sinea lor. Cei care sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt trăiesc iubirea față de Dumnezeu și iubirea fraților și surorilor lor; se desfată cu lucrurile cu care Se desfată Dumnezeu și detestă lucrurile pe care le detestă Dumnezeu. Persoanele atinse de lucrarea Duhului Sfânt sunt cele care au o umanitate normală, urmăresc în mod constant adevărul și dispun de umanitate. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, starea lor sufletească devine din ce în ce mai bună, iar umanitatea lor devine din ce în ce mai normală și, deși o parte din cooperarea lor poate fi nesăbuită, motivațiile lor sunt corecte, intrarea lor este pozitivă, ei nu încearcă să cauzeze întreruperi și sunt lipsiți de rea-voință. Lucrarea Duhului Sfânt este normală și practică, Duhul Sfânt lucrează în om potrivit regulilor vieții normale a omului, iar El duce la bun sfârșit luminarea și îndrumarea în oameni, potrivit scopurilor adevărate ale oamenilor obișnuiți. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, El îi îndrumă și îi luminează potrivit nevoilor oamenilor obișnuiți. El le oferă lucruri în funcție de nevoile lor și îi îndrumă și luminează pozitiv în funcție de ceea ce le lipsește și de neajunsurile lor. Lucrarea Duhului Sfânt este de a-i lumina și călăuzi pe oameni în viața reală; doar dacă experimentează cuvintele lui Dumnezeu în viața reală oamenii pot vedea lucrarea Duhului Sfânt. Dacă, în viața de zi cu zi, oamenii au o stare pozitivă și o viață duhovnicească normală, atunci sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt. Într-o asemenea stare, când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei au credință; când se roagă, sunt inspirați; când înfruntă ceva, nu sunt negativi; și, pe măsură ce lucrurile se întâmplă, ei pot vedea lecțiile pe care

Dumnezeu cere să fie învățate din acele lucruri. Nu sunt negativi sau slabi și, deși au dificultăți reale, ei sunt dornici să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu.

Ce efecte sunt obținute prin lucrarea Duhului Sfânt? Se poate să fii nesăbuit și lipsit de discernământ, dar Duhul Sfânt doar trebuie să lucreze și va fi credință în tine, iar tu vei simți întotdeauna că nu poți să-L iubești pe Dumnezeu îndeajuns. Vei fi dispus să cooperezi, indiferent cât de mari sunt dificultățile. Lucrurile ți se vor întâmpla și nu îți va fi clar dacă vin de la Dumnezeu sau de la Satana, dar tu vei putea să aștepți și nu vei fi nici, negativ nici nepăsător. Aceasta este lucrarea normală a Duhului Sfânt. Când Duhul Sfânt lucrează în tine, tot întâmpini dificultăți reale: uneori vei fi făcut să plângi și uneori vor fi lucruri pe care nu le vei putea depăși, dar acesta este doar o etapă a lucrării obișnuite a Duhului Sfânt. Deși nu ai depășit acele dificultăți și cu toate că în acel moment erai slab și plin de nemulțumiri, după aceea tot ai fost capabil să-L iubești pe Dumnezeu cu absolută credință. Negativitatea ta nu te poate opri din a avea experiențe normale și, indiferent ce spun alți oameni și cum te atacă, tot ești capabil să-L iubești pe Dumnezeu. În timpul rugăciunii, simți întotdeauna că în trecut erai atât de îndatorat lui Dumnezeu, și hotărăști să-L mulțumești pe Dumnezeu și să te răzvrătești împotriva trupului oricând întâlnești aceste lucruri din nou. Această putere arată că lucrarea Duhului Sfânt este în tine. Aceasta este starea normală a lucrării Duhului Sfânt.

Care este lucrarea ce vine de la Satana? În lucrarea care vine de la Satana, viziunile din oameni sunt vagi; oamenii sunt lipsiți de umanitatea normală, motivațiile din spatele acțiunilor lor sunt greșite și, deși își doresc să-L iubească pe Dumnezeu, în ei există mereu acuzații, iar aceste acuzații și gânduri îi perturbă în mod constant, constrângând creșterea vieții lor și oprindu-i din a veni în fața lui Dumnezeu în starea normală. Adică, de

îndată ce lucrarea Satanei este în oameni, inimile lor nu mai pot fi împăcate în fața lui Dumnezeu. Asemenea oameni nu mai știu ce să facă cu ei – când văd oameni adunându-se laolaltă, vor să fugă și nu sunt capabili să-și închidă ochii când ceilalți se roagă. Lucrarea duhurilor rele distruge relațiile normale dintre om și Dumnezeu și tulbură viziunile anterioare ale oamenilor sau vechea lor cale de intrare în viață; în inimile lor, ei nu se mai pot apropia niciodată de Dumnezeu și mereu se întâmplă lucruri care îi perturbă și îi constrâng. Inimile lor nu-și pot găsi pacea, iar ei nu mai au deloc putere să-L iubească pe Dumnezeu și duhurile lor sunt cuprinse de melancolie. Acestea sunt manifestările lucrării Satanei. Manifestările lucrării Satanei sunt: nu poți să te ții tare pe poziție și să depui mărturie, făcându-te să devii o persoană care Îi greșește lui Dumnezeu și care nu are deloc credință în El. Când Satana perturbă, îți pierzi iubirea și credința în Dumnezeul din tine, ești despuiat de o relație normală cu Dumnezeu, nu cauți adevărul sau să te perfecționezi, regresezi, și devii negativ, te complaci, dai frâu liber păcatului și nu urăști păcatul; în plus, amestecul Satanei te face să devii desfrânat, face ca atingerea lui Dumnezeu să dispară din tine, te face să te plângi de El și să I te opui, ceea ce face să te îndoiești de El; există chiar riscul să Îl părăsești pe Dumnezeu. Toate acestea vin de la Satana.

Când ceva ți se întâmplă în viața de zi cu zi, cum ar trebui să îți dai seama dacă vine din lucrarea Duhului Sfânt sau din lucrarea Satanei? Când starea sufletească a oamenilor este normală, viețile lor duhovnicești și viețile lor pământești sunt normale și rațiunea lor e normală și organizată. Când se află în această stare, se poate spune că, în general, ceea ce ei experimentează și ajung să cunoască în sinea lor vine de la atingerea Duhului Sfânt (revelații sau cunoștințe simple când mănâncă sau beau cuvintele lui Dumnezeu sau credința în anumite lucruri sau puterea de a-L

iubi pe Dumnezeu în anumite lucruri – toate acestea vin de la Duhul Sfânt). Lucrarea Duhului Sfânt în om este îndeosebi normală; omul nu o poate simți și pare a veni chiar prin omul în sine, deși este, de fapt, lucrarea Duhului Sfânt. În viața zilnică, Duhul Sfânt face atât lucrări mari, cât și lucrări mici în toată lumea și doar gradul acestei lucrări variază. Unii oameni sunt de calibru bun și ei înțeleg lucrurile repede, iar luminarea Duhului Sfânt este cu atât mai mare în ei. Pe de altă parte, alții sunt de calibru mai prost și le ia mai mult să înțeleagă lucruri, dar Duhul Sfânt îi atinge lăuntric și ei, de asemenea, pot dobândi credința în Dumnezeu – Duhul Sfânt lucrează în toți cei care îl urmează pe Dumnezeu. Când, în viața zilnică, oamenii nu se opun lui Dumnezeu sau nu se răzvrătesc împotriva Lui, nu fac lucruri care tulbură gestionarea lui Dumnezeu și nu perturbă lucrarea lui Dumnezeu, atunci, în fiecare dintre ei, Duhul lui Dumnezeu lucrează într-o măsură mai mare sau mai mică; El îi atinge, îi luminează, le dă credință, le dă putere și îi îndeamnă să fie intre proactiv, să nu fie leneși sau să râvnească plăcerile trupești, dispuși să practice adevărul și să tânjească după cuvintele lui Dumnezeu. Toate acestea reprezintă lucrarea care vine de la Duhul Sfânt.

Când starea oamenilor nu e normală, ei sunt uitați de Duhul Sfânt; în mintea lor, sunt înclinați să se plângă, motivațiile lor sunt greșite, sunt leneși, se răsfață cu lucruri trupești, iar inimile lor trădează adevărul. Toate acestea vin de la Satana. Când starea sufletească a oamenilor nu este normală, când sunt întunecați în sinea lor și și-au pierdut rațiunea normală, când au fost uitați de Duhul Sfânt și nu pot să-L simtă pe Dumnezeu în ei, atunci este momentul în care Satana lucrează în ei. Dacă oamenii au întotdeauna putere în ei și Îl iubesc pe Dumnezeu atunci, în general, când lucrurile li se întâmplă, acele lucruri vin de la Duhul Sfânt și, pe oricine ar întâlni, întâlnirea este rezultatul aranjamentelor lui Dumnezeu. Adică,

atunci când ai o stare sufletească normală, când te găsești în marea lucrare a Duhului Sfânt, atunci este imposibil ca Satana să te facă să eziți. Pe această bază, se poate spune că totul vine de la Duhul Sfânt și, deși poate ai gânduri greșite, ești capabil să te răzvrătești împotriva lor și nu le urmezi. Toate acestea vin de la lucrarea Duhului Sfânt. În ce situații intervine Satana? Satanei îi este ușor să lucreze în tine când starea ta sufletească nu este normală, când nu ai fost atins de Dumnezeu și ești lipsit de lucrarea lui Dumnezeu, când ești uscat și searbăd pe dinăuntru, când te rogi lui Dumnezeu, dar nu înțelegi nimic și când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, dar nu ești luminat sau iluminat. Cu alte cuvinte, când ai fost abandonat de Duhul Sfânt și nu Îl înțelegi pe Dumnezeu, atunci ți se întâmplă multe lucruri care vin din tentația Satanei. Satana lucrează în același timp cu Duhul Sfânt. Duhul Sfânt îl atinge lăuntric pe om în același moment în care Satana îl perturbă pe om. Totuși, lucrarea Duhului Sfânt primează, iar oamenii ale căror stări sufletești sunt normale pot triumfa; acesta e triumful lucrării Duhului Sfânt asupra lucrării Satanei. Cât Duhul Sfânt lucrează, o fire coruptă există încă în oameni; totuși, în timpul lucrării Duhului Sfânt, oamenilor le este ușor să-și descopere și să-și recunoască răzvrătirea, motivațiile și denaturările. Abia atunci au oamenii remușcări și devin dispuși să se căiască. Astfel, firile lor răzvrătite și corupte sunt, treptat, înlăturate în lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului Sfânt este îndeosebi normală; pe măsură ce El lucrează în oameni, ei tot au necazuri, tot jelesc, tot suferă, sunt tot slabi, și încă le sunt neclare multe lucruri; totuși, în această stare, au puterea să se oprească din regres și pot să-L iubească pe Dumnezeu și, deși jelesc și sunt abătuți, pot încă să-L preamărească pe Dumnezeu; lucrarea Duhului Sfânt este îndeosebi normală și nici câtuși de puțin supranaturală. Majoritatea oamenilor cred că, de îndată ce Duhul Sfânt începe să lucreze, apar schimbări în starea oamenilor

și că lucrurile care sunt importante pentru ei dispar. Astfel de idei sunt denaturate. Când Duhul Sfânt lucrează în om, lucrurile negative ale omului rămân tot acolo și statura sa e aceeași, dar el câștigă iluminarea și luminarea date de Duhul Sfânt și, astfel, omul devine pozitiv, starea sa sufletească devine normală, iar omul se schimbă rapid. Potrivit experiențelor reale ale oamenilor, aceștia experimentează în principal fie lucrarea Duhului Sfânt, fie pe cea a Satanei. Dacă ei nu reușesc să priceapă aceste stări și să facă diferența între ele, atunci intrarea în experiențele reale iese din discuție, ca să nu mai vorbim de schimbările produse asupra firii. Așadar, cheia în ceea ce privește experimentarea lucrării lui Dumnezeu este de a pricepe asemenea lucruri; astfel, oamenilor le va fi mai ușor să o experimenteze.

Lucrarea Duhului Sfânt le permite oamenilor să facă un progres pozitiv, în timp ce lucrarea Satanei îi face să devină pesimiști și să se retragă, să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să I se împotrivească, să-și piardă credința în El și să devină slabi în îndeplinirea datoriei lor. Tot ceea ce izvorăște din luminarea dată de Duhul Sfânt este foarte natural; nu îți este impus. Dacă i te supui, vei avea pace; dacă nu, apoi vei fi dojenit. Cu luminarea dată de Duhul Sfânt, nimic din ceea ce faci nu va fi perturbat sau constrâns; te vei simți eliberat, va exista o cale de practică pentru acțiunile tale, nu vei mai fi supus niciunei restricții, ci vei putea să acționezi potrivit intențiilor lui Dumnezeu. Lucrarea Satanei te perturbă în multe lucruri; te face să nu-ți dorești să te rogi, să fii prea leneș să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și indispus să trăiești viața bisericii și te înstrăinează de viața duhovnicească. Lucrarea Duhului Sfânt nu intervine în viața ta zilnică și nici în viața ta spirituală normală. Nici chiar în momentul în care au loc multe lucruri, tu nu poți să faci diferența între ele și, totuși, după câteva zile, inima ta devine mai senină, iar mintea ta, mai limpede. Ajungi să ai un oarecare simț al lucrurilor spiritului și, încet, poți discerne

dacă un gând vine de la Dumnezeu sau de la Satana. Unele lucruri te fac în mod clar să te opui lui Dumnezeu și să te revolți împotriva Lui sau te opresc să pui cuvintele Lui în practică; aceste lucruri vin toate de la Satana. Unele lucruri nu sunt așa clare și nu-ți poți da seama ce sunt în acel moment; după aceea, poți să le vezi manifestările și să folosești discernământul. Dacă poți să discerni clar care lucruri vin de la Satana și care sunt îndrumate de către Duhul Sfânt, atunci nu vei mai fi ușor de indus în eroare în experiențele tale. Uneori, când starea ta sufletească nu este bună, ai anumite gânduri care te scot din starea pasivă. Asta arată că și atunci când starea ta sufletească nu este prielnică, unele dintre gândurile tale tot pot veni de la Duhul Sfânt. Nu trebuie să tragem concluzia că, atunci când ești negativ, toate gândurile sunt trimise de Satana; dacă așa ar fi, atunci când ai fi capabil să evoluezi spre o stare negativă? Fiind negativ o perioadă, Duhul Sfânt îți dă o șansă de a fi desăvârșit, El te atinge, te scoate din starea ta negativă și intri într-o stare normală.

Știind ce înseamnă lucrarea Duhului Sfânt și ce înseamnă lucrarea Satanei, le poți compara pe cele două cu starea ta proprie în timpul experiențelor și, în acest mod, vor exista mult mai multe adevăruri care au legătură cu principiul din experiențele tale. Înțelegând aceste adevăruri despre principiu, vei putea să-ți stăpânești starea curentă și vei putea să faci diferența între oameni și evenimente și nu va fi nevoie să aloci mult efort pentru a dobândi lucrarea Duhului Sfânt. Bineînțeles, asta depinde de bunele tale motivații și de bunăvoința ta de a căuta și a pune în practică. Un astfel de limbaj – limbaj care are legătură cu principiile – ar trebui să descrie experiențele tale. Fără el, experiențele tale vor fi pline de perturbarea Satanei și cunoștințe prostești. Dacă nu înțelegi cum lucrează Duhul Sfânt, atunci nu înțelegi cum să te rogi lui Dumnezeu sau cum se cuvine să pătrunzi și, dacă nu înțelegi cum acționează Satana ca să-i inducă

pe oameni în eroare și să-i perturbe, atunci nu știi cum să-l respingi și să rămâi ferm în mărturia ta. Cum lucrează Duhul Sfânt și cum acționează Satana sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și pe care trebuie să le experimenteze în credința lor în Dumnezeu.

Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul

Aceia dintre frați și surori care întotdeauna dau frâu liber negativității sunt lacheii Satanei și deranjează biserica. Astfel de oameni trebuie într-o zi să fie expulzați și eliminați. Dacă oamenii, în credința lor în Dumnezeu, nu au o inimă cu frică de Dumnezeu, dacă nu au o inimă supusă lui Dumnezeu, nu numai că nu vor putea face vreo lucrare pentru El, ci, din contră, vor deveni cei care-I tulbură lucrarea și care Îl sfidează. A crede în Dumnezeu, dar a nu I te supune sau a nu te teme de El, ci, în schimb, a te împotrivi Lui, este cea mai mare rușine pentru un credincios. Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca non-credincioșii, atunci sunt mai ticăloși decât non-credincioșii; sunt demoni arhetipali. Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât în mod hotărât urmează să fie eliminați. Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevărații diavoli Satane. Comportamentul lor tulbură și perturbă lucrarea lui Dumnezeu, perturbă intrarea în viață a fraților și surorilor și distruge viața normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie curățiți; față de acești lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu

Satana. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu Îl au mereu în inima lor și-năuntrul lor poartă întotdeauna o inimă cu frică de Dumnezeu și care Îl iubește pe Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu ar trebui să facă lucrurile cu prudență și precauție și tot ceea ce fac ei ar trebui să fie potrivit cerințelor Lui și să-I poată mulțumi inima. Nu ar trebui să fie încăpățânați, făcând orice le place; aceasta nu se potrivește unui caracter evlavios. Oamenii nu trebuie să alerge înnebuniți, fluturând steagul lui Dumnezeu peste tot, mândrindu-se și înșelând pretutindeni; acesta este cel mai rebel tip de comportament. Familiile au reguli proprii, iar națiunile au legile lor – și nu cu atât mai mult stau astfel lucrurile în casa lui Dumnezeu? Nu are standarde cu atât mai stricte? Nu are cu atât mai multe decrete administrative? Oamenii sunt liberi să facă ceea ce doresc, dar decretele administrative ale lui Dumnezeu nu pot fi schimbate după bunul plac. Dumnezeu este un Dumnezeu care nu tolerează ofensele din partea oamenilor; este un Dumnezeu care îi condamnă pe oameni la moarte. Oare oamenii chiar nu știu asta deja?

Fiecare biserică are oameni care perturbă biserica sau care tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Toți sunt satane care, deghizate, s-au strecurat în casa lui Dumnezeu. Asemenea oameni se prefac foarte bine: vin cu mare respect înaintea Mea, dând din cap și plecându-se, trăind precum câinii râioși, dedicând „tot” ce au pentru a-și atinge obiectivele – dar, în fața frații și surorilor, își arată partea urâtă. Când văd oameni care practică adevărul, îi atacă și îi împing deoparte; când văd oameni mai formidabili decât sunt ei înșiși, îi flatează și se gudură pe lângă aceștia. Devin de nestăpânit în biserică. Se poate spune că astfel de „tirani locali”, astfel de „căței de salon” există în majoritatea bisericilor. Aceștia se poartă diavolește împreună, făcându-și unii altora cu ochiul și având semnale secrete, și niciunul dintre ei nu practică adevărul. Cel care are cel mai mult

venin este „demonul șef” și cel care are cel mai mare prestigiu îi conduce, ținând sus steagul lor. Acești oameni se poartă ca apucații în biserică, răspândindu-și negativitatea, împrăștiind moarte, făcând tot ce doresc, spunând tot ceea ce doresc, și nimeni nu îndrăznește să îi oprească. Sunt plini de firea Satanei. De îndată ce încep să cauzeze probleme, un aer al morții intră în biserică. Aceia care practică adevărul în cadrul bisericii sunt disprețuiți, incapabili să facă tot ce le stă în putință, în timp ce aceia care deranjează biserica și răspândesc moartea își fac de cap în sânul bisericii – și, mai mult decât atât, majoritatea oamenilor îi urmează. Aceste biserici sunt pur și simplu sub controlul Satanei; diavolul este regele lor. În cazul în care credincioșii din biserică nu se ridică și nu îi alungă pe acei demoni șefi, atunci și ei se vor ruina mai devreme sau mai târziu. De acum înainte, trebuie luate măsuri împotriva unor astfel de biserici. Dacă cei care sunt capabili să practice un pic din adevăr nu caută să facă asta, atunci acea biserică va fi nimicită. Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește „îngroparea morții”; înseamnă lepădarea de Satana. Dacă într-o biserică există mai mulți tirani locali, urmați de niște „muște mărunte” care nu au niciun fel de discernământ, și dacă ei, credincioșii din biserică, tot nu pot să respingă constrângerile și manipularea acestor tirani după ce au văzut adevărul, atunci toți acești nesăbuiți vor fi eliminați în final. Deși se poate ca aceste muște mărunte să nu fi făcut nimic teribil, ele sunt și mai înșelătoare, și mai șirete și evazive, și toți cei asemenea lor vor fi eliminați. Nu va rămâne niciunul! Aceia care îi aparțin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparțin lui Dumnezeu vor merge cu siguranță în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară!

Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă ești un diavol, atunci ești incapabil să practici adevărul; dacă ești un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit.

Oamenii care nu se căznesc să progreseze își doresc întotdeauna ca ceilalți să fie la fel de negativi și indolenți ca și ei. Aceia care nu practică adevărul sunt geloși pe cei care fac asta și mereu încearcă să îi inducă în eroare pe cei care sunt tulburați și cărora le lipsește discernământul. Lucrurile cărora le dau frâu liber acești oameni te pot face să degenerezi, să aluneci pe o pantă descendentă, să dezvolți o stare anormală și să te umpli de întuneric. Acestea te fac să te distanțezi de Dumnezeu, te fac să prețuiești trupul și să fii permisiv cu tine însuți. Oamenii care nu iubesc adevărul și care sunt mereu superficiali față de Dumnezeu nu au cunoaștere de sine, iar firea unor astfel de oameni îi convinge pe alții să facă păcate și să Îl sfideze pe Dumnezeu. Ei nu practică adevărul și nici nu le permit altora să îl practice. Prețuiesc păcatul și nu se disprețuiesc pe sine. Nu se cunosc pe ei înșiși și îi împiedică pe ceilalți să se cunoască pe ei înșiși; în plus, îi împiedică pe alții să-și dorească adevărul. Aceia pe care ei îi induc în eroare nu pot vedea lumina. Cad în întuneric, nu se cunosc pe ei înșiși, sunt nelămuriți în privința adevărului și se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Ei nu practică adevărul și îi opresc pe alții din practicarea adevărului, aducându-i pe toți acei nesăbuiți înaintea lor. Decât să spună că ei cred în Dumnezeu, ar fi mai bine să spună că au credință în strămoșii lor sau că se încred în idolii din inimile lor. Ar fi cel mai bine ca acei oameni care spun că Îl urmează pe Dumnezeu să deschidă ochii și să se uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact: Dumnezeu este cel în care crezi cu

adevărat, sau Satana? Dacă știi că nu în Dumnezeu crezi, ci în proprii tăi idoli, atunci ar fi mai bine să nu afirmi că ești credincios. Dacă într-adevăr nu știi în cine crezi, atunci, din nou, cel mai bine ar fi să nu susții că ești credincios. Să spui așa ceva ar fi o blasfemie! Nimeni nu te forțează să crezi în Dumnezeu. Nu spuneți că voi credeți în Mine; am auzit destul aceste cuvinte și nu vreau să le aud din nou, pentru că idolii din inimile voastre și tiranii locali din rândul vostru sunt cei în care credeți. Toți cei care dau din cap atunci când aud adevărul, care zâmbesc larg când aud vorbindu-se despre moarte sunt odraslele Satanei și sunt cei care vor fi eliminați. Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva care îi induce în eroare, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc păcatul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se face că întotdeauna pot să stea de partea Satanei și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare? Dacă ești cu adevărat o persoană care iubește adevărul, atunci de ce nu ai niciun

respect față de cei care practică adevărul, și de ce, în secunda în care îți aruncă și cea mai mică privire, îi urmezi imediat pe aceia care nu practică adevărul? Ce fel de problemă este aceasta? Nu Îmi pasă dacă ai discernământ sau nu. Nu Îmi pasă cât de mare este prețul pe care l-ai plătit. Nu Îmi pasă cât de mari sunt forțele tale și nu Îmi pasă dacă ești un tiran local sau un lider care poartă steagul. Dacă forțele tale sunt mari, atunci lucrurile stau așa doar cu ajutorul puterii Satanei. Dacă prestigiul tău este mare, atunci asta se întâmplă pentru că în jurul tău sunt prea mulți care nu practică adevărul. Dacă nu ai fost expulzat, înseamnă că nu acum este momentul pentru lucrarea de alungare; mai degrabă, este timpul pentru lucrarea de eliminare. Nu este nicio grabă să te expulzez acum. Pur și simplu aștept ziua în care te voi pedepsi după ce ai fost eliminat. Cine nu practică adevărul va fi eliminat!

Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei dispuși să-I pună cuvântul în aplicare și să practice adevărul. Oamenii care pot să rămână neclintiți în mărturia lor pentru Dumnezeu sunt, de asemenea, cei dispuși să-I pună în aplicare cuvântul și care pot sta cu adevărat de partea adevărului. Toți oamenii care recurg la șiretlicuri și nedreptate sunt lipsiți de adevăr și toți Îl fac de rușine pe Dumnezeu. Cei care provoacă dispute în biserică sunt lacheii Satanei și întruchiparea sa. Acești oameni sunt foarte răuvoitori. Toți cei care nu au discernământ și sunt incapabili să stea de partea adevărului au intenții rele și întinează adevărul. Mai mult decât atât, sunt reprezentanții arhetipali ai Satanei. Nu mai pot fi răscumpărați și, firește, vor fi eliminați. Familia lui Dumnezeu nu le permite celor care nu practică adevărul să rămână, precum nu le permite să rămână nici acelora care dărâmă în mod intenționat biserica. Totuși, acum nu este momentul pentru a face lucrarea de expulzare; astfel de persoane vor fi pur și simplu date în vileag și eliminate în final. Nu se va mai face nicio lucrare inutilă

pentru acești oameni; cei care aparțin Satanei nu pot să stea de partea adevărului, în timp ce aceia care caută adevărul pot sta de partea acestuia. Oamenii care nu practică adevărul nu sunt demni să audă calea adevărului și nu sunt demni să fie martori pentru adevăr. Pur și simplu, adevărul nu este pentru urechile lor; mai degrabă, e adresat celor care îl practică. Înainte ca sfârșitul fiecărei persoane să fie dezvăluit, cei care perturbă biserica și tulbură lucrarea lui Dumnezeu vor fi primii lăsați de-o parte acum, pentru a fi tratați mai târziu. Odată ce lucrarea este finalizată, toți acești oameni vor fi dați în vileag și, apoi, eliminați. Deocamdată, cât adevărul este oferit, vor fi ignorați. Când întreg adevărul va fi dezvăluit oamenilor, acei oameni ar trebui eliminați; acela va fi momentul când toți oamenii vor fi clasificați după felul lor. Trucurile josnice ale celor fără discernământ îi vor conduce la distrugerea de mâinile celor răi și îi vor ispiti să se îndepărteze și să nu se mai întoarcă niciodată. Pentru că nu iubesc adevărul, pentru că sunt incapabili să stea de partea adevărului, pentru că-i urmează pe oamenii răi și stau de partea lor și pentru că uneltesc cu oamenii răi și Îl sfidează pe Dumnezeu, acesta este tratamentul pe care îl merită. Ei știu foarte bine că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, își împietresc inimile și întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive și abominabile? Deși printre ei sunt cei care se prezintă ca regi și alții care îi urmează, oare naturile lor sfidătoare de Dumnezeu nu sunt toate la fel? Ce scuză pot să aibă ca să afirme că Dumnezeu nu îi mântuiește? Ce scuză pot să aibă ca să pretindă că Dumnezeu nu este drept? Oare nu propriul lor rău este cel care îi distruge? Oare nu propria lor răzvrătire este cea care îi trage în jos, în iad? În final, oamenii care practică adevărul vor fi mântuiți și desăvârșiți datorită adevărului. În final, aceia care nu practică adevărul vor aduce asupra lor distrugerea din cauza adevărului. Acestea sunt sfârșiturile care îi așteaptă pe

cei care practică adevărul și pe cei care nu o fac. Pe cei care nu intenționează să practice adevărul îi sfătuiesc să părăsească degrabă biserica pentru a evita să comită și mai multe păcate. Când va veni timpul, va fi prea târziu pentru regrete. Mai ales aceia care formează clici și creează disensiuni și tiranii locali din cadrul bisericii trebuie să plece chiar mai curând. Acești oameni, care au natura lupilor răi, sunt incapabili să se schimbe. Ar fi mai bine ca ei să părăsească biserica cu prima ocazie, să nu mai deranjeze niciodată viața normală a fraților și surorilor și, astfel, să evite pedeapsa lui Dumnezeu. Aceia dintre voi care au mers împreună cu ei ar face bine să profite de această oportunitate pentru a reflecta asupra propriilor persoane. Veți părăsi biserica alături de cei răi sau veți rămâne și veți urma supuși? Trebuie să cântăriți cu grijă această chestiune. Vă dau încă o oportunitate de a alege și aștept răspunsul vostru.

Ești o persoană care a prins viață?

Doar când te-ai lepădat de firile tale corupte și ai dobândit trăirea de umanitate obișnuită, vei fi desăvârșit. Deși nu vei putea rosti profeții și nici vreo taină, vei trăi și descoperi imaginea unui om. Dumnezeu a creat omul, dar apoi omul a fost corupt de Satana, astfel încât oamenii au devenit „morți". Și astfel, după ce te vei fi schimbat, nu vei mai fi ca acești „morți". Cuvintele lui Dumnezeu sunt cele care reînsuflețesc duhurile oamenilor și le determină să renască, iar când duhurile oamenilor renasc, ei vor reveni la viață. Când vorbesc despre „morți", Mă refer la cadavre care nu au duh, la oamenii ale căror duhuri au murit în ei. Când scânteia vieții se aprinde în duhurile oamenilor, oamenii prind viață. Sfinții despre care s-a vorbit mai înainte se referă la oamenii care au prins viață, la cei care au fost sub influența Satanei, dar care l-au învins pe Satana. Poporul ales din China a suferit persecuția crudă și inumană și înșelăciunea marelui balaur roșu, care l-a lăsat răvășit din punct de vedere psihic și fără niciun strop de curaj de a trăi. Astfel, trezirea duhurilor lor trebuie să înceapă cu substanța lor: puțin câte puțin, în substanța lor, duhurile lor trebuie să fie trezite. Când, într-o zi, vor prinde viață, nu vor mai exista obstacole și totul se va desfășura fără probleme. În prezent, acest lucru rămâne de neatins. Majoritatea trăiesc într-un mod care aduce multe atmosfere mormântale; ei sunt învăluiți într-o aură a morții și le lipsesc atât de multe. Cuvintele unora poartă moarte, acțiunile lor poartă moarte, și aproape tot ce aduc cu sine în modul în care trăiesc este moarte. Dacă, astăzi, oamenii sunt mărturie în mod public despre Dumnezeu, atunci ei vor eșua în această sarcină, pentru că ei încă trebuie să prindă viață pe deplin și există prea mulți morți printre voi. Astăzi, unii oameni întreabă de ce Dumnezeu nu arată niște semne și minuni, astfel încât să poată răspândi repede lucrarea Lui printre neamuri. Morții nu pot fi

mărturie pentru Dumnezeu; e ceva ce doar cei vii pot și, totuși, majoritatea oamenilor de azi sunt „morți”; prea mulți trăiesc sub un giulgiu al morții, sub influența Satanei și nu reușesc să ajungă victorioși. Astfel stând lucrurile, cum ar putea să fie mărturie pentru Dumnezeu? Cum ar putea ei să răspândească lucrarea Evangheliei?

Toți cei care trăiesc sub influența întunericului sunt cei care trăiesc în mijlocul morții, cei care sunt posedați de Satana. Fără a fi mântuiți de Dumnezeu și judecați și mustrați de Dumnezeu, oamenii nu pot să scape de influența morții; ei nu pot deveni cei vii. Acești „morți” nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu și nici nu pot fi folosiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin nu pot să intre în împărăție. Dumnezeu vrea mărturia celor vii, nu a celor morți, și El cere celor vii, nu celor morți, să lucreze pentru El. „Morții” sunt cei care se opun și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt amorțiți în duh și nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu; ei sunt cei care nu pun adevărul în practică și nu au pic de loialitate față de Dumnezeu și ei sunt cei care trăiesc sub puterea Satanei și sunt exploatați de acesta. Morții se manifestă stând în contradicție cu adevărul, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu și fiind inferiori, disprețuitori, răi, brutali, înșelători și hidoși. Chiar dacă astfel de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei nu pot să trăiască cuvintele lui Dumnezeu; deși sunt în viață, sunt doar cadavre umblătoare, care respiră. Morții sunt total incapabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, cu atât mai puțin să Îi fie pe deplin supuși. Ei pot doar să-L înșele, să-L hulească și să-L trădeze, și tot ceea ce ei pricinuiesc dezvăluie natura Satanei. Dacă oamenii doresc să devină ființe vii și să fie mărturie pentru Dumnezeu și să fie aprobați de Dumnezeu, atunci trebuie să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să se supună cu bucurie judecății și mustrării Sale și trebuie să accepte cu bucurie emondarea din partea lui Dumnezeu. Doar atunci vor putea să pună în practică toate adevărurile cerute de Dumnezeu și

numai atunci vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu și vor deveni cu adevărat ființe vii. Cei vii sunt mântuiți de Dumnezeu; au fost judecați și mustrați de Dumnezeu, sunt dispuși să se dedice și sunt fericiți să-și dea viața pentru Dumnezeu și își vor dedica cu bucurie toată viața lui Dumnezeu. Numai atunci când cei vii dau mărturie despre Dumnezeu, Satana poate fi rușinat; numai cei vii pot răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, numai cei vii se conformează intențiilor lui Dumnezeu și numai cei vii sunt oameni adevărați. Inițial, omul făcut de Dumnezeu era viu, dar din cauza stricăciunii Satanei omul trăiește în mijlocul morții și trăiește sub influența Satanei și, în acest astfel, oamenii au devenit morții fără duh, au devenit dușmani care se opun lui Dumnezeu, au devenit instrumentele Satanei și au devenit captivi ai acestuia. Toți oamenii vii creați de Dumnezeu au devenit oameni morți, așa că Dumnezeu Și-a pierdut mărturia și a pierdut omenirea pe care El a creat-o și care este singurul lucru ce are suflarea Lui. Dacă Dumnezeu trebuie să-Și ia înapoi mărturia și să-i ia înapoi pe cei care au fost făcuți de mâna Lui, dar care au fost prinși de Satana, atunci El trebuie să-i învie, astfel încât ei să devină ființe vii și El trebuie să-i recupereze pentru a trăi în lumina Lui. Morții sunt cei care nu au duh, cei care sunt amorțiți în extremă și care se opun lui Dumnezeu. Ei sunt cei dintâi care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni nu au nici cea mai mică intenție de I se supune lui Dumnezeu; ei doar se răzvrătesc împotriva Lui și se opun Lui și nu au pic de loialitate. Cei vii sunt cei ale căror duhuri au renăscut, care știu să I se supună lui Dumnezeu și care sunt loiali lui Dumnezeu. Ei sunt stăpâniți de adevăr și de mărturie și doar acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu în casa Lui. Dumnezeu mântuiește pe cei care pot prinde viață, care pot vedea mântuirea lui Dumnezeu, care pot fi loiali lui Dumnezeu și care sunt dornici să-L caute pe Dumnezeu. El îi mântuiește pe cei care cred în întruparea lui Dumnezeu și în arătarea Lui. Unii oameni pot prinde viață,

iar unii oameni nu pot; dacă firea lor poate fi salvată sau nu e faptul de care depinde acest lucru. Mulți oameni au auzit multe cuvinte ale lui Dumnezeu, totuși nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu și sunt încă incapabili să le pună în practică. Asemenea oameni sunt incapabili să trăiască orice adevăr și perturbă în mod deliberat lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să facă nicio lucrare pentru Dumnezeu, nu pot să-I dedice nimic, și cheltuiesc în secret banii bisericii și mănâncă gratuit în casa lui Dumnezeu. Acești oameni sunt morți și nu vor fi mântuiți. Dumnezeu mântuiește pe toți cei care sunt în mijlocul lucrării Lui, dar o parte din oameni nu pot primi mântuirea Lui; doar un număr mic poate primi mântuirea Sa. Asta deoarece majoritatea oamenilor au fost corupți prea profund și au devenit cei morți și sunt dincolo de mântuire; ei au fost exploatați total de Satana și sunt prea răi în natura lor. Nici acea minoritate de oameni nu e capabilă se supună lui Dumnezeu în totalitate. Nu sunt cei care au fost supuși în totalitate lui Dumnezeu încă de la început sau care au avut cea mai mare iubire pentru Dumnezeu încă de la început; mai degrabă, ei au devenit supuși lui Dumnezeu datorită lucrării Sale de cucerire, Îl văd pe Dumnezeu datorită iubirii Sale supreme, există schimbări în firea lor datorită firii drepte a lui Dumnezeu și ajung să-L cunoască pe Dumnezeu datorită lucrării Sale, care este practică și totodată normală. Fără această lucrare a lui Dumnezeu, indiferent cât de buni sunt acești oameni, ei ar aparține încă Satanei, ar fi încă ai morții, și ar fi tot morți. Că acești oameni pot primi astăzi mântuirea lui Dumnezeu este pur și simplu pentru că sunt dispuși să coopereze cu Dumnezeu.

Datorită loialității față de Dumnezeu, cei vii vor fi câștigați de Dumnezeu și vor trăi în mijlocul promisiunilor Sale, și din cauza opoziției lor față de Dumnezeu, morții vor fi disprețuiți și respinși de Dumnezeu și vor trăi în mijlocul pedepselor și blestemelor Sale. Astfel este firea dreaptă

a lui Dumnezeu, care nu poate fi schimbată de niciun om. Ca urmare a căutării lor, oamenii primesc aprobarea lui Dumnezeu și trăiesc în lumină; din cauza lucrărilor lor vicioase, oamenii sunt blestemați de Dumnezeu și coboară în pedeapsă; din cauza răutăților lor, oamenii sunt pedepsiți de Dumnezeu și datorită dorinței și loialității lor, oamenii primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu este drept: El îi binecuvântează pe cei vii și îi blestemă pe cei morți, așa că ei sunt întotdeauna în mijlocul morții și nu vor trăi niciodată în lumina lui Dumnezeu. Dumnezeu îi va lua pe cei vii în Împărăția Sa și în binecuvântările Sale pentru a fi cu El pentru totdeauna. Pe cei morți îi va nimici și-i va trimite în moartea veșnică; ei sunt obiectul distrugerii Lui și vor aparține întotdeauna Satanei. Dumnezeu nu tratează pe nimeni în mod nedrept. Toți cei care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne cu siguranță în casa lui Dumnezeu și toți cei care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și incompatibili cu El vor trăi cu siguranță în mijlocul pedepselor Sale. Poate că nu ești sigur despre lucrarea lui Dumnezeu în trup – dar într-o zi, nu trupul lui Dumnezeu va determina în mod direct sfârșitul omului; în schimb, Duhul Său va determina destinația omului și, în acel moment, oamenii vor ști că trupul lui Dumnezeu și Duhul Său sunt una, că trupul Lui nu poate să comită erori și că Duhul Său este chiar mai incapabil de greșeală. În cele din urmă, El îi va lua cu siguranță pe cei care au venit la viață în împărăția Lui; niciunul în plus, niciunul în minus. Și cei morți, care nu au prins viață, vor fi aruncați în bârlogul Satanei.

A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi fi niciodată milostiv față de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, încă își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, încă își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fii rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut

pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică pentru interacțiuni lumești, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care I se va supune de bunăvoie lui Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub puterea Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

Schimbarea firii omului începe prin cunoașterea propriei esențe și prin schimbările produse în gândirea lui, în natura și în perspectiva lui mentală – prin schimbări fundamentale. Doar așa vor fi obținute schimbări autentice în firea omului. Sursa principală a firii corupte care apare în om este reprezentată de inducerea în eroare, corupția și otrava Satanei. Omul a fost legat și controlat de Satana și suferă nemaipomenitul rău pe care l-a cauzat Satana gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că lucrurile fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu poate să accepte adevărul. Așadar, schimbările în firea

omului ar trebui să înceapă cu schimbări la nivelul gândirii, al înțelegerii și al rațiunii, care vor duce la o schimbare a cunoașterii lui Dumnezeu și a cunoașterii adevărului. Cei care s-au născut în cea mai profund coruptă țară sunt și mai ignoranți cu privire la cine este Dumnezeu sau ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Cu cât sunt mai corupți oamenii, cu atât mai puțin știu despre existența lui Dumnezeu și cu atât mai sărace sunt rațiunea și înțelegerea lor. Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupției Satanei, conștiința omului a devenit amorțită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul I se supunea în mod natural lui Dumnezeu și se supunea cuvintelor Lui după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea inițială a omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut supunerea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește cu perseverență. Firea omului este dezvăluită în expresiile rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui; pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și alinierea la intențiile lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală” se referă la a I te supune lui Dumnezeu și a-I fi credincios, a tânji după Dumnezeu, a fi sigur față de Dumnezeu și a

avea o conștiință față de Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. A avea o rațiune aberantă nu este astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a născocit anumite noțiuni despre Dumnezeu, nu I-a fost loial și nu a tânjit după El, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit lui Dumnezeu și emite judecăți despre El și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul Îl judecă pe Dumnezeu prin spatele Său, știind clar că El este Dumnezeu; omul nu are nicio intenție de a I se supune lui Dumnezeu și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la El. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au recâștigat un pic din rațiunea lor; cu cât mai răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu sunt oamenii care încă nu pot să se cunoască pe ei înșiși, cu atât mai puțin au o rațiune sănătoasă.

Revelarea firii corupte a omului își are sursa în nimic altceva decât conștiința inertă a omului, în natura lui rea și rațiunea lui nesănătoasă; dacă rațiunea și conștiința omului sunt capabile să devină din nou normale, atunci el va deveni o persoană potrivită pentru a fi folosită de Dumnezeu. Pentru că întotdeauna conștiința omului a fost amorțită și întrucât rațiunea omului, care nu a fost niciodată una sănătoasă, devenind din ce în ce mai inertă, omul este din ce în ce mai răzvrătit față de Dumnezeu, în așa măsură încât L-a pironit pe Isus pe cruce și refuză ca întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă să intre în casa lui, condamnă trupul lui Dumnezeu și Îl vede ca umil. Dacă omul ar avea măcar un pic de omenie, nu ar trata cu atâta cruzime trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de rațiune, nu ar trata atât de rău trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de conștiință, nu I-ar „mulțumi” în felul acesta Dumnezeului

întrupat. Omul trăiește în epoca Dumnezeului devenit trup și, totuși, nu este capabil să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a oferit o oportunitate atât de bună, ci dimpotrivă, blestemă venirea lui Dumnezeu sau ignoră complet faptul întrupării lui Dumnezeu și pare să se împotrivească acestui fapt și se arată scârbit de el. Indiferent cum tratează omul venirea lui Dumnezeu, Acesta, pe scurt, Și-a continuat mereu lucrarea cu răbdare, chiar dacă omul n-a fost câtuși de puțin ospitalier față de El, ci doar Îi face, orbește, cereri. Firea omului a devenit extrem de vicioasă, rațiunea lui a devenit extrem de inertă și conștiința lui extrem de călcată în picioare de către cel rău și a încetat de mult să mai fie conștiința inițială a omului. Omul nu este doar nerecunoscător față de Dumnezeu întrupat pentru că a dăruit atât de multă viață și har omenirii, ci a devenit chiar plin de resentimente față de Dumnezeu pentru că Acesta i-a dat adevărul; întrucât omul nu are nici cel mai mic interes față de adevăr, a devenit plin de resentimente față de Dumnezeu. Nu doar că omul nu este capabil să își sacrifice viața pentru Dumnezeu întrupat, ci și încearcă să obțină beneficii de la El, pretinzând o dobândă care este de zeci de ori mai mare decât ceea ce omul I-a dat lui Dumnezeu. Oamenii cu o astfel de conștiință și rațiune cred că nu este mare lucru și încă mai cred că s-au sacrificat atât de mult pentru Dumnezeu și că Dumnezeu le-a dat prea puțin. Sunt unii oameni care, dându-Mi un vas cu apă, întind mâinile și Îmi cer să le plătesc pentru două străchini cu lapte sau care, după ce Mi-au dat o cameră pentru o noapte, Îmi cer să plătesc chirie pentru mai multe. Cu o astfel de umanitate și o astfel de conștiință, cum v-ați mai putea dori să câștigați viață? Ce nefericiți demni de dispreț sunteți! O astfel de umanitate a omului și o asemenea conștiință a sa sunt ceea ce-L fac pe Dumnezeu întrupat să cutreiere țara, fără a găsi niciun adăpost. Cei care au cu adevărat conștiință și umanitate ar trebui să se închine și să slujească din toată inima pe

Dumnezeu întrupat, nu pentru cât de mult a lucrat, ci chiar dacă nu ar face nicio lucrare. Asta ar trebui să facă cei care au o rațiune sănătoasă și aceasta este datoria omului. Mulți oameni vorbesc chiar de condiții pentru slujirea lor față de Dumnezeu: nu le pasă dacă El este Dumnezeu sau om și vorbesc doar de condițiile lor și caută doar să-și satisfacă propriile dorințe. Când gătiți pentru Mine, cereți plata pentru serviciu, când alergați pentru Mine, cereți o plată pentru alergare, când lucrați pentru Mine, cereți o plată pentru lucru, când Îmi spălați hainele, cereți plată pentru spălătorie, când dați ceva bisericii, cereți un preț prin care să recuperați ce ați dat, când vorbiți, cereți plata unui vorbitor, când distribuiți cărți, cereți o plată pentru distribuție, când scrieți, cereți o plată pentru cele scrise. Cei pe care i-am emondat Mi-au cerut chiar și recompense, în timp ce aceia care au fost trimiși acasă cer daune pentru pătarea numelui lor; cei necăsătoriți cer zestre sau o compensație pentru tinerețea lor pierdută, cei care taie o găină cer plata unui măcelar, cei care prăjesc mâncarea cer o plată pentru prăjit, iar cei care fac o supă cer și ei o plată pentru aceasta… Aceasta este măreața și minunata voastră umanitate și acestea sunt acțiunile pe care le dictează conștiința voastră iubitoare. Unde vă este rațiunea? Unde vă este umanitatea? Să vă spun Eu! Dacă veți continua în felul acesta, nu voi mai lucra în mijlocul vostru. Nu voi mai lucra în mijlocul unei haite de fiare îmbrăcate în haine de oameni, nu voi suferi pentru un astfel de grup de oameni ale căror fețe frumoase ascund inimi sălbatice, nu voi îndura pentru o astfel de haită de animale care nu au nici cea mai mică posibilitate să fie mântuite. Ziua în care Mă voi întoarce cu spatele la voi este ziua în care veți muri, este ziua în care întunericul va veni peste voi și ziua în care lumina vă va părăsi. Astfel vă spun! Nu voi fi niciodată binevoitor față de un grup ca al vostru, care este mai jos chiar decât animalele! Există limite pentru cuvintele și acțiunile Mele, iar în condițiile în care umanitatea și conștiința voastră sunt așa cum

sunt, Eu nu voi mai lucra, căci vă lipsește prea mult conștiința, Mi-ați provocat prea multă durere și comportamentul vostru deplorabil Mă dezgustă prea mult. Oamenii cărora le lipsesc atât de mult umanitatea și conștiința nu vor avea niciodată o șansă la mântuire; nu aș mântui niciodată niște oameni atât de nerecunoscători și de lipsiți de suflet. Când va veni ziua Mea, Îmi voi trimite ca o ploaie pentru toată veșnicia flăcările pârjolitoare peste fiii răzvrătirii care Mi-au trezit mânia îndârjită, Îmi voi impune pedeapsa veșnică peste acele animale care cândva aruncau invective asupra Mea și care M-au părăsit, voi mistui pentru totdeauna cu flăcările mâniei Mele pe fiii răzvrătirii care odată au mâncat și au trăit împreună cu Mine, dar care nu au crezut în Mine, ci M-au insultat și M-au trădat. Voi supune pedepsei pe toți cei care Mi-au provocat mânia, Îmi voi revărsa toată mânia peste acele fiare care voiau odată să-Mi stea alături, ca egali, dar care nu Mi s-au închinat și nu Mi s-au supus; toiagul cu care lovesc omul va cădea peste animalele care s-au bucurat cândva de grija Mea și de tainele pe care le rosteam și care au încercat odată să obțină plăceri materiale de la Mine. Nu voi fi iertător cu niciunul dintre cei care încearcă să Îmi ia locul; nu voi cruța pe niciunul dintre cei care încearcă să smulgă mâncare și haine de la Mine. Deocamdată, rămâneți nevătămați și continuați să exagerați cu cererile pe care Mi le faceți. Când va veni ziua mâniei, nu veți mai face cereri; atunci, vă voi lăsa să vă „bucurați” din toată inima, vă voi pune cu fața la pământ și nu veți mai putea să vă ridicați vreodată! Mai devreme sau mai târziu, vă voi „plăti” această datorie – și sper să așteptați cu răbdare sosirea acestei zile.

Dacă acești oameni josnici pot cu adevărat să lase deoparte dorințele lor extravagante și să se întoarcă la Dumnezeu, atunci ei mai au șansa la mântuire; dacă omul are o inimă care tânjește cu adevărat după Dumnezeu, nu va fi abandonat de El. Omul nu reușește să Îl câștige pe Dumnezeu, nu

pentru că Dumnezeu are sentimente trupești sau pentru că Dumnezeu nu Își dorește să fie câștigat de om, ci pentru că omul nu dorește să Îl câștige pe Dumnezeu și pentru că nu Îl caută pe Dumnezeu de urgență. Cum ar putea unul dintre aceia care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu să fie blestemat de El? Cum ar putea cineva cu o rațiune sănătoasă și cu o conștiință sensibilă să fie blestemat de Dumnezeu? Cum ar putea cineva care se închină lui Dumnezeu și Îi slujește Lui cu adevărat să fie mistuit de focul mâniei Lui? Cum ar putea cineva care se bucură să I se supună lui Dumnezeu să fie dat afară din casa Lui? Cum ar putea cineva care nu L-a putut iubi destul pe Dumnezeu să trăiască în pedeapsa lui Dumnezeu? Cum ar putea cineva care este bucuros să renunțe la tot pentru Dumnezeu să fie lăsat fără nimic? Omul nu este dornic să Îl urmeze pe Dumnezeu, nu este dornic să își cheltuiască bunurile pentru Dumnezeu și nu este dornic să își dedice efortul de o viață pentru Dumnezeu; în schimb, spune că Dumnezeu S-a îndepărtat și că prea mult din Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile omului. Cu o astfel de umanitate, chiar dacă ați fi foarte generoși în eforturile voastre, tot nu ați putea să obțineți aprobarea lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim despre faptul că nu Îl căutați pe Dumnezeu. Nu știți că voi sunteți rebuturile omenirii? Nu știți că umanitatea nimănui nu este mai prejos decât a voastră? Nu știți cum vă spun alții ca să vă onoreze? Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vă numesc pe voi tată al lupului, mamă a lupului, fiu al lupului, nepot al lupului; sunteți urmașii lupului, poporul lupului, și ar trebui să vă cunoașteți propria identitate și să nu o uitați niciodată. Să nu vă gândiți că sunteți în vreun fel superiori: sunteți cel mai rău grup de ființe neumane din omenire. Nu știți nimic din toate acestea? Știți cât de mult am riscat lucrând printre voi? Dacă rațiunea voastră nu poate deveni din nou normală și conștiința voastră nu poate funcționa normal, atunci nu vă veți lepăda niciodată de numele de „lup”, nu veți scăpa niciodată de ziua

blestemului și nu veți scăpa de ziua pedepsei voastre. V-ați născut inferiori, un lucru fără valoare. Sunteți prin natură o haită de lupi flămânzi, o grămadă de resturi și de gunoaie și, spre deosebire de voi, Eu nu lucrez asupra voastră ca să obțin beneficii, ci pentru că este nevoie să lucrez. Dacă veți continua să fiți răzvrătiți în felul acesta, atunci voi opri lucrarea Mea și nu voi mai lucra asupra voastră vreodată; dimpotrivă, Îmi voi muta lucrarea într-un alt grup care Îmi face pe plac și, astfel, vă voi părăsi pentru totdeauna, pentru că nu mai vreau să Mă uit către cei care sunt în vrăjmășie cu Mine. Așadar, vreți să fiți compatibili cu Mine sau în vrăjmășie cu Mine?

Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu

A înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu, efectul pe care lucrarea Lui îl obține în om și care anume sunt intențiile Lui pentru om: asta e ceea ce ar trebui să realizeze fiecare persoană care Îl urmează pe Dumnezeu. În zilele noastre, cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este tocmai ceea ce le lipsește tuturor oamenilor. Faptele pe care Dumnezeu le-a lucrat asupra omului, întregimea lucrării lui Dumnezeu și care anume sunt intențiile lui Dumnezeu pentru om, de la crearea lumii până în momentul prezent – acestea sunt lucruri pe care omul nici nu le știe, nici nu le înțelege. Nu numai că această inadecvare este întâlnită în lumea religioasă, ci și în toți cei ce cred în Dumnezeu. Când vine ziua în care Îl vezi cu adevărat pe Dumnezeu, când Îi constați cu adevărat înțelepciunea; când vezi toate faptele pe care le-a lucrat Dumnezeu, când recunoști ceea ce este Dumnezeu și ce are El – când I-ai văzut îmbelșugarea, înțelepciunea, minunăția și tot ce a lucrat El asupra oamenilor – atunci vei fi dobândit succesul în credința ta în Dumnezeu. Când se spune despre Dumnezeu că este atotcuprinzător și plin de belșug, în ce fel anume este El atotcuprinzător și în ce fel anume este plin de belșug? Dacă nu înțelegi asta, nu se poate considera că tu crezi în Dumnezeu. De ce spun că cei din lumea religioasă nu sunt credincioși în Dumnezeu, ci sunt răufăcători, de același soi ca diavolii? Atunci când spun că sunt răufăcători, e pentru că ei nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu și sunt incapabili să-I vadă înțelepciunea. Dumnezeu nu le revelează nicicând lucrarea Lui. Ei sunt orbi; nu pot vedea faptele lui Dumnezeu, au fost părăsiți de Dumnezeu și le lipsește complet grija și protecția lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de lucrarea Duhului Sfânt. Aceia fără lucrarea lui Dumnezeu sunt răufăcători și rivalii lui

Dumnezeu. Rivalii lui Dumnezeu despre care vorbesc se referă la aceia care nu Îl cunosc pe Dumnezeu, aceia care Îl recunosc cu vorba, dar cu toate acestea, nu Îl cunosc, aceia care Îl urmează pe Dumnezeu și cu toate acestea, nu I se supun și aceia care se desfată în harul lui Dumnezeu și cu toate acestea, sunt incapabili să mărturisească ferm pentru El. Fără o înțelegere a scopului lucrării lui Dumnezeu ori o înțelegere a lucrării pe care Dumnezeu o face în om, acesta nu poate fi în acord cu intențiile lui Dumnezeu, nici nu poate mărturisească ferm pentru Dumnezeu. Motivul pentru care omul se împotrivește lui Dumnezeu își are originea, pe de o parte, în firea lui stricată și, pe de altă parte, în ignoranța față de Dumnezeu și lipsa de înțelegere a principiilor după care Dumnezeu lucrează și a intențiilor Lui pentru om. Aceste două aspecte, luate laolaltă, constituie o istorie a împotrivirii oamenilor față de Dumnezeu. Cei începători în credință se împotrivesc lui Dumnezeu pentru că o astfel de împotrivire este în natura lor, în timp ce împotrivirea față de Dumnezeu a celor cu mulți ani în credință rezultă din ignoranța lor față de El, pe lângă firea lor coruptă. În vremea dinainte ca Dumnezeu să devină trup, măsura împotrivirii unui om față de Dumnezeu se baza pe respectarea legilor lăsate de Dumnezeu din cer. De exemplu, în Epoca Legii, oricine nu ținea legile lui Iahve era privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu; oricine fura jertfele lui Iahve sau oricine se opunea celor plăcuți lui Iahve, era privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu și era ucis cu pietre; oricine nu își respecta tatăl și mama și oricine lovea sau blestema pe cineva era privit ca cineva care nu păzea legile. Și toți aceia care nu păzeau legile lui Iahve erau priviți ca împotrivindu-I-se. Nu a mai fost la fel în Epoca Harului, când oricine se împotrivea lui Isus era privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu, iar oricine nu se supunea cuvintelor rostite de Isus erau privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu. În vremea aceasta, felul în care era definită

împotrivirea față de Dumnezeu a devenit mai precis și mai practic. Pe vremea când Dumnezeu încă nu Se întrupase, măsura împotrivirii omului față de Dumnezeu se stabilea în funcție de faptul dacă omul se închina și privea la Dumnezeul invizibil din ceruri. Felul în care era definită împotrivirea față de Dumnezeu la acea vreme nu era deloc practic, pentru că omul nu Îl putea vedea pe Dumnezeu, nici nu știa cum era chipul lui Dumnezeu sau cum lucra și vorbea El. Omul nu avea niciun fel de noțiuni despre Dumnezeu și credea în Dumnezeu în mod nedeslușit, pentru că Dumnezeu încă nu Se arătase oamenilor. Prin urmare, indiferent cum credea omul în Dumnezeu în imaginația sa, Dumnezeu nu l-a condamnat pe om și nici nu i-a impus cerințe excesiv de mari, pentru că omul era complet incapabil să-L vadă pe Dumnezeu. Când Dumnezeu devine trup și vine să lucreze printre oameni, toți Îl văd și Îi aud cuvintele și toți văd faptele pe care Dumnezeu le lucrează dinăuntrul corpului Său trupesc. În acel moment, toate noțiunile omului se transformă în spumă. Cât despre cei care L-au văzut pe Dumnezeu arătându-Se în trup, nu vor fi condamnați dacă sunt dornici să I se supună, pe când cei care I se împotrivesc dinadins vor fi considerați adversari ai lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt antihriști, dușmani care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu. Cei care nutresc noțiuni cu privire la Dumnezeu, dar tot sunt pregătiți și dornici să I se supună, nu vor fi condamnați. Dumnezeu condamnă omul pe baza intențiilor și acțiunilor lui, niciodată pentru gândurile și ideile lui. Dac-ar fi ca El să condamne omul pe baza gândurilor și ideilor acestuia, atunci nicio persoană nu ar putea scăpa din mâinile mânioase ale lui Dumnezeu. Aceia care se împotrivesc cu bună știință Dumnezeului întrupat vor fi pedepsiți pentru lipsa lor de supunere. În privința acestor oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu cu bună știință, împotrivirea lor ia naștere din faptul că nutresc noțiuni despre Dumnezeu, lucru ce duce, la rândul său, la acțiuni

care perturbă lucrarea lui Dumnezeu. Acești oameni opun rezistență și distrug intenționat lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu doar că au noțiuni despre Dumnezeu, dar se și implică în activități care Îi perturbă lucrarea, iar din acest motiv, oamenii de acest fel vor fi condamnați. Aceia care nu perturbă cu bună știință lucrarea lui Dumnezeu nu vor fi condamnați ca și păcătoși, pentru că ei sunt capabili să se supună de bunăvoie și să nu se implice în activități care cauzează perturbare și tulburare. Oamenii ca aceștia nu vor fi condamnați. Cu toate acestea, când oamenii au experimentat lucrarea lui Dumnezeu mulți ani, dacă ei continuă să nutrească noțiuni despre Dumnezeu și rămân incapabili să cunoască lucrarea Dumnezeului întrupat și dacă, oricât de mulți ani au experimentat lucrarea Lui, ei continuă să fie plini de noțiuni despre Dumnezeu și încă sunt incapabili să ajungă să-L cunoască, atunci, chiar dacă nu se angajează în activități perturbatoare, inimile lor tot sunt pline de nenumărate noțiuni despre Dumnezeu și, chiar dacă astfel de noțiuni nu devin evidente, oameni ca aceștia nu sunt nicicum de folos lucrării lui Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să predice Evanghelia pentru Dumnezeu sau să mărturisească ferm pentru El. Oameni ca aceștia nu sunt buni de nimic și sunt imbecili. Pentru că nu Îl cunosc pe Dumnezeu și, în plus, sunt întru totul incapabili să se lepede de noțiunile lor despre El, ei sunt, prin urmare, condamnați. Se poate spune astfel: e normal ca începătorii în credință să dețină noțiuni despre Dumnezeu sau să nu știe nimic despre El, dar pentru cineva care a crezut în Dumnezeu mulți ani și a experimentat o bună parte din lucrarea Lui, nu ar fi normal ca o astfel de persoană să continue să dețină noțiuni și ar fi și mai puțin normal ca aceasta să nu aibă nicio cunoaștere de Dumnezeu. Din pricina faptului că aceasta nu e o stare normală, ei sunt condamnați. Acești oameni anormali sunt cu toții gunoaie; ei cei ce I se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu și care s-au

bucurat de harul lui Dumnezeu degeaba. Toți oamenii de acest fel vor fi eliminați la sfârșit!

Oricine nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu e cineva care I se împotrivește, iar cineva care a ajuns să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, dar încă nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, va fi cu atât mai mult socotit un adversar al lui Dumnezeu. Există cei care citesc Biblia în bisericile grandioase și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă”, dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane? Aceia care se stimează nespus în prezența lui Dumnezeu sunt cei mai abjecți dintre oameni, în timp ce aceia care se cred modești sunt cei mai onorați. Și aceia care cred că ei cunosc lucrarea lui Dumnezeu și care, mai mult, sunt în stare să proclame altora lucrarea lui Dumnezeu în sunet de fanfară chiar în timp ce se uită direct la El – aceștia sunt cei mai ignoranți oameni. Astfel de oameni sunt fără mărturia lui Dumnezeu, aroganți și plini de îngâmfare. Aceia care cred că au prea puțină cunoaștere de Dumnezeu, în ciuda faptului că au experiență reală și cunoștințe practice despre El, sunt cei mai iubiți de El.

Doar astfel de oameni au o mărturie adevărată și sunt cu adevărat capabili să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Aceia care nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care înțeleg intențiile lui Dumnezeu și totuși, nu practică adevărul, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și totuși, merg împotriva esenței cuvintelor lui Dumnezeu, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care au noțiuni despre Dumnezeul întrupat și, în plus, le trece prin minte să se dedea răzvrătirii sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care Îl supun judecății pe Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; și oricine e incapabil să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să fie martor pentru El, este un adversar al lui Dumnezeu. Așa că vă îndemn: dacă aveți într-adevăr credința că puteți să umblați pe această cărare, atunci continuați să o urmați. Dar dacă nu vă puteți abține de la a vă împotrivi lui Dumnezeu, atunci ar fi mai bine să plecați până nu e prea târziu. Altfel, șansa ca lucrurile să ia o întorsătură rea pentru voi sunt extrem de mari, pentru că natura voastră e pur și simplu prea stricată. Din loialitate sau supunere sau o inimă care însetează după dreptate și adevăr, nu aveți niciun strop și nicio iotă. Se poate spune că situația voastră înaintea lui Dumnezeu este într-o totală dezordine. Nu puteți să respectați ceea ce se cuvine să respectați și sunteți incapabili să spuneți ce se cuvine să fie spus. Ceea ce se cuvine să puneți în practică, ați eșuat să puneți în practică; iar funcția pe care se cuvine să o îndepliniți, ați fost incapabili să o îndepliniți. Nu aveți loialitatea, conștiința, supunerea sau fermitatea care se cuvin. Nu ați îndurat suferința pe care se cade să o îndurați și nu aveți credința care se cuvine. Mai simplu spus, sunteți lipsiți total de orice merit: nu vă e rușine să continuați să trăiți? Lăsați-mă să vă conving că ar fi mai bine pentru voi să închideți ochii pentru odihna veșnică, scutindu-L astfel pe Dumnezeu să-Și facă griji din cauza voastră și să sufere de dragul vostru. Credeți în Dumnezeu și totuși,

nu Îi cunoașteți intențiile; mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu și totuși, nu sunteți capabili să respectați ceea ce Dumnezeu cere de la om. Credeți în Dumnezeu și totuși, nu Îl cunoașteți și rămâneți în viață fără un scop la care să năzuiți, fără nicio valoare, fără nicio semnificație. Trăiți ca ființe umane și totuși, nu aveți nicio conștiință, integritate sau credibilitate în cea mai mică măsură – vă mai puteți numi ființe umane? Credeți în Dumnezeu și totuși, Îl înșelați; mai mult, luați banii lui Dumnezeu și mâncați din jertfele care Îi sunt făcute Lui. Și totuși, la sfârșit, tot nu reușiți să arătați nici considerația cea mai mică pentru sentimentele lui Dumnezeu sau cea mai palidă conștiință față de El. Nu puteți îndeplini nici cea mai neînsemnată dintre poruncile lui Dumnezeu. Vă mai puteți numi ființe umane? Mâncați mâncarea cu care vă aprovizionează Dumnezeu și respirați oxigenul pe care El vi-l dă, vă bucurați de harul Său, totuși, la final, nu aveți nici minima cunoaștere de Dumnezeu. Dimpotrivă, ați devenit niște neisprăviți care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Nu vă face asta niște dobitoace chiar mai prejos decât un câine? Printre animale, există vreunele care sunt mai malițioase decât voi?

Acei pastori și prezbiteri care stau la amvon învățându-i pe alții sunt adversarii lui Dumnezeu și aliații Satanei; aceia dintre voi care nu stați la amvon învățându-i pe alții nu ar fi adversari și mai mari ai lui Dumnezeu? Nu sunteți voi, chiar mai mult decât ei, în cârdășie cu Satana? Aceia care nu înțeleg scopul lucrării lui Dumnezeu nu știu cum să fie în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Desigur, nu poate fi adevărat că aceia care chiar înțeleg scopul lucrării Lui nu ar ști cum să se conformeze intențiilor lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu nu e greșită niciodată; mai degrabă, căutarea omului e cea defectuoasă. Nu cumva acei degenerați, care se împotrivesc voit lui Dumnezeu, sunt și mai cumpliți și mai răuvoitori decât acei pastori și prezbiteri? Mulți sunt cei ce se împotrivesc lui Dumnezeu, dar în rândul

lor, există și diferite moduri în care se împotrivesc Dumnezeu. La fel cum există tot felul de credincioși, la fel există și tot felul de potrivnici față de Dumnezeu, fiecare diferit de celălalt. Nici măcar unul singur din aceia care nu reușesc să recunoască clar scopul lucrării lui Dumnezeu nu poate fi mântuit. Indiferent de modul în care omul poate să se fi împotrivit lui Dumnezeu în trecut, atunci când omul ajunge să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu și își dedică eforturile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, Dumnezeu îi va fi șterge complet toate păcatele de dinainte. Atâta timp cât omul caută adevărul și practică adevărul, Dumnezeu nu va ține minte ce a făcut acesta. Mai mult, tocmai pe baza practicării adevărului de către om, Dumnezeu îl justifică. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Înainte ca omul să-L fi văzut pe Dumnezeu sau să fi experimentat lucrarea Lui, indiferent de cum acționează omul față de Dumnezeu, El nu Își aduce aminte. Cu toate acestea, odată ce omul L-a văzut pe Dumnezeu și a experimentat lucrarea Lui, toate faptele și acțiunile omului vor fi înscrise de către Dumnezeu în „cronici", pentru că omul L-a văzut pe Dumnezeu și a trăit în lucrarea Lui.

Când omul a văzut cu adevărat ce are Dumnezeu și ce este El, când a văzut supremația Lui, când a ajuns să cunoască cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, atunci când vechea fire a omului e schimbată, atunci omul își va fi înlăturat complet firea răzvrătită care se împotrivește lui Dumnezeu. Se poate spune că toată lumea s-a împotrivit la un moment dat lui Dumnezeu și toată lumea s-a răzvrătit la un moment dat împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă te supui de bunăvoie Dumnezeului întrupat și, din acest moment, mulțumești inima lui Dumnezeu cu loialitatea ta, practici adevărul care se cuvine, îți îndeplinești datoria așa cum se cuvine și să păzești regulile care se cuvin, atunci ești unul care e dispus să își dea la o parte răzvrătirea pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și unul care

poate fi desăvârșit de Dumnezeu. Dacă ar fi să refuzi cu încăpățânare să-ți vezi greșelile și nu ai nicio intenție de a te pocăi, dacă persiști în purtarea ta răzvrătită, fără cea mai mică intenție de a coopera cu Dumnezeu și a-L mulțumi, atunci o persoană așa de îndărătnică și incorigibilă ca tine va fi pedepsită cu siguranță și cu siguranță nu va fi niciodată cineva desăvârșit de Dumnezeu. Așa stând lucrurile, tu ești dușmanul lui Dumnezeu astăzi, iar mâine vei fi tot dușmanul lui Dumnezeu, și la fel vei rămâne dușmanul lui Dumnezeu în ziua ce vine; vei fi veșnic un adversar al lui Dumnezeu și dușmanul lui Dumnezeu. În acest caz, cum oare ar putea Dumnezeu să te achite? Este în natura omului să se împotrivească lui Dumnezeu, dar omul nu trebuie să caute intenționat „secretul" împotrivirii față de Dumnezeu doar pentru că a-și schimba natura este o sarcină de nedepășit. Dacă aceasta ar fi situația, ar fi mai bine să te îndepărtezi până să nu fie prea târziu, ca mustrarea să nu devină tot mai aspră în viitor și ca natura ta sălbatică să nu izbucnească și să devină de nestăpânit, până când trupul tău de carne ar fi eliminat de Dumnezeu, la final. Crezi în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări; dar dacă la final, doar nenorocirea s-ar abate asupra ta, nu ar fi asta o rușine? Vă îndemn, ar fi mai bine să vă faceți un alt plan. Orice ați putea să faceți, ar fi mai bine decât să credeți în Dumnezeu: cu siguranță nu poate să existe doar această cărare. Nu ați supraviețui în continuare dacă nu ați căuta adevărul? De ce trebuie fiți în contradicție cu Dumnezeu în acest fel?

Viziunea lucrării lui Dumnezeu (1)

Ioan a lucrat șapte ani pentru Isus și pregătise deja calea când a sosit Isus. Înainte de aceasta, Evanghelia Împărăției cerurilor, după cum a fost propovăduită de Ioan, a fost auzită în tot ținutul, astfel încât ea s-a răspândit în toată Iudeea, și toți l-au numit profet. La vremea aceea, regele Irod dorea să-l ucidă pe Ioan, totuși nu îndrăznea, deoarece poporul îl respecta mult pe Ioan, iar Irod se temea că, dacă l-ar ucide pe Ioan, acesta s-ar răzvrăti împotriva lui. Lucrarea făcută de Ioan a prins rădăcini printre oamenii obișnuiți, și i-a făcut credincioși pe evrei. Timp de șapte ani el a pregătit calea pentru Isus, până în momentul în care Isus a început să-Și îndeplinească lucrarea de slujire. De aceea, Ioan era cel mai mare dintre toți profeții. Doar după întemnițarea lui Ioan, Și-a început Isus lucrarea oficială. Înainte de Ioan, niciun alt profet nu pregătise calea pentru Dumnezeu – pentru că, înainte de Isus, Dumnezeu nu se mai întrupase niciodată. Astfel, dintre toți profeții până la Ioan, el a fost singurul care a pregătit calea pentru Dumnezeul întrupat, și în acest fel Ioan a devenit cel mai mare profet al Vechiului și al Noului Testament. Ioan a început să răspândească Evanghelia împărăției cerurilor cu șapte ani înainte de botezul lui Isus. Pentru oameni, lucrarea pe care a făcut-o părea mai presus de lucrarea ulterioară a lui Isus, cu toate acestea el a rămas totuși, doar un profet. El a lucrat și a vorbit nu în interiorul templului, ci în orașele și satele din afara acestuia. Acest lucru l-a făcut, bineînțeles, în rândul oamenilor din națiunea evreiască, în special printre cei săraci. Rar a venit Ioan în contact cu oamenii din păturile superioare ale societății și răspândea Evanghelia doar printre oamenii obișnuiți ai Iudeii. Asta a fost pentru a-i pregăti pe cei potriviți pentru Domnul Isus și pentru a pregăti locuri potrivite unde să lucreze El. Cu un profet precum Ioan care să deschidă calea, Domnul Isus a

putut să pornească direct pe calea Sa, calea crucii de îndată ce a sosit. Când Dumnezeu s-a întrupat pentru a-Și face lucrarea, nu a fost nevoit să facă lucrarea de a alege oameni și nici nu a fost nevoit să caute personal oameni sau un loc unde să lucreze. El nu a făcut o astfel de lucrare când a venit; persoana potrivită pregătise deja astfel de lucruri pentru El înainte de sosirea Lui. Ioan terminase deja această lucrare înainte ca Isus să înceapă lucrarea Lui, căci atunci când Dumnezeul întrupat a sosit ca să-Și facă lucrarea, El S-a apucat imediat de lucrul cu cei care-L așteptau de mult. Isus nu venise să facă lucrarea de corectare ce revenea omului. El a venit numai pentru a-și îndeplini lucrarea de slujire pe care o avea de îndeplinit; toate celelalte nu aveau nicio legătură cu El. Când a venit Ioan, el nu a făcut decât să scoată din templu și dintre evrei un grup al celor care au acceptat Evanghelia Împărăției cerurilor, pentru ca ei să devină obiectele lucrării Domnului Isus. Ioan a lucrat timp de șapte ani, adică a răspândit Evanghelia timp de șapte ani. În timpul lucrării sale, Ioan nu a făcut multe minuni, pentru că lucrarea lui a fost de a deschide calea; lucrarea lui a fost lucrarea de pregătire. Toate celelalte lucrări, lucrarea pe care urma să o facă Isus, nu aveau legătură cu el; el doar a cerut omului să-și mărturisească păcatele și să se pocăiască și a botezat oameni, pentru ca ei să poată fi mântuiți. Deși a făcut o lucrare nouă, și a deschis o cale pe care omul nu mai mersese niciodată înainte, totuși el doar a pregătit calea pentru Isus. El era doar un profet care a făcut lucrarea de pregătire și era incapabil să facă lucrarea lui Isus. Deși Isus nu a fost primul care a propovăduit Evanghelia împărăției cerurilor, și deși a continuat pe calea pe care o pornise Ioan, totuși încă nu era nimeni altcineva care să poată face lucrarea Lui, și aceasta era mai presus de lucrarea lui Ioan. Isus nu Și-a putut pregăti propriul drum; lucrarea Sa a fost făcută direct în numele lui Dumnezeu. Și astfel, indiferent de cât de mulți ani a lucrat Ioan, el a rămas un profet și a rămas singurul

care a pregătit calea. Cei trei ani de muncă ai lui Isus au depășit cei șapte ani de muncă ai lui Ioan, căci esența lucrării Sale nu era aceeași. Când Isus a început să-Și îndeplinească lucrarea de slujire, care este și perioada în care lucrarea lui Ioan s-a încheiat, Ioan pregătise suficienți oameni și suficiente locuri în folosul Domnului Isus, și au fost îndeajuns pentru ca Domnul Isus să înceapă trei ani de lucrare. Și astfel, de îndată ce lucrarea lui Ioan a fost terminată, Domnul Isus a început oficial lucrarea Lui și cuvintele rostite de Ioan au fost lăsate deoparte. Asta pentru că lucrarea făcută de Ioan a fost numai pentru tranziție, iar cuvintele sale nu erau cuvintele vieții care ar fi condus omul la o nouă creștere; în cele din urmă, cuvintele lui erau doar de uz temporar.

Lucrarea pe care a făcut-o Isus nu a fost supranaturală; a existat un proces în acest sens, și totul a progresat conform legilor normale ale lucrurilor. În ultimele șase luni din viața Sa, Isus știa cu certitudine că El venise să facă această lucrare, și El știa că venise ca să fie țintuit pe cruce. Înainte de a fi răstignit, Isus s-a rugat continuu la Dumnezeu Tatăl, exact așa cum s-a rugat de trei ori în Grădina Ghetsimani. După ce a fost botezat, Isus și-a îndeplinit lucrarea de slujire timp de trei ani și jumătate, iar lucrarea Sa oficială a durat doi ani și jumătate. În timpul primului an, El a fost acuzat de Satana, perturbat de om și supus testărilor omului. El a trecut peste multe testări în timp ce Și-a îndeplinit lucrarea. În ultimele șase luni, când Isus urma să fie răstignit în curând, din gura lui Petru au ieșit cuvintele că El era Fiul Dumnezeului celui viu, că El era Hristos. Doar atunci lucrarea Lui a devenit cunoscută tuturor și abia apoi a fost dezvăluită publicului identitatea Sa. După aceea, Isus le-a spus ucenicilor Săi că El urma să fie răstignit de dragul omului și că trei zile mai târziu El va învia din nou; că El venise să ducă la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare, iar El era Mântuitorul. Abia în ultimele șase luni Și-a dezvăluit El identitatea și

lucrarea pe care intenționa să o facă. Acesta a fost și timpul lui Dumnezeu și acesta era modul în care lucrarea trebuia îndeplinită. În acea vreme, o parte din lucrarea lui Isus era în conformitate cu Vechiul Testament, precum și cu legile lui Moise și cu cuvintele lui Iahve din perioada Epocii Legii. Pe toate aceste lucruri, Isus le-a folosit pentru a face o parte din lucrarea Lui. El a predicat oamenilor și i-a învățat în sinagogi, a folosit prezicerile profeților din Vechiul Testament pentru a mustra pe fariseii care Îl dușmăneau, și cuvintele din Scripturi pentru a le dezvălui răzvrătirea și a-i condamna astfel. Căci ei disprețuiau ceea ce făcuse Isus; în special, o mare parte din lucrarea lui Isus nu era făcută în conformitate cu legile din Scripturi și, în plus, învățăturile Lui erau mai presus decât propriile lor cuvinte și chiar mai presus decât cele ce fuseseră prezise de profeți în Scripturi. Lucrarea lui Isus a fost numai de dragul răscumpărării omului și al răstignirii și, astfel, nu a fost nevoie ca El să spună mai multe cuvinte pentru a cuceri orice om. O mare parte din ceea ce a învățat pe om a fost extras din cuvintele Scripturilor și, chiar dacă lucrarea Lui nu a depășit Scripturile, El tot a reușit să realizeze lucrarea răstignirii. Lucrarea Lui nu a fost cea a cuvântului, nici lucrare făcută de dragul cuceririi omenirii, ci lucrare făcută pentru răscumpărarea acesteia. El a acționat numai ca jertfă pentru păcatele omenirii și nu a acționat ca sursă a cuvântului pentru omenire. El nu a făcut lucrarea Neamurilor, care a fost lucrarea de cucerire a omului, ci lucrarea răstignirii, lucrare făcută printre aceia care credeau că există un Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea Sa a fost îndeplinită pe baza Scripturilor și chiar dacă El a folosit ceea ce se preziseseră vechii profeți pentru a condamna pe farisei, aceasta a fost suficientă pentru a finaliza lucrarea răstignirii. Dacă lucrarea de astăzi s-ar fi desfășurat tot pe baza predicțiilor vechilor profeți din Scripturi, atunci ar fi fost imposibil să fiți cuceriți, întrucât Vechiul Testament nu conține nicio dovadă a răzvrătirii și

păcatelor voastre ca popor chinez și nu există nicio expunere a păcatelor voastre. Astfel, dacă această lucrare ar fi dăinuit încă în Biblie, nu ați fi cedat niciodată. Biblia înregistrează doar o istorie limitată a israeliților, una care nu este capabilă să stabilească dacă sunteți răi sau buni sau să vă judece. Imaginați-vă că v-aș fi judecat conform istoriei israeliților – M-ați mai fi urmat așa cum o faceți azi? Știți cât de dificili sunteți? Dacă nu s-ar fi spus niciun cuvânt în această etapă, atunci finalizarea lucrării de cucerire ar fi fost imposibilă. Pentru că nu am venit să fiu țintuit pe cruce, trebuie să rostesc cuvinte diferite de cele din Biblie, ca să vă pot cuceri. Lucrarea făcută de Isus a fost doar o etapă mai înaltă decât Vechiul Testament; a fost folosită pentru a începe o epocă și a conduce acea epocă. De ce a spus El: „Să nu credeți că am venit să stric Legea, ci să împlinesc Legea”? Cu toate acestea, în lucrarea Sa au existat multe lucruri care se deosebeau de legile practicate și de poruncile urmate de israeliții Vechiului Testament, căci El nu a venit să se supună legii, ci să o împlinească. Procesul de împlinire a ei a inclus multe lucruri practice: lucrarea Sa a fost mai practică și mai realistică și, în plus, a fost mai vie, și nu a fost o aderare oarbă la reguli. Israeliții nu respectau Sabatul? Când a venit Isus, El nu a ținut Sabatul, căci El a spus că Fiul omului era Domnul Sabatului, și când Domnul Sabatului va veni, El va face cum va dori. El venise să împlinească legile din Vechiul Testament și să schimbe legile. Tot ceea ce se face astăzi se bazează pe prezent, dar se sprijină totuși pe temelia lucrării lui Iahve în Epoca Legii, și nu depășește această sferă. Să aveți grijă cum vorbiți și să nu comiteți adulter, de exemplu – nu sunt acestea legile Vechiului Testament? Astăzi, ceea ce vi se cere nu se limitează doar la cele Zece Porunci, ci sunt porunci și legi de un ordin mai înalt decât cele care au fost înainte. Totuși, aceasta nu înseamnă că ceea ce a venit înainte a fost desființat, pentru că fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este îndeplinită pe temelia etapei anterioare.

Cât despre lucrarea pe care Iahve a făcut-o atunci în Israel, cum ar fi să le ceară oamenilor să aducă jertfe, să-și cinstească părinții, să nu se închine la idoli, să nu îi agreseze sau să îi blesteme pe alții, să nu comită adulter, să nu fumeze sau să bea, să nu mănânce lucruri fără viață și să nu bea sânge – nu alcătuiește lucrul acesta fundamentul practicii voastre chiar și astăzi? Pe temelia trecutului a fost realizată lucrarea până în ziua de azi. Deși legile trecutului nu mai sunt menționate și noi cerințe s-au făcut pentru tine, departe de a fi abolite, acestea au fost, în schimb, înălțate. A spune că au fost abolite înseamnă că epoca anterioară este depășită, deși există unele porunci pe care trebuie să le respecți toată eternitatea. Poruncile din trecut au fost deja puse în practică, au devenit deja parte din ființa omului și nu este nevoie să se pună un accent special pe astfel de porunci precum: „Nu fuma” și „Nu bea” și așa mai departe. Pe această bază, poruncile noi sunt stabilite în funcție de nevoile voastre de astăzi, în funcție de statura voastră și de lucrarea de astăzi. Stabilirea de porunci pentru noua epocă nu înseamnă abolirea poruncilor din epoca de dinainte, ci ridicarea lor mai sus pe această temelie, pentru a face acțiunile omului complete și mai în concordanță cu realitatea. Dacă astăzi ați fi obligați doar să urmați poruncile și să respectați legile Vechiului Testament, la fel ca israeliții și, chiar dacă vi s-ar fi cerut să memorați legile stabilite de Iahve, nu ar exista nicio posibilitate de a vă putea schimba. Dacă ar fi doar să respectați acele câteva porunci limitate sau să memorați nenumărate legi, vechea voastră fire ar rămâne adânc înrădăcinată și nu ar exista nicio modalitate de a o stârpi. Astfel ați deveni din ce în ce mai depravați și niciunul dintre voi nu ar deveni supus. Cu alte cuvinte, câteva porunci simple sau nenumărate legi sunt incapabile să vă ajute să cunoașteți faptele lui Iahve. Nu sunteți la fel ca israeliții: urmând legile și memorând poruncile, ei au fost capabili să asiste la faptele lui Iahve și să-și ofere devotamentul numai Lui. Dar voi nu

puteți să faceți acest lucru și câteva porunci ale epocii Vechiului Testament nu numai că nu vă pot face să vă dăruiți inima sau să vă protejeze, ci vă va face în schimb slabi și vă va face să vă prăbușiți în Hades. Căci lucrarea Mea este lucrarea de cucerire și se adresează răzvrătirii voastre și firii voastre vechi. Cuvintele blânde ale lui Iahve și ale lui Isus sunt departe de cuvintele dure ale judecății de astăzi. Fără cuvinte atât de aspre, ar fi imposibil să vă cuceresc pe voi „experții", care ați fost răzvrătiți de mii de ani. Legile Vechiului Testament și-au pierdut puterea asupra voastră cu mult timp în urmă, iar judecata de astăzi este mult mai cumplită decât vechile legi. Cel mai potrivit lucru pentru voi este judecata, și nu restricțiile mărunte ale legilor, pentru că voi nu sunteți omenirea primelor începuturi, ci o omenire care a fost coruptă timp de mii de ani. Ceea ce trebuie să îndeplinească acum omul este în conformitate cu starea reală a omului astăzi, în funcție de calibrul și de statura actuală a omului de astăzi, și asta nu necesită ca tu să urmezi reguli. Aceasta este pentru ca schimbările să se poată realiza în vechea ta fire și pentru ca tu să te poți descotorosi de noțiunile tale. Crezi că poruncile sunt reguli? Acestea sunt, se poate spune, cerințele normale ale omului. Nu sunt reguli pe care trebuie să le urmezi. Să luăm interzicerea fumatului, de exemplu – este aceasta o regulă? Nu este o regulă! Este cerută de umanitatea normală; nu este o regulă, ci ceva stipulat pentru întreaga omenire. Astăzi, cele circa douăsprezece porunci care au fost stabilite nu sunt nici ele reguli; sunt ceea ce este necesar pentru a obține umanitatea normală. Oamenii nu aveau și nu cunoșteau asemenea lucruri în trecut, și astfel li se cere oamenilor să le obțină astăzi, iar astfel de lucruri nu sunt considerate reguli. Legile nu sunt același lucru ca regulile. Regulile despre care vorbesc se referă la ceremonii, formalități sau practici denaturate ale omului; sunt regulamente care nu sunt de niciun ajutor omului, nu îi aduc niciun beneficiu, formează un curs de acțiune care nu are

niciun înțeles. Acesta este simbolul regulilor, iar astfel de reguli trebuie să fie înlăturate, pentru că nu oferă niciun beneficiu omului. Ceea ce este în beneficiul omului este ceea ce trebuie pus în practică.

Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)

Evanghelia pocăinței a fost propovăduită în Epoca Harului și, dacă omul credea, atunci el era mântuit. Astăzi, în loc de mântuire, se vorbește doar despre cucerire și desăvârșire. Nu se mai spune că, dacă o persoană crede, întreaga sa familie va fi binecuvântată sau că, odată mântuită, e mântuită pentru totdeauna. Astăzi, nimeni nu rostește aceste cuvinte și astfel de lucruri sunt depășite. La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului. La acea vreme, Isus a făcut multe lucrări care erau dincolo de înțelegerea ucenicilor Lui și a spus multe lucruri pe care oamenii nu le-au înțeles. Aceasta deoarece, în acel moment, El nu a oferit nicio explicație. Astfel, la câțiva ani după ce El a plecat, Matei a creat o genealogie pentru Isus și alții, de asemenea, au făcut lucrări care reprezentau voia omului. Isus nu a venit să-l desăvârșească și să-l câștige pe om, ci să facă o etapă a lucrării: să dea naștere Evangheliei Împărăției cerurilor și să desăvârșească lucrarea răstignirii. Și, astfel, odată ce Isus a fost răstignit, lucrarea Sa s-a încheiat pe deplin. Dar, în etapa actuală – lucrarea de cucerire – trebuie rostite mai multe cuvinte, trebuie făcute mai multe lucrări și trebuie să existe multe procese. La fel trebuie dezvăluite și tainele lucrării lui Isus și ale lui Iahve, astfel încât toți oamenii să poată avea înțelegere și claritate în credința lor,

căci aceasta este lucrarea zilelor de pe urmă, iar zilele de pe urmă reprezintă sfârșitul lucrării lui Dumnezeu, momentul încheierii lucrării. Această etapă a lucrării te va lămuri în privința legii lui Iahve și a răscumpărării lui Isus și, în primul rând, o va face astfel încât să poți înțelege întreaga lucrare a lui Dumnezeu, planul Lui de gestionare de șase mii de ani și să apreciezi întreaga semnificație și esență a acestui plan, precum și să înțelegi scopul întregii lucrări săvârșite de Isus și cuvintele pe care El le-a rostit și chiar și credința și adorația ta oarbă față de Biblie. Toate acestea îți vor permite să înțelegi în detaliu. Vei ajunge să înțelegi atât lucrarea săvârșită de Isus, cât și lucrarea lui Dumnezeu din prezent; vei înțelege și vei vedea întregul adevăr, viața și calea. În cadrul etapei lucrării făcute de Isus, de ce a plecat Isus fără a face lucrarea de încheiere? Deoarece etapa lucrării lui Isus nu era lucrarea de încheiere. Când El a fost răstignit, cuvintele Lui au ajuns, de asemenea, la final; după răstignirea Lui, lucrarea Lui s-a încheiat pe deplin. Etapa actuală este diferită: doar după ce cuvintele vor fi rostite până la final și întreaga lucrare a lui Dumnezeu va fi finalizată se va fi terminat lucrarea Lui. În timpul etapei lucrării lui Isus, multe cuvinte au rămas nespuse, sau care nu au fost formulate clar pe deplin. Totuși, lui Isus nu I-a păsat de ce a spus sau nu a spus, căci slujirea Lui nu a fost o slujire a cuvintelor și, astfel, după ce a fost răstignit, El a plecat. Acea etapă a lucrării s-a făcut în principal pentru răstignire și este diferită de etapa actuală. Scopul principal al acestei etape actuale de lucru este împlinirea, clarificarea și încheierea întregii lucrări. Dacă cuvintele nu sunt rostite până la final, această lucrare nu va putea fi încheiată căci, în această etapă a lucrării, întreaga lucrare este finalizată și realizată folosind cuvinte. La acea vreme, o mare parte din lucrarea lui Isus a fost de neînțeles pentru om. El a plecat în tăcere și, astăzi, încă există mulți care nu Îi înțeleg cuvintele, a căror înțelegere este greșită, dar pe care totuși ei o cred corectă, și oameni care nu știu că greșesc. Ultima

etapă va finaliza pe deplin lucrarea lui Dumnezeu și va oferi încheierea acesteia. Toți vor ajunge să înțeleagă și să cunoască planul de gestionare al lui Dumnezeu. Noțiunile omului, intențiile sale, înțelegerea sa falsă, noțiunile sale față de lucrarea lui Iahve și Isus, părerile sale despre non-credincioși și toate celelalte denaturări ale sale vor fi corectate. Iar omul va înțelege toate căile drepte ale vieții și toată lucrarea făcută de Dumnezeu și întreg adevărul. Când aceea se va întâmpla, această etapă a lucrării se va termina. Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele

balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte țări nu au probleme deloc; noțiunile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că se răzvrătesc împotriva Lui. De ce evreii I s-au opus și, de asemenea, L-au sfidat pe Dumnezeu? De ce I s-au opus și fariseii? De ce L-a trădat Iuda pe Isus? La acea vreme, mulți dintre ucenici nu Îl cunoșteau pe Isus. De ce, după ce Isus a fost răstignit și a înviat, oamenii tot nu credeau în El? Nu este la fel răzvrătirea oamenilor? Doar că oamenii din China sunt dați ca exemplu și când ei vor fi cuceriți, vor deveni modele și specimene și vor servi ca referințe pentru alții. De ce am spus întotdeauna că voi sunteți accesorii ale planului Meu de gestionare? În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală. De fapt, odată ce lucrarea printre voi va avea succes, aceasta va fi echivalentul succesului pretutindeni în întreg universul. Aceasta este semnificația motivului pentru care vă fac să fiți un model și specimen. Răzvrătirea, opoziția, necurățenia, nedreptatea – toate se găsesc în acești oameni și în ei este reprezentată toată răzvrătirea

omenirii. Ei sunt cu adevărat ceva de groază. Astfel, ei sunt considerați drept întruchiparea cuceririi și, odată ce vor fi cuceriți, ei vor deveni în mod natural specimene și modele pentru alții. Nimic nu a fost mai simbolic decât prima etapă îndeplinită în Israel: israeliții erau cel mai sfânt și mai puțin corupt dintre toate popoarele și, astfel, răsăritul noii epoci în acest ținut a avut cea mai mare importanță. Se poate spune că strămoșii omenirii au venit din Israel și că Israel a fost locul nașterii lucrării lui Dumnezeu. La început, acești oameni au fost cei mai sfinți și toți I se închinau lui Iahve, iar lucrarea lui Dumnezeu în ei a putut să dea cele mai bune rezultate. Toată Biblia consemnează lucrarea a două epoci: una a fost lucrarea Epocii Legii și una a fost lucrarea Epocii Harului. Vechiul Testament consemnează cuvintele lui Iahve către israeliți și lucrarea Lui în Israel; Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus în Iudeea. Dar de ce Biblia nu conține niciun nume chinezesc? Deoarece primele două părți ale lucrării lui Dumnezeu s-au desfășurat în Israel, deoarece oamenii din Israel erau cei aleși – ceea ce înseamnă că au fost primii care au acceptat lucrarea lui Iahve. Ei erau cel mai puțin corupți din întreaga omenire și, la început, toți și-au dorit din inimă să Îl admire pe Dumnezeu și să se teamă de El. Ei ascultau cuvintele lui Iahve și întotdeauna slujeau în templu și purtau veșminte sau coroane preoțești. Ei au fost poporul care I s-a închinat cel mai devreme lui Dumnezeu și cel mai timpuriu obiect al lucrării Sale. Acești oameni au fost specimenele și modelele pentru întreaga omenire. Ei erau specimene și modele ale sfințeniei, ale oamenilor drepți. Oameni precum Iov, Avram, Lot sau Petru sau Timotei – ei erau cu toții israeliți și cele mai sfinte exemple și modele. Israel a fost țara care I s-a închinat cel mai devreme lui Dumnezeu și de aici au provenit mai mulți oameni drepți decât de oriunde altundeva. Dumnezeu a lucrat în ei pentru a putea să gestioneze mai bine omenirea dintr-un capăt în celălalt al ținutului pe viitor. Reușitele și faptele lor drepte

în închinarea la Iahve au fost consemnate astfel încât ei să poată sluji ca exemple și modele pentru oamenii din afara Israelului în timpul Epocii Harului, iar acțiunile lor au susținut câteva mii de ani de lucrare, chiar până astăzi.

După întemeierea lumii, prima etapă a lucrării lui Dumnezeu s-a desfășurat în Israel și, astfel, Israel a fost locul nașterii lucrării lui Dumnezeu pe pământ și baza lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Sfera lucrării lui Isus acoperea întreaga Iudee. În timpul lucrării Sale, foarte puțini dintre aceia din afara Iudeei știau despre aceasta, căci El nu a făcut nicio lucrare în afara Iudeei. Astăzi, lucrarea lui Dumnezeu a fost adusă în China și se desfășoară doar în cadrul acestei sfere. În timpul acestei etape, nicio lucrare nu este începută în afara Chinei; răspândirea ei dincolo de China este o lucrare care va avea loc mai târziu. Această etapă a lucrării continuă după etapa lucrării lui Isus. Isus a făcut lucrarea de răscumpărare, iar această etapă este lucrarea care urmează acelei lucrări; lucrarea de răscumpărare a fost finalizată și, în această etapă, nu este nevoie de concepția Duhului Sfânt deoarece această etapă a lucrării este diferită față de ultima etapă și, în plus, deoarece China este diferită de Israel. Isus a săvârșit o etapă a lucrării de răscumpărare. Omul L-a privit pe Isus și, nu la mult timp după aceea, lucrarea Sa a început să se răspândească la neamuri. Astăzi, există mulți care cred în Dumnezeu în America, în Regatul Unit și Rusia, deci de ce în China există mai puțini oameni care cred? Deoarece China este cea mai închisă națiune. Astfel, China a fost ultima care a acceptat calea lui Dumnezeu și chiar și acum au trecut mai puțin de o sută de ani de când a acceptat-o – mult mai târziu decât America și Regatul Unit. Ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu se desfășoară pe teritoriul Chinei pentru a finaliza lucrarea Sa și pentru ca toată lucrarea Sa să poată fi realizată. Toți oamenii din Israel Îi spuneau Iahve Domnului lor. La acea

vreme, ei Îl considerau capul familiei lor și întregul Israel a devenit o mare familie în care toți oamenii I se închinau Domnului lor Iahve. Duhul lui Iahve le-a apărut deseori și El le-a vorbit și Și-a făcut auzită vocea în fața lor și a folosit un stâlp de nori și sunet pentru a le călăuzi viețile. La acea vreme, Duhul Și-a oferit călăuzirea în Israel în mod direct, vorbind și făcându-Și auzită vocea în prezența oamenilor, iar ei au privit norii și au auzit bubuiturile tunetului și, în acest mod, El le-a îndrumat viețile timp de câteva mii de ani. Astfel, doar poporul lui Israel I s-a închinat lui Iahve mereu. Ei cred că Iahve este Dumnezeul lor și că El nu este Dumnezeul neamurilor. Acest lucru nu este surprinzător: Iahve, până la urmă, lucrase printre ei timp de aproape patru mii de ani. Pe teritoriul Chinei, după mii de ani de moțăială letargică, abia acum au ajuns neînfrânații să cunoască faptul că cerurile și pământul și toate lucrurile nu s-au format în mod natural, ci au fost făcute de Creator. Deoarece această evanghelie a venit din afară, acele minți medievale, reacționare, consideră că toți cei care o acceptă sunt perfizi, că sunt lașii care l-au trădat pe Buddha, strămoșul lor. În plus, multe dintre aceste minți medievale întreabă: „Cum poate poporul chinez să creadă în Dumnezeul străinilor? Nu își trădează ei strămoșii? Nu fac ei rău?” Astăzi, oamenii au uitat demult că Iahve e Dumnezeul lor. Ei L-au împins demult pe Creator undeva în străfundul minții lor și, în schimb, cred în evoluție, ceea ce înseamnă că omul a evoluat din maimuțe și că lumea naturală a apărut în mod firesc. Toată hrana bună de care se bucură omenirea este oferită de natură, există o ordine în viața și moartea omului și nu există un Dumnezeu care stăpânește peste toate. În plus, există mulți atei care cred că stăpânirea lui Dumnezeu peste tot este o superstiție și că nu este un fapt științific. Dar poate știința să înlocuiască lucrarea lui Dumnezeu? Poate știința să stăpânească omenirea? Propovăduirea

evangheliei într-o țară condusă de ateism nu este o sarcină ușoară și implică mari obstacole. Nu există astăzi mulți care I se opun lui Dumnezeu astfel?

Când Isus a venit să-Și facă lucrarea, mulți oameni au comparat-o cu lucrarea lui Iahve și, găsindu-le contradictorii, L-au răstignit pe Isus. De ce nu au găsit asemănări între lucrările Lor? Parțial, acest lucru s-a întâmplat deoarece Isus a făcut o nouă lucrare și, pentru că, înainte ca Isus să Își înceapă lucrarea, nimeni nu Îi scrisese genealogia. Ar fi fost bine dacă ar fi făcut-o cineva – atunci cine L-ar fi răstignit pe Isus? Dacă Matei ar fi scris genealogia lui Isus cu câțiva zeci de ani mai devreme, atunci Isus nu ar fi fost persecutat atât de mult. Nu este așa? De îndată ce oamenii ar fi citit genealogia lui Isus – că El era fiul lui Avram și progenitura lui David – atunci ei ar fi încetat să-L mai persecute. Nu e păcat că genealogia Sa a fost scrisă prea târziu? Și ce păcat este că Biblia consemnează doar două etape ale lucrării lui Dumnezeu: o etapă care a fost lucrarea Epocii Legii și una care a fost lucrarea Epocii Harului; o etapă care a fost lucrarea lui Iahve și una care a fost lucrarea lui Isus. Ce mult mai bine ar fi fost dacă un mare profet ar fi prevestit lucrarea de astăzi. Ar fi existat o secțiune în plus a Bibliei intitulată „Lucrarea zilelor de pe urmă” – nu ar fi fost mult mai bine? De ce trebuie omul să fie supus atâtor greutăți astăzi? Ați avut parte de atât de multe dificultăți! Dacă cineva merită să fie urât, aceia sunt Isaia și Daniel pentru că nu au prevestit lucrarea zilelor de pe urmă și, dacă e să dăm vina pe cineva, apostolii din Noul Testament sunt cei care nu au prezentat mai devreme genealogia celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu. Ce păcat! Trebuie să căutați peste tot dovezi și, chiar și după ce găsiți fragmente ale unor mici cuvinte, tot nu puteți spune dacă sunt într-adevăr o dovadă. Ce stânjenitor! De ce este Dumnezeu atât de tainic în lucrarea Sa? Astăzi, mulți oameni mai au încă de găsit dovezi concludente, dar nu pot însă să le nege. Deci ce ar trebui să facă? Ei nu pot să-L urmeze cu hotărâre

pe Dumnezeu și nici nu pot să meargă înainte cu asemenea dubii. Și, astfel, mulți „învățați isteți și talentați” adoptă o atitudine de „încearcă și vezi” atunci când Îl urmează pe Dumnezeu. E prea mare bătaia de cap! Nu ar fi fost lucrurile mult mai ușoare dacă Matei, Marcu, Luca și Ioan ar fi putut să prevadă viitorul? Ar fi fost mai bine dacă Ioan ar fi contemplat adevărul interior al vieții în împărăție – ce păcat că el a văzut doar viziuni și nu a văzut lucrarea adevărată, materială de pe pământ. E așa păcat! Ce e în neregulă cu Dumnezeu? De ce, după ce lucrarea Sa a mers așa de bine în Israel, a venit acum în China și de ce a trebuit să Se întrupeze, să lucreze și să trăiască personal printre oameni? Lui Dumnezeu nu Îi pasă deloc de oameni! Nu numai că nu le-a spus oamenilor dinainte, dar Și-a adus deodată mustrarea și judecata. Chiar nu are niciun sens! Prima dată când Dumnezeu S-a întrupat, El a suferit multe greutăți ca rezultat al faptului că nu i-a spus omului dinainte despre tot adevărul lăuntric. Cu siguranță nu avea cum să fi uitat, nu-i așa? Și, așadar, de ce tot nu îi spune omului de data aceasta? Ce ghinion că astăzi există doar șaizeci și șase de cărți în Biblie. Mai trebuie să existe una singură care să prevestească lucrarea zilelor de pe urmă! Nu crezi? Nici măcar Iahve, Isaia și David nu au menționat lucrarea de astăzi. Ei au fost și mai îndepărtați de prezent, separați în timp de mai bine de patru mii de ani. Nici Isus nu a prevestit pe deplin lucrarea de astăzi, vorbind doar puțin despre aceasta, și omul încă nu găsește dovezi suficiente. Dacă ar fi să compari lucrarea de astăzi cu cea dinainte, cum pot cele două să se compare una cu cealaltă? Etapa lucrării lui Iahve viza Israelul, deci dacă ar fi să compari lucrarea de astăzi cu aceasta, va exista o deosebire și mai mare; cele două pur și simplu nu pot fi comparate. Tu nici nu ești din Israel, nici evreu; calibrul tău și tot ce ține de tine este slab – cum te poți compara cu ei? Este acest lucru posibil? Află că astăzi este Epoca Împărăției și este diferită de Epoca Legii și de Epoca Harului. Oricum, nu

încerca să aplici o formulă; Dumnezeu nu poate fi găsit în nicio astfel de formulă.

Cum a trăit Isus în timpul celor 29 de ani după nașterea Lui? Biblia nu amintește nimic despre copilăria și tinerețea Lui; știi cum au fost acestea? E posibil ca El să nu fi avut copilărie sau tinerețe și să fi avut deja 30 de ani când S-a născut? Știi prea puțin, deci nu fi așa de nepăsător când îți exprimi opiniile. Nu îți aduce niciun folos! Biblia consemnează doar că înainte de a 30-a aniversare a lui Isus, El a fost botezat și a fost condus de Duhul Sfânt în pustietate pentru a fi supus ispitirii diavolului. Iar cele Patru Evanghelii consemnează cei trei ani și jumătate ai Săi de lucru. Nu se menționează nimic despre copilăria și tinerețea Sa, dar aceasta nu dovedește faptul că El nu a avut copilărie și tinerețe; doar că, la început, El nu a făcut nicio lucrare și a fost o persoană normală. Ai putea spune atunci, că Isus a trăit 33 de ani fără tinerețe sau copilărie? Ar fi putut El deodată să ajungă la vârsta de 33 de ani și jumătate? Tot ceea ce crede omul despre El este supranatural și nerealist. Nu există îndoială că Dumnezeu întrupat are o umanitate obișnuită și normală, dar când El Își îndeplinește lucrarea, aceasta are legătură directă cu umanitatea Lui incompletă și deplina Sa divinitate. Din cauza aceasta oamenii au dubii în privința lucrării de astăzi și chiar a lucrării lui Isus. Deși lucrarea lui Dumnezeu diferă în cele două dăți când El s-a întrupat, esența Sa nu este diferită. Desigur, dacă citești însemnările celor Patru Evanghelii, diferențele sunt mari. Cum poți să te întorci la viața lui Isus în timpul copilăriei și tinereții Sale? Cum poți să înțelegi umanitatea normală a lui Isus? Poate înțelegi bine umanitatea Dumnezeului de astăzi, totuși nu ai nicio idee despre umanitatea lui Isus și cu atât mai puțin o înțelegi. Dacă nu ar fi fost însemnată de Matei, nu ai fi avut nicio bănuială despre umanitatea lui Isus. Poate că atunci când îți spun despre poveștile lui Isus din timpul vieții Sale și adevărurile lăuntrice ale copilăriei și tinereții

lui Isus, vei da din cap și vei spune „Nu! El nu ar fi putut fi așa. El nu poate avea slăbiciuni, cu atât mai puțin nu are umanitate!” Chiar vei țipa și striga. Ai noțiuni despre Mine deoarece nu Îl înțelegi pe Isus. Crezi că Isus este prea divin și nu are nimic omenesc. Dar faptele sunt tot fapte. Nimeni nu dorește să vorbească pentru a sfida adevărul faptelor, căci atunci când Eu vorbesc o fac în legătură cu adevărul; nu este speculație, nici profeție Află că Dumnezeu Se poate ridica la mari înălțimi și că, în plus, El Se poate ascunde la mari adâncimi. El nu este ceva ce inventezi în mintea ta – El este Dumnezeul tuturor ființelor create, și nu un Dumnezeu personal, conceput de o anumită persoană.

Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)

Prima dată Dumnezeu S-a făcut trup prin concepția Duhului Sfânt și acest fapt a fost relevant pentru lucrarea pe care intenționa El să o facă. Epoca Harului a început cu numele lui Isus. Când Isus a început să Își desfășoare lucrarea de slujire, Duhul Sfânt a început să mărturisească numele lui Isus, iar de numele Iahve nu s-a mai vorbit; în schimb, Duhul Sfânt a preluat noua lucrare în principal sub numele de Isus. Mărturia acelora care credeau în El s-a născut pentru Isus Hristos, iar lucrarea pe care ei au făcut-o a fost, de asemenea, pentru Isus Hristos. Încheierea Epocii Legii a Vechiului Testament a însemnat că lucrarea condusă în principal sub numele de Iahve ajunsese la final. Din acest moment, numele lui Dumnezeu nu a mai fost Iahve; în schimb, a fost numit Isus și, de aici înainte, Duhul Sfânt a început lucrarea în principal sub numele de Isus. Deci, oamenii care încă mănâncă și beau astăzi cuvintele lui Iahve și încă fac totul conform lucrării Epocii Legii – nu te conformezi tu orbește unor reguli? Nu ești tu blocat în trecut? Știți acum că zilele de pe urmă au sosit. Este posibil ca atunci când vine Isus să fie El încă numit Isus? Iahve i-a spus poporului lui Israel că va veni un Mesia și, totuși, când a venit, El nu a fost numit Mesia, ci Isus. Isus a spus că El va veni din nou și că va sosi la fel cum a plecat. Acestea au fost cuvintele lui Isus, dar ai văzut modul în care Isus a plecat? Isus a plecat stând pe un nor alb, dar este posibil ca El să revină personal printre oameni pe un nor alb? Dacă ar fi așa, nu ar fi El încă numit Isus? Când Isus vine din nou, epoca se va fi schimbat deja, deci cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Este posibil ca Dumnezeu să poată fi cunoscut doar sub numele de Isus? Nu poate fi El numit cu un nou nume într-o nouă epocă? Poate imaginea unei singure persoane și un anumit nume să Îl reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? În fiecare epocă,

Dumnezeu face o lucrare nouă și este numit cu un nou nume; cum ar putea El să facă aceeași lucrare în epoci diferite? Cum ar putea El să Se agațe de ceea ce este vechi? Numele lui Isus a fost luat pentru lucrarea de răscumpărare, deci ar mai fi El cunoscut sub același nume când Se întoarce în zilele de pe urmă? Ar mai face El lucrarea de răscumpărare? De ce Iahve și Isus sunt unul și, totuși, sunt cunoscuți sub nume diferite în epoci diferite? Nu este deoarece epocile lucrării Lor sunt diferite? Ar putea un unic nume să-L reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? Acestea fiind spuse, Dumnezeu trebuie numit cu un nume diferit într-o epocă diferită, iar El trebuie să utilizeze numele pentru a schimba epoca și pentru a o reprezenta. Pentru că niciun nume nu poate să-L reprezinte complet pe Dumnezeu Însuși și fiecare nume este capabil doar să reprezinte aspectul temporal al firii lui Dumnezeu într-o anumită epocă; tot ceea ce trebuie să facă este să Îi reprezinte lucrarea. De aceea, Dumnezeu poate alege orice nume care se potrivește firii Sale pentru a reprezenta întreaga epocă. Indiferent dacă este epoca lui Iahve sau epoca lui Isus, fiecare epocă este reprezentată de un nume. La sfârșitul Epocii Harului, epoca finală a sosit, iar Isus a venit deja. Cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Cum ar putea El încă să ia forma lui Isus printre oameni? Ai uitat că Isus nu era decât imaginea unui nazarinean? Ai uitat că Isus a fost doar Răscumpărătorul omenirii? Cum ar putea El să preia lucrarea cuceririi și desăvârșirii omului în zilele de pe urmă? Isus a plecat stând pe un nor alb – acesta este un lucru sigur – dar cum ar putea El să Se întoarcă pe un nor alb printre oameni și să fie numit în continuare Isus? Dacă El ar sosi într-adevăr pe un nor, cum ar putea omul să nu Îl recunoască? Nu L-ar recunoaște oamenii din întreaga lume? În acel caz, nu ar fi Isus Însuși Dumnezeu? În acel caz, imaginea lui Dumnezeu ar fi înfățișarea unui evreu și, în plus, ar fi aceeași pentru totdeauna. Isus a spus că El va sosi precum plecase, dar știi

adevărata semnificație a cuvintelor Sale? Se poate ca El să îi fi spus acestui grup al vostru? Tot ce știi este că El va sosi precum a plecat, stând pe un nor, dar știi exact cum Dumnezeu Însuși Își face lucrarea? Dacă ai fi cu adevărat în stare să vezi, atunci cum pot fi explicate cuvintele pe care le-a rostit Isus? El a spus: „Când Fiul Omului va veni în zilele de pe urmă, El Însuși nu va ști, îngerii nu vor ști, mesagerii din cer nu vor ști și întreaga omenire nu va ști. Doar Tatăl va ști, adică, doar Duhul va ști". Nici măcar Fiul Omului Însuși nu știe, totuși, tu ești capabil să vezi și să știi? Dacă ai fi fost capabil să știi și să vezi cu proprii tăi ochi, nu ar fi fost aceste cuvinte rostite în van? Și ce a spus Isus la acea vreme? „Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl. Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. […] Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!" Când vine acea zi, Fiul Omului Însuși nu o va ști. Fiul Omului se referă la trupul întrupat al lui Dumnezeu, o persoană normală și obișnuită. Nici chiar Însuși Fiul Omului nu știe, deci cum ai putea tu să știi? Isus a spus că El va sosi precum plecase. Nici chiar El Însuși nu știe când sosește, deci poate El să te anunțe dinainte? Ești în stare să Îi vezi sosirea? Nu este aceea o glumă? De fiecare dată când vine Dumnezeu pe pământ, El Își schimbă numele, genul, imaginea și lucrarea; El nu Își repetă lucrarea. El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi. Când El a venit înainte, a fost numit Isus; poate El, de data aceasta, când vine din nou, să fie numit în continuare Isus? Când El a venit înainte, era bărbat; poate El să fie bărbat din nou de data aceasta? Lucrarea Sa, când El a venit în timpul Epocii Harului, a fost de a fi răstignit; când vine din nou, poate El să răscumpere în continuare omenirea din păcat? Poate fi El răstignit din nou? Nu ar însemna asta că-Și repetă lucrarea? Nu știai că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Există aceia care spun că Dumnezeu

este imuabil. Este corect, dar se referă la imuabilitatea firii lui Dumnezeu și a esenței Sale. Schimbările numelui și lucrării Sale nu dovedesc faptul că esența Sa s-a schimbat; cu alte cuvinte, Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu și aceasta nu se va schimba niciodată. Dacă spui că lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci ar putea El să-Și termine planul de gestionare de 6000 de ani? Tu știi doar că Dumnezeu nu se schimbă niciodată, dar știi că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Dacă lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci cum ar fi putut El să conducă omenirea până în ziua de azi? Dacă Dumnezeu este imuabil, atunci cum de El a făcut deja lucrarea a două epoci? Lucrarea Sa niciodată nu încetează să meargă înainte, ceea ce înseamnă că firea Sa este dezvăluită treptat omului, și ceea ce este dezvăluit reprezintă firea Sa inerentă. La început, firea lui Dumnezeu era ascunsă de om, El niciodată nu Și-a dezvăluit în mod deschis firea către om, iar omul, pur și simplu, nu a avut cunoștințe despre El. Din această cauză, El Își folosește lucrarea pentru a dezvălui treptat firea Sa omului, dar a lucra în acest mod nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă în fiecare epocă. Nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă constant deoarece intențiile Sale se schimbă mereu. Mai degrabă, este faptul că, deoarece epocile lucrării Sale sunt diferite, Dumnezeu Își ia firea inerentă în ansamblul său și, pas cu pas, o dezvăluie omului, astfel încât omul să Îl poată cunoaște. Dar aceasta nu este în niciun caz dovada că Dumnezeu inițial nu are o anume fire sau că firea Lui s-a schimbat treptat odată cu trecerea epocilor – o astfel de interpretare ar fi falsă. Dumnezeu îi dezvăluie omului firea Sa inerentă și specifică – ceea ce este El – conform trecerii epocilor; lucrarea unei singure epoci nu poate exprima întreaga fire a lui Dumnezeu. Și astfel, cuvintele „Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi” se referă la lucrarea Sa, iar cuvintele „Dumnezeu este imuabil” se referă la ceea ce Dumnezeu are și este în mod

inerent. Indiferent de aceasta, tu nu poți face lucrarea de 6000 de ani să depindă de un singur punct sau să o definești prin cuvinte moarte. Astfel este prostia omului. Dumnezeu nu este atât de simplu pe cât își imaginează omul, iar lucrarea Sa nu poate zăbovi în nicio epocă. Iahve, de exemplu, nu poate întotdeauna să simbolizeze numele lui Dumnezeu; Dumnezeu poate, de asemenea, să Își facă lucrarea sub numele de Isus. Acesta este un semn că lucrarea lui Dumnezeu progresează întotdeauna.

Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și El nu va deveni niciodată Satana; Satana este întotdeauna Satana și nu va deveni niciodată Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu și măreția lui Dumnezeu nu se vor schimba niciodată. Esența Sa și ceea ce are și este El nu se vor schimba niciodată. Cât despre lucrarea Sa, totuși, aceasta întotdeauna progresează în direcția înainte, întotdeauna mergând mai profund, căci El este întotdeauna nou și niciodată vechi. În fiecare epocă, Dumnezeu Își ia un nou nume, în fiecare epocă El face o lucrare nouă și în fiecare epocă El permite ființelor Sale create să vadă noile Sale intenții și noua Sa fire. Dacă, într-o epocă nouă, oamenii nu văd exprimarea noii firi a lui Dumnezeu, nu L-ar răstigni ei mereu? Și făcând astfel, nu L-ar defini ei pe Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ar veni în trup doar ca bărbat, oamenii L-ar defini ca bărbat, ca Dumnezeul bărbaților, și nu L-ar considera niciodată drept Dumnezeul femeilor. Oamenii ar considera atunci că Dumnezeu are același gen ca bărbații, că Dumnezeu este conducătorul bărbaților – dar ce s-ar întâmpla atunci cu femeile? Aceasta este o nedreptate; nu este tratament preferențial? Dacă lucrurile ar sta așa, atunci toți aceia pe care Dumnezeu i-a mântuit ar fi bărbați ca El, și nu ar fi mântuită nicio femeie. Când Dumnezeu a creat omenirea, El l-a creat pe Adam și a creat-o pe Eva. El nu l-a creat doar pe Adam, ci a făcut atât pe bărbat, cât și pe femeie după asemănarea Sa. Dumnezeu nu este doar

Dumnezeul bărbaților – El este și Dumnezeul femeilor. Dumnezeu începe o nouă etapă a lucrării în zilele de pe urmă. El va dezvălui chiar mai mult din firea Lui, și nu va fi compasiunea și iubirea din timpul lui Isus. Din moment ce are o nouă lucrare de făcut, această nouă lucrare va fi însoțită de o nouă fire. Deci, dacă această lucrare ar fi făcută de Duh – dacă Dumnezeu nu devenea trup și, în schimb, Duhul vorbea direct prin intermediul tunetului, astfel încât omul nu avea niciun mod de a intra în contact cu El, ar putea omul să-I cunoască firea? Dacă ar fi doar Duhul care ar face lucrarea, atunci omul nu ar avea niciun mod de a ajunge să cunoască firea lui Dumnezeu. Oamenii pot contempla firea lui Dumnezeu cu proprii ochi doar atunci când El devine trup, când Cuvântul apare în trup și Își exprimă întreaga fire prin trup. Dumnezeu realmente și cu adevărat trăiește printre oameni. El este tangibil; omul chiar poate să interacționeze cu firea Sa, să interacționeze cu ceea ce are și este El; doar în acest mod poate omul să ajungă cu adevărat să Îl cunoască. În același timp, Dumnezeu a îndeplinit, de asemenea, lucrarea în care „Dumnezeu este Dumnezeul bărbaților și Dumnezeul femeilor” și a realizat toată lucrarea Sa în trup. El nu copiază lucrarea în cadrul niciunei epoci. Din moment ce zilele de pe urmă au sosit, El va face lucrarea pe care El o face în zilele de pe urmă și va dezvălui întreaga fire care este a Sa în zilele de pe urmă. Când se vorbește de zilele de pe urmă, aceasta se referă la o epocă separată, una în care Isus a spus că veți da cu siguranță peste dezastre și că veți întâmpina cutremure, foamete și molime care vor arăta că aceasta este o nouă epocă și că nu mai este Epoca Harului. Presupunând, așa cum spun oamenii, că Dumnezeu este mereu neschimbat, firea Sa este întotdeauna plină de iubire și milă, că El îl iubește pe om ca pe Sine Însuși și îi oferă fiecărui om mântuire și nu îl urăște niciodată pe om, ar putea lucrarea Sa să se termine vreodată? Când a venit Isus și a fost pironit pe cruce, sacrificându-Se pentru toți păcătoșii și oferindu-Se pe altar, El deja

finalizase lucrarea de răscumpărare și finalizase Epoca Harului. Deci, ce sens ar avea să repete lucrarea acelei epoci în timpul zilelor de pe urmă? Să facă același lucru nu ar reprezenta o negare a lucrării lui Isus? Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut lucrarea răstignirii când El a venit în această epocă, ci ar fi rămas iubitor și plin de milă, atunci ar fi putut El să finalizeze epoca? Ar putea un Dumnezeu iubitor și plin de milă să finalizeze epoca? În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui răzvrătirea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să se predea stăpânirii lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și răzvrătirea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru

lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

Lucrarea lui Dumnezeu în toată gestionarea Sa este perfect clară: Epoca Harului este Epoca Harului, iar zilele de pe urmă sunt zilele de pe urmă. Există diferențe distincte între fiecare epocă, căci în fiecare epocă Dumnezeu face o lucrare care este reprezentativă pentru acea epocă. Pentru că lucrarea zilelor de pe urmă trebuie făcută, trebuie să existe ardere, judecată, mustrare, mânie și distrugere pentru a pune capăt epocii. Zilele de pe urmă se referă la epoca finală. În timpul epocii finale, nu va pune Dumnezeu capăt epocii? Pentru a încheia epoca, Dumnezeu trebuie să aducă mustrare și judecată cu El. Doar în acest mod poate El să aducă sfârșitul epocii. Scopul lui Isus era ca omul să poată continua să supraviețuiască, să trăiască, și ca el să poată exista într-un mod mai bun. El l-a mântuit pe om de păcat, astfel încât el să poată înceta afundarea sa în

neînfrânare și să nu mai trăiască în infern și iad, și, mântuind omul de la infern și iad, Isus i-a permis să continue să trăiască. Acum, zilele de pe urmă au sosit. Dumnezeu va anihila omul și va distruge complet rasa umană, adică, El va transforma răzvrătirea omenirii. Din acest motiv, ar fi imposibil, cu firea iubitoare și plină de milă din trecut, ca Dumnezeu să încheie epoca sau să ducă la îndeplinire planul Său de gestionare de 6000 de ani. Fiecare epocă prezintă o reprezentare specială a firii lui Dumnezeu și fiecare epocă conține lucrarea care ar trebui făcută de Dumnezeu. Deci, lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși în fiecare epocă conține expresia firii Sale adevărate și, atât numele Său, cât și lucrarea pe care o face El, se schimbă împreună cu epoca – toate sunt noi. În timpul Epocii Legii, lucrarea de îndrumare a omenirii a fost făcută sub numele de Iahve, iar prima etapă a lucrării a fost inițiată pe pământ. În această etapă, lucrarea a constat în construirea templului și a altarului și utilizarea legii pentru a ghida poporul lui Israel și a lucra în mijlocul său. Prin îndrumarea poporului lui Israel, El a lansat o bază pentru lucrarea Sa pe pământ. De la această bază, El Și-a extins lucrarea dincolo de Israel, ceea ce înseamnă că, începând din Israel, El Și-a extins lucrarea în afară, astfel încât următoarele generații au ajuns să cunoască treptat faptul că Iahve era Dumnezeu și că Iahve a fost Cel care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și că Iahve a fost Cel care a făcut toate ființele create. El Și-a răspândit lucrarea prin poporul lui Israel în afară, dincolo de el. Ținutul lui Israel a fost primul loc sfânt al lucrării lui Iahve pe pământ și a fost locul unde Dumnezeu a mers să lucreze mai întâi pe pământ. Aceea a fost lucrarea Epocii Legii. În timpul Epocii Harului, Isus a fost Dumnezeul care a mântuit omul. Ceea ce El era și avea era har, iubire, milă, indulgență, răbdare, umilință, grijă și toleranță, și o mare parte din lucrarea pe care a făcut-o El a fost de dragul răscumpărării omului. Firea Sa era una plină de milă și iubire și, deoarece

El era milos și iubitor, El a trebuit să fie răstignit pe cruce pentru om, pentru a arăta că Dumnezeu îl iubea pe om ca pe Sine Însuși, atât de mult încât S-a oferit pe Sine în totalitatea Sa. În timpul Epocii Harului, numele lui Dumnezeu era Isus, adică, Dumnezeu era un Dumnezeu care a mântuit omul și El era un Dumnezeu milos și iubitor. Dumnezeu era cu omul. Iubirea Sa, mila Sa și mântuirea Sa însoțeau absolut fiecare persoană. Doar prin acceptarea numelui de Isus și a prezenței Sale a putut omul să câștige pace și bucurie, să primească binecuvântarea Sa, harurile Sale vaste și numeroase și mântuirea Sa. Prin răstignirea lui Isus, toți aceia care L-au urmat au primit mântuire și li s-au iertat păcatele. În timpul Epocii Harului, Isus era numele lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, lucrarea Epocii Harului era făcută în principal sub numele de Isus. În timpul Epocii Harului, Dumnezeu era numit Isus. El a preluat o etapă de lucrare nouă dincolo de Vechiul Testament și lucrarea Sa s-a încheiat cu răstignirea. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale. De aceea, în timpul Epocii Legii, Iahve era numele lui Dumnezeu, iar în Epoca Harului numele lui Isus Îl reprezenta pe Dumnezeu. În timpul zilelor de pe urmă, numele Său este Dumnezeu Atotputernic – Cel Atotputernic, care Își folosește puterea pentru a îndruma omul, a cuceri omul și a dobândi omul, iar în cele din urmă, să finalizeze epoca. În fiecare epocă, la fiecare etapă a lucrării Sale, firea lui Dumnezeu este evidentă.

La început, îndrumarea omului în timpul Epocii Legii din Vechiul Testament a fost precum îndrumarea vieții unui copil. Omenirea de la început a fost nou-născută de Iahve; ei erau israeliții. Nu înțelegeau cum să se teamă de Dumnezeu sau cum să trăiască pe pământ. Ceea ce înseamnă că Iahve a creat omenirea, adică El i-a creat pe Adam și pe Eva, dar El nu le-a dat abilitățile de a înțelege cum să se teamă de Iahve sau cum să urmeze legile lui Iahve pe pământ. Fără îndrumarea directă a lui Iahve, nimeni nu

putea ști asta direct, căci la început omul nu avea astfel de abilități. Omul știa doar că Iahve era Dumnezeu, dar despre cum să se teamă de El, ce tip de comportament ar putea fi considerat teamă față de El, cu ce fel de minte trebuia cineva să se teamă de El sau ce să ofere de teamă față de El: omul chiar nu avea nicio idee. Omul știa doar cum să se bucure de ceea ce se poate bucura între toate lucrurile create de Iahve, dar cât despre ce tip de viață pe pământ era demnă de o ființă creată, omul habar nu avea. Fără cineva care să o instruiască, fără cineva care să o îndrume personal, această omenire nu ar fi dus niciodată o viață corespunzătoare omenirii, ci ar fi fost ținută prizonieră pe furiș de către Satana. Iahve a creat omenirea, adică, El a creat strămoșii omenirii, pe Eva și pe Adam, dar El nu le-a acordat mai departe intelect sau înțelepciune. Deși ei deja trăiau pe pământ, nu înțelegeau aproape nimic. Și astfel, lucrarea lui Iahve în crearea omenirii a fost doar pe jumătate terminată și era departe de a fi finalizată. El formase doar un model al omului din lut și îi dăduse suflarea Sa, dar fără a acorda omului suficientă înclinație pentru a se teme de El. La început, omul nu avea o inimă cu frică sau spaimă de El. Omul știa doar cum să asculte de cuvintele Sale, dar era ignorant față de cunoașterea de bază referitoare la viața pe pământ și față de regulile normale ale vieții umane. Și astfel, deși Iahve a creat bărbatul și femeia și a încheiat proiectul de șapte zile, El nu a finalizat în niciun caz crearea omului, căci omul nu era decât o carcasă și îi lipsea realitatea de a fi uman. Omul știa doar că Iahve era Cel care a creat omenirea, dar el nu avea nici cea mai mică idee despre cum să respecte cuvintele sau legile lui Iahve. Și astfel, după ce omenirea a luat ființă, lucrarea lui Iahve era departe de a se fi terminat. El încă trebuia să îndrume pe deplin omenirea pentru a veni înaintea Lui, pentru ca ei să poată trăi pe pământ împreună și să se teamă de El și pentru ca ei să poată, cu îndrumarea Sa, să pășească pe calea dreaptă a unei vieți normale omenești

pe pământ. Doar astfel a fost complet terminată lucrarea care fusese în principal condusă sub numele de Iahve; adică, doar astfel a fost complet încheiată lucrarea lui Iahve de creare a lumii. Și astfel, după ce a creat omenirea, El a trebuit să ghideze viața omenirii pe pământ pentru câteva mii de ani, pentru ca omenirea să poată să respecte decretele și legile Sale și să participe la toate activitățile unei vieți normale omenești pe pământ. Doar atunci a fost lucrarea lui Iahve complet terminată. El a preluat această lucrare după crearea omenirii și a continuat-o până în epoca lui Iacob, când a transformat pe cei doisprezece fii ai lui Iacob în cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Începând cu acel moment, tot poporul lui Israel a devenit rasa umană care era oficial condusă de El pe pământ, iar Israel a devenit locația specifică pe pământ unde El Își făcea lucrarea. Iahve a făcut acești oameni primul grup de oameni asupra căruia El Și-a îndeplinit oficial lucrarea pe pământ și El a făcut întreg ținutul lui Israel drept punctul de origine al lucrării Sale, folosindu-i ca început al unei lucrări și mai mari, astfel încât toți oamenii născuți din El pe pământ să știe cum să se teamă de El și cum să trăiască pe pământ. Și astfel, faptele israeliților au devenit un exemplu de urmat de către oamenii neamurilor, și ceea ce a fost spus printre oamenii lui Israel au devenit cuvintele ascultate de oamenii neamurilor. Căci ei au fost primii care au primit legile și poruncile lui Iahve și astfel, de asemenea, ei au fost primii care au cunoscut cum să se teamă de căile lui Iahve. Ei au fost strămoșii rasei umane care au știut căile lui Iahve, precum și reprezentanții rasei umane aleși de Iahve. Când a sosit Epoca Harului, Iahve nu a mai îndrumat omul în acest mod. Omul păcătuise și se predase păcatului și, astfel, El a început să salveze omul de la păcat. În acest mod, El i-a reproșat omului până ce omul a fost scăpat complet de păcat. În zilele de pe urmă, omul s-a afundat până la un asemenea nivel de neînfrânare încât lucrarea acestei etape poate fi îndeplinită doar prin judecată și

mustrare. Doar în acest mod poate fi îndeplinită lucrarea. Aceasta a fost lucrarea mai multor epoci. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Își folosește numele, lucrarea și diferitele imagini ale lui Dumnezeu ca să despartă epoca de epocă și să facă tranziția între ele; numele lui Dumnezeu și lucrarea Sa reprezintă epoca Sa și lucrarea Sa în fiecare epocă. Presupunând că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare epocă este întotdeauna aceeași și că El este numit întotdeauna cu același nume, cum L-ar cunoaște omul? Dumnezeu trebuie să fie numit Iahve și, în afară de un Dumnezeu numit Iahve, oricine numit cu alt nume nu este Dumnezeu. Sau Dumnezeu poate fi doar Isus și, în afară de numele de Isus, El nu poate fi numit cu niciun alt nume; în afară de Isus, Iahve nu este Dumnezeu, și nici Dumnezeu Atotputernic nu este Dumnezeu. Omul crede că este adevărat că Dumnezeu este atotputernic, dar Dumnezeu este un Dumnezeu care este cu omul și El trebuie numit Isus, căci Dumnezeu este cu omul. A face aceasta înseamnă a te conforma dogmei și a-L restrânge pe Dumnezeu la un anumit domeniu. Astfel, în fiecare epocă, lucrarea pe care o face Dumnezeu, numele cu care este El numit și imaginea pe care Și-o asumă – lucrarea pe care o face El în cadrul fiecărei etape până astăzi – acestea nu urmează un singur regulament și nu sunt supuse niciunei limitări. El este Iahve, dar El este și Isus, precum și Mesia și Dumnezeu Atotputernic. Lucrarea sa poate suferi o transformare treptată, cu schimbări corespunzătoare în numele Său. Nu doar un singur nume Îl poate reprezenta complet, ci toate numele cu care este numit El pot să-L reprezinte, iar lucrarea pe care El o face în fiecare epocă reprezintă firea Sa. Să presupunem că, atunci când sosesc zilele de pe urmă, Dumnezeul pe care Îl privești tu este tot Isus și El, în plus, stă pe un nor alb și încă are înfățișarea lui Isus, iar cuvintele pe care le rostește El sunt în continuare cuvintele lui Isus: „Ar trebui să vă iubiți vecinul ca pe voi înșivă, ar trebui să postiți și să vă rugați, să vă iubiți dușmanii precum vă prețuiți

propria viață, să fiți indulgenți cu alții și să fiți răbdători și umili. Trebuie să faceți toate aceste lucruri înainte să puteți deveni ucenicii Mei. Și, făcând toate aceste lucruri, puteți intra în împărăția Mea". Nu ar aparține aceasta lucrării din Epoca Harului? Ceea ce spune El nu ar fi calea Epocii Harului? Cum v-ați simți dacă ați auzi aceste cuvinte? Nu ați simți că aceasta este tot lucrarea lui Isus? Nu ar însemna aceasta copierea sa? Ar putea omul să se bucure de aceasta? Ați simți că lucrarea lui Dumnezeu poate rămâne doar cum este acum și că nu poate progresa mai mult. El are doar atât de multă putere și nu mai există o nouă lucrare de făcut, iar El Și-a dus puterile până la limită. Acum două mii de ani a fost Epoca Harului și, două mii de ani mai târziu, El încă propovăduiește calea Epocii Harului și încă le spune oamenilor să se căiască. Oamenii ar spune: „Dumnezeule, Tu ai doar atât de multă putere. Am crezut că Tu ești așa de înțelept și, totuși, Tu cunoști doar indulgență și ești preocupat doar de răbdare. Tu știi doar cum să-Ți iubești dușmanul și nimic mai mult". În mintea omului, Dumnezeu ar fi pentru totdeauna așa cum era în Epoca Harului, iar omul ar crede întotdeauna că Dumnezeu este iubitor și milos. Crezi că lucrarea lui Dumnezeu va călca întotdeauna pe același pământ vechi? Și astfel, în această etapă a lucrării Sale, El nu va fi răstignit și, tot ceea ce vedeți și atingeți va fi diferit de orice v-ați imaginat și de orice ați auzit voi. Astăzi, Dumnezeu nu interacționează cu fariseii, nici nu îi permite lumii să cunoască, iar aceia care Îl cunosc sunteți doar voi care Îl urmați, căci El nu va fi răstignit din nou. În timpul Epocii Harului, Isus a predicat în mod deschis în întreg ținutul pentru lucrarea Sa de evanghelizare. El a interacționat cu fariseii de dragul lucrării Sale de răstignire; dacă El nu ar fi interacționat cu fariseii și cei de la putere nu L-ar fi cunoscut niciodată, cum ar fi putut El să fie condamnat și apoi trădat și răstignit pe cruce? Și astfel, El a interacționat cu fariseii de dragul răstignirii. Astăzi, El Își face lucrarea în secret pentru a

evita testările. În cele două întrupări ale lui Dumnezeu, lucrarea și semnificația sunt diferite și împrejurările sunt, de asemenea, diferite, deci, cum ar putea lucrarea pe care o face El să fie cu totul la fel?

Poate numele lui Isus – „Dumnezeu cu noi" – să reprezinte firea lui Dumnezeu în ansamblul Său? Poate să Îl definească complet pe Dumnezeu? Dacă omul spune că Dumnezeu poate fi numit doar Isus și nu poate avea alt nume pentru că Dumnezeu nu Își poate schimba firea Sa, aceste cuvinte sunt într-adevăr o blasfemie! Crezi că numele Isus, Dumnezeu cu noi, de unul singur Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în ansamblul Său? Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Atât de multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este atât de măreț! Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este atât de minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este atât de îmbelșugată, iar limbajul omului atât de secătuit. Un anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu

în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu I se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu”. Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea, împresurată de contradicții, căci omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă „Ce nume mai exact folosești Tu?”, le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!” Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună înglobare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși

incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – o ființă creată – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este atât de înțelept, atât de preamărit, atât de minunat, atât de tainic, atât de atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse, poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

Dumnezeu, fiind Cel mai măreț din tot universul și în tărâmul de deasupra, ar putea El să Se explice complet folosind imaginea unui trup? Dumnezeu îmbracă acest trup pentru a face o etapă a lucrării Sale. Nu există nicio semnificație anume pentru această imagine a trupului, nu are legătură cu trecerea epocilor, nici nu are nimic de-a face cu firea lui Dumnezeu. De ce nu a permis Isus ca imaginea Lui să rămână? De ce nu l-a lăsat pe om să-I picteze imaginea pentru a putea fi transmisă mai departe generațiilor următoare? De ce nu le-a permis oamenilor să recunoască faptul că imaginea Sa era imaginea lui Dumnezeu? Deși imaginea omului a fost creată după asemănarea lui Dumnezeu, ar fi fost posibil ca înfățișarea

omului să reprezinte imaginea înălțătoare a lui Dumnezeu? Când Dumnezeu devine trup, El doar coboară din ceruri într-un anumit trup. Este Duhul Său care coboară în trup, prin care El face lucrarea Duhului. Duhul este Cel care este exprimat în trup și Duhul este Cel care face lucrarea Sa în trup. Lucrarea făcută în trup reprezintă complet Duhul, iar trupul este de dragul lucrării, dar aceea nu înseamnă că imaginea trupului este un substitut pentru adevărata imagine a lui Dumnezeu Însuși; acesta nu este scopul sau semnificația lui Dumnezeu devenit trup. El devine trup doar pentru ca Duhul să găsească un loc pe potriva lucrării Sale în care să stea, să Își realizeze mai bine lucrarea în trup, astfel încât oamenii să Îi poată vedea faptele, să-I înțeleagă firea, să Îi audă cuvintele și să cunoască minunea lucrării Sale. Numele său reprezintă firea Sa, lucrarea Sa reprezintă identitatea Sa, dar El nu a spus niciodată că înfățișarea trupului său reprezintă imaginea Lui; aceea este doar o noțiune a omului. Și astfel, aspectele esențiale ale întrupării lui Dumnezeu sunt numele Său, lucrarea Sa, firea Sa și genul Său. Acestea sunt utilizate pentru a reprezenta gestionarea Sa în această epocă. Înfățișarea Sa în trup nu are legătură cu gestionarea Sa, fiind doar de dragul lucrării Sale la acea vreme. Totuși, este imposibil ca Dumnezeu întrupat să nu aibă nicio înfățișare anume și, astfel, El alege familia corespunzătoare pentru a determina înfățișarea Lui. Dacă înfățișarea lui Dumnezeu ar avea o semnificație reprezentativă, atunci toți aceia care posedă trăsături faciale asemănătoare cu ale Lui L-ar reprezenta, de asemenea, pe Dumnezeu. Nu ar fi aceea o greșeală extraordinară? Portretul lui Isus a fost pictat de către om pentru ca omul să I se poată închina. La acea vreme, Duhul Sfânt nu a dat instrucțiuni speciale și, astfel, omul a transmis acel portret imaginat până astăzi. De fapt, conform intenției inițiale a lui Dumnezeu, omul nu ar fi trebuit să facă aceasta. Doar zelul omului a făcut ca portretul lui Isus să rămână până în ziua de azi.

Dumnezeu este Duh și omul nu va fi niciodată capabil să cuprindă tot ceea ce este imaginea Sa în analiza finală. Imaginea Sa poate fi reprezentată doar de firea Sa. Cât despre înfățișarea nasului Său, a ochilor Săi și a părului Său, acestea sunt dincolo de capacitatea ta de a înțelege. Când Ioan a avut revelația, el a privit imaginea Fiului Omului: din gura Lui ieșea o sabie cu două tăișuri, ochii Lui erau ca flăcările focului, capul și părul Său erau albe precum lâna, picioarele Sale erau precum bronzul șlefuit și exista un brâu de aur în jurul pieptului Său. Deși cuvintele sale erau extrem de însuflețite, imaginea lui Dumnezeu pe care el a descris-o nu era imaginea unei ființe create. Ceea ce a văzut el era doar o viziune și nu era imaginea unei persoane din lumea materială. Ioan văzuse o viziune, dar el nu fusese martor al adevăratei înfățișări a lui Dumnezeu. Imaginea trupului întrupat al lui Dumnezeu, fiind imaginea unei ființe create, este incapabilă de a reprezenta firea lui Dumnezeu în ansamblul Său. Când Iahve a creat omenirea, El a spus că a făcut-o după propriul Său chip, și a creat bărbatul și femeia. La acea vreme, El a spus că i-a făcut pe bărbat și pe femeie după imaginea lui Dumnezeu. Deși imaginea omului se aseamănă cu imaginea lui Dumnezeu, aceasta nu poate fi interpretată ca însemnând că înfățișarea omului este imaginea lui Dumnezeu. Nici nu poți folosi limbajul omenirii pentru a rezuma complet imaginea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este atât de înalt, atât de măreț, atât de minunat și de nepătruns!

Când Isus a venit să Își facă lucrarea, a fost sub îndrumarea Duhului Sfânt; El a făcut cum a dorit Duhul Sfânt, și nu conform Epocii Legii din Vechiul Testament sau conform lucrării lui Iahve. Deși lucrarea pe care a venit să o facă Isus nu a fost de a respecta legile lui Iahve sau poruncile lui Iahve, sursa Lor era una și aceeași. Lucrarea pe care Isus a făcut-o a reprezentat numele lui Isus și a reprezentat Epoca Harului; cât despre lucrarea făcută de Iahve, aceasta L-a reprezentat pe Iahve și a reprezentat

Epoca Legii. Lucrarea Lor a fost lucrarea unui singur Duh în două epoci diferite. Lucrarea pe care a făcut-o Isus a putut să reprezinte doar Epoca Harului, iar lucrarea pe care a făcut-o Iahve a putut să reprezinte doar Epoca Legii din Vechiul Testament. Iahve doar i-a îndrumat pe oamenii din Israel și Egipt și toate națiunile de dincolo de Israel. Lucrarea lui Isus în Epoca Harului din Noul Testament a fost lucrarea lui Dumnezeu sub numele de Isus, în timp ce El îndruma epoca. Dacă spui că lucrarea lui Isus se baza pe cea a lui Iahve, că El nu a inițiat nicio lucrare nouă și că tot ceea ce a făcut El era conform cuvintelor lui Iahve, conform lucrării lui Iahve și profețiilor lui Isaia, atunci Isus nu ar fi Dumnezeu devenit trup. Dacă El Și-ar fi desfășurat lucrarea în acest mod, El ar fi fost un apostol sau un lucrător al Epocii Legii. Dacă este așa cum spui tu, atunci Isus nu ar fi putut să înceapă o nouă epocă, nici nu ar fi putut să facă o altă lucrare. În același mod, Duhul Sfânt trebuie să-Și facă lucrarea în principal prin Iahve, și, în afară de Iahve, Duhul Sfânt nu ar fi putut să facă nicio lucrare nouă. Este greșit ca omul să înțeleagă lucrarea lui Isus în acest mod. Dacă omul consideră că lucrarea făcută de Isus a fost săvârșită conform cuvintelor lui Iahve și profețiilor lui Isaia, atunci Isus a fost Dumnezeu întrupat sau a fost unul dintre profeți? Conform acestei perspective, nu ar exista o Epocă a Harului, iar Isus nu ar fi întruparea lui Dumnezeu, căci lucrarea pe care a făcut-o El nu ar putea reprezenta Epoca Harului și ar putea reprezenta doar Epoca Legii din Vechiul Testament. Ar putea fi doar o nouă epocă în care Isus a venit pentru a face o lucrare nouă, pentru a lansa o nouă epocă, pentru a depăși lucrarea făcută anterior în Israel și pentru a-Și efectua lucrarea nu în conformitate cu lucrarea făcută de Iahve în Israel sau cu vechile Sale reguli, ori în conformitate cu vreun regulament, ci, mai degrabă, să facă noua lucrare pe care El ar trebui să o facă. Dumnezeu Însuși vine să înceapă epoca, iar Dumnezeu Însuși vine să aducă sfârșitul

epocii. Omul este incapabil de a face lucrarea începerii epocii și finalizării acesteia. Dacă Isus nu ar fi finalizat lucrarea lui Iahve după ce a venit, atunci aceea ar fi fost dovada că El a fost doar un om și că era incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Tocmai pentru că Isus a venit și a încheiat lucrarea lui Iahve, a continuat lucrarea lui Iahve și, în plus, Și-a îndeplinit propria lucrare, o nouă lucrare, dovedește că aceasta era o nouă epocă și că Isus era Dumnezeu Însuși. Ei au săvârșit două etape total diferite ale lucrării. O etapă a fost îndeplinită în templu, iar cealaltă în afara templului. O etapă a fost de a conduce viața omului conform legii, iar cealaltă a fost de a oferi o jertfă de păcat. Aceste două etape ale lucrării au fost diferite în mod considerabil; aceasta desparte noua epocă de cea veche și este absolut corect a spune că sunt două epoci diferite. Locația lucrării Lor a fost diferită, conținutul lucrării Lor a fost diferit, iar obiectivul lucrării Lor a fost diferit. Astfel, ele pot fi împărțite în două epoci: Noul și Vechiul Testament, adică epocile vechi și cele noi. Când a venit Isus, El nu S-a dus la Templu, ceea ce dovedește că epoca lui Iahve se încheiase. El nu a intrat în templu deoarece lucrarea lui Iahve în templu se terminase și nu trebuia să fie făcută din nou, iar să o facă din nou ar fi însemnat să o repete. Doar prin părăsirea templului, prin începerea unei noi lucrări și lansarea unei noi căi în afara templului a putut El să aducă la apogeu lucrarea lui Dumnezeu. Dacă El nu ar fi ieșit din templu pentru a-Și face lucrarea, lucrarea lui Dumnezeu ar fi stagnat pe fundația templului și nu ar fi existat niciodată schimbări noi. Și astfel, când Isus a venit, nu a intrat în templu și nu Și-a făcut lucrarea în templu. El Și-a făcut lucrarea în afara templului și, conducându-i pe discipoli, Și-a desfășurat liber lucrarea. Plecarea lui Dumnezeu de la templu pentru a-Și face lucrarea a însemnat că Dumnezeu avea un nou plan. Lucrarea Sa urma să se desfășoare în afara templului și să fie o nouă lucrare, neîngrădită în punerea sa în aplicare. De îndată ce Isus a ajuns, El a

finalizat lucrarea lui Iahve din timpul epocii Vechiului Testament. Deși Ei erau cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut sub un nume, El reprezintă o epocă și El lansează o nouă cale; și cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare de 6000 de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să lanseze noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări. Din clipă în clipă, Duhul lui Dumnezeu face o nouă lucrare, neagățându-Se niciodată de vechile căi sau reguli. Și nici lucrarea Sa nu s-a oprit niciodată, ci se întâmplă cu fiecare moment care trece. Dacă spui că lucrarea Duhului Sfânt este imuabilă, atunci de ce le-a cerut Iahve preoților să-L slujească în templu; totuși, Isus nu a intrat în templu în ciuda faptului că, atunci când a venit, oamenii au spus, de asemenea, că El era marele preot și că era din casa lui David și, în plus, marele preot și marele Împărat? Și de ce nu a oferit El jertfe? Să intre în templu sau să nu intre în templu – nu este aceasta lucrarea lui Dumnezeu Însuși? Dacă, așa cum își imaginează omul, Isus va veni din nou și, în zilele de pe urmă, va fi numit tot Isus, și tot va veni pe un nor alb, pogorându-Se printre oameni în chipul lui Isus, nu ar fi aceea o repetare a lucrării Sale? Este Duhul Sfânt în stare să Se agațe de ceea ce este vechi? Tot ceea ce crede omul sunt noțiuni și tot

ceea ce înțelege omul este conform înțelesului literal și, de asemenea, conform imaginației sale; ele sunt în dezacord cu principiile lucrării Duhului Sfânt și nu sunt în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ar lucra în acel mod; Dumnezeu nu este atât de nesăbuit și stupid, iar lucrarea Sa nu este atât de simplă precum îți imaginezi. Pe baza a tot ceea ce își imaginează omul, Isus va veni stând pe un nor alb și va coborî în mijlocul vostru. Voi Îl veți privi pe El, care, stând pe un nor, vă va spune că este Isus. Voi veți vedea, de asemenea, urmele cuielor din palmele Sale și Îl veți cunoaște ca fiind Isus. Iar El vă va mântui din nou și va fi Dumnezeul vostru măreț. El vă va mântui, vă va oferi un nou nume și vă va da fiecăruia o piatră albă, după care vi se va permite să intrați în împărăția cerurilor și să fiți primiți în paradis. Nu sunt astfel de credințe noțiunile omului? Dumnezeu lucrează conform noțiunilor omului sau contrar acestora? Nu toate noțiunile omului provin de la Satana? Nu toți oamenii au fost corupți de Satana? Dacă Dumnezeu Și-ar face lucrarea conform noțiunilor omului, nu ar deveni El atunci Satana? Nu ar fi El la fel ca ființele create? Din moment ce ființele create au fost atât de corupte de Satana încât omul a devenit întruparea Satanei, dacă Dumnezeu ar lucra conform lucrurilor Satanei, nu ar fi El atunci în cârdășie cu Satana? Cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Prin urmare, Dumnezeu nu ar lucra niciodată conform noțiunilor omului și nu ar lucra niciodată în modurile pe care ți le imaginezi tu. Există aceia care zic că Dumnezeu Însuși a spus că va sosi pe un nor. Este adevărat că Dumnezeu Însuși a spus astfel, dar nu știi că niciun om nu poate înțelege tainele lui Dumnezeu? Nu știi că niciun om nu poate explica cuvintele lui Dumnezeu? Ești sigur, dincolo de orice îndoială, că ai fost luminat și iluminat de către Duhul Sfânt? Cu siguranță, nu era Duhul Sfânt care ți-a arătat într-un mod așa direct? A fost Duhul Sfânt Cel care te-a instruit, sau propriile tale noțiuni te-au condus spre a

crede astfel? Ai zis: „Aceasta a fost spusă de Dumnezeu Însuși”. Dar nu putem utiliza propriile noastre noțiuni și propriile noastre minți pentru a măsura cuvintele lui Dumnezeu. Cât despre cuvintele spuse de Isaia, poți explica cu absolută siguranță cuvintele sale? Îndrăznești să explici cuvintele sale? Din moment ce nu îndrăznești să explici cuvintele lui Isaia, de ce îndrăznești să explici cuvintele lui Isus? Cine este mai înălțat: Isus sau Isaia? Din moment ce răspunsul este Isus, de ce explici cuvintele rostite de Isus? Ți-ar spune Dumnezeu dinainte despre lucrarea Sa? Nicio singură ființă creată nu poate ști, nici măcar mesagerii din ceruri, nici Fiul Omului, deci cum ai putea să știi tu? Omul are prea multe lipsuri. Ceea ce este esențial pentru voi este să cunoașteți cele trei etape ale lucrării. De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu. Acum, se cuvine să înțelegi că toată lucrarea din prima etapă și până astăzi este lucrarea unui singur Dumnezeu, lucrarea unui singur Duh. În privința aceasta nu poate exista nicio îndoială.

Taina întrupării (1)

În Epoca Harului, Ioan a pregătit calea pentru Isus. Ioan nu a putut să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, ci pur și simplu a îndeplinit datoria omului. Deși Ioan a fost înainte-mergătorul Domnului, nu a putut să-L reprezinte pe Dumnezeu; a fost doar un om folosit de Duhul Sfânt. După ce Isus a fost botezat, Duhul Sfânt S-a coborât peste El, ca un porumbel. Apoi, El Și-a început lucrarea, adică a început să facă lucrarea de slujire a lui Hristos. De aceea Și-a asumat identitatea lui Dumnezeu, căci de la Dumnezeu venea El. Indiferent de cum era credința Lui înainte de aceasta – poate că a fost slabă câteodată sau puternică uneori – totul aparținea vieții umane obișnuite pe care El a dus-o înainte să-Și facă lucrarea de slujire. După ce a fost botezat (adică uns), puterea și slava lui Dumnezeu I-au fost imediat alături și, astfel, El a început să-Și facă lucrarea de slujire. Putea să facă semne și minuni, să săvârșească miracole și avea putere și autoritate, căci El lucra direct în numele lui Dumnezeu Însuși; El făcea lucrarea Duhului în locul Lui și exprima vocea Duhului. Prin urmare, El era Dumnezeu Însuși; acest lucru este de netăgăduit. Ioan a fost cineva folosit de Duhul Sfânt. Nu putea și nici nu era posibil pentru el să-L reprezinte pe Dumnezeu. Dacă și-ar fi dorit să o facă, Duhul Sfânt nu i-ar fi permis, căci el nu putea să facă lucrarea pe care Dumnezeu Însuși intenționa să o săvârșească. Poate că în el erau multe care țineau de voința omului sau ceva care era deviant; în niciun caz nu putea el să-L reprezinte nemijlocit pe Dumnezeu. Greșelile și absurditatea lui îl reprezentau doar pe el, dar lucrarea lui era reprezentativă pentru Duhul Sfânt. Totuși, nu poți spune că el, în deplinătatea lui, Îl reprezenta pe Dumnezeu. Ar putea denaturările lui să-L reprezinte, de asemenea, pe Dumnezeu? E normal să existe denaturări în reprezentarea omului, dar dacă există deviații în reprezentarea lui

Dumnezeu, atunci asta nu L-ar dezonora pe Dumnezeu? Nu ar fi aceea o hulă împotriva Duhului Sfânt? Duhul Sfânt nu îi permite cu ușurință omului să stea în locul lui Dumnezeu, chiar dacă el este exaltat de alții. Dacă el nu este Dumnezeu, nu va putea să nu se clintească la final. Duhul Sfânt nu permite omului să-L reprezinte pe Dumnezeu după placul omului! De exemplu, Duhul Sfânt a fost martorul lui Ioan și tot Duhul Sfânt l-a dezvăluit ca fiind cel care a netezit calea pentru Isus, dar lucrarea făcută asupra lui de Duhul Sfânt a fost bine măsurată. Tot ce i s-a cerut lui Ioan a fost să fie pregătitorul căii pentru Isus, să netezească calea pentru El. Adică, Duhul Sfânt doar i-a sprijinit lucrarea de a pregăti calea și i-a permis doar să facă o astfel de lucrare – nu i s-a permis să facă o altă lucrare. Ioan l-a reprezentat pe Ilie și el a reprezentat un profet care a pregătit calea. Duhul Sfânt l-a sprijinit în aceasta; atât timp cât lucrarea lui a fost aceea de a pregăti calea, Duhul Sfânt l-a sprijinit. Totuși, dacă ar fi pretins că este Dumnezeu Însuși și ar fi spus că a venit să termine lucrarea de răscumpărare, Duhul Sfânt ar fi trebuit să-l disciplineze. Oricât de mare a fost lucrarea lui Ioan și cu toate că a fost sprijinită de Duhul Sfânt, nu a fost fără limite. Având în vedere că Duhul Sfânt i-a sprijinit într-adevăr lucrarea, puterea dată lui la acea vreme se limita la netezirea căii. El nu a putut face nicio altă lucrare, pentru că el era doar Ioan, cel care a netezit calea, și nu Isus. Prin urmare, mărturia Duhului Sfânt este esențială, dar lucrarea pe care Duhul Sfânt îi permite omului să o facă este și mai importantă. Nu primise Ioan mărturie răsunătoare la acea vreme? Nu a fost și lucrarea lui importantă? Însă lucrarea pe care a făcut-o nu a putut să o depășească pe aceea a lui Isus, căci nu era decât un om folosit de Duhul Sfânt și nu putea să-L reprezinte direct pe Dumnezeu, așa că lucrarea făcută de el era limitată. După ce a terminat lucrarea de pregătire a căii, Duhul Sfânt nu i-a

mai susținut mărturia, nu l-a urmat nicio nouă lucrare, și a plecat când a început lucrarea lui Dumnezeu Însuși.

Există unii care sunt posedați de duhuri rele și strigă în gura mare „Eu sunt Dumnezeu!” Totuși, în cele din urmă, ei sunt descoperiți, căci greșesc în privința lucrului pe care îl reprezintă. Ei îl reprezintă pe Satana și Duhul Sfânt nu le acordă nicio atenție. Oricât de mult te-ai exalta sau oricât de hotărât ai striga, ești tot o ființă creată, și una care îi aparține Satanei. Eu nu strig niciodată „Sunt Dumnezeu, sunt Fiul iubit al lui Dumnezeu!” Dar lucrarea pe care o fac este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să strig? Exaltarea nu este necesară. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să-I dea un statut sau un titlu onorific: lucrarea Lui Îi reprezentă identitatea și statutul. Înainte de botezul Său, nu era Isus Dumnezeu Însuși? Nu era El întruparea lui Dumnezeu? Cu siguranță nu se poate spune că abia după ce a primit mărturie a devenit singurul Fiu al lui Dumnezeu? Cu mult înainte ca El să-Și înceapă lucrarea, nu exista deja un om pe nume Isus? Tu nu ești în stare să deschizi noi căi sau să reprezinți Duhul. Nu poți exprima lucrarea Duhului sau cuvintele pe care le rostește. Nu ești în stare să faci lucrarea lui Dumnezeu Însuși și pe cea a Duhului ești incapabil să o faci. Înțelepciunea, minunația și caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu și întreaga fire prin care Dumnezeu îl mustră pe om – toate acestea îți depășesc capacitatea de exprimare. Prin urmare, ar fi inutil să încerci să pretinzi a fi Dumnezeu; ai avea numai numele, și nimic din esență. Dumnezeu Însuși a venit, dar nimeni nu-L recunoaște, totuși Își continuă lucrarea și o face astfel în reprezentarea Duhului. Nu contează dacă Îi spui om sau Dumnezeu, Domnul sau Hristos sau dacă Îi spui soră. Însă lucrarea pe care o face El este aceea a Duhului și reprezintă lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Lui nu Îi pasă de numele prin care I se adresează omul. Poate numele acela să-I determine lucrarea? Indiferent de cum Îi spui, în

ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, El este întruparea Duhului lui Dumnezeu; El reprezintă Duhul, de care este aprobat. Dacă nu ești în stare să faci loc pentru o nouă epocă, să pui capăt celei vechi, să anunți una nouă sau să faci o nouă lucrare, atunci nu poți fi numit Dumnezeu!

Nici măcar un om care este folosit de Duhul Sfânt nu poate să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși. Aceasta nu este doar pentru a spune că un astfel de om nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu, dar și că lucrarea pe care o face nu-L poate reprezenta direct pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, experiența umană nu poate fi direct plasată în gestiunea lui Dumnezeu și nu o poate reprezenta. Lucrarea pe care o face Dumnezeu Însuși este în întregime lucrarea pe care intenționează să o facă în planul Său de gestionare și are legătură cu marea gestionare. Lucrarea făcută de om constă în alimentarea experiențelor lor individuale. Constă în găsirea unei noi căi de experiență dincolo de cea umblată de aceia dinainte și în îndrumarea fraților și a surorilor lor sub îndrumarea Duhului Sfânt. Ceea ce oferă acești oameni este experiența lor individuală sau scrierile duhovnicești ale oamenilor spirituali. Cu toate că acești oameni sunt folosiți de Duhul Sfânt, lucrarea pe care o fac nu are legătură cu marea lucrare de gestionare în planul de 6000 de ani. Ei sunt doar aceia care au fost ridicați de Duhul Sfânt în perioade diferite pentru a conduce oamenii în curentul Duhului Sfânt, până când funcțiile pe care pot să le îndeplinească se vor încheia sau până la sfârșitul vieții lor. Lucrarea pe care o fac ei este doar de a pregăti o cale potrivită pentru Dumnezeu Însuși sau de a continua un anumit aspect al gestiunii lui Dumnezeu Însuși pe pământ. În sine, acești oameni nu sunt în stare să facă lucrarea mai importantă din gestionarea Lui, și nici nu pot să deschidă noi căi, cu atât mai puțin poate oricare dintre ei să încheie toată lucrarea lui Dumnezeu din epoca precedentă. Prin urmare, lucrarea pe care o fac ei reprezintă doar o ființă creată care își îndeplinește rolul, și nu-L

poate reprezenta pe Dumnezeu Însuși înfăptuindu-Și lucrarea de slujire. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care o fac ei e diferită de cea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea de a vesti o nouă epocă nu este ceva care poate fi făcut de om, în locul lui Dumnezeu. Nu poate fi făcută de nimeni altcineva decât de Dumnezeu Însuși. Toată lucrarea făcută de om constă în îndeplinirea propriei datorii ca ființă creată și este făcută atunci când el este mișcat sau luminat de Duhul Sfânt. Călăuzirea pe care o oferă acești oameni constă în întregime în a-i arăta omului calea practicii în viața de zi cu zi și cum ar trebui să se poarte în armonie cu intențiile lui Dumnezeu. Lucrarea omului nici nu implică gestionarea lui Dumnezeu, și nici nu reprezintă lucrarea Duhului. De exemplu, lucrarea lui Witness Lee și a lui Watchman Nee a fost de a arăta calea. Fie calea veche sau nouă, lucrarea s-a bazat pe principiul de a rămâne în cadrul Bibliei. Fie că trebuia să restaureze biserica locală sau să o construiască, lucrarea lor a avut de-a face cu înființarea de biserici. Lucrarea pe care au făcut-o a continuat-o pe cea pe care Isus și apostolii Săi au lăsat-o neterminată sau pe care nu au continuat să o dezvolte în Epoca Harului. Ceea ce au făcut în lucrarea lor a fost să restabilească ceea ce Isus le ceruse, în lucrarea Lui de atunci, generațiilor care au venit după El, cum ar fi să-și acopere capetele, să primească botezul, să frângă pâinea sau să bea vin. S-ar putea spune că lucrarea lor a fost să respecte Biblia și să caute căi în Biblie. Ei nu au făcut niciun fel de noi progrese. Prin urmare, în lucrarea lor se pot vedea doar descoperirea de noi căi în cadrul Bibliei, cât și practici mai bune și mai realiste. Însă, în lucrarea lor nu se pot găsi intențiile actuale ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin noua lucrare pe care plănuiește să o facă Dumnezeu în zilele de pe urmă. Aceasta este deoarece calea pe care au umblat era încă una veche – nu a existat nicio reînnoire, niciun progres. Ei au continuat să se țină de faptul răstignirii lui Isus, să respecte practica de a

le cere oamenilor să se căiască și să-și mărturisească păcatele, să rămână credincioși zicalelor cum că acela care îndură până la final va fi mântuit și că bărbatul este capul femeii și că femeia trebuie să-și asculte soțul și, chiar mai mult, au continuat să se țină de noțiunea tradițională că surorile nu pot să predice, ci doar să fie ascultătoare. Dacă un astfel de stil de conducere ar fi continuat să fie respectat, Duhul Sfânt nu ar fi fost niciodată în stare să îndeplinească o nouă lucrare, să-i elibereze pe oameni de reguli sau să-i conducă într-un ținut al libertății și frumuseții. Prin urmare, această etapă a lucrării, care schimbă epoca, necesită ca Dumnezeu Însuși să lucreze și să vorbească; altfel, niciun om nu poate face lucrul acesta în locul Lui. Până acum, toată lucrarea Duhului Sfânt din afara acestui curent a stagnat și cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au devenit confuzi. Așadar, de vreme ce lucrarea oamenilor folosită de Duhul Sfânt nu seamănă cu lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși, identitățile lor și supușii în numele cărora acționează sunt, de asemenea, altfel. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care intenționează să o facă Duhul Sfânt este diferită și, în acest sens, acelora care lucrează la fel li se acordă identități și statute diferite. Oamenii folosiți de Duhul Sfânt pot, de asemenea, să facă o lucrare care este nouă și, de asemenea, să elimine o anumită lucrare din epoca anterioară, dar ceea ce fac ei nu poate să exprime firea și intențiile lui Dumnezeu în noua epocă. Lucrează numai pentru a aboli lucrarea din epoca anterioară, și nu pentru a face o nouă lucrare cu scopul de a reprezenta direct firea lui Dumnezeu Însuși. Astfel, indiferent de cât de multe practici învechite abolesc sau de câte noi practici introduc, ei tot reprezintă omul și ființele create. Totuși, când Dumnezeu Însuși lucrează, nu declară deschis abolirea practicilor din vechea epocă și nu declară direct începutul unei noi epoci. El este direct și simplu în lucrarea Lui. Este sincer în săvârșirea lucrării pe care intenționează să o facă; adică, exprimă direct lucrarea pe care a înfăptuit-o,

Își face nemijlocit lucrarea, așa cum a intenționat de la început, exprimându-Și ființa și firea. După cum o vede omul, firea și, de asemenea, lucrarea Lui sunt diferite de cele din epocile trecute. Cu toate acestea, din perspectiva lui Dumnezeu Însuși, aceasta este doar o continuare și o ulterioară dezvoltare a lucrării Sale. Atunci când Dumnezeu Însuși lucrează, Își exprimă cuvântul și aduce noua lucrare în mod direct. Spre deosebire, când omul lucrează, o face prin deliberare și cercetare sau este o extindere a cunoștințelor și sistematizare a practicii bazate pe lucrarea altora. Adică, esența lucrării făcute de om este de a urma o ordine stabilită și de a „umbla pe vechi căi în pantofi noi". Aceasta înseamnă că până și calea umblată de oamenii folosiți de Duhul Sfânt se bazează pe cea inițiată de Dumnezeu Însuși. Așadar, la urma urmelor, omul este tot om, iar Dumnezeu este tot Dumnezeu.

Ioan s-a născut din făgăduință, tot așa cum Isaac i s-a născut lui Avraam. El a pregătit calea pentru Isus și a lucrat mult, dar nu a fost Dumnezeu. Mai degrabă, a fost unul dintre profeți, deoarece doar a netezit calea pentru Isus. Și lucrarea lui a fost importantă și abia după ce el a pregătit calea Și-a început Isus lucrarea în mod oficial. În esență, el doar a prestat un serviciu pentru Isus și lucrarea pe care a făcut-o a fost în slujba celei a lui Isus. După ce a terminat de pregătit calea, Isus Și-a început lucrarea, lucrare care a fost mai nouă, mai concretă și mai detaliată. Ioan a făcut numai partea de început a lucrării; cea mai mare parte a noii lucrări a fost făcută de Isus. Ioan a făcut și el o lucrare nouă, dar nu a fost cel care a anunțat o nouă epocă. Ioan s-a născut din făgăduință și numele i-a fost dat de înger. Pe atunci, unii au vrut să-l numească după tatăl său, Zaharia, dar mama lui a vorbit răspicat, spunând „Acestui copil nu i se poate spune așa. Ar trebui să fie numit Ioan". Acest lucru s-a întâmplat doar din porunca Duhului Sfânt. Și Isus a fost numit la porunca Duhului Sfânt, a fost născut

din Duhul Sfânt și a fost promis de Duhul Sfânt. Isus a fost Dumnezeu, Hristos și Fiul omului. Dar, de vreme ce și lucrarea lui Ioan a fost mare, de ce nu i s-a spus Dumnezeu? Care exact a fost diferența dintre lucrarea făcută de Isus și cea făcută de Ioan? Faptul că Ioan a fost cel care a pregătit calea pentru Isus a fost singurul motiv? Sau deoarece lucrul acesta fusese predestinat de Dumnezeu? Cu toate că Ioan a spus, de asemenea, „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape," și că și el a predicat Evanghelia Împărăției cerurilor, lucrarea lui nu a fost dezvoltată în continuare și a constituit doar un început. În schimb, Isus a inaugurat o nouă epocă și a încheiat-o pe cea veche, dar a și împlinit legea Vechiului Testament. Lucrarea pe care a făcut-o El a fost mai mare decât cea a lui Ioan și, mai mult, El a venit să răscumpere toată omenirea – a dus la capăt acea etapă a lucrării. În ceea ce-l privește pe Ioan, el doar a pregătit calea. Cu toate că lucrarea lui a fost importantă, că a vorbit mult și acei discipoli care l-au urmat au fost numeroși, lucrarea sa nu a făcut decât să aducă omului un nou început. De la el, omul nu a primit niciodată viață, calea sau adevăruri mai profunde, și nici nu a dobândit prin el o înțelegere a intențiilor lui Dumnezeu. Ioan a fost un mare profet (Ilie), care a pus noi baze pentru lucrarea lui Isus și i-a pregătit pe cei aleși; el a fost înaintemergătorul Epocii Harului. Astfel de chestiuni nu pot fi deslușite pur și simplu prin observarea aparențelor umane normale proprii. Cu atât mai mult cu cât Ioan a făcut o lucrare destul de însemnată și, în plus, a fost promis de Duhul Sfânt, iar lucrarea i-a fost sprijinită de Duhul Sfânt. Astfel, doar prin lucrarea pe care o fac poate cineva să le deosebească identitățile, căci nu există nicio modalitate de a-ți da seama de esența unui om după înfățișarea sa exterioară, și nici omul nu are cum să afle care este mărturia Duhului Sfânt. Lucrarea făcută de Ioan și cea făcută de Isus nu erau similare și aveau naturi diferite. Din aceasta poate stabili cineva dacă Ioan a fost sau nu

Dumnezeu. Lucrarea lui Isus a fost de a iniția, a continua, a încheia și a duce la îndeplinire. El a făcut toți pașii aceștia, în timp ce lucrarea lui Ioan nu a fost decât de a crea un început. La început, Isus a răspândit Evanghelia și a predicat calea pocăinței și, apoi, a continuat botezând oamenii, să-i vindece pe bolnavi și să alunge demonii. În final, El a răscumpărat omenirea din păcat și Și-a încheiat lucrarea pentru toată epoca. De asemenea, a umblat peste tot, predicând omului și răspândind Evanghelia Împărăției cerurilor. În privința aceasta, El și Ioan au semănat, diferența fiind că Isus a vestit o nouă epocă și a adus omului Epoca Harului. Din gura Lui s-au auzit cuvintele despre ce ar trebui să practice omul și calea pe care ar trebui să o urmeze în Epoca Harului și, în cele din urmă, El a terminat lucrarea de răscumpărare. Ioan nu ar fi putut niciodată să îndeplinească lucrarea aceasta. Așa că Isus a făcut lucrarea lui Dumnezeu Însuși și El este Cel care e Dumnezeu Însuși și-L reprezintă direct pe Dumnezeu. Noțiunile omului spun că toți aceia care sunt născuți din făgăduință, din Duh, sprijiniți de Duhul Sfânt și care au deschis noi căi sunt Dumnezeu. Potrivit acestui raționament, și Ioan ar fi Dumnezeu, și Moise, Avraam și David… și ei toți ar fi Dumnezeu. Nu este aceasta o glumă perfectă?

Înainte de a-Și face lucrarea de slujire, și Isus a fost doar un om normal, care acționa în conformitate cu orice făcea Duhul Sfânt. Chiar dacă pe atunci era sau nu conștient de identitatea Lui, El S-a supus tuturor celor venite de la Dumnezeu. Duhul Sfânt nu I-a revelat niciodată identitatea înainte ca lucrarea Lui de slujire să înceapă. Abia după ce El Și-a început lucrarea de slujire a abolit acele reguli și legi, iar cuvintele Lui au devenit pline de putere și autoritate abia după ce Și-a început oficial lucrarea de slujire. Numai după ce Și-a început lucrarea de slujire a început într-adevăr lucrarea Lui de a aduce o nouă epocă. Înainte de aceasta, Duhul Sfânt a rămas ascuns în El vreme de 29 de ani, timp în care El a reprezentat un

simplu om și a fost lipsit de identitatea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu a început cu faptul că El a lucrat și Și-a făcut lucrarea de slujire, Și-a făcut lucrarea potrivit planului Său lăuntric fără a ține cont de cât de multe știa omul despre El, iar lucrarea pe care a făcut-o a fost reprezentarea directă a lui Dumnezeu Însuși. Pe atunci, Isus i-a întrebat pe cei din jurul Lui „Cine ziceți că sunt Eu?" Ei i-au răspuns „Tu ești cel mai mare dintre profeți și tămăduitorul nostru excelent". Și unii i-au răspuns „Tu ești marele nostru preot", și așa mai departe. I-au fost date tot felul de răspunsuri, unii spunând chiar că El era Ioan, că era Ilie. Apoi, Isus s-a întors către Simon Petru și a întrebat „Dar tu cine zici că sunt?" Petru I-a răspuns „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu". De atunci, oamenii au devenit conștienți că El era Dumnezeu. Când identitatea I-a fost făcută cunoscută, Petru a fost cel care a devenit primul conștient de aceasta și din gura lui s-a auzit. Apoi, Isus a spus „Ceea ce ai spus nu ți-a fost revelat de carne și sânge, ci de Tatăl Meu". În urma botezului Său, chiar dacă alții știau sau nu aceasta, lucrarea pe care a făcut-o El a fost în numele lui Dumnezeu. El a venit pentru a-Și face lucrarea, nu pentru a-Și dezvălui identitatea. Abia după ce Petru a vorbit despre aceasta, a devenit identitatea Lui în mod deschis cunoscută. Chiar dacă ai fost sau nu conștient că El era Dumnezeu Însuși, când a venit vremea, El Și-a început lucrarea. Și, indiferent dacă ai știut sau nu, Și-a continuat lucrarea ca înainte. Chiar dacă ai fi negat lucrul acesta, El tot Și-ar fi făcut lucrarea și ar fi dus-o la bun sfârșit când ar fi fost momentul potrivit. El a venit pentru a-Și face lucrarea și a-Și săvârși lucrarea de slujire, nu pentru ca omul să poată să-I cunoască trupul, ci pentru ca omul să-I înțeleagă lucrarea. Dacă nu ai reușit să recunoști faptul că etapa lucrării din ziua de astăzi este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, este pentru că îți lipsește viziunea. Totuși, nu poți să negi această etapă a lucrării; neputința ta de a o recunoaște nu dovedește că Duhul Sfânt nu

lucrează sau că lucrarea Lui este greșită. Există cei care chiar compară lucrarea din prezent cu cea a lui Isus din Biblie și folosesc orice inconsecvență pentru a nega această etapă a lucrării. Nu e aceasta acțiunea celor orbi? Lucrurile care sunt consemnate în Biblie sunt limitate; ele nu pot reprezenta în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Cele Patru Evanghelii au mai puțin de o sută de capitole în total, în care sunt scrise un număr limitat de întâmplări, precum blestemul lui Isus asupra smochinului, cele trei lepădări de Domnul ale lui Petru, apariția lui Isus în fața ucenicilor după răstignirea și învierea Lui, învățături despre post, învățături despre rugăciune, învățături despre divorț, nașterea și genealogia lui Isus, numirea discipolilor de către Isus și așa mai departe. Totuși, omul le prețuiește ca pe niște comori, chiar comparând lucrarea de astăzi cu acestea. Ei chiar cred că toată lucrarea pe care a făcut-o Isus în viața Lui s-a limitat doar la atât, de parcă Dumnezeu ar fi fost în stare să facă doar atât și nimic mai mult. Nu este acest lucru absurd?

Timpul pe care l-a avut Isus pe pământ a fost de treizeci și trei de ani și jumătate, adică El a trăit pe pământ treizeci și trei de ani și jumătate. Doar trei ani și jumătate din acest timp au fost petrecuți săvârșindu-Și lucrarea de slujire; în restul timpului, a dus o viață umană normală. La început, a participat la slujbele din sinagogă și, acolo, a ascultat expunerea Scripturilor de către preoți și predicarea altora. A dobândit multe cunoștințe despre Biblie: El nu S-a născut cu o astfel de cunoaștere, și a dobândit-o numai prin citit și ascultat. În Biblie e consemnat clar că le-a adresat întrebări învățătorilor din sinagogă la vârsta de doisprezece ani: Care erau profețiile vechilor profeți? Și cum era cu legile lui Moise? Cu Vechiul Testament? Și cum e cu oamenii care-L slujesc pe Dumnezeu în haine preoțești în templu?… El a pus multe întrebări, pentru că nici nu avea cunoștințe și nici nu înțelegea. Deși a fost conceput de Duhul Sfânt, S-a născut ca un om cu

totul normal; fără a ține seama de anume trăsături speciale pe care le avea, El era tot un om normal. Înțelepciunea I-a sporit continuu, proporțional cu statura și vârsta Lui, iar El a trecut prin fazele vieții unui om normal. În imaginația oamenilor, Isus nu a trăit nicio copilărie și nicio adolescență; El a început să trăiască viața unui om în vârstă de treizeci de ani de îndată ce S-a născut și a fost crucificat după încheierea lucrării Sale. Probabil că nu a trecut prin fazele vieții unui om normal; nici nu mânca, nici nu se însoțea cu alți oameni, iar oamenilor nu le era ușor să-L zărească. Probabil că El era o aberație, care i-ar fi speriat pe cei care L-ar fi văzut, pentru că El era Dumnezeu. Oamenii cred că Dumnezeu, care vine în trup, cu siguranță nu trăiește ca o persoană normală; ei cred că El este curat fără să fie nevoit să Se spele pe față sau pe dinți, pentru că este o persoană sfântă. Nu sunt acestea pur și simplu noțiunile omului? Biblia nu consemnează viața lui Isus ca om, ci doar lucrarea Lui, dar aceasta nu dovedește că El nu a avut o umanitate normală sau că nu a trăit o viață umană normală înainte de vârsta de treizeci de ani. El Și-a început în mod oficial lucrarea la vârsta de 29 de ani, dar nu poți să-I ștergi întreaga viață ca om, înainte de acea vârstă. Biblia doar a omis acea perioadă din consemnările proprii; deoarece era viața Lui ca om normal, și nu perioada lucrării Lui divine, nu a fost nevoie să fie consemnată. Deoarece, înainte de botezul lui Isus, Duhul Sfânt nu a lucrat în mod direct, ci doar L-a menținut în viața Lui ca pe un om obișnuit până în ziua în care Isus trebuia să-Și îndeplinească lucrarea de slujire. Deși era Dumnezeu întrupat, El a trecut prin procesul maturizării, așa cum o face un om normal. Acest proces de maturizare a fost omis din Biblie. A fost omis deoarece nu putea oferi niciun mare sprijin creșterii omului în viață. Perioada dinainte de botezul Său a fost una ascunsă, în care El nu a făcut niciun semn și nicio minune. Numai după botezul lui Isus Și-a început El toată lucrarea de răscumpărare a omenirii, lucrare ce abundă de har, adevăr,

iubire și îndurare. Începutul acestei lucrări a fost tocmai și începutul Epocii Harului; din acest motiv, a fost consemnat și transmis până în prezent. A fost pentru a deschide o cale de ieșire și de a duce totul la îndeplinire pentru ca toți aceia din Epoca Harului să umble pe calea Epocii Harului și pe cea a crucii. Deși iese din însemnările omului, totul este real, cu excepția faptului că, pe alocuri, se găsesc mici erori. Chiar și așa, nu se poate spune că aceste însemnări sunt neadevărate. Chestiunile consemnate sunt cu totul factuale, și doar scriindu-le au comis oamenii greșeli. Sunt unii care vor spune că, dacă Isus a fost unul cu o umanitate normală și obișnuită, cum de a fost El în stare să facă semne și minuni? Cele patruzeci de zile de ispită pe care le-a trăit Isus au fost un semn miraculos, unul pe care un om normal nu ar fi fost în stare să-l facă. Cele patruzeci de zile ale Lui de ispită au fost în natura lucrării Duhului Sfânt; atunci, cum se poate spune că nu exista niciun strop de supranatural în El? Abilitatea Lui de a face semne și minuni nu dovedește că a fost un om transcendent, și nu unul normal; este doar faptul că Duhul Sfânt a lucrat într-un astfel de om normal ca El, făcând astfel posibil ca El să înfăptuiască minuni și o lucrare și mai mare. Înainte ca Isus să-Și facă lucrarea de slujire sau, cum spune Biblia, ca Duhul Sfânt să Se pogoare asupra Lui, Isus nu a fost decât un om normal și în niciun fel supranatural. Când Duhul Sfânt S-a pogorât asupra Lui, adică atunci când El Și-a început lucrarea de slujire, a devenit plin de supranatural. În acest fel, omul ajunge să creadă că trupul întrupat al lui Dumnezeu nu are o umanitate normală; mai mult, crede greșit că Dumnezeu întrupat are doar divinitate, nu umanitate. În mod sigur, când Dumnezeu va veni pe pământ să-Și facă lucrarea, tot ceea ce va vedea omul vor fi evenimente supranaturale. Ce văd cu ochii lor și ce aud cu urechile lor sunt toate supranaturale, deoarece lucrarea și cuvintele Lui sunt de neînțeles și de neatins pentru ei. Dacă un lucru din ceruri este adus pe pământ, cum poate

să fie altfel decât supranatural? Când tainele Împărăției cerurilor sunt aduse pe pământ, taine care sunt de neînțeles și de neatins pentru om, care sunt prea minunate și înțelepte – nu sunt toate supranaturale? Totuși, ar trebui să știi că, indiferent de cât de supranatural este, totul se desfășoară în umanitatea Lui normală. Trupul întrupat al lui Dumnezeu este plin de umanitate; în caz contrar, El nu ar fi trupul întrupat al lui Dumnezeu. Isus a făcut multe minuni la vremea Lui. Ceea ce au văzut israeliții din vremea aceea era plin de lucruri supranaturale; au văzut îngeri și soli și au auzit vocea lui Iahve. Nu au fost toate acestea supranaturale? Fără îndoială, există astăzi niște duhuri rele care îl induc pe om în eroare cu lucruri supranaturale; nu este decât o imitație din partea acestora pentru a-l induce pe omîn eroare printr-o lucrare ce nu este făcută în prezent de Duhul Sfânt. Mulți oameni fac minuni, vindecă boli și alungă demoni; acestea nu sunt decât lucrarea duhurilor rele, căci Duhul Sfânt nu mai face o astfel de lucrare în ziua de azi, și toți aceia care au imitat lucrarea Duhului Sfânt din acel moment sunt, într-adevăr, duhuri rele. Toată lucrarea desfășurată în Israel pe atunci a fost o lucrare de natură supranaturală, cu toate că Duhul Sfânt nu lucrează acum astfel și, în prezent, o asemenea lucrare este imitația și deghizarea Satanei, tulburarea Satanei. Dar nu poți spune că orice lucru supranatural vine de la duhurile rele – acest lucru ar depinde de epoca lucrării lui Dumnezeu. Gândește-te la lucrarea făcută de Dumnezeul întrupat în ziua de astăzi: ce aspect al acesteia nu este supranatural? Cuvintele Lui îți sunt de neînțeles și de neatins și lucrarea pe care o face nu poate fi făcută de niciun om. Omul nu are cum să înțeleagă ceea ce înțelege El și, în ceea ce privește cunoașterea Lui, omul nu știe de unde vine. Sunt unii care spun „Și eu sunt normal, la fel ca Tine, dar cum se face că nu știu ceea ce știi Tu? Eu sunt mai în vârstă și mai bogat în experiență, însă cum poți Tu cunoaște ceea ce eu nu cunosc?” Toate acestea, în ceea ce-l privește

pe om, sunt ceva ce omul nu poate atinge. Apoi, sunt cei care spun „Nimeni nu știe de lucrarea care a fost îndeplinită în Israel, și nici măcar interpreții Bibliei nu pot să ofere nicio explicație; cum de Tu știi?” Nu sunt toate acestea chestiuni ale supranaturalului? El nu are experiența minunilor, totuși, le știe pe toate; El vorbește și exprimă adevărul cu cea mai mare ușurință. Nu e acesta un lucru supranatural? Lucrarea Lui transcende ceea ce trupul poate să realizeze. Este inaccesibil gândirii oricărui om cu un trup de carne și absolut de neimaginat pentru raționamentul minții omului. Cu toate că nu a citit niciodată Biblia, El înțelege lucrarea lui Dumnezeu în Israel. Și, deși stă pe pământ în timp ce vorbește, El vorbește despre tainele celui de-al treilea Cer. Când omul citește aceste cuvinte, va fi copleșit de acest sentiment: „Nu e aceasta limba celui de-al treilea Cer?” Nu sunt toate acestea chestiuni care depășesc ceea ce un om obișnuit e în stare să realizeze? Pe atunci, când Isus a suferit patruzeci de zile de post, nu a fost ceva supranatural? Dacă spui că patruzeci de zile de post sunt, în toate cazurile, un lucru supranatural, un act al duhurilor rele, atunci nu L-ai condamnat pe Isus? Înainte de a-Și face lucrarea de slujire, Isus era ca un om normal. Și El S-a dus la școală; altfel, cum ar fi putut să învețe să scrie și să citească? Când Dumnezeu S-a întrupat, Duhul era ascuns în trup. Cu toate acestea, fiind un om normal, a fost necesar ca El să treacă printr-un proces de creștere și maturizare, și abia după maturizarea abilității Sale cognitive și nu înainte de a fi în stare să discearnă lucrurile, a putut El fi considerat un om normal. A putut să-Și facă lucrarea de slujire doar după maturizarea umanității Sale. Cum putea să-Și facă lucrarea de slujire câtă vreme umanitatea Lui normală era încă imatură și judecata Sa greșită? Cu siguranță nu putea să se aștepte de la El să-Și facă lucrarea de slujire la vârsta de șase sau șapte ani! De ce nu S-a manifestat Dumnezeu deschis când S-a întrupat la început? A fost pentru că umanitatea trupului Său era

încă imatură; procesele cognitive ale trupului Său, cât și umanitatea normală a acestui trup nu Îi aparțineau pe deplin. Din acest motiv, a fost absolut necesar ca El să fie în posesia unei umanități normale și unei judecăți sănătoase a unui om obișnuit – până în punctul în care a fost suficient de înzestrat pentru a Se angaja în lucrarea în trup – înainte să poată să-Și înceapă lucrarea. Dacă nu ar fi fost potrivit pentru sarcină, ar fi fost necesar ca El să continue să crească și să Se maturizeze. Dacă Isus Și-ar fi început lucrarea la vârsta de șapte sau opt ani, nu L-ar fi privit omul ca pe un copil minune? Nu L-ar fi crezut toți oamenii un copil? Cine L-ar fi considerat convingător? Un copil de șapte sau de opt ani, nu mai înalt decât estrada în spatele căreia stătea – ar fi fost El potrivit să predice? Înainte ca umanitatea normală să I se maturizeze, nu era pregătit pentru această sarcină. În ceea ce privea umanitatea Lui, care era încă imatură, o bună parte a lucrării era, pur și simplu, de neatins. Lucrarea Duhului lui Dumnezeu în trup este, de asemenea, guvernată de principii proprii. Numai atunci când este înzestrat cu umanitatea normală poate să-Și realizeze lucrarea și să-Și asume sarcina Tatălui. Numai atunci poate să-Și înceapă lucrarea. În copilăria Lui, Isus pur și simplu nu a putut înțelege nimic despre multe întâmplate în vremuri străvechi și doar întrebându-i pe învățătorii din sinagogă a ajuns să înțeleagă. Dacă Și-ar fi început lucrarea de îndată ce ar fi învățat să vorbească, cum I-ar fi fost posibil să nu facă greșeli? Cum ar fi fost posibil ca Dumnezeu să facă pași greșiți? Prin urmare, Și-a început lucrarea doar după ce a fost în stare să lucreze; nu a făcut nicio lucrare înainte de a fi pe deplin capabil să o întreprindă. La vârsta de 29 de ani, Isus era deja destul de matur și umanitatea Lui suficientă încât să întreprindă lucrarea pe care trebuia să o facă. Abia atunci a început Duhul lui Dumnezeu să lucreze în El în mod oficial. Pe atunci, Ioan se pregătise vreme de șapte ani ca să-I deschidă calea și, după

încheierea lucrării sale, a fost aruncat în închisoare. Atunci, povara a căzut în întregime asupra lui Isus. Dacă El ar fi întreprins lucrarea aceasta la vârsta de 21 sau de 22 de ani, într-o vreme în care umanitatea Sa încă avea lipsuri, când abia intrase în prima parte a maturității, și existau multe lucruri pe care încă nu le înțelegea, atunci nu ar fi fost în stare să preia controlul. Pe atunci, Ioan își făcuse deja lucrarea de ceva timp înainte ca Isus să-Și înceapă lucrarea, vreme la care El era deja de vârstă mijlocie. La vârsta aceea, umanitatea Lui normală era suficientă pentru a întreprinde lucrarea pe care trebuia să o întreprindă. Acum, Dumnezeu întrupat are de asemenea umanitate normală și, deși departe de a fi matură prin comparație cu cei mai în vârstă dintre voi, această umanitate e deja suficientă, așa cum e, să-Și întreprindă lucrarea. Circumstanțele care înconjoară lucrarea de astăzi nu sunt complet identice cu acelea din vremea lui Isus. De ce a ales Isus pe cei doisprezece apostoli? Totul a fost în sprijinul lucrării Lui și potrivit cu aceasta. Pe de o parte, a fost pentru a pune baza lucrării Lui în acel moment, în vreme ce, pe de cealaltă parte, a făcut-o pentru a pune baza pentru lucrarea Sa din zilele ce aveau să urmeze. În concordanță cu lucrarea din acea vreme, a fost intenția lui Isus să aleagă pe cei doisprezece apostoli, deoarece era intenția lui Dumnezeu Însuși. El credea că ar trebui să aleagă pe cei doisprezece apostoli și apoi să-i conducă să predice peste tot. Dar, astăzi, nu e nevoie de aceasta printre voi! Când Dumnezeu întrupat lucrează în trup, sunt multe principii și multe chestiuni pe care omul pur și simplu nu le înțelege; omul își folosește constant noțiunile ca să-L cerceteze sau să-I ceară lucruri excesive lui Dumnezeu. Totuși, până în ziua de astăzi, mulți oameni nu sunt deloc conștienți de faptul că a lor cunoaștere constă doar din propriile noțiuni. Indiferent de epoca sau de locul în care Dumnezeu este întrupat, principiile pentru lucrarea Sa în trup rămân neschimbate. El nu poate deveni trup și, totuși, să transcendă trupul în lucrarea Sa; cu atât mai

puțin Se poate întrupa și, totuși, să nu lucreze în cadrul umanității normale a trupului. În caz contrar, semnificația întrupării lui Dumnezeu s-ar dizolva în nimic, iar Cuvântul devenit trup ar deveni cu totul lipsit de sens. Mai mult decât atât, numai Tatăl din ceruri (Duhul) știe de întruparea lui Dumnezeu, și nimeni altul, nici măcar trupul Însuși sau solii cerului. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu în trup este cu atât mai normală și mai în măsură să demonstreze că într-adevăr Cuvântul a devenit trup, iar trupul înseamnă un om normal și obișnuit.

Unii ar putea să se întrebe: „De ce trebuie să fie epoca inaugurată de Dumnezeu Însuși? O ființă creată nu poate sta în locul Său?" Voi toți sunteți conștienți că Dumnezeu Se întrupează doar în scopul explicit de a introduce o nouă epocă și, desigur, când va introduce o nouă epocă, o va fi încheiat pe cea anterioară, în același timp. Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul; El Însuși e Cel care-Și pune lucrarea în mișcare și, astfel, El Însuși trebuie să fie Cel care încheie epoca anterioară. Aceasta este dovada faptului că El l-a învins pe Satana și a cucerit lumea. De fiecare dată când El Însuși lucrează printre oameni, e începutul unei noi bătălii. Fără începutul noii lucrări, o încheiere a celei vechi, în mod natural, nu ar exista. Și atunci când nu există nicio încheiere a celei vechi, aceasta e dovada că lupta cu Satana încă nu s-a sfârșit. Omul poate să se elibereze complet de sub puterea Satanei și să dobândească o nouă viață și un nou început, numai dacă Dumnezeu Însuși vine și îndeplinește o nouă lucrare în mijlocul oamenilor. În caz contrar, omul va trăi pentru totdeauna în epoca veche și sub vechea influență a Satanei. Cu fiecare epocă condusă de Dumnezeu, o parte a omului este eliberată și, astfel, omul avansează împreună cu lucrarea lui Dumnezeu spre o nouă epocă. Biruința lui Dumnezeu înseamnă o biruință pentru toți cei care Îl urmează. Dacă rasa ființelor omenești create ar fi însărcinată cu încheierea epocii atunci, fie din punctul de vedere al omului sau al Satanei,

aceasta nu ar fi decât un act de împotrivire sau trădare față de Dumnezeu, nu unul de supunere față de Dumnezeu, iar lucrarea omului ar deveni o unealtă pentru Satana. Satana poate fi pe deplin convins, doar dacă omul I se supune și-L urmează pe Dumnezeu, într-o epocă introdusă de Dumnezeu Însuși, căci aceea este datoria unei ființe create. Prin urmare, Eu spun că voi trebuie doar să urmați și să vă supuneți și că nimic în plus nu vi se cere. Aceasta este ceea ce se înțelege prin faptul că fiecare se ține de datoria lui și își îndeplinește rolul respectiv. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să o facă în locul Său, și nici nu participă la lucrarea ființelor create. Omul își îndeplinește datoria și nu participă la lucrarea lui Dumnezeu. Numai aceasta este supunere și dovada înfrângerii Satanei. După ce Dumnezeu Însuși termină de introdus noua epocă, nu mai coboară să lucreze El Însuși în mijlocul omenirii. Doar atunci va păși omul în mod oficial în noua epocă pentru a-și face datoria și a-și îndeplini misiunea ca ființă creată. Acestea sunt principiile conform cărora lucrează Dumnezeu și pe care nimeni nu poate să le încalce. Doar lucrul în acest mod e logic și rațional. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie făcută de Dumnezeu Însuși. El este Cel care-Și pune lucrarea în mișcare și Cel care Și-o încheie. El este Cel care plănuiește lucrarea și Cel care o gestionează și, mai mult, El este Cel care aduce lucrarea la îndeplinire. Așa cum se spune în Biblie, „Eu sunt Începutul și Sfârșitul; sunt Semănătorul și Secerătorul”. Tot ceea ce ține de lucrarea gestionării Sale e făcut de Dumnezeu Însuși. El este Conducătorul planului de gestionare de 6000 de ani; nimeni nu poate să facă lucrarea Lui în locul Său și nimeni nu poate să-I încheie lucrarea, căci El este Cel care ține totul în mâna Sa. De vreme ce a făcut lumea, El va conduce întreaga lume să trăiască în lumina Sa și El va încheia, de asemenea, întreaga epocă, aducând astfel întregul Său plan la îndeplinire!

Taina întrupării (2)

În acea vreme, când Isus lucra în Iudeea, El a făcut aceasta în mod deschis, însă acum, Eu lucrez și vorbesc printre voi în secret. Neamurile nu sunt deloc conștiente de asta. Lucrarea Mea printre voi este închisă pentru cei din afară. Aceste cuvinte, aceste mustrări și judecăți, sunt cunoscute numai de voi și nu de alții. Toată această lucrare este îndeplinită în mijlocul vostru și vă este dezvăluită doar vouă; niciunul dintre neamuri nu știe despre acest lucru, căci timpul nu a venit încă. Acești oameni sunt aproape de a fi făcuți compleți după ce au îndurat mustrări, însă cei din exterior nu știu nimic despre aceasta. Această lucrare este mult prea ascunsă! Pentru ei, Dumnezeu devenit trup este ascuns, dar pentru cei din acest curent, se poate spune că El este deschis. Deși, în Dumnezeu, totul este deschis, totul este revelat și totul este eliberat, acest lucru este adevărat doar pentru cei care cred în El; în ceea ce-i privește pe restul, neamurile, nimic nu este făcut cunoscut. Lucrarea care se săvârșește în prezent printre voi și în China este strict închisă, pentru a nu-i lăsa pe ei să o cunoască. Dacă ei ar deveni conștienți de această lucrare, atunci tot ce ar face ar fi să o condamne și să o supună persecuției. Nu ar crede în ea. Pentru a lucra în națiunea marelui balaur roșu, această cea mai înapoiată dintre locații, nu este o sarcină ușoară. Dacă această lucrare ar urma să fie scoasă la lumină, ar fi imposibil de continuat. Această etapă a lucrării, pur și simplu, nu poate fi îndeplinită în acest loc. Dacă această lucrare ar fi urmat să fie realizată în mod public, cum ar fi putut ei să-i permită să avanseze? Oare acest lucru nu ar supune lucrarea unui risc și mai mare? Dacă această lucrare nu ar fi ascunsă, ci, mai degrabă, efectuată ca în timpul lui Isus, când El a vindecat, în mod spectaculos, bolnavii și a scos demoni, atunci nu ar fi fost „înșfăcat” de diavoli acum mult timp? Ar putea ei să tolereze existența lui Dumnezeu?

Dacă ar urma să intru acum în sinagogi pentru a predica și a ține prelegeri oamenilor, atunci nu aș fi fost sfărâmat în bucăți acum mult timp? Și dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, cum s-ar fi putut realiza în continuare lucrarea Mea? De dragul tăinuirii, n-au fost deloc manifestate, în mod deschis, niciun fel de semne și minuni. Deci, pentru neamuri, lucrarea Mea nu poate fi văzută, cunoscută sau descoperită. Dacă această etapă a lucrării ar urma să fie făcută, în același mod ca și lucrarea lui Isus în Epoca Harului, nu ar putea fi atât de stabilă pe cât este acum. Deci, pentru a lucra, în secret, în acest fel, vă este de folos vouă și lucrării, în ansamblu. Când lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va ajunge la final, adică, atunci când se va încheia această lucrare secretă, această etapă a lucrării, va ieși la iveală. Toți vor ști că există un grup de învingători în China; toți vor ști că Dumnezeu devenit trup este în China și că lucrarea Lui a ajuns la final. Omul doar atunci își va da seama: de ce China trebuie încă să arate declin sau prăbușire? Se pare că Dumnezeu Își desfășoară personal lucrarea în China și a desăvârșit ca învingători un grup de oameni.

Dumnezeu devenit trup Se manifestă doar unei părți a poporului care Îl urmează în timpul acestei perioade, când Își desfășoară personal lucrarea, iar nu tuturor ființelor create. El a devenit trup doar pentru a finaliza o etapă a lucrării Sale și nu de dragul de a-i arăta omului chipul Său. Totuși, lucrarea Sa trebuie să fie îndeplinită de El Însuși, astfel că este necesar ca El să facă acest lucru în trup. Când se încheie această lucrare, El va pleca din lumea umană; El nu poate rămâne pe termen lung printre oameni, de teamă să nu stea în calea lucrării ce va urma. Ceea ce El arată mulțimii este doar firea Sa dreaptă și toate faptele Sale, și nu chipul de când a devenit de două ori trup, deoarece chipul lui Dumnezeu nu poate fi demonstrat decât prin firea Lui și nu poate fi înlocuit de chipul trupului Său întrupat. Chipul trupului Său este arătat doar unui număr limitat de oameni, numai celor care

Îl urmează în timp ce El lucrează în trup. Acesta este motivul pentru care lucrarea care se desfășoară acum este făcută în asemenea secret. În același fel, Isus S-a arătat numai evreilor atunci când Și-a făcut lucrarea și nu S-a arătat niciodată, în mod public, niciunei alte națiuni. Astfel, odată ce Și-a încheiat lucrarea, El a părăsit imediat lumea oamenilor și nu a rămas; după aceea, nu a fost El, acest chip al omului, care i S-a arătat acestuia, ci Duhul Sfânt care a îndeplinit lucrarea în mod direct. Odată ce lucrarea lui Dumnezeu devenit trup este complet terminată, El Se va îndepărta de lumea muritoare și nu va mai lucra niciodată așa cum a făcut atunci când era în trup. După aceasta, lucrarea este făcută, în totalitate, direct de către Duhul Sfânt. În timpul acestei perioade, omul abia poate să vadă chipul corpului Său trupesc; El nu Se arată deloc omului, ci rămâne ascuns pentru totdeauna. Timpul este limitat pentru lucrarea lui Dumnezeu devenit trup. Ea se desfășoară într-o anumită epocă, perioadă, națiune și printre anumiți oameni. Această lucrare o reprezintă doar pe cea din timpul întrupării lui Dumnezeu; este reprezentativă pentru o epocă și reprezintă lucrarea Duhului lui Dumnezeu într-o anumită epocă, și nu întreaga Sa lucrare. Prin urmare, chipul lui Dumnezeu devenit trup nu va fi arătat tuturor popoarelor. Ceea ce este arătat mulțimii este, în întregime, dreptatea și firea lui Dumnezeu, mai degrabă decât chipul Său când a devenit de două ori trup. Nu este nici singurul chip care este arătat omului, nici cele două chipuri combinate. Prin urmare, este imperativ ca trupul întrupat al lui Dumnezeu să părăsească pământul după finalizarea lucrării pe care trebuie s-o facă, pentru că El vine doar să facă lucrarea pe care ar trebui să o facă, și nu să-Și arate oamenilor chipul. Chiar dacă semnificația întrupării a fost deja îndeplinită de două ori de către Dumnezeu devenit trup, totuși El nu Se va manifesta, în mod deschis, niciunei națiuni care nu L-a văzut niciodată înainte. Isus nu Se va mai arăta niciodată iudeilor drept Soarele dreptății,

nici nu va mai sta în vârful Muntelui Măslinilor și nu Se va arăta tuturor popoarelor; tot ceea ce au văzut evreii este portretul lui Isus din timpul Său petrecut în Iudeea. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea lui Isus, în întruparea Lui, s-a încheiat acum două mii de ani; El nu Se va întoarce în Iudeea în chipul unui evreu, cu atât mai puțin nu Se va arăta în chipul unui evreu oricăreia dintre națiunile neamurilor, întrucât chipul lui Isus devenit trup este doar chipul unui evreu, și nu cel al Fiului Omului, pe care L-a văzut Ioan. Chiar dacă Isus le-a promis discipolilor Săi că va veni din nou, El nu Se va arăta pur și simplu în chipul unui evreu pentru toți cei din națiunile neamurilor. Ar trebui să știți că lucrarea lui Dumnezeu devenit trup este pentru a permite accesul la o epocă. Această lucrare este limitată la câțiva ani, iar El nu poate să finalizeze întreaga lucrare a Duhului lui Dumnezeu, tot așa cum chipul lui Isus ca evreu putea reprezenta doar chipul lui Dumnezeu pe când a lucrat în Iudeea, iar El a putut face doar lucrarea răstignirii. În timpul perioadei când Isus era în trup, El nu putea să facă lucrarea de a pune capăt epocii sau de a distruge omenirea. De aceea, după ce a fost răstignit și Și-a încheiat lucrarea, S-a înălțat la cea mai mare înălțime și S-a ascuns pentru totdeauna de om. De atunci înainte, acei credincioși loiali din națiunile neamurilor nu au putut vedea manifestarea Domnului Isus, ci doar portretul Lui pe care îl lipiseră pe perete. Acest portret este doar unul desenat de om, și nu chipul lui Dumnezeu, așa cum Se arată El omului. Dumnezeu nu Se va arăta mulțimii, în mod deschis, în chipul din vremea când El a devenit, de două ori, trup. Lucrarea pe care o face printre oameni este ca să le permită acestora să-I înțeleagă firea. Toate acestea sunt arătate omului prin intermediul lucrării diferitelor epoci; ea este realizată mai degrabă prin firea pe care El a făcut-o cunoscută și prin lucrarea pe care a făcut-o, mai degrabă decât prin manifestarea lui Isus. Adică, chipul lui Dumnezeu este făcut cunoscut omului nu prin chipul

întrupat, ci, mai degrabă, prin lucrarea îndeplinită de Dumnezeul întrupat, care are atât chip, cât și formă; iar prin lucrarea Lui, chipul Său este arătat, iar firea Sa este făcută cunoscută. Aceasta este semnificația lucrării pe care El dorește să o facă în trup.

Odată ce lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu ajunge la final, El va începe să-Și arate firea dreaptă în toate națiunile neamurilor, permițând mulțimii să-I vadă chipul. El Își va manifesta firea și, prin intermediul acesteia, va clarifica sfârșiturile diferitelor categorii de oameni, punând, prin aceasta, capăt, cu desăvârșire, vechii epoci. Motivul pentru care lucrarea Sa în trup nu se desfășoară pe o mare întindere (așa cum Isus a lucrat doar în Iudeea, iar astăzi Eu lucrez numai printre voi) este pentru că lucrarea Lui în trup are granițe și limite. El îndeplinește, pur și simplu, o scurtă perioadă a lucrării în chipul unui trup obișnuit și normal; El nu folosește acest trup întrupat pentru a face lucrarea veșniciei sau lucrarea de a Se arăta oamenilor din națiunile neamurilor. Lucrarea în trup poate fi limitată doar în raza de acțiune (cum ar fi să lucreze doar în Iudeea sau numai printre voi), iar, apoi, prin intermediul lucrării desfășurate între aceste granițe, sfera sa poate fi, apoi, extinsă. Desigur, lucrarea de extindere urmează să fie efectuată, în mod direct, de către Duhul Său și nu va mai fi apoi lucrarea trupului Său întrupat. Căci lucrarea în trup are granițe și nu se întinde în toate colțurile universului – aceasta nu se poate realiza. Prin lucrarea în trup, Duhul Său îndeplinește lucrarea care este de urmat. De aceea, lucrarea făcută în trup are un caracter inaugural care se desfășoară între anumite granițe; după aceea, Duhul Său este Cel care continuă cu această lucrare și El o face, în plus, într-o sferă extinsă.

Dumnezeu vine să lucreze pe acest pământ doar pentru a ghida epoca; El vrea doar să deschidă o nouă epocă și să pună capăt celei vechi. El nu a venit pentru a trăi cursul vieții unui om pe pământ, pentru a experimenta

pentru Sine bucuriile și necazurile vieții lumii oamenilor sau pentru a desăvârși o anumită persoană prin mâna Lui, ori pentru a privi personal o anumită persoană pe măsură ce crește. Aceasta nu este lucrarea Lui; ea este doar ca să înceapă noua epocă și să pună capăt celei vechi. Adică, El, în mod personal, va deschide o epocă, îi va pune capăt celeilalte și îl va înfrânge pe Satana, desfășurându-Și personal lucrarea. De fiecare dată când El Își îndeplinește lucrarea în persoană, este ca și cum Și-ar pune un picior pe terenul de luptă. Întâi, El învinge lumea și-l biruiește pe Satana cât este în trup; El intră în posesia întregii slave și face publică întreaga lucrare a celor două mii de ani, făcând-o astfel încât toți oamenii de pe pământ să pășească pe cărarea cea dreaptă și să trăiască o viață de pace și bucurie. Cu toate acestea, Dumnezeu nu poate trăi, pentru mult timp, cu omul pe pământ, deoarece El este Dumnezeu și, în definitiv, este deosebit de om. El nu poate trăi viața unei persoane normale, adică, El nu poate locui pe pământ ca o persoană care nu este cu nimic ieșită din comun, deoarece El are, pentru a-Și susține viața umană, doar o mică parte din umanitatea normală a unei persoane normale. Cu alte cuvinte, cum ar putea Dumnezeu să-Și întemeieze o familie, să aibă o carieră și să crească copii pe pământ? Nu ar fi aceasta o rușine pentru El? Faptul că El este înzestrat cu umanitate normală este doar în scopul de a realiza lucrarea într-o manieră normală, nu pentru a face posibil ca El să aibă o familie și o carieră, așa cum ar avea o persoană normală. Rațiunea și mintea Sa normală, hrănirea și îmbrăcămintea normală a trupului Său sunt suficiente pentru a dovedi că El are o umanitate normală; nu este nevoie ca El să aibă o familie sau o carieră pentru a dovedi că este dotat cu o umanitate normală. Acest lucru ar fi complet inutil! Venirea lui Dumnezeu pe pământ este Cuvântul care devine trup; El, pur și simplu, îi permite omului să înțeleagă și să vadă cuvântul Său, adică, îi permite omului să vadă lucrarea îndeplinită de către trup.

Intenția Lui nu este ca oamenii să-I abordeze trupul într-un anumit fel, ci doar ca omul să fie supus până la sfârșit, adică, să se supună tuturor cuvintelor care ies din gura Sa și să se supună întregii lucrări pe care o face El. El doar lucrează în trup; El nu cere, în mod intenționat, ca omul să slăvească măreția și sfințenia trupului Său, ci, în schimb, îi arată omului înțelepciunea lucrării Sale și întreaga autoritate pe care o exercită. Prin urmare, chiar dacă are o umanitate extraordinară, El nu face niciun anunț și Se concentrează doar asupra lucrării pe care ar trebui să o facă. Ar trebui să știți de ce Dumnezeu a devenit trup și, totuși, nu face publicitate înainte sau nu mărturisește umanității Sale normale, ci doar îndeplinește, pur și simplu, lucrarea pe care dorește să o facă. Prin urmare, tot ceea ce puteți vedea de la Dumnezeul întrupat este ceea ce este El, în mod divin; asta deoarece El nu proclamă niciodată ceea ce este, din punct de vedere uman, pentru ca omul să imite. Doar atunci când omul îi conduce pe oameni vorbește despre ceea ce este el, din punct de vedere uman, pentru a le câștiga mai bine admirația și convingerea și, prin aceasta, să ajungă să-i conducă pe alții. Pe de altă parte, Dumnezeu îl cucerește pe om doar prin lucrarea Sa (adică, lucrarea de neatins pentru om); este irelevant dacă că El este admirat de om sau dacă îl face pe om să-L adore. Tot ceea ce face El este să insufle în om un sentiment de teamă pentru El sau o rațiune a nepătrunderii Sale. Dumnezeu nu are nevoie să-l impresioneze pe om; tot ceea ce are nevoie este ca tu să te temi de El odată ce ai ai fost martorul firii Lui. Lucrarea pe care Dumnezeu o face este a Sa; ea nu poate fi făcută de către om în locul Lui, nici nu poate fi realizată de către om. Doar Dumnezeu Însuși Își poate face propria lucrare și să inaugureze o nouă epocă pentru a conduce omul în noi vieți. Lucrarea pe care El o face este ca să-i permită omului să intre în posesia unei noi vieți și să intre într-o nouă epocă. Restul lucrării este înmânată celor cu umanitate normală care sunt admirați de alții. Prin

urmare, în Epoca Harului, El a terminat lucrarea celor două mii de ani în doar trei ani și jumătate din cei treizeci și trei de ani ai Săi în trup. Când Dumnezeu vine pe pământ pentru a-Și îndeplini lucrarea, El întotdeauna finalizează lucrarea celor două mii de ani sau a unei epoci întregi în cel mai scurt interval de câțiva ani. Nu zăbovește și nu întârzie; El condensează, pur și simplu, lucrarea mai multor ani, astfel încât să se finalizeze în doar câțiva ani. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea pe care El o face personal este, în întregime, de dragul deschiderii unei noi ieșiri și a introducerii unei noi epoci.

Taina întrupării (3)

Când Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea, El nu vine să Se angajeze în nicio zidire sau mișcare, ci să împlinească lucrarea Sa de slujire. De fiecare dată când El devine trup, este doar ca să îndeplinească o etapă a lucrării și să lanseze o nouă epocă. Acum, a sosit Epoca Împărăției, ca și instructajul Împărăției. Această etapă a lucrării nu este lucrarea omului și nu este pentru a-l prelucra pe om într-o anumită măsură, ci este doar pentru a finaliza o parte din lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce face El nu este lucrarea omului, nu este pentru a obține un anumit rezultat în a prelucra omul înainte de a părăsi pământul; este pentru ca El să-Și îndeplinească lucrarea de slujire și să termine lucrarea pe care se cuvine să o facă, și anume, de a face aranjamente adecvate pentru lucrarea Lui pe pământ și, astfel, să câștige slava. Lucrarea Dumnezeului întrupat este diferită de cea a oamenilor folosiți de Duhul Sfânt. Când Dumnezeu vine să-Și facă lucrarea pe pământ, El este preocupat doar de împlinirea lucrării Sale de slujire. În ceea ce privește toate celelalte lucruri care nu au legătură cu aceasta, El nu ia parte aproape deloc, chiar până în punctul în care El refuză să le recunoască. El Își îndeplinește, pur și simplu, lucrarea pe care trebuie să o facă și este cel mai puțin preocupat de lucrarea pe care trebuie s-o facă omul. Lucrarea pe care o face este numai aceea care aparține epocii în care Se află El și lucrării de slujire pe care El trebuie să o împlinească, de parcă toate celelalte lucruri se află în afara sferei Sale. El nu Își procură mai multe cunoștințe elementare despre viața trăită ca unul din rândul omenirii, nici nu învață mai multe abilități sociale, nici nu Se echipează cu niciun alt lucru pe care îl înțelege omul. Tot ce ar trebui să aibă omul nu-L privește deloc pe El și, pur și simplu, Își face lucrarea care este de datoria Sa. Și astfel, după cum vede omul, Dumnezeul întrupat este deficitar în atât de multe încât nici

măcar nu acordă vreo atenție multora dintre lucrurile pe care omul se cuvine să le aibă și, în plus, El nu are nicio înțelegere a acestor chestiuni. Asemenea lucruri, precum cunoașterea obișnuită despre viață, precum și principiile care guvernează comportamentul personal și interacțiunea cu ceilalți, par să nu aibă nicio legătură cu El. Dar tu, pur și simplu, nu poți simți, de la Dumnezeul întrupat, nici cea mai mică urmă de anormalitate. Adică, umanitatea Lui doar Îi păstrează viața ca persoană normală și raționamentul normal al creierului Său, oferindu-I capacitatea de a discerne între bine și rău. Cu toate acestea, El nu este dotat cu nimic altceva, toate acestea sunt ceea ce doar omul (ființă creată) ar trebui să posede. Dumnezeu devine trup doar pentru a-Și împlini propria lucrare de slujire. Lucrarea Sa este îndreptată spre o întreagă epocă, nu către vreo persoană sau vreun loc, ci spre întregul univers. Aceasta sunt direcția lucrării Sale și principiul prin care El lucrează. Nimeni nu poate schimba acest lucru, iar omul nu are nicio modalitate de a se implica în ea. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, El aduce cu Sine lucrarea acelei epoci și nu are nicio intenție de a trăi alături de om timp de douăzeci, treizeci, patruzeci sau chiar șaptezeci ori optzeci de ani, pentru ca el să poată înțelege mai bine și să câștige o percepție mai clară despre El. Nu este nevoie de aceasta! Făcând astfel, nu ar adânci, în niciun fel, cunoașterea pe care omul o are față de firea inerentă a lui Dumnezeu; în schimb, s-ar adăuga doar la noțiunile sale și ar face ca noțiunile și gândurile sale să se fosilizeze. Prin urmare, se cade ca voi toți să înțelegeți, cu exactitate, care este lucrarea Dumnezeului întrupat. Cu siguranță, nu puteți eșua în înțelegerea cuvintelor pe care vi le-am spus: „Oare Eu nu am venit pentru a experimenta viața unui om normal”? Ați uitat cuvintele: „Dumnezeu nu vine pe pământ ca să trăiască viața unui om normal”? Voi nu înțelegeți scopul lui Dumnezeu de a deveni trup și nici nu cunoașteți înțelesul cuvintelor: „Cum putea Dumnezeu să vină pe pământ

cu intenția de a experimenta viața unei ființe create?" Dumnezeu vine pe pământ numai pentru a-Și finaliza lucrarea și, astfel, lucrarea Lui aici este de scurtă durată. El nu vine pe pământ cu intenția de a determina Duhul lui Dumnezeu să-Și cultive corpul trupesc într-un om superior care va conduce biserica. Când Dumnezeu vine pe pământ, este Cuvântul care devine trup; totuși, omul nu cunoaște lucrarea Lui și Îi atribuie, în mod forțat, lucruri. Dar ar trebui să înțelegeți cu toții că Dumnezeu este Cuvântul devenit trup, nu un corp trupesc care a fost cultivat de Duhul lui Dumnezeu ca să-și asume, pentru moment, rolul Lui. Dumnezeu Însuși nu este produsul cultivării, ci este Cuvântul devenit trup și, astăzi, El Își desfășoară în mod oficial lucrarea printre voi toți. Toți știți și recunoașteți că întruparea lui Dumnezeu este un adevăr faptic, totuși, vă purtați de parcă l-ați înțelege. De la lucrarea Dumnezeului întrupat până la semnificația și esența întrupării Sale, voi nu sunteți câtuși de puțin capabili să înțelegeți acestea și doar îi urmăriți pe ceilalți când recită, cu volubilitate, cuvinte memorate. Crezi că Dumnezeul întrupat este așa cum îți închipui tu?

Dumnezeu devine trup doar pentru a conduce epoca și a pune în mișcare o nouă lucrare. Este necesar să înțelegeți acest punct. Acest lucru este mult diferit de funcția omului, iar cele două nu pot fi menționate într-o suflare. Omul trebuie să fie antrenat și desăvârșit o perioadă lungă de timp înainte de a putea fi folosit la realizarea lucrării, iar felul umanității care este necesar este de un ordin deosebit de înalt. Omul nu trebuie doar să poată susține rațiunea umanității normale, ci trebuie să mai înțeleagă încă multe dintre principiile și regulile care guvernează comportamentul său față de ceilalți și, în plus, trebuie să se angajeze în a studia chiar mai mult despre înțelepciunea și cunoștințele etice ale omului. Acesta este lucrul cu care omul ar trebui să fie dotat. Cu toate acestea, nu este astfel pentru Dumnezeu devenit trup, căci lucrarea Lui nici nu reprezintă omul, nici nu este lucrarea

lui; este, mai degrabă, o expresie directă a ființei Sale și o aplicare directă a lucrării pe care El trebuie s-o facă. (Desigur, lucrarea Lui este îndeplinită la momentul potrivit, nu la întâmplare sau în mod arbitrar, și e începută atunci când este timpul să-Și împlinească lucrarea de slujire.) El nu participă la viața sau la lucrarea omului, adică, umanitatea Lui nu este dotată cu niciuna dintre acestea (deși acest lucru nu-I afectează lucrarea). El doar Își împlinește lucrarea de slujire atunci când este timpul ca El să facă astfel; indiferent de statutul Său, El, pur și simplu, înaintează hotărât cu lucrarea pe care trebuie s-o facă. Orice știe omul și oricare ar fi părerea omului despre El, lucrarea Lui este în întregime neatinsă. De exemplu, când Isus Și-a desfășurat lucrarea, nimeni nu știa exact cine era El, dar El, pur și simplu, a înaintat hotărât în lucrarea Sa. Nimic din toate acestea nu L-a împiedicat în îndeplinirea lucrării pe care El se cuvenea s-o facă. De aceea, El nu a mărturisit la început sau nu Și-a proclamat propria Sa identitate, și doar l-a făcut pe om să-L urmeze. Desigur, aceasta nu a fost numai umilința lui Dumnezeu, ci a fost și modul în care Dumnezeu a lucrat în trup. El a putut lucra doar astfel, pentru că omul nu avea nicio cale de a-L recunoaște cu ochiul liber. Și, chiar dacă omul L-ar fi recunoscut, nu ar fi putut să ajute în lucrarea Lui. Mai mult, El nu a devenit trup pentru a-l face pe om să ajungă să-I cunoască trupul; a fost pentru a realiza lucrarea și a-Și împlini lucrarea de slujire. Din acest motiv, El nu a acordat nicio importanță în a-Și face publică identitatea. Când Și-a terminat întreaga lucrare pe care trebuia s-o facă, întreaga Sa identitate și statutul Său au devenit, în mod natural, clare pentru om. Dumnezeu devenit trup păstrează tăcerea și niciodată nu face vreun anunț. El nu dă atenție nici omului, nici modului în care omul avansează în urma Lui, ci, pur și simplu, înaintează hotărât în împlinirea lucrării Sale de slujire și în realizarea lucrării pe care se cuvine s-o facă. Nimeni nu poate sta în calea lucrării Sale. Când va veni timpul ca El să-Și

încheie lucrarea, aceasta va fi, cu siguranță, finalizată și i se va pune capăt, iar nimeni nu poate să dicteze altfel. Numai după ce El va pleca de la om, la finalizarea lucrării, omul va înțelege lucrarea pe care o face El, deși încă nu în întregime cu claritate. Și va dura mult timp ca omul să înțeleagă pe deplin intențiile cu care El Și-a îndeplinit lucrarea prima dată. Cu alte cuvinte, lucrarea epocii Dumnezeului întrupat este împărțită în două părți. O parte constă în lucrarea pe care o face trupul întrupat al lui Dumnezeu Însuși și în cuvintele pe care le spune acest trup întrupat. Odată ce lucrarea de slujire a trupului Său este împlinită în întregime, rămâne de îndeplinit cealaltă parte a lucrării de către cei care sunt folosiți de Duhul Sfânt. Este momentul în care omul trebuie să-și împlinească funcția, pentru că Dumnezeu a deschis deja calea și trebuie să fie umblată de către om însuși. Adică, Dumnezeu devenit trup îndeplinește o parte a lucrării, iar apoi Duhul Sfânt și cei folosiți de către Duhul Sfânt vor succeda în această lucrare. De aceea, omul ar trebui să știe ce implică lucrarea care e îndeplinită în principal de către Dumnezeu devenit trup în această etapă, și trebuie să înțeleagă exact care este semnificația lui Dumnezeu care devine trup și care este lucrarea pe care El se cuvine să o îndeplinească și să nu facă cereri de la Dumnezeu conform cerințelor făcute omului. Aici se află greșeala omului, noțiunea lui și, chiar mai mult, răzvrătirea lui.

Dumnezeu nu devine trup cu intenția de a permite omului să-I cunoască trupul sau de a-i permite omului să distingă diferențele dintre trupul Său întrupat și cel al omului; nici nu devine trup pentru a antrena puterea de discernământ a omului și, cu atât mai puțin El face în acest fel cu intenția de a-i permite omului să se închine trupului întrupat al lui Dumnezeu, câștigând, prin aceasta, o mare slavă. Niciunul dintre aceste lucruri nu este intenția inițială a lui Dumnezeu în a deveni trup. Dumnezeu nu devine trup nici pentru a condamna omul, nici pentru a-l dezvălui în mod

intenționat pe acesta, nici pentru a face lucrurile dificile pentru el. Niciunul dintre aceste lucruri nu este intenția a lui Dumnezeu. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, este o formă inevitabilă a lucrării. De dragul lucrării și al gestionării Sale mai mari, El acționează în acest fel și nu pentru motivele pe care și le imaginează omul. Dumnezeu vine pe pământ numai după cum cere lucrarea Sa și doar așa cum este necesar. El nu vine pe pământ cu intenția de a Se uita pur și simplu prin jur, ci de a duce la îndeplinire lucrarea pe care trebuie s-o facă. De ce altfel ar prelua o povară atât de mare și Și-ar asuma riscuri atât de mari pentru a realiza această lucrare? Dumnezeu devine trup doar atunci când trebuie și întotdeauna cu semnificație unică. Dacă ar fi doar de dragul de a le permite oamenilor să se uite la El și să-și lărgească orizonturile, atunci, cu absolută siguranță, El nu ar veni niciodată printre oameni atât de ușor. El vine pe pământ de dragul gestionării Sale și al lucrării Sale mai mari și pentru ca El să poată obține mai mult din omenire. El vine să reprezinte epoca, să-l înfrângă pe Satana și El Se îmbracă în trup pentru a-l învinge pe Satana. Chiar mai mult, El vine pentru a ghida întreaga rasă umană în a-și trăi viața. Toate acestea privesc gestionarea Lui și se referă la lucrarea întregului univers. Dacă Dumnezeu a devenit trup doar pentru a îi permite omului să ajungă să-I cunoască trupul și să deschidă ochii oamenilor, atunci de ce nu ar călători în fiecare națiune? Nu ar fi aceasta o chestiune extrem de ușoară? Însă El nu a făcut așa, alegând, în schimb, un loc potrivit în care să Se stabilească și să înceapă lucrarea pe care ar trebui s-o facă. Numai acest singur trup este de o importanță considerabilă. El reprezintă o întreagă epocă și realizează, de asemenea, lucrarea unei epoci întregi; El, deopotrivă, pune capăt epocii anterioare și o introduce pe cea nouă. Toate acestea sunt o chestiune importantă care privește gestionarea lui Dumnezeu și toate acestea reprezintă semnificația unei etape a lucrării pe care Dumnezeu vine să o

îndeplinească pe pământ. Când a venit pe pământ, Isus a spus doar câteva cuvinte și a realizat o lucrare; El nu S-a îngrijit de viața omului și a plecat de îndată ce Și-a terminat lucrarea. Astăzi, când am terminat de vorbit și de transmis vouă cuvintele Mele și când ați înțeles cu toții, acest pas din lucrarea Mea va fi fost încheiat, indiferent de cum va fi viața voastră. În viitor, trebuie să fie unii oameni care să continue acest pas din lucrarea Mea și să lucreze în continuare pe pământ potrivit cu aceste cuvinte; în acel moment, vor începe lucrarea și construcția omului. Dar, în prezent, Dumnezeu doar Își face lucrarea pentru a-Și împlini lucrarea de slujire și pentru a finaliza o treaptă a acesteia. Dumnezeu lucrează într-o manieră diferită de aceea a omului. Omului îi plac adunările și forumurile și acordă importanță ceremoniei, pe când ceea ce Dumnezeu urăște cel mai mult sunt tocmai adunările și întâlnirile omului. Dumnezeu conversează și vorbește, în mod informal, cu omul; aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, care este dezrobită, în mod deosebit, eliberându-vă și pe voi. Cu toate acestea, urăsc să Mă întâlnesc cu voi și nu pot să Mă obișnuiesc cu o viață atât de strict controlată ca a voastră. Cel mai mult urăsc regulile; ele îi impun omului constrângeri până la punctul de a-l face temător să se miște, să vorbească și să cânte, cu ochii fixați, drept înainte, la tine. Urăsc complet modul vostru de a vă aduna și detest cu desăvârșire adunările mari. Pur și simplu refuz să Mă întâlnesc cu voi în acest fel, pentru că acest mod de viață vă face să vă simțiți încătușați și să respectați prea multă etichetă și prea multe reguli. Dacă vi s-ar permite să conduceți, i-ați conduce pe toți oamenii în domeniul regulilor și nu ar avea nicio cale de a respinge regulile sub conducerea voastră; în schimb, ambianța religiei ar deveni tot mai intensă, iar practicile omului ar continua să se înmulțească. Unii oameni continuă să discute și să vorbească atunci când se adună și nu se simt niciodată obosiți, iar unii pot continua zile întregi să predice, fără să se oprească. Toate acestea sunt

considerate adunări mari și întâlnirile omului; ele nu au nimic de-a face cu o viață de mâncat și băut, de bucurie sau de eliberare a duhului. Toate acestea sunt întâlniri! Reuniunile voastre colegiale, precum și adunările mari și mici, Îmi provoacă toate dezgust, iar Eu nu am simțit niciodată vreun interes față de acestea. Acesta este principiul prin care lucrez: nu sunt dornic să predic în timpul adunărilor și nici nu doresc să proclam nimic în cadrul unei adunări publice mari și, chiar mai puțin, să vă convoc pe toți, timp de câteva zile, la o conferință specială. Nu Mi Se pare plăcut că voi toți ar trebui să stați așezați, dichisiți, la o întâlnire; detest să vă văd trăind în limitele oricărei anumite ceremonii și, chiar mai mult, refuz să iau parte la o astfel de ceremonie de-a voastră. Cu cât faceți mai mult acest lucru, cu atât Mi Se pare mai respingător. Nu am nici cel mai mic interes pentru aceste ceremonii și reguli ale voastre; indiferent de cât de bună treabă faceți voi cu ele, Eu le consider pe toate dezgustătoare. Nu este faptul că aranjamentele voastre sunt nepotrivite sau că sunteți prea mărunți; ci faptul că vă detest felul de a trăi și, chiar mai mult, nu Mă pot obișnui cu acesta. Voi nu înțelegeți câtuși de puțin lucrarea pe care doresc s-o fac. Când Isus Își desfășura lucrarea în vremea aceea, după ce ținea predica într-un anumit loc, El îi conducea pe ucenicii Săi în afara orașului și vorbea cu ei despre căile pe care se cuvenea ca ei să le înțeleagă. El lucra adesea în asemenea mod. Plecând din mulțime, El a condus câțiva ucenici preaiubiți sus în munți, vorbind cu ei despre căile pe care era necesar ca ei să le înțeleagă. El a lucrat deseori într-o astfel de manieră. Lucrarea Sa în rândul mulțimii a fost sporadică. În conformitate cu ceea ce cereți voi de la El, Dumnezeu devenit trup nu ar trebui să aibă viața unui om normal; El trebuie să-Și realizeze lucrarea și, indiferent dacă stă așezat, stă în picioare sau merge, El trebuie să vorbească. El trebuie să lucreze în orice moment și nu-Și poate înceta niciodată „operațiunile”, altfel El Și-ar neglija îndatoririle. Oare

aceste cerințe ale omului sunt adecvate rațiunii umane? Unde vă este integritatea? Nu cereți prea mult? Am nevoie de tine ca să Mă examinezi în timp ce lucrez? Am nevoie de tine ca să supraveghezi în timp ce-Mi împlinesc lucrarea de slujire? Știu bine ce lucrare trebuie să fac și când trebuie s-o fac; nu este nevoie ca alții să intervină. S-ar putea să-ți pară că nu am făcut mult, dar, până atunci, lucrarea Mea va fi la sfârșit. Luați, de exemplu, cuvintele lui Isus din cele patru Evanghelii: nu au fost, de asemenea, limitate? În acel moment, când Isus a intrat în sinagogă și a rostit o predică, El a terminat în cel mult câteva minute, iar când a făcut vorbire, i-a condus pe ucenicii Săi în barcă și a plecat fără nicio explicație. Cel mult, cei din sinagogă au discutat acest lucru între ei, însă Isus nu avea nicio legătură cu asta. Dumnezeu face doar lucrarea pe care ar trebui s-o facă și nimic pe lângă acest lucru. Acum, mulți vor să spun și să vorbesc mai mult, cel puțin câteva ore pe zi. După cum vedeți, Dumnezeu încetează să mai fie El dacă nu vorbește și numai Cel care vorbește este Dumnezeu. Voi sunteți toți orbi! Toți brute! Sunteți toți lucruri neștiutoare care nu au nicio rațiune! Aveți prea multe noțiuni! Cerințele voastre merg prea departe! Sunteți inumani! Nu înțelegeți câtuși de puțin ceea ce este Dumnezeu! Voi credeți că toți vorbitorii și oratorii sunt Dumnezeu și că oricine dorește să vă ofere cuvinte este tatăl vostru. Spuneți-Mi, voi toți, cu trăsăturile voastre bine formate și aspectul neobișnuit, încă mai aveți cea mai mică urmă de rațiune? Cunoașteți încă cerul-soarele! Fiecare dintre voi este ca un oficial lacom și corupt, deci cum puteți gândi rațional? Cum puteți discerne între bine și rău? Eu v-am oferit mult, dar câți dintre voi au pus preț pe acest lucru? Cine este pe deplin în posesia acestuia? Nu știți cine a deschis calea de-a lungul căreia vă plimbați astăzi, astfel încât continuați să cereți de la Mine, făcându-Mi aceste cerințe ridicole și absurde. Oare nu sunteți îmbujorați de rușine? Nu am vorbit suficient? N-am făcut destul? Care

dintre voi puteți să-Mi prețuiți, cu adevărat, cuvintele ca pe o comoară? Mă măguliți când sunteți în prezența Mea, dar mințiți și înșelați atunci când nu sunteți! Acțiunile voastre sunt prea josnice și Mă revoltă! Știu că Mă rugați să vorbesc și să lucrez pentru niciun alt motiv decât ca să vă desfătați ochii și să vă lărgiți orizonturile, nu de dragul de a vă transforma viețile. Cât de mult am vorbit deja cu voi? Viețile voastre ar fi trebuit să se schimbe acum multă vreme, deci, atunci, de ce tot continuați să reveniți la vechile voastre stări chiar și acum? Cumva ați fost jefuiți de cuvintele Mele și nu le-ați primit? Ca să spunem adevărul, nu doresc să mai vorbesc deloc unor degenerați ca voi – ar fi în zadar! Nu doresc să fac o lucrare atât de inutilă! Voi doriți doar să vă lărgiți orizonturile sau să vă desfătați ochii, și nu să câștigați viață! Toți vă înșelați pe voi înșivă! Vă întreb, cât de mult din ceea ce v-am spus, față în față, ați pus în practică? Tot ceea ce faceți este să jucați feste pentru a-i înșela pe ceilalți! Îi detest pe aceia dintre voi care se bucură să observe în calitate de spectatori și consider curiozitatea voastră profund dezgustătoare. Dacă nu sunteți aici pentru a urmări adevărata cale sau a înseta pentru adevăr, atunci sunteți obiectele detestării Mele! Știu că Mă ascultați vorbind doar pentru a vă satisface curiozitatea sau pentru a vă împlini una sau alta dintre dorințele voastre lacome. Voi nici nu vă gândiți să căutați existența adevărului sau să explorați calea cea dreaptă pentru a intra în viață; aceste cereri, pur și simplu, nu există printre voi. Tot ceea ce faceți este să vă comportați cu Dumnezeu ca și cu o jucărie pe care o studiați și o admirați. Aveți prea puțină pasiune pentru a urmări viața, dar multă dorință de a fi curioși! Explicarea modului de viață unor astfel de oameni este echivalent cu vorbirea în van; aș putea, de asemenea, să nu vorbesc deloc! Lăsați-Mă să vă spun: dacă voi căutați doar să umpleți golul din inimile voastre, atunci ar fi cel mai bine să nu veniți la Mine! Ar trebui să dați importanță dobândirii vieții! Nu vă păcăliți pe voi înșivă! Ar fi cel

mai bine să nu luați curiozitatea drept bază pentru căutarea vieții sau să o folosiți ca pe un pretext pentru a-Mi cere să vorbesc cu voi. Acestea sunt toate trucuri la care sunteți extrem de pricepuți! Te întreb din nou: cât de mult ai intrat, de fapt, în ceea ce îți cer Eu să intri? Ai înțeles tot ce am vorbit cu tine? Ai reușit să pui în practică tot ceea ce ți-am spus?

Lucrarea fiecărei epoci este inițiată de Dumnezeu Însuși, însă ar trebui să știi că, oricare ar fi modul în care lucrează Dumnezeu, El nu vine să înceapă o mișcare sau să țină conferințe speciale ori să stabilească vreun fel de organizație în numele vostru. El vine doar pentru a îndeplini lucrarea pe care trebuie s-o facă. Lucrarea Lui nu tolerează constrângerea niciunui om. El Își face lucrarea oricum dorește; indiferent de ceea ce crede sau știe omul despre ea, El este preocupat doar de realizarea lucrării Sale. De la crearea lumii până în prezent, au existat deja trei etape ale lucrării; de la Iahve la Isus și din Epoca Legii până în Epoca Harului, Dumnezeu nu a convocat niciodată o conferință specială pentru om și nici nu a adunat vreodată întreaga omenire pentru a întruni o conferință specială de lucru la nivel mondial și, prin aceasta, să extindă domeniul lucrării Sale. Tot ceea ce face El este să efectueze lucrarea inițială a unei epoci întregi, la un timp și într-un loc potrivit, inaugurând astfel epoca și îndrumând rasa umană cum să-și trăiască viața. Conferințele speciale sunt adunările omului; adunarea oamenilor împreună, pentru a celebra sărbătorile, este lucrarea omului. Dumnezeu nu respectă sărbătorile și, în plus, le consideră odioase; El nu convoacă conferințe speciale și, mai mult de-atât, le consideră dezgustătoare. Acum, ar trebui să înțelegi exact care este lucrarea făcută de Dumnezeul întrupat.

Taina întrupării (4)

Ar trebui să știți despre povestea din spatele Bibliei și despre realizarea ei. Această cunoaștere nu aparține celor care nu au acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu. Ei nu știu. Dacă ar fi să le vorbești clar despre aceste chestiuni de esență, aceștia nu ar mai fi încăpățânați cu tine în ceea ce privește Biblia. Ei sapă în mod constant în ceea ce a fost profețit: a ajuns această afirmație să se adeverească? A ajuns acea afirmație să se adeverească? Acceptarea Evangheliei de către ei este în concordanță cu Biblia; iar ei propovăduiesc Evanghelia potrivit Bibliei. Credința lor în Dumnezeu se bazează pe cuvintele Bibliei; fără Biblie, ei nu vor crede în Dumnezeu. Acesta este modul în care trăiesc, supunând Biblia la o examinare neînsemnată. Când ei vin, din nou, să sape în Biblie și îți cer explicații, tu spui: „În primul rând, să nu verificăm fiecare afirmație. În schimb, să vedem cum lucrează Duhul Sfânt. Să apucăm pe cărarea pe care mergem și să o comparăm cu adevărul pentru a vedea dacă această cărare este într-adevăr lucrarea Duhului Sfânt și haideți să folosim lucrarea Acestuia pentru a verifica dacă o astfel de cărare este corectă. În ceea ce privește dacă o afirmație sau alta s-a adeverit așa cum a fost prezis, noi, oamenii, nu ar trebui să ne băgăm nasul în ea. Este mai bine pentru noi să vorbim în locul lucrării Duhului Sfânt și a celei mai recente lucrări pe care Dumnezeu a făcut-o”. Profețiile din Biblie sunt cuvinte ale lui Dumnezeu transmise la acea vreme de profeți și cuvinte scrise de oameni pe care Dumnezeu i-a folosit, după ce au dobândit inspirație; numai Dumnezeu Însuși poate explica acele cuvinte, doar Duhul Sfânt poate face cunoscut înțelesul acestor cuvinte și numai Dumnezeu Însuși poate rupe cele șapte peceți și deschide cartea de piele. Spui: „Tu nu ești Dumnezeu și nici eu nu sunt, deci cine îndrăznește să explice cu ușurință cuvintele Sale? Îndrăznești

tu să explici acele cuvinte? Chiar dacă ar urma să vină proorocii Ieremia, Ioan și Ilie, ei nu ar îndrăzni să încerce să explice acele cuvinte, căci ei nu sunt Mielul. Doar El poate rupe cele șapte peceți și poate deschide cartea de piele și nimeni altcineva nu-I poate explica cuvintele. Nu îndrăznesc să uzurp numele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să încerc să explic cuvintele Lui. Eu nu pot fi decât unul care se supune lui Dumnezeu. Ești tu Dumnezeu? Niciuna dintre ființele create nu îndrăznește să deschidă cartea de piele sau să explice acele cuvinte, deci nu îndrăznesc nici eu să le explic. Ar fi mai bine să nu încerci să le explici. Nimeni nu ar trebui să încerce să le explice. Să vorbim despre lucrarea Duhului Sfânt; atât poate face omul. Știu puțin din lucrarea lui Iahve și a lui Isus, dar, din moment ce nu am experiența personală a unei astfel de lucrări, pot să vorbesc doar într-o mică măsură despre ea. În ceea ce privește semnificația cuvintelor pe care Isaia sau Isus le-au spus în vremea lor, nu voi da nicio explicație. Eu nu studiez Biblia, ci, mai degrabă, urmez lucrarea prezentă a lui Dumnezeu. Tu, de fapt, consideri Biblia drept cartea mică de piele, dar oare nu este ceva ce numai Mielul poate deschide? În afară de Miel, cine altcineva poate să o facă? Tu nu ești Mielul și chiar mai puțin îndrăznesc eu să pretind că sunt Însuși Dumnezeu, deci, haideți să nu analizăm Biblia sau să o supunem unei examinări mărunte. Este mult mai bine să discutăm lucrarea făcută de Duhul Sfânt, adică, lucrarea prezentă făcută de Dumnezeu Însuși. Să vedem care sunt principiile prin care lucrează Dumnezeu și care este esența lucrării Sale, folosindu-le pentru a verifica dacă drumul pe care-l parcurgem astăzi este drept și, în acest fel, să ne asigurăm de el". Dacă vreți să predicați Evanghelia, în special celor din lumea religioasă, trebuie să înțelegeți Biblia și să aveți o stăpânire a istoriei sale interioare; altfel, nu există nicio cale ca tu să predici Evanghelia. Odată ce stăpânești imaginea de ansamblu și încetezi să cercetezi, într-un mod neînsemnat, cuvintele moarte ale Bibliei,

și să vorbești doar despre lucrarea lui Dumnezeu și viața-adevăr, atunci vei putea să-i câștigi pe cei care caută cu o inimă adevărată.

Lucrarea lui Iahve, legile pe care El le-a pus în aplicare și principiile prin care i-a călăuzit pe oameni să-și trăiască viața, conținutul lucrării pe care a făcut-o în Epoca Legii, semnificația instituirii legilor Sale, semnificația lucrării Lui pentru Epoca Harului și lucrarea pe care o face în această etapă finală: acestea sunt lucrurile pe care voi ar trebui să le înțelegeți. Prima etapă este lucrarea Epocii Legii, cea de-a doua este lucrarea Epocii Harului, iar cea de-a treia este lucrarea din zilele de pe urmă. Trebuie să vă fie clar despre aceste etape ale lucrării lui Dumnezeu. De la început până la sfârșit, există, în total, trei etape. Care este esența fiecărei etape a lucrării? Câte etape sunt realizate în lucrarea planului de gestionare (planului de mântuire) de șase mii de ani? Cum sunt realizate aceste etape și de ce fiecare se desfășoară în modul său particular? Acestea sunt toate întrebări decisive. Lucrarea fiecărei epoci are valoare reprezentativă. Ce lucrare a îndeplinit Iahve? De ce a făcut-o El în acel mod particular? De ce a fost numit Iahve? Din nou, ce lucrare a îndeplinit Isus în Epoca Harului și în ce mod a făcut-o? Care aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate de fiecare etapă a lucrării și de fiecare epocă? Ce aspecte ale firii Lui au fost exprimate în Epoca Legii? Și care în Epoca Harului? Și care în epoca finală? Acestea sunt întrebări esențiale despre care vouă trebuie să vă fie clar. Întreaga fire a lui Dumnezeu a fost dezvăluită în cursul planului de gestionare de șase mii de ani. Nu este dezvăluită numai în Epoca Harului, nici doar în Epoca Legii, cu atât mai puțin doar în această perioadă a zilelor de pe urmă. Lucrarea desfășurată în zilele de pe urmă reprezintă judecată, mânie și mustrare. Lucrarea realizată în zilele de pe urmă nu poate înlocui lucrarea Epocii Legii sau pe cea a Epocii Harului. Cu toate acestea, cele trei etape, care se interconectează, formează o singură

entitate și toate sunt lucrarea unui singur Dumnezeu. Bineînțeles, executarea acestei lucrări este împărțită în epoci separate. Lucrarea făcută în zilele de pe urmă aduce totul la sfârșit; cea făcută în Epoca Legii a fost lucrarea de început; iar cea care făcută în Epoca Harului a fost lucrarea de răscumpărare. În ceea ce privește viziunile lucrării în întregul plan de gestionare de șase mii de ani, nimeni nu poate obține pătrundere sau înțelegere, iar aceste viziuni rămân enigme. În zilele de pe urmă, numai lucrarea cuvântului este înfăptuită pentru a conduce în Epoca Împărăției, dar nu este reprezentativă pentru toate epocile. Zilele de pe urmă nu sunt altceva decât zilele de pe urmă și nu mai mult decât Epoca Împărăției, iar acestea nu reprezintă Epoca Harului sau Epoca Legii. Doar că, în zilele de pe urmă, toată lucrarea din planul de gestionare de șase mii de ani vă este dezvăluită. Aceasta este dezvăluirea tainei. Acest tip de taină este ceva ce nu poate fi dezvăluit de nimeni. Indiferent cât este de mare înțelegerea omului asupra Bibliei, nu rămâne nimic altceva decât cuvinte, căci omul nu înțelege esența Bibliei. Citind Biblia, omul poate înțelege unele adevăruri, poate explica unele cuvinte sau poate supune unele pasaje și capitole cunoscute examinării sale mărunte, dar nu va putea niciodată să se elibereze de înțelesul conținut în acele cuvinte, căci toți oamenii văd că sunt cuvinte moarte, nu scenele lucrării lui Iahve și ale lui Isus, iar omul nu are nicio cale de a dezlega taina acestei lucrări. Prin urmare, taina planului de gestionare de șase mii de ani este cea mai mare taină, cel mai adânc ascunsă și complet de nepătruns pentru om. Nimeni nu poate înțelege, în mod direct, intențiile lui Dumnezeu, decât dacă Dumnezeu Însuși le explică și le dezvăluie omului; în caz contrar, aceste lucruri vor rămâne pentru totdeauna enigme pentru om, rămânând taine pecetluite pentru totdeauna. Ca să nu mai vorbim de cei din lumea religioasă; dacă nu vi s-ar fi spus astăzi, nu l-ați fi înțeles nici voi. Această lucrare de șase mii de ani este mai tainică

decât toate profețiile proorocilor. Este cea mai mare taină de la creație până în prezent, și niciunul dintre prooroci, de-a lungul veacurilor, nu a reușit vreodată să o înțeleagă, pentru că această taină este dezvăluită doar în epoca finală și nu a fost dezvăluită niciodată înainte. Dacă puteți înțelege această taină și o puteți primi în întregime, atunci toate persoanele religioase vor fi învinse de aceasta. Doar aceasta este cea mai mare dintre viziuni; este lucrul pe care omul tânjește foarte mult să-l înțeleagă, dar este și cel mai neclar pentru el. Când ați fost în Epoca Harului, nu ați știut despre ce a fost lucrarea făcută de Isus sau cea făcută de Iahve. Oamenii nu au înțeles de ce Iahve a prezentat legi, de ce a cerut mulțimii să păzească legile sau de ce trebuia să fie zidit templul și, cu atât mai puțin au înțeles oamenii de ce israeliții au fost conduși din Egipt în pustie și apoi în Canaan. Doar astăzi, aceste lucruri au fost dezvăluite.

Lucrarea din zilele de pe urmă este etapa finală a celor trei. Este lucrarea unei alte epoci noi și nu reprezintă întreaga lucrare de gestionare. Planul de gestionare de șase mii de ani este împărțit în trei etape ale lucrării. Doar o singură etapă nu poate reprezenta lucrarea celor trei epoci, ci doar o parte a întregului. Numele Iahve nu poate reprezenta întreaga fire a lui Dumnezeu. Faptul că El Și-a desfășurat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El poate fi doar Dumnezeu în temeiul legii. Iahve i-a expus omului legi și i-a lăsat moștenire porunci, cerându-i omului să zidească templul și altarele; lucrarea pe care a făcut-o El reprezintă doar Epoca Legii. Această lucrare pe care El a făcut-o nu dovedește că El este doar un Dumnezeu care îi cere omului să păzească legea, sau că El este Dumnezeul din templu sau dinaintea altarului. Ar fi neadevărat să spui acest lucru. Lucrarea făcută în temeiul legii nu poate reprezenta decât o singură epocă. De aceea, dacă Dumnezeu a făcut doar lucrarea din Epoca Legii, atunci omul L-ar limita pe Dumnezeu la următoarea definiție, care spune: „El este

Dumnezeul din templu și, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să purtăm haine preoțești și să intrăm în templu". Dacă lucrarea din Epoca Harului nu ar fi fost niciodată îndeplinită, iar Epoca Legii ar fi continuat până în prezent, omul nu ar ști că Dumnezeu este, de asemenea, milostiv și iubitor. Dacă lucrarea din Epoca Legii nu ar fi fost făcută ci, în schimb, doar lucrarea din Epoca Harului, atunci ceea ce ar ști fiecare om este că Dumnezeu poate doar să răscumpere omul și să-i ierte păcatele. Omul ar ști doar că El este sfânt și nevinovat și că, de dragul lui, Dumnezeu este capabil să Se sacrifice și să fie răstignit. Omul ar ști doar aceste lucruri, dar nu ar înțelege nimic altceva. Astfel, fiecare epocă reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu. Cât despre ce aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate în Epoca Legii, ce aspecte în Epoca Harului și ce aspecte în această etapă actuală: doar când toate cele trei etape au fost integrate într-un întreg, pot dezvălui întreaga fire a lui Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns să cunoască toate cele trei etape, omul o poate înțelege pe deplin. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi omisă. Veți vedea doar firea lui Dumnezeu în întregime după ce veți ajunge să cunoașteți aceste trei etape ale lucrării. Faptul că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El este doar Dumnezeu potrivit legii, iar faptul că El Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare nu înseamnă că va răscumpăra în veci omenirea. Toate acestea sunt concluziile trase de om. Când Epoca Harului ajunge la sfârșit, atunci tu nu poți spune că Dumnezeu aparține doar crucii, iar crucea singură reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. A face acest lucru ar însemna să-L definim pe Dumnezeu. În stadiul actual, Dumnezeu face în principal lucrarea cuvântului, dar tu nu poți spune atunci că Dumnezeu nu a fost niciodată milostiv față de om și că tot ce a adus este mustrarea și judecata. Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul

omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi clasificată după fel. Numai după ce planul de gestionare de șase mii de ani va fi finalizat, omul va ajunge să înțeleagă, în întregime, firea lui Dumnezeu, pentru că gestionarea Lui va ajunge atunci la sfârșit. Acum că ați experimentat lucrarea lui Dumnezeu în epoca finală, care este firea Lui? Îndrăznești să spui că Dumnezeu este Cel care doar rostește cuvinte și nimic mai mult? Nu ai îndrăzni să oferi o astfel de concluzie. Unii ar spune că Dumnezeu este Cel care dezvăluie tainele, că El este Mielul și Cel care rupe cele șapte peceți. Dar nimeni nu îndrăznește să ofere o astfel de concluzie. Alții ar putea spune că Dumnezeu este trupul întrupat, dar acest lucru tot nu ar fi corect. Totuși, alții ar putea spune că Dumnezeu întrupat doar rostește cuvinte și nu lucrează semne și minuni, dar tu ai îndrăzni, chiar mai puțin, să vorbești astfel, căci Isus a devenit trup și a lucrat semne și minuni, așa că nu ai îndrăzni să-L definești pe Dumnezeu cu atâta ușurință. Abia acum a ajuns la un final întreaga lucrare efectuată de-a lungul planului de gestionare de șase mii de ani. Doar după ce toată această lucrare i-a fost dezvăluită omului și îndeplinită în mijlocul omenirii, omenirea va cunoaște întreaga fire a lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Când lucrarea din această etapă a fost pe deplin finalizată, toate tainele neînțelese de om vor fi fost dezvăluite, toate adevărurile care nu au fost înțelese anterior vor fi fost clarificate, iar rasei umane i se va fi spus despre drumul și destinația ei viitoare. Aceasta este întreaga lucrare care trebuie făcută în etapa actuală. Chiar dacă drumul pe care omul merge astăzi este, de asemenea, drumul crucii și cărarea suferinței, ceea ce omul practică și ceea ce mănâncă, bea și de ce se bucură astăzi omul sunt foarte

diferite de cele care s-au abătut asupra omului în temeiul legii și în Epoca Harului. Ceea ce se cere de la om în această zi este diferit de cele cerute în trecut și, chiar mai mult, față de cele cerute lui în Epoca Legii. Așadar, ce a fost cerut omului în temeiul legii atunci când Dumnezeu Își făcea lucrarea în Israel? Nu era nimic altceva decât că omul ar trebui să țină Sabatul și legile lui Iahve. Nimeni nu trebuia să lucreze în Sabat sau să încalce legile lui Iahve. Însă acum nu este astfel. În Sabat, omul lucrează, se adună și se roagă ca de obicei și nu i se impune nicio restricție. Cei din Epoca Harului trebuiau să fie botezați și li s-a cerut să postească în continuare, să rupă pâine, să bea vin, să-și acopere capul și să spele picioarele altora pentru ei. Acum, aceste reguli au fost abolite, însă omului îi sunt făcute cerințe mai mari, pentru că lucrarea lui Dumnezeu se adâncește mereu, iar intrarea omului ajunge tot mai sus. În trecut, Isus Și-a pus mâinile peste om și S-a rugat, dar acum, când toate au fost spuse, care este folosul punerii mâinilor? Cuvintele singure pot obține rezultate. În trecut, când El Și-a pus mâinile peste om, a fost pentru a-l binecuvânta și, de asemenea, pentru a-l vindeca de bolile sale. Acesta a fost modul în care a lucrat Duhul Sfânt la acea vreme, însă acum nu este astfel. Acum, Duhul Sfânt folosește cuvinte pentru a lucra și a obține rezultate. Cuvintele Lui v-au fost lămurite, iar voi ar trebui să le puneți în practică exact astfel cum vi s-a spus. Cuvintele Sale sunt intențiile Lui; ele sunt lucrarea pe care El dorește s-o facă. Prin cuvintele Lui, Îi vei înțelege intențiile și ceea ce-ți cere să realizezi, iar tu s-ar putea doar să-I pui cuvintele direct în practică, fără a fi nevoie de punerea mâinilor. Unii pot spune: „Pune-Ți mâinile peste mine! Pune-Ți mâinile peste mine ca să primesc binecuvântarea Ta și să mă pot împărtăși de Tine”. Toate acestea sunt practici depășite din trecut, acum nefolosite, pentru că epoca s-a schimbat. Duhul Sfânt lucrează potrivit epocii, nici la întâmplare, nici în conformitate cu reguli stabilite. Epoca s-a schimbat, iar o nouă epocă

aduce cu ea, în mod necesar, o nouă lucrare. Acest lucru este valabil pentru fiecare etapă a lucrării, iar, astfel, lucrarea Sa nu se repetă niciodată. În Epoca Harului, Isus a făcut o măsură suficientă a acestui fel de lucrare, cum ar fi vindecarea bolii, scoaterea demonilor, punerea mâinilor Sale peste om ca să se roage pentru el și binecuvântarea omului. Cu toate acestea, pentru a face acest lucru din nou, ar fi lipsit de sens, în ziua de astăzi. Duhul Sfânt a lucrat, la acea vreme, în acest fel, pentru că era Epoca Harului și a existat suficient har pentru ca omul să se bucure. Nu i s-a cerut niciun fel de plată și, atâta timp cât avea credință, ar fi primit har. Toți au fost abordați foarte binevoitor. Acum, epoca s-a schimbat, iar lucrarea lui Dumnezeu a progresat mai departe; prin mustrare și judecată, răzvrătirea și lucrurile necurate din om vor fi îndepărtate. Acea etapă fiind cea a răscumpărării, s-a cuvenit ca Dumnezeu să lucreze în acel mod, arătând suficient har pentru ca omul să se poată bucura, astfel încât omul să poată fi răscumpărat din păcat și, prin intermediul harului, să i se ierte păcatele. Această etapă actuală este pentru a expune nedreptatea din om prin intermediul mustrării, judecății, nimicirii cuvintelor, precum și prin disciplina și revelarea acestora, astfel încât umanitatea să poată fi apoi mântuită. Aceasta este o lucrare mai profundă decât răscumpărarea. Harul din Epoca Harului era suficient pentru delectarea omului; acum, că omul a experimentat deja acest har, el nu mai trebuie să se bucure de el. Acestei lucrări i-a trecut acum timpul și nu mai trebuie făcută. Acum, omul trebuie să fie mântuit prin judecata cuvântului. După ce omul este judecat, mustrat și rafinat, firea sa este, în acest mod, schimbată. Nu sunt toate acestea datorită cuvintelor pe care le-am spus? Fiecare etapă a lucrării se desfășoară în concordanță cu evoluția întregii rase umane și cu epoca. Lucrarea este, în totalitate, semnificativă și este făcută, în întregime, de dragul mântuirii finale, ca omenirea să poată avea o

destinație bună în viitor, iar umanitatea să poată fi clasificată, în cele din urmă, după fel.

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu intențiile lui Dumnezeu, ca el

să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el,

omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a

răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce viața, în timp ce, celelalte două constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Omul este din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său, așadar, el poate intra în contact doar cu întruparea lui Dumnezeu. Doar cu ajutorul acestuia omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină. A doua întrupare va fi suficientă pentru a înlătura păcatele omului și pentru a-l purifica pe deplin.

Prin urmare, cu a doua întrupare, întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup va fi finalizată, iar semnificația întrupării lui Dumnezeu va fi făcută completă. După aceea, lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi ajuns în întregime la sfârșit. După a doua întrupare, El nu va deveni trup, a treia oară, pentru lucrarea Sa. Căci întreaga Sa gestionare va fi ajuns la sfârșit. Întruparea zilelor de pe urmă va fi câștigat pe deplin poporul Său ales, iar umanitatea din zilele de pe urmă va fi fost, în totalitate, clasificată după fel. El nu va mai face lucrarea de mântuire și nici nu Se va întoarce la trup pentru a îndeplini orice altă lucrare. În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai măreț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi omul câștigat de Dumnezeu și poate deveni sfânt. Când demonii au fost alungați din om, iar el a fost răscumpărat, aceasta a însemnat doar faptul că a fost smuls din mâinile Satanei și s-a întors la Dumnezeu. Totuși, fără a fi curățat sau schimbat de către Dumnezeu, el rămâne un om corupt. Întinarea, opoziția și răzvrătirea încă există în om; omul s-a întors la Dumnezeu doar prin răscumpărarea de

către El, dar el nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu și este încă în stare să I se împotrivească și să-L trădeze. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un

ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Răzvrătește-te împotriva vechiului Satana! Răzvrătește-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!” Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte. Omul a strigat astfel în trecut, deoarece nu avea nicio înțelegere a firii sale inerente corupte. Acestea sunt necurățiile care există în interiorul omului. De-a lungul unei perioade de judecată și de mustrare atât de lungi, omul a trăit într-o atmosferă de tensiune. Nu au fost realizate toate acestea prin intermediul cuvântului? Nu ai strigat și tu cu un glas foarte tare

înainte de încercarea făcătorilor de servicii? „Intrați în Împărăție! Toți cei care acceptă acest nume vor intra în Împărăție! Toți se vor împărtăși de Dumnezeu!” Când a venit încercarea făcătorilor de servicii, voi nu ați mai strigat. Chiar la început, toți au strigat: „O, Dumnezeule! Oriunde Tu mă așezi, mă voi supune pentru a fi condus de către Tine”. După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, „Cine va fi Pavel al Meu?”, oamenii au spus: „Eu sunt dispus!” Apoi, ei au văzut cuvintele: „Și cum rămâne cu credința lui Iov?” și a spus „Sunt dispus să-mi asum eu însumi credința lui Iov. Dumnezeule, Te rog, pune-mă la încercare!” Când a venit încercarea făcătorilor de servicii, ei s-au prăbușit imediat și cu greu s-au mai putut ridica din nou. După aceea, puțin câte puțin, necurățiile din inima lor s-au diminuat treptat. Nu prin cuvânt a fost realizat acest lucru? Deci, ceea ce ați experimentat astăzi sunt rezultatele obținute prin cuvânt, chiar mai mari decât cele obținute prin lucrarea de semne și minuni a lui Isus. Slava lui Dumnezeu pe care tu o vezi și autoritatea lui Dumnezeu Însuși pe care tu o vezi nu sunt percepute doar cu ajutorul răstignirii, al vindecării bolii și a alungării demonilor ci, chiar mai mult, cu ajutorul judecății prin cuvântului Său. Aceasta îți arată că autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu constă numai în lucrarea semnelor, vindecarea bolii și alungarea demonilor, ci că judecata prin cuvântul lui Dumnezeu este mai în măsură să reprezinte autoritatea lui Dumnezeu și să-I reveleze atotputernicia.

Ceea ce a dobândit acum omul – statura sa actuală, cunoașterea, dragostea, loialitatea, supunerea și percepția lui – sunt rezultate obținute prin judecata cuvântului. Faptul că tu ești capabil să fii loial și să reziști până în ziua de astăzi este realizat prin intermediul cuvântului. Acum, omul vede că lucrarea Dumnezeului întrupat este într-adevăr extraordinară și că în ea există multe care nu pot fi atinse de om și că acestea sunt taine și minuni. Prin urmare, mulți s-au supus. Unii nu s-au supus niciodată vreunui

om, încă din ziua în care s-au născut, însă, atunci când văd cuvintele lui Dumnezeu în această zi, se supun pe deplin, fără să observe că au făcut astfel și nu se încumetă să cerceteze sau să spună nimic altceva. Umanitatea a căzut sub cuvânt și se prosternează sub judecata cuvântului. Dacă Duhul lui Dumnezeu i-ar vorbi direct omului, oamenii s-ar supune toți glasului, căzând fără cuvinte de revelație, cam în felul în care a căzut la pământ Pavel în lumina de pe drumul spre Damasc. Dacă Dumnezeu ar continua să lucreze în acest fel, omul nu ar fi niciodată capabil să ajungă să își cunoască propria stricăciune prin judecata cuvântului și, prin aceasta, să obțină mântuirea. Doar devenind trup poate Dumnezeu să-Și transmită personal cuvintele în urechile fiecărei ființe umane, astfel încât toți cei care au urechi să poată auzi cuvintele Lui și să-I primească lucrarea de judecată prin cuvânt. Doar în acest fel este rezultatul obținut prin cuvântul Său, mai degrabă decât Duhul care devine evident pentru a înfricoșa omul să se supună. Doar prin această lucrare concretă și, totuși, extraordinară, vechea fire a omului, ascunsă adânc în interior timp de mulți ani, poate fi pe deplin expusă, astfel încât omul să o poată recunoaște și să-i fie schimbată. Aceste lucruri sunt toate lucrarea concretă a Dumnezeului întrupat, în care, rostind și executând judecata într-o manieră concretă, El obține rezultatele judecății asupra omului prin cuvânt. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu întrupat și semnificația întrupării lui Dumnezeu. Aceasta este făcută pentru a face cunoscută autoritatea Dumnezeului întrupat, pentru a face cunoscute rezultatele obținute de către lucrarea cuvântului și pentru a face cunoscut că Duhul a venit în trup și demonstrează autoritatea Lui prin judecarea omului prin cuvânt. Deși trupul Său este forma exterioară a unei umanități obișnuite și normale, rezultatele pe care le obțin cuvintele Lui îi arată omului că El este plin de autoritate, că El este Dumnezeu Însuși și că vorbele Lui sunt exprimarea lui Dumnezeu Însuși. Prin aceasta, înseamnă

că întregii umanități îi este arătat că El este Însuși Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși care a devenit trup, că El nu va fi ofensat de nimeni și că nimeni nu poate depăși judecata Lui prin cuvânt și nicio forță a întunericului nu poate triumfa asupra autorității Sale. Omul I se supune Lui în întregime pentru că El este Cuvântul devenit trup, datorită autorității Sale și datorită judecății Lui prin cuvânt. Lucrarea adusă de către trupul Său omenesc este autoritatea pe care El o deține. Motivul pentru care El devine trup se datorează faptului că trupul poate, de asemenea, să dețină autoritate, iar El este capabil să îndeplinească lucrarea în omenire, într-o manieră concretă, astfel încât aceasta este vizibilă și tangibilă pentru om. Această lucrare este mult mai practică decât lucrarea făcută direct de Duhul lui Dumnezeu, care deține întreaga autoritate, iar rezultatele sale sunt, de asemenea, evidente. Acest lucru se datorează faptului că trupul omenesc al lui Dumnezeu poate vorbi și lucra într-un mod concret. Forma exterioară a trupului Său nu deține nicio autoritate și poate fi abordată de om, în timp ce esența Lui are autoritate, dar autoritatea Sa nu este vizibilă pentru nimeni. Când El vorbește și lucrează, omul nu poate detecta existența autorității Sale; acest lucru Îi înlesnește realizarea unei lucrări de o natură concretă. Toată această lucrare concretă poate obține rezultate. Chiar dacă niciun om nu-și dă seama că El deține autoritate sau nu vede că El nu trebuie să fie ofensat, ori nu-I vede mânia, El atinge rezultatele dorite ale cuvintelor Sale prin autoritatea Lui voalată, prin mânia Sa ascunsă și prin cuvintele pe care El le spune deschis. Cu alte cuvinte, prin tonul glasului Său, asprimea discursului Său și toată înțelepciunea cuvintelor Sale, omul este complet convins. În felul acesta, omul se supune cuvântului lui Dumnezeu întrupat care, aparent, nu are nicio autoritate, îndeplinind, prin aceasta, scopul lui Dumnezeu de a mântui omul. Acesta este un alt aspect al semnificației întrupării Sale: pentru a vorbi într-un mod mai practic și pentru a permite ca

realitatea cuvintelor Sale să aibă un efect asupra omului, astfel încât omul să poată mărturisi puterea cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă această lucrare nu ar fi făcută prin intermediul întrupării, nu ar obține nici cele mai mici rezultate și nu ar fi capabilă să-i mântuiască pe deplin pe oamenii păcătoși. Dacă Dumnezeu nu ar deveni trup, El ar rămâne Duhul care este atât nevăzut, cât și de neatins pentru om. Deoarece omul este o creatură a trupului, el și Dumnezeu aparțin unor lumi diferite și au naturi diferite. Duhul lui Dumnezeu este incompatibil cu omul, care este din trup și, pur și simplu, nu există nicio cale de a stabili relații între ei, fără a menționa că omul este incapabil să se transforme într-un duh. Dată fiind situația, Duhul lui Dumnezeu trebuie să devină o ființă creată pentru a-Și face lucrarea inițială. Dumnezeu poate și să urce în cel mai înalt loc și să Se umilească pe Sine pentru a deveni o creatură umană, făcând lucrarea printre oameni și trăind în mijlocul lor, însă omul nu poate să urce în cel mai înalt loc și să devină un duh și, chiar mai puțin, poate el să coboare în cel mai de jos loc. De aceea Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și îndeplini lucrarea. În mod similar, în timpul primei întrupări, numai trupul omenesc al lui Dumnezeu ar putea răscumpăra omul prin răstignirea Lui, în timp ce Duhul lui Dumnezeu nu ar fi avut cum să fie răstignit ca o jertfă de păcat pentru om. Dumnezeu a putut deveni trup în mod direct pentru a sluji ca jertfă de păcat pentru om, dar omul nu a putut să urce direct la cer ca să ia jertfa de păcat pe care Dumnezeu i-a pregătit-o. Acestea fiind spuse, tot ceea ce este posibil ar fi să-I cerem lui Dumnezeu să alerge, de câteva ori, înainte și înapoi, între Cer și pământ, nu să-l ridice la cer pe om ca să ia această mântuire, căci omul a căzut și, în plus, omul nu ar putea, pur și simplu, să urce la cer, cu atât mai puțin să obțină jertfa de păcat. De aceea a fost necesar ca Isus să vină printre oameni și să facă personal lucrarea care, pur și simplu, nu putea fi îndeplinită de om. De fiecare dată când Dumnezeu

devine trup, este din necesitate absolută. Dacă oricare dintre etape ar fi putut fi îndeplinită direct de către Duhul lui Dumnezeu, El nu ar fi fost supus înjosirii de a fi întrupat.

În această etapă finală a lucrării, rezultatele sunt obținute prin intermediul cuvântului. Prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă multe taine și lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o de-a lungul generațiilor trecute. Prin cuvânt, omul este luminat de Duhul Sfânt; prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă tainele care nu au fost niciodată dezlegate de generațiile trecute, precum și lucrarea proorocilor și a apostolilor din trecut și principiile prin care aceștia au lucrat. Prin cuvânt, omul ajunge, de asemenea, să înțeleagă firea lui Dumnezeu Însuși, precum și răzvrătirea și împotrivirea omului, și ajunge să-și cunoască propria esență. Prin acești pași ai lucrării și prin toate cuvintele spuse, omul ajunge să cunoască lucrarea Duhului, lucrarea pe care o face trupul Lui întrupat și, chiar mai mult, întreaga Sa fire. Cunoașterea ta despre lucrarea de gestionare de peste șase mii de ani a lui Dumnezeu a fost, de asemenea, câștigată prin cuvânt. Nu au fost, de asemenea, obținute prin cuvânt cunoașterea noțiunilor tale anterioare și succesul tău în a le pune deoparte? În etapa anterioară, Isus a lucrat semne și minuni, însă, în această etapă, acestea nu există. Nu a fost, de asemenea, realizată prin cuvânt înțelegerea ta despre motivul pentru care Dumnezeu nu dezvăluie semne și minuni? De aceea, cuvintele spuse în această etapă depășesc lucrarea făcută de apostolii și proorocii generațiilor trecute. Chiar și prezicerile făcute de prooroci nu ar fi putut realiza acest rezultat. Proorocii au făcut doar profeții, au vorbit despre ce se va întâmpla în viitor, dar nu despre lucrarea pe care Dumnezeu a voit să o facă la acea vreme. Nici nu vorbeau pentru a-i călăuzi pe oameni în viață ori pentru a revărsa adevăruri asupra oamenilor sau pentru a le dezvălui taine, cu atât mai puțin pentru a le dărui viață. Din cuvintele spuse în această etapă, există profeție și adevăr,

dar, mai ales, aceste cuvinte slujesc la a da viață omului. Cuvintele din prezent sunt deosebite de prezicerile profeților. Aceasta este o etapă a lucrării pentru viața omului, pentru a schimba firea vieții omului, și nu de dragul de a rosti profeții. Prima etapă a fost lucrarea lui Iahve: lucrarea Sa a fost pentru a pregăti o cărare pentru ca omul să I se închine lui Dumnezeu pe pământ. Lucrarea de început a fost găsirea unui loc de origine pentru lucrarea pe pământ. În acel timp, Iahve i-a învățat pe israeliți să țină Sabatul, să-și onoreze părinții și să trăiască în pace unul cu altul. Lucrul acesta s-a întâmplat pentru că oamenii de atunci nu înțelegeau ce a reprezentat omul și nici nu înțelegeau cum să trăiască pe pământ. Era necesar ca El, în prima etapă a lucrării, să ghideze oamenii în conducerea vieții lor. Tot ce le-a spus Iahve nu fusese cunoscut mai înainte de omenire sau nu fusese în posesia lor. La acea vreme, Dumnezeu a ridicat mulți prooroci ca să rostească profeții și toți au făcut astfel sub îndrumarea lui Iahve. Acesta a fost, pur și simplu, un element al lucrării lui Dumnezeu. În prima etapă, Dumnezeu nu a devenit trup și, astfel, a instruit toate semințiile și națiunile prin prooroci. Când Isus a lucrat în timpul Lui, El nu a vorbit la fel de mult ca în zilele noastre. Această etapă a lucrării cuvântului din zilele de pe urmă nu a mai fost făcută niciodată înainte, în epoci și generații trecute. Deși Isaia, Daniel și Ioan au rostit multe profeții, acestea au fost complet diferite de cuvintele rostite acum. Ceea ce au spus ei erau doar profeții, dar cuvintele rostite acum nu sunt. Dacă aș transforma în profeții tot ce spun acum, ați putea să înțelegeți? Presupunând că am vorbit despre lucruri întâmplate după ce Eu am plecat, cum ai putea așadar câștiga înțelegerea? Lucrarea cuvântului nu a fost niciodată făcută în timpul lui Isus sau în Epoca Legii. Poate unii vor spune: „Iahve nu a rostit cuvinte și în timpul lucrării Sale? Oare Isus, în afară de vindecarea bolilor, scoaterea demonilor și lucrarea semnelor și minunilor, nu a rostit, de asemenea,

cuvinte atunci când lucra?” Există diferențe între lucrurile care sunt spuse. Care era esența cuvintelor rostite de Iahve? El doar i-a călăuzit pe oameni pentru a-și conduce viața pe pământ, ceea ce nu are de-a face cu aspectele spirituale ale vieții. De ce se spune că, atunci când a vorbit Iahve, aceasta era pentru a instrui poporul de pretutindeni? Cuvântul „a instrui” înseamnă a spune în mod explicit și a porunci direct. El nu i-a dat omului viață; mai degrabă, El l-a luat, pur și simplu, pe om de mână și l-a învățat cum să se teamă de El, fără prea mult referitor la pilde. Lucrarea făcută de Iahve în Israel nu a fost pentru a-l emonda sau a-l disciplina pe om sau pentru a emite judecată și mustrare; a fost pentru a-l călăuzi. Iahve i-a poruncit lui Moise să-i spună poporului Său să strângă mană în pustie. În fiecare dimineață, înainte de răsăritul soarelui, ei trebuiau să adune mană, suficient cât să mănânce în acea zi. Mana nu putea fi păstrată până a doua zi, deoarece ar fi mucegăit. El nu ține prelegeri oamenilor și nu le expune natura, nici nu le expune ideile și gândurile lor. El nu i-a schimbat pe oameni ci, mai degrabă, i-a călăuzit în a-și conduce viața. Oamenii acelor timpuri erau precum copiii, neînțelegând nimic și capabili doar de câteva mișcări mecanice de bază; și, astfel, Iahve a decretat doar legi pentru a ghida mulțimile.

Pentru a propovădui Evanghelia, astfel încât toți cei care caută cu o inimă adevărată să poată dobândi cunoașterea despre lucrarea făcută astăzi și să fie pe deplin convinși, trebuie să ajungi la o înțelegere clară a istoriei interioare, a esenței și a semnificației lucrării efectuate în fiecare etapă. Fă astfel încât, ascultând părtășia ta, alții să poată înțelege lucrarea lui Iahve, lucrarea lui Isus și, chiar mai mult, întreaga lucrare a Dumnezeului de astăzi, precum și legăturile și diferențele dintre cele trei etape ale lucrării. Fă astfel încât, după ce au terminat de ascultat, ceilalți să vadă că cele trei etape nu se perturbă reciproc, ci că toate sunt lucrarea aceluiași Duh. Deși

lucrează în epoci diferite, conținutul lucrării pe care Ei o desfășoară este diferit, iar cuvintele pe care Ei le spun sunt, de asemenea, diferite, și, totuși, principiile prin care lucrează sunt aceleași. Aceste lucruri sunt cele mai mari viziuni pe care toți oamenii ce Îl urmează pe Dumnezeu ar trebui să le înțeleagă.

Cele două întrupări încheie semnificația întrupării

Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El a venit în trup de bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, trupul Său este de femeie. De aici, poți vedea cum crearea bărbaților, cât și a femeilor, de către Dumnezeu poate fi de folos lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta; indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în fiecare etapă are propria însemnătate; nicio etapă a lucrării nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă. În acele vremuri, Isus, făcându-Și lucrarea, era numit unicul Fiu, iar „Fiu" implică genul masculin. De ce nu este menționat unicul Fiu și în această etapă actuală? Deoarece cerințele lucrării au necesitat o schimbare a genului, față de cel al lui Isus. La Dumnezeu, nu există nicio distincție a genului. El Își realizează lucrarea cum dorește și în realizarea ei nu întâmpină nicio restricție, ci este cu atât mai liber. Cu toate acestea, fiecare etapă a lucrării își are propria semnificație practică. Dumnezeu S-a întrupat de două ori, și este evident că întruparea Sa din timpul zilelor de pe urmă este pentru ultima oară. A venit să-Și facă toate faptele cunoscute. Dacă în această etapă, El nu S-ar întrupa pentru a realiza în mod personal lucrarea la care omul să fie martor, omul s-ar agăța întotdeauna de ideea că Dumnezeu

este doar bărbat, nu femeie. Înainte de asta, toată omenirea credea că Dumnezeu ar putea să fie doar bărbat și că o femeie nu ar putea fi numită Dumnezeu deoarece toată omenirea considera că bărbații au autoritate asupra femeilor. Oamenii credeau că nicio femeie nu-și poate asuma autoritatea, doar bărbații puteau să o facă. În plus, spuneau chiar că bărbatul este capul femeii și că ea trebuie să i se supună și să nu se ridice deasupra lui. În vremuri trecute, când se spunea că bărbatul este capul femeii, acest lucru se referea la Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe – nu la bărbatul și femeia așa cum fuseseră creați de Iahve la început. Bineînțeles, femeia trebuie să se supună și să-și iubească soțul, iar un soț trebuie să învețe să hrănească și să-și susțină familia. Acestea sunt legile și decretele expuse de Iahve, pe care omenirea trebuie să le respecte în viața de pe pământ. Iahve i-a spus femeii: „Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine”. A vorbit astfel doar pentru ca omenirea (adică, atât bărbatul, cât și femeia) să poată duce vieți normale sub stăpânirea lui Iahve și pentru ca viețile oamenilor să aibă o structură și să nu iasă din ordinea corectă. Așadar, Iahve a creat reguli adecvate pentru modul în care ar trebui să acționeze bărbatul și femeia, deși doar cu privire la toate ființele care trăiesc pe pământ, și nu aveau nicio legătură cu trupul întrupat al lui Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să fie la fel ca făpturile create de El? Cuvintele Sale au fost direcționate doar către omenirea creației Sale; El a stabilit reguli pentru bărbat și femeie pentru ca omenirea să ducă vieți normale. La început, când Iahve a creat omenirea, El a făcut două tipuri de ființe umane, atât bărbați, cât și femei; astfel, întruparea Sa a fost, de asemenea, diferențiată, fie în bărbat, fie în femeie. El nu a decis privitor la lucrarea Sa în funcție de cuvintele pe care le-a spus lui Adam și Evei. Cele două dăți în care S-a întrupat au fost stabilite în întregime potrivit gândirii Sale din vremea când a creat omenirea pentru prima oară; adică, El a

realizat lucrarea celor două întrupări ale Sale în funcție de bărbatul și femeia de dinainte de a fi corupți. Dacă omenirea ar lua cuvintele spuse de Iahve către Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe, și le-ar aplica lucrării întrupării lui Dumnezeu, nu ar trebui Isus, de asemenea, să-Și iubească soția cum s-ar cuveni? Astfel, Dumnezeu ar mai fi Dumnezeu? Și așa stând lucrurile, ar mai putea El să-Și realizeze lucrarea? Dacă ar fi rău ca întruparea lui Dumnezeu să fie femeie, atunci nu ar fi fost, de asemenea, o eroare de cea mai mare magnitudine ca Dumnezeu să fi creat femeia? Dacă oamenii încă mai cred că ar fi greșit ca Dumnezeu să Se întrupeze ca femeie, atunci Isus, care nu S-a însurat și nu putea astfel să-Și iubească soția, nu ar fi în greșeală la fel de mult ca întruparea prezentă? Fiindcă folosești cuvintele spuse Evei de către Iahve pentru a măsura adevărul întrupării lui Dumnezeu în zilele de azi, atunci trebuie să folosești cuvintele spuse de Iahve lui Adam pentru a-L judeca pe Domnul Isus care S-a întrupat în Epoca Harului. Nu sunt la fel aceste lucruri? Fiindcă iei măsura Domnului Isus potrivit bărbatului care nu a fost ademenit de către șarpe, atunci nu poți judeca adevărul întrupării de azi în funcție de femeia care a fost ademenită de șarpe. Acest lucru ar fi nedrept! A-L măsura astfel pe Dumnezeu dovedești că ești lipsit de rațiune. Când Iahve S-a întrupat de două ori, genul trupului Său avea legătură cu bărbatul și femeia care nu au fost ademeniți de șarpe; în conformitate cu bărbatul și femeia care nu fuseseră ademeniți de șarpe, S-a întrupat El de două ori. Să nu crezi că bărbăția lui Isus a fost la fel ca cea a lui Adam care a fost ademenit de șarpe. Cei doi nu au nicio legătură, iar cei doi sunt bărbați de naturi diferite. Cu siguranță nu este posibil ca bărbăția lui Isus să dovedească că El este capul tuturor femeilor, și nu și al tuturor bărbaților? Nu este El regele tuturor iudeilor (atât bărbați, cât și femei)? El este Dumnezeu Însuși, nu doar capul femeii, ci și capul bărbatului. El este Domnul tuturor ființelor

create și capul tuturor ființelor create. Cum ai putea stabili că bărbăția lui Isus este simbolul capului femeii? Nu ar fi asta o hulire? Isus este un bărbat care nu a fost corupt. El este Dumnezeu; El este Hristos; El este Domnul. Cum ar putea El să fie un bărbat precum Adam care a fost corupt? Isus este trupul purtat de cel mai sfânt Duh al lui Dumnezeu. Cum ai putea spune că El este un Dumnezeu care posedă bărbăția lui Adam? În acel caz, nu ar fi fost toată lucrarea lui Dumnezeu greșită? Ar fi încorporat Iahve în Isus bărbăția lui Adam care a fost ademenit de către șarpe? Întruparea din acest moment nu este o altă instanță a lucrării lui Dumnezeu întrupat care este diferit în gen de Isus, dar care este ca El în natură? Încă mai îndrăznești să spui că Dumnezeu întrupat n-ar putea fi femeie deoarece femeia a fost prima care a fost ademenită de către șarpe? Încă îndrăznești să spui că, deoarece femeia este cea mai necurată și sursa coruperii omenirii, Dumnezeu nu S-ar putea întrupa ca femeie? Îndrăznești să continui să spui că „femeia se va supune întotdeauna bărbatului și nu poate niciodată să-L manifeste sau să-L reprezinte direct pe Dumnezeu”? Nu ai înțeles în trecut, dar poți continua acum să hulești lucrarea lui Dumnezeu, mai ales a întrupării lui Dumnezeu? Dacă acest lucru nu îți este clar, mai bine ai grijă ce spui, ca nu cumva prostia și ignoranța ta să fie dezvăluite și urâțenia ta demascată. Să nu crezi că înțelegi totul. Îți spun că tot ceea ce ai văzut și experimentat este insuficient pentru ca tu să înțelegi chiar și a mia parte a planului Meu de gestionare. Deci, de ce acționezi așa de arogant? Puținul tău talent și cunoștințele minime pe care le ai sunt insuficiente pentru ca Isus să le folosească măcar o singură secundă în lucrarea Sa! Câtă experiență ai, de fapt? Ceea ce ai văzut și tot ceea ce ai auzit în viața ta și ceea ce ți-ai imaginat sunt mai puțin decât lucrarea pe care Eu o fac într-o singură clipă! Ai face bine să nu cauți nod în papură. Poți să fii cât de arogant vrei, dar nu ești decât o ființă creată, nici măcar egalul unei furnici!

Tot ceea ce duci în burtă e mai puțin decât ceea ce are o furnică în burta sa! Să nu crezi că, doar fiindcă ai obținut niște experiență și ai vechime, asta îți dă dreptul să gesticulezi cu frenezie și să te fălești. Oare experiența și vechimea ta nu sunt rezultatul cuvintelor pe care Eu le-am rostit? Crezi că le-ai dobândit prin propria ta muncă și sudoare? Astăzi, vezi că M-am întrupat, și doar din acest motiv ești plin de concepte și, din ele, de noțiuni nenumărate. Dacă nu ar fi fost întruparea Mea, chiar dacă ai fi avut talente deosebite, nu ai fi avut atâtea concepte; și nu din acestea se nasc noțiunile tale? Dacă Isus nu S-ar fi întrupat prima oară, ai fi aflat oare de întrupare? Oare nu datorită primei întrupări care ți-a dat cunoștințele, ai imprudența să încerci să judeci a doua întrupare? De ce, în loc să urmezi supus, faci din asta obiect de studiu? Dacă ai intrat în curentul acesta și ai venit înaintea lui Dumnezeu întrupat, ți-ar permite El oare să-L cercetezi? Poți să cercetezi istoria propriei tale familii, dar dacă încerci să cercetezi „istoria familiei" lui Dumnezeu, ți-ar permite Dumnezeul de astăzi să faci un asemenea studiu? Nu ești orb? Nu arunci dispreț asupra ta?

Dacă doar lucrarea lui Isus ar fi fost făcută, fără a fi completată de lucrarea din această etapă a zilelor de pe urmă, omul s-ar agăța mereu de noțiunea că doar Isus este unicul Fiu al lui Dumnezeu, anume, că Dumnezeu are doar un fiu și că oricine vine după aceea cu un alt nume nu va fi unicul Fiu al lui Dumnezeu, cu atât mai puțin Dumnezeu Însuși. Omul are noțiunea că oricine care slujește ca jertfă de păcat sau care își însușește putere în numele lui Dumnezeu și răscumpără toată omenirea este unicul Fiu al lui Dumnezeu. Există unii care cred că, atâta vreme cât Cel care vine este bărbat, El poate fi considerat a fi unicul Fiu al lui Dumnezeu și reprezentantul Acestuia. Sunt chiar și unii care spun că Isus este Fiul lui Iahve, unicul Său Fiu. Nu sunt exagerate astfel de noțiuni? Dacă această etapă a lucrării nu ar fi realizată în epoca finală, atunci, față de Dumnezeu,

întreaga omenire ar fi învăluită sub o umbră întunecată. Dacă așa ar sta lucrurile, bărbatul s-ar considera mai important decât femeia, iar femeia nu ar mai putea niciodată să-și țină capul sus și atunci nici măcar o singură femeie n-ar mai putea fi mântuită. Oamenii cred mereu că Dumnezeu e bărbat și, în plus, că El a disprețuit întotdeauna femeia și că nu-i va oferi mântuirea. Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar fi adevărat că toate femeile, care au fost create de Iahve și care au fost, de asemenea, corupte, nu ar avea niciodată șansa de a fi mântuite? Atunci, nu ar fi fără sens ca Iahve să fi creat femeia, adică, să o fi creat pe Eva? Și nu ar pieri femeia pentru veșnicie? Din acest motiv, etapa lucrării din zilele de pe urmă este realizată pentru a mântui întreaga omenire, nu doar femeia. Dacă cineva ar crede că, dacă Dumnezeu S-ar întrupa ca femeie, ar fi doar de dragul de a mântui femeia, atunci acel cineva ar fi cu adevărat nechibzuit!

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare de 6000 de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca

lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de 6000 de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire. Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și

nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu? A putut și să promulge legi pentru om și să-i dea porunci și a putut și să-i conducă pe primii israeliți în traiul vieții lor pe pământ și să-i îndrume să construiască templul și altare, ținându-i pe toți israeliții sub stăpânirea Sa. Datorită autorității Sale, El a trăit pe pământ cu poporul lui Israel timp de două mii de ani. Israeliții nu au îndrăznit să se răzvrătească împotriva Sa; toți s-au temut de Iahve și I-au ascultat poruncile. Astfel a fost lucrarea care a fost realizată mulțumită autorității și omnipotenței Sale. Atunci, în timpul Epocii Harului, Isus a venit pentru a răscumpăra întreaga omenire căzută (și

nu doar pe israeliți). El a arătat milă și bunătate iubitoare omului. Isus pe care omul L-a văzut în Epoca Harului era plin de bunătate iubitoare și era mereu iubitor față de om deoarece El venise să mântuiască omenirea de păcat. A putut să-l ierte pe om de păcate până când răstignirea Sa a răscumpărat omenirea complet din păcat. În acea perioadă, Dumnezeu S-a arătat omului cu milă și bunătate iubitoare; adică, El a devenit o jertfă de păcat pentru om și a fost răstignit pentru păcatele omului pentru ca acestea să fie iertate pentru totdeauna. A fost milos, plin de compasiune, răbdător și iubitor. Iar toți cei care L-au urmat pe Isus în Epoca Harului au căutat să fie la fel de răbdători și iubitori în toate lucrurile. Erau îndelung răbdători și nu au ripostat nici măcar când au fost bătuți, blestemați sau loviți cu pietre. Dar, în timpul etapei finale, acest lucru nu mai poate fi așa. Lucrarea lui Isus și a lui Iahve nu au fost complet la fel, deși Ei aveau un singur Duh. Lucrarea lui Iahve nu a pus capăt epocii, ci a îndrumat-o, aducând viața omenirii pe pământ, iar lucrarea de astăzi este de a-i cuceri pe cei din neamurile care au fost profund corupte și de a conduce nu doar aleșii lui Dumnezeu din China, ci întregul univers și toată omenirea. Poate ți se pare că această lucrare este realizată doar în China, dar, de fapt, a început deja să se extindă și în străinătate. De ce oare oamenii din afara Chinei caută adevărata cale în mod repetat? Deoarece Duhul a început deja să lucreze, iar cuvintele rostite astăzi sunt direcționate spre oamenii din întregul univers. Cu aceasta, jumătate din lucrare este deja realizată. De la crearea lumii până în prezent, Duhul lui Dumnezeu a pus această lucrare măreață în mișcare și, în plus, a realizat diferite lucrări în diferite epoci și în rândul diferitelor țări. Oamenii din fiecare epocă văd o fire diferită a Sa, care este dezvăluită în mod natural prin diferitele lucrări pe care El le realizează. El este Dumnezeu, plin de milă și bunătate iubitoare; El este jertfa de păcat pentru om și păstorul omului; dar El este, de asemenea, judecata, mustrarea și

blestemul omului. El a putut conduce omul să trăiască pe pământ timp de două mii de ani și, de asemenea, a putut răscumpăra omenirea coruptă din păcat. Astăzi, El poate să cucerească omenirea, care nu-L cunoaște, și să o facă să se prosterneze sub imperiul Lui pentru ca toată lumea să I se supună complet. În final, El va arde tot ceea ce e necurat și nedrept în oamenii din întregul univers pentru a le arăta că El este nu doar un Dumnezeu milos și iubitor, nu doar un Dumnezeu al înțelepciunii și al minunilor, nu doar un Dumnezeu sfânt, ci, mai mult, un Dumnezeu care judecă omul. Pentru cei răi din omenire, El este ardere, judecată și pedeapsă; pentru cei care trebuie să fie desăvârșiți, El este năpasta, rafinarea și încercările, precum și alinarea, susținerea, provizia de cuvinte și emondarea. Iar pentru cei care sunt eliminați, El este pedeapsă și răzbunare. Spune-Mi, nu este Dumnezeu atotputernic? El poate realiza orice și toată lucrarea, nu doar răstignirea așa cum îți imaginezi. Îl subestimezi prea mult pe Dumnezeu! Crezi că tot ceea ce poate face El este să răscumpere întreaga omenire prin răstignire și asta e tot? Și după aceea, tu Îl vei urma în ceruri pentru a mânca fructe din pomul vieții și pentru a bea din râul vieții?… Ar putea fi așa de simplu? Spune-mi, ce ai realizat tu? Ai tu viața lui Isus? Ai fost într-adevăr răscumpărat de El, dar răstignirea a fost lucrarea lui Isus Însuși. Ce datorie ai îndeplinit ca ființă creată? Exprimi doar pietate exterioară, dar nu Îi înțelegi calea. Așa Îl manifești tu? Dacă nu ai atins viața lui Dumnezeu sau nu ai văzut întregimea firii Sale drepte, atunci nu poți pretinde că ești o persoană care are viață și nu ești demn să treci prin poarta Împărăției cerurilor.

Dumnezeu nu este doar un Duh, El Se poate și întrupa; în plus, El este un trup de slavă. Isus, deși nu L-ați văzut, a fost mărturisit de israeliți – de iudeii din acele vremuri. A fost la început un trup în carne și oase, dar după ce a fost răstignit, El a devenit un trup de slavă. El este Duhul atotcuprinzător și poate realiza lucrarea în fiecare loc. El poate fi Iahve sau

Isus sau Mesia; în final, El poate deveni, de asemenea, Dumnezeu Atotputernic. El este dreptate, judecată și mustrare; El este blestem și mânie; dar este și milă și bunătate iubitoare. Toată lucrarea pe care a făcut-o poate să Îl reprezinte. Ce tip de Dumnezeu spui că este El? Tu nu poți să explici. Dacă într-adevăr nu poți să explici, nu ar trebui să ajungi la concluzii despre Dumnezeu. Nu trage concluzia că Dumnezeu este pentru totdeauna un Dumnezeu al milei și al bunătății iubitoare, doar pentru că a realizat lucrarea de răscumpărare într-o etapă. Poți fi sigur că El este doar un Dumnezeu milos și iubitor? Dacă este doar un Dumnezeu milos și iubitor, de ce va pune El capăt epocii în zilele de pe urmă? De ce va trimite El pe pământ atât de multe dezastre? Potrivit noțiunilor și gândurilor oamenilor, Dumnezeu ar trebui să fie milos și iubitor față de om până la final, ca până și ultimul membru al omenirii să poată fi salvat. Dar de ce, în zilele de pe urmă, trimite El pe pământ niște dezastre atât de mari, cum ar fi cutremurele, molimele, ca să distrugă această omenire rea, care-L vede pe Dumnezeu ca pe un dușman? De ce îl lasă pe om să sufere toate aceste dezastre? În ceea ce privește tipul de Dumnezeu care este El, niciunul dintre voi nu îndrăznește să spună și nimeni nu este capabil să explice acest lucru. Poți fi sigur că El este Duhul? Îndrăznești să spui că El nu este altceva decât trupul lui Isus? Și îndrăznești să spui că El este un Dumnezeu care va fi pentru totdeauna răstignit de dragul omului?

Oare există Treimea?

După ce s-a realizat adevărul lui Isus devenit trup, omul a crezut că, în cer, nu există doar Tatăl, ci și Fiul și chiar Duhul. Aceasta este noțiunea convențională pe care o deține omul și anume, că există un astfel de Dumnezeu în Cer: un Dumnezeu triunic care este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Întreaga omenire are aceste noțiuni: Dumnezeu este un singur Dumnezeu, dar cuprinde trei părți, ceea ce toți cei înrădăcinați serios în noțiuni convenționale consideră a fi Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Doar cele trei părți făcute una sunt toate Dumnezeu. Fără Tatăl Sfânt, Dumnezeu nu ar fi întreg. În mod similar, nici Dumnezeu nu ar fi întreg fără Fiul sau Duhul Sfânt. În noțiunile lor, ei cred că nici Tatăl singur și nici Fiul singur nu pot fi considerați Dumnezeu. Doar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt împreună pot fi considerați Dumnezeu Însuși. Acum, toți credincioșii religioși, și chiar fiecare adept dintre voi, au această credință. Totuși, nimeni nu poate explica dacă această credință este sau nu corectă, pentru că voi vă aflați mereu într-o ceață a confuziei despre lucrurile lui Dumnezeu Însuși. Deși acestea sunt noțiuni, voi nu știți dacă sunt corecte sau greșite, deoarece ați devenit prea serios contaminați de noțiuni religioase. Ați acceptat prea adânc aceste noțiuni convenționale ale religiei, iar această otravă a pătruns prea adânc în voi. Prin urmare, la fel ați cedat și voi acestei influențe dăunătoare în această chestiune, deoarece Dumnezeul triunic pur și simplu nu există. Adică, Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh pur și simplu nu există. Acestea sunt toate noțiuni convenționale ale omului și credințele eronate ale omului. De-a lungul multor secole, omul a crezut în această Treime, evocată de noțiuni din mintea omului, fabricate de om și care nu au mai fost văzute niciodată înainte de către om. De-a lungul acestor numeroși ani, au existat mulți interpreți ai Bibliei care au explicat „adevăratul înțeles” al

Dumnezeului triunic, dar astfel de explicații ale Treimii ca trei persoane consubstanțiale distincte au fost nedeslușite și neclare și toți oamenii sunt derutați de „alcătuirea” lui Dumnezeu. Niciun om influent nu a fost în stare vreodată să ofere o explicație amănunțită; majoritatea explicațiilor sunt acceptabile pe hârtie și din punct de vedere rațional, dar niciun singur om nu are o înțelegere pe deplin clară a semnificației Treimii. Aceasta este deoarece această mare Treime, pe care omul o păstrează în inimă, pur și simplu, nu există. Deoarece nimeni nu a văzut vreodată chipul adevărat al lui Dumnezeu, nici nu a fost suficient de norocos ca să urce la locuința lui Dumnezeu să-L viziteze, pentru a examina ce elemente sunt prezente în locul unde stă Dumnezeu, pentru a determina cu exactitate câte zeci de mii sau sute de milioane de generații sunt în „casa lui Dumnezeu” sau să cerceteze doar cât de multe părți compun alcătuirea inerentă a lui Dumnezeu. Ceea ce trebuie examinat în primul rând este acest lucru: vârsta Tatălui și a Fiului, precum și cea a Duhului Sfânt; arătările corespunzătoare ale fiecărei persoane; cum exact Se separă Ei și cum se face că sunt făcuți una. Din păcate, în toți acești numeroși ani, nimeni nu a reușit să determine adevărul acestor lucruri. Toți fac doar presupuneri, căci nimeni nu s-a înălțat vreodată la Cer pentru a face o vizită și nu s-a întors cu un „raport de investigație” pentru întreaga omenire, pentru a raporta adevărul acestei chestiuni tuturor acelor credincioși religioși, înflăcărați și devotați, care sunt preocupați de Treime. Desigur, nu se poate învinui omul pentru formarea unor astfel de noțiuni, astfel, de ce Iahve Tatăl nu L-a luat pe Isus Fiul să-L însoțească atunci când a creat omenirea? Ar fi fost mai bine dacă, la început, toți ar fi fost cunoscuți cu numele lui Iahve. Dacă trebuie învinovățit cineva, lăsați să fie învinovățită greșeala trecătoare a lui Iahve Dumnezeu, care nu I-a chemat pe Fiul și pe Duhul Sfânt înaintea Lui, în timpul creației, ci, mai degrabă, Și-a îndeplinit singur lucrarea. Dacă Ei toți

ar fi lucrat simultan, atunci nu ar fi devenit una? Dacă, încă de la început și până la sfârșit, ar fi fost numai numele Iahve și nu numele lui Isus din Epoca Harului sau dacă atunci El încă ar fi fost numit Iahve, nu ar fi fost atunci Dumnezeu cruțat de suferința acestei divizări de către omenire? Desigur, Iahve nu poate fi învinuit pentru toate acestea; dacă trebuie învinuit cineva, lăsați să fie învinovățit Duhul Sfânt, care, timp de mii de ani, Și-a continuat lucrarea cu numele de Iahve, de Isus și chiar cu numele de Duhul Sfânt, derutându-l și zăpăcindu-l pe om astfel încât acesta nu putea ști întocmai cine anume este Dumnezeu. Dacă Însuși Duhul Sfânt ar fi lucrat fără formă sau chip și, mai mult, fără un nume precum cel de Isus, iar omul nu ar fi putut nici să-L atingă, nici să-L vadă, ci să audă doar sunetul tunetului, atunci o astfel de lucrare n-ar fi avut un folos mai mare pentru omenire? Deci, ce se poate face acum? Noțiunile omului s-au adunat înalte ca un munte și întinse ca marea, într-o așa măsură încât Dumnezeul zilei de astăzi nu le mai poate suporta și este complet pierdut. În trecut, când era doar Iahve, Isus și, între Ei, Duhul Sfânt, omul era deja pierdut în privința modului de a face față, iar acum a fost adăugat Cel Atotputernic, despre care se spune chiar că este, de asemenea, o parte a lui Dumnezeu. Cine știe cine este El și în care persoană a Treimii a fost amestecat sau ascuns pentru atât de mulți ani? Cum poate omul să suporte acest lucru? Doar pentru ca omul să poată explica Dumnezeul triunic a fost necesară o viață, însă acum există „un singur Dumnezeu în patru persoane”. Cum poate fi explicat acest lucru? Poți tu să explici? Frați și surori! Cum ați crezut într-un astfel de Dumnezeu până astăzi? Îmi scot pălăria în fața voastră. Dumnezeul triunic a fost deja suficient de suportat; cum ați putea continua să aveți o astfel de credință neclintită în acest singur Dumnezeu în patru persoane? Ați fost îndemnați să ieșiți, dar, totuși, voi refuzați. Este de neimaginat! Chiar sunteți impresionanți! O persoană poate merge chiar atât de departe încât să

creadă în patru Dumnezei și să considere acest lucru o nimica toată; nu credeți că aceasta este o minune? Dacă s-ar uita la voi, nimeni nu ar ști că sunteți capabili să înfăptuiți astfel de minuni mari! Permiteți-Mi să vă spun că, într-adevăr, Dumnezeul triunic nu există nicăieri în acest univers. Dumnezeu nu are niciun Tată și niciun Fiu și cu atât mai puțin nu există un concept că Tatăl și Fiul folosesc împreună Duhul Sfânt drept un instrument. Toate acestea reprezintă cea mai falsă idee din lume și, pur și simplu, nu există! Totuși, chiar și o astfel de falsitate își are originea ei și nu este în întregime nefundamentată, pentru că mințile voastre nu sunt atât de simple, iar gândurile voastre nu sunt fără rațiune. Mai degrabă, ele sunt destul de adecvate și ingenioase, atât de mult încât sunt de neînvins chiar și de către oricare satană. Este păcat că aceste gânduri sunt toate idei false și, pur și simplu, nu există! Voi nu ați văzut deloc adevărul concret; voi doar emiteți supoziții și închipuiri, apoi le transformați pe toate într-o poveste pentru a câștiga, în mod înșelător, încrederea altora și stăpânirea asupra celor mai nebuni dintre oamenii fără înțelepciune sau rațiune, astfel încât ei să creadă în mărețele și faimoasele voastre „învățături experte”. Acesta este adevărul? Este acesta modul de viață pe care ar trebui să-l înțeleagă omul? Totul este o absurditate! Niciun singur cuvânt nu este potrivit! De-a lungul acestor numeroși ani, Dumnezeu a fost divizat de voi în acest fel, fiind divizat tot mai mărunt cu fiecare generație, până în măsura în care un singur Dumnezeu a fost separat, în mod deschis, în trei Dumnezei. Și acum este pur și simplu imposibil ca omul să-L reunească pe Dumnezeu ca Unul, căci voi L-ați separat în prea multe părți! Este greu de spus cât timp ați fi continuat cu nerușinare în acest fel dacă n-ar fi fost lucrarea Mea promptă, înainte de a fi prea târziu! Cum poate El încă să fie Dumnezeul vostru când voi continuați să-L separați în acest fel? L-ați mai recunoaște pe Dumnezeu? V-ați mai găsi originile? Dacă aș fi venit ceva mai târziu,

probabil că I-ați fi trimis pe „Tatăl și Fiul”, Iahve și Isus, înapoi în Israel și ați fi pretins că voi înșivă sunteți o parte a lui Dumnezeu. Din fericire, acum sunt zilele de pe urmă. În cele din urmă, această zi, pe care am așteptat-o îndelung, a sosit și, doar după ce am realizat, cu propria-Mi mână, această etapă a lucrării, a fost oprită divizarea lui Dumnezeu Însuși de către voi. Dacă n-ar fi fost astfel, voi ați fi amplificat, chiar punând pe mesele voastre pentru închinare toate satanele dintre voi. Acesta este subterfugiul vostru! Acesta este modul vostru de a-L diviza pe Dumnezeu! Veți continua acum să faceți astfel? Lăsați-Mă să vă întreb: Câți Dumnezei există? Care Dumnezeu vă va aduce mântuire? Oare la primul Dumnezeu, la Cel de-al doilea sau la Cel de-al treilea vă rugați mereu? În care credeți întotdeauna? În Tatăl? Sau Fiul? Sau în Duhul? Spune-Mi în cine crezi tu. Deși, cu fiecare cuvânt, spuneți că voi credeți în Dumnezeu, voi vă credeți, de fapt, propriul creier! Pur și simplu, nu-L aveți pe Dumnezeu în inimă! Și, totuși, în mintea voastră există o serie de astfel de Treimi! Nu sunteți de acord?

Dacă cele trei etape ale lucrării sunt evaluate în conformitate cu acest concept al Treimii, atunci trebuie să existe trei Dumnezei, din moment ce lucrarea îndeplinită de fiecare nu este aceeași. Dacă vreunul dintre voi spune că Treimea există într-adevăr, atunci explicați ce este, mai exact, acest singur Dumnezeu în trei persoane. Ce este Tatăl Sfânt? Ce este Fiul? Ce este Duhul Sfânt? Iahve este Tatăl Sfânt? Isus este Fiul? Atunci cum este cu Duhul Sfânt? Tatăl nu este un Duh? Esența Fiului nu este, de asemenea, un Duh? Lucrarea lui Isus nu a fost lucrarea Duhului Sfânt? Lucrarea lui Iahve nu a fost, la acea vreme, realizată de un Duh, la fel ca lucrarea lui Isus? Câte Duhuri poate avea Dumnezeu? Conform explicației tale, cele trei persoane – ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt – sunt una; dacă așa stau lucrurile, atunci există trei Duhuri, dar pentru a fi trei Duhuri înseamnă că trebuie să existe trei Dumnezei. Aceasta înseamnă că nu există un singur

Dumnezeu adevărat; cum poate un astfel de Dumnezeu să aibă încă esența inerentă a lui Dumnezeu? Dacă accepți că există doar un singur Dumnezeu, atunci cum poate El să aibă un fiu și să fie tată? Nu sunt toate acestea pur și simplu noțiunile tale? Există doar un Dumnezeu, numai o persoană în acest Dumnezeu și doar un Duh al lui Dumnezeu, așa cum este scris în Biblie că: „Există un singur Duh Sfânt și un singur Dumnezeu". Indiferent dacă există sau nu Tatăl și Fiul despre care vorbești, până la urmă există doar un Dumnezeu, iar esența Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, în care voi credeți, este esența Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este un Duh, însă El este capabil să devină trup și să trăiască printre oameni, precum și să fie mai presus de toate lucrurile. Duhul Său este atotcuprinzător și omniprezent. El poate fi, în același timp, în trup și în univers și deasupra acestuia. De vreme ce toți oamenii spun că Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat, atunci există un singur Dumnezeu, care nu poate fi separat de nimeni după pofta inimii! Dumnezeu este un singur Duh și o singură persoană. Și Acesta este Duhul lui Dumnezeu. Dacă ar fi așa cum spui, atunci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt Ei trei Dumnezei? Duhul Sfânt este un subiect, Fiul un altul, iar Tatăl încă unul. Persoanele Lor sunt diferite și esențele Lor sunt diferite, deci cum pot Ei să fie fiecare parte a unui singur Dumnezeu? Duhul Sfânt este un Duh; acest lucru este ușor de înțeles pentru om. Dacă așa stau lucrurile, atunci Tatăl este chiar și mai mult un Duh. El nu a coborât niciodată pe pământ și nu a devenit niciodată trup; El este Iahve Dumnezeu în inima omului și este, cu siguranță, și un Duh. Atunci, care este relația dintre El și Duhul Sfânt? Este relația dintre Tată și Fiu? Sau este relația dintre Duhul Sfânt și Duhul Tatălui? Oare esența fiecărui Duh este aceeași? Sau Duhul Sfânt este un instrument al Tatălui? Cum poate fi explicat acest lucru? Și, atunci, care este relația dintre Fiul și Duhul Sfânt? Este o relație între două Duhuri sau relația dintre un om și un

Duh? Acestea sunt toate chestiuni care nu pot avea nicio explicație! Dacă Ei toți sunt un singur Duh, atunci nu se poate vorbi despre trei persoane, căci Ei sunt posedați de un singur Duh. Dacă ar fi persoane distincte, atunci Duhurile Lor ar varia în putere, iar Ei, pur și simplu, nu ar putea fi un singur Duh. Acest concept al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt este cel mai absurd! Aceasta Îl segmentează pe Dumnezeu și Îl împarte în trei persoane, fiecare cu un statut și un Duh; atunci, cum poate El să fie totuși un singur Duh și un singur Dumnezeu? Spuneți-Mi, cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Tatăl, de Fiul sau de Duhul Sfânt? Unii spun că Ei le-au creat împreună. Atunci cine a răscumpărat omenirea? A fost Duhul Sfânt, Fiul sau Tatăl? Unii spun că Fiul a fost Cel care a răscumpărat omenirea. Atunci cine este Fiul, în esență? Nu este El întruparea Duhului lui Dumnezeu? Întruparea Îl strigă pe Dumnezeu din Cer cu numele Tatălui, din perspectiva unui om creat. Oare nu ești conștient că Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt? În El este Duhul Sfânt; indiferent ce spui, El este totuși una cu Dumnezeu din Cer, căci este întruparea Duhului lui Dumnezeu. Această idee despre Fiu este, pur și simplu, neadevărată. Este un singur Duh care realizează întreaga lucrare; doar Dumnezeu Însuși, adică, Duhul lui Dumnezeu Își duce la bun sfârșit lucrarea. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Nu este Duhul Sfânt? Nu este Duhul Sfânt care lucrează în Isus? Dacă lucrarea nu ar fi fost îndeplinită de Duhul Sfânt (adică, Duhul lui Dumnezeu), atunci ar fi putut lucrarea Lui să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când Isus L-a numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, în timp ce S-a rugat, acest lucru a fost făcut doar din perspectiva unui om creat, doar pentru că Duhul lui Dumnezeu Și-a asumat un trup obișnuit și normal și a avut acoperământul exterior al unei ființe create. Chiar dacă în El era Duhul lui Dumnezeu, aspectul Său exterior era încă acela al unui om normal; cu alte cuvinte, El devenise „Fiul Omului”, despre care au vorbit

toți oamenii, inclusiv Isus Însuși. Dat fiind că El este numit Fiul omului, El este o persoană (fie ea bărbat sau femeie, în orice caz, una cu învelișul exterior al unei ființe umane) născută într-o familie normală de oameni obișnuiți. Prin urmare, pentru Isus să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată a fost la fel ca pentru voi când L-ați numit pe El la început Tată; El a făcut acest lucru din perspectiva unui om creat. Vă mai amintiți rugăciunea Tatăl nostru pe care Isus v-a învățat să o memorați? „Tatăl nostru din ceruri…" El le-a cerut tuturor oamenilor să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată. Și din moment ce și El, de asemenea, L-a numit Tată, El a făcut acest lucru din perspectiva unuia care se află pe picior de egalitate cu voi toți. Din moment ce L-ați numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, Isus S-a văzut pe Sine ca fiind pe picior de egalitate cu voi și ca un om pe pământ ales de Dumnezeu (adică Fiul lui Dumnezeu). Dacă Îl numiți pe Dumnezeu Tată, nu este aceasta pentru că voi sunteți ființe create? Oricât de mare ar fi autoritatea lui Isus pe pământ, înainte de răstignire, El a fost numai un Fiu al omului, guvernat de Duhul Sfânt (adică Dumnezeu) și una dintre ființele create ale pământului, pentru că El încă trebuia să-Și finalizeze lucrarea Sa. Prin urmare, a-L numi pe Dumnezeu din ceruri Tată, a însemnat doar umilința și supunerea Lui. Adresarea Sa către Dumnezeu (adică Duhul din ceruri) într-o asemenea manieră, nu dovedește totuși că El a fost Fiul Duhului lui Dumnezeu din ceruri. Mai degrabă, se poate spune pur și simplu că perspectiva Lui a fost diferită, nu că El a fost o persoană diferită. Existența unor persoane distincte este o aberație! Înainte de răstignirea Sa, Isus a fost un Fiu al omului legat de limitările trupului și El nu a posedat complet autoritatea Duhului. De aceea El nu putea decât să caute intențiile lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create. Așa cum El S-a rugat de trei ori în Ghetsimani: „Nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu". Înainte de a fi pus pe

cruce, El a fost doar Regele Evreilor; El a fost Hristos, Fiul Omului, și nu un trup de slavă. De aceea, din punctul de vedere al unei ființe create, El L-a numit pe Dumnezeu Tată. Acum, nu poți spune că toți cei care Îl numesc pe Dumnezeu Tată sunt Fiul. Dacă ar fi așa, atunci nu ați fi devenit toți Fiul odată ce Isus v-a învățat Rugăciunea „Tatăl nostru”? Dacă încă nu sunteți convinși, atunci spuneți-Mi, cine este Cel pe care-L numiți Tată? Dacă vă referiți la Isus, atunci cine este pentru voi Tatăl Lui? După ce Isus a plecat, nu a mai existat această idee a Tatălui și Fiului. Această idee a fost potrivită doar pentru anii în care Isus a devenit trup; în toate celelalte împrejurări, atunci când Îl numiți Tată pe Dumnezeu, relația este cea dintre Domnul creației și o ființă creată. Nu există un timp în care să se poată aplica această idee despre Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Aceasta este o idee falsă rar întâlnită de-a lungul veacurilor și nu există!

Acest lucru poate aduce în mintea majorității oamenilor cuvintele lui Dumnezeu din Geneză: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1:26). Având în vedere că Dumnezeu spune: „să facem om după chipul Nostru”, atunci „Noi” indică doi sau mai mulți; întrucât El a spus „Noi”, atunci nu este doar un singur Dumnezeu. În felul acesta, omul a început să se gândească, în mod teoretic, la persoane distincte și, din aceste cuvinte, a apărut ideea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Atunci, cum este Tatăl? Cum este Fiul? Și cum este Duhul Sfânt? Ar fi posibil ca omenirea de astăzi să fie făcută după chipul Unuia unit din Cei trei? Este atunci chipul omului ca acela al Tatălui, al Fiului sau al Duhului Sfânt? După chipul căreia dintre cele trei persoane ale lui Dumnezeu este omul? Această idee a omului este pur și simplu incorectă și lipsită de sens! Ea poate doar să împartă un singur Dumnezeu în mai mulți. Momentul în care Moise a scris Geneza a fost după crearea omenirii, care a urmat creării lumii. Moise nu a existat chiar de la început, când a luat ființă lumea. Și,

abia mult mai târziu, Moise a scris Biblia. Deci, cum ar fi putut el să știe ce a vorbit Dumnezeu din Cer? Nu a avut nicio bănuială despre modul în care Dumnezeu crease lumea. În Vechiul Testament al Bibliei, nu există nicio mențiune despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ci doar despre singurul Dumnezeu adevărat, Iahve, care Își desfășura lucrarea în Israel. El a primit nume diferite, pe măsură ce epocile se schimbă, însă acest lucru nu poate dovedi că fiecare nume se referă la o persoană diferită. Dacă ar fi așa, atunci nu ar exista nenumărate persoane în Dumnezeu? Ceea ce este scris în Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve, o etapă a lucrării lui Dumnezeu Însuși care să fie începută în Epoca Legii. Lucrarea lui Dumnezeu era cea în care: așa cum El a spus, a fost și precum El a poruncit, așa a rămas. În niciun moment, Iahve nu a spus că El a fost Tatăl care a venit să realizeze lucrarea și nici nu a prorocit vreodată pe Fiul care vine să răscumpere omenirea. În vremea lui Isus, s-a spus doar că Dumnezeu devenise trup pentru a răscumpăra întreaga omenire și nu că Fiul era Cel care venise. Deoarece epocile nu sunt asemănătoare, iar lucrarea pe care Dumnezeu Însuși o face, de asemenea, diferă, El trebuie să-Și îndeplinească lucrarea în diferite tărâmuri. În felul acesta, identitatea pe care o reprezintă El, de asemenea, diferă. Omul crede că Iahve este Tatăl lui Isus, dar acest lucru nu a fost de fapt recunoscut de Isus, care a spus: „Noi nu am fost niciodată diferențiați ca Tată și Fiu; Eu și Tatăl din Cer suntem una. Tatăl este în Mine, iar Eu sunt în Tatăl; când oamenii Îl văd pe Fiul, ei Îl văd pe Tatăl Ceresc”. Când toate au fost spuse, fie că este Tatăl sau Fiul, Ei sunt un singur Duh și nu sunt despărțiți în persoane separate. Odată ce omul încearcă să explice, lucrurile sunt complicate de ideea unor persoane distincte, precum și de relația dintre Tată, Fiu și Duh. Când omul vorbește despre persoane separate, nu Îl materializează acest lucru pe Dumnezeu? Omul clasifică chiar persoanele ca prima, a doua și a treia; toate acestea nu

sunt decât închipuirile omului, nu merită să fie menționate și sunt complet nerealiste! Dacă l-ai întreba: „Câți Dumnezei există?”, omul ar spune că Dumnezeu este Treimea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt: singurul Dumnezeu adevărat. Dacă i-ai mai pune o întrebare: „Cine este Tatăl?”, el ar spune: „Tatăl este Duhul lui Dumnezeu din Cer; El este răspunzător de toate și este Stăpânul Cerului”. „Atunci Iahve este Duhul?” El ar spune: „Da!”. Dacă l-ai întreba apoi: „Cine este Fiul?”, el ar spune că, desigur, Isus este Fiul. „Atunci, care este povestea lui Isus? De unde a venit El?” Omul ar spune: „Isus I S-a născut Mariei prin concepția Duhului Sfânt”. Atunci, esența Lui nu este, de asemenea, Duhul? Nu este lucrarea Lui, de asemenea, tipică Duhului Sfânt? Iahve este Duhul și, tot astfel, este esența lui Isus. Acum, în zilele de pe urmă, este și mai puțină nevoie să spun că este încă Duhul; cum ar putea Ei să fie persoane diferite? Nu este, pur și simplu, Duhul lui Dumnezeu Cel care îndeplinește lucrarea Duhului din diferite perspective? Astfel, nu există nicio distincție între persoane. Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și, fără îndoială, lucrarea Lui a fost exact cea a Duhului Sfânt. În prima etapă a lucrării îndeplinite de Iahve, El nici nu a devenit trup, nici nu S-a arătat omului. Deci, omul nu a văzut niciodată arătarea Sa. Indiferent cât de minunat și cât de înălțat era, El era încă Duhul, Dumnezeu Însuși, care l-a creat pe om la început. Adică, El era Duhul lui Dumnezeu. El i-a vorbit omului dintre nori, doar un Duh fiind, și nimeni nu a fost martor la arătarea Sa. Doar în Epoca Harului, când Duhul lui Dumnezeu a venit în trup și S-a întrupat în Iudeea, omul I-a văzut pentru prima dată chipul întrupării ca evreu. În El nu era nimic din Iahve. Cu toate acestea, El a fost conceput de Duhul Sfânt, adică, de Duhul lui Iahve Însuși, iar Isus încă S-a născut ca întruchipare a Duhului lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut întâi omul a fost Duhul Sfânt care cobora ca un porumbel pe Isus; Duhul nu era exclusiv al lui Isus, ci, mai degrabă, Duhul Sfânt. Atunci,

poate să fie Duhul lui Isus despărțit de Duhul Sfânt? Dacă Isus este Isus, Fiul, iar Duhul Sfânt este Duhul Sfânt, atunci cum ar putea Ei să fie una? Lucrarea nu ar putea fi îndeplinită dacă ar fi astfel. Duhul din Isus, Duhul din Cer și Duhul lui Iahve sunt toate una. Este numit Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul intensificat de șapte ori și Duhul atotcuprinzător. Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini multă lucrare. El este capabil să creeze lumea și să o distrugă prin inundarea pământului; El poate răscumpăra întreaga omenire, poate cuceri și distruge întreaga omenire. Această lucrare este realizată în întregime de Dumnezeu Însuși și nu putea fi făcută, în locul Lui, de niciuna dintre personalitățile lui Dumnezeu. Duhul Său poate primi numele lui Iahve și Isus, precum și cel al Celui Atotputernic. El este Domnul și Hristosul. El poate deveni și Fiul Omului. El este în Ceruri, cât și pe pământ; El este la înălțime, deasupra universurilor și printre mulțimi. El este singurul Stăpân al Cerurilor și al pământului! Din momentul creației și până acum, această lucrare a fost îndeplinită de Însuși Duhul lui Dumnezeu. Fie ea lucrarea din Ceruri sau lucrarea în trup, totul se desfășoară prin propriul Său Duh. Toate creaturile, fie în Cer sau pe pământ, sunt în palma mâinii Sale atotputernice; toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși și nu pot fi făcute de nimeni în locul Său. În Ceruri, El este Duhul, dar și Dumnezeu Însuși; printre oameni, El este trup, dar rămâne Însuși Dumnezeu. Deși El poate fi numit cu sute de mii de nume, este încă El Însuși, expresia directă a Duhului Său. Răscumpărarea întregii omeniri prin răstignirea Sa a fost lucrarea directă a Duhului Său și, tot astfel este și proclamarea către toate națiunile și toate ținuturile în timpul zilelor de pe urmă. În orice moment, Dumnezeu nu poate fi numit decât Atotputernicul și singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeu Însuși care este atotcuprinzător. Persoanele distincte nu există, cu atât mai puțin această idee a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Există un singur Dumnezeu în Cer și pe pământ!

Planul de gestionare (planul de mântuire) al lui Dumnezeu se întinde pe șase mii de ani și este împărțit în trei epoci pe baza diferențelor în lucrarea Sa: prima epocă este Epoca Legii Vechiului Testament; cea de-a doua este Epoca Harului; iar a treia este cea a zilelor de pe urmă – Epoca Împărăției. În fiecare epocă, este reprezentată o identitate diferită. Acest lucru se datorează doar diferenței în lucrare, adică, în cerințele lucrării. Prima etapă a lucrării în timpul Epocii Legii a fost efectuată în Israel, iar a doua etapă, a încheierii lucrării de răscumpărare, a fost realizată în Iudeea. Pentru lucrarea răscumpărării, Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt și ca unic Fiu. Toate acestea s-au datorat cerințelor lucrării. În zilele de pe urmă, Dumnezeu dorește să-Și extindă lucrarea în națiunile neamurilor și să cucerească poporul de acolo, astfel încât numele Său să poată fi mare printre ei. El dorește să-l îndrume pe om în înțelegerea și intrarea în tot adevărul. Toată această lucrare este dusă la îndeplinire de către un singur Duh. Deși El poate acționa astfel din diferite puncte de vedere, natura și principiile lucrării rămân aceleași. Odată ce tu observi principiile și natura lucrării pe care au dus-o la îndeplinire Ei, atunci vei ști că este totul făcut de către un singur Duh. Totuși, unii ar putea spune: „Tatăl este Tatăl; Fiul este Fiul; Duhul Sfânt este Duhul Sfânt și, în cele din urmă, Ei vor fi făcuți una”. Atunci cum ar trebui să-I faci una? Cum pot Tatăl și Duhul Sfânt să fie făcuți una? Dacă ar fi, în mod inerent, doi, atunci indiferent de modul în care Ei sunt uniți, nu ar rămâne două părți? Când vorbești despre a-I face una, oare nu înseamnă aceasta unirea a două părți separate pentru a face un întreg? Dar nu au fost Ei două părți înainte de a fi făcuți un întreg? Fiecare duh are o esență distinctă, iar două duhuri nu pot fi transformate într-unul singur. Un duh nu este un obiect material și nu seamănă cu nimic altceva din lumea materială. După părerea omului, Tatăl este un Duh, Fiul un altul, iar Duhul Sfânt încă unul, apoi, cele trei Duhuri Se amestecă ca trei pahare

de apă într-unul singur. Nu-i așa, atunci, că cele trei pahare au făcut unul? Aceasta este pur și simplu o explicație falsă! Nu înseamnă aceasta divizarea lui Dumnezeu? Cum pot Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să fie Toți făcuți una? Nu sunt Ei trei părți, fiecare de naturi diferite? Mai sunt alții care spun: „Nu a spus Dumnezeu în mod expres că Isus era Fiul Lui iubit?" Isus este Fiul iubit al lui Dumnezeu, în care Își găsește plăcerea – acest lucru a fost cu siguranță spus de Dumnezeu Însuși. Acesta a fost Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși, dar doar dintr-o perspectivă diferită, aceea a Duhului din ceruri purtând mărturie propriei Sale întrupări. Isus este întruparea Lui, nu Fiul Său din ceruri. Înțelegi? Nu indică vorbele lui Isus, „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine", faptul că Ei sunt un singur Duh? Și oare nu din cauza întrupării au fost Ei separați între cer și pământ? În realitate, Ei sunt încă unul; indiferent de situație, este pur și simplu vorba de Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși. Datorită schimbării veacurilor, a cerințelor lucrării și a diferitelor etape ale planului Său de gestionare, apelativul pe care omul i-L dă, de asemenea diferă. Când a venit să ducă la îndeplinire prima etapă a lucrării, El putea fi numit doar Iahve, care e păstorul israeliților. În a doua etapă, Dumnezeul întrupat putea fi numit doar Domn și Hristos. Dar la acel moment, Duhul din ceruri a afirmat doar că El era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și nu a făcut nici o mențiune despre faptul că El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Acest lucru pur și simplu nu s-a întâmplat. Cum ar putea Dumnezeu să aibă un singur copil? Atunci Dumnezeu nu ar fi devenit om? Pentru că El era întruparea, El a fost numit Fiul iubit al lui Dumnezeu și, din aceasta a rezultat relația dintre Tată și Fiu. Era pur și simplu din cauza separării dintre cer și pământ. Isus S-a rugat din perspectiva trupului. De vreme ce a îmbrăcat un trup al unei umanități atât de normale, El, din perspectiva trupului, a spus: „Învelișul Meu exterior este cel al unei ființe create. De vreme ce am îmbrăcat un trup pentru a veni pe acest pământ,

acum sunt la o distanță foarte, foarte mare de Cer". Din acest motiv, El nu putea să Se roage lui Dumnezeu Tatăl, decât din perspectiva trupului. Era datoria Lui și cu aceasta ar fi trebuit să fie înzestrat Duhul întrupat al lui Dumnezeu. Nu se poate spune că El nu era Dumnezeu doar pentru că Se ruga Tatălui din perspectiva trupului. Deși El era numit Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, El încă era Însuși Dumnezeu, căci El nu era decât întruparea Duhului, iar esența Lui era, încă, Duhul. Oamenii se întreabă de ce Se ruga El, dacă era Însuși Dumnezeu. Răspunsul este pentru că El era Dumnezeul întrupat, Dumnezeu care trăiește în trup, și nu Duhul din Cer. După părerea oamenilor, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt toți Dumnezeu. Doar Cei trei, care au fost făcuți ca Unul, pot fi considerați singurul Dumnezeu adevărat și, în felul acesta, puterea Lui este nemaivăzut de mare. Sunt cei care spun că, numai în acest fel, Duhul este intensificat de șapte ori. Când Fiul S-a rugat, după venirea Lui, Duhul a fost Cel căruia I S-a rugat. În realitate, El Se ruga din perspectiva unei ființe create. Căci trupul nu este întreg, El nu era întreg și avea multe slăbiciuni când a venit în trup și El a fost foarte perturbat când Și-a desfășurat lucrarea în trup. Acesta este motivul pentru care El S-a rugat, înainte de răstignirea Sa, de trei ori lui Dumnezeu Tatăl, precum și de multe ori chiar înainte de aceasta. El S-a rugat când era cu ucenicii Săi; S-a rugat singur pe un munte; S-a rugat la bordul vasului de pescuit; S-a rugat în mijlocul unei mulțimi de oameni; S-a rugat atunci când a rupt pâinea; și S-a rugat atunci când i-a binecuvântat pe alții. De ce a făcut El astfel? Cel căruia I S-a rugat, a fost Duhul; El Se ruga Duhului, lui Dumnezeu din Cer, din perspectiva trupului. Prin urmare, din punctul de vedere al omului, Isus a devenit Fiul în acea etapă a lucrării. Totuși, în această etapă El nu Se roagă. De ce? Pentru că ceea ce El produce este lucrarea, judecata și mustrarea cuvântului. El nu are nevoie de rugăciuni, iar lucrarea Sa de slujire este aceea de a vorbi. El nu este pus pe cruce și nu

este dat de către om pe mâna celor aflați la putere. El pur și simplu Își desfășoară lucrarea. Când Isus Se ruga, El Se ruga lui Dumnezeu Tatăl pentru coborârea Împărăției Cerurilor, pentru ca să fie făcută voia Tatălui și pentru lucrarea viitoare. În această etapă, Împărăția Cerurilor a coborât deja, așadar, mai trebuie El să Se roage? Lucrarea Sa este să aducă epoca la final și nu mai sunt alte epoci noi. Deci, trebuie să Se roage pentru următoarea etapă? Mi-e teamă că nu!

Există multe contradicții în explicațiile omului. Într-adevăr, toate acestea sunt noțiunile omului; fără o cercetare amănunțită, voi ați crede cu toții că sunt corecte. Nu știți că astfel de idei, ca aceea a unui Dumnezeu triunic, nu sunt decât noțiunile omului? Nicio cunoaștere a omului nu este completă și meticuloasă. Există întotdeauna impurități, iar omul are prea multe idei; acest lucru demonstrează că o ființă creată nu poate, pur și simplu, explica lucrarea lui Dumnezeu. Există prea multe în mintea omului, toate provenite din logică și gândire și care sunt în conflict cu adevărul. Poate logica ta să analizeze complet lucrarea lui Dumnezeu? Poți câștiga o înțelegere a întregii lucrări a lui Iahve? Oare tu ca om poți să percepi toate acestea sau Dumnezeu Însuși este Cel care poate vedea din veșnicie în veșnicie? Ești tu cel care poate vedea din veșnicia de demult în veșnicia care va veni sau Dumnezeu este Cel care poate face astfel? Ce spui? Ce te face vrednic să-L explici pe Dumnezeu? Pe ce se bazează explicația ta? Ești tu Dumnezeu? Cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Dumnezeu Însuși. Nu tu ai fost cel care le-a făcut, deci de ce dai explicații incorecte? Acum, continui să crezi în Dumnezeul triunic? Nu crezi că este o cale prea împovărătoare? Ar fi mai bine ca tu să crezi într-un singur Dumnezeu, nu în trei. Cel mai bine este să fie ușor, căci povara Domnului este ușoară.

Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)

Omenirea, atât de profund coruptă de Satana, nu știe că există un Dumnezeu și s-a oprit din a se închina lui Dumnezeu. La început, când Adam și Eva au fost creați, slava și mărturia lui Iahve erau mereu prezente. Dar, după ce a fost corupt, omul și-a pierdut slava și mărturia, căci toți s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au încetat cu totul să se teamă de El. Lucrarea de cucerire de astăzi este de a recupera toată mărturia și toată gloria și de a face ca toți oamenii să se închine lui Dumnezeu, astfel încât să existe mărturie printre ființele create; aceasta e lucrarea ce trebuie făcută în această etapă. Cum anume trebuie cucerită omenirea? Prin folosirea lucrării cuvintelor din această etapă pentru a-l convinge pe om pe deplin; prin folosirea dezvăluirii, a judecății, a mustrării și a blestemului nemilos pentru a-l convinge total; prin dezvăluirea răzvrătirii omului și judecarea împotrivirii sale, ca el să poată cunoaște nedreptatea și murdăria omenirii și astfel, folosind aceste lucruri drept contrast pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Tocmai prin folosirea acestor cuvinte omul este cucerit și pe deplin convins. Cuvintele sunt mijloacele pentru cucerirea finală a omenirii, iar toți cei care acceptă cucerirea lui Dumnezeu trebuie să accepte lovitura puternică și judecata cuvintelor Lui. Procesul de vorbire de astăzi este întocmai procesul de cucerire. Și cum anume ar trebui oamenii să coopereze? Știind cum să mănânce și să bea aceste cuvinte și dobândind o înțelegere a lor. Cât despre cum sunt cuceriți oamenii, acest lucru nu e ceva ce pot face de unii singuri. Tot ce poți face este, mâncând și bând aceste cuvinte, să ajungi să-ți cunoști stricăciunea și murdăria, răzvrătirea și nedreptatea, și să te prosternezi înaintea lui Dumnezeu. Dacă ești capabil să practici după ce ai priceput intențiile lui Dumnezeu și dacă ai viziuni și ești capabil te supui în întregime acestor cuvinte și să nu faci vreo alegere de

unul singur, atunci vei fi fost cucerit – iar asta se va fi întâmplat ca rezultat al acestor cuvinte. De ce a pierdut omenirea mărturia? Pentru că nimeni nu are credință în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu are loc în inimile oamenilor. Cucerirea omenirii este recuperarea credinței omenirii. Oamenii vor mereu să alerge cu capul înainte către lumea mondenă, nutresc prea multe speranțe, vor prea multe pentru viitorul lor și au prea multe cereri extravagante. Ei întotdeauna se gândesc la trup și fac planuri pentru trup și nu au niciun interes să caute calea credinței în Dumnezeu. Inimile lor au fost înșfăcate de Satana, și-au pierdut inimile cu frică de Dumnezeu și sunt concentrați pe Satana. Dar omul a fost creat de Dumnezeu. Astfel, omul a pierdut mărturia, adică a pierdut slava lui Dumnezeu. Scopul cuceririi omenirii este de a revendica gloria temii omului față de Dumnezeu. Se poate formula în felul acesta: există mulți oameni care nu urmăresc viața; chiar dacă există unii care chiar urmăresc viața, sunt doar câțiva ca număr. Oamenii sunt preocupați de propriul viitor și nu acordă nicio atenție vieții. Unii se răzvrătesc și se împotrivesc lui Dumnezeu, Îl judecă pe la spate și nu practică adevărul. Acești oameni sunt ignorați deocamdată; pe moment, nu li se face nimic acestor fii ai răzvrătirii, dar în viitor, vei trăi în întuneric, plângând și scrâșnind din dinți. Nu simți prețiozitatea luminii atunci când trăiești în ea, dar vei realiza acea prețiozitate odată ce trăiești în noaptea întunecată, și atunci îți va părea rău. Acum te simți bine, dar va veni ziua când îți pare rău. Când ziua aceea va veni, iar întunericul va coborî și lumina nu va mai fi, va fi prea târziu pentru regrete. Deoarece încă nu înțelegi lucrarea de astăzi, nu reușești să prețuiești timpul pe care îl ai acum. Odată cu începerea lucrării întregului univers, adică atunci când tot ce spun Eu astăzi se va fi împlinit, mulți oameni se vor ține de cap și vor plânge cu lacrimi de suferință. Și făcând astfel, nu vor fi căzut în întuneric, cu plânsete și scrâșnirea dinților? Toți cei care urmăresc viața cu adevărat și

sunt făcuți compleți pot fi folosiți, în timp ce toți fiii răzvrătirii, care nu sunt potriviți pentru a fi folosiți, vor cădea în întuneric. Vor fi privați de lucrarea Duhului Sfânt și incapabili să dea vreo noimă lucrurilor. Astfel, vor fi zbuciumați de suspine, căci vor fi fost cufundați în pedeapsă. Dacă ești bine echipat în această fază a lucrării și ai crescut în viață, atunci ești potrivit pentru a fi folosit. Dacă ești prea puțin echipat, atunci chiar dacă ești convocat pentru următoarea fază a lucrării, vei fi nepotrivit pentru a fi folosit – în acest moment, nu vei mai avea o altă șansă chiar dacă îți dorești să te echipezi. Dumnezeu va fi plecat; unde ai putea merge să găsești felul de ocazie care este în fața ta acum? Unde te-ai putea duce să primești exercițiul oferit de Dumnezeu personal? Pe atunci, Dumnezeu nu va vorbi personal și nu Își va face vocea auzită; tot ce vei reuși să faci e să citești lucrurile care sunt spuse astăzi – cum să vină atunci cu ușurință înțelegerea? Cum ar putea viața în viitor să fie mai bună decât e astăzi? În acel moment, nu vei suferi oare o moarte vie în timp ce plângi și scrâșnești din dinți? Ți se acordă binecuvântări acum, dar nu știi cum să te bucuri de ele; trăiești în binecuvântare, dar rămâi neștiutor. Acest lucru dovedește că ești sortit să suferi. Astăzi, unii oameni se împotrivesc, unii se răzvrătesc, alții fac una sau alta, iar Eu pur și simplu ignor asta – dar să nu credeți că nu sunt conștient de ce puneți la cale. Nu vă înțeleg Eu esența? De ce să continuați să vă ciocniți cu Mine? Nu crezi în Dumnezeu ca să urmărești viața și binecuvântările pentru binele tău? Nu este pentru binele tău că ai credință? În momentul de față, Eu înfăptuiesc lucrarea de cucerire doar vorbind, iar odată ce această lucrare de cucerire se încheie, sfârșitul tău va fi evident. Trebuie să-ți spun în mod explicit?

Lucrarea de cucerire de astăzi este menită să clarifice cum va fi sfârșitul omului. De ce se spune că mustrarea și judecata de astăzi sunt judecata înaintea marelui tron alb al zilelor de pe urmă? Nu vezi asta? De ce

este lucrarea de cucerire etapa finală? Nu este tocmai pentru a face să se manifeste ce fel de sfârșit va întâmpina fiecare clasă de oameni? Nu este pentru a permite tuturor, în cursul lucrării de cucerire de mustrare și judecată, să-și arate adevăratele fețe și după aceea să fie clasificați după felul lor? Decât să spunem că acest lucru este cucerirea omenirii, ar fi mai bine să spunem că arată ce fel de sfârșit va fi pentru fiecare clasă de persoane. Este vorba de a judeca păcatele oamenilor și apoi a dezvălui diferitele clase de persoane, hotărând astfel dacă sunt rele sau drepte. După lucrarea de cucerire, vine atunci lucrarea de recompensare a binelui și pedepsire a răului. Oamenii care se supun cu totul – adică cei cuceriți profund – vor fi plasați în următoarea etapă de răspândire a lucrării lui Dumnezeu în întregul univers; cei necuceriți vor fi așezați în întuneric și vor întâmpina nenorociri. Astfel va fi omul clasificat în funcție de fel, cei rău grupați cu răul pentru a fi veșnic fără lumina soarelui, iar cei drepți grupați cu binele, pentru a primi lumina și a trăi pentru totdeauna în lumină. Sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile; sfârșitul omului i-a fost clar arătat în fața ochilor, și toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de tip. Cum pot așadar oamenii să scape de angoasa clasificării fiecăruia după fel? Sfârșitul fiecărui fel de persoană este dezvăluit când sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile și asta se face în timpul lucrării de cucerire a întregului univers (inclusiv toată lucrarea de cucerire, începând cu lucrarea actuală). Această revelare a sfârșitului întregii omeniri se face înaintea scaunului de judecată, în timpul mustrării și în timpul lucrării de cucerire din zilele de pe urmă. Clasificarea oamenilor în funcție de tip nu întoarce oamenii la clasele lor originale, deoarece, atunci când omul a fost făcut, la vremea creației, exista doar un tip de ființe omenești, singura diviziune fiind între bărbați și femei. Nu erau multe tipuri diferite de oameni. Numai după câteva mii de ani de stricăciune au apărut diferite clase de oameni, unii sub

puterea diavolilor murdari, unii sub puterea diavolilor răi și alții, cei care urmăresc calea vieții, sub stăpânirea Atotputernicului. Doar în acest fel apar clasele treptat printre oameni și numai astfel oamenii se separă în clase în cadrul familiei mari a omului. Așa se face că toți oamenii au „tați" diferiți; nu e o situație în care toată lumea este complet sub stăpânirea Atotputernicului, pentru că omul este prea răzvrătit. Dreapta judecată dezvăluie adevăratul sine al fiecărui tip de persoană, fără să lase nimic ascuns. Toată lumea își arată adevărata față în lumină. În acest moment, omul nu mai este așa cum a fost inițial, asemănarea originală a strămoșilor săi a dispărut de mult, deoarece nenumărați descendenți ai lui Adam și ai Evei au fost îndelung capturați de Satana, fără să mai cunoască cerul-soare vreodată și deoarece oamenii au fost umpluți cu tot felul de veninuri ale Satanei. Astfel, oamenii își au destinațiile corespunzătoare. Mai mult, pe baza diferitelor lor veninuri, ei sunt clasificați în funcție de tip, adică sunt sortați după măsura în care sunt cuceriți astăzi. Sfârșitul omului nu este ceva care a fost predestinat de la facerea lumii. Aceasta pentru că, la început, nu exista decât o singură clasă, numită în mod colectiv „omenire" și omul nu era stricat de Satana la început, iar toți oamenii trăiau în lumina lui Dumnezeu, fără ca întunericul să se abată asupra lor. Dar, după ce omul a fost stricat de Satana, toate tipurile și felurile de oameni s-au răspândit pe tot pământul – toate tipurile și felurile de oameni care proveneau din familia numită colectiv „omenire", care era alcătuită din bărbați și femei. Toți au fost conduși de strămoșii lor pentru a se îndepărta de strămoșii lor cei mai vechi – omenirea care consta din bărbați și femei (adică Adam și Eva de la începuturi, strămoșii lor cei mai vechi). La vremea aceea, israeliții erau singurii oameni ale căror vieți pe pământ erau conduse de Iahve. Diferitele tipuri de oameni care au luat naștere din întregul Israel (adică din clanul familiei originale) au pierdut apoi călăuzirea lui Iahve. Acești oameni de la

începuturi, complet ignoranți în privința chestiunilor lumii umane, au mers mai târziu împreună cu strămoșii lor pentru a trăi în teritoriile pe care le-au revendicat, ceea ce a continuat până în ziua de astăzi. Astfel, ei rămân ignoranți cu privire la cum s-au îndepărtat de Iahve și cum au fost corupți până în ziua de azi de tot soiul de diavoli ticăloși și duhuri rele. Cei care au fost profund corupți și otrăviți până acum – cei care în cele din urmă nu pot fi salvați – nu vor avea de ales decât să meargă cu strămoșii lor, diavolii ticăloși care i-au corupt. Cei care pot fi în cele din urmă mântuiți se vor îndrepta spre destinația potrivită a omenirii, adică spre sfârșitul rezervat pentru cei mântuiți și cuceriți. Totul se va face pentru a-i mântui pe toți cei care pot fi mântuiți – dar pentru oameni care sunt insensibili și incurabili, singura lor alegere va fi să-și urmeze strămoșii în Adâncul mustrării. Să nu crezi că sfârșitul tău a fost predestinat de la început și că a fost dezvăluit abia acum. Dacă gândești în acest fel, atunci ai uitat oare că în timpul creației inițiale a omenirii nu a fost creată o clasă satanică separată? Ai uitat că a fost creată o singură omenire, formată din Adam și Eva (adică au fost creați numai bărbați și femei)? Dacă ai fi fost descendentul Satanei la început, nu ar fi însemnat asta că, atunci când Iahve a creat omul, a inclus un grup satanic în creația Sa? Ar fi putut El să facă așa ceva? El a creat omul pentru mărturia Lui; El a creat omul pentru gloria Lui. De ce ar fi creat intenționat o clasă de progenitură a Satanei pentru a I se opune în mod deliberat? Cum ar fi putut Iahve să facă așa ceva? Dacă ar fi făcut asta, cine ar putea să spună că El este un Dumnezeu drept? Când spun acum că unii dintre voi vor merge cu Satana în cele din urmă, nu înseamnă că ai fost cu Satana de la început; mai degrabă, înseamnă că te-ai scufundat atât de jos încât, chiar dacă Dumnezeu a încercat să te mântuiască, tot nu ai reușit să câștigi acea mântuire. Nu există altă opțiune decât să te clasific alături de Satana. Acest lucru este numai pentru că nu poți fi mântuit, nu pentru că

Dumnezeu este nedrept cu tine și ți-a stabilit în mod intenționat destinul drept o întruchipare a Satanei, iar apoi te clasifică cu Satana și intenționat vrea să suferi. Acesta nu este adevărul lăuntric al lucrării de cucerire. Dacă asta e ceea ce crezi, atunci înțelegerea ta este unilaterală! Etapa finală a cuceririi este menită să mântuiască oamenii și, de asemenea, să le dezvăluie sfârșitul. Este pentru a dezvălui degenerarea oamenilor prin judecată, făcându-i, prin aceasta, să se pocăiască, să se ridice și să urmeze viața și calea cea dreaptă a vieții umane. Este pentru a trezi inimile oamenilor amorțiți și obtuzi și a arăta, prin judecată, răzvrătirea lor interioară. Cu toate acestea, dacă oamenii tot sunt incapabili să se pocăiască, incapabili să urmeze calea cea dreaptă a vieții umane și incapabili să se lepede de aceste corupții, atunci ei nu pot fi mântuiți și vor fi devorați de Satana. Aceasta este semnificația cuceririi lui Dumnezeu: de a mântui oamenii și, de asemenea, de a arăta sfârșitul lor. Sfârșituri bune, sfârșituri rele – toate sunt dezvăluite de lucrarea de cucerire. Fie că oamenii vor fi mântuiți sau blestemați, totul va fi dezvăluit în timpul lucrării de cucerire.

Zilele de pe urmă sunt când toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de fel, prin cucerire. Cucerirea este lucrarea din zilele de pe urmă; cu alte cuvinte, judecarea păcatelor fiecărei persoane este lucrarea zilelor de pe urmă. Altfel, cum ar putea fi clasificați oamenii? Lucrarea de clasificare ce se face printre voi este începutul unei astfel de lucrări în întregul univers. După aceasta, cei din toate ținuturile și toate popoarele vor fi, de asemenea, supuși lucrării de cucerire. Aceasta înseamnă că fiecare persoană din creație va fi clasificată în funcție de fel, predându-se înaintea scaunului judecății pentru a fi judecată. Nicio persoană și niciun lucru nu pot scăpa de suferința acestei mustrări și judecăți, și nici nu există vreo persoană sau vreun lucru care să nu fie clasificate după fel; fiecare persoană va fi clasificată, căci sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie, iar tot cerul și pământul au ajuns la

final. Cum ar putea omul să scape de zilele finale ale existenței sale umane? Și astfel, pentru cât timp mai pot continua acțiunile voastre de răzvrătire? Nu vedeți că zilele voastre de pe urmă sunt iminente? Cum pot cei care se tem de Dumnezeu și care doresc ca El să Se arate să nu vadă ziua arătării dreptății lui Dumnezeu? Cum pot ei să nu primească răsplata finală pentru bunătate? Ești unul care face binele sau unul care face răul? Ești unul care acceptă o judecată dreaptă și apoi se supune sau ești unul care acceptă o judecată dreaptă și apoi este blestemat? Trăiești în fața scaunului de judecată în lumină sau trăiești în Gheena în întuneric? Nu ești tu însuți cel care știe cel mai clar dacă sfârșitul tău va fi unul al recompensei sau al pedepsei? Nu ești tu cel care știe cel mai clar și înțelege cel mai profund că Dumnezeu este drept? Deci, cum sunt, de fapt, comportamentul și inima ta? Pe măsură ce te cuceresc astăzi, chiar ai nevoie ca Eu să-ți spun pe litere dacă purtarea ta este bună sau rea? La câte ai renunțat pentru Mine? Cât de profund Mi te închini? Nu știi oare tu însuți foarte clar cum te comporți față de Mine? Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine ce sfârșit îți vei afla în cele din urmă! Cu adevărat îți spun: Eu doar am creat omenirea și te-am creat pe tine, dar nu v-am predat Satanei; nici nu v-am făcut în mod intenționat să vă răzvrătiți sau să vă împotriviți Mie și, prin urmare, să fiți pedepsiți de Mine. Toate aceste calamități și suferințe nu sunt oare pentru că inimile voastre sunt prea împietrite și purtarea voastră prea josnică? Deci, sfârșitul pe care îl veți afla nu este determinat de voi înșivă? Nu știți, în inimile voastre, mai bine decât oricine cum veți sfârși? Motivul pentru care Eu cuceresc oamenii este pentru a îi dezvălui și este cel mai bun pentru a-ți aduce mântuirea. Nu este pentru a te face să săvârșești răul, nici pentru a te face în mod deliberat să pășești în iadul distrugerii. Când va veni timpul, toată suferința ta imensă, plânsul și scrâșnirea dinților – nu vor fi toate din cauza păcatelor tale? Astfel, nu este bunătatea sau răutatea ta cea mai bună

judecată a ta? Nu este cea mai bună dovadă a felului în care va fi sfârșitul tău?

Astăzi, Eu lucrez în aleșii lui Dumnezeu din China, pentru a dezvălui toate firile lor răzvrătite și pentru a le demasca toată urâțenia, iar acest lucru oferă contextul pentru a spune tot ce trebuie să spun. După aceea, când voi îndeplini următorul pas al lucrării de cucerire a întregului univers, voi folosi judecata Mea asupra voastră pentru a judeca nedreptatea tuturor din întregul univers, căci voi sunteți reprezentanții celor răzvrătiți din rândul omenirii. Cei care nu pot progresa vor deveni doar niște contraste și obiecte care prestează un serviciu, în timp ce toți cei care vor putea progresa, vor fi folosiți. De ce spun că cei care nu pot progresa vor servi doar drept contraste? Este deoarece lucrarea și cuvintele Mele actuale țintesc toate spre trecutul vostru și pentru că voi ați devenit reprezentanții și întruchiparea celor răzvrătiți din întreaga omenire. Mai târziu, voi duce în țări străine aceste cuvinte care vă cuceresc și le voi folosi pentru a cuceri poporul de acolo, cu toate acestea, tu nu le vei fi câștigat. Aceasta nu te-ar face să fii un contrast? Firile stricate ale întregii omeniri, faptele de răzvrătire ale omului, imaginile și chipurile urâte ale omului – toate acestea sunt consemnate astăzi în cuvintele folosite pentru a vă cuceri. Voi folosi apoi aceste cuvinte pentru a cuceri oamenii din fiecare națiune și fiecare confesiune, pentru că voi sunteți arhetipul, precedentul. Cu toate acestea, nu am hotărât să vă abandonez intenționat; dacă nu reușești să faci bine în căutarea ta și, prin urmare, te dovedești a fi incurabil, nu ai fi pur și simplu un obiect care prestează un serviciu și un contrast? Odată, am spus că înțelepciunea Mea este exercitată pe baza uneltirilor Satanei. De ce am spus asta? Nu este acesta adevărul din spatele a ceea ce spun și fac acum? Dacă nu poți să progresezi, dacă nu ești desăvârșit ci, în schimb, ești pedepsit, nu ai deveni un contrast? Poate că ai suferit enorm la vremea ta, dar încă nu înțelegi

nimic; ești ignorant în tot ceea ce privește viața. Chiar dacă ai fost mustrat și judecat, nu te-ai schimbat deloc și, adânc în sinea ta, nu ai câștigat viață. Când vine timpul de a-ți testa lucrarea, vei trece printr-o încercare la fel de feroce ca focul și chiar printr-un necaz și mai mare. Acest foc îți va transforma întreaga ființă în cenușă. Drept cineva care nu are viață, cineva care nu are o uncie de aur curat înăuntru, cineva încă împotmolit în vechea sa fire stricată și care nu poate face nici măcar o treabă bună ca și contrast, cum ai putea să nu fii eliminat? Poate o persoană care valorează mai puțin decât un ban și care nu are viață să fie de vreun folos pentru lucrarea de cucerire? Când va veni timpul acela, zilele voastre vor fi mai grele decât cele ale lui Noe și ale Sodomei! Atunci rugăciunile tale nu îți vor face niciun bine. Cum poți să te întorci mai târziu și să începi să te pocăiești din nou, când lucrarea de mântuire s-a încheiat deja? Odată ce toată lucrarea de mântuire va fi făcută, ea nu va mai exista; ce va exista este începutul lucrării de pedepsire a celor care sunt răi. Te împotrivești, te răzvrătești și faci lucruri despre care știi că sunt rele. Nu ești tu ținta pedepsei severe? Astăzi, îți spun acest lucru răspicat. Dacă alegi să nu asculți, atunci, când dezastrul se va abate pe urmă asupra ta, nu va fi oare prea târziu dacă numai atunci vei începe să regreți și vei începe să crezi? Îți dau o șansă să te căiești astăzi, dar nu ești dispus să faci astfel. Cât timp mai vrei să aștepți? Până în ziua mustrării? Nu-Mi amintesc astăzi de fărădelegile tale din trecut; te iert iar și iar, întorcându-Mi privirea de la partea ta negativă, ca să Mă uit numai la partea ta pozitivă, pentru că toate cuvintele și lucrarea Mea de acum sunt menite să te mântuiască și nu am nicio intenție rea față de tine. Totuși, refuzi să intri; nu poți deosebi binele de rău și nu știi cum să apreciezi bunătatea. Oare astfel de oameni nu așteaptă pur și simplu sosirea pedepsei și a dreptei răzbunări?

Când Moise a lovit stânca și apa dată de Iahve a izvorât, aceasta s-a datorat credinței sale. Când David a cântat la liră laude pentru Mine, Iahve – cu inima plină de bucurie – a fost datorită credinței lui. Când Iov și-a pierdut animalele care umpleau munții și nenumăratele bogății, iar trupul său a fost acoperit de bube dureroase, a fost datorită credinței lui. Când a putut să audă glasul Meu, a lui Iahve, și să vadă slava Mea, a lui Iahve, a fost datorită credinței sale. Faptul că Petru a putut să-L urmeze pe Isus Hristos a fost pe baza credinței lui. Faptul că a putut fi pironit pe cruce de dragul Meu și că a dat mărturie slăvită, a fost tot pe baza credinței lui. Când Ioan a văzut imaginea slăvită a Fiului Omului, a fost pe baza credinței sale. Când a avut viziunea zilelor de pe urmă, a fost cu atât mai mult datorită credinței lui. Motivul pentru care așa-numitele mulțimi ale neamurilor au primit revelația Mea și au ajuns să știe că M-am întors în trup pentru a-Mi face lucrarea între oameni se datorează, de asemenea, credinței lor. Toți aceia care sunt loviți de cuvintele Mele dure și totuși li se aduce consolare de către ele și sunt mântuiți – nu au făcut-o datorită credinței lor? Oamenii au primit atât de mult datorită credinței lor, iar asta nu este întotdeauna o binecuvântare. S-ar putea să nu primească felul de fericire și bucurie pe care l-a simțit David sau să aibă apă dăruită de Iahve, așa ca Moise. De exemplu, Iov a fost binecuvântat de Iahve datorită credinței lui, dar a suferit și nenorocirea. Fie că ești binecuvântat sau înduri nenorocirea, ambele sunt evenimente binecuvântate. Fără credință, nu ai putea să primești această lucrare de cucerire, cu atât mai puțin să vezi faptele lui Iahve înfățișate astăzi înaintea ochilor tăi. Nu ai fi capabil să vezi, cu atât mai puțin să primești. Aceste nenorociri, aceste calamități și toate judecățile – dacă ele nu s-ar abate asupra ta, ai putea să vezi faptele lui Iahve astăzi? Astăzi, este credința cea care îți permite să fii cucerit și este faptul de a fi cucerit ceea ce îți permite să crezi în fiecare faptă a lui Iahve. Doar datorită credinței

primești astfel de mustrare și judecată. Prin această mustrare și judecată, ești cucerit și desăvârșit. Fără felul de mustrare și judecată pe care le primești astăzi, credința ta ar fi în zadar, pentru că nu L-ai cunoaște pe Dumnezeu; indiferent cât de mult ai crezut în El, credința ta ar rămâne doar sub forma unor cuvinte goale, neîntemeiată pe realitate. Numai după ce primești această lucrare de cucerire, lucrare care te face complet supus, credința ta devine adevărată și de nădejde, iar inima ta se întoarce spre Dumnezeu. Chiar dacă înduri mare judecată și blestem din cauza acestui cuvânt „credință", ai, cu toate acestea, credință adevărată și primești cel mai adevărat, cel mai real și cel mai prețios lucru. Asta deoarece numai pe parcursul judecății vezi destinația finală a ființelor create; această judecată este cea în care vezi că trebuie iubit Creatorul; această lucrare de cucerire este cea în care vezi brațul lui Dumnezeu; în această cucerire ajungi să înțelegi pe deplin viața umană; în această cucerire dobândești calea cea dreaptă a vieții umane și ajungi să înțelegi adevăratul sens al „omului"; numai în această cucerire vezi firea dreaptă a Celui Atotputernic și înfățișarea Sa frumoasă și glorioasă; această lucrare de cucerire este cea în care înveți despre originea omului și înțelegi „istoria nemuritoare" a întregii omeniri; în această cucerire ajungi să înțelegi strămoșii omenirii și originea stricăciunii omenirii; în această cucerire primești bucuria și mângâierea, precum și mustrarea nesfârșită, disciplina și cuvintele de reproș din partea Creatorului pentru omenirea pe care El a creat-o; tocmai în această lucrare de cucerire primești binecuvântările, precum și calamitățile care se cuvin omului… Nu sunt toate acestea datorită acelui strop de credință al tău? Iar credința ta nu a sporit după ce ai câștigat aceste lucruri? Nu ai câștigat o cantitate extraordinară? Nu numai că ai auzit cuvântul lui Dumnezeu și ai văzut înțelepciunea lui Dumnezeu, dar ai și experimentat personal fiecare pas al lucrării Lui. Poate că ai spune că, dacă nu ai avea credință, atunci nu

ai suferi o astfel de mustrare sau o astfel de judecată. Dar ar trebui să știi că, fără credință, nu numai că nu ai fi în stare să primești acest fel de mustrare sau acest fel de îngrijire de la Cel Atotputernic, dar ai și pierde pentru totdeauna ocazia de a-L întâlni pe Creator. Nu ai afla niciodată originea omenirii și niciodată nu ai înțelege niciodată semnificația vieții umane. Chiar dacă trupul tău ar muri și sufletul tău ar pleca, tot nu ai înțelege toate faptele Creatorului, cu atât mai puțin ai ști că El, Creatorul, a făcut o asemenea lucrare extrem de importantă pe pământ după ce a făcut omenirea. Ca membru al acestei omeniri pe care El a făcut-o, ești dispus să cazi din neștiință în întuneric în acest fel și să înduri pedeapsa veșnică? Dacă te separi de mustrarea și judecata de astăzi, cu ce te vei întâlni? Crezi că, odată separat de judecata prezentă, vei putea să scapi de această viață dificilă? Nu e oare adevărat că, dacă vei părăsi „acest loc”, ceea ce vei întâlni sunt chinurile dureroase sau brutalizările crude provocate de diavoli? Ai putea întâlni zile și nopți de neîndurat? Crezi că doar pentru că scapi astăzi de această judecată, poți evita pentru totdeauna acea tortură viitoare? Ce îți va veni în cale? Poate fi într-adevăr acel Shangri-La la care speri? Crezi că poți scăpa de acea viitoare mustrare veșnică pur și simplu fugind de realitate, așa cum faci acum? După ziua de azi, vei reuși vreodată să mai găsești din nou o astfel de ocazie și o astfel de binecuvântare? Vei putea să le găsești când dezastrul va cădea asupra ta? Le vei putea găsi când toată omenirea intră în odihnă? Viața ta fericită actuală și acea mică familie armonioasă a ta – pot ele să-ți înlocuiască destinația veșnică viitoare? Dacă ai credință adevărată și dacă dobândești mult datorită credinței tale, atunci toate acestea sunt ceea ce tu – o ființă creată – ar trebui să dobândești, precum și ce ar fi trebuit să ai de la bun început. Nimic nu e mai benefic pentru credința și viața ta decât această cucerire.

Astăzi, trebuie să înțelegi ce le cere Dumnezeu acelor care sunt cuceriți, care este atitudinea Lui față de cei care sunt desăvârșiți și în ce ar trebui să pătrunzi în momentul de față. Unele lucruri e necesar doar să le înțelegi un pic. Nu trebuie să cercetezi unele cuvinte despre taine; nu prea sunt de ajutor vieții și necesită doar o privire rapidă. Poți să citești taine precum taina lui Adam și a Evei: tot ceea ce au făcut Adam și Eva atunci și ce lucrare vrea Dumnezeu să facă astăzi. Trebuie să înțelegi că, în cucerirea și desăvârșirea omului, Dumnezeu dorește să-l facă pe om să revină la modul în care au fost Adam și Eva. În inima ta, ar trebui să-ți faci o idee clară despre nivelul de desăvârșire care trebuie dobândit pentru a atinge standardele lui Dumnezeu, iar apoi trebuie să te străduiești din răsputeri să-l dobândești. Acest lucru are legătură cu practica ta și este ceva ce ar trebui să înțelegi. E suficient să cauți să intri în funcție de cuvintele lui Dumnezeu despre aceste chestiuni. Când citești că „a fost nevoie de zeci de mii de ani de istorie pentru ca omenirea să ajungă acolo unde este astăzi", devii curios și încerci să găsești un răspuns împreună cu frații și surorile. „Dumnezeu spune că dezvoltarea omenirii datează de șase mii de ani, nu? Ce e cu zecile de mii de ani?" Ce rost are să încercăm să găsim un răspuns la această întrebare? Dacă Dumnezeu Însuși a lucrat timp de zeci de mii de ani sau sute de milioane de ani – chiar are El nevoie ca tu să știi despre asta? Nu e ceva despre care trebuie să știi tu, ca ființă creată. Îngăduie-ți doar să iei scurt în considerare genul acesta de discuție și nu încerca să o înțelegi ca și cum ar fi o viziune. Trebuie să fii conștient în ce ar trebui să intri și să înțelegi astăzi, iar apoi trebuie să nu pierzi strânsoarea. Numai atunci vei fi cucerit. După citirea celor de mai sus, ar trebui să aibă loc o reacție normală în tine: Dumnezeu arde de neliniște, El vrea să ne cucerească și să dobândească slava și mărturia, deci cum ar trebui să cooperăm cu El? Ce trebuie să facem pentru a fi complet cuceriți de El și a deveni mărturia Lui?

Ce trebuie să facem pentru a permite lui Dumnezeu să dobândească slava? Ce trebuie să facem pentru a ne permite să trăim sub stăpânirea lui Dumnezeu și nu sub puterea Satanei? La asta ar trebui să se gândească oamenii. Fiecare dintre voi ar trebui să fie lămurit despre semnificația cuceririi. Aceasta este responsabilitatea voastră. Numai după ce veți dobândi această claritate veți avea intrare, veți cunoaște această etapă de lucru și veți deveni complet supuși. În caz contrar, nu veți obține supunerea adevărată.

Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)

Efectul dorit al lucrării de cucerire este, mai presus de toate, ca trupul omului să nu se mai răzvrătească; cu alte cuvinte, ca mintea omului să dobândească o nouă cunoaștere de Dumnezeu, ca inima lui să I se supună, în totalitate, iar omul să năzuiască să fie pentru Dumnezeu. Oamenii nu se consideră a fi fost cuceriți dacă temperamentul sau trupul se schimbă; când gândirea, conștiința și rațiunea omului se schimbă, adică, atunci când întreaga ta atitudine mentală se schimbă – atunci vei fi fost cucerit de Dumnezeu. Când te-ai hotărât să te supui și ai adoptat o nouă mentalitate, când nu-ți mai aduci niciuna dintre propriile noțiuni sau intenții cuvintelor și lucrării lui Dumnezeu și când creierul tău poate gândi în mod normal – adică, atunci când poți depune efort pentru Dumnezeu cu toată inima ta – atunci ești tipul de persoană care este pe deplin cucerită. În religie, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor: își supun corpul și își poartă crucea și chiar continuă să sufere și să îndure până în pragul morții! Unii încă postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea și îmbrăcămintea bună, concentrându-se doar la suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură nu au fost câtuși de puțin emondate. Sunt lipsiți de adevărata cunoaștere de sine. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și caracterul bun al umanității lor. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg și nici nu-I cunosc intențiile. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu. Nu pun niciun fel de preț pe discernământ, nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, intențiile lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin sunt

conștienți de cum să atingă cunoașterea de Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inerent, ci un Dumnezeu pe care și L-au imaginat, despre care doar au auzit sau despre care doar au citit în legende. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și cucernicia ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia lucrarea Sa, pe care El vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Indiferent cu câtă bucurie suferă, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au fost supuși judecății, mustrării, rafinării lui și desăvârșirii Lui și pentru că nimeni nu i-a îndrumat folosind adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar din legende și zvonuri. Drept urmare, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care își slujește propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, printr-o astfel de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc, niciodată; ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe propriile preferințe. Ce recompensă ar putea aduce acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească potrivit intențiilor lui Dumnezeu; a ajuns să afle acest lucru la sfârșit, când era bătrân. Ce spune acest lucru despre acei oameni orbi care nu au experimentat câtuși de puțin emondarea și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este precum cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată, emondare și care nu s-au schimbat – nu sunt ei toți cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, cunoașterea ta despre viață și cunoașterea despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și tu nu câștigi cu adevărat nimic, atunci nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta! Fără o viziune și o nouă

cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, nu ești cucerit. Modul tău de a-L urma pe Dumnezeu va fi apoi precum al celor care pătimesc și postesc: va avea o valoare mică! Eu spun că slujirea lor este inutilă tocmai pentru că este puțină mărturisire în ceea ce fac aceștia! De-a lungul vieții lor, acei oameni suferă și își petrec timp în închisoare; sunt veșnic răbdători, iubitori și își poartă veșnic crucea, sunt ridiculizați și respinși de lume, experimentează toate greutățile și, cu toate că sunt ascultători până la capăt, tot nu sunt cuceriți și nu pot oferi nicio mărturie despre faptul că sunt cuceriți. Ei au suferit mult, însă, în sinea lor, nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu au fost emondate niciunele dintre lor gânduri, vechile noțiuni, practici religioase, cunoașteri făcute de om și idei umane. Nu există nici cea mai mică urmă de cunoaștere nouă în ele. Nicio parte din cunoașterea lor de Dumnezeu nu este adevărată sau corectă. Ei au înțeles greșit intențiile lui Dumnezeu. Îl slujește asta pe Dumnezeu? Indiferent de cunoașterea ta de Dumnezeu din trecut, dacă astăzi rămâne la fel și tu continui să-ți bazezi cunoașterea de Dumnezeu pe propriile tale noțiuni și idei, indiferent de ceea ce face El, adică, dacă spui că nu ai nicio cunoaștere nouă, adevărată de Dumnezeu și dacă eșuezi să cunoști adevărata imagine și firea a lui Dumnezeu, dacă a ta cunoaștere de Dumnezeu este încă ghidată de gândirea feudală, superstițioasă, și încă se naște din imaginația și noțiunile umane, atunci nu ai fost cucerit. Toate cuvintele pe care ți le spun acum sunt menite să-ți permită să afli și să ai această cunoaștere pentru a te conduce la o mai nouă și corectă cunoaștere; de asemenea, sunt menite să emondeze vechile noțiuni și cunoștințe pe din tine, astfel încât să poți avea o nouă cunoaștere. Dacă mănânci și bei cu adevărat cuvintele Mele, atunci cunoașterea ta se va schimba în mod considerabil. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă supusă, perspectiva ta va fi schimbată. Atât timp cât poți accepta mustrările repetate, vechea ta mentalitate se va schimba treptat.

Atât timp cât vechea ta mentalitate este complet înlocuită cu cea nouă, practica ta se va schimba, de asemenea, corespunzător. În acest fel, slujirea ta va deveni din ce în ce mai precisă, din ce în ce mai capabilă să fie la înălțimea intențiilor lui Dumnezeu. Dacă îți poți schimba viața, cunoștințele despre viața umană și multele noțiuni t despre Dumnezeu, atunci naturaleţea ta se va diminua treptat. Doar acest lucru este rezultatul când oamenii sunt cuceriți de Dumnezeu, este schimbarea care se petrece în oameni. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, tot ceea ce știi este să-ți supui corpul, să înduri și să suferi, iar tu nu știi dacă acest lucru este bun sau rău, cu atât mai puțin de dragul cui îl faci, atunci cum poate o astfel de practică să ducă la schimbare?

Să înțelegeți că ceea ce vă cer nu este să vă țineți trupul în robie sau să vă împiedicați creierul să aibă gânduri arbitrare. Acesta nu este nici scopul lucrării, nici lucrarea care trebuie făcută chiar acum. Chiar în acest moment, trebuie să aveți cunoaștere din aspectul pozitiv, ca să vă puteți schimba. Cea mai necesară acțiune este să vă înzestrați cu cuvintele lui Dumnezeu, adică să vă dotați pe deplin cu adevărul și viziunea prezentului și apoi să mergeți și să le puneți în practică. Aceasta este responsabilitatea voastră. Nu vă cer să căutați și să câștigați o iluminare și mai mare. În prezent, pur și simplu nu aveți statura pentru aceasta. Ceea ce vi se cere este să faceți tot ce puteți pentru a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegeți lucrarea lui Dumnezeu și să vă cunoașteți natura, esența și acea veche viață a voastră. Mai ales, trebuie să cunoașteți acele practici false din trecut și acțiunile umane în care v-ați implicat. Pentru a vă schimba, trebuie să începeți prin schimbarea gândirii voastre. Întâi, înlocuiți vechea voastră gândire cu cea nouă și lăsați noua gândire să vă guverneze cuvintele, acțiunile și viața. Asta i se cere fiecăruia dintre voi astăzi. Nu practicați și nu urmați orbește. Ar trebui să aveți o bază și o țintă. Nu vă păcăliți pe voi

însivă. Ar trebui să știți exact pentru ce este credința voastră în Dumnezeu, ce ar trebui să fie obținut din ea și în ce ar trebui să intrați chiar acum. Este imperativ să știi toate acestea.

Ridicarea vieții și creșterea calibrului este în ce ar trebui să intrați voi în prezent. În plus, trebuie să schimbați acele vechi perspective din trecutul vostru, să vă schimbați gândirea și noțiunile. Întreaga voastră viață are nevoie de reînnoire. Când cunoștințele tale despre faptele lui Dumnezeu se schimbă, când ai o nouă cunoaștere a adevărului despre tot ceea ce spune El și când cunoașterea din tine este ridicată, viața ta se va schimba în bine. Toate lucrurile pe care le fac și spun acum oamenii sunt practice. Acestea nu sunt doctrine ci, mai degrabă, lucrurile de care oamenii au nevoie pentru viața lor și ceea ce ar trebui să aibă. Aceasta este schimbarea care are loc în oameni în timpul lucrării de cucerire, schimbarea pe care oamenii ar trebui s-o experimenteze și este efectul obținut în urma cuceririi lor. Când ți-ai schimbat gândirea, ai adoptat o nouă atitudine mentală, ți-ai răsturnat noțiunile, intențiile și raționamentele logice din trecut, ai aruncat acele lucruri adânc înrădăcinate în tine și ai câștigat o nouă cunoaștere a credinței în Dumnezeu, atunci mărturiile pe care le dai vor fi ridicate și întreaga ta ființă se va fi schimbat cu adevărat. Toate acestea sunt lucrurile cele mai practice, realiste și importante – lucruri pe care oamenii nu le-au putut pricepe în trecut și lucruri în care nu s-au putut implica. Ele sunt adevărata lucrare a Duhului. Cum anume ai înțeles Biblia în trecut? Supune-o comparației astăzi și îți vei da seama. În trecut, ai înălțat în mintea ta pe Moise, Petru, Pavel sau toate acele afirmații și perspective biblice și le-ai pus pe un piedestal. Acum, dacă ți s-ar cere să pui Biblia pe un piedestal, ai face-o? Ai vedea că Biblia conține prea multe înregistrări scrise de om și că Biblia este doar o descriere a două etape ale lucrării lui Dumnezeu. Este o carte de istorie. Nu înseamnă că s-au schimbat cunoștințele tale despre

aceasta? Dacă astăzi ai cerceta cu atenție genealogia lui Isus dată în Evanghelia după Matei, ai spune: „Genealogia lui Isus? Aberații! Aceasta este genealogia lui Iosif, nu a lui Isus. Nu există nicio relație între Isus și Iosif”. Când cercetezi acum Biblia, înțelegerea ta despre ea este diferită, adică perspectiva ta s-a schimbat, iar tu îi aduci un nivel mai înalt de cunoaștere decât savanții seniori din religie. Dacă ți-ar spune cineva că există ceva în această genealogie, ai răspunde: „Ce anume? Haide și explică-mi. Isus și Iosif nu sunt înrudiți. Nu știi asta? Poate Isus să aibă o genealogie? Cum poate avea strămoși Isus? Cum poate fi El urmașul omului? Trupul Lui S-a născut din Maria; Duhul Lui este Duhul lui Dumnezeu, nu al unui om. Isus este Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, deci poate avea o genealogie? Cât S-a aflat pe pământ, nu a fost un membru al omenirii, deci cum poate avea El o genealogie?” Când analizezi genealogia și explici, în mod clar, adevărul lăuntric, împărtășind ceea ce ai înțeles, acea persoană va fi lăsată fără cuvinte. Unii oameni vor face referire la Biblie și te vor întreba: „Isus a avut o genealogie. Dumnezeul tău de astăzi are o genealogie?” Le vei spune apoi cunoștințele tale, care sunt cele mai realiste dintre toate și, în acest fel, cunoașterea ta va fi obținut un efect. De fapt, Isus nu este deloc înrudit cu Iosif și cu atât mai puțin cu Avraam; El pur și simplu S-a născut în Israel. Dumnezeu, totuși, nu este un israelit sau un descendent al israeliților. Faptul că S-a născut în Israel nu înseamnă în mod neapărat că Dumnezeu este doar Dumnezeul israeliților. Numai de dragul lucrării Sale a săvârșit El lucrarea întrupării. Dumnezeu este Dumnezeul întregii creații din univers. El doar a dus la bun sfârșit o etapă a lucrării Sale mai întâi în Israel, după care a început să lucreze printre națiunile neamurilor. Totuși, oamenii L-au considerat pe Isus Dumnezeul israeliților și, mai mult decât atât, L-au plasat printre aceștia și printre urmașii lui David. Biblia spune că, la sfârșitul zilelor, numele lui Iahve va fi mare

printre națiunile neamurilor, adică Dumnezeu va lucra în timpul zilelor de pe urmă printre națiunile neamurilor. Faptul că Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea arată că Dumnezeu îi iubește doar pe evrei. Lucrul acesta s-a întâmplat doar pentru că a fost necesar lucrării; nu se poate ca Dumnezeu să Se fi întrupat în Israel (pentru că israeliții erau poporul Său ales). Oare aleșii lui Dumnezeu nu se găsesc și în rândul națiunilor neamurilor? Lucrarea s-a extins la națiunile neamurilor după ce Isus a terminat de lucrat în Iudeea. (Israeliții au numit toate națiunile, cu excepția Israelului, „națiunile neamurilor”.) De fapt, în acele națiuni ale neamurilor se aflau și aleșii lui Dumnezeu; doar că pe atunci, nu s-a făcut nicio lucrare acolo. Oamenii au insistat atât de mult asupra importanței Israelului, deoarece primele două etape ale lucrării au avut loc în Israel, în timp ce în rândul națiunilor neamurilor nu s-a făcut nicio lucrare. Lucrarea în rândul națiunilor neamurilor începe doar astăzi și, de aceea oamenilor li se pare greu să o accepte. Dacă poți să înțelegi cu claritate toate aceste lucruri și să privești corect acest fapt, vei avea o cunoaștere precisă a Dumnezeului de astăzi și din trecut și această nouă cunoaștere va fi mai înaltă decât cunoașterea de Dumnezeu avută de toți sfinții de-a lungul istoriei. Dacă experimentezi lucrarea de astăzi și auzi azi cuvântările personale ale lui Dumnezeu și totuși nu-L cunoști pe Dumnezeu în totalitatea Sa, iar căutarea ta rămâne așa cum a fost întotdeauna și nu este înlocuită cu nimic nou, mai ales dacă experimentezi toată această lucrare cuceritoare, dar, în cele din urmă, în tine nu poate fi văzută niciun fel de schimbare, atunci nu este credința ta la fel ca acelora care caută să se sature cu pâine? În acel caz, lucrarea de cucerire nu va fi obținut niciun efect în tine. Atunci nu vei deveni unul dintre cei care urmează să fie eliminați?

Când întreaga lucrare de cucerire va ajunge la final, este imperativ ca voi toți să înțelegeți că Dumnezeu nu este numai Dumnezeul israeliților ci,

mai degrabă, al tuturor ființelor create. El a creat întreaga omenire, nu doar pe israeliți. Dacă spui că El este doar Dumnezeul israeliților sau că este imposibil ca El să fie întrupat în orice națiune din afara Israelului, atunci încă mai ai dobândit cunoștințe în timpul lucrării de cucerire și nu recunoști câtuși de puțin că Dumnezeu este Dumnezeul tău; recunoști doar că El S-a mutat din Israel în China și este forțat să fie Dumnezeul tău. Dacă acesta este modul în care încă vezi lucrurile, atunci lucrarea Mea a fost neroditoare în tine, iar tu nu ai înțeles nimic din ce am spus Eu. Dacă, în cele din urmă, scrii o altă genealogie pentru Mine, cum a făcut Matei, găsindu-Mi un înaintaș potrivit și un străbun corect – astfel încât Dumnezeu să aibă două genealogii pentru cele două întrupări ale Sale – atunci, nu ar fi aceea cea mai mare glumă din lume? Nu ai deveni tu, această „persoană bine intenționată", care Mi-a găsit o genealogie, cineva care L-a împărțit pe Dumnezeu? Ești capabil să-ți asumi povara acestui păcat? După toată această lucrare de cucerire, dacă tot nu crezi că El este Dumnezeul tuturor ființelor create, dacă tot crezi că El este doar Dumnezeul israeliților, nu ești cineva care I se împotrivește, în mod deschis, lui Dumnezeu? Scopul de a te cuceri astăzi este ca tu să recunoști că Dumnezeu este Dumnezeul tău, dar și al celorlalți și, cel mai important, Dumnezeul tuturor celor care Îl iubesc și al tuturor ființelor create. El este Dumnezeul israeliților și al poporului Egiptului. El este Dumnezeul britanicilor și al americanilor. El nu este doar Dumnezeul lui Adam și al Evei, ci și al tuturor urmașilor lor. El este Dumnezeul a tot ce este în Ceruri și pe pământ. Toate familiile, fie ele israelite sau ale neamurilor, sunt în mâinile unui singur Dumnezeu. Nu numai că a lucrat în Israel câteva mii de ani și S-a născut odinioară în Iudeea, dar astăzi El coboară în China, acest loc unde marele balaur roșu stă încolăcit. Dacă faptul de a Se fi născut în Iudeea Îl face Împărat al iudeilor, atunci coborârea printre voi toți astăzi nu-L face Dumnezeul vostru? El i-a

condus pe israeliți și S-a născut în Iudeea și, de asemenea, într-un ținut al neamurilor. Nu este toată lucrarea Lui făcută pentru întreaga omenire pe care a creat-o? Îi iubește El pe israeliți însutit și le urăște pe neamuri înmiit? Nu aceasta este noțiunea voastră? Problema nu este că El nu a fost niciodată Dumnezeul vostru, ci, mai degrabă, că voi nu-L recunoașteți; problema nu e că Dumnezeu nu dorește să fie Dumnezeul vostru, ci, mai degrabă, că voi Îl respingeți. Cine dintre cei creați nu este în mâinile Atotputernicului? În cucerirea voastră de astăzi, scopul nu este acela ca voi să recunoașteți că El nu este nimeni altul decât Dumnezeul vostru? Dacă încă mai susțineți că El este doar Dumnezeul israeliților și că originea nașterii Lui este casa lui David din Israel, că nicio altă națiune decât Israelul nu este calificată să-L „producă" pe Dumnezeu și, chiar mai puțin, că nicio familie a neamurilor nu este capabilă să primească personal lucrarea lui Iahve – dacă tot crezi astfel, atunci, aceasta nu te face un opozant încăpățânat? Nu te concentra întotdeauna pe Israel. Dumnezeu este chiar aici, printre voi, astăzi. Nu ar trebui nici să continui să privești spre Cer. Nu mai tânji după Dumnezeul tău din Cer! Dumnezeu a venit în mijlocul vostru, deci cum poate fi El în Cer? Nu ai crezut prea mult timp în Dumnezeu și, totuși, ai multe noțiuni despre El, până în punctul în care nu îndrăznești să crezi, pentru o clipă, că Dumnezeul israeliților ar binevoi să vă onoreze cu prezența Lui. Chiar și mai puțin îndrăzniți să vă gândiți la modul în care L-ați putea vedea pe Dumnezeu arătându-Se personal, având în vedere cât de insuportabil de întinați sunteți. Nu v-ați gândit niciodată nici la cum ar putea Dumnezeu să coboare personal într-un ținut al neamurilor. El ar trebui să coboare pe Muntele Sinai sau pe Muntele Măslinilor și să Se arate israeliților. Nu sunt toate neamurile (adică, oamenii din afara Israelului) obiecte ale urii Sale? Cum ar putea să lucreze El personal printre ele? Toate acestea sunt noțiunile profund înrădăcinate pe care le-ați dezvoltat de-a lungul multor ani. Scopul

de a vă cuceri astăzi este de a nimici aceste noțiuni ale voastre. Astfel vedeți că arătarea personală a lui Dumnezeu printre voi – nu pe Muntele Sinai sau pe Muntele Măslinilor, ci printre oamenii pe care El nu i-a condus niciodată înainte. După ce Dumnezeu a dus la bun sfârșit cele două etape ale lucrării Sale în Israel, israeliții și toate neamurile asemănătoare au ajuns să nutrească noțiunea potrivit căreia deși este adevărat că Dumnezeu a creat toate lucrurile, El este dornic doar să fie Dumnezeul israeliților, nu al neamurilor. Israeliții cred următoarele: El nu poate fi decât Dumnezeul nostru, nu al vostru, al neamurilor, și pentru că nu vă temeți de Iahve, prin urmare, Iahve – Dumnezeul nostru – vă detestă. Acei evrei cred și următoarele: Domnul Isus Și-a asumat chipul nostru, al poporului evreu, și este un Dumnezeu care poartă semnul poporului evreu. Dumnezeu lucrează printre noi. Chipul lui Dumnezeu și al nostru sunt asemănătoare; chipul nostru este aproape de cel al lui Dumnezeu. Domnul Isus este Împăratul nostru, al evreilor; neamurile nu sunt apte să primească o mântuire atât de mare. Domnul Isus este jertfa de păcat pentru noi, evreii. Doar pe baza celor două etape ale lucrării, israeliții și poporul evreu au format toate aceste noțiuni. Îl revendică, în mod autoritar, pe Dumnezeu pentru ei înșiși, fără a admite că El este, de asemenea, Dumnezeul neamurilor. În acest fel, Dumnezeu a devenit o lacună în inimile neamurilor. Acest lucru este din cauza faptului că toată lumea a ajuns să creadă că El nu vrea să fie Dumnezeul neamurilor și că îi place doar pe israeliți – aleșii Săi – și îi iubește pe evrei, în special pe ucenicii care L-au urmat. Nu știi că lucrarea pe care Iahve și Isus au făcut-o este pentru supraviețuirea întregii omeniri? Recunoști acum că El este Dumnezeul vostru, al tuturor celor născuți în afara Israelului? Nu este Dumnezeu chiar aici, în mijlocul vostru, astăzi? Acest lucru nu poate fi un vis, nu-i așa? Nu acceptați această realitate? Nu îndrăzniți să credeți sau să vă gândiți la aceasta. Indiferent de modul în care

vedeți lucrurile, nu este Dumnezeu chiar aici, în mijlocul vostru? Încă vă este teamă să credeți aceste cuvinte? Începând cu această zi, nu sunt aleșii Săi toți oamenii cuceriți și toți cei care vor să fie discipolii Lui? Nu sunteți voi toți, cei care sunteți astăzi adepți, poporul ales din afara Israelului? Statutul vostru nu este același cu cel al israeliților? Nu sunt toate acestea ceea ce ar trebui să recunoașteți? Nu este acesta scopul lucrării cuceririi voastre? Din moment ce Îl puteți vedea pe Dumnezeu, El va fi Dumnezeul vostru pentru totdeauna, de la început și în viitor. El nu vă va abandona, atât timp cât toți sunteți dornici să-L urmați și să fiți ființele Sale create, loiale și supuse.

Indiferent cât de mult aspiră oamenii să-L iubească pe Dumnezeu, ei au fost în general supuși în a-L urma până astăzi. Abia la sfârșit, când se va încheia această etapă a lucrării, ei se vor căi pe deplin. Adică, atunci când oamenii vor fi cu adevărat cuceriți. Chiar acum, ei sunt doar în procesul de a fi cuceriți. În momentul în care se va termina lucrarea, ei vor fi complet cuceriți, însă nu asta e situația chiar acum! Deși toată lumea este convinsă, asta nu înseamnă că oamenii au fost pe deplin cuceriți. Acest lucru este din cauza faptului că, în prezent, oamenii au văzut doar cuvinte, și nu evenimente bazate pe fapte, iar ei rămân nesiguri, indiferent cât de profund cred. De aceea, numai cu acel ultim eveniment faptic – cuvintele care devin realitate – oamenii vor fi complet cuceriți. Chiar acum, acești oameni sunt cuceriți pentru că aud multe taine despre care nu au auzit niciodată. Dar, în sinea lor, toți caută încă și așteaptă câteva evenimente faptice care le permit să vadă că fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este actualizat. Doar atunci vor fi pe deplin convinși. Doar când, în cele din urmă, toți au văzut aceste realități faptice actualizate, iar acestea i-au făcut să fie siguri, ei vor arăta convingere în inimile lor, în discursul și în ochii lor și vor fi pe deplin convinși din adâncul inimilor lor. Aceasta este natura omului. Trebuie să

vedeți că toate cuvintele se adeveresc, să vedeți câteva evenimente factuale care se întâmplă și să vedeți dezastre care se abat asupra anumitor oameni, iar atunci veți fi pe deplin convinși în adâncul sufletului. Ca și evreii, vă preocupă să vedeți semnele și minuni. Eșuați permanent în a vedea că există semne și minuni și că se întâmplă lucruri reale care sunt menite să vă deschidă foarte mult ochii. Fie că se pogoară cineva din cer, fie că este un stâlp de nori care vă vorbește sau că Eu îl exorcizez pe unul dintre voi, ori că glasul Meu bubuie ca un tunet printre voi, voi ați vrut și vă veți dori întotdeauna să vedeți acest tip de eveniment. Se poate spune că, în credința în Dumnezeu, dorința voastră cea mai mare este să-L vedeți pe Dumnezeu venind și arătându-vă personal un semn. Atunci veți fi mulțumiți. Pentru a vă cuceri pe voi, oamenii, Eu trebuie să realizez o lucrare asemănătoare cu crearea cerului și pământului și apoi, în plus, să vă arăt un soi de semn. Apoi, inimile voastre vor fi cucerite complet.

Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)

Ce înseamnă să fii desăvârșit? Ce înseamnă să fii cucerit? Ce criterii trebuie să fie îndeplinite pentru ca oamenii să fie cuceriți? Și ce criterii trebuie să fie îndeplinite pentru a fi desăvârșiți? Atât cucerirea, cât și desăvârșirea, servesc scopului de a-l face pe om complet, astfel încât el să poată să revină la asemănarea lui originală și să se elibereze de firea sa stricată satanică și de influența Satanei. Această cucerire se petrece devreme în procesul prelucrării omului; firește, este primul pas al lucrării. Desăvârșirea este cel de-al doilea pas și este lucrarea finală. Fiecare om trebuie să treacă prin procesul de a fi cucerit. Altfel, nu ar avea cum să Îl cunoască pe Dumnezeu și nici nu ar fi conștient că există un Dumnezeu, adică i-ar fi imposibil să-L admită pe Dumnezeu. Și dacă oamenii nu-L admit pe Dumnezeu, ar fi imposibil și ca ei să fie făcuți compleți de Dumnezeu, întrucât nu îndeplinesc criteriile pentru această isprăvire. Dacă nici măcar nu-L admiți pe Dumnezeu, cum poți să-L cunoști? Cum poți să-L cauți? În plus, nici nu vei putea să-I fii martor, și cu atât mai puțin nu ai avea credința să-L mulțumești. Așadar, pentru oricine dorește să fie făcut complet, prima etapă trebuie să fie aceea de a trece prin lucrarea de cucerire. Aceasta este prima condiție. Atât cucerirea, cât și desăvârșirea, au scopul de a-i prelucra pe oameni și de a-i schimba, și fiecare este o parte din lucrarea de a gestiona omul. Ambele etape sunt necesare pentru a face pe cineva o persoană completă și niciuna nu poate fi omisă. Este adevărat că „a fi cucerit” nu sună prea bine, dar, de fapt, procesul cuceririi cuiva este procesul schimbării acelei persoane. S-ar putea să nu fi scăpat pe deplin de firea ta stricată după ce ai fost cucerit, dar o vei fi aflat. Prin lucrarea de cucerire, vei fi ajuns să-ți cunoști umanitatea de joasă speță, cât și o mare parte din răzvrătirea ta. Cu toate că nu vei reuși să te descotorosești de

aceste lucruri sau să le schimbi în scurta perioadă a lucrării de cucerire, vei ajunge să le cunoști, iar faptul acesta va pune bazele pentru desăvârșirea ta. Ca atare, cucerirea și desăvârșirea sunt făcute pentru a-i schimba pe oameni și a-i scăpa de firile lor satanice stricate astfel încât să se poată oferi pe deplin lui Dumnezeu. A fi cucerit este doar primul pas în schimbarea firilor oamenilor, dar și primul pas prin care oamenii se dăruiesc pe deplin lui Dumnezeu, un pas mai mic decât acela de a fi desăvârșiți. Firea vieții unei persoane cucerite se schimbă mult mai puțin decât aceea a unei persoane desăvârșite. A fi cucerit și a fi desăvârșit sunt diferite conceptual una de cealaltă, deoarece sunt etape diferite ale lucrării și pentru că acestea îi țin pe oameni la diferite standarde; cucerirea îi ține pe oameni la standarde inferioare, în timp ce desăvârșirea îi ține la unele superioare. Cei desăvârșiți sunt oameni drepți, oameni făcuți sfinți; ei sunt cristalizările lucrării de gestionare a omenirii sau produsele finale. Cu toate că nu sunt oameni fără cusur, ei sunt oameni care caută să trăiască o viață plină de înțeles. Deocamdată, cei cuceriți recunosc doar prin cuvânt existența lui Dumnezeu; ei recunosc faptul că Dumnezeu S-a întrupat și Cuvântul S-a arătat în trup și că Dumnezeu a venit pe pământ pentru a face lucrarea de judecată și mustrare. Aceștia recunosc și că judecata și mustrarea lui Dumnezeu și că lovirea și rafinarea Lui sunt toate benefice omului. Abia recent au început să aibă o oarecare asemănare umană. Au niscaiva perspective asupra vieții, dar, pentru ei, aceasta tot rămâne neclară. Cu alte cuvinte, ei abia încep să aibă umanitate. Acestea sunt rezultatele faptului de a fi cucerit. Când oamenii pășesc pe calea desăvârșirii, vechile lor firi sunt capabile să se schimbe. Mai mult, viața lor continuă să se dezvolte și, treptat, ei pătrund mai mult în adevăr. Sunt în stare să deteste lumea și pe toți cei care nu caută adevărul. Se detestă mai ales pe ei înșiși, dar, mai mult decât atât, în mod clar se cunosc. Sunt dispuși să trăiască respectând adevărul și fac din

căutarea adevărului scopul lor. Nu sunt dispuși să trăiască în gândurile generate de propriul creier și disprețuiesc neprihănirea de sine a omului, trufia și îngâmfarea acestuia. Vorbesc cu un puternic simț al corectitudinii, se ocupă de lucruri cu discernământ și înțelepciune și sunt loiali și supuși față de Dumnezeu. Dacă ei trăiesc un moment de judecată și mustrare, nu numai că nu devin negativi sau slabi, ci sunt recunoscători pentru această mustrare și judecată de la Dumnezeu. Ei cred că nu pot exista fără mustrarea și judecata lui Dumnezeu, că îi protejează. Ei nu caută o credință a păcii și bucuriei și a căutării de a se sătura cu pâine. Și nici nu caută plăcerile trupești vremelnice. Asta se petrece în cei care sunt desăvârșiți. După ce oamenii sunt cuceriți, recunosc faptul că există un Dumnezeu, însă acea recunoaștere se manifestă în ei într-un număr limitat de moduri. Ce înseamnă cu adevărat arătarea Cuvântului în trup? Ce înseamnă întruparea? Ce a făcut Dumnezeu întrupat? Care sunt scopul și semnificația lucrării Lui? După ce ai experimentat atât de mult din lucrarea Lui, după ce ai experimentat faptele Lui în trup, ce ai câștigat? Doar după ce vei înțelege toate aceste lucruri vei fi o persoană care este cucerită. Dacă doar spui că recunoști că există un Dumnezeu, dar nu te lepezi de ceea ce s-ar cuveni să te lepezi și nu reușești să renunți la plăcerile trupești la care ar trebui să renunți ci, în schimb, continui să râvnești la conforturile trupești așa cum ai făcut-o mereu, și dacă nu ești în stare să renunți la nicio prejudecată împotriva fraților și surorilor și nu plătești niciun preț ca să săvârșești multe acțiuni simple, atunci asta dovedește că încă nu ai fost cucerit. În cazul acela, chiar dacă înțelegi multe, totul va fi în van. Cei cuceriți sunt oameni în care s-au petrecut niște schimbări inițiale și care au dobândit intrarea inițială. Experimentarea judecății și mustrării lui Dumnezeu le oferă oamenilor o cunoaștere inițială a lui Dumnezeu și o înțelegere inițială a adevărului. Poate nu ești în stare să pătrunzi pe deplin realitatea

adevărurilor mai profunde și mai detaliate, dar, în viața reală, ești capabil să pui în practică multe adevăruri rudimentare, cum ar fi cele care implică plăcerile tale trupești sau statutul tău personal. Toate acestea sunt efectul obținut în cazul oamenilor care trec prin procesul de cucerire. În cazul celor cuceriți, se pot observa și schimbări ale firii; de exemplu, modul în care se îmbracă, în care se prezintă și în care trăiesc – acestea se pot schimba. Perspectiva lor asupra credinței în Dumnezeu se schimbă, scopurile căutării lor le sunt clare și au aspirații mai înalte. În timpul lucrării de cucerire, și în firea vieții lor se pot petrece schimbări similare. Schimbările se petrec, dar sunt superficiale, preliminare, și mult inferioare față de schimbările firii și scopurile căutării celor care au fost desăvârșiți. Dacă în cursul cuceririi, firea unui om nu se schimbă deloc și acesta nu dobândește niciun adevăr, atunci acest om este un nimic și este complet inutil! Oamenii care nu au fost cuceriți nu pot fi desăvârșiți! Și dacă un om încearcă doar să fie cucerit, atunci nu poate fi făcut complet pe deplin, chiar dacă firile lui dau dovadă de anumite schimbări corespunzătoare în timpul lucrării de cucerire. În plus, va pierde și adevărurile inițiale pe care le-a câștigat. Există o mare diferență între schimbarea firii în cazul celor care sunt cuceriți și al celor care sunt desăvârșiți. Însă a fi cucerit este primul pas în schimbare; este baza. Lipsa acestei schimbări inițiale este dovada că, de fapt, o persoană nu-L cunoaște deloc pe Dumnezeu, deoarece această cunoaștere vine din judecată, iar o astfel de judecată este o parte importantă a lucrării de cucerire. Așadar, toți care sunt desăvârșiți trebuie, mai întâi, să fie cuceriți; altfel, nu au cum să fie desăvârșiți.

Spui că-L admiți pe Dumnezeu întrupat și că recunoști arătarea Cuvântului în trup și, totuși, faci anumite lucruri pe ascuns, lucruri care se împotrivesc cerințelor Lui, și, în inima ta, nu te înfricoșezi de El. Înseamnă oare acest lucru a-L admite pe Dumnezeu? Admiți ceea ce spune El, dar nu

pui în practică acele lucruri pe care le poți pune în practică și nici nu rămâi credincios căii Lui. Înseamnă asta a-L admite pe Dumnezeu? Și, chiar dacă Îl admiți, adăpostești o inimă precaută față de El, niciodată o inimă cu frică. Dacă I-ai văzut și admis lucrarea și știi că El este Dumnezeu și, totuși, rămâi lipsit de entuziasm și complet neschimbat, atunci ești o persoană care încă nu a fost cucerită. Cei care au fost cuceriți trebuie să facă tot ce le stă în putere și, chiar dacă nu sunt în stare să pătrundă adevăruri mai înalte și e posibil ca aceste adevăruri să-i depășească, în inima lor, astfel de oameni sunt dornici să obțină acest lucru. Din cauza limitelor a ceea ce pot înțelege sunt constrânși și limitați în ceea ce pot practica. Dar cel puțin trebuie să facă tot ce le stă în putință și, dacă tu poți să faci aceste lucruri, atunci acesta e un efect obținut datorită lucrării de cucerire. Să presupunem că spui: „Având în vedere că El poate răspândi atât de multe cuvinte pe care omul nu le poate răspândi, dacă El nu este Dumnezeu, cine este?” A gândi astfel nu înseamnă că-L admiți pe Dumnezeu. Dacă-L admiți pe Dumnezeu, trebuie să demonstrezi acest lucru prin acțiunile tale. Dacă tu conduci o biserică și, totuși, nu practici dreptatea, dacă râvnești la bani și bogăție și îți însușești mereu fondurile bisericii, înseamnă asta că admiți că există un Dumnezeu? Dumnezeu este atotputernic și demn de teamă. Cum poți să nu te temi dacă admiți, cu adevărat, că există un Dumnezeu? Dacă ești în stare să comiți niște lucruri atât de detestabile, Îl admiți cu adevărat? Este Dumnezeu Cel în care crezi? Cel în care crezi tu este un Dumnezeu nedeslușit; de aceea nu te temi! Cei care-L admit și-L cunosc cu adevărat pe Dumnezeu se tem cu toții de El și nu îndrăznesc să facă vreun lucru care I se opune sau care se împotrivește conștiinței lor; se tem, în mod deosebit, să facă orice lucru pe care-l știu a fi împotriva intențiilor lui Dumnezeu. Doar aceasta poate fi considerată admiterea existenței lui Dumnezeu. Ce ar trebui să faci atunci când părinții tăi încearcă să te împiedice să crezi în

Dumnezeu? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu când soțul tău non-credincios e bun cu tine? Și cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu când frații și surorile te detestă? Dacă-L admiți, atunci, în aceste privințe, te vei comporta în mod corespunzător și vei trăi realitatea. Dacă nu reușești să acționezi concret, ci doar spui că admiți existența lui Dumnezeu, atunci ești doar un palavragiu! Spui că tu crezi în El și că-L admiți, dar în ce fel Îl admiți? În ce fel crezi în El? Ești înfricoșat de El, în inima ta? Te temi de El? Ai, în adâncul sufletului tău, o inimă care-L iubește? Când ești mâhnit și nu ai pe cine să te sprijini, simți frumusețea lui Dumnezeu, dar, după aceea, uiți tot ce are legătură cu asta. Asta nu înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu și nici a crede în El! În cele din urmă, ce Își dorește Dumnezeu ca omul să obțină? Toate stările pe care le-am menționat, cum ar fi faptul că te crezi important, că simți că înțelegi repede lucruri, că îi constrângi pe ceilalți, că îi privești de sus pe ceilalți, că-i judeci pe oameni după înfățișarea lor, că-i intimidezi pe oamenii naivi, că râvnești la banii bisericii și așa mai departe – faptul că ai fost cucerit se va manifesta numai după ce toate aceste firi corupte satanice ți-au fost, parțial, înlăturate.

Lucrarea de cucerire făcută asupra voastră, a oamenilor, este de cea mai profundă însemnătate: pe de o parte, scopul acestei lucrări este de a desăvârși un grup de oameni, și anume, de a-i desăvârși astfel încât să poată deveni un grup de biruitori – ca primul grup de oameni făcuți compleți, adică cele dintâi roade. Pe de altă parte, este de a le permite ființelor create să se bucure de iubirea lui Dumnezeu, să primească cea mai mare și deplină mântuire a lui Dumnezeu, de a-i permite omului să se bucure nu doar de milă și bunătate iubitoare ci, mai important, de mustrare și de judecată. De la crearea lumii și până acum, tot ce a făcut Dumnezeu în lucrarea Lui este iubire, fără pic de ură față de om. Chiar și mustrarea și judecata pe care le-ai văzut sunt tot iubire, o iubire mai adevărată și mai reală, o iubire care îi

conduce pe oameni pe calea dreaptă a vieții omenești. Totuși, într-o altă privință, scopul este de a fi mărturie înaintea Satanei. Și, într-o alta, de a pune o bază în vederea răspândirii viitoarei lucrări a Evangheliei. Toată lucrarea pe care a făcut-o El are ca scop îndrumarea oamenilor pe calea dreaptă a vieții omenești, astfel încât ei să poată trăi ca niște oameni normali, pentru că omul nu știe cum să trăiască și, fără această îndrumare, n-ar trăi decât o viață deșartă; viața ta va fi lipsită de valoare și de sens și vei fi complet incapabil să fii o persoană normală. Aceasta este cea mai profundă semnificație a cuceririi omului. Voi toți sunteți urmașii lui Moab; când lucrarea de cucerire se săvârșește asupra voastră, este o mare mântuire. Voi toți trăiți într-un tărâm al păcatului și al imoralității și toți sunteți păcătoși și imorali. Astăzi, nu numai că puteți să-L priviți pe Dumnezeu, dar, mai important, ați primit mustrarea și judecata, ați primit mântuirea cu adevărat profundă, ați primit cea mai mare iubire a lui Dumnezeu. În tot ceea ce face El, Dumnezeu e cu adevărat iubitor față de voi. El nu are nicio intenție rea. El vă judecă din cauza păcatelor voastre, ca să vă analizați și să primiți această extraordinară mântuire. Toate acestea au scopul de a-l face complet pe om. De la început până la sfârșit, Dumnezeu a făcut totul pentru a-l mântui pe om și nu-Și dorește să-i distrugă pe deplin pe oamenii pe care i-a creat cu propriile Sale mâini. Astăzi, El a venit printre voi ca să lucreze; nu este această mântuire cu atât mai mare? Dacă v-ar urî, ar mai face El o lucrare atât de amplă ca să vă îndrume personal? De ce să sufere așa? Dumnezeu nu vă urăște și nu are nicio intenție rea față de voi. Ar trebui să știți că iubirea lui Dumnezeu este cea mai sinceră iubire. Numai din cauza răzvrătirii oamenilor trebuie să îi mântuiască El prin judecată; altfel, mântuirea lor ar fi imposibilă. Pentru că nu știți cum să vă trăiți viața de zi cu zi și nici măcar nu sunteți conștienți de modul în care să trăiți și pentru că trăiți în acest tărâm păcătos și imoral și voi înșivă sunteți niște diavoli

imorali și murdari, pe El nu-L lasă inima să vă lase să deveniți și mai depravați, nu-L lasă inima să vă vadă trăind în acest ținut mizerabil, așa cum trăiți acum, călcați în picioare de Satana după bunul plac sau să vă lase să cădeți în Infern. El vrea doar să câștige acest grup de oameni și să vă mântuiască pe deplin. Acesta este principalul scop al săvârșirii lucrării de cucerire asupra voastră – doar pentru mântuire. Dacă nu vezi că tot ceea ce se face asupra ta este iubire și mântuire, dacă tu crezi că este doar o metodă, o cale de a-l chinui pe om și ceva îndoielnic, atunci ai putea foarte bine să te întorci în lumea ta și să rabzi dureri și greutăți! Dacă ești dispus să te afli în acest curent și să te bucuri de această judecată și de această mântuire imensă, să te bucuri de toate aceste binecuvântări, binecuvântări care nu pot fi găsite nicăieri în lumea umană, și să te bucuri de iubirea aceasta, atunci fii bun: rămâi în acest curent pentru a accepta lucrarea de cucerire astfel încât să poți fi desăvârșit. Astăzi, se poate să înduri un strop de durere și rafinare din cauza judecății lui Dumnezeu, dar durerea aceasta este valoroasă și semnificativă. Deși oamenii sunt rafinați și demascați fără milă de mustrarea și judecata lui Dumnezeu – cu scopul de a-i pedepsi pentru păcatele lor, de a le pedepsi trupul – nimic din această lucrare nu este menit să le condamne trupul la pieire. Severele dezvăluiri prin cuvânt sunt toate în scopul de a te conduce pe calea cea dreaptă. Ați experimentat personal atât de mult din lucrarea aceasta și, în mod clar, nu v-a condus pe o cale rea! Totul este cu scopul de a vă face să trăiți o umanitate normală și totul este ceva ce umanitatea voastră normală poate să obțină. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu se face pe baza nevoilor voastre, în funcție de slăbiciunile voastre și de statura voastră reală, și nicio povară de nesuportat nu vă este pusă pe umeri. Lucrul acesta nu-ți este clar astăzi și ți se pare că sunt dur cu tine și, într-adevăr, crezi mereu că motivul pentru care te mustru, te judec și îți fac zilnic reproșuri este pentru că te urăsc. Dar, cu toate că ceea ce înduri

este mustrare și judecată, în realitate, este iubire pentru tine și cea mai mare protecție. Dacă nu poți să înțelegi sensul mai profund al acestei lucrări, îți va fi imposibil să experimentezi în continuare. Mântuirea aceasta ar trebui să-ți aducă alinare. Nu refuza să îți vii în fire. Pentru că ai ajuns atât de departe, ar trebui să vezi clar importanța lucrării de cucerire și nu ar mai trebui să ai tot felul de păreri în privința acesteia!

Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?

Poți să comunici firea exprimată de Dumnezeu în fiecare epocă într-un mod concret, printr-un limbaj ce transmite corespunzător însemnătatea epocii? Poți tu, cel care experimentezi lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, să descrii în detaliu firea dreaptă a lui Dumnezeu? Poți să mărturisești clar și cu precizie despre firea lui Dumnezeu? Cum vei transmite ce-ai văzut și ce-ai experimentat acelor credincioși demni de milă, săraci și devotați, care sunt înfometați și însetați după dreptate și care te așteaptă să îi păstorești? Ce fel de oameni te așteaptă să îi păstorești? Îți poți imagina? Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji drept un bun stăpân în epoca următoare? Ai un puternic simț al stăpânirii? Cum L-ai descrie pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: „Unde este calea?” Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani? Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc la asta zi și noapte? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care trece lumina; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine a văzut starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât

de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, ființele umane sunt victimele care au fost otrăvite. Și, cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine ar fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți pentru a-i salva pe acești supraviețuitori? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să-L răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său? Dacă stai să te gândești, cum interpretezi faptul de a fi folosit de Dumnezeu ca să-ți trăiești viața extraordinară? Ai cu adevărat hotărârea și încrederea de a trăi viața plină de înțeles a unei persoane pioase, care Îl slujește pe Dumnezeu?

Care este înțelegerea voastră despre binecuvântări?

Deși oamenii născuți în această eră au fost corupți de Satana și de demonii murdari, o astfel de corupție le-a adus și cel mai înalt grad de mântuire, o mântuire mai mare chiar decât munții și câmpiile turmelor de vite și decât vasta bogăție a lui Iov și mai mare și decât binecuvântarea de a-L vedea pe Iahve pe care a primit-o Iov după încercările lui. Doar după ce Iov a trecut prin încercarea de moarte, el L-a auzit pe Iahve vorbind și a auzit vocea lui Iahve în vifor. Însă el nu a văzut chipul lui Iahve și nu I-a cunoscut firea. Iov a câștigat doar bogăție materială care oferea plăceri carnale și cei mai frumoși copii din toate orașele înconjurătoare, precum și protecția îngerilor cerești. El nu L-a văzut niciodată pe Iahve, și cu toate că a fost numit drept, el nu a cunoscut niciodată firea lui Iahve. Și, cu toate că plăcerile materiale ale oamenilor de astăzi sunt, se poate spune, sărăcăcioase pentru moment, ori mediul lumii exterioare este ostil, Eu arăt firea Mea pe care, din antichitate, nu am dezvăluit-o niciodată omenirii și care a fost mereu secretă, precum și tainele veacurilor trecute, oamenilor, care sunt cei mai neînsemnați dintre toate, dar cărora le-am dat cea mai mare mântuire a Mea. Mai mult decât atât, aceasta este prima dată când am dezvăluit aceste lucruri; nu am mai făcut niciodată o astfel de lucrare înainte. Deși voi sunteți cu mult inferiori lui Iov, ceea ce ați câștigat și ceea ce ați văzut l-a întrecut cu mult pe el. Cu toate că ați îndurat tot felul de suferințe și ați experimentat tot soiul de chinuri, suferința aceea nu este deloc ca încercările lui Iov; este, în schimb, judecata și mustrarea primită de oameni din cauza răzvrătirii, din cauza împotrivirii lor și datorită firii Mele drepte; este o dreaptă judecată și mustrare și un drept blestem. Iov, pe de altă parte a fost un om drept dintre israeliți care a primit marea dragoste și

blândețe a lui Iahve. El nu a săvârșit deloc fapte rele și nu I s-a împotrivit lui Iahve; mai degrabă, Îi era devotat cu credincioșie lui Iahve. Datorită dreptății lui, a fost supus încercărilor și a suferit încercări aprige deoarece era un slujitor credincios al lui Iahve. Oamenii de astăzi sunt supuși judecății Mele și blestemului Meu din cauza necurăției și nedreptății lor. Deși suferința lor nu se aseamănă deloc cu cea prin care a trecut Iov când și-a pierdut vitele, averea, slujitorii, copiii și pe toți cei care îi erau dragi, ceea ce suferă ei este rafinarea de foc și arderea. Iar ceea ce face asta mai important decât experiența lui Iov e că asemenea încercări nu sunt ușurate sau îndepărtate pentru că oamenii sunt slabi; în schimb, ele sunt de durată și continuă până în ultima zi a vieții oamenilor. Aceasta este pedeapsă, judecată și blestem; este ardere nemiloasă, ba mai mult, este „moștenirea" de drept a omenirii. Este ceea ce oamenii merită și e locul unde firea Mea cea dreaptă este exprimată. Acesta este un fapt cunoscut. Cu toate acestea, ceea ce au câștigat oamenii întrece cu mult suferința pe care o îndură acum. Suferința pe care o îndurați este un simplu obstacol cauzat de nesăbuința voastră, pe când ceea ce ați câștigat este însutit mai mare decât suferința voastră. Potrivit legilor lui Israel din Vechiul Testament, toți cei care Mi se împotrivesc, toți cei care Mă judecă în mod deschis și toți cei care nu urmează calea Mea și în schimb, Îmi aduc cu îndrăzneală jertfe profane, vor fi negreșit mistuiți de foc în templu sau vor fi omorâți cu pietre de către unii dintre cei aleși, și chiar urmașii propriului lor clan și alte rude apropiate vor suferi blestemul Meu. În viețile viitoare, nu vor fi liberi, ci vor fi robii robilor Mei și îi voi duce în exil între neamuri, iar ei nu se vor putea întoarce în patria lor. Pe baza acțiunilor și a comportamentului lor, suferința îndurată de către oamenii de astăzi nu este nici pe departe la fel de serioasă ca pedeapsa suferită de către israeliți. A spune că ceea ce suferiți în momentul de față este o răzbunare, nu este fără justificare, pentru că ați

întrecut cu adevărat măsura. Dacă ați fi fost în Israel, ați fi devenit păcătoși veșnici și ați fi fost tăiați în bucăți de mult de către israeliți, precum și mistuiți de focul din cer în templul lui Iahve. Ce anume ați câștigat acum? Ce ați primit și de ce v-ați bucurat? Mi-am dezvăluit firea cea dreaptă în voi, dar cel mai important este că v-am dezvăluit răbdarea Mea pentru a răscumpăra omenirea. S-ar putea spune că lucrarea pe care am făcut în voi nu e altceva decât lucrarea răbdării; este făcută de dragul gestionării Mele și, mai mult, este făcută de dragul bucuriei omenirii.

Deși Iov a suferit încercările lui Iahve, el era doar un om drept care I se închina lui Iahve. Cu toate că a îndurat acele încercări, el nu s-a plâns de Iahve și a prețuit întâlnirea lui cu El. Nu numai că oamenii de azi nu prețuiesc prezența lui Iahve, ci o resping, o urăsc, se plâng de ea și își bat joc de arătarea Lui. Nu ați câștigat foarte mult? Oare suferința voastră a fost chiar atât de mare? Nu ați fost mai norocoși decât Maria și decât Iacov? Iar împotrivirea voastră chiar a fost atât de neimportantă? Oare ceea ce Eu am pretins de la voi și ceea ce am cerut de la voi a fost prea măreț și prea mult? Mânia Mea s-a dezlănțuit doar asupra acelor israeliți care Mi s-au împotrivit, nu în mod direct asupra voastră; ceea ce ați câștigat a fost pur și simplu judecata Mea nemiloasă și dezvăluirile Mele, precum și rafinarea prin foc necontenit. În ciuda acestui lucru, oamenii continuă să Mi se împotrivească și să Mă nege, și fac asta fără niciun pic de supunere. Chiar există unii care se îndepărtează de Mine și Mă tăgăduiesc; asemenea oameni nu sunt cu nimic mai buni decât grupul lui Core și Datan care s-au împotrivit lui Moise. Inimile oamenilor sunt prea împietrite și natura lor este prea încăpățânată. Nu-și schimbă niciodată vechile obiceiuri. Eu spun că ei rămân dezgoliți ca o prostituată în plină zi, iar cuvintele Mele sunt dure până la punctul că ar putea fi chiar „jignitoare pentru urechile lor”, expunând natura oamenilor în lumina zilei – însă ei doar încuviințează din

cap, varsă câteva lacrimi și se străduiesc să se simtă un pic triști. Odată ce le-a trecut, sunt la fel de fioroși ca regele fiarelor sălbatice din munți și nu sunt nici măcar un pic conștienți. Cum ar putea niște oamenii cu o astfel de fire să știe că au fost de o sută de ori mai norocoși decât Iov? Cum pot ei realiza că lucrurile de care se bucură sunt binecuvântări care cu greu au fost văzute de-a lungul veacurilor și de care nimeni nu s-a bucurat înainte? Cum poate conștiința oamenilor să simtă asemenea binecuvântări, binecuvântări care conțin pedeapsă? Sincer vorbind, tot ceea ce vă cer este pentru ca voi să puteți fi modele pentru lucrarea Mea, martori ai întregii Mele firi și a tuturor acțiunilor Mele și pentru ca să puteți fi eliberați din suferințele venite de la Satana. Însă oamenii sunt întotdeauna dezgustați de lucrarea Mea și îi sunt ostili în mod intenționat. Cum ar putea astfel de oameni să nu Mă provoace să aduc înapoi legile lui Israel și să revărs asupra lor mânia pe care am revărsat-o asupra lui Israel? Deși există mulți printre voi care sunt „ascultători și supuși" față de Mine, sunt și mai mulți cei care sunt pe același calapod cu grupul lui Core. În momentul în care Îmi voi fi realizat întreaga slavă, voi folosi focul din cer ca să îi fac scrum. Ar trebui să știți că Eu nu îi voi mai mustra pe oameni prin cuvintele Mele; mai degrabă, înainte de a face lucrarea lui Israel, voi mistui complet acest „grup al lui Core", care Mi se împotrivește și pe care l-am eliminat cu mult timp în urmă. Omenirea nu va mai avea ocazia de a se bucura de Mine; în schimb, tot ceea ce va vedea va fi mânia Mea și flăcările din cer. Voi dezvălui diferitele sfârșituri ale diverselor soiuri de oameni și îi voi împărți în categorii diferite. Voi lua aminte la fiecare act de răzvrătire și apoi Îmi voi termina lucrarea, pentru ca sfârșitul oamenilor să fie determinat pe baza verdictului Meu cât timp sunt pe pământ, precum și în funcție de atitudinile lor față de Mine. Când va veni momentul, nu va fi nimic care să le poată

schimba sfârșitul! Să își dezvăluie oamenii propriul final! Apoi Eu am să încredințez sfârșitul fiecăruia Tatălui ceresc.

Ce înțelegi despre Dumnezeu?

Oamenii cred în Dumnezeu de multă vreme și, totuși, majoritatea dintre ei nu înțeleg ce înseamnă cuvântul „Dumnezeu” și doar urmează nedumeriți. Nu au niciun indiciu de ce omul ar trebui să creadă în Dumnezeu sau ce este Dumnezeu. Dacă oamenii știu doar să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze, dar habar nu au ce este Dumnezeu și dacă nici nu-L cunosc, atunci nu este aceasta doar o mare glumă? Chiar dacă, ajungând atât de departe, oamenii au fost martorii multor taine cerești și au auzit multe cunoștințe profunde pe care omul nu le-a înțeles niciodată înainte, ei sunt neștiutori în privința multora dintre cele mai elementare adevăruri, nicicând studiate de om. Unii ar putea spune: „Credem în Dumnezeu de mulți ani. Cum să nu știm ce este El? Oare întrebarea asta nu ne subestimează?” Dar, în realitate, deși oamenii Mă urmează astăzi, nu știu nimic despre lucrarea de astăzi și nu reușesc să priceapă nici cele mai simple și mai ușoare întrebări, ca să nu mai vorbim de cele deosebit de complexe, cum ar fi cele despre Dumnezeu. Să știi că acele întrebări care nu te interesează, pe care nu le-ai identificat, sunt cele pe care este extrem de important să le înțelegi, căci știi doar să urmezi mulțimea, fără să acorzi atenție și să te îngrijești de cele cu care ar trebui să te înzestrezi. Știi cu adevărat de ce ar trebui să ai credință în Dumnezeu? Știi cu adevărat ce este Dumnezeu? Știi cu adevărat ce este omul? Ca persoană cu credință în Dumnezeu, dacă nu înțelegi aceste lucruri, nu pierzi oare demnitatea unui credincios al lui Dumnezeu? Lucrarea Mea de astăzi este aceasta: să-i fac pe oameni să-și înțeleagă esența, să înțeleagă tot ce fac și să cunoască adevăratul chip al lui Dumnezeu. Acesta este actul final al planului Meu de gestionare, ultima etapă a lucrării Mele. De aceea vă vorbesc dinainte despre toate tainele vieții, astfel încât să le puteți accepta de la Mine.

Întrucât aceasta este lucrarea epocii finale, trebuie să vă spun toate viețile-adevăruri pe care nu le-ați acceptat niciodată înainte, chiar dacă sunteți incapabili să le înțelegeți sau să le suportați deoarece sunteți pur și simplu prea deficienți și nepregătiți. Îmi voi încheia lucrarea; voi termina lucrarea pe care trebuie să o fac și vă voi spune tot ce v-am însărcinat să faceți, ca să nu vă mai rătăciți și să vă lăsați înșelați de urzelile celui rău, atunci când se va coborî întunericul. Sunt multe căi pe care nu le înțelegeți, multe aspecte care vă sunt necunoscute. Sunteți atât de ignoranți; vă cunosc foarte bine statura și neajunsurile. Prin urmare, deși sunt multe cuvinte pe care nu sunteți în stare să le înțelegeți, tot sunt dispus să vă spun toate aceste adevăruri pe care nu le-ați acceptat niciodată, pentru că tot Mă îngrijorez dacă, cu statura voastră actuală, puteți să rămâneți fermi în mărturia voastră pentru Mine. Nu e vorba că vă subapreciez; toți sunteți fiare care nu au avut parte de instruirea Mea formală, iar Eu nu pot deloc să văd cât de multă slavă este în voi. Deși am consumat multă energie lucrând asupra voastră, se pare că elementele pozitive din voi sunt practic inexistente și că elementele negative pot fi numărate pe degete și folosesc doar ca mărturii care-l fac de ocară pe Satana. Aproape orice altceva din voi este otrava Satanei. Mi se pare că sunteți dincolo de mântuire. După cum se prezintă situația, Mă uit la diversele voastre expresii și purtări și, în final, vă cunosc statura adevărată. De aceea Mă neliniștesc mereu pentru voi: lăsați să-și trăiască singuri viața, oare vor ajunge oamenii mai bine sau măcar la fel cum sunt astăzi? Nu vă neliniștește statura voastră infantilă? Puteți fi cu adevărat ca poporul ales al lui Israel – credincioși Mie și numai Mie tot timpul? Ceea ce se dezvăluie în voi nu este obrăznicia copiilor care s-au îndepărtat de părinții lor, ci bestialitatea care izbucnește din animalele fugite de sub biciul stăpânilor. Ar trebui să vă cunoașteți natura, care este și slăbiciunea pe care cu toții o împărtășiți; este o boală comună vouă, tuturor.

Astfel, singurul Meu îndemn pentru voi astăzi este acela de a rămâne fermi în mărturia voastră pentru Mine. Nu permiteți, cu niciun chip, ca vechea boală să vă cuprindă iarăși. Să fiți mărturie este cel mai important lucru – este inima lucrării Mele. Ar trebui să acceptați cuvintele Mele la fel cum Maria a acceptat revelația lui Iahve care a venit la ea într-un vis: crezând și apoi supunându-se. Doar asta înseamnă castitate. Căci voi sunteți cei care aud cel mai mult cuvintele Mele, cei mai binecuvântați de Mine. V-am dat toate bunurile Mele cele de preț, v-am oferit totul și, totuși, sunteți extrem de diferiți de poporul lui Israel; sunteți pur și simplu două lumi complet distincte. Însă, în comparație cu ei, voi ați primit mult mai mult; în timp ce ei așteaptă cu disperare arătarea Mea, voi vă petreceți zile plăcute cu Mine, împărțind abundența Mea. Având în vedere diferența aceasta, ce anume vă dă dreptul să protestați și să vă certați cu Mine și să vă cereți partea din bunurile Mele? Nu ați câștigat mult? Eu vă dau atât de mult, dar în schimb nu-Mi oferiți decât tristețe sfâșietoare, anxietate, resentimente nestăpânite și nemulțumire. Sunteți atât de respingători și, totuși, demni de milă, așa că nu am de ales decât să-Mi înghit toate resentimentele și să dau glas obiecțiilor Mele față de voi din nou și din nou. De-a lungul miilor de ani de muncă, n-am ocărât niciodată omenirea, pentru că am descoperit că, în istoria dezvoltării oamenilor, doar „șarlatanii” dintre voi au devenit cei mai cunoscuți, asemenea moștenirilor prețioase lăsate vouă de strămoșii faimoși din vremuri străvechi. Cât urăsc acei porci și câini subumani. Sunteți prea lipsiți de conștiință! Caracterul vostru este prea josnic! Inimile voastre sunt prea împietrite! Dacă aș fi dus asemenea cuvinte și o astfel de lucrare israeliților, aș fi dobândit slava de multă vreme. Dar, printre voi, acest lucru e de neatins; printre voi există doar neglijență crudă, un umăr rece și scuzele voastre. Sunteți prea lipsiți de sentimente și prea lipsiți de valoare!

Ar trebui să dedicați totul pentru lucrarea Mea. Ar trebui să faceți o lucrare care Îmi folosește. Sunt dispus să vă explic tot ceea ce nu înțelegeți, pentru a putea obține de la Mine tot ceea ce vă lipsește. Chiar dacă defectele voastre sunt prea multe ca să fie numărate, sunt dispus să-Mi continui lucrarea pe care ar trebui să o fac asupra voastră, oferindu-vă ultima Mea îndurare pentru ca voi să puteți beneficia de Mine și să dobândiți slava care lipsește în voi și pe care lumea n-a văzut-o niciodată. Am lucrat atât de mulți ani, dar niciun om nu M-a cunoscut vreodată. Îmi doresc să vă spun secrete pe care nu le-am spus nimănui altcuiva.

În rândul oamenilor, am fost Duhul pe care nu L-au putut vedea, Duhul cu care nu au putut interacționa niciodată. Datorită celor trei etape ale lucrării Mele pe pământ (crearea lumii, răscumpărarea și distrugerea), apar în mijlocul lor în momente diferite (niciodată public) pentru a-Mi face lucrarea printre ei. Prima dată când am venit printre oameni a fost în timpul Epocii Răscumpărării. Bineînțeles, am venit în familia evreiască; prin urmare, primii care L-au văzut pe Dumnezeu venind pe pământ au fost evreii. Motivul pentru care am făcut personal această lucrare a fost pentru că am vrut să-Mi folosesc întruparea ca jertfă de păcat în lucrarea Mea de răscumpărare. Așadar, primii care M-au văzut au fost evreii în Epoca Harului. A fost prima dată când am lucrat în trup. În Epoca Împărăției, lucrarea Mea este de a cuceri și a desăvârși, așa că-Mi fac din nou lucrarea de păstorire în trup. Aceasta este a doua oară când lucrez în trup. În ultimele două etape ale lucrării, oamenii nu mai interacționează cu Duhul nevăzut, intangibil, ci cu o persoană care este Duhul întrupat. Astfel, în ochii omului, devin din nou un om care nu are nimic din înfățișarea și dispoziția lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Dumnezeul pe care Îl văd oamenii nu este numai bărbat, ci și femeie, ceea ce este cel mai uluitor și derutant pentru ei. De nenumărate ori, lucrarea Mea extraordinară a zdrobit credințele vechi

păstrate de mulți, mulți ani. Oamenii sunt uluiți! Dumnezeu nu este doar Duhul Sfânt, Duhul, acel Duh multiplicat de șapte ori, sau Duhul atotcuprinzător, ci și un om – un om de rând, un om absolut obișnuit. El nu este numai bărbat, ci și femeie. Ei sunt asemănători prin faptul că ambii sunt născuți din oameni și diferiți în sensul că unul a fost conceput de Duhul Sfânt, iar celălalt s-a născut dintr-un om, deși provenit direct din Duh. Ei sunt asemănători prin faptul că amândoi, trupuri întrupate ale lui Dumnezeu, îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu Tatăl, dar și diferiți, în sensul că unul a făcut lucrarea de răscumpărare, iar celălalt face lucrarea de cucerire. Amândoi Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, dar unul este Răscumpărătorul, plin de iubire binevoitoare și milă, iar celălalt este Dumnezeul dreptății, plin de mânie și judecată. Unul este Conducătorul Suprem care a lansat lucrarea de răscumpărare, iar celălalt este Dumnezeul cel drept care săvârșește lucrarea de cucerire. Unul este Începutul, celălalt este Sfârșitul. Unul este trup neprihănit, iar celălalt este trup ce întregește răscumpărarea, continuă lucrarea și nu este niciodată păcătos. Ambii sunt același Duh, dar sălășluiesc în trupuri diferite și s-au născut în locuri diferite și sunt separați în timp de câteva mii de ani. Cu toate acestea, lucrarea lor este reciproc complementară, niciodată conflictuală și se poate vorbi despre ea în aceeași suflare. Ambii sunt oameni, dar unul a fost băiețel și celălalt a fost o fetiță. În toți acești ani mulți, ceea ce au văzut oamenii n-a fost doar Duhul și nu doar un om, un bărbat, ci multe alte lucruri care nu corespund noțiunilor umane; prin urmare, oamenii nu Mă pot înțelege pe deplin niciodată. Ei cred și se îndoiesc de Mine în aceeași măsură, de parcă aș exista și totuși aș fi o iluzie – de aceea, până în ziua de azi, oamenii încă nu știu ce este Dumnezeu. Mă poți descrie cu adevărat într-o singură propoziție simplă? Îndrăznești cu adevărat să spui că „Isus nu este altul decât Dumnezeu și Dumnezeu nu este altul decât Isus”? Ești cu adevărat atât de

temerar încât să spui „Dumnezeu nu este altul decât Duhul și Duhul nu este altul decât Dumnezeu”? Te simți confortabil spunând „Dumnezeu este doar un om în carne și oase”? Ai cu adevărat curajul să afirmi că „Chipul lui Isus este chipul măreț al lui Dumnezeu”? Poți să-ți folosești elocvența ca să explici cu claritate firea și chipul lui Dumnezeu? Îndrăznești cu adevărat să spui „Dumnezeu a creat doar bărbații, nu și femeile, după chipul Său”? Dacă ai spune asta, atunci nicio femeie nu s-ar număra printre aleșii Mei, și cu atât mai puțin ar fi femeile o categorie a omenirii. Acum știi cu adevărat ce este Dumnezeu? Este Dumnezeu un om? Este Dumnezeu un Duh? Este Dumnezeu într-adevăr un bărbat? Doar Isus este în stare să finalizeze lucrarea pe care trebuie să o fac? Dacă alegi doar una dintre aceste variante pentru a-Mi rezuma esența, atunci ești un credincios loial extrem de ignorant. Dacă aș lucra ca om întrupat o dată și doar o singură dată, M-ai delimita? Mă poți înțelege pe deplin dintr-o singură privire? Mă poți descrie într-adevăr complet, doar pe baza a ceea ce ai trăit în timpul vieții tale? Și dacă în cele două întrupări ale Mele aș face o lucrare asemănătoare, cum M-ai percepe? M-ai lăsa țintuit pe cruce pentru totdeauna? Ar putea fi Dumnezeu așa simplu precum pretinzi?

Deși credința voastră este foarte sinceră, niciunul dintre voi nu este în stare să Mă descrie întru totul, nici unul dintre voi nu poate să depună mărturie deplină despre toate faptele pe care le vede. Gândiți-vă la asta: astăzi cei mai mulți dintre voi v-ați abandonat îndatoririle, căutând în schimb trupul, săturându-l și bucurându-l cu lăcomie. Aveți puțin adevăr. Cum puteți, așadar, mărturisi pentru tot ce ați văzut? Chiar credeți că puteți fi martorii Mei? Dacă va veni o zi în care nu vei putea depune mărturie pentru tot ce ai văzut astăzi, atunci îți vei fi pierdut funcția de ființă creată și existența ta nu va mai avea niciun sens. Nu vei mai fi demn să te numești om. S-ar putea chiar spune că nu vei mai fi om! Am făcut o nemăsurată

lucrare asupra ta, dar, pentru că în prezent tu nu înveți nimic, nu ești conștient de nimic și ineficient în munca ta, când va fi vremea să Îmi extind lucrarea, pur și simplu vei privi în gol, cu limba legată și cu totul inutilă. Oare atunci nu vei fi cunoscut în istorie ca un păcătos? Când va veni acel timp, nu vei regreta amarnic? Nu te va cuprinde deprimarea? Toată lucrarea Mea de astăzi nu e săvârșită din lipsă de activitate și plictiseală, ci pentru a pune o temelie lucrării Mele viitoare. Nu este vorba că sunt în impas și e necesar să inventez ceva nou. Ar trebui să înțelegi lucrarea pe care o fac; nu este ceva făcut de un copil ce se joacă pe stradă, ci o lucrare săvârșită ca să-L reprezinte pe Tatăl Meu. Ar trebui să știi că nu Eu fac totul; mai degrabă, Îl reprezint pe Tatăl Meu. Între timp, rolul tău este doar acela de a urma, de a te supune, de a te schimba și de a da mărturie. Ce ar trebui să înțelegeți este motivul pentru care ar trebui să credeți în Mine; aceasta este cea mai importantă chestiune pe care trebuie să o înțelegeți fiecare dintre voi. Tatăl Meu, pentru slava Sa, v-a predestinat pe toți pentru Mine, din momentul în care a creat lumea. Pentru lucrarea Mea și pentru slava Lui v-a predestinat El. Datorită Tatălui voi credeți în Mine; datorită predestinării Tatălui Meu, voi Mă urmați pe Mine. Nimic din toate acestea nu a fost alegerea voastră. Chiar și mai important este să înțelegeți că voi sunteți cei pe care Tatăl Mi i-a încredințat cu scopul de a mărturisi pentru Mine. Pentru că El v-a încredințat Mie, ar trebui să păziți căile pe care le-am așezat pentru voi, precum și cuvintele și căile pe care vă învăț, căci este datoria voastră să mergeți pe căile Mele. Acesta este scopul inițial al credinței voastre în Mine. Prin urmare, vă spun aceasta: voi sunteți pur și simplu oameni pe care Tatăl Meu Mi i-a încredințat pentru a rămâne pe calea Mele. Cu toate acestea, doar credeți în Mine; nu sunteți de la Mine pentru că nu sunteți din familia israelită, ci, în schimb, sunteți din teapa vechiului șarpe. Tot ce vă cer să faceți este să fiți martori pentru Mine, dar astăzi trebuie să-Mi urmați

calea. Toate acestea sunt de dragul mărturiei viitoare. Dacă vă purtați doar ca oameni care ascultă de căile Mele, atunci nu veți avea nicio valoare și sensul faptului că Tatăl v-a încredințat Mie se va pierde. Ceea ce insist să vă spun este aceasta: ar trebui să-Mi urmați calea.

Ce înseamnă să fii o persoană adevărată

Gestionarea omului a fost întotdeauna datoria Mea. Mai mult, cucerirea omului este ceea ce am rânduit când am creat lumea. Oamenii s-ar putea să nu știe că voi cuceri complet omul în zilele de pe urmă sau cum cucerirea celor răzvrătiți din rândul omenirii este dovada înfrângerii Satanei de către Mine. Dar, când dușmanul Meu s-a alăturat luptei cu Mine, i-am spus deja că îi voi cuceri pe cei pe care Satana i-a luat captivi și i-a făcut copiii lui, slujitorii loiali care îi supravegheau casa. Semnificația inițială a cuceririi este aceea de a înfrânge, de a supune umilirii; în limba israeliților, înseamnă a înfrânge complet, a distruge și a face pe cineva incapabil de a Mi se împotrivi în continuare. Dar astăzi, când este folosit printre voi, sensul cuvântului este de a cuceri. Ar trebui să știți că intenția Mea a fost întotdeauna să nimicesc complet și să pun pe fugă pe cei răi ai omenirii, ca să nu Mă mai poate trăda și nici să nu mai aibă curajul să-Mi tulbure sau să-Mi perturbe lucrarea. Astfel, în ceea ce-l privește pe om, acest cuvânt a ajuns să însemne cucerire. Oricare ar fi conotațiile termenului, lucrarea Mea este să înfrâng oamenii. Căci, deși este adevărat că omenirea este doar un adaos al gestionării Mele, ca să fiu mai exact, oamenii nu sunt nimic altceva decât vrăjmașii Mei. Oamenii sunt cei răi care Mi se opun și se răzvrătesc împotriva Mea. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții celui rău care a fost blestemat de Mine. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții arhanghelului care M-a trădat. Oamenii nu sunt altceva decât moștenirea diavolului, care, disprețuit de Mine cu mult timp în urmă, a fost inamicul Meu ireconciliabil de atunci. Pentru că cerul de deasupra întregii omeniri este înnorat și întunecat, fără nicio urmă de claritate, iar lumea omenească e aruncată în întunericul beznă, astfel încât cineva care trăiește în ea nu-și poate vedea nici măcar mâna întinsă înaintea feței sau soarele

când își înalță capul. Drumul de sub picioarele lui, noroios și plin de gropi, face meandre șerpuitoare; întreg pământul este plin de cadavre. Colțurile întunecate sunt umplute cu rămășițele morților, iar în colțurile răcoroase și umbrite mulțimi de demoni și-au construit locașuri. Și peste tot în lumea oamenilor, demonii vin și pleacă în hoarde. Urmașii a tot felul de bestii, plini de murdărie, sunt prinși într-o luptă înverșunată, al cărei sunet lovește cu teroare în inimă. În astfel de momente, într-o astfel de lume, într-un astfel de „paradis pământesc", unde merge cineva să-și caute împlinirile vieții? Unde s-ar putea duce pentru a-și găsi destinația vieții? Omenirea, călcată de multă vreme sub picioarele Satanei, a fost de la început un actor care a preluat imaginea Satanei – mai mult decât atât, omenirea este întruchiparea Satanei și servește ca dovadă care e martoră pentru Satana, tare și clar. Cum poate o astfel de rasă umană, o așa grămadă de deșeuri degenerate, un astfel de descendent al acestei familii omenești corupte, să fie martoră pentru Dumnezeu? De unde vine slava Mea? De unde poate începe să vorbească cineva despre mărturia Mea? Căci vrăjmașul care, corupând omenirea, se pune împotriva Mea, a luat deja omenirea – omenirea pe care am creat-o cu mult timp în urmă și care a fost plină de slava Mea și de trăirea Mea – și a spurcat-o. Mi-a smuls gloria și a impregnat omul numai cu o otravă profund îmbibată cu urâciunea Satanei și cu zeamă din fructul pomului cunoașterii binelui și răului. La început am creat omenirea; adică l-am creat pe strămoșul omenirii, pe Adam. El era înzestrat cu formă și imagine, plin de vigoare, plin de vitalitate și, în plus, era însoțit de slava Mea. Aceea a fost ziua slăvită când am creat omul. După aceea, Eva a fost făcută din trupul lui Adam și a fost și ea strămoșul omului, și astfel, oamenii pe care i-am creat au fost umpluți de suflul Meu și plini de slava Mea. Adam s-a născut inițial din mâna Mea și a fost reprezentarea imaginii Mele. Astfel, înțelesul original al numelui „Adam" a fost o ființă

creată de Mine, impregnată de energia Mea vitală, impregnată de slava Mea, având formă și imagine, având duh și suflare. El a fost singura ființă creată, având duh, capabilă să Mă reprezinte, să-Mi poarte imaginea și să primească suflul Meu. La început, Eva era cel de-al doilea om înzestrat cu suflu a cărei creație am orânduit-o, astfel încât sensul original al numelui „Eva" era o ființă creată care să continue slava Mea, plină de vitalitatea Mea și, mai mult, înzestrată cu slava Mea. Eva a venit din Adam, așa că și ea Mi-a purtat imaginea, căci ea a fost cea de-a doua ființă umană care a fost creată după imaginea Mea. Semnificația inițială a numelui „Eva" a fost un om viu, cu duh, carne și oase, a doua mărturie a Mea, precum și a doua Mea imagine între oameni. Ei au fost strămoșii omenirii, comoara pură și prețioasă a omului și, de la începuturi, ființe vii înzestrate cu duh. Cu toate acestea, cel rău i-a călcat în picioare și i-a luat prizonieri pe urmașii strămoșilor omenirii, scufundând lumea omenească în întuneric complet și făcând în așa fel încât urmașii să nu mai creadă în existența Mea. Chiar mai abominabil este faptul că atunci când cel rău îi corupe pe oameni și îi calcă în picioare, el smulge cu cruzime slava Mea, mărturia Mea, vitalitatea pe care le-am dăruit-o, suflarea și viața pe care le-am suflat în ei, toată slava Mea în lumea umană și tot sângele inimii pe care l-am sacrificat pentru omenire. Omenirea nu mai este în lumină, oamenii au pierdut tot ce le-am dat și au aruncat slava pe care le-am dat-o. Cum pot să recunoască ei faptul că Eu sunt Domnul tuturor ființelor create? Cum pot ei să continue să creadă în existența Mea în ceruri? Cum pot descoperi ei manifestările slavei Mele pe pământ? Cum pot acești nepoți și nepoate să-L considere pe Dumnezeul de care se temeau proprii lor strămoși ca Domnul care i-a creat? Acești nepoți și nepoate demne de milă au „prezentat" cu generozitate celui rău slava, imaginea și mărturia pe care le-am revărsat peste Adam și Eva, precum și viața pe care le-am acordat-o oamenilor și de care depind pentru

a exista; și sunt întru totul nepăsători de prezența celui rău, și îi dau acestuia toată slava Mea. Nu este aceasta tocmai sursa termenului „gunoi”? Cum să poată o astfel de omenire, asemenea demoni răi, astfel de cadavre ambulante, astfel de imagini ale Satanei și astfel de dușmani ai Mei, să aibă slava Mea? Îmi voi lua înapoi slava, Îmi voi lua înapoi mărturia care există printre oameni și toate cele ce Mi-au aparținut odată și pe care Eu le-am dat omenirii demult – voi cuceri complet omenirea. Cu toate acestea, tu ar trebui să știi că oamenii pe care i-am creat erau oameni sfinți care Îmi purtau chipul și slava. Ei nu au aparținut Satanei, nici nu au fost supuși călcării sale în picioare, ci au fost pur și simplu o manifestare a Mea, fără nicio urmă de otravă de-a Satanei. Și așa, informez omenirea că vreau numai ceea ce este creat de mâna Mea, sfinții pe care îi iubesc și care nu aparțin niciunei alte entități. Mai mult, Mă voi bucura de ei și îi voi considera ca fiind slava Mea. Totuși, ceea ce vreau nu este omenirea care a fost coruptă de Satana, care aparține astăzi Satanei și care nu mai este creația Mea originală. Pentru că intenționez să reintru în posesia slavei Mele care există în lumea omenească, îi voi cuceri pe deplin pe supraviețuitorii din omenire ca o dovadă a slavei Mele în înfrângerea Satanei. Eu iau numai mărturia Mea ca și cristalizare a Sinelui Meu, ca obiect al bucuriei Mele. Aceasta este intenția Mea.

A fost nevoie de zeci de mii de ani de istorie pentru ca omenirea să ajungă acolo unde este astăzi, cu toate acestea, omenirea pe care am creat-o la început a decăzut de mult. Omenirea nu mai este omenirea pe care Eu o doresc și astfel, în ochii Mei, oamenii nu mai merită denumirea de omenire. Ei sunt, mai degrabă, gunoiul omenirii pe care Satana a luat-o în captivitate, cadavrele ambulante putrede care sunt locuite de Satana și cu care Satana se îmbracă. Oamenii nu au nicio încredere în existența Mea și nici nu Îmi întâmpină venirea. Omenirea doar răspunde cu mari rezerve la cererile

Mele, le acceptă temporar și nu împărtășește cu sinceritate bucuriile și necazurile vieții cu Mine. Din moment ce oamenii Mă văd ca fiind de nepătruns, ei Îmi oferă zâmbete reținute, cu atitudinea de a se da pe lângă cine e la putere, căci oamenii nu cunosc lucrarea Mea, cu atât mai puțin intențiile Mele în prezent. Voi fi sincer cu voi: când va veni ziua, suferința oricui Mi se închină va fi mai ușor de îndurat decât a voastră. Nivelul credinței voastre în Mine nu-l depășește, în realitate, pe cel al lui Iov – chiar și credința fariseilor evrei o depășește pe a voastră – și, astfel, dacă ziua focului se coboară, suferința voastră va fi mai gravă decât cea a fariseilor când au fost dojeniți de Isus, decât cea a celor 250 de conducători care s-au opus lui Moise și decât cea a Sodomei sub flăcările fierbinți ale distrugerii ei. Când Moise a lovit stânca și apa dată de Iahve a izvorât, aceasta s-a datorat credinței sale. Când David a cântat la liră laude pentru Mine, Iahve – cu inima plină de bucurie – a fost datorită credinței lui. Când Iov și-a pierdut animalele care umpleau munții și nenumăratele bogății, iar trupul său a fost acoperit de bube dureroase, a fost datorită credinței lui. Când a putut să audă glasul Meu, a lui Iahve, și să vadă slava Mea, a lui Iahve, a fost datorită credinței sale. Faptul că Petru a putut să-L urmeze pe Isus Hristos a fost pe baza credinței lui. Faptul că a putut fi pironit pe cruce de dragul Meu și că a dat mărturie slăvită, a fost tot pe baza credinței lui. Când Ioan a văzut imaginea slăvită a Fiului Omului, a fost pe baza credinței sale. Când a avut viziunea zilelor de pe urmă, a fost cu atât mai mult datorită credinței lui. Motivul pentru care așa-numitele mulțimi ale neamurilor au primit revelația Mea și au ajuns să știe că M-am întors în trup pentru a-Mi face lucrarea între oameni se datorează, de asemenea, credinței lor. Toți aceia care sunt loviți de cuvintele Mele dure și totuși li se aduce consolare de către ele și sunt mântuiți – nu au făcut-o datorită credinței lor? Cei care cred în Mine, dar care totuși suferă greutăți, nu au fost, de asemenea,

respinși de lume? Cei care trăiesc în afara cuvântului Meu, fugind de suferința judecății, nu rătăcesc cu toții prin lume? Ei sunt asemănători frunzelor toamnei care flutură ici și colo, fără niciun loc de odihnă, cu atât mai puțin în cuvintele Mele de consolare. Cu toate că mustrarea și rafinarea Mea nu îi urmează, nu sunt ei cerșetori duși de val dintr-un loc în altul, rătăcind pe străzile din afara Împărăției cerurilor? Este lumea într-adevăr locul tău de odihnă? Poți tu cu adevărat, evitând mustrarea Mea, să obții cel mai slab zâmbet de mulțumire de la lume? Poți tu să-ți folosești cu adevărat bucuria efemeră pentru a-ți acoperi goliciunea inimii, goliciunea care nu poate fi ascunsă? Poate că ești în stare să-i păcălești pe toți din familia ta, dar niciodată nu Mă poți păcăli pe Mine. Deoarece credința ta este prea slabă, ești încă, până în ziua de azi, neputincios în a găsi oricare dintre bucuriile pe care le poate oferi viața. Te îndemn: mai bine să îți petreci în mod sincer jumătate din viața ta pentru Mine, decât să-ți petreci toată viața în mediocritate și trebăluind pentru trup, îndurând toate suferințele pe care un om cu greu le poate suporta. Care este scopul în a te prețui atât de mult pe tine însuți și a fugi de mustrarea Mea? Care este scopul în a te ascunde de mustrarea Mea de moment doar pentru a culege o veșnicie de rușine, o eternitate de mustrare? Eu, de fapt, nu impun nimănui cu forța cerințele Mele. Dacă cineva este sincer dispus să se supună tuturor planurilor Mele, nu îl voi trata rău. Dar cer ca toți oamenii să creadă în Mine, așa cum a crezut Iov în Mine, în Iahve. Dacă credința voastră o depășește pe cea a lui Toma, atunci credința voastră va primi aprecierea Mea, în loialitatea voastră veți găsi fericirea Mea și veți găsi, cu siguranță, slava Mea în zilele voastre. Cu toate acestea, oamenii care cred în lume și cred în diavol și-au împietrit inimile, la fel ca masele din orașul Sodoma, cu nisip bătut de vânt în ochii lor și ofrande de la diavol în gura lor, ale căror minți întunecate au fost de mult timp posedate de cel rău care a uzurpat lumea. Gândurile lor au ajuns

aproape în întregime captive diavolului din vechime. Și astfel, credința omenirii s-a risipit în vânt și ei nu pot nici măcar să observe lucrarea Mea. Tot ce sunt în stare să facă este o încercare slabă de a-Mi trata lucrarea cu superficialitate sau de a o analiza foarte grosolan, pentru că ei au fost mult timp posedați de otrava Satanei.

Voi cuceri omenirea pentru că oamenii au fost creați de Mine și, de altfel, au avut parte de toate obiectele generoase ale creației Mele. Dar oamenii, de asemenea, M-au respins; Eu sunt absent din inimile lor și Mă văd ca pe o povară pentru existența lor, chiar până într-atât încât, după ce M-au văzut cu adevărat, încă Mă resping și își storc creierul gândindu-se la toate posibilitățile de a Mă învinge. Oamenii nu Îmi permit să îi tratez în mod serios sau să am de la ei cerințe stricte, nici nu-Mi permit să-i judec sau să le mustru nedreptatea. Departe de a găsi acest lucru interesant, ei îl găsesc supărător. Și astfel, lucrarea Mea este să iau omenirea care mănâncă, bea și se delectează în Mine, dar care nu Mă cunoaște, și să o înving. Voi dezarma omenirea și apoi, luându-Mi îngerii, luându-Mi slava, Mă voi întoarce la lăcașul Meu. Căci acțiunile oamenilor demult Mi-au frânt inima și Mi-au zdrobit lucrarea în bucăți. Intenționez să reintru în posesia slavei pe care a luat-o cel rău, înainte să plec fericit lăsând omenirea să-și trăiască viața mai departe, să continue să „trăiască și să lucreze în pace și mulțumire”, să-și continue „cultivarea câmpurilor”, și nu voi mai interveni în viața lor. Dar acum intenționez să reintru complet în posesia slavei Mele din mâna celui rău, să iau înapoi întreaga slavă pe care am forjat-o în om la crearea lumii. Nicicând nu o voi mai revărsa asupra rasei umane pe pământ. Căci oamenii nu numai că nu au reușit să mențină slava Mea, ci au schimbat-o pentru imaginea Satanei. Oamenii nu prețuiesc venirea Mea, nici nu apreciază ziua slavei Mele. Ei nu sunt bucuroși să primească mustrarea Mea, cu atât mai puțin sunt ei dispuși să-Mi înapoieze slava, nici

nu sunt dispuși să arunce otrava celui rău. Omenirea continuă să Mă înșele în același vechi mod, oamenii încă poartă zâmbete strălucitoare pe fețe și chipuri fericite în același vechi mod. Ei nu sunt conștienți de adâncimile întunericului care va coborî asupra omenirii după ce slava Mea îi va părăsi. În special, nu sunt conștienți că atunci când ziua Mea va veni asupra întregii omeniri, le va merge și mai greu decât oamenilor din vremea lui Noe, căci ei nu știu cât de întunecat a devenit Israelul când slava Mea a plecat de la el, pentru că omul uită în zori cât de dificil i-a fost să treacă prin bezna nopții. Când soarele se ascunde din nou și întunericul coboară asupra omului, el va boci din nou și își va scrâșni dinții în întuneric. Ați uitat, când slava Mea s-a depărtat de Israel, cât de greu a fost pentru israeliți să îndure acele zile de suferință? Acum este momentul în care vedeți slava Mea și este și momentul când împărtășiți ziua slavei Mele. Omul va boci în toiul întunericului când slava Mea va părăsi țara spurcată. Acum este ziua slavei când Îmi fac lucrarea și este și ziua în care scutesc omenirea de suferință, căci nu voi împărtăși cu ei vremurile de chin și necaz. Vreau doar să cuceresc complet omenirea și să îi înving cu totul pe cei răi ai omenirii.

Ce știi despre credință?

În om există doar cuvântul incert „credință”, însă el nu știe ce constituie credința și cu atât mai mult nu știe de ce are credință. Omul înțelege prea puțin și el însuși are prea multe lipsuri; credința lui în Mine este lipsită de judecată și ignorantă. Chiar dacă nu știe ce este credința, nici de ce are credință în Mine, continuă să creadă în Mine în mod obsesiv. Ceea ce îi cer omului nu este doar să Mă invoce astfel în mod obsesiv sau să creadă în Mine în mod sporadic, deoarece lucrarea pe care o fac este ca omul să poată să Mă vadă și să Mă cunoască, nu ca să fie impresionat și să Mă privească cu alți ochi. Pe vremuri, am făcut multe semne și minuni și am săvârșit multe miracole, iar israeliții de atunci M-au admirat mult și Mi-au venerat foarte mult abilitatea excepțională de a vindeca pe cei bolnavi și de a exorciza demoni. Pe atunci, iudeii Mi-au considerat puterile vindecătoare ca fiind o măiestrie, extraordinare – și, datorită multelor Mele fapte, M-au venerat cu toții și au simțit o mare admirație pentru toate puterile Mele. Așadar, toți cei care M-au văzut făcând minuni M-au urmat îndeaproape, astfel încât mii de oameni M-au înconjurat ca să vadă cum îi vindecam pe bolnavi. Am făcut atât de multe semne și minuni, însă oamenii doar M-au privit ca pe un doctor priceput; așadar, am rostit și multe cuvinte de învățătură oamenilor de pe vremea aceea, însă ei doar M-au privit ca pe un învățător ce este superior ucenicilor lui. Chiar și astăzi, după ce oamenii au văzut consemnările istorice ale lucrării Mele, interpretarea lor continuă să fie aceea că sunt un mare medic care îi vindecă pe bolnavi și un învățător pentru cei neștiutori, iar ei M-au definit drept Domnul Isus Hristos Cel milostiv. Poate că aceia care interpretează Scripturile M-au întrecut în abilitățile de vindecare, sau poate că sunt chiar ucenici care și-au întrecut învățătorul, însă astfel de oameni de mare renume, ale căror nume sunt

cunoscute în toată lumea, Mă consideră atât de umil, ca pe un simplu medic! Faptele Mele sunt mai numeroase decât firele de nisip de pe plajă, și înțelepciunea Mea depășește toți fiii lui Solomon, totuși oamenii Mă cred un simplu medic fără importanță și un învățător necunoscut al oamenilor. Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și pentru a fi teferi și nevătămați în lumea care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea cândva, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am luat înapoi binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, Eu nu i-am acordat atenție și am simțit dezgust față de el; omul a plecat de lângă Mine ca să caute în schimb calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, toată lumea a dispărut fără nicio urmă. Din acest motiv, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat. Iudeii credeau în Mine datorită harului Meu și Mă urmau oriunde mergeam. Acești oameni ignoranți ce aveau cunoștințe și experiențe limitate voiau doar să vadă semnele și minunile pe care le făceam. Mă priveau ca pe căpetenia casei iudeilor care putea înfăptui cele mai mari minuni. Și astfel, când am scos demoni din oameni, lucrul acesta a stârnit multe discuții între ei: au spus că eram Ilie, că eram Moise, că eram cel mai mare dintre profeți și că eram cel mai mare dintre medici.

În afară de faptul că Eu Însumi am spus că Eu sunt viața, calea și adevărul, nimeni nu putea ști ființa sau identitatea Mea. În afară de faptul că Eu Însumi am spus că cerul este locul unde locuiește Tatăl Meu, nimeni nu știa că sunt Fiul lui Dumnezeu și, totodată, Dumnezeu Însuși. În afară de declarația Mea că voi aduce răscumpărare pentru întreaga omenire și voi izbăvi omenirea, nimeni nu știa că sunt Răscumpărătorul omenirii, iar oamenii Mă cunoșteau doar ca pe un om binevoitor și milos. Și chiar dacă puteam să explic tot ce avea legătură cu Mine, niciunul nu M-a cunoscut și niciunul nu a crezut că sunt Fiul Dumnezeului celui viu. Astfel este credința oamenilor în Mine și modul în care încearcă să Mă înșele. Cum ar putea ei să-Mi fie martori, când au astfel de opinii despre Mine?

Oamenii cred în Mine, însă nu sunt în stare să fie mărturie pentru Mine, și nici nu pot să dea mărturie pentru Mine înainte de a Mă face cunoscut. Oamenii văd doar că sunt deasupra ființelor create și tuturor oamenilor sfinți și că lucrarea pe care o fac Eu nu poate fi făcută de oameni. Astfel, de la iudei și până la oamenii din ziua de azi, toți cei care-Mi văd faptele glorioase sunt plini doar de curiozitate în ceea ce Mă privește, însă gura niciunei ființe create nu a putut să Îmi fie martoră. Doar Tatăl Meu a fost martor pentru Mine și Mi-a făcut o cale între toate ființele create; dacă nu ar fi făcut, indiferent cum aș fi lucrat, omul nu ar fi știut niciodată că Eu sunt Domnul creației, căci omul știe doar să ia de la Mine și nu are credință în Mine ca rezultat al lucrării Mele. Omul Mă cunoaște doar pentru că sunt nevinovat și fără păcat, pentru că pot explica multe taine, pentru că Mă aflu deasupra mulțimii sau pentru că a profitat mult de Mine, însă puțini cred că Eu sunt Domnul creației. Din acest motiv spun că omul nu știe de ce crede în Mine; el nu știe nici motivul, nici ce înseamnă să aibă credință în Mine. Realitatea omului este atât de deficitară, încât abia e vrednic de a-Mi fi martor. Aveți prea puțină credință adevărată și ați câștigat prea puțin, deci

aveți prea puțină mărturie de depus. De altfel, înțelegeți prea puțin și vă lipsește prea mult, atât de mult încât aproape că nu sunteți potriviți pentru a fi martori faptelor Mele. Hotărârea voastră este mare, într-adevăr, dar sunteți siguri că veți putea mărturisi cu succes despre esența lui Dumnezeu? Ceea ce ați experimentat și ceea ce ați văzut întrece experiența sfinților și profeților din toate timpurile, dar sunteți voi oare capabili să oferiți o mărturie mai mare decât cuvintele acestor sfinți și profeți din vremuri trecute? Ceea ce vă dăruiesc acum întrece ceea ce i-am dăruit lui Moise și eclipsează pe David și, tot așa, cer ca mărturia voastră să întreacă pe Moise și cuvintele voastre să fie mai mărețe decât David. Eu vă dau însutit mai mult – deci, tot așa vă cer să Îmi plătiți și voi la fel. Trebuie să știți că Eu sunt Acela care dă viață omenirii, și voi sunteți cei care primesc viață de la Mine și care trebuie să-Mi fiți martori. Aceasta este datoria voastră pe care v-o trimit și pe care se cuvine să o împliniți pentru Mine. V-am dăruit toată slava Mea, v-am dat viața pe care poporul ales, israeliții, nu au primit-o niciodată. De drept, voi se cuvine să Îmi fiți martori, să Îmi dedicați tinerețea voastră și să Îmi oferiți viața voastră. Oricui Îmi dăruiesc slava Îmi va fi martor și își va da viața pentru Mine. Acest lucru a fost predestinat de Mine cu mult timp în urmă. Este norocul vostru că vă dăruiesc slava Mea, iar datoria voastră este să mărturisiți pentru gloria Mea. Dacă ați crede în Mine doar ca să câștigați binecuvântări, atunci lucrarea Mea ar avea puțină însemnătate, iar voi nu v-ați realiza datoria. Israeliții au văzut doar mila, dragostea și măreția Mea, iar iudeii au fost martori ai răbdării și răscumpărării Mele. Ei au văzut foarte, foarte puțin din lucrarea Duhului Meu, până în punctul în care au înțeles doar este posibil ca nivelul lor de înțelegere să fi fost doar a zecea parte dintr-o miime din ceea ce ați auzit și ați văzut voi. Ceea ce voi ați văzut întrece chiar și pe marii preoți din rândul lor. Adevărurile pe care le înțelegeți astăzi le depășesc pe ale lor; ceea ce ați

văzut astăzi depășește atât ce s-a văzut în timpul Epocii Legii, cât și în timpul Epocii Harului, iar experiența voastră depășește chiar și pe Moise și Ilie. Căci ceea ce au înțeles israeliții era doar legea lui Iahve și ceea ce au văzut a fost doar imaginea spatelui lui Iahve. Ceea ce israeliții au înțeles a fost doar răscumpărarea venită din partea lui Isus. Ei au primit doar harul oferit de Isus și ceea ce au văzut a fost doar imaginea lui Isus înăuntrul casei iudeilor. Ceea ce voi vedeți astăzi este slava lui Iahve, răscumpărarea lui Isus și toate faptele Mele din prezent. De asemenea, ați auzit cuvintele Duhului Meu, ați admirat înțelepciunea Mea, ați ajuns să cunoașteți măreția Mea și ați învățat despre firea Mea. V-am spus și totul despre planul Meu de gestionare. Ceea ce ați văzut nu este doar un Dumnezeu milos și iubitor, ci un Dumnezeu plin de dreptate. Ați văzut lucrarea Mea minunată și ați știut că sunt plin de maiestuozitate și mânie. Pe lângă aceasta, știți că Mi-am revărsat urgia aprinsă peste casa lui Israel și că, astăzi, aceasta a venit peste voi. Înțelegeți mai multe din tainele Mele cerești decât Isaia și Ioan; cunoașteți mai mult despre frumusețea Mea și caracterul Meu venerabil decât toți sfinții din vremurile trecute. Ceea ce ați primit nu este doar adevărul Meu, calea Mea și viața Mea, ci o viziune și o revelație mai mari ca cele ale lui Ioan. Înțelegeți mult mai multe taine și ați văzut, de asemenea, adevărata Mea față; ați acceptat mai mult din judecata Mea și știți mai mult despre firea Mea dreaptă. Și astfel, chiar dacă v-ați născut în zilele de pe urmă, înțelegerea voastră este cea a celor dinainte și a trecutului și, de asemenea, ați experimentat lucrurile de astăzi, și totul a fost săvârșit personal de mâna Mea. Ceea ce vă cer nu este exagerat, căci v-am dat atât de mult, iar voi ați văzut mult în Mine. Așadar, vă cer să Îmi fiți martori pentru sfinții vremurilor trecute, și aceasta este singura dorință a inimii Mele.

Tatăl Meu a fost primul care Mi-a fost martor, dar Eu Îmi doresc să primesc o glorie mai mare și ca din gura ființelor create să iasă cuvinte de mărturie – așa că vă dau tot ce am, ca să vă puteți îndeplini datoria, ca lucrarea Mea în mijlocul oamenilor să se poată încheia. Voi ar trebui să înțelegeți motivul pentru care credeți în Mine; dacă vreți doar să fiți ucenicii sau pacienții Mei, sau să deveniți unii dintre sfinții Mei în cer, atunci faptul că Mă urmați nu va avea nicio însemnătate. A Mă urma în felul ar fi, pur și simplu, o risipă de energie; a avea o astfel de credință în Mine ar însemna doar să vă pierdeți timpul, să vă risipiți tinerețea. Și, la sfârșit, nu ați primi nimic. Oare nu ar fi aceasta o muncă în zadar? Am plecat demult din mijlocul iudeilor și nu mai sunt medicul și nici medicamentul oamenilor. Nu mai sunt un animal de povară pe care omul să îl conducă sau să-l măcelărească după bunul plac; dimpotrivă, am venit printre oameni ca să îi judec și să îi mustru și ca ei să poată să Mă cunoască. Tu ar trebui să știi că odată am făcut lucrarea de răscumpărare; am fost cândva Isus, însă nu puteam rămâne Isus pentru totdeauna, la fel cum fusesem cândva Iahve, iar mai târziu am devenit Isus. Eu sunt Dumnezeul omenirii, Domnul creației, însă nu pot rămâne pentru totdeauna Isus sau Iahve. Am fost ceea ce omul consideră a fi un medic, dar nu se poate spune că Dumnezeu este doar un medic pentru omenire. Deci, dacă păstrezi vechile concepții în credința ta în Mine, nu vei obține nimic. Nu contează cum Mă slăvești astăzi: „Cât de iubitor este Dumnezeu față de oameni; El mă vindecă și îmi dă binecuvântări, pace și bucurie. Cât de bun este Dumnezeu față de oameni; dacă doar avem credință în El, atunci nu vom avea motive să ne îngrijorăm în privința banilor sau averii…”, pentru că tot nu pot să Îmi tulbur lucrarea originală. Dacă tu crezi în Mine astăzi, vei primi doar slava Mea și vei fi vrednic de a-Mi fi martor, iar toate celelalte lucruri vor ajunge pe locul doi. Acest lucru trebuie să îți fie clar.

Acum știi cu adevărat care este motivul pentru care crezi în Mine? Cunoști cu adevărat scopul și însemnătatea lucrării Mele? Știi cu adevărat care îți este datoria? Cunoști cu adevărat mărturia Mea? Dacă doar crezi în Mine, însă în tine nu e niciun semn al slavei sau mărturiei Mele, atunci înseamnă că te-am eliminat de mult timp. Cât despre cei atotștiutori, ei sunt ghimpi și mai mari în coasta Mea, iar în casa Mea doar obstacole în drumul Meu, sunt neghină ce trebuie cernută din lucrarea Mea, căci nu au niciun folos, sunt lipsiți de valoare și îi detest de mult timp. Mânia Mea se abate adeseori asupra celor lipsiți de mărturie, iar toiagul Meu nu se îndepărtează niciodată de ei. I-am predat demult în mâinile celui rău; sunt lipsiți de binecuvântările Mele. Când va veni acea zi, mustrarea lor va fi chiar mai cumplită decât cea a femeilor nesăbuite. Acum Îmi fac doar datoria în lucrarea Mea. Voi strânge grâul în snopi, împreună cu neghina. Aceasta este lucrarea Mea astăzi. Acea neghină va fi cernută în timpul lucrării Mele de cernere, apoi boabele de grâu vor fi adunate într-un grânar, iar neghina care a fost cernută va fi aruncată în foc și va fi prefăcută în cenușă. Deocamdată, lucrarea Mea este de a-i aduna pe oameni în snopi; adică de a-i cuceri pe deplin. Apoi, voi începe cernerea pentru a dezvălui sfârșitul tuturor oamenilor. Și, așadar, se cuvine să știi cum ar trebui să Mă mulțumești acum și cum să umbli pe calea cea dreaptă în credința ta în Mine. Ceea ce Îmi doresc este loialitatea și supunerea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și supunerea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra Satanei stă în loialitatea și supunerea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale în Mine este de a-Mi fi martor, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi supus până la sfârșit. Înainte de a începe următoarea etapă a lucrării Mele,

cum Îmi vei fi martor? Cum Îmi vei fi loial și supus? Îți dedici toată loialitatea funcției tale, sau pur și simplu vei renunța? Preferi să te supui oricărui aranjament al Meu (chiar de ar fi moarte sau distrugere) sau să fugi la jumătatea drumului pentru a evita mustrarea Mea? Te mustru ca să Îmi fii martor, să Îmi fii loial și supus. Mai mult, mustrarea din momentul de față este pentru a sprijini următoarea etapă a lucrării Mele și pentru a permite lucrării să progreseze nestânjenită. Așadar, te îndemn să fii înțelept și să nu-ți tratezi nici viața, nici importanța existenței tale ca pe un nisip fără valoare. Poți ști cu precizie care va fi lucrarea Mea viitoare? Știi oare cum voi lucra în zilele ce vor veni și cum se va desfășura lucrarea Mea? Ar trebui să cunoști importanța experimentării lucrării Mele, ba chiar mai mult, importanța credinței tale în Mine. Am făcut atât de mult, deci oare cum îți imaginezi că aș putea să renunț la jumătatea drumului? Am făcut o lucrare atât de vastă; cum aș putea să o distrug? Într-adevăr, am venit să pun capăt acestei epoci. Este adevărat, însă, totodată, trebuie să știi că voi începe o nouă epocă, o nouă lucrare și, mai presus de toate, voi răspândi Evanghelia Împărăției. Deci, ar trebui să știi că lucrarea din prezent este doar pentru a începe o epocă și pentru a pune temelia pentru răspândirea Evangheliei în vremurile următoare și încheierea acestei epoci în viitor. Lucrarea Mea nu este atât de simplă precum crezi, nici nu este atât de lipsită de valoare și fără sens pe cât ai crede. De aceea, tot trebuie să îți spun: se cuvine să îți dedici viața pentru a face lucrarea Mea și, mai mult decât atât, se cuvine să te dedici pe tine însuți slavei Mele. De mult timp tânjesc să Îmi fii martor și chiar de mai multă vreme tânjesc să răspândești Evanghelia Mea. Se cuvine să înțelegi ce este în inima Mea.

Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut

Toți ați văzut cu ochii voștri lucrarea pe care am făcut-o în mijlocul vostru, ați ascultat voi înșivă cuvintele pe care le-am rostit și ați cunoscut cu toții atitudinea Mea față de voi, așa că ar trebui să știți de ce fac această lucrare în voi. Vă voi spune cu toată sinceritatea: nu sunteți altceva decât unelte pentru lucrarea Mea de cucerire în zilele de pe urmă, instrumentele pentru extinderea lucrării Mele printre semințiile neamurilor. Eu vorbesc prin nedreptatea voastră, mizeria, împotrivirea și răzvrătirea voastră pentru a-Mi extinde mai bine lucrarea și a-Mi răspândi numele printre semințiile neamurilor, adică a-l răspândi printre oricare dintre semințiile din afara Israelului. Este așa pentru ca numele Meu, faptele Mele și glasul Meu să se poată răspândi printre toate semințiile neamurilor și toate acele seminții care nu sunt ale Israelului să poată fi cucerite de Mine și să Mi se poată închina, devenind pământurile Mele sfinte din afara pământurilor Israelului și Egiptului. Extinderea lucrării Mele este, de fapt, extinderea lucrării Mele de cucerire și a pământului Meu sfânt; este extinderea brește Mele pe pământ. Ar trebui să vă fie clar că sunteți doar ființe create printre semințiile neamurilor pe care le cuceresc. La început, voi nu aveați nici statut, nici vreo valoare de utilizat și nu erați de niciun folos. Doar datorită faptului că am ridicat viermii din grămada de bălegar ca să fie specimene pentru cucerirea întregului pământ de către Mine, să fie singurele „materiale de referință” pentru cucerirea întregului pământ, voi ați fost destul de norocoși să fiți în contact cu Mine și să vă adunați acum cu Mine. Doar datorită statutului vostru inferior v-am selectat să fiți specimenele și modelele lucrării Mele de cucerire. Doar din acest motiv lucrez și vorbesc în mijlocul vostru, trăiesc și locuiesc cu voi. Ar trebui să știți că numai

datorită gestionării Mele și din cauza scârbei Mele nemăsurate pentru viermii din grămada de bălegar, Eu vorbesc în mijlocul vostru – s-a ajuns în punctul în care sunt furios. Lucrarea Mea în mijlocul vostru nu este deloc aceeași cu cea a lui Iahve din Israel, și, mai ales, nu este aceeași cu lucrarea pe care Isus a făcut-o în Iudeea. Eu vorbesc și lucrez cu mare toleranță, iar cu furie, precum și cu judecată, Eu îi cuceresc pe acești degenerați. Nu este nicidecum ca atunci când Iahve Și-a condus poporul în Israel. Lucrarea Sa în Israel a fost aceea de a oferi mâncare și apă vie, iar El era plin de compasiune și iubire pentru poporul Său când îl aproviziona. Lucrarea de astăzi este făcută într-o națiune blestemată de oameni care nu au fost aleși. Nu există mâncare abundentă și nu există nutrimentul apei vii pentru a potoli setea, și cu atât mai puțin există o aprovizionare cu bunuri materiale abundente; există doar o aprovizionare cu judecată, blestem și mustrare abundente. Acești viermi care trăiesc în grămada de bălegar sunt absolut nevrednici să câștige munții cu bovine și oi, marea bogăție și copiii cei mai frumoși de pe tot pământul, așa cum Eu le-am oferit Israelului. Israelul contemporan jertfește pe altar bovinele și oile, obiectele de aur și argint, cu care Eu îi hrănesc poporul, depășind zecimea cerută de Iahve conform legii, așa că le-am dat și mai mult – de peste o sută de ori mai mult decât ceea ce avea să fie câștigat de Israel conform legii. Lucrurile cu care hrănesc Israelul depășesc tot ce a câștigat Avraam și tot ce a câștigat Isaac. Voi face familia lui Israel roditoare și să se înmulțească și voi face ca poporul Meu din Israel să se răspândească pretutindeni pe pământ. Cei pe care-i binecuvântez și de care am grijă sunt tot aleșii Israelului – adică oamenii care Îmi dedică totul și care au câștigat totul de la Mine. Deoarece Mă țin minte, ei își sacrifică viței și mieii abia născuți pe altarul Meu sfânt și oferă tot ce au în fața Mea, până în punctul de a-Mi oferi primii lor fii nou-născuți în așteptarea reîntoarcerii Mele. Dar voi? Voi Îmi treziți mânia, faceți cereri

de la Mine și furați jertfele celor care Îmi oferă lucruri, și nu știți că Mă jigniți; astfel, tot ceea ce câștigați este plâns și pedeapsă în întuneric. Mi-ați provocat mânia de multe ori și am făcut să plouă focurile Mele arzătoare, până în punctul în care destul de mulți oameni și-au găsit un sfârșit tragic, iar cămine fericite au devenit morminte pustii. Tot ce am pentru acești viermi este o furie fără sfârșit și nu am nici o intenție să-i binecuvântez. Doar de dragul lucrării Mele am făcut o excepție și v-am înălțat și am îndurat marea umilință de a lucra în mijlocul vostru. Dacă nu ar fi voia Tatălui Meu, cum aș putea să trăiesc în aceeași casă cu viermii care se răsucesc în grămada de bălegar? Simt un dezgust extrem pentru toate acțiunile și cuvintele voastre și, oricum, pentru că am un oarecare „interes” în murdăria și răzvrătirea voastră, aceasta a devenit o mare colecție a cuvintelor Mele. Altfel, categoric nu aș fi rămas atât de mult printre voi. Așadar, ar trebui să știți că atitudinea Mea față de voi este doar una de compasiune și milă; nu am nici măcar un strop de iubire pentru voi. Ceea ce am pentru voi este simplă toleranță, deoarece fac asta doar de dragul lucrării Mele. Și ați văzut faptele Mele numai pentru că am selectat murdăria și răzvrătirea ca „materii prime”; altfel, nu aș dezvălui sub nici o formă faptele Mele acestor viermi. Lucrez în voi doar cu ezitare, nicicum în mod asemănător cu promptitudinea și râvna cu care Mi-am făcut lucrarea din Israel. Îmi port mânia în timp ce Mă forțez să vorbesc printre voi. Dacă nu ar fi pentru lucrarea Mea mai mare, cum aș putea să tolerez vederea continuă a unor astfel de viermi? Dacă nu ar fi fost de dragul numelui Meu, M-aș fi înălțat de mult la înălțimile cele mai înalte și i-aș fi incinerat complet pe acești viermi cu grămada lor de bălegar! Dacă nu ar fi de dragul gloriei Mele, cum aș putea permite acestor demoni răi să-Mi reziste în mod deschis, cu capetele lor legănându-se înaintea ochilor Mei? Dacă nu pentru a-Mi înfăptui lucrarea lin, fără cea mai mică piedică, cum aș putea să permit

acestor oameni asemănători viermilor să Mă maltrateze fără motiv? Dacă o sută de oameni dintr-un sat din Israel s-ar ridica să-Mi reziste astfel, chiar dacă Mi-au adus jertfe, Eu tot i-aș nimici și i-aș alunga sub crăpăturile pământului pentru a împiedica oamenii din alte orașe să se mai împotrivească vreodată. Sunt un foc mistuitor și nu tolerez ofensa. Fiindcă toți oamenii au fost creați de Mine, ei trebuie să se supună și nu pot să se împotrivească, orice spun și fac Eu. Oamenii nu au dreptul să se amestece în lucrarea Mea, și cu atât mai puțin sunt calificați să analizeze ce este bine sau rău în lucrarea Mea și în cuvintele Mele. Eu sunt Domnul creației, iar ființele create ar trebui să obțină tot ceea ce Eu cer cu o inimă cu frică de Mine; nu ar trebui încerce să discute cu Mine și, mai ales, nu ar trebui să se împotrivească. Cu autoritatea Mea, Eu Îmi guvernez poporul, iar toți aceia care fac parte din creația Mea ar trebui să se supună autorității Mele. Deși astăzi sunteți îndrăzneți și încrezuți în fața Mea, deși vă răzvrătiți împotriva cuvintelor cu care Eu vă învăț și nu știți cum să vă temeți, Eu doar vă întâmpin răzvrătirea cu îngăduință; nu-Mi voi pierde cumpătul și nu-Mi voi compromite munca pentru că niște viermi mărunți au întors mizeria din grămada de bălegar. Tolerez existența continuă a tot ceea ce urăsc și a tuturor lucrurilor pe care le detest de dragul voii Tatălui Meu, și voi face astfel până când cuvântările Mele vor fi complete, până chiar în ultima Mea clipă. Nu-ți face griji! Eu nu pot să Mă cobor la același nivel cu un vierme anonim și nu-Mi voi compara nivelul aptitudinilor cu tine. Te urăsc, dar sunt în stare să îndur. Te răzvrătești împotriva Mea, dar nu poți scăpa de ziua când te voi mustra, care Mi-a fost promisă de Tatăl Meu. Se poate compara un vierme creat cu Domnul creației? Toamna, frunzele care cad se întorc la rădăcinile lor; tu te vei reîntoarce la casa „tatălui tău”, iar Eu Mă voi întoarce alături de Tatăl Meu. Eu voi fi însoțit de afecțiunea Sa tandră, iar tu vei fi urmat de călcarea în picioare a tatălui tău. Eu voi avea gloria

Tatălui Meu și tu vei avea rușinea tatălui tău. Eu voi folosi mustrarea pe care am ținut-o îndelung în frâu pentru a te însoți și tu Îmi vei întâlni mustrarea cu trupul tău rânced care a fost corupt zeci de mii de ani. Eu Îmi voi fi încheiat lucrarea cuvintelor în tine, însoțită de îngăduință, iar tu vei începe să-ți împlinești rolul de a suferi dezastrul din cuvintele Mele. Mă voi bucura foarte mult și voi lucra în Israel; tu vei plânge și vei scrâșni din dinți, existând și murind în noroi. Eu Îmi voi recâștiga forma originală și nu voi mai rămâne în mizerie împreună cu tine, în timp ce tu îți vei recâștiga urâțenia originală și vei continua să scormonești în grămada de bălegar. Când lucrarea și cuvintele Mele vor fi gata, va fi o zi de bucurie pentru Mine. Când împotrivirea și răzvrătirea ta vor fi gata, va fi o zi de plâns pentru tine. Nu te voi compătimi și nu Mă vei mai vedea iarăși. Nu voi mai dialoga cu tine și nu Mă vei mai întâlni niciodată. Voi urî răzvrătirea ta, iar ție îți va fi dor de frumusețea Mea. Te voi lovi, iar tu vei plânge de dorul Meu. Mă voi despărți cu bucurie de tine, iar tu vei fi conștient de datoria ta față de Mine. Nu te voi mai vedea vreodată, dar tu întotdeauna vei spera după Mine. O să te urăsc pentru că în momentul de față Mi te împotrivești, iar ție îți va fi dor de Mine, pentru că în momentul acesta te mustru. Nu voi fi dispus să trăiesc alături de tine, dar tu vei tânji amarnic după asta și vei plânge pentru veșnicie, pentru că vei regreta tot ce Mi-ai făcut. Vei simți remușcare pentru răzvrătirea și împotrivirea ta și chiar te vei întinde cu fața la pământ cu părere de rău și vei cădea înaintea Mea și vei jura că niciodată nu te vei mai răzvrăti împotriva Mea. Dar, în inima ta, doar Mă vei iubi, totuși nu vei fi niciodată în stare să-Mi auzi glasul. Te voi face să te rușinezi de tine.

Mă uit acum la trupul tău îngăduitor, care M-ar înșela, și am doar un mic avertisment pentru tine, deși nu te voi „servi” cu mustrare. Tu ar trebui să știi ce rol joci în lucrarea Mea, și atunci voi fi mulțumit. În afară de

aceasta, dacă Mi te împotrivești sau Îmi cheltuiești banii ori mănânci jertfele aduse Mie, Iahve, sau dacă voi, viermilor, vă mușcați unul pe celălalt sau există conflict sau încălcare între voi, creaturi asemeni câinilor – nimic din toate acestea nu Mă privește. Trebuie doar să știți ce fel de lucruri sunteți, iar Eu voi fi mulțumit. În afară de toate acestea, dacă doriți să trageți cu arme unii împotriva celorlalți sau să vă luptați unul cu altul prin cuvinte, este în regulă; nu am nici o dorință să Mă amestec în asemenea lucruri și nu Mă implic câtuși de puțin în chestiuni umane. Nu e vorba de faptul că nu-Mi pasă de conflictele dintre voi; este faptul că Eu nu sunt unul dintre voi, deci nu particip la problemele care sunt între voi. Eu Însumi nu sunt o ființă creată și nu sunt din lume, deci urăsc viața zbuciumată a oamenilor și relațiile complicate, necuviincioase dintre ei. Mă dezgustă în special mulțimile gălăgioase. Cu toate acestea, cunosc profund impuritățile din inima fiecărei ființe create și, înainte de a vă fi creat, cunoșteam deja nedreptatea care exista adânc în inima omenească și cunoșteam toată înșelătoria și necinstea din inima omenească. Așadar, chiar dacă nu există deloc urme atunci când oamenii fac lucruri nedrepte, Eu tot știu că nedreptatea păstrată în inimile voastre depășește bogăția tuturor lucrurilor pe care le-am creat. Fiecare dintre voi s-a ridicat până la culmile mulțimilor; v-ați înălțat pentru a fi strămoșii mulțimilor. Sunteți extrem de arbitrari și alergați înnebuniți printre toți viermii, căutând un loc liniștit și încercând să devorați viermii mai mici decât voi. Sunteți răutăcioși și siniștri în inimile voastre, depășind până și fantomele care s-au scufundat pe fundul mării. Locuiți în partea de jos a bălegarului, tulburând viermii de sus până jos, până când nu mai au pace, luptându-vă unii cu alții o vreme și apoi calmându-vă. Nu vă cunoașteți locul, dar tot vă mai luptați unul cu celălalt în bălegar. Ce puteți câștiga din această luptă? Dacă ați avea cu adevărat inimi cu frică de Mine în inimi, cum ați putea să vă luptați unul cu altul în

spatele Meu? Oricât de înalt este statutul tău, nu ești oare tot un mic vierme împuțit din balegă? Vor putea să-ți crească aripi și să devii un porumbel în cer? Voi, mici viermi împuțiți, furați jertfele de pe altar de la Mine, Iahve; făcând astfel, poți să-ți salvezi numele ruinat, ratat și să devii poporul ales al Israelului? Sunteți niște netrebnici fără rușine! Acele jertfe de pe altar Mi-au fost oferite de către oameni ca expresie a sentimentelor binevoitoare ale celor care se tem de Min. Ele sunt pentru controlul Meu și pentru folosul Meu, deci cum e posibil să Mă jefuiești de puținele turturele pe care oamenii Mi le-au oferit? Nu îți este frică să devii un Iuda? Nu te temi că pământul tău ar putea deveni un câmp de sânge? Lucru nerușinat ce ești! Crezi că turturelele oferite de oameni sunt pentru a hrăni burta ta, vierme? Ceea ce ți-am dat este ceea ce am fost mulțumit și dispus să îți dau; ceea ce nu ți-am dat este la dispoziția Mea. Tu nu poți să-Mi furi pur și simplu jertfele. Cel care lucrează sunt Eu, Iahve – Domnul creației – iar oamenii oferă jertfe datorită Mie. Crezi că aceasta este o recompensă pentru toată agitația ta? Chiar ești nerușinat! Pentru cine alergi de colo-colo? Nu pentru tine însuți? De ce-Mi furi jertfele? De ce furi bani din punga Mea de bani? Nu ești fiul lui Iuda Iscarioteanul? De jertfele aduse Mie, Iahve, trebuie să se bucure preoții. Ești preot? Îndrăznești să mănânci cu îngâmfare jertfele aduse Mie și chiar să le pui pe masă; nu valorezi nimic! Netrebnic bun de nimic! Focul Meu, focul lui Iahve, te va face scrum!

Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei

Astăzi, vă atrag atenția astfel de dragul propriei voastre supraviețuiri, pentru ca lucrarea Mea să progreseze lin, astfel încât munca Mea inaugurală de-a lungul întregului Univers să se poată efectua cât mai corespunzător și perfect, dezvăluind cuvintele, autoritatea, măreția și judecata Mea oamenilor din toate țările și națiunile. Lucrarea pe care o fac printre voi este începutul lucrării Mele în tot universul. Cu toate că acum e deja vremea zilelor de pe urmă, înțelegeți că „zilele de pe urmă" nu este decât un nume pentru o epocă; la fel ca și Epoca Legii și Epoca Harului, aceasta se referă la o epocă și indică o epocă întreagă, mai degrabă decât ultimii câțiva ani sau luni. Cu toate acestea, zilele de pe urmă sunt destul de diferite de Epoca Harului și de Epoca Legii. Lucrarea zilelor de pe urmă nu se desfășoară în Israel, ci printre ne-evrei; aceasta reprezintă cucerirea oamenilor din toate neamurile și din toate triburile din afara Israelului în fața tronului Meu, astfel încât slava Mea în tot universul să poată umple cosmosul și bolta cerească. Este pentru a putea obține glorie mai mare, ca toate creaturile de pe pământ să transmită slava Mea fiecărei națiuni, pentru totdeauna, din generație în generație, și toate creaturile din cer și de pe pământ să poată vedea toată slava pe care am dobândit-o pe pământ. Lucrarea desfășurată în zilele de pe urmă este lucrarea de cucerire. Nu este îndrumarea vieților tuturor oamenilor de pe pământ, ci încheierea pe pământ a vieții de o mie de ani de suferință nesfârșită a omenirii. Ca o consecință, lucrarea zilelor de pe urmă nu poate fi la fel ca cele câteva mii de ani de lucrare în Israel, nici nu poate fi ca cei doar câțiva ani de lucrare în Iudeea, care a continuat de-a lungul a două milenii până la a doua întrupare a lui Dumnezeu. Oamenii din zilele de pe urmă se confruntă numai cu reapariția Răscumpărătorul în trup

și primesc lucrarea personală și cuvintele lui Dumnezeu. Nu vor trece două mii de ani înainte ca zilele de pe urmă să se sfârșească; ele sunt scurte, ca în timpul în care Isus a realizat lucrarea Epocii Harului în Iudeea. Acest lucru se datorează faptului că zilele de pe urmă sunt încheierea întregii epoci. Acestea reprezintă încheierea și sfârșitul planului de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani al lui Dumnezeu și încheie călătoria de suferință a omenirii. Ele nu duc întreaga omenire într-o epocă nouă și nu permit ca viața omenirii să continue; aceasta nu ar avea nicio semnificație pentru planul Meu de gestionare (de mântuire) sau pentru existența omului. Dacă omenirea ar continua așa, atunci, mai devreme sau mai târziu, ar fi în întregime devorată de diavol, iar acele suflete care Îmi aparțin ar fi, în cele din urmă, distruse de mâinile lui. Lucrarea Mea durează doar șase mii de ani și am promis că controlul celui rău asupra întregii omeniri va dura, de asemenea, nu mai mult de șase mii de ani. Așadar, acum timpul expiră. Nici nu voi continua și nici nu voi întârzia mai mult: pe parcursul zilelor din urmă, îl voi desființa pe Satan, Îmi voi lua înapoi toată slava Mea, și voi revendica toate sufletele de pe pământ care Îmi aparțin, astfel încât aceste suflete aflate în dificultate să poată scăpa din oceanul suferinței și, astfel, va fi încheiată întreaga Mea lucrare pe pământ. Începând cu această zi, niciodată nu Mă voi mai întrupa pe pământ și niciodată Duhul Meu atotstăpânitor nu va mai lucra pe pământ. Voi face doar un singur lucru pe pământ: voi reface omenirea, o omenire care este sfântă și care este cetatea Mea credincioasă pe pământ. Dar știu că nu voi anihila întreaga lume și nici nu voi anihila întreaga omenire. Voi păstra acea treime care rămâne – treimea care Mă iubește și a fost complet cucerită de Mine, și voi face ca această treime să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ, precum au făcut sub lege israeliții, va primi vitele și oile copioase cu care o hrănesc și toate bogățiile de pe pământ. Această omenire va rămâne cu Mine pentru

totdeauna, totuși nu va fi omenirea jalnic de întinată a zilelor noastre, ci o omenire care este o adunare a tuturor celor care au fost câștigați de Mine. O asemenea omenire nu va fi coruptă, perturbată sau împresurată de Satana și va fi singura omenire care există pe pământ după ce am triumfat asupra Satanei. Este omenirea care a fost cucerită de Mine și Mi-a câștigat promisiunea. Și astfel, omenirea care a fost cucerită în zilele de pe urmă este, de asemenea, omenirea care va fi cruțată și va câștiga binecuvântările Mele veșnice. Va fi singura dovadă a triumfului Meu asupra lui Satan și singurul câștig al bătăliei mele cu Satana. Aceste prăzi de război sunt salvate de Mine de sub puterea Satanei și sunt singura cristalizare și singurul rod al planului Meu de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani. Ele provin din fiecare națiune și confesiune, din fiecare loc și țară din tot universul. Acestea sunt de rase diferite, au limbi, obiceiuri și culori ale pielii diferite și sunt răspândite în toate națiunile și confesiunile globului pământesc și chiar în fiecare colț al lumii. În cele din urmă, ei se vor uni pentru a forma o umanitate completă, o adunare de oameni care nu poate fi atinsă de forțele lui Satana. Cei din întreaga omenire care nu au fost mântuiți și cuceriți de Mine se vor scufunda tăcut în adâncurile mării și vor fi arși de flăcările Mele mistuitoare pentru toată veșnicia. Voi nimici această omenire veche și extrem de murdară, la fel cum i-am nimicit pe fiii întâi născuți și vitele Egiptului, lăsând numai israeliții care au mâncat carne de miel, au băut sânge de miel și și-au marcat pragul de sus al ușilor cu sânge de miel. Nu sunt oamenii care au fost cuceriți de Mine și aparțin familiei Mele și oamenii care, de asemenea, mănâncă din carnea Mea, a Mielului, și beau din sângele Meu, al Mielului, și au fost răscumpărați de Mine și Mi se închină? Nu sunt astfel de oameni întotdeauna însoțiți de slava Mea? Cei care sunt fără carnea Mea, a Mielului, nu s-au scufundat deja în tăcere în adâncurile mării? Astăzi ei Mi se opun și astăzi cuvintele Mele sunt la fel ca

cele rostite de Iahve fiilor și nepoților lui Israel. Cu toate acestea, duritatea din adâncul inimilor voastre face ca mânia Mea să se acumuleze, aducând mai multă suferință peste trupul vostru, mai multă judecată asupra păcatelor voastre și mai multă furie asupra nedreptăților voastre. Cine ar putea fi cruțat în ziua mâniei Mele, când vă purtați astfel cu Mine? Nelegiuirea cui ar putea scăpa ochilor Mei mustrători? Păcatele cui ar putea eluda mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Sfidarea cui ar putea scăpa de judecata Mea, a Celui Atotputernic? Eu, Iahve, așa vă vorbesc vouă, descendenților familiei ne-evreilor, iar cuvintele pe care vi le spun depășesc toate cuvântările Epocii Legii și Epocii Harului și, cu toate acestea, sunteți mai împietriți decât toți oamenii din Egipt. Nu păstrați mânia Mea când Îmi fac lucrarea întru odihnă? Cum ați putea scăpa nevătămați după ziua Mea, a Celui Atotputernic?

Am lucrat și vorbit în acest fel printre voi, am consumat atât de multă energie și efort, totuși, când ați ascultat vreodată ceea ce vă spun limpede Eu? Unde Mi v-ați închinat Mie, Celui Atotputernic? De ce Mă tratați astfel? De ce tot ceea ce spuneți și faceți provoacă mânia Mea? De ce vă sunt inimile atât de împietrite? V-am făcut vreodată rău? De ce nu faceți nimic altceva decât să Mă întristați și să Mă neliniștiți? Așteptați ziua mâniei Mele, a lui Iahve, să vină peste voi? Așteptați ca Eu să trimit mânia pricinuită de răzvrătirea voastră? Nu tot ceea ce fac este pentru voi? Cu toate acestea, M-ați tratat mereu pe Mine, Iahve, astfel: furând sacrificiile Mele, luând ofrandele de la altarul Meu acasă, în vizuina lupului, pentru a hrăni puii și puii puilor; oamenii se luptă unul împotriva celuilalt, înfruntându-se unul cu altul cu priviri furioase și cu săbii și sulițe, aruncând cuvintele Mele, ale Celui Atotputernic, în latrină, pentru a deveni la fel de murdare precum excrementele. Unde vă este integritatea? Umanitatea voastră a devenit o nebunie! Inimile voastre s-au împietrit de multă vreme.

Nu știți că momentul în care ziua mâniei Mele va veni va fi momentul când voi judeca răul pe care-l comiteți astăzi împotriva Mea, Cel Atotputernic? Credeți că păcălindu-Mă în felul acesta, prin aruncarea cuvintelor Mele în noroi și neurmându-le – credeți că acționând astfel, pe la spatele Meu, puteți scăpa de privirea Mea mânioasă? Nu știți că ați fost văzuți deja de ochii Mei, ai lui Iahve, când Mi-ați furat jertfele și Mi-ați râvnit posesiunile? Nu știți că, atunci când Mi-ați furat jertfele, ați făcut-o înaintea altarului unde sunt oferite jertfele? Cum ați putut să vă credeți atât de deștepți încât să Mă înșelați în felul acesta? Cum s-ar putea îndepărta mânia Mea de păcatele voastre îngrozitoare? Cum ar putea furia Mea să treacă peste faptele voastre rele? Răul pe care-l comiteți astăzi nu deschide o cale de ieșire pentru voi, ci păstrează o mustrare pentru mâine; provoacă mustrarea Mea, a Celui Atotputernic, față de voi. Cum ar putea faptele voastre rele și cuvintele voastre rele să scape de mustrarea mea? Cum ar putea rugăciunile voastre să ajungă la urechile Mele? Cum aș putea deschide o cale de ieșire pentru nelegiuirea voastră? Cum aș putea să lepăd faptele voastre rele care se răzvrătesc împotriva Mea? Cum aș putea să nu vă tai limbile care sunt la fel de veninoase ca ale șarpelui? Nu apelați la Mine de dragul dreptății voastre, dar stocați în schimb mânia Mea ca urmare a nedreptății voastre. Cum v-aș putea ierta? În ochii Mei, ai Celui Atotputernic, cuvintele și acțiunile voastre sunt murdare. Ochii Mei, ai Celui Atotputernic, văd nelegiuirea voastră ca pe o mustrare neîncetată. Cum ar putea să se îndepărteze de la voi mustrarea și judecata Mea dreaptă? Pentru că voi Îmi faceți asta, făcându-Mă trist și mânios, cum v-aș putea lăsa să-Mi scăpați din mâini și să vă îndepărtați de ziua în care Eu, Iahve, vă voi mustra și blestema? Nu știți că toate cuvintele și vorbele voastre rele au ajuns deja la urechile Mele? Nu știți că nelegiuirea voastră a spurcat deja haina Mea sfântă a neprihănirii? Nu știți că răzvrătirea voastră a provocat

deja mânia Mea vehementă? Nu știți că M-ați lăsat de mult să fierb și Mi-ați încercat mult timp răbdarea? Nu știți că deja Mi-ați rănit trupul, transformându-l în cârpe? Am îndurat până acum, astfel încât Îmi eliberez mânia fără a mai fi tolerant față de voi. Nu știți că faptele voastre rele au ajuns deja la ochii Mei și că strigătele Mele au ajuns deja la urechile Tatălui Meu? Cum ar putea El să vă lase să Mă tratați astfel pe Mine? Oare există vreo parte din lucrarea pe care o fac care să nu fie de dragul vostru? Cu toate acestea, care dintre voi a devenit mai iubitor față de lucrarea Mea, a lui Iahve? Pot fi necredincios voinței Tatălui Meu pentru că sunt slab, și din cauza durerii pe care am suferit-o? Nu înțelegeți inima Mea? Eu vă vorbesc așa cum a făcut-o Iahve; oare nu am consacrat atât de multe pentru voi? Chiar dacă sunt dispus să suport toate aceste suferințe de dragul lucrării Tatălui Meu, cum ați putea fi eliberați de mustrarea pe care o aduc asupra voastră ca urmare a suferinței Mele? Nu v-ați bucurat destul de mult de Mine? Astăzi, v-am fost dăruit de către Tatăl Meu; nu știți că vă bucurați de mult mai multe decât de cuvintele Mele pline de farmec? Nu știți că viața Mea a fost schimbată pentru viața voastră și pentru lucrurile de care vă bucurați? Nu știți că Tatăl Meu a folosit viața Mea ca să se lupte cu Satana, și că, de asemenea, v-a acordat-o, făcându-vă să primiți însutit, și permițându-vă să evitați atât de multe ispite? Nu știți că numai prin lucrarea Mea ați fost scutiți de multe ispite și de multe mustrări înspăimântătoare? Nu știți că numai datorită Mie, Tatăl Meu vă permite să vă bucurați deocamdată? Cum ați putea să rămâneți atât de duri și de neînduplecați astăzi, de parcă vi s-ar fi împietrit inimile? Cum ar putea răul pe care îl comiteți astăzi să scape de ziua mâniei care va urma plecării Mele de pe pământ? Cum aș putea permite celor care sunt atât de duri și de neînduplecați să scape de mânia lui Iahve?

Amintiți-vă de trecut: când privirea Mea a fost supărată și vocea Mea neînduplecată față de voi? Când am despicat firul în patru cu voi? Când v-am mustrat neîntemeiat? Când v-am mustrat în față? Nu este de dragul lucrării Mele că apelez la Tatăl Meu să vă ferească de orice ispită? De ce Mă tratați astfel? Mi-am folosit Eu vreodată autoritatea pentru a vă culca trupul la pământ? De ce Mă răsplătiți astfel? După ce ați fost calzi și reci față de Mine, nu sunteți nici calzi și nici reci, și apoi încercați să Mă flatați și ascundeți lucruri de Mine, și gurile voastre sunt pline de scuipatul nedreptților. Credeți că limbile voastre pot înșela Duhul Meu? Credeți că limbile voastre pot scăpa de mânia Mea? Credeți că limbile voastre pot să emită judecăți asupra faptelor Mele, ale lui Iahve, oricum doresc ele? Sunt Eu Dumnezeul asupra Căruia omul emite judecăți? Aș putea să-i permit unui mic vierme să Mă blasfemieze astfel? Cum aș putea să așez astfel de fii ai răzvrătirii în binecuvântările Mele veșnice? Cuvintele și acțiunile voastre demult v-au expus și v-au condamnat. Când am întins cerurile și am creat toate lucrurile, nu am permis niciunei ființe create să participe așa cum a dorit ea, cu atât mai puțin nu am permis niciunui lucru să perturbe lucrarea Mea și gestionarea Mea, oricât și-ar fi dorit. Nu am tolerat niciun om sau obiect; cum i-aș putea cruța pe cei care sunt cruzi și inumani față de Mine? Cum i-aș putea ierta pe cei care se răzvrătesc împotriva cuvintelor Mele? Cum i-aș putea cruța pe cei care nu se supun Mie? Destinul omului nu este în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aș putea să îți consider sfântă nedreptatea și răzvrătirea ta? Cum ar putea păcatele tale să-Mi pângărească sfințenia Mea? Eu nu sunt pângărit de necurăția celor nedrepți, nici nu Mă bucur de jertfele celor nedrepți. Dacă ai fi loial față de Mine, Iahve, ai putea să iei asupra ta jertfele la altarul Meu? Poți să-ți folosești limba veninoasă pentru a blasfemia numele Meu sfânt? Să-Mi poți trăda cuvintele în acest fel? Poți trata slava Mea și numele Meu sfânt ca un

instrument cu care să-l slujești pe Satana, cel rău? Viața Mea este oferită pentru bucuria celor sfinți. Cum aș putea să îți permit să te joci cum vrei tu cu viața Mea și să o utilizezi ca un instrument de conflict între voi? Cum puteți fi atât de împietriți la inimă, și atât de departe de calea binelui, în felul în care vă purtați cu Mine? Nu știți că am scris deja faptele voastre rele în aceste cuvinte ale vieții? Cum ați putea să scăpați de ziua mâniei când voi mustra Egiptul? Cum v-aș putea permite să vă împotriviți Mie și să vă răzvrătiți împotriva Mea în acest fel, în mod repetat? Vă spun clar, când vine ziua, mustrarea voastră va fi mai insuportabilă decât cea a Egiptului! Cum puteți scăpa de ziua mâniei Mele? Vă spun cu adevărat: răbdarea Mea a fost pregătită pentru faptele voastre rele și există pentru mustrarea voastră din acea zi. Nu sunteți voi cei care vor suferi o judecată aprigă odată ce am ajuns la sfârșitul răbdării Mele? Nu sunt toate lucrurile în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aș putea să vă permit astfel să vă răzvrătiți împotriva Mea, dincolo de ceruri? Viețile voastre vor fi foarte grele pentru că L-ați întâlnit pe Mesia, despre Care s-a spus că va veni, dar Care nu a venit niciodată. Nu sunteți dușmanii Lui? Isus a fost prieten cu voi, totuși voi sunteți dușmanii lui Mesia. Nu știți că, deși sunteți prieteni cu Isus, faptele voastre rele au umplut vasele celor care sunt detestabili? Deși sunteți foarte apropiați de Iahve, nu știți că cuvintele voastre au ajuns la urechile lui Iahve și au provocat mânia Lui? Cum ar putea El să fie aproape de tine și cum ar putea să nu-ți ardă vasele care sunt pline de fapte rele? Cum ar putea El să nu fie vrăjmașul tău?

Mântuitorul S-a întors deja pe un „nor alb”

De câteva mii de ani, omenirea a năzuit să poată fi martora sosirii Mântuitorului. Omenirea a năzuit să-L vadă pe Isus Mântuitorul pe un nor alb în timp ce coboară, în persoană, printre cei care au tânjit după El și L-au așteptat de mii de ani. Omenirea și-a dorit și ca Mântuitorul să Se reîntoarcă și să fie reunit cu poporul; adică și-a dorit ca Isus Mântuitorul să Se întoarcă la oamenii de care El a fost despărțit de mii de ani și să facă din nou lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o în rândul iudeilor, să fie milostiv și iubitor față de oameni, să ierte păcatele oamenilor, să îndure păcatelor oamenilor și chiar să îndure toate fărădelegile și să izbăvească omenirea de păcate. Ei năzuiesc ca Isus Mântuitorul să fie la fel ca înainte – un Mântuitor care este iubitor, blând și venerabil, care nu este niciodată mânios pe oameni și care nu le face niciodată reproșuri oamenilor, dar care iartă și îndură toate păcatele omenirii, și chiar va muri pe cruce pentru omenire încă o dată, ca înainte. De la plecarea lui Isus, discipolii care L-au urmat și toți sfinții care au fost izbăviți în numele Său, L-au jelit și L-au așteptat cu disperare. Toți cei care au fost mântuiți de harul lui Isus Hristos în Epoca Harului au tânjit după acea zi triumfătoare din zilele de pe urmă, când Isus Mântuitorul Se pogoară pe un nor alb și apare înaintea tuturor oamenilor. Bineînțeles, aceasta este și dorința colectivă a tuturor celor care acceptă astăzi numele de Isus Mântuitorul. În tot universul, toți aceia care au auzit de izbăvirea lui Isus Mântuitorul și-au dorit cu disperare ca Isus Hristos să apară subit, pentru a împlini cuvintele lui Isus pe când Se afla pe pământ: „Voi sosi așa cum am plecat”. Omenirea crede că, după crucificare și înviere, Isus S-a întors în ceruri pe un nor alb ca să-Și ocupe locul la dreapta Celui Prea Înalt. În mod similar, Isus va coborî din nou pe un nor alb (norul acesta se referă la norul pe care a călătorit Isus când S-a întors în

cer), printre cei care au tânjit cu disperare după El de mii de ani și El va avea înfățișarea și hainele iudeilor. După înfățișarea înaintea omenirii, El le va da mâncare și va face ca apa vie să se reverse spre ei și va trăi printre oameni, plin de har și iubire, însuflețit și adevărat. Toate acestea sunt noțiuni pe care le cred oamenii. Totuși, Isus Mântuitorul nu a făcut asta; El a făcut opusul a ceea ce și-a imaginat omenirea. Nu a sosit printre cei care I-au dorit întoarcerea și nu li S-a înfățișat tuturor oamenilor călătorind pe un nor alb. El a sosit deja, dar omenirea nu Îl cunoaște și rămâne neștiutoare în privința Lui. Omenirea nu face decât să Îl aștepte la întâmplare, fără să știe că El a coborât deja pe un „nor alb" (norul care este Spiritul Lui, cuvântul Lui, toată firea Sa și tot ceea ce este El) și că acum Se află în mijlocul unui grup de biruitori pe care îl va crea în zilele de pe urmă. Omenirea nu știe asta: deși sfântul Mântuitor Isus este plin de afecțiune și iubire față de oameni, cum ar putea El să lucreze în acele „temple" locuite de spirite impure și murdărie? Cu toate că omenirea I-a așteptat sosirea, cum ar putea El să apară în fața celor care mănâncă din carnea nedrepților și beau sângele nedrepților, poartă hainele nedrepților, care cred în El, dar nu Îl cunosc și care Îl supun la suplicii în mod constant? Omenirea știe doar că Isus Mântuitorul este plin de iubire și milă și că este jertfa de păcat plină de răscumpărare. Totuși, omenirea nu știe că El este și Însuși Dumnezeu, care debordează de dreptate, măreție, mânie și judecată și care are autoritate și este plin de demnitate. Și astfel, chiar dacă omenirea își dorește cu nerăbdare și tânjește după reîntoarcerea Răscumpărătorului, și chiar dacă rugăciunile omenirii mișcă „Raiul", Isus Mântuitorul nu Se arată celor care cred în El, dar care nu Îl cunosc.

„Iahve" este numele pe care l-am luat în timpul lucrării Mele în Israel și înseamnă Dumnezeul israeliților (poporul ales al lui Dumnezeu), căruia poate să Îi fie milă de oameni, să îi blesteme pe oameni și să le ghideze

viața; înseamnă Dumnezeu care posedă o mare putere și este plin de înțelepciune. „Isus” este Emanuel, care înseamnă jertfa de păcat plină de iubire și de compasiune și care îi răscumpără pe oameni. El a făcut lucrarea Epocii Harului și El reprezintă Epoca Harului și poate să reprezinte doar o parte a lucrării planului de gestionare. Cu alte cuvinte, numai Iahve este Dumnezeul poporului ales al Israelului, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul lui Moise și Dumnezeul întregului popor al Israelului. Și astfel, în epoca actuală, toți israeliții, pe lângă poporul evreu, se închină lui Iahve. Ei săvârșesc sacrificii pentru El pe altar și Îl slujesc în temple purtând haine de preoți. Ceea ce speră ei este ca Iahve să apară din nou. Doar Isus este Răscumpărătorul omenirii și jertfa care a răscumpărat omenirea din păcat. Adică, numele de Isus a venit din Epoca Harului și a ajuns să existe datorită lucrării de răscumpărare din Epoca Harului. Numele de Isus a luat naștere ca să le permită oamenilor din Epoca Harului să se nască din nou și să fie mântuiți și este un nume special pentru răscumpărarea întregii omeniri. Așadar, numele Isus reprezintă lucrarea de răscumpărare și înseamnă Epoca Harului. Numele Iahve este unul special pentru poporul lui Israel, care a trăit conform legii. În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă. „Iahve” reprezintă Epoca Legii și este unul de onoare pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel. „Isus” reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului. Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare de 6000 de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un

sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu

sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

Dacă Mântuitorul ar sosi în zilele de pe urmă și dacă I s-ar spune tot Isus și S-ar naște din nou în Iudeea și Și-ar face lucrarea acolo, atunci aceasta ar dovedi că am creat doar poporul lui Israel și că am răscumpărat doar poporul lui Israel și că nu am nimic de-a face cu neevreii. Nu Mi-ar contrazice aceasta cuvintele că „Eu sunt Domnul care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile”? Am părăsit Iudeea și Îmi fac lucrarea printre neevrei pentru că nu sunt doar Dumnezeul poporului lui Israel, ci Dumnezeul tuturor ființelor create. Apar printre neevrei în zilele de pe urmă pentru că nu sunt doar Iahve, Dumnezeul poporului lui Israel, ci, mai mult, Eu sunt Creatorul tuturor aleșilor Mei printre neevrei. Nu am creat doar Israelul, Egiptul și Libanul, ci și toate popoarele neevreiești de dincolo de Israel. Datorită acestui fapt, Eu sunt Domnul tuturor ființelor create. Am folosit Israelul doar ca punct de pornire pentru lucrarea Mea, am folosit Iudeea și Galileea ca fortărețe ale lucrării Mele de răscumpărare și acum folosesc o națiune a neamurilor ca bază de unde voi aduce sfârșitul întregii epoci. Am desăvârșit două etape ale lucrării în Israel (aceste două etape ale lucrării fiind Epoca Legii și Epoca Harului) și am dus la bun sfârșit alte

două etape ale lucrării (Epoca Harului și Epoca Împărăției) pe pământurile de dincolo de Israel. Printre popoarele neevreiești, voi face lucrarea de cucerire și astfel voi încheia epoca. Dacă omenirea Îmi spune mereu Isus Hristos, dar nu știe că am început o nouă epocă în zilele de pe urmă și că am demarat o nouă lucrare, și dacă omenirea continuă să aștepte obsesiv sosirea lui Isus Mântuitorul, atunci îi voi numi pe acești oameni aceia care nu cred în Mine; ei sunt oameni care nu Mă cunosc și credința lor în Mine este falsă. Ar putea astfel de oameni să fie martorii sosirii lui Isus Mântuitorul din ceruri? Ceea ce așteaptă ei nu este sosirea Mea, ci sosirea Regelui iudeilor. Ei nu își doresc ca Eu să anihilez lumea aceasta veche și imorală ci, în schimb, își doresc cea de-a doua întoarcere a lui Isus, după care vor fi răscumpărați. Ei așteaptă cu nerăbdare ca Isus să mai răscumpere o dată toată omenirea de pe acest pământ profanat și nedrept. Cum pot astfel de oameni să devină cei care Îmi desăvârșesc lucrarea în zilele de pe urmă? Dorințele omenirii sunt incapabile de a-Mi înfăptui năzuințele sau de a-Mi desăvârși lucrarea, deoarece omenirea doar admiră sau prețuiește lucrarea pe care am făcut-o înainte și nu știe că Eu sunt Dumnezeu Însuși care este mereu nou și niciodată vechi. Omenirea știe doar că Eu sunt Iahve și Isus, și nu bănuiește că Eu sunt Cel din zilele de pe urmă care va aduce sfârșitul omenirii. Tot ceea ce dorește și cunoaște omenirea izvorăște din propriile noțiuni, și este doar ceea ce poate vedea cu proprii ochi. Nu este în concordanță cu lucrarea pe care o fac Eu, ci în lipsă de armonie cu aceasta. Dacă lucrarea Mea ar fi condusă după ideile oamenilor, atunci când s-ar sfârși? Când s-ar odihni omenirea? Și cum aș putea Eu să intru în cea de-a șaptea zi, Sabatul? Eu lucrez conform planului și scopului Meu – și nu conform intențiilor omenirii.

Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului

Toți oamenii trebuie să înțeleagă țelurile lucrării Mele pe pământ, și anume ceea ce Îmi doresc în cele din urmă să câștig și nivelul la care trebuie să ajung în această lucrare înainte de a putea fi completă. Dacă, după ce au mers cu Mine până în ziua de azi, oamenii nu înțeleg ce înseamnă lucrarea Mea, atunci nu au mers ei oare în zadar cu Mine? Dacă oamenii Mă urmează, ar trebui să-Mi știe intențiile. Lucrez pe pământ de mii de ani și până în ziua de azi continuu să-Mi săvârșesc astfel lucrarea. Deși lucrarea Mea include multe proiecte, scopul acesteia rămâne neschimbat; chiar dacă sunt plin de judecată și mustrare față de om, de exemplu, ceea ce fac este tot de dragul mântuirii lui, de dragul unei mai bune răspândiri a Evangheliei și pentru extinderea lucrării Mele între toate națiunile neamurilor, odată ce omul a fost făcut complet. Așa că astăzi, într-un moment în care mulți oameni s-au cufundat de multă vreme profund în exasperare, Eu Îmi continuu încă lucrarea, continuu lucrarea pe care trebuie să o fac pentru a judeca și a mustra omul. În ciuda faptului că omul s-a săturat de ceea ce spun și că nu dorește să se preocupe de lucrarea Mea, Eu încă Îmi îndeplinesc datoria, căci scopul lucrării Mele rămâne neschimbat, iar planul Meu original nu va fi distrus. Rolul judecății Mele este de a permite omului să Mi se supună mai bine, iar rolul mustrării Mele este să permită ca schimbarea omului să fie mai eficientă. Deși ceea ce fac este de dragul gestionării Mele, nu am făcut niciodată nimic care nu a fost benefic pentru om, pentru că Îmi doresc să fac toate popoarele de dincolo de Israel la fel de supusă ca și israeliții, să le transform în ființe umane adevărate, astfel încât să pot avea un punct de sprijin în țările din afara Israelului. Aceasta este gestionarea Mea; este lucrarea pe care o realizez între neamuri.

Chiar și acum, mulți oameni încă nu înțeleg gestionarea Mea, căci nu-i interesează asemenea lucruri și le pasă numai de viitorul și destinațiile lor. Orice spun Eu, ei rămân indiferenți față de lucrarea pe care o fac Eu, concentrându-se în schimb asupra destinațiilor lor de mâine. Dacă lucrurile continuă astfel, cum poate să se extindă lucrarea Mea? Cum poate fi răspândită Evanghelia Mea în întreaga lume? Să știți că, atunci când lucrarea Mea este se va extinde, vă voi împrăștia și vă voi lovi așa cum a lovit Iahve fiecare din triburile lui Israel. Toate acestea se vor face astfel încât Evanghelia Mea să poată să se răspândească pe tot pământul, iar lucrarea Mea să se poată extinde la neamuri, pentru ca numele Meu să fie măreț printre adulți și copii deopotrivă și numele Meu cel sfânt să fie slăvit de gura oamenilor din toate semințiile și neamurile. Astfel, în această epocă din urmă, numele Meu va fi măreț printre națiunile neamurilor ca faptele Mele să poată fi văzute de neamuri și Mă vor numi Cel Atotputernic datorită faptelor Mele și pentru ca ale Mele cuvinte să se împlinească curând. Voi face cunoscut tuturor oamenilor că nu sunt numai Dumnezeul israeliților, ci și Dumnezeul tuturor națiunilor Neamurilor, chiar și al acelora pe care le-am blestemat. Voi lăsa pe toți oamenii să vadă că Eu sunt Dumnezeul întregii creații. Aceasta este lucrarea Mea cea mai mare, scopul planului Meu de lucru pentru zilele de pe urmă și singura lucrare care trebuie îndeplinită în acele zile.

Doar în zilele de pe urmă lucrarea pe care o gestionez de mii de ani este dezvăluită omului întru totul. Doar acum am dezvăluit omului întreaga taină a gestionării Mele, iar omul a aflat scopul lucrării Mele și, mai mult, a ajuns să înțeleagă toate tainele Mele. I-am spus deja omului totul despre destinația care îl privește. Am descoperit deja omului toate tainele Mele care au fost ascunse timp de peste 5900 de ani. Cine este Iahve? Cine este Mesia? Cine este Isus? Ar trebui să știți toate acestea. Lucrarea Mea se

întoarce asupra acestor nume. Ați înțeles acest lucru? Cum ar trebui să fie proclamat numele Meu cel sfânt? Cum ar trebui să se răspândească numele Meu la oricare din națiunile care M-au chemat prin oricare din numele Mele? Lucrarea Mea se extinde, iar Eu voi răspândi plinătatea acesteia tuturor națiunilor. Întrucât lucrarea Mea a fost săvârșită în voi, vă voi lovi la fel cum Iahve a lovit în Israel pe păstorii casei lui David, făcându-vă să vă răspândiți printre toate națiunile. Căci, în zilele de pe urmă, voi zdrobi toate națiunile în fărâme și voi face ca poporul lor să fie împărțit din nou. Când Mă voi întoarce din nou, națiunile vor fi fost deja răspândite de-a lungul granițelor stabilite de flăcările Mele arzătoare. În acel moment, Mă voi manifesta din nou umanității ca soarele arzător, arătându-Mă deschis în chipul Celui Sfânt pe care ei nu L-au văzut niciodată, umblând printre multitudinea de națiuni, așa cum Eu, Iahve, am umblat odată printre triburile evreiești. De atunci, voi conduce umanitatea în viața lor pe pământ. Acolo vor vedea cu siguranță gloria Mea și vor vedea cu siguranță un stâlp de nori în aer care să îi ghideze în viețile lor, pentru că Îmi voi face apariția în locuri sfinte. Omul va vedea ziua Mea de dreptate și, de asemenea, manifestarea Mea glorioasă. Acest lucru se va întâmpla când voi împărăți pe tot pământul și voi aduce pe fiii Mei mulți în slavă. Peste tot pe pământ, oamenii se vor închina și cortul Meu va fi ridicat cu hotărâre în mijlocul umanității, pe stânca lucrării pe care o îndeplinesc astăzi. De asemenea, oamenii Îmi vor sluji în templu. Voi zdrobi în bucăți și voi reface din nou altarul acoperit cu lucruri murdare și detestabile. Miei și viței nou-născuți vor fi adunați pe altarul sfânt. Voi distruge templul de astăzi și voi construi unul nou. Templul care stă acum în picioare, plin de oameni detestabili, se va prăbuși, iar cel pe care-l construiesc va fi umplut de slujitori loiali Mie. Ei se vor ridica din nou și Îmi vor sluji de dragul gloriei templului Meu. Veți vedea cu siguranță ziua în care voi fi preaslăvit, și veți vedea, de

asemenea, cu siguranță ziua în care voi distruge templul și voi zidi unul nou. De asemenea, veți vedea cu siguranță ziua venirii cortului Meu în lumea oamenilor. Așa cum voi nimici templul, astfel voi aduce cortul Meu în lumea oamenilor; tocmai în clipa în care oamenii Mă vor vedea coborând. După ce voi zdrobi toate națiunile, le voi aduna din nou, clădind de atunci templul Meu și ridicând altarul Meu, ca toți să-Mi aducă jertfe, să Mă slujească în templul Meu și să se dedice cu credință pe ei înșiși lucrării Mele printre națiunile neamurilor. Ei vor fi asemenea israeliților din ziua de azi, împodobiți în haină preoțească și cu coroană, cu gloria Mea, Iahve, în mijlocul lor, și măreția Mea plutind peste ei și rămânând cu ei. Lucrarea Mea între națiunile Neamurilor va fi realizată în același fel. Așa cum a fost lucrarea Mea în Israel, așa va fi și lucrarea Mea între națiunile Neamurilor, pentru că voi extinde lucrarea Mea în Israel și o voi răspândi printre națiunile Neamurilor.

Acum este timpul când Duhul Meu săvârșește o lucrare măreață și timpul când Îmi încep lucrarea printre națiunile neamurilor. Mai mult decât atât, este momentul în care clasific toate ființele create, punându-le pe fiecare în categoria sa, astfel încât lucrarea Mea să poată fi mai rapidă și eficientă. Și astfel, ceea ce îți cer este să îți oferi întreaga ta ființă pentru lucrarea Mea și, mai mult, să discerni în mod clar și să te asiguri de toată lucrarea pe care am făcut-o în tine și să îți pui toată puterea în lucrarea Mea, astfel încât să devină mai eficientă. Asta este ceea ce trebuie să înțelegi. Renunță la luptele dintre voi, la a căuta o cale înapoi sau la a căuta confortul trupesc, ceea ce Mi-ar întârzia lucrarea și ți-ar amâna viitorul minunat. Departe de a te proteja, acest lucru ar duce la distrugerea ta. Nu ar fi acest lucru nesăbuit din partea ta? Lucrurile de care te bucuri astăzi cu lăcomie reprezintă chiar ceea ce îți va distruge viitorul, în timp ce durerea pe care o suferi astăzi este chiar ceea ce te protejează. Trebuie să fii

conștient în mod clar de aceste lucruri, pentru a evita să cazi pradă ispitelor de care va fi greu să scapi și să eviți să intri din greșeală în ceața densă și să nu fii în stare să găsești soarele. Atunci când ceața densă se va împrăștia, te vei afla în toiul zilei mari a judecății. În acel moment, ziua Mea se va apropia de omenire. Cum vei scăpa de judecata Mea? Cum vei fi în stare să înduri căldura arzătoare a soarelui? Când dăruiesc omului abundența Mea, el nu o prețuiește în sânul lui, ci o aruncă deoparte, într-un loc în care nimeni nu o va observa. Când ziua Mea coboară asupra omului, el nu va mai putea descoperi abundența Mea și nu va găsi cuvintele amare ale adevărului pe care i l-am spus cu mult timp în urmă. El va plânge și va striga, pentru că a pierdut strălucirea luminii și a căzut în întuneric. Ceea ce vedeți astăzi este doar sabia ascuțită a gurii Mele. Nu ați văzut toiagul în mâna Mea sau flacăra cu care ard omul și de aceea sunteți încă trufași și necumpătați în prezența Mea. De aceea încă mai luptați cu Mine în casa Mea, disputând cu limba voastră omenească ceea ce am vorbit cu gura Mea. Omul nu e înfricoșat de Mine și, deși continuă să fie în vrăjmășie cu Mine chiar și astăzi, el rămâne pe deplin netemător. Aveți limba și dinții celor nedrepți în gurile voastre. Cuvintele și faptele voastre sunt asemănătoare celor ale șarpelui care a ademenit-o pe Eva să păcătuiască. Voi cereți unul de la celălalt ochi pentru ochi și dinte pentru dinte și vă luptați în prezența Mea pentru a smulge poziție, renume și profit pentru voi înșivă, totuși nu știți că Eu vă urmăresc în secret cuvintele și faptele. Înainte să veniți în prezența Mea, am răsunat în adâncul inimilor voastre. Omul dorește întotdeauna să scape de mâna Mea și să se ferească de privirea ochilor Mei, dar nu M-am îndepărtat niciodată de la cuvintele sau faptele lui. În schimb, Eu permit înadins acelor cuvinte și fapte să fie văzute de ochii Mei, ca să pot mustra nedreptatea omului și să îi judec răzvrătirea. Astfel, cuvintele și faptele secrete ale omului rămân întotdeauna înaintea scaunului Meu de

judecată, iar scaunul Meu de judecată nu a părăsit niciodată omul, căci răzvrătirea lui este prea mare. Lucrarea Mea este de a arde și de a purifica toate cuvintele și faptele omului care au fost rostite și făcute în prezența Duhului Meu. În acest fel,[a] când voi părăsi pământul, oamenii tot își vor păstra loialitatea față de Mine și Mă vor sluji în continuare așa cum fac slujitorii Mei sfinți în lucrarea Mea, permițând lucrării Mele pe pământ să continue până în ziua în care este completă.

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „În acest fel”.

Lucrarea în Epoca Legii

Lucrarea pe care Iahve a făcut-o cu israeliții a stabilit pentru omenire locul pământesc al originii lui Dumnezeu, care era și locul sacru al prezenței Sale. El Și-a limitat lucrarea la poporul lui Israel. La început, El nu a lucrat în afara Israelului, dar, în schimb, a ales oameni pe care i-a găsit potriviți pentru a-Și limita sfera lucrării. Israel este locul unde Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva, iar din pământul acelui loc, Iahve l-a făcut pe om; acest loc a devenit baza lucrării Sale pe pământ. Israeliții, care erau urmași ai lui Noe și, de asemenea, descendenți ai lui Adam, au fost temelia umană a lucrării lui Iahve pe pământ.

În acel moment, semnificația, scopul și pașii lucrării lui Iahve în Israel au fost să inițieze pe întregul pământ lucrarea Sa care, având Israelul drept centru, s-a răspândit treptat printre toate neamurile non-evreiești. Acesta este principiul conform căruia El lucrează în tot universul pentru a stabili un model și apoi pentru a-l extinde până când toate ființele din univers vor fi primit Evanghelia Lui. Primii israeliți au fost descendenții lui Noe. Acești oameni au fost înzestrați doar cu suflarea lui Iahve și au înțeles suficient încât să aibă grijă de necesitățile de bază ale vieții, dar ei n-au știut ce fel de Dumnezeu era Iahve și nici care erau intențiile Lui față de om, cu atât mai puțin cum ar trebui să se teamă de Domnul întregii creații. Cât despre existența unor reguli și legi care trebuiau respectate,[a] sau dacă exista o datorie pe care ființele create trebuiau să o îndeplinească pentru Creator, descendenții lui Adam nu știau nimic despre aceste lucruri. Tot ceea ce știau era că bărbatul trebuia să asude și să muncească pentru a-și întreține familia și că femeia trebuia să se supună soțului ei și să perpetueze rasa umană creată de Iahve. Cu alte cuvinte, un asemenea popor, căruia i s-a dat doar suflarea și viața lui Iahve, nu a știut nimic despre modul în care să respecte

legile lui Dumnezeu sau cum să-L mulțumească pe Domnul întregii creații. Ei au înțeles prea puțin. Așadar, chiar dacă nu era nimic necinstit sau înșelător în inimile lor, iar invidia ori cearta apăreau destul de rar între ei, cu toate acestea, ei nu aveau nici o cunoaștere sau înțelegere despre Iahve, Domnul întregii creații. Acești strămoși ai omului au știut numai să mănânce și să se bucure de lucrurile lui Iahve, însă fără a ști să se teamă de El; ei nu știau că Iahve era Acela căruia trebuie să I se închine în genunchi. Deci cum au putut fi numiți aceștia ființe create? Dacă așa stăteau lucrurile, oare cuvintele „Iahve este Domnul întregii creații" și „El a creat omul pentru ca omul să-L poată manifesta, să-L glorifice și să-L reprezinte" nu fuseseră rostite în zadar? Cum au putut oamenii care nu aveau inimi cu frică de Iahve să devină o mărturie a slavei Sale? Cum au putut deveni ei manifestări ale slavei Sale? Oare cuvintele lui Iahve – „Eu l-am creat pe om după chipul Meu" – n-ar fi devenit atunci o armă în mâinile Satanei, cel rău? N-ar fi devenit aceste cuvinte un semn de umilire la adresa creării omului de către Iahve? Pentru a încheia această etapă a lucrării Sale, Iahve, după ce a creat omenirea, n-a învățat-o și n-a călăuzit-o de la Adam până la Noe. De fapt, abia după ce potopul a distrus lumea, El a început să-i călăuzească în mod oficial pe israeliți, care erau urmașii lui Noe și, de asemenea, ai lui Adam. Lucrarea și cuvântările Sale din Israel au oferit îndrumare întregului popor al lui Israel care trăia pe acel pământ, arătând astfel omenirii că Iahve nu numai că a putut da omului suflare ca acesta să primească viață de la El și să devină din țărână o ființă umană creată, dar și că poate distruge omenirea, o poate blestema și Își poate folosi toiagul pentru a o conduce. De asemenea, au văzut că Iahve putea călăuzi viața omului pe pământ și putea vorbi și lucra printre oameni, în funcție de orele zilei și ale nopții. Lucrarea pe care a făcut-o a fost numai pentru ca ale Saleființe create să știe că omul a apărut din țărâna culeasă de El și, în plus,

că omul a fost făcut de El. Și nu doar acest lucru, dar prima dată Și-a făcut lucrarea în Israel pentru ca alte popoare și națiuni (care, de fapt, nu erau diferite de Israel, ci mai degrabă se trăgeau din israeliți dar erau toți descendenți ai lui Adam și ai Evei) să primească Evanghelia lui Iahve din Israel, pentru ca toate ființele create din univers să poată să se teamă de Iahve, să-L cinstească drept măreț. Dacă Iahve nu Și-ar fi început lucrarea în Israel, ci, în schimb, după crearea omenirii, ar fi lăsat-o să trăiască pe pământ o viață lipsită de griji, atunci în acest caz, datorită naturii fizice a omului (conform căreia omul nu poate cunoaște niciodată lucrurile pe care nu le poate vedea, deci nu putea ști că Iahve a creat omenirea și, cu atât mai puțin, de ce a făcut-o), omul n-ar fi aflat niciodată că Iahve a fost Cel care l-a creat sau că El este Domnul întregii creații. Dacă Iahve ar fi creat omul și l-ar fi plasat pe pământ și pur și simplu Și-ar fi scuturat praful de pe mâini și ar fi plecat, mai degrabă decât să rămână printre oameni și să-i călăuzească o vreme, atunci toată omenirea s-ar fi întors în nimicnicie; până și cerul, pământul și toată puzderia de lucruri înfăptuite de El, ca și întreaga omenire, s-ar fi întors la o stare de nimicnicie și, în plus, ar fi fost călcați în picioare de Satana. În felul acesta, dorința lui Iahve ca „pe pământ, adică în mijlocul creației Sale, El să aibă un loc unde să stea, un loc sfânt” ar fi fost spulberată. Așadar, după ce a creat omenirea, El a reușit să rămână în mijlocul ei pentru a-i călăuzi pe oameni în viețile lor și pentru a le vorbi din mijlocul ei – toate acestea pentru a-Și realiza dorința și pentru a-Și îndeplini planul. Lucrarea pe care a făcut-o în Israel a fost menită doar pentru a servi planului pe care El îl făcuse înainte de a crea toate lucrurile, de aceea, lucrarea Sa mai întâi printre israeliți și crearea tuturor lucrurilor nu s-au aflat în contradicție, ci au fost ambele destinate conducerii, lucrării și gloriei Sale și, de asemenea, adâncirii semnificației creării omenirii. El a condus viața omului pe pământ timp de două mii de ani după Noe, timp în care l-a

învățat să înțeleagă cum să se teamă de Iahve, Domnul întregii creații, cum să-și conducă viața, cum să trăiască și, mai presus de orice, cum să acționeze ca martor al lui Iahve, să I se supună și să se teamă de El, lăudându-L chiar prin muzică, așa cum făcea David și preoții săi.

Înainte de cele două milenii în care Iahve Și-a făcut lucrarea, omul nu știa nimic și aproape toată omenirea se depravase în așa măsură încât, înainte de distrugerea lumii prin potop, ajunsese la un nivel de promiscuitate și corupție care le pustiise inimile de Iahve și, chiar mai mult, de a-și dori calea Lui. Ei nu au înțeles niciodată lucrarea pe care Iahve urma să o facă; erau lipsiți de rațiune, aveau și mai puțină cunoaștere și, asemeni mașinăriilor care respirau, nu știau absolut nimic despre om, despre Dumnezeu, lume, viață și așa mai departe. Pe pământ, s-au angajat în numeroase ademeniri, asemenea șarpelui, și au spus multe lucruri ofensatoare la adresa lui Iahve, dar pentru că erau ignoranți, Iahve nu i-a mustrat și nu i-a disciplinat. Abia după potop, când Noe avea 601 ani, Iahve i S-a arătat oficial lui Noe și l-a îndrumat pe el și pe familia sa, conducând păsările și animalele care au supraviețuit potopului, împreună cu Noe și descendenții lui, până la sfârșitul Epocii Legii care, în total, a durat 2500 de ani. El Și-a făcut lucrarea în Israel și anume, lucrarea oficială, timp de 2000 de ani și apoi a lucrat simultan în Israel și în afara acestuia timp de 500 de ani, pentru un total de 2500 de ani. În această perioadă, El i-a învățat pe israeliți că, pentru a-I sluji lui Iahve, trebuie să construiască un templu, să-și pună hainele preoțești și să intre desculți în zori, ca nu cumva încălțămintea lor să pângărească templul și focul să se coboare asupra lor și să-i ardă până la moarte. Ei și-au realizat îndatoririle și s-au supus planurilor lui Iahve. S-au rugat lui Iahve în templu și, după ce au primit revelația lui Iahve, adică după ce Iahve le-a vorbit, au condus mulțimile și le-au învățat că ar trebui să se teamă de Iahve – Dumnezeul lor. Iahve le-a spus să construiască un

templu și un altar și, la timpul stabilit de El, adică de Paște, să pregătească viteii și mieii nou-născuți pe care să-i așeze pe altar ca jertfe pentru a-I sluji lui Iahve ca să-i înfrâneze astfel și să pună în inimile lor frica față de Iahve. Respectarea sau nerespectarea acestei legi a devenit măsura loialității lor față de Iahve. De asemenea, Iahve a orânduit ziua Sabatului pentru ei, a șaptea zi a creației Lui. Ziua de după Sabat a făcut-o prima zi, o zi în care ei să-L laude pe Iahve, să-I aducă jertfe și să-I cânte. În această zi, Iahve a chemat pe toți preoții să împartă sacrificiile de pe altar pentru ca poporul să mănânce și să se poată bucura de jertfele aduse lui Iahve. Și Iahve a spus că ei erau binecuvântați, că au împărțit cu El din porția lor și că erau poporul Lui ales (acesta fiind legământul lui Iahve cu israeliții). De aceea, până în ziua de astăzi, poporul lui Israel continuă să susțină că Iahve este doar Dumnezeul lor și nu al neamurilor.

În timpul Epocii Legii, Iahve i-a dat lui Moise multe porunci pe care să le transmită israeliților care l-au urmat afară din Egipt. Aceste porunci au fost date israeliților de către Iahve și nu au avut nicio legătură cu egiptenii; ele au fost menite să-i înfrâneze pe israeliți și El a folosit poruncile ca să le ceară socoteală. Fie că era vorba de observarea Sabatului, de respectul față de părinți, de închinarea la idoli și așa mai departe – acestea erau principiile după care erau judecați ca fiind păcătoși sau drepți. Printre ei, au fost unii loviți de focul lui Iahve, unii care au fost uciși cu pietre și alții care au primit binecuvântarea lui Iahve, toate acestea fiind determinate de respectarea sau nerespectarea acestor porunci. Cei care nu respectau Sabatul erau uciși cu pietre. Preoții care nu respectau Sabatul erau loviți de focul lui Iahve. Cei care nu-și respectau părinții erau, de asemenea, uciși cu pietre. Toate acestea au fost poruncite de Iahve. Iahve a stabilit poruncile și legile Sale astfel încât, călăuzindu-le viața, oamenii să-L asculte, să I se supună și să nu se răzvrătească împotriva Lui. El a folosit aceste legi pentru a menține

sub control neamul omenesc proaspăt născut și pentru a pune mai bine temelia pentru lucrarea Sa viitoare. Astfel, pe baza lucrării pe care a făcut-o Iahve, prima perioadă a fost numită Epoca Legii. Deși Iahve a făcut multe cuvântări și a lucrat mult, El a călăuzit poporul doar în sens pozitiv, învățându-i pe acești oameni ignoranți cum să fie umani, cum să trăiască, cum să înțeleagă calea lui Iahve. În cea mai mare parte, lucrarea Sa a fost menită să-i facă pe oameni să-I respecte calea și să-I urmeze legile. Lucrarea a fost făcută pe oameni corupți superficial, dar nu s-a extins până la a-i transforma sau a le influența progresul în viață. El a fost preocupat doar de folosirea legilor pentru a înfrâna și a ține poporul sub control. Pentru israeliți, în acel moment, Iahve era doar un Dumnezeu în templu, un Dumnezeu în ceruri. El era un stâlp de nor, un stâlp de foc. Tot ce le-a cerut Iahve să facă a fost să asculte ceea ce astăzi oamenii cunosc ca fiind legi și porunci ale Sale – s-ar putea spune chiar reguli – pentru că ceea ce a făcut Iahve nu era menit să-i transforme, ci să le dea mai multe lucruri pe care omul trebuia să le aibă și să-i instruiască cu gura Lui, pentru că, după ce a fost creat, omul nu avea nimic din ceea ce se cuvenea să aibă. Astfel, Iahve le-a dat oamenilor lucrurile pe care trebuiau să le dețină pentru viața lor pe pământ, făcând poporul pe care El l-a condus să-și depășească strămoșii, pe Adam și Eva, pentru că ceea ce le-a dat lor Iahve a depășit cu mult ceea ce le-a oferit lui Adam și Evei, la începuturi. Oricum, lucrarea făcută de Iahve în Israel a fost doar pentru a-i călăuzi pe oameni și pentru a-i face să-și recunoască propriul Creator. El nu i-a cucerit și nu i-a transformat, ci doar i-a călăuzit. Aceasta este pe scurt lucrarea lui Iahve în Epoca Legii. Este fundalul, povestea adevărată, esența lucrării Sale pe întregul pământ al Israelului și începutul lucrării Sale de 6000 de ani care viza ținerea omenirii în mâna călăuzitoare a lui Iahve. Din toate acestea s-au ivit încă și mai multe de făcut în planul de gestionare, pe parcursul a 6000 de ani.

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „care trebuiau respectate”.

Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării

Întregul Meu plan de gestionare, un plan ce se întinde pe o perioadă de 6000 de ani, cuprinde trei etape sau trei epoci: Epoca Legii de la începuturi, Epoca Harului (care este și Epoca Răscumpărării) și Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Lucrarea Mea în aceste trei epoci diferă în conținut în funcție de specificul fiecărei epoci, dar, în fiecare etapă, această lucrare corespunde nevoilor omului – sau, pentru a fi mai exact, este făcută în funcție de șiretlicurile pe care Satana le întrebuințează în războiul pe care-l port cu el. Scopul lucrării Mele este de a-l înfrânge pe Satana, pentru ca înțelepciunea și atotputernicia Mea să se manifeste, de a demasca toate șiretlicurile Satanei și, în acest mod, de a mântui întreaga rasă umană care trăiește sub puterea Satanei. Este de a-Mi arăta înțelepciunea și atotputernicia și de a dezvălui urâțenia insuportabilă a Satanei; și mai mult, este de a le permite ființelor create să facă diferența dintre bine și rău, să știe că Eu sunt Suveranul tuturor lucrurilor, să vadă limpede că Satana este dușmanul umanității, un degenerat, cel rău, și să-și dea seama, cu o certitudine absolută, de diferența dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, sfințenie și ticăloșie și ce este măreț și ce este josnic. În acest fel, umanitatea ignorantă va putea să fie martoră pentru Mine că nu sunt Eu Cel care corupe umanitatea și că doar Eu – Creatorul – pot să mântuiesc umanitatea, să-i ofer omului lucruri de care poate să se bucure; și vor ajunge să știe că Eu sunt Suveranul tuturor lucrurilor, iar Satana este doar una dintre făpturile pe care le-am creat și care mai apoi M-a trădat. Planul Meu de gestionare de 6000 de ani este împărțit în trei etape, iar Eu lucrez astfel pentru a obține efectul de a le permite ființelor create să-Mi fie martore, să-Mi înțeleagă intențiile și să știe că Eu sunt adevărul. Astfel, în

timpul lucrării timpurii din planul Meu de gestionare de 6000 de ani, am înfăptuit lucrarea legii, care a fost lucrarea prin care Iahve a condus poporul. A doua etapă a inițiat lucrarea din Epoca Harului în satele din Iudeea. Isus reprezintă toată lucrarea din Epoca Harului; El a fost întrupat și răstignit și, de asemenea, a inaugurat Epoca Harului. El a fost răstignit pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare, pentru a sfârși Epoca Legii și a începe Epoca Harului și, astfel, El a fost numit „Comandantul Suprem", „Jertfa de păcat" și „Răscumpărătorul". Prin urmare, lucrarea lui Isus a fost diferită în conținut față de lucrarea lui Iahve, deși erau în principiu aceleași. Iahve a început Epoca Legii, întemeind fundamentul – punctul de origine – pentru lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și emițând legile și poruncile. Acestea sunt cele două părți de lucrare pe care El le-a săvârșit și care reprezintă Epoca Legii. Lucrarea făcută de Isus în Epoca Harului nu a fost aceea de a emite legi, ci de a le îndeplini, anunțând astfel Epoca Harului și încheind Epoca Legii, care a durat două mii de ani. El a fost deschizătorul de drumuri, ce a venit pentru a începe Epoca Harului, totuși, partea principală a lucrării Sale este răscumpărarea. Și astfel, lucrarea Sa a avut două părți: inaugurarea unei noi epoci și finalizarea lucrării de răscumpărare prin răstignirea Sa, după care a plecat. De atunci înainte, Epoca Legii s-a încheiat și a început Epoca Harului.

Lucrarea pe care a făcut-o Isus a fost pe potriva nevoilor omului din acele vremuri. Sarcina Lui a fost aceea de a răscumpăra omenirea, de a-i ierta păcatele, astfel că firea Lui a fost întru totul una de umilință, răbdare, iubire, evlavie, îngăduință, milă și bunătate iubitoare. El le-a adus oamenilor har și binecuvântări din abundență și le-a oferit acestora toate lucrurile de care puteau să se bucure spre desfătarea lor: pacea și fericirea, răbdarea și iubirea Lui, mila și bunătatea Lui iubitoare. În acele zile, tot ceea ce oamenii întâlneau era o abundență de lucruri de care să se bucure:

inimile lor erau împăcate și netulburate, sufletele lor erau mângâiate și ei Îl aveau alături pe Isus Mântuitorul. Faptul că puteau obține aceste lucruri era urmarea vremurilor în care trăiau. În Epoca Harului, omul fusese deja corupt de Satana și, prin urmare, pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri, era nevoie o abundență de har, de îngăduință nemărginită și răbdare și, mai mult decât atât, de o jertfă suficientă pentru a ispăși păcatele omenirii, astfel încât să aibă efect. Ceea ce a văzut omenirea în Epoca Harului n-a fost altceva decât jertfa Mea pentru ispășirea păcatelor oamenilor, adică pe Isus. Tot ce au știut ei era că Dumnezeu putea fi iertător și îngăduitor și tot ceea ce au văzut a fost mila și bunătatea iubitoare a lui Isus. Aceasta s-a datorat în întregime faptului că s-au născut în Epoca Harului. Și așa se face că, înainte să poată fi răscumpărați, ei au trebuit să se bucure de multele și feluritele haruri pe care Isus le-a pogorât asupra lor, ca să le fie de folos. Astfel, ei au putut fi iertați de păcatele lor mulțumită desfătării cu har și au avut, de asemenea, șansa să fie răscumpărați, bucurându-se de îngăduința și răbdarea lui Isus. Doar prin îngăduința și răbdarea lui Isus au câștigat dreptul să fie iertați și să se bucure de harul abundent pogorât de Isus. Așa cum a spus Isus: „Am venit să-i răscumpăr nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, să le permit păcătoșilor să fie iertați de păcatele lor”. Dacă Isus S-ar fi întrupat cu firea de a judeca, de a blestema și de a nu tolera ofensele oamenilor, atunci omul n-ar fi avut niciodată șansa să fie răscumpărat și ar fi rămas veșnic păcătos. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, planul de gestionare de 6000 de ani s-ar fi întrerupt în Epoca Legii, iar Epoca Legii s-ar fi prelungit cu alți 6000 de ani. Păcatele omului doar s-ar fi înmulțit și ar fi devenit mai grave, iar crearea omenirii și-ar fi pierdut rostul. Oamenii doar ar fi fost capabili să-L slujească pe Iahve sub domnia legii, dar păcatele lor le-ar fi depășit pe cele ale primilor oameni creați. Cu cât Isus a iubit mai mult omenirea, iertându-i

păcatele și pogorând asupra ei suficientă milă și bunătate iubitoare, cu atât mai mult a fost îndreptățită omenirea să fie mântuită de Isus, să fie numită mieii rătăciți pe care Isus i-a răscumpărat cu un preț mare. Satana nu a putut să se amestece în această lucrare, întrucât Isus Și-a tratat discipolii așa cum o mamă iubitoare își îngrijește pruncul la piept. El nu S-a supărat pe ei și nici nu i-a disprețuit, ci a fost plin de alinare; El niciodată nu Și-a pierdut cumpătul în mijlocul lor, ci a avut răbdare cu păcatele lor și a trecut cu vederea neroziile și ignoranța lor, până în punctul de a spune: „Iartă-i pe ceilalți de 70 de ori câte șapte". Astfel că inima Lui a transformat inima celorlalți și numai așa au primit oamenii iertarea păcatelor lor prin răbdarea Lui.

Deși Isus în întruparea Sa a fost întru totul lipsit de sentimente trupești, El întotdeauna Și-a alinat discipolii, i-a aprovizionat, i-a ajutat și i-a susținut. Totuși, indiferent cât a lucrat sau indiferent cât a suferit, El niciodată nu a cerut prea mult de la oameni, ci a fost mereu răbdător și iertător cu păcatele lor, astfel că oamenii din Epoca Harului Îi spuneau afectuos „Isus Mântuitorul Cel adorat". Pentru oamenii din acea epocă – pentru toți oamenii – milostenia și bunătatea iubitoare au fost ceea ce a avut și ce a fost Isus. El niciodată nu Și-a amintit fărădelegile oamenilor, iar comportamentul Lui față de ei nu s-a bazat nicicând pe fărădelegile lor. Pentru că aceea a fost o epocă diferită, El le-a oferit adesea oamenilor mâncare din belșug, ca ei să se poată sătura. El Și-a tratat toți discipolii cu har, vindecând bolnavii, alungând demonii și înviind pe cei morți. Pentru ca oamenii să poată să creadă în El și să vadă că toate cele înfăptuite de El au fost făcute cu toată convingerea și sinceritatea, El a mers până într-acolo încât a adus la viață un cadavru în putrefacție, arătându-le că, în mâinile Sale, chiar și morții puteau fi înviați. În acest fel, El a îndurat în tăcere și Și-a făcut lucrarea de răscumpărare în mijlocul lor. Chiar înainte de a fi

răstignit pe cruce, Isus luase deja asupra Lui păcatele omenirii și devenise o jertfă de păcat pentru omenire. Chiar înainte de a fi crucificat, El deschisese deja calea crucii pentru a răscumpăra omenirea. În cele din urmă, El a fost bătut în cuie pe cruce, sacrificându-Se pentru cruce, și a pogorât asupra omenirii toată compasiunea, bunătatea iubitoare și sfințenia Lui. Față de omenire, El a fost mereu tolerant, niciodată răzbunător, și i-a iertat păcatele, îndemnând-o să se căiască și a învățat-o să aibă răbdare, îngăduință și iubire, să-I calce pe urme și să se sacrifice pe sine pentru cruce. Iubirea Lui pentru frați și surori a depășit iubirea Lui pentru Maria. Lucrarea pe care El a făcut-o a avut ca principiu vindecarea bolnavilor și alungarea demonilor, toate pentru răscumpărarea Lui. Indiferent unde a mers, i-a tratat cu har pe toți cei care L-au urmat. I-a făcut bogați pe cei săraci, pe cei ologi să umble, pe cei orbi să vadă și pe cei surzi să audă. Chiar i-a invitat pe cei mai umili, pe cei nevoiași și pe păcătoși să stea la aceeași masă cu El, niciodată ferindu-Se de ei, ci fiind întotdeauna răbdător și spunând chiar: „Atunci când un păstor își pierde o oaie dintr-o sută, el le va lăsa în urmă pe cele 99 și o va căuta pe cea pierdută și, când o va găsi, se va bucura foarte tare”. El Și-a iubit discipolii așa cum o oaie își iubește mieii. Deși erau nesăbuiți, ignoranți și păcătoși în ochii Lui și, mai mult, erau cei mai umili membri ai societății, El i-a considerat pe acești păcătoși – persoane pe care ceilalți le disprețuiau – ca fiind lumina ochilor Lui. De vreme ce i-a favorizat, El Și-a dat viața pentru ei, ca mielul oferit drept ofrandă pe altar. A mers printre ei ca și cum ar fi fost slujitorul lor, lăsându-i să profite de El, să-L schingiuiască, supunându-Se lor necondiționat. Pentru discipolii Lui, El a fost Isus Mântuitorul Cel adorat, dar fariseilor, care dădeau lecții de morală de pe un piedestal înalt, El nu le-a arătat milă și bunătate iubitoare, ci dezgust și resentimente. El nu a lucrat mult în mijlocul fariseilor, doar le predica și-i dojenea ocazional; El nu a umblat printre ei făcând lucrarea de

răscumpărare, nici nu a făcut semne și minuni. El Și-a dăruit întreaga compasiune și bunătate iubitoare discipolilor Săi, îndurând de dragul acestor păcătoși până la sfârșit, când a fost țintuit în cuie pe cruce și suferind toate umilințele până când a răscumpărat întru totul întreaga omenire. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale.

Fără răscumpărarea lui Isus, omenirea ar fi trăit în păcat pentru totdeauna și ar fi devenit odraslele păcatului, urmașii demonilor. Apucând pe această cale, întregul pământ ar fi devenit locul în care sălășluiește Satana, un loc pentru reședința sa. Dar pentru lucrarea de răscumpărare a fost nevoie ca omenirii să i se arate compasiune și bunătate iubitoare; doar prin aceste mijloace a putut omenirea să primească iertarea și, în final, să câștige dreptul de a fi făcută completă și pe deplin câștigată de Dumnezeu. Fără această etapă a lucrării, planul de gestionare de 6000 de ani nu ar fi putut să continue. Dacă Isus nu ar fi fost crucificat, dacă doar ar fi vindecat bolnavii și ar fi alungat demonii, atunci oamenii nu ar fi putut fi întru totul iertați de păcatele lor. În cei trei ani și jumătate pe care Isus i-a petrecut făcându-Și lucrarea pe pământ, El a finalizat doar jumătate din lucrarea Sa de răscumpărare; apoi, fiind răstignit și devenind asemănarea trupului păcătos, fiind cedat celui rău, El a desăvârșit lucrarea crucificării și a călăuzit destinul omenirii. Doar după ce a fost predat în mâinile Satanei a răscumpărat El omenirea. Timp de 33 de ani și jumătate, El a suferit pe pământ, fiind ridiculizat, hulit și abandonat, chiar până în punctul în care nu a avut un loc unde să-Și așeze capul, să Se odihnească; apoi a fost răstignit, cu întreaga Sa ființă – un trup sfânt și inocent – bătută în cuie pe cruce. El a fost supus la tot felul de suferințe. Cei care aveau puterea și-au bătut joc de El și L-au biciuit, iar soldații chiar L-au scuipat în față; cu toate astea, El a rămas tăcut și a îndurat până la sfârșit, supunându-Se necondiționat până la moarte, după care a răscumpărat întreaga omenire. Doar atunci I s-a permis

să Se odihnească. Lucrarea pe care a făcut-o Isus reprezintă doar Epoca Harului; nu reprezintă Epoca Legii și nici nu este un înlocuitor pentru lucrarea din zilele de pe urmă. Aceasta este esența lucrării lui Isus în Epoca Harului, a doua epocă pe care a traversat-o omenirea – Epoca Răscumpărării.

Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi

Întreaga lucrare săvârșită de-a lungul celor șase mii de ani s-a schimbat treptat, odată cu începutul și sfârșitul diferitelor epoci. Schimbările în această lucrare s-au bazat pe situația generală a lumii și pe tendințele de dezvoltare ale umanității în ansamblu; lucrarea de gestionare doar s-a schimbat treptat, în mod corespunzător. Nu totul a fost planificat de la începutul creației. Înainte ca lumea să fie creată sau chiar foarte curând după aceea, Iahve nu planificase încă prima etapă a lucrării, cea a legii; a doua etapă a lucrării, cea a harului; sau a treia etapă a lucrării, cea a cuceririi, în care avea să înceapă cu câțiva dintre urmașii lui Moab, și, prin asta, să cucerească întregul univers. După ce a creat lumea, nu a mai rostit aceste cuvinte și nici după Moab nu le-a mai rostit; într-adevăr, înainte de Lot, nu le-a mai grăit niciodată. Toată lucrarea lui Dumnezeu se face spontan. Acesta este exact modul în care s-a dezvoltat întreaga Lui lucrare de gestionare de șase mii de ani; în niciun caz nu scrisese un astfel de plan, în forma vreunui „Grafic concis pentru dezvoltarea umanității", înainte de a crea lumea. În lucrarea lui Dumnezeu, El exprimă direct ceea ce este; El nu-Și chinuie creierul pentru a formula un plan. Desigur, destui profeți au rostit multe profeții, dar tot nu se poate spune că lucrarea lui Dumnezeu a fost întotdeauna una precis planificată; acele profeții au fost făcute în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu din acea vreme. Toate lucrările pe care le săvârșește El sunt mai aproape de actualitate. El Își îndeplinește lucrarea în concordanță cu evoluția fiecărei epoci și pe baza modului în care se schimbă lucrurile. Pentru El, săvârșirea lucrării este asemănătoare cu alegerea potrivită a medicamentelor în cazul unei boli; El observă și-Și continuă lucrarea conform observațiilor Sale. În fiecare etapă a lucrării

Sale, Dumnezeu este capabil să-Și exprime înțelepciunea și puterea; El Își dezvăluie înțelepciunea bogată și autoritatea în conformitate cu lucrarea unei epoci anume și permite tuturor oamenilor aduși de El înapoi în timpul acelei epoci să-I vadă întreaga fire. El asigură nevoile oamenilor potrivit lucrării care trebuie săvârșită în fiecare epocă, făcând lucrarea pe care ar trebui să o facă. El le oferă oamenilor ceea ce au nevoie, în funcție de măsura în care i-a corupt Satana. E ca și cum, atunci când Iahve i-a creat inițial pe Adam și pe Eva, a făcut acest lucru pentru a le permite să-L manifeste pe Dumnezeu pe pământ și astfel încât să poată fi martori pentru Dumnezeu în mijlocul creației. Totuși, Eva a păcătuit după ce a fost ispitită de șarpe, iar Adam a făcut același lucru; în grădină, amândoi au mâncat fructul din pomul cunoașterii binelui și răului. Astfel, Iahve a avut de îndeplinit o lucrare suplimentară asupra lor. Văzându-le goliciunea, le-a acoperit trupurile cu haine făcute din piei de animale. După aceea, El i-a spus lui Adam: „Pentru că ai ascultat de soția ta și ai mâncat din pomul din care-ți poruncisem să nu mănânci, blestemat este pământul din cauza ta; […] până când te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”. Femeii, El i-a spus: „Îți voi mări mult durerile nașterii; în durere vei naște copii. Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine”. De atunci, El i-a alungat din Grădina Edenului și i-a făcut să trăiască în afara acesteia, așa cum omul modern trăiește acum pe pământ. Când Dumnezeu l-a creat pe om la început, nu a plănuit să-l lase pe om să fie ispitit de șarpe după ce l-a creat și apoi să-i blesteme pe om și pe șarpe. De fapt, nu a avut un astfel de plan; pur și simplu modul în care s-au desfășurat lucrurile I-au dat de făcut o nouă lucrare în mijlocul creației Lui. După ce Iahve a făcut această lucrare cu Adam și Eva pe pământ, omenirea a continuat să se dezvolte timp de mai multe mii de ani, până când „Iahve a văzut că răutatea oamenilor era mare

pe pământ și că toate gândurile și dorințele din inimile lor erau îndreptate neîncetat numai spre rău. Și s-a căit Iahve pentru că îl făcuse pe om pe pământ și s-a întristat în inima Lui. […] Însă Noe a aflat har dinaintea lui Iahve". În acel moment, Iahve avea mai multe lucrări noi de făcut, pentru că omenirea pe care o crease devenise prea păcătoasă după ce a fost ispitită de șarpe. Având în vedere aceste circumstanțe, din rândul întregii omeniri, Iahve a ales familia lui Noe ca să o cruțe și apoi Și-a îndeplinit lucrarea de distrugere a lumii cu un potop. Omenirea a continuat să se dezvolte în această manieră până în această zi, devenind din ce în ce mai coruptă, și când va veni momentul ca dezvoltarea umanității să-și atingă culmea, acela va fi și sfârșitul omenirii. De la începutul și până la sfârșitul lumii, adevărul lăuntric al lucrării Lui a fost și va fi întotdeauna în acest fel. Tot așa vor fi și oamenii clasificați după tipul lor; nici nu se pune problema ca fiecare persoană să fie predestinată de la început să aparțină unei anumite categorii; mai degrabă, fiecare este clasificat treptat numai după ce a trecut printr-un proces de dezvoltare. În cele din urmă, oricine nu va putea fi pe deplin mântuit va fi înapoiat „strămoșilor" săi. Niciuna dintre lucrările lui Dumnezeu în rândul omenirii nu fusese deja pregătită la crearea lumii; mai degrabă, dezvoltarea lucrurilor I-a permis lui Dumnezeu să-Și realizeze treptat lucrarea în rândul omenirii și într-un mod mai realist și practic. De exemplu, Iahve Dumnezeu nu a creat șarpele pentru a ispiti femeia; nu acela a fost planul Său specific, nici nu a fost un lucru pe care El l-a predestinat în mod intenționat. Se poate spune că a fost o întâmplare neașteptată. Așadar, din acest motiv i-a alungat Iahve pe Adam și Eva din Grădina Edenului și a jurat să nu mai creeze niciodată oameni. Totuși, oamenii descoperă înțelepciunea lui Dumnezeu numai pe această temelie. Este cum am spus mai devreme: „Îmi exercit înțelepciunea pe baza comploturilor Satanei". Oricât de coruptă devine umanitatea sau o ispitește șarpele, Iahve încă are

înțelepciunea Lui; prin urmare, S-a implicat într-o lucrare nouă încă de când a creat lumea și niciunul dintre pașii acestei lucrări nu s-a repetat vreodată. Satana și-a pus mereu planurile în mișcare; umanitatea a fost constant coruptă de Satana, iar Iahve Dumnezeu Și-a săvârșit neîncetat lucrarea înțeleaptă. De când a fost creată lumea, El nu a eșuat niciodată și nici nu a încetat vreodată să lucreze. După ce oamenii au fost corupți de Satana, El a continuat să lucreze printre ei pentru a-l învinge pe acesta, dușmanul care era sursa stricăciunii lor. Această bătălie s-a dat de la început și va continua până la sfârșitul lumii. Făcând toate aceste lucruri, Iahve Dumnezeu nu numai că a permis oamenilor, care au fost corupți de Satana, să primească marea Lui mântuire, dar le-a permis și să vadă înțelepciunea, atotputernicia și autoritatea Lui. Și mai mult, în cele din urmă, îi va lăsa să-I vadă firea dreaptă – pedepsindu-i pe cei răi și răsplătindu-i pe cei buni. El S-a luptat cu Satana chiar până în această zi și nu a fost niciodată învins. Aceasta pentru că El este un Dumnezeu înțelept, iar El Își exercită înțelepciunea pe baza comploturilor Satanei. Astfel, Dumnezeu nu numai că face tot ce este în cer să se supună autorității Sale, dar, de asemenea, face tot ce este pe pământ să se odihnească sub scaunul picioarelor Sale și, nu în ultimul rând, El îi face pe cei răi, care invadează și hărțuiesc omenirea, să cadă sub mustrarea Lui. Rezultatele întregii lucrării sunt determinate ca urmare a înțelepciunii Sale. El nu Și-a dezvăluit niciodată înțelepciunea înainte de existența omenirii, pentru că nu avea dușmani în cer, pe pământ sau oriunde în întregul univers, și nu au existat forțe întunecate care să invadeze nimic în mijlocul naturii. După ce arhanghelul L-a trădat, El a creat omenirea pe pământ și din cauza omenirii Și-a început în mod oficial războiul milenar cu arhanghelul Satana – un război care se aprinde tot mai mult cu fiecare etapă care urmează. Atotputernicia și înțelepciunea Lui sunt prezente în fiecare dintre aceste etape. Numai atunci toate din cer și de pe pământ au văzut

înțelepciunea lui Dumnezeu, atotputernicia și, în special, realitatea lui Dumnezeu. Încă Își mai desfășoară lucrarea în același mod practic și astăzi; în plus, pe măsură ce Își îndeplinește lucrarea, Își dezvăluie și înțelepciunea și toată atotputernicia. El vă permite să vedeți adevărul lăuntric al fiecărei etape a lucrării și, mai mult, să vedeți o explicație definitivă a realității lui Dumnezeu.

În ceea ce privește trădarea lui Isus de către Iuda, unii oameni se întreabă: nu a fost aceasta prestabilită înainte de crearea lumii? De fapt, Duhul Sfânt a plănuit asta pe baza realității vremii. Pur și simplu s-a întâmplat să existe cineva cu numele de Iuda, care întotdeauna fura din fonduri, așa că această persoană a fost aleasă pentru a juca acest rol și a face un serviciu în acest fel. Acesta a fost un adevărat exemplu de utilizare a resurselor locale. Isus nu știa acest lucru la început; El a aflat doar mai târziu, după ce Iuda a fost dat în vileag. Dacă altcineva ar fi fost în stare să joace acest rol, atunci acea persoană ar fi făcut-o în locul lui Iuda. Ceea ce a fost predestinat a fost, de fapt, ceva ce Duhul Sfânt a făcut în acel moment. Lucrarea Duhului Sfânt se face întotdeauna spontan; El poate să-Și planifice și să-Și săvârșească lucrarea oricând. De ce spun întotdeauna că lucrarea Duhului Sfânt este realistă și că este mereu nouă, niciodată veche și întotdeauna cea mai de actualitate? Lucrarea Lui nu fusese deja planificată când lumea a fost creată; acest lucru nu este deloc ceea ce s-a întâmplat! Fiecare pas al lucrării își are efectul corespunzător pentru timpul său și nu se tulbură unul pe altul. În majoritatea timpului, planurile pe care s-ar putea să le ai în mintea ta nu se potrivesc, pur și simplu, cu cea mai recentă lucrare a Duhului Sfânt. Lucrarea Lui nu este la fel de simplă precum crede omul, nici nu este atât de complexă precum își imaginează omul – constă în aprovizionarea oamenilor în orice moment și în orice loc, în funcție de nevoile lor din acel moment. Nimeni nu este mai lămurit în privința esenței

oamenilor ca El și, tocmai din acest motiv, nimic nu poate să se potrivească la fel de bine nevoilor realiste ale oamenilor ca lucrarea Lui. De aceea, dintr-o perspectivă umană, lucrarea Sa pare să fi fost planificată cu câteva milenii în avans. Cum El lucrează printre voi acum, lucrând și vorbind în timp ce urmărește stările în care vă aflați, El știe exact ce să spună în cazul fiecărei stări, rostind cuvinte care sunt exact ce au oamenii nevoie. Luați primul pas al lucrării Sale: vremea mustrării. După aceea, Dumnezeu Și-a dirijat lucrarea în funcție de ce au manifestat oamenii, de răzvrătirea lor, de stările pozitive care au emanat din ei și de cele negative, precum și în funcție de limita inferioară la care oamenii au putut să coboare când acele stări negative au atins un anumit nivel; și El a pus stăpânire pe aceste lucruri, pentru a obține un rezultat mult mai bun cu lucrarea Lui. Cu alte cuvinte, săvârșește lucrarea de sprijinire printre oameni, în baza stării lor actuale dintr-un anumit moment; El duce la bun sfârșit fiecare pas al lucrării Sale în funcție de stările reale ale oamenilor. Toate ființele create sunt în mâinile Sale; cum ar putea El să nu-i cunoască? Dumnezeu efectuează următorul pas al lucrării care ar trebui făcută, oricând și oriunde, în concordanță cu stările oamenilor. În niciun caz această lucrare nu a fost planificată cu mii de ani în urmă; aceasta este o noțiune umană! El lucrează pe măsură ce observă efectele lucrării Sale și lucrarea Lui se adâncește și se dezvoltă continuu; după ce observă rezultatele lucrării Sale, El implementează de fiecare dată următoarea etapă a lucrării Sale. El folosește multe lucruri pentru trecerea treptată și pentru a-Și face noua lucrare vizibilă oamenilor de-a lungul timpului. Acest mod de a lucra poate să asigure nevoile oamenilor, pentru că Dumnezeu cunoaște prea bine oamenii. Acesta este modul în care El Își îndeplinește lucrarea din ceruri. De asemenea, Dumnezeul întrupat Își săvârșește lucrarea în același mod, făcând aranjamente și lucrând în mijlocul oamenilor în funcție de

împrejurările actuale. Niciuna dintre lucrările Sale nu a fost rânduită înainte ca lumea să fie creată, și nici nu a fost planificată meticulos în prealabil. La două mii de ani de la crearea lumii, Iahve a văzut că omenirea a devenit atât de coruptă, încât a folosit gura profetului Isaia pentru a prevesti că, după încheierea Epocii Legii, Iahve avea să-Și ducă la îndeplinire lucrarea de răscumpărare a omenirii în Epoca Harului. Acesta a fost planul lui Iahve, desigur, dar și acest plan a fost făcut în funcție de circumstanțele pe care El le observa atunci; cu siguranță nu S-a gândit la el imediat ce l-a creat pe Adam. Isaia doar a dat glas unei profeții, dar Iahve nu făcuse pregătiri anticipate pentru această lucrare în timpul Epocii Legii; mai degrabă, El a inițiat-o la începutul Epocii Harului, când mesagerul a apărut în visul lui Iosif ca să-l lumineze, transmițându-i că Dumnezeu urma să devină trup și doar atunci avea să înceapă lucrarea Sa de întrupare. Dumnezeu nu Și-a pregătit, așa cum își imaginează oamenii, lucrarea de întrupare imediat după ce a creat lumea; aceasta a fost decisă numai pe baza gradului de dezvoltare a omenirii și a statutului războiului Său împotriva Satanei.

Când Dumnezeu devine trup, Duhul Lui coboară asupra unui om; cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu îmbracă un trup fizic. El vine să-Și facă lucrarea pe pământ, nu să aducă împreună cu El anumite etape limitate; lucrarea Lui este absolut nelimitată. Lucrarea pe care Duhul Sfânt o face în trup este încă determinată de rezultatele lucrării Sale, și El folosește asemenea lucruri pentru a determina durata de timp pentru care El va lucra cât este în trup. Duhul Sfânt dezvăluie în mod direct fiecare pas al lucrării Sale, examinând lucrarea Lui în timp ce merge mai departe; această lucrare nu este atât de supranaturală încât să depășească limitele imaginației umane. Aceasta este ca lucrarea lui Iahve de creare a cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor; El a planificat și a lucrat simultan. A despărțit lumina de întuneric și au apărut dimineața și seara – aceasta a durat o zi. În a doua zi,

a creat cerul, iar aceasta a durat tot o zi; apoi a creat pământul, mările și toate ființele care le-au populat, fapt pentru care a avut nevoie de o altă zi. Aceasta a continuat până în a șasea zi, când Dumnezeu a creat omul și l-a lăsat să gestioneze toate lucrurile de pe pământ. Apoi, în a șaptea zi, când El a terminat de creat toate lucrurile, S-a odihnit. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a desemnat-o drept zi sfântă. El a decis să stabilească această zi sfântă doar după ce a creat toate lucrurile, nu înainte de a le crea. Și această lucrare a fost efectuată în mod spontan; înainte de a crea toate lucrurile, El nu hotărâse să creeze lumea în șase zile și să Se odihnească, apoi, în a șaptea; așa ceva nu e deloc în conformitate cu faptele. Nu glăsuise un asemenea lucru și nici nu îl planificase. În niciun caz nu spusese că facerea tuturor lucrurilor avea să se încheie în a șasea zi și că urma să Se odihnească în a șaptea; mai degrabă, El a creat în funcție de ce I s-a părut bine pe atunci. Când a terminat de creat totul, era deja a șasea zi. Dacă ar fi fost a cincea zi când a terminat de creat totul, ar fi desemnat, prin urmare, a șasea zi ca zi sfântă. Totuși, El a terminat într-adevăr de creat totul în a șasea zi și, astfel, a șaptea zi a devenit o zi sfântă, care a fost transmisă până în această zi. Prin urmare, lucrarea Sa actuală se desfășoară în aceeași manieră. El vorbește și asigură nevoile voastre, în conformitate cu situațiile voastre. Adică, Duhul vorbește și lucrează în funcție de circumstanțele oamenilor; El veghează asupra tuturor și lucrează în orice moment și în orice loc. Ceea ce fac, spun, așez și revărs peste voi este, fără excepție, ceea ce aveți nevoie. Așadar, niciuna dintre lucrările Mele nu este separată de realitate; totul este practic, deoarece știți cu toții că „Duhul lui Dumnezeu păzește totul”. Dacă totul ar fi fost hotărât înainte de vreme, nu ar fi fost gata stabilit? Tu crezi că Dumnezeu a făcut planuri pentru șase milenii întregi și apoi a predestinat umanitatea să fie răzvrătită, recalcitrantă, necinstită și înșelătoare, și să aibă stricăciunea trupului, o fire satanică,

pofta ochilor și îngăduințe personale. Nimic din toate acestea nu a fost predestinat de către Dumnezeu, ci, mai degrabă, totul s-a întâmplat ca urmare a stricăciunii Satanei. Unii ar putea spune: „Satana nu era, de asemenea, sub controlul lui Dumnezeu? Dumnezeu a predestinat că Satana va strica omul în această manieră și, după aceea, Dumnezeu Și-a săvârșit lucrarea printre oameni". L-ar predestina într-adevăr Dumnezeu pe Satana să corupă omenirea? Dumnezeu este prea dornic să permită omenirii să trăiască normal, deci oare chiar ar perturba El viețile oamenilor? Dacă ar fi astfel, înfrângerea Satanei și mântuirea umanității nu ar fi un efort inutil? Cum ar fi putut fi predestinată răzvrătirea omenirii? Asta s-a întâmplat din cauza perturbării Satanei, deci cum ar fi putut fi predestinată de Dumnezeu? Satana de sub controlul lui Dumnezeu pe care vi-l imaginați este foarte diferit de Satana de sub controlul lui Dumnezeu, despre care vorbesc Eu. După declarațiile voastre, potrivit cărora „Dumnezeu este atotputernic și Satana este în mâinile Sale", Satana nu L-ar putea trăda niciodată. Nu ați spus voi că Dumnezeu este atotputernic? Cunoștințele voastre sunt prea abstracte și în afara realității; omul nu poate pricepe niciodată gândurile lui Dumnezeu, nici nu poate să-I înțeleagă vreodată înțelepciunea! Dumnezeu este atotputernic; acest lucru nu este un neadevăr. Arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu i-a dat, inițial, o parte din autoritate. Bineînțeles, acesta a fost un eveniment neașteptat, exact ca momentul în care Eva a cedat ispitei șarpelui. Cu toate acestea, indiferent cum își duce Satana trădarea la bun sfârșit, tot nu este atotputernic precum Dumnezeu. După cum ați spus, Satana nu este preaputernic; indiferent ce face, autoritatea lui Dumnezeu îl va învinge întotdeauna. Acesta este adevăratul sens al enunțului: „Dumnezeu este atotputernic și Satana este în mâinile Sale". De aceea, războiul cu Satana trebuie să fie dus pas cu pas. Mai mult, Dumnezeu Își planifică lucrarea ca răspuns la șiretlicurile Satanei – adică,

aduce omenirii mântuirea și Își dezvăluie atotputernicia și înțelepciunea într-un mod potrivit epocii. De asemenea, lucrarea zilelor de pe urmă nu a fost predestinată mai devreme, înainte de Epoca Harului; predestinările nu se fac într-o manieră atât de ordonată, ca aceasta: în primul rând, să schimbe firea externă a omului; în al doilea rând, să-l supună pe om mustrării și încercărilor Sale; în al treilea rând, să facă omul să treacă prin încercarea morții; în al patrulea rând, să-l facă pe om să experimenteze vremea iubirii față de Dumnezeu și să exprime hotărârea unei ființe create; în al cincilea rând, să permită omului să vadă intențiile lui Dumnezeu și să Îl cunoască pe deplin; și, în cele din urmă, să-l facă pe om complet! El nu a planificat toate aceste lucruri în timpul Epocii Harului; mai degrabă, a început să le planifice în epoca actuală. Satana lucrează, la fel și Dumnezeu. Satana își exprimă firea coruptă, în timp ce Dumnezeu vorbește direct și dezvăluie anumite lucruri esențiale. Aceasta este lucrarea făcută astăzi și acesta e același principiu de lucru care a fost folosit cu mult timp în urmă, după crearea lumii.

Mai întâi, Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva și a creat și un șarpe. Dintre toate lucrurile, șarpele acesta era cel mai otrăvitor; corpul său conținea venin, pe care Satana l-a folosit pentru a profita. Șarpele a fost cel care a ispitit-o pe Eva să păcătuiască. Adam a păcătuit după ce a făcut-o Eva, iar cei doi au fost apoi capabili să distingă între bine și rău. Dacă Iahve ar fi știut că șarpele o va ispiti pe Eva și că Eva îl va ispiti pe Adam, atunci de ce i-a pus pe toți într-o grădină? Dacă El ar fi putut să prezică aceste lucruri, atunci de ce a creat un șarpe și l-a pus în Grădina Edenului? De ce în Grădina Edenului se afla fructul pomului cunoașterii binelui și răului? Își dorise El ca ei să mănânce fructul? Când a venit Iahve, nici Adam, nici Eva nu au îndrăznit a-L privi în față, și numai atunci Iahve a știut că mâncaseră rodul pomului cunoașterii binelui și răului și căzuseră pradă șiretlicului

șarpelui. În cele din urmă, El l-a blestemat pe șarpe și, de asemenea, i-a blestemat pe Adam și pe Eva. Când cei doi au mâncat din rodul pomului, Iahve nu era nicicum conștient că ei făceau asta. Omenirea a devenit coruptă până în punctul de a fi ticăloasă și promiscuă din punct de vedere sexual, ajungând chiar până într-acolo încât lucrurile pe care le adăpostea în inimile sa erau toate rele și incorecte; totul era murdărie. Prin urmare, Iahve a regretat crearea omenirii. După aceea, El Și-a desfășurat lucrarea de distrugere a lumii cu un potop, căruia Noe și fiii lui i-au supraviețuit. Unele lucruri nu sunt atât de avansate și supranaturale precum și le-ar putea imagina oamenii. Unii întreabă: „Din moment ce Dumnezeu știa că arhanghelul Îl va trăda, de ce l-a creat?” Acestea sunt faptele: înainte ca pământul să existe, arhanghelul era cel mai mare dintre îngerii cerului. El avea autoritate asupra tuturor îngerilor din ceruri; aceasta a fost competența pe care i-o acordase Dumnezeu. Cu excepția lui Dumnezeu, era cel mai mare dintre îngerii cerului. Mai târziu, după ce Dumnezeu a creat omenirea, pe pământ, arhanghelul a îndeplinit o trădare și mai mare față de Dumnezeu. Spun că L-a trădat pe Dumnezeu pentru că a vrut să gestioneze omenirea și să depășească autoritatea lui Dumnezeu. Arhanghelul a ispitit-o pe Eva în păcat; și a făcut-o pentru că voia să-și stabilească împărăția pe pământ și să-i determine pe oameni să-L trădeze pe Dumnezeu și, în schimb, să-l asculte pe el. Arhanghelul a văzut că erau atât de multe lucruri care îl puteau asculta – îngerii puteau, la fel ca și oamenii de pe pământ. Păsările și fiarele, copacii, pădurile, munții, râurile și toate lucrurile de pe pământ erau în grija oamenilor – adică a lui Adam și a Evei – în timp ce Adam și Eva ascultau de arhanghel. Prin urmare, arhanghelul și-a dorit să depășească autoritatea lui Dumnezeu și să-L trădeze pe Dumnezeu. După aceea, a determinat mulți îngeri să-L trădeze pe Dumnezeu, care, mai târziu, au devenit diverse duhuri necurate. Dezvoltarea umanității până în zilele

noastre nu a fost cauzată de corupția arhanghelului? Oamenii sunt așa cum sunt astăzi deoarece arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu și a corupt omenirea. Această lucrare pas-cu-pas nu este nici pe departe la fel de abstractă și simplă precum și-ar putea imagina lumea. Satana și-a dus trădarea la bun sfârșit cu un motiv, dar oamenii nu pot înțelege un fapt atât de simplu. De ce Dumnezeu, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile, l-a creat și pe Satana? De vreme ce Dumnezeu îl disprețuiește atât de mult pe Satana și Satana este dușmanul Său, de ce l-a creat pe Satana? Prin crearea Satanei, nu a creat El un dușman? Dumnezeu nu a creat, de fapt, un dușman; mai degrabă, El a creat un înger, iar mai târziu acel înger L-a trădat. Statutul său devenise atât de înalt, încât voia să-L trădeze pe Dumnezeu. S-ar putea spune că aceasta a fost o coincidență, dar a fost și un lucru cu un caracter inevitabil. Este similar cu modul în care o persoană va muri, în mod inevitabil, după ce s-a maturizat până într-un anumit punct; lucrurile pur și simplu au evoluat până la acea etapă. Unii nesăbuiți absurzi spun: „Din moment ce Satana este dușmanul Tău, de ce l-ai creat? Nu știai că arhanghelul Te va trăda? Nu poți vedea din eternitate în eternitate? Nu cunoșteai natura arhanghelului? Din moment ce știai clar că Te va trăda, de ce l-ai făcut arhanghel? Nu doar că Te-a trădat, dar a și condus atât de mulți alți îngeri și a coborât în lumea muritorilor pentru a corupe omenirea, însă, până în această zi, Tu tot nu ai reușit să-Ți finalizezi planul de gestionare de 6000 de ani”. Sunt corecte aceste cuvinte? Când gândești în acest fel, oare nu-ți creezi mai multe probleme decât este necesar? Alții spun: „Dacă Satana nu ar fi corupt omenirea până în prezent, Dumnezeu nu ar fi adus omenirii mântuirea în acest fel. Ca atare, înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu ar fi fost invizibile; unde s-ar fi dezvăluit înțelepciunea Sa? Așadar, Dumnezeu a creat o rasă umană pentru Satana astfel încât, în viitor, să poată să-Și dezvăluie atotputernicia – altfel, cum ar putea descoperi omul

înțelepciunea lui Dumnezeu? Dacă omul nu s-ar împotrivi și nu s-ar răzvrăti față de El, nu ar fi necesar ca faptele Sale să fie dezvăluite. Dacă toate ființele create I s-ar închina și I s-ar supune, Dumnezeu nu ar mai avea nimic de făcut". Acest lucru este și mai departe de realitate, pentru că nu există nimic murdar în legătură cu Dumnezeu, deci El nu poate crea murdărie. El Își dezvăluie faptele acum numai pentru a-Și înfrânge inamicul, pentru a mântui oamenii pe care i-a creat și pentru a-i învinge pe demoni și pe Satana, care Îl urăsc, Îl trădează și se împotrivesc lui Dumnezeu și care erau sub stăpânirea Lui și Îi aparțineau chiar de la început. Dumnezeu vrea să învingă acești demoni și, făcând asta, să Își dezvăluie atotputernicia tuturor lucrurilor. Omenirea și tot ce este pe pământ se află acum sub puterea Satanei și sub puterea celor răi. Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie faptele către toate lucrurile, astfel încât oamenii să-L poată cunoaște și, astfel, să-l înfrângă pe Satana și să-Și supună pe deplin vrăjmașii. Toată această lucrare se realizează prin dezvăluirea faptelor Sale. Toate ființele create sunt sub puterea Satanei și, astfel, Dumnezeu dorește să le dezvăluie atotputernicia Lui, învingându-l astfel pe Satana. Dacă nu ar exista Satana, nu ar fi nevoie să-Și dezvăluie faptele. Dacă nu ar fi fost perturbarea Satanei, Dumnezeu ar fi creat omenirea și ar fi condus-o să trăiască în Grădina Edenului. De ce, înainte de trădarea Satanei, Dumnezeu nu Și-a dezvăluit niciodată toate faptele îngerilor sau arhanghelului? Dacă, la început, toți îngerii și arhanghelul L-ar fi cunoscut pe Dumnezeu și I s-ar fi supus, atunci Dumnezeu nu ar fi săvârșit acele acte lipsite de sens. Din cauza existenței Satanei și a demonilor, și oamenii I s-au împotrivit Lui și sunt plini până la refuz cu o fire rebelă. Prin urmare, Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie faptele. Pentru că Își dorește să facă război cu Satana, trebuie să-Și folosească autoritatea și toate faptele; în felul acesta, lucrarea de mântuire pe care o face în rândul omenirii le va permite oamenilor să-I vadă

înțelepciunea și atotputernicia. Lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este semnificativă și nu seamănă în niciun fel cu aceea la care se referă unii oameni când spun: „Nu este lucrarea pe care o faci contradictorie? Nu este această succesiune de lucrări doar un exercițiu pentru a-Ți provoca perturbări? L-ai creat pe Satana și apoi l-ai lăsat să Te trădeze și să Ți se împotrivească. Ai creat oamenii și i-ai predat apoi Satanei, permițând ca Adam și Eva să fie ispitiți. De vreme ce Tu ai făcut toate aceste lucruri în mod intenționat de ce mai detești omenirea? De ce-l detești pe Satana? Nu sunt toate aceste lucruri făcute de Tine? Ce ai de urât?" Destul de mulți oameni absurzi spun asemenea lucruri. Ei își doresc să-L iubească pe Dumnezeu, dar, în sinea lor, se plâng de Dumnezeu. Ce contradicție! Nu înțelegi adevărul, ai prea multe gânduri supranaturale și chiar pretinzi că Dumnezeu a făcut o greșeală – cât de absurd ești! Tu ești cel care se joacă cu adevărul; nu se pune problema ca Dumnezeu să fi făcut o greșeală! Unii oameni chiar se plâng iar și iar: „Tu ai fost creatorul Satanei și Cel care l-a aruncat pe Satana printre oameni și i-ai predat lui. Odată ce oamenii au avut o fire satanică, nu i-ai iertat; dimpotrivă, i-ai urât într-o anumită măsură. La început i-ai iubit într-o anumită măsură, dar acum îi detești. Tu ești Cel care a detestat omenirea și, totuși, cel care a iubit-o. Ce, mai exact, se petrece aici? Nu este aceasta o contradicție?" Indiferent de modul în care priviți lucrurile, aceasta este ceea ce s-a întâmplat în ceruri; acesta a fost modul în care arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu și omenirea a fost coruptă, și așa au continuat oamenii până astăzi. Indiferent cum o exprimați, aceasta este întreaga poveste. Totuși, trebuie să înțelegeți că singurul scop din spatele lucrării pe care Dumnezeu o face astăzi este să vă mântuiască și să-l învingă pe Satana.

Deoarece îngerii erau deosebit de fragili și nu aveau abilități despre care să vorbească, au devenit aroganți de îndată ce li s-a acordat autoritate.

Lucrul acesta era valabil mai ales pentru arhanghel, al cărui statut era mai înalt decât cel al oricărui alt înger. Un rege printre îngeri, a condus milioane dintre ei, iar sub Iahve, autoritatea sa a depășit-o pe cea a oricărui alt înger. A vrut să facă și una și alta, și să-i conducă pe îngeri printre oameni, pentru a controlalumea. Dumnezeu a spus că El e Cel responsabil de univers, însă arhanghelul a pretins că el avea în grijă universul – ulterior, arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu. Dumnezeu a creat o altă lume în cer, iar arhanghelul și-a dorit să controleze această lume și să coboare și în tărâmul muritorilor. Putea Dumnezeu să-i permită să facă asta? Astfel, El l-a lovit pe arhanghel și l-a aruncat în văzduh. De când a corupt oamenii, Dumnezeu S-a războit cu arhanghelul pentru a-i mântui; El a folosit aceste șase milenii pentru a-l învinge. Concepția voastră despre un Dumnezeu atotputernic este incompatibilă cu lucrarea pe care Dumnezeu o îndeplinește în prezent; nu este deloc practică și este o erezie! De fapt, abia după trădarea arhanghelului, l-a declarat Dumnezeu dușmanul Lui. Doar din cauza trădării sale a călcat arhanghelul în picioare omenirea după ce a ajuns pe tărâmul muritorilor și din acest motiv umanitatea s-a dezvoltat până în acest punct. După ce s-a întâmplat asta, Dumnezeu i-a jurat Satanei: „Te voi înfrânge și voi aduce mântuirea oamenilor pe care i-am creat”. Plin de îndoieli la început, Satana I-a răspuns: „Sincer, ce îmi poți face? Chiar poți să mă arunci în văzduh? Poți să mă învingi cu adevărat?” După ce Dumnezeu l-a aruncat în văzduh, El nu i-a mai acordat atenție arhanghelului și, mai apoi, a început să mântuiască omenirea și să-Și îndeplinească propria lucrare, în ciuda tulburărilor continue ale Satanei. Satana era în stare să facă una și alta, dar totul era datorită puterilor pe care Dumnezeu i le dăduse în prealabil; le-a luat cu el în văzduh și le-a păstrat până în ziua de azi. Când l-a aruncat pe arhanghel în văzduh, Dumnezeu nu i-a retras autoritatea și, astfel, Satana a continuat să corupă omenirea. Dumnezeu, pe de altă parte, a

început să mântuiască omenirea, pe care Satana a corupt-o la puțin timp după ce a fost creată. Dumnezeu nu Și-a dezvăluit faptele când era în ceruri; totuși, înainte de a crea pământul, a permis oamenilor din lumea pe care El a creat-o în cer să Îi vadă faptele, îndrumându-i, astfel, pe acei oameni deasupra cerului. El le-a dat înțelepciune și inteligență și i-a condus pe acei oameni să trăiască în acea lume. Firește, niciunul dintre voi nu a auzit de asta înainte. Mai târziu, după ce Dumnezeu a creat oamenii, arhanghelul a început să-i corupă; pe pământ, întreaga omenire a picat pradă haosului. Numai în acel moment a început Dumnezeu războiul împotriva Satanei și numai în acel moment au început oamenii să-I vadă faptele. La început, asemenea acțiuni au fost ascunse de omenire. După ce Satana a fost aruncat în văzduh, el și-a făcut lucrurile sale, iar Dumnezeu a continuat să-Și facă lucrarea, războindu-Se mereu cu Satana, chiar până în zilele de pe urmă. Acum este momentul în care Satana ar trebui distrus. La început, Dumnezeu i-a dat autoritate, iar mai târziu El l-a aruncat în văzduh, dar acesta a rămas sfidător. Mai târziu, a corupt omenirea pe pământ, dar Dumnezeu era acolo, gestionând omenirea. Dumnezeu Se folosește de gestionarea oamenilor pentru a-l învinge pe Satana. Prin coruperea oamenilor, Satana le aduce soarta de sfârșit și perturbă lucrarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, lucrarea lui Dumnezeu este mântuirea omenirii. Care pas din lucrarea lui Dumnezeu nu este menit să mântuiască omenirea? Care pas nu este menit să curețe oamenii și să-i determine să se poarte drept și să trăiască imaginea celor care pot fi iubiți? Satana, totuși, nu face asta. El corupe omenirea; își desfășoară continuu activitatea de corupere a omenirii în tot universul. Desigur, și Dumnezeu Își face propria lucrare, fără să acorde atenție Satanei. Indiferent cât de multă autoritate are Satana, acea autoritatea îi era încă dată de Dumnezeu; Dumnezeu nu i-a dat, de fapt, toată autoritatea Sa, pur și simplu, și, indiferent de ceea ce face Satana, nu-L poate depăși

niciodată pe Dumnezeu și va fi întotdeauna sub controlul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a dezvăluit niciuna dintre faptele Sale când era în ceruri. El i-a dat Satanei doar o mică parte de autoritate și i-a permis să exercite controlul asupra celorlalți îngeri. Prin urmare, indiferent ce face Satana, nu poate depăși autoritatea lui Dumnezeu, deoarece autoritatea pe care i-a oferit-o inițial Dumnezeu este limitată. În timp ce Dumnezeu lucrează, Satana perturbă. În zilele de pe urmă, perturbările lui se vor încheia; de asemenea, și lucrarea lui Dumnezeu se va termina, iar felul de oameni pe care Dumnezeu dorește să-i desăvârșească va fi complet. Dumnezeu conduce oamenii în mod pozitiv; viața Lui este apă vie, nemăsurată și fără limite. Satana a corupt omul într-o anumită măsură; în cele din urmă, apa vie a vieții va desăvârși omul și Satanei îi va fi imposibil să intervină și să-și îndeplinească lucrarea. Astfel, Dumnezeu îi va putea câștiga pe deplin pe acești oameni. Chiar și acum, Satana refuză încă să accepte acest lucru; Îl provoacă continuu pe Dumnezeu, dar El nu îi acordă nicio atenție. Dumnezeu a spus: „Voi fi victorios peste toate forțele întunecate ale Satanei și peste toate influențele întunecate”. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută acum în trup și este și ceea ce face întruparea plină de înțeles: adică, finalizarea stadiului lucrării de înfrângere a Satanei în zilele de pe urmă și ștergerea tuturor lucrurilor care aparțin Satanei. Victoria lui Dumnezeu asupra Satanei este inevitabilă! De fapt, Satana deja a eșuat cu mult timp în urmă. Când Evanghelia a început să se răspândească în toată țara marelui balaur roșu – adică, atunci când Dumnezeul întrupat Și-a început lucrarea și această lucrare a fost pusă în mișcare – Satana a fost învins pe deplin, căci însuși scopul întrupării era înfrângerea Satanei. De îndată ce Satana a văzut că Dumnezeu a devenit din nou trup și a început să-Și îndeplinească lucrarea, pe care nicio forță nu o putea opri, a fost prin urmare înmărmurit când a văzut această lucrare și nu a îndrăznit să mai semene zâzanie. La

început, Satana a crezut că și el era înzestrat cu multă înțelepciune și a tulburat și a perturbat lucrarea lui Dumnezeu; totuși, nu s-a așteptat ca Dumnezeu să devină din nou trup sau ca, în lucrarea Sa, Dumnezeu să folosească răzvrătirea Satanei pentru a servi drept revelație și judecată pentru omenire și, prin asta, să cucerească omenirea și să-l învingă pe Satana. Dumnezeu este mai înțelept decât Satana și lucrarea Lui îl depășește cu mult. De aceea, așa cum am afirmat anterior, „Lucrarea pe care o îndeplinesc este făcută ca răspuns la șiretlicurile Satanei; în cele din urmă, voi descoperi atotputernicia Mea și lipsa de putere a Satanei". Dumnezeu Își va face lucrarea în prim plan în vreme ce Satana Îl va urma îndeaproape din spate, până când, în cele din urmă, va fi distrus – nu va ști nici măcar ce l-a lovit! Își va da seama de adevăr numai după ce a fost deja sfărâmat și zdrobit și, între timp, va fi fost deja incinerat în iazul de foc. Nu va fi complet convins atunci? Căci atunci Satana nu va mai avea ce uneltiri să folosească!

Această lucrare realistă pas cu pas este cea care adesea copleșește inima lui Dumnezeu cu durere pentru omenire, așa că războiul Său cu Satana a durat șase mii de ani, iar Dumnezeu a spus: „Nu voi mai crea niciodată omenirea și nici nu voi mai da autoritate îngerilor". De atunci, când îngerii au venit să lucreze pe pământ, ei doar L-au urmat pe Dumnezeu pentru a face ceva; El nu le-a mai oferit niciodată autoritate. Cum și-au desfășurat lucrarea îngerii pe care i-au văzut israeliții? Ei s-au descoperit în vise și au transmis cuvintele lui Iahve. Când Isus a înviat la trei zile după ce a fost răstignit, îngerii au fost cei care au împins bolovanul într-o parte; Duhul lui Dumnezeu nu a făcut această lucrare personal. Îngerii au făcut doar acest tip de lucrare; au jucat roluri de sprijin, dar nu au avut autoritate, pentru că Dumnezeu nu avea să le mai ofere niciodată autoritate. După ce au lucrat ceva timp, oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit pe

pământ au preluat poziția lui Dumnezeu și au spus: „Îmi doresc să depășesc universul! Vreau să stau în al treilea Cer! Vrem să ținem frâiele puterii suverane!” Ei au devenit aroganți după câteva zile de muncă; își doreau să dețină autoritatea suverană pe pământ, să înființeze o altă națiune, să aibă toate lucrurile sub picioarele lor și voiau să stea în al treilea Cer. Nu știi că ești doar un om folosit de Dumnezeu? Cum ai putea să urci în al treilea Cer? Dumnezeu vine pe pământ să lucreze, în tăcere și fără să Se plângă, și apoi pleacă după ce-Și îndeplinește cu desăvârșire lucrarea. El nu Se plânge niciodată așa cum fac oamenii ci, mai degrabă, e practic în modul în care-Și desfășoară lucrarea. Nici nu intră vreodată în biserică și strigă: „Vă voi șterge cu totul! Vă voi blestema și vă voi mustra!” El pur și simplu continuă să-Și facă lucrarea și pleacă odată ce este terminată. Acei păstori religioși care vindecă bolnavii și alungă demonii, le vorbesc altora de la amvon, țin discursuri lungi și pompoase și discută despre lucruri nerealiste sunt cu toții aroganți până în măduva oaselor! Ei sunt descendenții arhanghelului!

După ce Și-a desfășurat cei șase mii de ani de lucrare până în ziua de astăzi, Dumnezeu a dezvăluit deja multe dintre faptele Sale, al căror scop principal a fost de a-l învinge pe Satana și a aduce mântuirea întregii umanități. El folosește această ocazie pentru a permite tuturor lucrurilor din cer, tuturor lucrurilor de pe pământ, tuturor celor din mări și tuturor obiectelor creației lui Dumnezeu pe pământ să-I vadă atotputernicia și să fie martore la toate faptele Lui. El folosește ocazia pe care i-a oferit-o înfrângerea Satanei ca să dezvăluie toate faptele Lui oamenilor și să le permită să-L laude și să-I preamărească înțelepciunea în învingerea Satanei. Tot ce este pe pământ, în ceruri și în mări Îi aduce slavă lui Dumnezeu, Îi laudă atotputernicia, Îi slăvește fiecare faptă și strigă numele Lui sfânt. Aceasta este dovada faptului că l-a învins pe Satana; este o dovadă a cuceririi Satanei. Mai important, este dovada mântuirii umanității de către

El. Întreaga creație a lui Dumnezeu Îi aduce slavă, Îl laudă pentru că l-a învins pe dușmanul Său și Se întoarce victorios și Îl preamărește pe El ca pe marele Rege învingător. Scopul Lui nu este numai de a-l învinge pe Satana, și de aceea lucrarea Lui a continuat timp de șase mii de ani. El folosește înfrângerea Satanei pentru a mântui omenirea; El folosește înfrângerea Satanei pentru a descoperi toate faptele Sale și toată gloria Lui. El va obține slava și toată mulțimea îngerilor va vedea toată slava Lui. Mesagerii din cer, oamenii de pe pământ și toată creația Sa de pe pământ vor vedea slava Creatorului. Aceasta este lucrarea pe care El o face. Creația Lui din ceruri și de pe pământ va fi martora gloriei Lui și El Se va întoarce triumfător după ce va învinge pe Satana și va permite omenirii să-L laude, dobândind astfel o dublă victorie în lucrarea Sa. În cele din urmă, toată omenirea va fi cucerită de El și El va distruge pe oricine se opune sau se revoltă; cu alte cuvinte, va șterge pe toți cei care îi aparțin Satanei. În prezent, vezi atât de multe din aceste acțiuni ale lui Dumnezeu și totuși te împotrivești și ești răzvrătit și nu te supui; nutrești multe lucruri în tine și faci tot ce-ți dorești. Îți urmezi poftele și preferințele; toate acestea sunt răzvrătire și împotrivire. Orice credință în Dumnezeu de dragul trupului, al poftelor, cât și al propriilor plăceri, al lumii și al Satanei, este murdară; este potrivnică și răzvrătită în natură. Astăzi, există diferite tipuri de credințe: unii caută adăpost după dezastru, iar alții caută să obțină binecuvântări; unii doresc să înțeleagă tainele, în timp ce alții caută bani. Acestea toate sunt forme de împotrivire și toate sunt blasfemie! Când spui că o persoană se împotrivește sau se răzvrătește, nu te referi la astfel de comportamente? Mulți oameni bombănesc în aceste zile, se plâng sau judecă. Toate acestea sunt lucruri făcute de cei răi; sunt exemple de împotrivire și răzvrătire umană. Astfel de oameni sunt posedați și ocupați de Satana. Cei pe care îi obține Dumnezeu sunt aceia care se supune Lui pe deplin; sunt oameni care au fost corupți de

Satana, dar care au fost mântuiți și cuceriți de lucrarea Lui de acum, care au suferit necazuri și care, în cele din urmă, au fost obținuți complet de Dumnezeu, nu mai trăiesc sub puterea Satanei, s-au despărțit de nelegiuire, și care sunt dispuși să trăiască sfințenia – aceștia sunt cei mai sfinți dintre oameni; ei sunt, într-adevăr, cei sfinți. Dacă acțiunile tale actuale nu sunt în conformitate cu măcar o parte a cerințelor lui Dumnezeu, atunci vei fi eliminat. Acest lucru este indiscutabil. Totul depinde de ceea ce se întâmplă acum; deși ai fost predestinat și ales, acțiunile tale de astăzi îți vor determina în continuare finalul. Dacă nu poți ține pasul, vei fi eliminat. Dacă nu poți ține pasul acum, cum poți să ții pasul mai târziu? În fața ta a apărut o minune atât de mare, dar tu încă nu crezi. Atunci, cum vei crede în El mai târziu, când El Își va încheia lucrarea și nu va mai face o alta la fel? Atunci, îți va fi cu atât mai imposibil să-L urmezi! Mai târziu, Dumnezeu Se va baza pe atitudinea, cunoștințele tale față de lucrarea Dumnezeului întrupat și pe experiența ta pentru a stabili dacă ești păcătos sau drept ori pentru a determina dacă ești desăvârșit sau eliminat. Trebuie să vezi clar acum. Duhul Sfânt lucrează astfel: El îți determină finalul în funcție de comportamentul tău de astăzi. Cine rostește cuvintele de astăzi? Cine face lucrarea de astăzi? Cine decide că vei fi eliminat astăzi? Cine decide să te desăvârșească? Nu asta fac Eu Însumi? Eu sunt Acela care rostește aceste cuvinte; Eu sunt Cel care face o astfel de lucrare. Blestemarea, mustrarea și judecarea oamenilor fac toate parte din lucrarea Mea. În cele din urmă, tot de Mine va depinde eliminarea ta. Toate aceste lucruri sunt treaba Mea! A te desăvârși este treaba Mea și a-ți permite să te bucuri de binecuvântări este tot treaba Mea. Aceasta toată este lucrarea Mea. Finalul tău nu a fost predestinat de Iahve; este determinat de Dumnezeul de astăzi. Acesta este stabilit chiar acum; nu a fost stabilit cu mult înainte ca lumea să fie creată. Unii oameni absurzi spun: „Poate că este ceva în neregulă cu ochii Tăi și nu

mă vezi așa cum ar trebui. În cele din urmă, Tu vei vedea ce dezvăluie Duhul!" Isus l-a ales inițial pe Iuda ca discipol al Lui. Oamenii întreabă: „Cum a putut să aleagă un ucenic care să-L trădeze?" La început, Iuda nu intenționa să-L trădeze pe Isus; acest lucru s-a întâmplat doar mai târziu. La vremea aceea, Isus îl privea pe Iuda destul de favorabil; El l-a făcut pe om să-L urmeze și l-a numit responsabil pentru chestiunile lor financiare. Dacă Isus ar fi știut că Iuda avea să fure bani, nu l-ar fi lăsat niciodată să se ocupe de asemenea chestiuni. Se poate spune că Isus nu știa inițial că acest om era necinstit și înșelător sau că avea să-și înșele frații și surorile. Mai târziu, după ce Iuda L-a urmat pe Isus o vreme, Isus l-a văzut lingușindu-și frații și surorile și lingușindu-L pe Dumnezeu. Oamenii au descoperit, de asemenea, că Iuda avea obiceiul să ia bani din punga cu bani, iar apoi I-au spus lui Isus despre asta. Abia atunci Isus a devenit conștient de tot ce se petrecea. Pentru că Isus trebuia să facă lucrarea răstignirii și avea nevoie de cineva să-L trădeze și pentru că Iuda s-a întâmplat să fie persoana potrivită pentru acest rol, Isus a spus: „Va fi unul dintre noi cel care Mă va trăda. Fiul Omului va folosi această trădare pentru a fi răstignit și, după trei zile, va învia". Pe atunci, Isus nu îl alesese efectiv pe Iuda, ca el să-L poată trăda; dimpotrivă, sperase ca Iuda să fie un discipol loial. În mod neașteptat, Iuda s-a dovedit a fi un degenerat avar care L-a trădat pe Domnul, așa că Isus a folosit această situație pentru a-l alege pe Iuda pentru această lucrare. Dacă toți cei doisprezece ucenici ai lui Isus ar fi fost loiali și niciunul ca Iuda nu ar fi fost printre ei, atunci persoana care să-L trădeze pe Isus ar fi fost cineva din afara cercului ucenicilor. Cu toate acestea, în acel moment s-a întâmplat să existe printre ucenici unul care se bucura să ia mită: Iuda. Așadar, Isus l-a folosit pe acest om pentru a-Și termina lucrarea. Cât de simplu a fost! Isus nu predeterminase lucrul acesta la începutul lucrării Sale; El a luat această decizie numai după ce lucrurile au evoluat până la un

anumit punct. Aceasta a fost decizia lui Isus, adică a fost decizia Duhului lui Dumnezeu Însuși. Inițial, Isus a fost Cel care l-a ales pe Iuda; când Iuda L-a trădat mai târziu pe Isus, aceasta a fost fapta Duhului Sfânt, pentru a-Și sluji propriile scopuri. A fost lucrarea Duhului Sfânt săvârșită în acel moment. Când Isus l-a ales pe Iuda, nu avea nicio idee că el avea să-L trădeze. Știa doar că bărbatul era Iuda Iscarioteanul. Finalurile voastre sunt, de asemenea, determinate în funcție de nivelul vostru de supunere de astăzi și în funcție de nivelul creșterii vieții voastre, nu conform vreunei noțiuni umane că ar fi fost predestinate la crearea lumii. Trebuie să înțelegi clar aceste lucruri. Nimic din această lucrare nu se săvârșește așa cum îți imaginezi tu.

Referitor la apelative și identitate

Dacă vrei să fii potrivit pentru a fi folosit de Dumnezeu, trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și să cunoști lucrarea pe care a făcut-o El anterior (în Noul și Vechiul Testament) și, mai mult, trebuie să Îi cunoști lucrarea din prezent; cu alte cuvinte, trebuie să cunoști cele trei stadii ale lucrării lui Dumnezeu îndeplinite de-a lungul a 6000 de ani. Dacă ți se va solicita să răspândești Evanghelia, nu vei putea să o faci fără să cunoști lucrarea lui Dumnezeu. Cineva te-ar putea întreba ce a spus Dumnezeul vostru despre Biblie, Vechiul Testament și despre lucrarea și cuvintele lui Isus în acele vremuri. Dacă tu nu poți vorbi despre povestea lăuntrică a Bibliei, atunci nu vor fi convinși. La vremea aceea, Isus a vorbit mult despre Vechiul Testament cu ucenicii Săi. Tot ce au citit ei a fost din Vechiul Testament; Noul Testament a fost scris la doar câteva decenii după crucificarea lui Isus. Pentru a răspândi Evanghelia, ar trebui să înțelegeți în primul rând adevărul tainic al Bibliei și lucrarea lui Dumnezeu în Israel, cu alte cuvinte, lucrarea făcută de Iahve, și va mai trebui să înțelegeți lucrarea făcută de Isus. Acestea sunt chestiuni care îi preocupă foarte mult pe toți oamenii, iar povestea lăuntrică a celor două etape ale lucrării este ceea ce ei nu au auzit. Atunci când răspândiți Evanghelia, în primul rând lăsați deoparte discuțiile despre lucrarea din prezent a Duhului Sfânt. Această etapă a lucrării este de neatins, deoarece ceea ce urmăriți voi este cel mai măreț lucru dintre toate – o cunoaștere a lui Dumnezeu și o cunoaștere a lucrării Duhului Sfânt – și nimic nu este mai solemn decât aceste două lucruri. Dacă vorbiți prima dată despre ceea ce e măreț, va fi prea mult pentru ei, deoarece nimeni nu a experimentat o asemenea lucrare a Duhului Sfânt; nu are precedent și omului nu îi este ușor să o accepte. Experiențele lor sunt lucruri vechi din trecut, cu unele lucrări ocazionale realizate de

Duhul Sfânt. Ceea ce experimentează ei nu este lucrarea Duhului Sfânt de azi sau intențiile lui Dumnezeu de azi. Ei acționează încă potrivit practicilor vechi, fără vreo lumină nouă și fără lucruri noi.

În epoca lui Isus, Duhul Sfânt Își făcea în principal lucrarea prin Isus, în timp ce aceia care Îl slujeau pe Iahve în templu, purtând haine preoțești, făceau acest lucru cu loialitate nesovăielnică. Și ei dețineau lucrarea Duhului Sfânt, însă erau incapabili să priceapă intențiile din prezent ale lui Dumnezeu și Îi rămâneau pur și simplu credincioși lui Iahve, în conformitate cu practicile străvechi și erau fără o îndrumare nouă. Isus a venit și a adus lucrarea nouă, însă cei care slujeau în templu nu aveau îndrumări noi, nici nu aveau lucrarea nouă. Slujind în templu, nu puteau decât să susțină practicile străvechi, iar fără să părăsească templul, erau pur și simplu incapabili de avea vreo intrare nouă. Lucrarea nouă a fost adusă de Isus, iar Isus nu a mers în templu pentru a-Și face lucrarea. El doar Și-a făcut lucrarea în afara templului, pentru că scopul lucrării lui Dumnezeu se schimbase cu mult timp în urmă. El nu a lucrat în templu, iar atunci când omul Îl slujea pe Dumnezeu acolo, asta servea doar să mențină lucrurile așa cum erau și nu putea aduce nicio lucrare nouă. La fel, oamenii religioși din prezent încă venerează Biblia. Dacă le răspândești Evanghelia, ei vor arunca spre tine detalii mărunte cu privire cuvintele din la Biblie și vor găsi multe dovezi, lăsându-te uluit și fără cuvinte; atunci te vor eticheta și vor crede că ești ignorant în credința ta. Vor spune: „Nici măcar nu cunoști Biblia, cuvântul lui Dumnezeu, deci cum poți spune că tu crezi în Dumnezeu?” Atunci, te vor disprețui și, de asemenea, vor spune: „Din moment ce Acela în care credeți voi este Dumnezeu, de ce nu vă spune El totul despre Vechiul și Noul Testament? Dacă El Și-a adus gloria din Israel în Răsărit, de ce nu cunoaște lucrarea făcută în Israel? De ce nu cunoaște lucrarea lui Isus? Dacă nu știți, asta dovedește că nu vi s-a spus; întrucât El

este a doua întrupare a lui Isus, cum se poate să nu știe aceste lucruri? Isus a cunoscut lucrarea făcută de Iahve; cum putea să nu o cunoască?" Atunci când va veni momentul, îți vor adresa cu toții astfel de întrebări. Mințile lor sunt pline de astfel de lucruri; cum să nu întrebe? Cei dintre voi care sunt în acest curent nu se concentrează pe Biblie, pentru că voi ați fost la curent cu lucrarea realizată pas cu pas de Dumnezeu în prezent, voi ați asistat la această lucrare treptată, cu ochii voștri și ați văzut clar cele trei etape ale lucrării și a trebuit să puneți Biblia deoparte și să încetați să o mai studiați. Însă ei nu pot renunța la a o studia, pentru că ei nu au nicio cunoștință despre această lucrare treptată. Unii oameni vor întreba: „Care este diferența dintre lucrarea realizată de Dumnezeu întrupat și cea a profeților și apostolilor din trecut? David a fost numit și Domnul și la fel a fost și Isus; cu toate că lucrările pe care le-au făcut au fost diferite, au fost numiți la fel. Spuneți-Mi, de ce identitățile lor nu au fost la fel? Ceea ce Ioan a văzut a fost o viziune, una care a venit, de asemenea, de la Duhul Sfânt, iar el a putut să spună cuvintele pe care Duhul Sfânt intenționa să le spună; de ce era identitatea lui Ioan diferită de cea a lui Isus?" Cuvintele rostite de Isus Îl puteau reprezenta în totalitate pe Dumnezeu și reprezentau în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut Ioan a fost o viziune, iar el nu era capabil să reprezinte în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. De ce Ioan, Petru și Pavel au rostit multe cuvinte, la fel ca Isus, și totuși, nu au avut aceeași identitate cu cea a lui Isus? În cea mai mare parte, pentru că lucrarea pe care o făceau ei era diferită. Isus reprezenta Duhul lui Dumnezeu și era Duhul lui Dumnezeu care lucra direct. El a făcut lucrarea epocii noi, lucrare pe care nimeni nu o făcuse înaintea Lui. A deschis o cale nouă, L-a reprezentat pe Iahve și L-a reprezentat pe Dumnezeu Însuși, în timp ce Petru, Pavel și David, indiferent cum au fost numiți, au reprezentat doar identitatea unei ființe create și au fost trimiși de Isus sau Iahve. Deci, indiferent câtă lucrare

au făcut ei, indiferent cât de mari au fost minunile pe care le-au săvârșit, erau, totuși, doar niște ființe create, incapabile să reprezinte Duhul lui Dumnezeu. Ei au lucrat în numele lui Dumnezeu sau au lucrat după ce au fost trimiși de Dumnezeu; mai mult, au lucrat în epocile începute de Isus sau Iahve și nu au făcut nicio altă lucrare. Ei au fost, la urma-urmei, doar niște ființe create. În Vechiul Testament, mulți profeți au rostit predicții sau au scris cărți profetice. Nimeni nu a spus că ei erau Dumnezeu, dar de îndată ce Isus a început să lucreze, Duhul lui Dumnezeu a fost mărturie că El este Dumnezeu. De ce? În acest punct, ar trebui să știi deja! Înainte, apostolii și profeții au scris diferite epistole și au făcut multe profeții. Mai târziu, oamenii le-au ales pe unele dintre acestea să le pună în Biblie, iar altele s-au pierdut. Din moment ce există oameni care spun că tot ce au rostit aceștia vine de la Duhul Sfânt, de ce o parte din ele este considerată bună, iar alta este considerată rea? Și de ce unele cuvinte au fost alese, iar altele nu? Dacă acestea au fost într-adevăr cuvintele rostite de Duhul Sfânt, ar fi necesar ca oamenii să le aleagă? De ce sunt diferite relatările cuvintelor rostite de Isus și ale lucrării Sale în fiecare dintre cele Patru Evanghelii? Nu este oare vina celor care le-au consemnat? Unii oameni vor întreba: „Din moment ce epistolele scrise de Pavel și ceilalți autori ai Noului Testament și lucrarea pe care au făcut-o au luat naștere parțial din voința omului și au fost denaturate de noțiunile omului, atunci oare nu există nicio impuritate omenească în cuvintele pe care Tu (Dumnezeu) le rostești astăzi? Chiar nu conțin acestea nicio noțiune a omului?” Această etapă a lucrării făcute de Dumnezeu este complet diferită de cea făcută de Pavel și de mulți apostoli și profeți. Nu doar că există o diferență de identitate ci, în principal, există o diferență în lucrarea făcută. După ce Pavel a fost doborât și a căzut în fața Domnului, a fost condus de Duhul Sfânt să lucreze și a devenit unul dintre cei trimiși. Așadar, el a scris epistole către biserici, iar toate aceste epistole

au urmat învățăturile lui Isus. Pavel a fost trimis de către Dumnezeu pentru a lucra în numele Domnului Isus, însă atunci când a venit Dumnezeu Însuși, El nu a lucrat în numele nimănui și nu a reprezentat pe nimeni în afară de Duhul lui Dumnezeu în lucrarea Lui. Dumnezeu a venit pentru a-Și face lucrarea în mod direct: nu a fost desăvârșit de om, iar lucrarea Lui nu a fost făcută prin învățăturile niciunui om. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu conduce prin discuții despre experiențele Sale personale ci, în schimb, Își face lucrarea în mod direct, conform cu ceea ce are El. De exemplu, încercarea făcătorilor de servicii, vremea mustrării, încercarea morții, vremea iubirii față de Dumnezeu… Aceasta este toată o lucrare care nu a mai fost făcută niciodată și este lucrarea epocii prezente, mai degrabă decât a experiențelor omului. În cuvintele pe care le-am rostit, care sunt experiențele omului? Nu vin toate acestea direct de la Duh și nu sunt ele emise de Duh? Pur și simplu, calibrul tău e atât de slab, încât nu poți vedea adevărul de la un capăt la celălalt! Calea practică de viață despre care vorbesc este de a arăta drumul și nimeni nu a vorbit înainte despre ea, nici nu a experimentat cineva vreodată această cale sau a știut despre această realitate. Înainte să fi rostit Eu aceste cuvinte, nimeni nu le-a rostit vreodată. Nimeni nu a discutat vreodată de astfel de experiențe, nici nu a rostit asemenea detalii și, mai mult, nimeni nu a evidențiat vreodată astfel de stări pentru a dezvălui aceste lucruri. Nimeni nu a condus vreodată pe calea pe care conduc Eu astăzi și, dacă ar fi fost condusă de om, atunci nu ar fi o cale nouă. Să-i luăm pe Pavel și Petru, drept exemplu. Ei nu au avut experiențe personale proprii înainte ca Isus să le arate calea. Abia după ce Isus le-a arătat calea, au experimentat cuvintele rostite de Isus și calea pe care conduce El; de aici, ei au câștigat multe experiențe și au scris epistolele. Și astfel, experiențele omului nu sunt același lucru cu lucrarea lui Dumnezeu, iar lucrarea lui Dumnezeu nu este același lucru cu acele cunoștințe descrise

de noțiunile și experiențele omului. Am spus, iar și iar, că azi conduc o cale nouă și fac o lucrare nouă, iar lucrarea Mea și cuvintele Mele sunt diferite de cele ale lui Ioan și ale tuturor celorlalți profeți. Niciodată nu câștig mai întâi experiențe și apoi vă vorbesc despre ele – nu procedez deloc așa. Dacă ar fi așa, nu v-ar fi întârziat acest lucru cu mult timp în urmă? În trecut, cunoștințele despre care vorbeau mulți oameni erau, de asemenea, solemne, însă toate cuvintele lor erau rostite doar în baza acelora ale așa-numitelor figuri spirituale. Ei nu au arătat calea, ci aceasta a venit din experiențele lor, din ceea ce văzuseră ei și din cunoștințele lor. Unele erau noțiunile lor, iar altele erau constituite din experiența pe care au rezumat-o. În prezent, natura muncii Mele este total diferită de a lor. Nu am experimentat să fiu condus de alții, nici nu am acceptat să fiu desăvârșit de alții. Mai mult, tot ce am rostit și am comunicat e diferit de tot ce a rostit sau comunicat oricine altcineva și nu a mai fost rostit de nimeni altcineva. În prezent, indiferent cine sunteți voi, lucrarea voastră este făcută pe baza cuvintelor pe care Eu le rostesc. Fără aceste cuvântări și fără această lucrare, cine ar putea experimenta aceste lucruri (încercarea făcătorilor de servicii, vremea mustrării…) și cine ar putea să vorbească despre o asemenea cunoaștere? Chiar nu ești capabil să vezi asta? Indiferent de etapa lucrării, de îndată ce cuvintele Mele sunt rostite, voi începeți să aveți părtășie potrivit cuvintelor Mele și să lucrați conform lor, și nu există nicio cale la care să vă fi gândit vreunul dintre voi. După ce ai ajuns atât de departe, ești incapabil să vezi un aspect atât de clar și de simplu? Nu este o cale pe care să o fi gândit-o cineva, nici nu se bazează pe cea a vreunei figuri spirituale. Este o cale nouă și chiar multe dintre cuvintele rostite cândva de Isus nu se mai aplică. Eu vorbesc despre lucrarea deschiderii unei epoci noi, o lucrare de sine stătătoare; lucrarea pe care Eu o fac și cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cu totul noi. Nu este aceasta noua lucrare de astăzi? Lucrarea lui Isus a fost,

la rândul său, astfel. Lucrarea Lui a fost, de asemenea, diferită de cea a oamenilor din templu, precum și de lucrarea fariseilor, nici nu a semănat deloc cu cea făcută de poporul Israelului. După ce au asistat la ea, oamenii nu s-au putut hotărî: „A fost ea cu adevărat făcută de Dumnezeu?” Isus nu a urmat legea lui Iahve; când a venit să-l învețe pe om, tot ceea ce a rostit El a fost nou și diferit de ceea ce a fost spus de sfinții din vremurile străvechi și de profeții din Vechiul Testament și, din acest motiv, oamenii aveau îndoieli. Acesta este motivul pentru care e atât de dificil să te ocupi de om. Înainte de a accepta această etapă nouă a lucrării, calea pe care ați pășit majoritatea dintre voi a fost practicarea și pătrunderea în baza acelor figuri spirituale. Însă astăzi, lucrarea pe care o fac Eu este foarte diferită, iar voi sunteți incapabili să decideți dacă este corectă sau nu. Nu Îmi pasă pe ce cale ai mers înainte, nici nu mă interesează cine te-a „hrănit” sau pe cine ai considerat „tată”. De vreme ce am venit și am adus o lucrare nouă pentru a-l îndruma pe om, toți cei care Mă urmează trebuie să acționeze conform cu ceea ce spun Eu. Indiferent cât de puternică este „familia” de care aparții, trebuie să Mă urmezi pe Mine, nu trebuie să acționezi conform practicilor tale anterioare, „tatăl tău adoptiv” ar trebui să se retragă și tu ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta partea ce ți se cuvine. Întreaga ta ființă e în mâinile Mele și nu ar trebui să oferi prea multă credință oarbă tatălui tău adoptiv; el nu te poate controla pe deplin. Lucrarea de azi e de sine stătătoare. Tot ce spun azi, în mod evident, nu e bazat pe o fundație a trecutului; este un nou început, iar dacă spui că a fost creat de mâna omului, atunci ești unul dintre cei care este așa de orb, încât nu poate fi mântuit!

Isaia, Ezechiel, Moise, David, Avraam și Daniel au fost lideri sau profeți printre oamenii aleși ai Israelului. De ce nu au fost numiți ei Dumnezeu? De ce nu a fost Duhul Sfânt mărturie pentru ei? De ce Duhul Sfânt a fost mărturie pentru Isus de îndată ce Și-a început lucrarea și a

început a-Și rosti cuvintele? Și de ce Duhul Sfânt nu a fost mărturie pentru alții? Ei, bărbații care erau trup, au fost cu toții numiți „Domnul”. Indiferent cum au fost numiți, lucrarea lor reprezintă ființa și esența lor, iar ființa și esența lor reprezintă identitatea lor. Esența lor nu are legătură cu apelativele lor; este reprezentată de ceea ce au exprimat ei și ce au trăit ei. În Vechiul Testament, nu era nimic ieșit din comun să fii numit Domnul, iar o persoană putea fi numită oricum, însă esența și identitatea sa inerentă erau neschimbătoare. Printre acei hristoși falși, profeți falși și corupători, nu au existat și unii care s-au numit „Dumnezeu”? Și de ce nu sunt ei Dumnezeu? Pentru că sunt incapabili să facă lucrarea lui Dumnezeu. La bază, sunt oameni, nu Dumnezeu, corupători de oameni, și astfel nu au identitatea lui Dumnezeu. Nu a fost numit și David drept Domnul în cele 12 triburi? Isus a fost numit și El Domnul; de ce a fost Isus singurul numit Dumnezeu întrupat? Nu a fost Ieremia cunoscut și ca Fiul Omului? Și nu a fost Isus cunoscut ca Fiul Omului? De ce a fost crucificat Isus în numele lui Dumnezeu? Nu pentru că esența Lui a fost diferită? Nu pentru că lucrarea pe care a făcut-o El a fost diferită? Contează un titlu? Deși Isus a fost și El numit Fiul Omului, El a fost prima întrupare a lui Dumnezeu, El a venit pentru a-Și asuma puterea și pentru a face lucrarea de răscumpărare. Acest lucru dovedește că identitatea și esența lui Isus au fost diferite de ale altora care au fost numiți, la rândul lor, Fiul Omului. Astăzi, cine dintre voi îndrăznește să spună că toate cuvintele rostite de cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au venit de la Duhul Sfânt? Îndrăznește cineva să spună asemenea lucruri? Dacă spui asemenea lucruri, atunci de ce a fost înlăturată cartea de profeții a lui Ezra și de ce s-a întâmplat același lucru cu cărțile sfinților și profeților din vremurile străvechi? Dacă toate au venit de la Duhul Sfânt, atunci de ce îndrăzniți voi să faceți alegeri atât de inconstante? Ești calificat să alegi lucrarea Duhului Sfânt? Multe povești din Israel au

fost, de asemenea, înlăturate. Dar dacă tu crezi că acele scrieri din trecut au venit toate de la Duhul Sfânt, atunci de au fost înlăturate unele cărți? Dacă toate ar fi venit de la Duhul Sfânt, atunci toate ar fi trebuit păstrate și trimise fraților și surorilor bisericilor pentru a fi citite. Nu ar fi trebuit să fie alese sau înlăturate prin voința omului; acest lucru este greșit. A spune că experiențele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu înțelegerile lor personale nu înseamnă că experiențele și cunoștințele lor au venit de la Satana, ci doar că au existat lucruri care au venit din experiențele și înțelegerile lor personale. Cunoștințele lor au fost conforme cu fundalul experiențelor lor actuale de la momentul respectiv și cine ar putea spune cu încredere că totul a venit de la Duhul Sfânt? Dacă cele Patru Evanghelii ar fi venit în totalitate de la Duhul Sfânt, atunci de ce Matei, Marcu, Luca și Ioan au spus fiecare ceva diferit despre lucrarea lui Isus? Dacă voi nu credeți asta, atunci uitați-vă la descrierile din Biblie referitoare la momentul în care Petru s-a lepădat de Isus de trei ori: toate sunt diferite și fiecare are propriile caracteristici. Mulți dintre cei ignoranți spun: „Dumnezeu întrupat este, de asemenea, om, deci, cuvintele pe care El le rostește pot veni în totalitate de la Duhul Sfânt? În cazul în care cuvintele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele pe care El le rostește nu s-au amestecat deloc cu voința umană?” Oamenii care spun astfel de lucruri sunt orbi și ignoranți! Citește cu atenție cele Patru Evanghelii; citește ce au consemnat ele despre lucrurile pe care le-a făcut Isus și despre cuvintele pe care le-a rostit El. Fiecare descriere este, pur și simplu, diferită, și fiecare are propria perspectivă. Dacă tot ce a fost scris de autorii acestor cărți a venit de la Sfântul Duh, atunci totul ar trebui să fie la fel și consecvent. Atunci, de ce există discrepanțe? Nu este omul extrem de naiv dacă nu poate vedea asta? Dacă ți se solicită să fii martor pentru Dumnezeu, ce tip de mărturie poți oferi? Poate o astfel de modalitate de a-L cunoaște pe

Dumnezeu să fie mărturie pentru El? Dacă alții te întreabă: „În cazul în care consemnările lui Ioan și Luca au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele rostite de Dumnezeul vostru nu au fost amestecate cu voința umană?”, vei putea să dai un răspuns clar? După ce Luca și Matei au auzit cuvintele lui Isus și au văzut lucrarea lui Isus, ei au vorbit de propriile cunoștințe, în maniera amintirilor, detaliind anumite fapte despre lucrarea făcută de Isus. Poți spune că toate cunoștințele lor au fost dezvăluite de Duhul Sfânt? În afara Bibliei, au existat multe figuri spirituale cu mai multe cunoștințe decât ei, atunci de ce nu au fost cuvintele lor preluate de generațiile ulterioare? Nu au fost și ei folosiți de Duhul Sfânt? Află că în lucrarea de azi, nu vorbesc despre înțelegerile proprii bazate pe fundația lucrării lui Isus, nici nu vorbesc despre propria Mea cunoaștere pe fundalul lucrării lui Isus. Ce lucrare a făcut Isus atunci? Și ce lucrare fac Eu azi? Ceea ce fac și spun nu are precedent. Calea pe care umblu astăzi nu a mai fost niciodată bătătorită, nu a fost niciodată calcată de popoarele veacurilor și generațiilor trecute. Astăzi a fost lansată, și nu este aceasta lucrarea Duhului? Chiar dacă a fost lucrarea Duhului Sfânt, conducătorii trecutului și-au desfășurat lucrările pe temelia celorlalți, totuși lucrarea lui Dumnezeu Însuși este diferită. Etapa lucrării lui Isus a fost la fel: El a deschis o cale nouă. Când a venit, El a predicat Evanghelia Împărăției cerurilor și a spus că omul trebuie să se pocăiască și să mărturisească. După ce Isus Și-a încheiat lucrarea, Petru, Pavel și alții au continuat lucrarea lui Isus. După ce Isus a fost răstignit pe cruce și S-a înălțat la cer, ei au fost trimiși de Duh pentru a răspândi calea crucii. Deși cuvintele lui Pavel erau entuziaste, ele erau, de asemenea, bazate pe temelia pusă de ceea ce spusese Isus, cum ar fi răbdarea, dragostea, suferința, acoperirea capului, botezul sau alte doctrine care să fie urmate. Toate acestea au fost rostite pe baza cuvintelor lui Isus.

Ei nu erau capabili să deschidă o cale nouă, fiindcă toți erau oameni folosiți de Dumnezeu.

La vremea respectivă, cuvântările și lucrarea lui Isus nu se supuneau doctrinei și El nu Și-a desfășurat lucrarea în conformitate cu lucrarea Legii Vechiului Testament. A fost îndeplinită potrivit lucrării care trebuia făcută în Epoca Harului. El a muncit în conformitate cu lucrarea pe care El a produs-o, conform planului Său și conform lucrării Sale de slujire; El nu a lucrat în conformitate cu legea Vechiului Testament. Nimic din ce El a făcut nu era în conformitate cu legea Vechiului Testament și El nu a venit să lucreze pentru a îndeplini cuvintele profeților. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu nu era înfăptuită anume pentru a îndeplini predicțiile profeților antici și El nu a venit să respecte doctrina sau să realizeze în mod deliberat predicțiile profeților antici. Cu toate acestea, acțiunile Lui nu au tulburat predicțiile profeților antici și nici nu au deranjat lucrarea pe care El a făcut-o înainte. Punctul esențial al lucrării Sale era să nu respecte nicio doctrină și să facă, în schimb, lucrarea pe care El Însuși trebuia să o facă. El nu era un profet sau un vizionar, ci un făcător, care de fapt a venit să facă lucrarea pe care trebuia să o facă și El a venit să-Și inaugureze noua eră și să-Și îndeplinească noua lucrare. Desigur, când Isus a venit să-Și facă lucrarea, El a îndeplinit și multe dintre cuvintele rostite de profeții antici din Vechiul Testament. De asemenea, lucrarea de astăzi a împlinit predicțiile profeților antici din Vechiul Testament. Doar că Eu nu țin acest „vechi almanah”, asta-i tot. Căci mai este multă lucrare pe care trebuie să o fac, sunt mai multe cuvinte pe care trebuie să vi le spun, iar această lucrare și aceste cuvinte au o importanță mult mai mare decât explicarea pasajelor din Biblie, pentru că o astfel de lucrare nu are mare importanță sau valoare pentru voi, și nu vă poate ajuta sau schimba. Intenționez să fac o nouă lucrare, dar nu cu scopul de a îndeplini orice pasaj din Biblie. Dacă Dumnezeu a venit pe pământ

numai pentru a îndeplini cuvintele profeților antici din Biblie, atunci cine este mai mare, Dumnezeu întrupat sau acei profeți antici? La urma urmei, sunt profeții responsabili de Dumnezeu, sau Dumnezeu este responsabil de profeți? Cum explicați aceste cuvinte?

La început, când Isus încă trebuia să-Și îndeplinească oficial lucrarea Sa de slujire, ca și ucenicii care L-au urmat, uneori a participat și El la întruniri, a cântat imnuri, a dat laudă și a citit Vechiul Testament în templu. După ce a fost botezat și a apărut, Duhul a coborât oficial asupra Lui și a început să lucreze, dezvăluindu-I identitatea și lucrarea Sa de slujire pe care trebuia să o urmeze. Înainte de asta, nimeni nu I-a cunoscut identitatea și, în afară de Maria, nici măcar Ioan nu știa. Isus avea 29 de ani când a fost botezat. După ce botezul Lui s-a încheiat, cerurile s-au deschis și un glas a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!" Odată ce Isus a fost botezat, Duhul Sfânt a început să aducă mărturie pentru El în acest fel. Înainte de a fi botezat la vârsta de 29 de ani, El a trăit viața unei persoane normale, mâncând când trebuia să mănânce, dormind și îmbrăcându-Se în mod normal, și nu era cu nimic diferit față de alții, deși, desigur, acest lucru era doar pentru ochii trupești ai omului. Uneori, și El era slab, iar alteori nici El nu putea să discearnă lucrurile, așa cum este scris în Biblie: inteligența Sa a crescut odată cu vârsta Lui. Aceste cuvinte arată doar că El avea o umanitate obișnuită și normală și că nu era diferit în mod deosebit de ceilalți oameni normali. De asemenea, El a crescut ca o persoană obișnuită, și nu era nimic special la El. Și, totuși, El era sub îngrijirea și protecția lui Dumnezeu. După ce a fost botezat, a început să fie ispitit, după care Și-a început lucrarea Sa de slujire și munca, și a ajuns să aibă putere, înțelepciune și autoritate. Aceasta nu înseamnă că Duhul Sfânt nu a lucrat în El înaintea botezului Său sau că nu a fost în El. Înainte de botezul Său, Duhul Sfânt locuia, de asemenea, în El, dar nu a început să

lucreze în mod oficial, deoarece există limite când Dumnezeu Își face lucrarea, și mai mult, oamenii obișnuiți au un proces normal de creștere. Duhul Sfânt a trăit dintotdeauna în El. Când S-a născut Isus, El a fost diferit de ceilalți, și un luceafăr de dimineață a apărut; înainte de nașterea Lui, un înger i-a apărut lui Iosif într-un vis și i-a spus că Maria urma să nască un prunc și că pruncul a fost conceput de Duhul Sfânt. După ce Isus a fost botezat, Duhul Sfânt Și-a început lucrarea, dar asta nu înseamnă Duhul Sfânt doar Se pogorâse asupra lui Isus. Menționarea că Duhul Sfânt a coborât ca un porumbel asupra Lui se referă la începerea oficială a slujirii Lui. Duhul lui Dumnezeu fusese mai dinainte în El, dar nu începuse încă să lucreze, pentru că nu venise vremea, și Duhul nu a început să lucreze pripit. Duhul I-a fost mărturie prin botez. Când El a apărut din apă, Duhul a început să lucreze oficial în El, ceea ce a însemnat că întruparea lui Dumnezeu a început să-Și îndeplinească lucrarea de slujire și a început lucrarea de răscumpărare, adică Epoca Harului a început în mod oficial. Și astfel, există un timp pentru lucrarea lui Dumnezeu, indiferent de lucrarea pe care El o face. După botezul Său, nu au existat schimbări deosebite în Isus; El era încă în trupul Său inițial. Doar că El Și-a început lucrarea și Și-a dezvăluit identitatea, și era plin de autoritate și putere. În acest sens, El era diferit de cum a fost înainte. Identitatea Lui era diferită, ceea ce înseamnă că o schimbare semnificativă a avut loc în statutul Său; aceasta a fost mărturia Duhului Sfânt și nu a fost o lucrare făcută de om. La început, oamenii nu știau și au ajuns să afle câte ceva doar după ce Duhul Sfânt a fost mărturie pentru Isus în acest fel. Dacă Isus ar fi făcut o lucrare măreață înainte ca Duhul Sfânt să fie mărturie pentru El, dar fără mărturia lui Dumnezeu Însuși, atunci, indiferent de cât de măreață ar fi fost lucrarea Lui, oamenii nu I-ar fi cunoscut niciodată identitatea, pentru că ochiul uman ar fi fost incapabil să vadă asta. Fără pasul mărturiei Duhului Sfânt, nimeni nu

L-ar fi putut recunoaște ca Dumnezeu întrupat. Dacă, după ce Duhul Sfânt I-a fost mărturie, Isus ar fi continuat să lucreze în același fel, fără nicio diferență, atunci nu ar fi avut acel efect, și, prin acest lucru, este demonstrată în principal și lucrarea Duhului Sfânt. După ce Duhul Sfânt a adus mărturie, Duhul Sfânt a trebuit să Se arate, ca să poți vedea clar că El este Dumnezeu, că Duhul lui Dumnezeu era în El; Mărturia lui Dumnezeu nu a fost greșită, și asta putea dovedi că mărturia Lui era corectă. Dacă lucrarea Sa de dinainte și de după mărturia Duhului Sfânt ar fi fost aceeași, atunci lucrarea Sa de slujire întrupată și lucrarea Duhului Sfânt nu ar fi fost accentuate și, astfel, omul ar fi fost incapabil să recunoască lucrarea Duhului Sfânt, deoarece nu ar fi existat nicio diferență clară. După ce a fost mărturie, Duhul Sfânt a trebuit să sprijine această mărturie, așa că a trebuit să-Și manifeste înțelepciunea și autoritatea prin Isus, care era diferită de cele din trecut. Desigur, acest lucru nu a fost efectul botezului – botezul este doar o ceremonie – este doar faptul că botezul a fost calea de a arăta că a venit timpul să-Și facă lucrarea de slujire. O astfel de lucrare a fost făcută pentru a clarifica marea putere a lui Dumnezeu, pentru a clarifica mărturia Duhului Sfânt, iar Duhul Sfânt Își asumă responsabilitatea pentru această mărturie până la sfârșit. Înainte de a-Și îndeplini lucrarea de slujire, și Isus a ascultat predici, a predicat și a răspândit Evanghelia în diferite locuri. El nu a făcut nicio lucrare importantă pentru că nu venise încă timpul ca El să-Și facă lucrarea de slujire, și, de asemenea, pentru că Dumnezeu Însuși S-a ascuns cu umilință în trup și nu a făcut nicio lucrare până când nu a venit vremea potrivită. El nu a lucrat înaintea botezului din două motive: unul, pentru că Duhul Sfânt nu a coborât în mod oficial asupra Lui ca să lucreze (adică, Duhul Sfânt nu I-a dat lui Isus puterea și autoritatea de a face o asemenea lucrare) și, chiar dacă Și-ar fi cunoscut identitatea, Isus ar fi fost incapabil să facă lucrarea pe care intenționa să o facă ulterior și ar fi trebuit

să aștepte până în ziua botezului Său. Acesta era timpul lui Dumnezeu și nimeni nu a fost capabil să se opună, nici chiar Isus Însuși; Isus Însuși nu Și-ar fi putut tulbura propria lucrare. Desigur, aceasta a fost smerenia lui Dumnezeu, și, de asemenea, legea lucrării lui Dumnezeu; dacă Duhul lui Dumnezeu nu ar fi lucrat, nimeni nu ar fi putut să-I facă lucrarea. În al doilea rând, înainte de a fi botezat, El era doar un om de rând, obișnuit, și nu se deosebea de ceilalți oameni normali și obișnuiți; acesta este un aspect al modului în care Dumnezeu întrupat nu era supranatural. Dumnezeu întrupat nu a contrazis aranjamentele Duhului lui Dumnezeu; El a lucrat într-un mod ordonat și a lucrat foarte normal. Doar după botez lucrarea Lui a avut autoritate și putere. Adică, chiar dacă El era Dumnezeu întrupat, El nu a efectuat niciun act supranatural și a crescut în același mod ca și ceilalți oameni normali. Dacă Isus Și-ar fi cunoscut deja propria identitate, ar fi făcut o mare lucrare pe întreg tărâmul înainte de botezul Său și ar fi fost diferit de oamenii obișnuiți, arătându-Se că este extraordinar, atunci nu numai că ar fi fost imposibil ca Ioan să-și facă lucrarea, dar nu ar fi existat, de asemenea, nicio cale ca Dumnezeu să înceapă următorul pas al lucrării Lui. Prin urmare, asta ar fi arătat că ceea ce a făcut Dumnezeu a mers rău, și omului, i s-ar fi părut că Duhul lui Dumnezeu și întruparea lui Dumnezeu nu au provenit din aceeași sursă. Deci, lucrarea lui Isus menționată în Biblie este o lucrare care a fost făcută după ce a fost botezat, lucrare care a fost făcută în decursul a trei ani. Biblia nu menționează ce a făcut înainte de a fi botezat pentru că nu a făcut această lucrare înainte de a fi botezat. El era doar un om obișnuit și reprezenta un om obișnuit; înainte ca Isus să-Și înceapă lucrarea Sa de slujire, El nu se deosebea de oamenii normali, iar alții nu puteau să vadă nicio diferență în El. Abia după ce a ajuns la vârsta de 29 de ani, Isus a știut că a venit să încheie o etapă din lucrarea lui Dumnezeu; înainte, El Însuși nu a știut asta, pentru că lucrarea făcută de

Dumnezeu nu a fost supranaturală. Când a participat la o întâlnire în sinagogă la vârsta de doisprezece ani, Maria Îl căuta și El a spus doar o propoziție, la fel ca orice alt copil: „Mamă! Nu știi că trebuie să pun voia Tatălui Meu mai presus de orice?” Desigur, întrucât El a fost conceput de Duhul Sfânt, ar fi putut Isus să nu fi fost special într-un anumit fel? Dar faptul că era deosebit nu însemna că era supranatural, ci doar că Îl iubea pe Dumnezeu mai mult decât orice alt copil. Deși El era om în înfățișare, esența Lui era, totuși, specială și diferită de a celorlalți. Cu toate acestea, numai după botez a simțit efectiv Duhul Sfânt care lucra în El, a simțit că El era Însuși Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns la vârsta de 33 de ani, El a realizat cu adevărat că Duhul Sfânt intenționa să realizeze lucrarea crucificării prin El. La vârsta de 32 de ani, El a ajuns să cunoască câteva adevăruri interioare, așa cum este scris în Evanghelia după Matei: „Simon Petru a răspuns: Tu ești Fiul lui Dumnezeu cel viu, ești Hristos” (Matei 16:16), și „De atunci încolo, Isus a început să le spună ucenicilor că El trebuie să meargă la Ierusalim și să sufere mult din partea bătrânilor, din partea conducătorilor preoților și din partea cărturarilor, să fie omorât, iar a treia zi să fie înviat” (Matei 16:21). El nu a știut dinainte ce trebuia să facă, ci doar la un anumit moment. El nu a știut asta pe deplin de îndată ce S-a născut; Duhul Sfânt a lucrat treptat în El și a existat un proces de lucru. Dacă, de la început, El ar fi știut că era Dumnezeu și Hristos și Fiul întrupat al Omului, și că trebuia să realizeze lucrarea răstignirii, atunci de ce nu a lucrat mai dinainte? De ce, doar după ce le-a spus ucenicilor despre lucrarea Lui de slujire, a simțit Isus amărăciunea și S-a rugat zelos pentru asta? De ce Ioan I-a deschis calea și L-a botezat înainte de a ajunge să înțeleagă multe lucruri pe care nu le înțelesese? Asta dovedește că a fost lucrarea lui Dumnezeu întrupat și, astfel, pentru ca El să înțeleagă și să împlinească a existat un

proces, pentru că El era trupul întrupat al lui Dumnezeu, a cărui lucrare era diferită de cea făcută direct de Duh.

Fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu urmează același curent, și astfel, în planul de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu, fiecare pas a fost urmat îndeaproape de următorul, de la întemeierea lumii și până în prezent. Dacă nu ar fi nimeni care să deschidă calea, atunci nu ar fi nimeni care să urmeze; deoarece cei care urmează există, și cei care deschid calea există. În acest fel, lucrarea a fost transmisă pas cu pas. Un pas îl urmează pe celălalt, și fără ca cineva să deschidă calea, ar fi imposibil să se înceapă lucrarea, iar Dumnezeu nu ar avea niciun mijloc de a-Și înainta lucrarea. Niciun pas nu-l tulbură pe celălalt, și fiecare îl urmează pe celălalt într-o secvență pentru a forma un curent; totul se face de către același Duh. Dar, indiferent dacă cineva deschide calea sau continuă lucrarea altuia, aceasta nu le determină identitatea. Nu așa e corect? Ioan a deschis calea și Isus i-a continuat lucrarea, și, deci, asta dovedește că identitatea lui Isus este inferioară celei a lui Ioan? Iahve Și-a făcut lucrarea înaintea lui Isus, deci, poți spune că Iahve este mai mare decât Isus? Fie că au pavat drumul, sau că au continuat lucrarea altora, nu este important; ceea ce este cu adevărat important este esența lucrării lor și identitatea pe care o reprezintă. Oare asta nu e corect? Deoarece Dumnezeu intenționa să lucreze printre oameni, El a trebuit să-i ridice pe cei care puteau face lucrarea de a deschide calea. Când Ioan abia începuse să predice, el a spus: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările!” „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape!” A vorbit astfel de la început, și de ce a putut să spună aceste cuvinte? În ceea ce privește ordinea în care au fost rostite aceste cuvinte, Ioan a vorbit mai întâi despre Evanghelia Împărăției cerurilor și Isus a vorbit ulterior despre asta. Conform noțiunilor omului, Ioan a fost cel care a deschis calea nouă și astfel, desigur, Ioan era mai mare decât Isus. Dar Ioan

nu a spus că era Hristos, iar Dumnezeu nu a fost mărturie pentru el ca Fiul iubit al lui Dumnezeu, ci doar l-a folosit pentru a deschide calea și pentru a pregăti calea pentru Domnul. El a pavat calea pentru Isus, dar nu a putut lucra în numele lui Isus. Toată lucrarea omului a fost menținută și de Duhul Sfânt.

În epoca Vechiului Testament, Iahve a fost Cel care a condus calea, iar lucrarea lui Iahve a reprezentat întreaga epocă a Vechiului Testament și toată lucrarea făcută în Israel. Moise doar a susținut această lucrare pe pământ, iar trudele lui sunt considerate a fi cooperarea oferită de om. În vremea aceea, Iahve a fost Cel care a vorbit, chemându-l pe Moise, și l-a ridicat pe Moise din rândul poporului lui Israel și l-a făcut să-i conducă în pustie până în Canaan. Aceasta nu a fost lucrarea lui Moise însuși, ci el a fost îndrumat personal de Iahve, și, astfel, Moise nu poate fi numit Dumnezeu. Moise a dat și legea, dar această lege a fost decretată personal de către Iahve. Doar că El a făcut ca Moise să o exprime. Isus a făcut și porunci și El a desființat legea Vechiului Testament și a stabilit poruncile pentru noua epocă. De ce este Isus Dumnezeu Însuși? Pentru că există o diferență. În acel moment, lucrarea făcută de Moise nu a reprezentat epoca și nici nu a deschis o nouă cale; el a fost direcționat înainte de Iahve și a fost doar unul care a fost folosit de Dumnezeu. Când a venit Isus, Ioan făcuse o treaptă de lucru pentru a pava calea și a început să răspândească Evanghelia Împărăției cerurilor (Duhul Sfânt începuse acest lucru). Când a venit Isus, El Și-a făcut direct lucrarea, dar a existat o mare diferență între lucrarea Lui și lucrarea lui Moise. Isaia a făcut, de asemenea, multe profeții, dar de ce nu a fost el însuși Dumnezeu? Isus nu a rostit atât de multe profeții, totuși, de ce a fost El Însuși Dumnezeu? Nimeni nu îndrăznea să spună că lucrarea lui Isus în acel moment a venit toată de la Duhul Sfânt și nici nu îndrăznea să spună că totul a venit din voința omului sau că a fost în

totalitate lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Omul nu avea cum să analizeze astfel de lucruri. Se poate spune că Isaia a făcut o astfel de lucrare și a făcut astfel de profeții, și toate au venit de la Duhul Sfânt; ele nu au venit direct de la Isaia însuși, ci au fost revelații de la Iahve. Isus nu a făcut o mare cantitate de lucrări și nu a spus multe cuvinte, nici nu a rostit multe profeții. Pentru om, învățătura Lui nu părea deosebit de impunătoare, și, totuși, El a fost Dumnezeu Însuși, iar acest lucru este inexplicabil omului. Nimeni nu a crezut vreodată în Ioan, în Isaia sau în David, și nimeni nu i-a numit niciodată Dumnezeu, sau David Dumnezeul, ori Ioan Dumnezeul; nimeni nu a vorbit vreodată astfel și numai Isus a fost numit vreodată Hristos. Această clasificare a fost făcută în conformitate cu mărturia lui Dumnezeu, cu lucrarea pe care El a întreprins-o și cu slujirea pe care a făcut-o. În ceea ce-i privește pe oamenii mari ai Bibliei – Avraam, David, Iosua, Daniel, Isaia, Ioan și Isus – prin lucrarea pe care au făcut-o, poți spune cine este Dumnezeu Însuși și ce fel de oameni sunt profeți și care sunt apostoli. Cine a fost folosit de Dumnezeu și cine a fost Dumnezeu Însuși, este diferențiat și determinat de esența și de lucrarea pe care au făcut-o. Dacă nu poți spune diferența, atunci acest lucru dovedește că nu știi ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Isus este Dumnezeu pentru că a rostit atâtea cuvinte și a lucrat atât de mult, în special demonstrația Lui de multe minuni. De asemenea, și Ioan a lucrat mult și a rostit multe cuvinte, cum a făcut și Moise; de ce nu au fost ei numiți Dumnezeu? Adam a fost creat direct de Dumnezeu; de ce nu a fost numit Dumnezeu, în loc să fie numit doar o ființă creată? Dacă cineva îți spune: „Astăzi, Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare și a rostit multe cuvinte; El este Dumnezeu Însuși. Atunci, din moment ce Moise a rostit multe cuvinte, și el trebuie să fi fost, de asemenea, Dumnezeu Însuși”, ar trebui să-i întrebi în schimb: „În acel moment, de ce Dumnezeu a fost mărturie pentru Isus, și nu lui Ioan, ca Dumnezeu Însuși? Ioan nu a venit

înaintea lui Isus? Care a fost mai mare, lucrarea lui Ioan sau a lui Isus? Pentru om, lucrarea lui Ioan pare mai mare decât cea a lui Isus, dar de ce Duhul Sfânt a fost mărturie pentru Isus și nu lui Ioan?" Același lucru se întâmplă astăzi! La vremea aceea, când Moise a condus poporul lui Israel, Iahve i-a vorbit dintre nori. Moise nu a vorbit direct, dar a fost îndrumat direct de Iahve. Aceasta a fost lucrarea lui Israel din Vechiul Testament. Duhul nu a fost în Moise, nici ființa lui Dumnezeu. El nu a putut face acea lucrare, și, astfel, există o mare diferență între lucrarea făcută de el și lucrarea făcută de Isus. Și asta pentru că munca pe care au făcut-o era diferită! Dacă cineva este folosit de Dumnezeu sau este un profet, un apostol, sau Dumnezeu Însuși, poate fi perceput din natura lucrării sale, și acest lucru va pune capăt îndoielilor tale. În Biblie este scris că numai Mielul poate deschide cele șapte peceți. De-a lungul veacurilor, au existat mulți comentatori ai scripturilor printre acele figuri mari și, astfel, poți spune că toți sunt Mielul? Poți spune că toate explicațiile lor vin de la Dumnezeu? Ei sunt doar comentatori; ei nu au identitatea Mielului. Cum ar putea fi ei vrednici să deschidă cele șapte peceți? Este adevărat că „numai Mielul poate deschide cele șapte peceți", dar El nu vine doar să deschidă cele șapte peceți; nu există nicio necesitate pentru această lucrare, se face întâmplător. El este foarte clar cu privire la lucrarea Lui; este necesar ca El să petreacă mult timp interpretând scripturile? Trebuie să se adauge „Epoca Mielului care interpretează Scripturile" la cei șase mii de ani de lucrare? El vine să facă o lucrare nouă, dar el oferă, de asemenea, niște revelații despre lucrarea din trecut, făcând oamenii să înțeleagă adevărul celor șase mii de ani de lucrare. Nu este nevoie să explici prea multe pasaje din Biblie; lucrarea de azi este cheia, care este importantă. Trebuie să știi că Dumnezeu nu vine în mod special ca să rupă cele șapte peceți, ci să facă lucrarea mântuirii.

Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

Fără începutul acestui nou stadiu al lucrării, cine știe cât de departe ați merge voi evangheliștilor, predicatorilor, comentatorilor și așa-numiților mari oameni spirituali! Fără începutul acestei noi etape de lucru, ceea ce vorbiți ar fi depășit! E vorba fie de ridicarea la tron, fie de pregătirea staturii pentru a deveni rege; fie negarea sinelui, fie supunerea corpului; fie să fii răbdător sau să-ți înveți lecțiile din toate lucrurile; fie umilință, fie dragoste. Nu înseamnă asta să cânți aceeași melodie veche? Este doar o modalitate de a numi același lucru printr-un nume diferit! Fie acoperirea capului și ruperea pâinii, sau împreunarea mâinilor și rugarea, vindecarea bolnavilor și alungarea demonilor. Ar putea exista vreo altă lucrare nouă? Ar putea exista vreo perspectivă de dezvoltare? Dacă vei continua să conduci în acest fel,

vei urma orbește doctrina sau vei respecta convenția. Voi credeți că lucrarea voastră este atât de măreață, dar nu știți că totul a fost transmis și învățat de acei „bătrâni” din cele mai vechi timpuri? Tot ceea ce spuneți și faceți nu sunt ultimele cuvinte ale acelor bătrâni? Nu e ceea ce a fost încredințat de acești bătrâni înainte ca ei să moară? Tu crezi că acțiunile voastre le depășesc pe cele ale apostolilor și profeților din generațiile trecute și chiar depășesc toate lucrurile? Începutul acestei etape de lucru a pus capăt adorării voastre pentru munca lui Witness Lee în căutarea de a deveni rege și de a urca pe tron și v-a oprit aroganța și bravada, astfel încât sunteți incapabili să vă amestecați în această etapă de lucru. Fără această etapă de lucru, v-ați scufunda tot mai adânc până ați fi de nerăscumpărat. Există prea multe lucruri vechi printre voi! Din fericire, lucrarea de astăzi v-a adus înapoi; în caz contrar, cine știe în ce direcție ați apuca! Din moment ce Dumnezeu este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi, de ce nu cauți lucruri noi? De ce te fixezi întotdeauna pe lucrurile vechi? Așadar, cunoașterea lucrării Duhului Sfânt astăzi este de cea mai mare importanță!

Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți intenția lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului

Pentru om, nu este posibil ca urmașii lui Moab să fie făcuți compleți și nu sunt eligibili de a fi făcuți astfel. Fiii lui David, pe de altă parte, au cu siguranță nădejde și, într-adevăr, pot fi făcuți compleți. Dacă cineva este un urmaș al lui Moab, atunci nu poate fi făcut complet. Chiar și astăzi, voi tot nu știți semnificația lucrării făcute printre voi; în această etapă, încă vă păstrați în inimi perspectivele voastre de viitor și vă este greu să renunțați la ele. Nimănui nu-i pasă de ce astăzi Dumnezeu a ales să lucreze asupra voastră, cel mai nevrednic grup. E posibil ca El să fi făcut o greșeală în această lucrare? Este această lucrare o greșeală de moment? De ce Dumnezeu, care a știut dintotdeauna că sunteți fiii lui Moab, S-a pogorât tocmai pentru a lucra în mijlocul vostru? Nu vă gândiți niciodată la asta? Dumnezeu nu ia în considerare niciodată aceasta când Își face lucrarea? Se pripește El? Nu a știut El, de la început, că voi sunteți urmașii lui Moab? Nu știți să luați în considerare aceste lucruri? Unde au dispărut noțiunile voastre? A devenit neadaptată gândirea voastră sănătoasă? Unde au dispărut inteligența și înțelepciunea voastră? Oare din cauză că aveți un comportament atât de nobil nu luați în seamă niște chestiuni așa de mărunte? Mințile voastre sunt cele mai sensibile la lucruri precum perspectivele voastre de viitor și propria soartă, dar, cu privire la orice altceva, sunt amorțite, obtuze și extrem de ignorante. În ce credeți? În perspectivele voastre de viitor? Sau în Dumnezeu? Nu crezi tu doar în destinația ta frumoasă? Doar în perspectivele tale de viitor? Cât de mult din calea vieții înțelegi tu acum? Cât de mult ai realizat? Crezi că lucrarea săvârșită acum asupra urmașilor lui Moab este făcută pentru a vă umili?

Este făcută înadins pentru a vă expune urâțenia? Este intenționat săvârșită pentru a vă face să acceptați mustrarea și, apoi, pentru a vă arunca în iazul de foc? N-am spus niciodată că nu aveți perspective de viitor, cu atât mai puțin că trebuie să fiți distruși sau să suferiți pierzania. Am anunțat public astfel de lucruri? Spui că ești fără speranță, dar nu este aceasta concluzia pe care tu ai tras-o? Nu este acesta efectul propriei tale mentalități? Contează propriile tale concluzii? Dacă spun că nu ești binecuvântat, atunci cu siguranță vei fi obiectul ruinării și, dacă spun că ești binecuvântat, atunci cu siguranță nu vei fi distrus. Tot ce spun e că tu ești urmașul lui Moab; nu am spus că vei fi distrus. Doar că urmașii lui Moab au fost blestemați și sunt un neam de oameni stricați. La păcat s-a făcut referire anterior; nu sunteți voi toți păcătoși? Nu toți păcătoșii au fost corupți de Satana? Nu toți păcătoșii Îl sfidează pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui? Oare cei care Îl sfidează pe Dumnezeu nu trebuie să fie blestemați? Nu trebuie toți păcătoșii să fie distruși? În acel caz, cine dintre oamenii din carne și sânge poate fi mântuit? Cum de ați supraviețuit până astăzi? Ați devenit negativi pentru că sunteți urmașii lui Moab; nu sunteți și voi oameni, care sunt păcătoși? Cum de ați rezistat până astăzi? Când se menționează desăvârșirea, deveniți fericiți. După ce ați auzit că trebuie să experimentați marele necaz, credeți că acest lucru vă face să fiți și mai binecuvântați. Credeți că puteți deveni biruitori după ce depășiți necazul și că, în plus, aceasta este marea binecuvântare a lui Dumnezeu și marea înălțare a voastră de către El. Când se face referire la Moab, în mijlocul vostru se naște agitația; adulții și copiii deopotrivă simt o tristețe nespusă, iar voi nu aveți nicio bucurie în inimile voastre și regretați că v-ați născut. Nu înțelegeți semnificația realizării acestei etape a lucrării asupra urmașilor lui Moab; știți doar să căutați un statut înalt și reveniți la vechile obiceiuri rele când credeți că nu aveți nicio speranță. Când se menționează desăvârșirea și destinația viitoare, vă simțiți

fericiți; v-ați pus credința în Dumnezeu ca să obțineți binecuvântări și ca să aveți o destinație bună. Unii oameni se simt acum neliniștiți din cauza statutului lor. Pentru că au o valoare scăzută și un statut umil, ei nu-și doresc să caute să fie desăvârșiți. Mai întâi s-a vorbit despre desăvârșire și, apoi, despre urmașii lui Moab, așa că oamenii au negat calea desăvârșirii menționată anterior. Aceasta este deoarece, de la început și până la sfârșit, voi nu ați cunoscut niciodată semnificația acestei lucrări, și nici nu vă pasă de semnificația sa. Staturile voastre sunt prea mici și nici măcar nu puteți îndura cea mai mică perturbare. Când vedeți că statutul vostru este prea umil, deveniți negativi și vă pierdeți încrederea de a căuta în continuare. Oamenii pur și simplu privesc dobândirea harului și bucuria păcii ca pe simboluri ale credinței, iar căutarea binecuvântărilor drept bază pentru credința lor în Dumnezeu. Foarte puțini oameni caută să-L cunoască pe Dumnezeu sau caută o schimbare în firea lor. În credința lor, oamenii caută să-L determine pe Dumnezeu să le ofere o destinație potrivită și tot harul de care au nevoie, să-L facă slujitorul lor, să-L facă să mențină o relație pașnică și prietenoasă cu ei, astfel încât niciodată să nu existe niciun conflict între ei. Cu alte cuvinte, credința lor în Dumnezeu cere ca Dumnezeu să promită să le împlinească toate cerințele și să reverse asupra lor orice lucru pentru care ei se roagă, potrivit cuvintelor pe care le-au citit în Biblie: „Voi asculta toate rugăciunile voastre”. Ei se așteaptă ca Dumnezeu să nu judece pe nimeni sau să nu emondeze pe nimeni, întrucât El a fost întotdeauna bunul Mântuitor Isus care păstrează o relație bună cu oamenii în orice moment și în orice loc. Iată cum cred oamenii în Dumnezeu: ei doar cer fără rușine lucruri lui Dumnezeu, crezând că, indiferent dacă sunt răzvrătiți sau ascultători, El pur și simplu le va acorda totul orbește. Ei doar „adună datorii” în continuu de la Dumnezeu, crezând că El trebuie „să-i răsplătească” fără nicio împotrivire și, mai mult, să

plătească dublu; ei cred că, indiferent dacă Dumnezeu a obținut ceva de la ei sau nu, El poate fi doar manipulat de ei și nu-i poate orchestra în mod arbitrar pe oameni, cu atât mai puțin le poate dezvălui înțelepciunea și firea Sa dreaptă, care au fost ascunse mulți ani, oricând dorește El și fără permisiunea lor. Ei pur și simplu își mărturisesc păcatele lui Dumnezeu, crezând că Dumnezeu le va ierta și gata, că nu Se va sătura să facă asta și că acest lucru se va perpetua la infinit. Ei doar Îi poruncesc lui Dumnezeu, crezând că El pur și simplu li Se va supune, deoarece în Biblie este consemnat că Dumnezeu nu a venit să fie slujit de oameni, ci să îi slujească, și că El este aici ca să fie slujitorul lor. Nu ați crezut voi întotdeauna în acest fel? Când nu puteți câștiga nimic de la Dumnezeu, vreți să fugiți; când nu înțelegeți ceva, vă simțiți atât de plini de resentimente și chiar mergeți atât de departe încât să-I aruncați tot felul de vorbe de ocară. Pur și simplu nu-L lăsați pe Dumnezeu Însuși să-Și exprime pe deplin înțelepciunea și minunăția; în schimb, doriți doar să vă bucurați de ușurare temporară și de confort. Până acum, atitudinea voastră în credința în Dumnezeu a constat din aceleași perspective vechi. Dacă Dumnezeu vă arată doar un pic de măreție, deveniți nefericiți. Vedeți acum exact cât de mare este statura voastră? Să nu credeți că sunteți toți credincioși lui Dumnezeu când, de fapt, vechile voastre perspective nu s-au schimbat. Când nu ți se întâmplă nimic, crezi că totul merge ușor, iar dragostea ta pentru Dumnezeu atinge o culme înaltă. Dar când ți se întâmplă ceva neînsemnat, cazi în Infern. Asta înseamnă să Îi fii credincios lui Dumnezeu?

Dacă etapa finală a lucrării de cucerire ar începe în Israel, atunci o astfel de lucrare de cucerire nu ar avea niciun sens. Lucrarea are cea mai mare importanță atunci când este făcută în China, când se face asupra voastră. Sunteți cei mai de jos oameni, oamenii cu cel mai mic statut; voi sunteți cei de la nivelul cel mai de jos al acestei societăți și cei care L-au

recunoscut cel mai puțin pe Dumnezeu la început. Voi sunteți oamenii care s-au îndepărtat cel mai mult de Dumnezeu și care au fost cel mai grav răniți. Deoarece această etapă a lucrării este doar de dragul cuceririi, nu este cel mai potrivit să fiți aleși ca martori pentru ce va veni? Dacă primul pas al lucrării de cucerire nu s-ar face asupra voastră, atunci ar fi dificil să avanseze lucrarea de cucerire ce va veni, deoarece lucrarea de cucerire care va urma va obține rezultate bazate pe faptul că această lucrare se face astăzi. Lucrarea de cucerire de astăzi este doar începutul întregii lucrări de cucerire. Sunteți primul lot care urmează să fie cucerit; sunteți reprezentanți pentru toată omenirea care va fi cucerită. Cei care au cu adevărat cunoaștere vor vedea că toată lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este măreață, că El nu numai că le permite oamenilor să-și cunoască propria răzvrătire, dar, de asemenea, le dezvăluie și statutul. Scopul și semnificația cuvintelor Sale nu este de a-i face pe oameni să fie negativi, nici de a-i doborî. Este ca ei să poată dobândi luminarea și mântuirea și ca sufletele să li se trezească prin cuvintele Sale. Încă de la facerea lumii, omul a trăit sub puterea Satanei, fără să știe sau să creadă că există un Dumnezeu. Faptul că acești oameni pot fi incluși în marea mântuire a lui Dumnezeu și pot fi foarte mult înălțați de El arată, într-adevăr, dragostea Sa; toți cei care înțeleg cu adevărat vor crede acest lucru. Cum rămâne cu acei oameni care nu au o asemenea cunoaștere? Ei vor spune: „A, Dumnezeu spune că suntem urmașii lui Moab; a spus-o cu propriile-I cuvinte. Mai putem obține un rezultat bun? Suntem urmașii lui Moab și, în trecut, ne-am împotrivit Lui. Dumnezeu a venit să ne condamne; tu nu vezi cum ne-a judecat El întotdeauna, chiar de la început? Din moment ce ne-am împotrivit lui Dumnezeu, așa ar trebui să fim mustrați”. Sunt aceste cuvinte corecte? Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să

poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și răzvrătit, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i determina să se predea stăpânirii Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult,

oamenii vor veni să se predea înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de reproș, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii. Astfel, metoda de mântuire de astăzi este diferită de cea din trecut. Astăzi, mântuirea vi se aduce prin judecata dreaptă, iar aceasta este un instrument bun pentru a vă clasifica pe fiecare după fel. Mai mult decât atât, mustrarea nemiloasă servește ca mântuire supremă a voastră – și

ce aveți de spus în fața unei astfel de mustrări și judecăți? Nu v-ați bucurat mereu de mântuire, de la început până la sfârșit? L-ați văzut pe Dumnezeu întrupat și ați înțeles omnipotența și înțelepciunea Sa; în plus, ați experimentat nimicirea și disciplina în repetate rânduri. Dar, totuși, nu ați primit și har suprem? Nu sunt binecuvântările voastre mai mari decât ale oricui altcuiva? Harurile voastre sunt chiar mai generoase decât gloria și bogățiile de care s-a bucurat Solomon! Gândiți-vă la asta: dacă intenția Mea de a veni ar fi să vă condamn și să vă pedepsesc, nu să vă mântuiesc, ați fi avut atât de multe zile? Ați fi putut voi, ființe păcătoase din trup și sânge, să supraviețuiți până astăzi? Dacă scopul Meu ar fi fost doar să vă pedepsesc, de ce aș fi devenit trup și aș fi luat o inițiativă atât de măreață? Nu aș fi putut să vă pedepsesc pe voi, simpli muritori, doar rostind un singur cuvânt? Aș mai fi nevoit să vă distrug, după ce v-am condamnat intenționat? Încă nu credeți aceste cuvinte ale Mele? Aș putea să-l mântuiesc pe om numai prin dragoste și compasiune? Sau aș putea folosi doar răstignirea pentru a-l mântui pe om? Firea Mea dreaptă nu este mai favorabilă pentru a-l face pe om pe deplin supus? Nu este mai capabilă să-l salveze pe om întru totul?

Deși cuvintele Mele pot fi stricte, toate sunt zise pentru mântuirea omului, deoarece Eu doar spun cuvinte, și nu pedepsesc trupul omului. Aceste cuvinte îl determină pe om să trăiască în lumină, să știe că lumina există, să știe că lumina este prețioasă și, chiar mai mult, să știe cât de benefice sunt aceste cuvinte pentru om, cât și faptul că Dumnezeu este mântuire. Deși am rostit multe cuvinte de mustrare și judecată, ceea ce acestea reprezintă nu s-a făcut, în fapt, asupra voastră. Am venit să-Mi fac lucrarea și să-Mi rostesc cuvintele și, deși cuvintele Mele pot fi stricte, sunt rostite drept judecată a coruptiei și răzvrătirii voastre. Scopul acestor acțiuni ale Mele rămâne acela de a-l mântui pe om de sub puterea Satanei; Îmi

folosesc cuvintele pentru a mântui omul. Scopul Meu nu este de a-i face rău omului prin cuvintele Mele. Cuvintele Mele sunt stricte ca, în lucrarea Mea, să dobândesc rezultate. Doar printr-o astfel de lucrare poate omul să se cunoască pe sine și să se rupă de firea sa răzvrătită. Cea mai mare semnificație a lucrării cuvintelor este de a le permite oamenilor să pună adevărul în practică după ce l-au înțeles, să obțină schimbări în firea lor și să dobândească cunoaștere despre ei înșiși și despre lucrarea lui Dumnezeu. Doar săvârșirea lucrării prin rostirea cuvintelor poate face posibilă comunicarea dintre Dumnezeu și om, și doar cuvintele pot explica adevărul. A lucra în acest fel este cel mai bun mijloc de cucerire a omului; în afară de rostirea cuvintelor, nicio altă metodă nu poate să-i ofere omului o înțelegere mai clară a adevărului și a lucrării lui Dumnezeu. Astfel, în stadiul final al lucrării Sale, Dumnezeu vorbește oamenilor pentru a le dezvălui toate adevărurile și tainele pe care ei încă nu le înțeleg, permițându-le să dobândească adevărata cale și viața de la Dumnezeu și, astfel, să-I satisfacă intențiile. Scopul lucrării lui Dumnezeu asupra oamenilor este de a le permite să satisfacă intențiile lui Dumnezeu, iar aceasta este săvârșită pentru a le aduce mântuirea. Prin urmare, în timpul mântuirii omului, El nu face lucrarea pedepsirii lui. Când îi aduce omului mântuirea, Dumnezeu nu pedepsește răul, nu răsplătește binele, și nici nu dezvăluie destinațiile diferitelor tipuri de oameni. În schimb, numai după ce etapa finală a lucrării Sale va fi completă, El va face lucrarea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui și doar atunci El va dezvălui sfârșitul tuturor diferitelor feluri de oameni. Cei care sunt pedepsiți vor fi cei care într-adevăr nu pot fi mântuiți, în timp ce aceia care sunt mântuiți vor fi cei care au obținut mântuirea lui Dumnezeu în timpul mântuirii omului de către El. Cât se săvârșește lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, toți cei care pot fi mântuiți vor fi mântuiți pe cât este posibil, fără ca niciunul să fie lepădat, pentru că scopul lucrării lui

Dumnezeu este de a mântui omul. Toți aceia care, în timpul mântuirii omului de către Dumnezeu, sunt incapabili să obțină o schimbare în firea lor – cât și toți aceia care sunt incapabili să-L asculte pe Dumnezeu întru totul – vor deveni obiecte pentru pedeapsă. Această etapă a lucrării – lucrarea cuvintelor – va deschide oamenilor toate căile și tainele pe care ei nu le înțeleg, astfel încât omul să poată înțelege intențiile lui Dumnezeu și cerințele Lui de la om și să poată avea condițiile necesare pentru a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și să obțină schimbări în firea sa. Dumnezeu folosește doar cuvinte pentru a-Și face lucrarea și nu-i pedepsește pe oameni pentru că sunt puțin răzvrătiți, întrucât acum este timpul lucrării de mântuire. Dacă toți cei răzvrătiți ar fi pedepsiți, atunci nimeni nu ar avea ocazia de a fi mântuit; toți ar fi pedepsiți și ar cădea în Infern. Scopul cuvintelor care-i judecă pe oameni este de a le permite să se cunoască pe ei înșiși și să se supună lui Dumnezeu; nu este pentru ca ei să fie pedepsiți cu o astfel de judecată. În timpul lucrării cuvintelor, mulți oameni își vor expune răzvrătirea și sfidarea, cât și lipsa de supunere față de Dumnezeul întrupat. Totuși, El nu-i va pedepsi pe toți acești oameni din această cauză, ci, în schimb, doar îi va lăsa deoparte pe cei care sunt corupți până în măduva oaselor și care nu pot fi mântuiți. El va da trupul lor Satanei și, în câteva cazuri, le va nimici trupul. Cei rămași vor continua să urmeze și să experimenteze emondarea. Dacă în timp ce urmează, acești oameni sunt încă incapabili să accepte emondarea și devin din ce în ce mai degenerați, atunci își vor fi pierdut șansa la mântuire. Fiecare persoană care s-a supus cuceririi cuvintelor lui Dumnezeu va avea numeroase șanse pentru mântuire; mântuirea fiecăruia dintre acești oameni de către Dumnezeu va arăta cea mai mare îngăduință a Sa. Cu alte cuvinte, li se va arăta toleranța supremă. Atât timp cât oamenii se întorc de pe calea greșită și câtă vreme se pot căi, Dumnezeu le va da ocazii să obțină mântuirea Lui.

Când oamenii se răzvrătesc prima dată împotriva lui Dumnezeu, El nu-Și dorește să-i omoare; în schimb, face tot ce poate pentru a-i mântui. Dacă cineva nu are nicidecum loc pentru mântuire, atunci Dumnezeu îl va arunca deoparte. Faptul că Dumnezeu nu Se grăbește să pedepsească pe cineva înseamnă că El vrea să-i mântuiască pe toți cei care pot fi mântuiți. El judecă, luminează și îndrumă oamenii doar prin cuvinte, și nu folosește un toiag pentru a-i omorî. Folosirea cuvintelor pentru a le aduce oamenilor mântuirea reprezintă scopul și însemnătatea etapei finale a lucrării.

Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?

Lucrarea lui Dumnezeu continuă să avanseze și, deși scopul lucrării Lui rămâne neschimbat, mijloacele prin care El lucrează se schimbă în mod constant, ceea ce înseamnă că și aceia care Îl urmează pe Dumnezeu se schimbă constant. Cu cât Dumnezeu înfăptuiește mai multă lucrare, cu atât sunt mai temeinice cunoștințele omului despre El. Schimbări corespunzătoare au loc și în firea omului ca urmare a lucrării lui Dumnezeu. Totuși, doar datorită faptului că lucrarea lui Dumnezeu se schimbă mereu, cei care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și acei oameni absurzi care nu cunosc adevărul devin oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Niciodată lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează noțiunilor omului, pentru că lucrarea Lui este întotdeauna nouă și niciodată veche, iar El nu repetă niciodată lucrarea veche ci, mai degrabă, merge înainte cu o lucrare care nu a mai fost făcută niciodată. Dat fiind că Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, iar omul judecă invariabil lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pe baza lucrării Sale din trecut, a devenit extrem de dificil pentru Dumnezeu să îndeplinească fiecare etapă a lucrării noii epoci. Omul are mult prea multe greutăți! Gândirea omului este prea conservatoare! Niciun om nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu, totuși, ei toți o delimitează. Când Îl părăsește pe Dumnezeu, omul pierde viața, adevărul și binecuvântările Lui, totuși, nici nu acceptă viața sau adevărul, cu atât mai puțin binecuvântările mai mari pe care Dumnezeu le oferă omenirii. Toți oamenii doresc să-L câștige pe Dumnezeu, dar nu sunt în stare să tolereze nicio schimbare în lucrarea lui Dumnezeu. Cei care nu acceptă noua lucrare a lui Dumnezeu cred că lucrarea lui Dumnezeu este imutabilă, că rămâne pentru totdeauna pe loc. În

credința lor, tot ceea ce este necesar pentru a obține mântuirea veșnică de la Dumnezeu este respectarea legii și, atât timp cât se căiesc și își mărturisesc păcatele, intențiile lui Dumnezeu vor fi satisfăcute pentru totdeauna. Ei sunt de părere că Dumnezeu nu poate fi decât Dumnezeul legii și Dumnezeul care a fost pironit pe cruce pentru om; în plus, părerea lor este că Dumnezeu nu trebuie și nu poate să depășească Biblia. Tocmai aceste păreri i-au înlănțuit strâns de legea de odinioară și i-au încătușat prin reguli fără viață. Sunt alții, mai mulți, care cred că, indiferent de noua lucrare a lui Dumnezeu, ea trebuie să fie verificată prin profeții și că, în fiecare etapă a unei astfel de lucrări, toți cei care Îl urmează cu o inimă „sinceră" trebuie, de asemenea, să primească revelații; altfel, lucrarea nu I-ar putea aparține lui Dumnezeu. Nu este tocmai o sarcină ușoară pentru om să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu. Aceasta, adăugată inimii absurde a omului și naturii sale rebele de importanță de sine și îngâmfare, face să fie cu atât mai dificil pentru om să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu. Omul nici nu cercetează atent noua lucrare a lui Dumnezeu, nici nu o acceptă cu smerenie; mai degrabă, el adoptă o atitudine de dispreț, așteptând revelațiile și îndrumarea lui Dumnezeu. Nu este acesta comportamentul unui om care se răzvrătește și se împotrivește lui Dumnezeu? Cum pot astfel de oameni să obțină aprobarea lui Dumnezeu?

În Epoca Harului, Isus a afirmat că lucrarea lui Iahve a rămas în urmă, așa cum Eu spun astăzi că și lucrarea lui Isus a rămas în urmă. Dacă ar fi existat numai Epoca Legii și nu și Epoca Harului, Isus nu ar fi fost răstignit și nu ar fi putut răscumpăra toată omenirea. Dacă ar fi existat doar Epoca Legii, ar fi putut omenirea să ajungă până în ziua de azi? Istoria avansează; nu este istoria legea naturală a lucrării lui Dumnezeu? Nu este aceasta o descriere a felului în care El gestionează omul în întregul univers? Istoria progresează, tot astfel și lucrarea lui Dumnezeu. Intențiile Lui se schimbă în

mod continuu. Ar fi imposibil ca Dumnezeu să rămână la o singură etapă de lucru timp de șase mii de ani, pentru că, după cum toți știu, El este întotdeauna nou și niciodată vechi și nu ar putea defel să facă în continuu o lucrare precum răstignirea, să fie pironit pe cruce o dată, de două ori, de trei ori… Ar fi ridicol să credem astfel. Dumnezeu nu continuă să facă aceeași lucrare; lucrarea Lui este mereu schimbătoare și mereu nouă, la fel cum Eu vă vorbesc vouă zi de zi cuvinte noi și fac o nouă lucrare. Aceasta este lucrarea pe care o fac, a cărei cheie se află în cuvintele „nouă" și „minunată". „Dumnezeu este neschimbător și Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu"; această afirmație este cât se poate de adevărată. Esența lui Dumnezeu nu se schimbă, Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și El nu ar putea deveni niciodată Satana, dar acestea nu dovedesc că lucrarea Lui este la fel de constantă și invariabilă cum este esența Sa. Tu declari că Dumnezeu este imutabil, dar atunci cum poți explica faptul că El este mereu nou și niciodată vechi? Lucrarea lui Dumnezeu se răspândește continuu și se schimbă în mod constant, iar intențiile lui Dumnezeu sunt manifestate și făcute cunoscute omului în mod continuu. Când omul experimentează lucrarea lui Dumnezeu, firea sa se schimbă fără încetare, și la fel și cunoașterea sa. De unde apare, atunci, această schimbare? Nu din lucrarea lui Dumnezeu, care se schimbă mereu? Dacă firea omului se poate schimba, de ce omul nu poate permite ca lucrarea Mea și cuvintele Mele să se schimbe și ele în mod continuu? Trebuie să fiu supus restricțiilor omului? Făcând astfel, nu recurgi pur și simplu la argumente forțate și la o logică perfidă?

După învierea Lui, Isus S-a arătat ucenicilor și le-a spus: „Și iată, Eu trimit promisiunea Tatălui Meu asupra voastră: să zăboviți în cetatea Ierusalimului, până când veți fi înzestrați cu putere din înalturi". Știi cum pot fi explicate aceste cuvinte? Ești acum înzestrat cu puterea Lui? Înțelegi

la ce se referă „putere”? Isus a proclamat că Duhul adevărului va fi dat omului în zilele de pe urmă. Acum sunt zilele de pe urmă; înțelegi cum exprimă cuvinte Duhul adevărului? Unde Se arată și unde lucrează Duhul adevărului? În cartea profetică a profetului Isaia, din Vechiul Testament, nu s-a menționat niciodată că, în epoca Noului Testament, Se va naște un copil numit Isus, ci s-a spus doar că se va naște un prunc care se va numi Emanuel. De ce nu a fost specificat numele „Isus”? Nicăieri în Vechiul Testament nu apare acest nume, deci de ce crezi în continuare în Isus? Doar nu L-ai văzut pe Isus cu ochii tăi înainte de a crede în El, nu-i așa? Sau ai început să crezi după primirea unei revelații? Ți-ar arăta Dumnezeu într-adevăr un astfel de har? Ar revărsa El asupra ta asemenea mărețe binecuvântări? Care este temelia credinței tale în Isus? De ce nu crezi că Dumnezeu S-a întrupat în zilele noastre? De ce spui că absența unei revelații de la Dumnezeu pentru tine dovedește că El nu a devenit trup? Dumnezeu trebuie să-l anunțe pe om înainte de a-Și începe lucrarea? Trebuie să primească, mai întâi, aprobarea omului? Isaia a proclamat doar că un prunc se va naște într-o iesle; niciodată nu a profețit că Maria Îl va naște pe Isus. Pe ce anume îți întemeiezi credința în Isus cel născut din Maria? Sigur credința ta nu este confuză? Unii spun că numele lui Dumnezeu nu se schimbă. Atunci de ce numele lui Iahve a devenit Isus? S-a profețit despre venirea lui Mesia, atunci de ce a venit un om cu numele de Isus? De ce s-a schimbat numele lui Dumnezeu? Nu a fost făcută o asemenea lucrare acum mult timp? Se poate ca Dumnezeu să nu facă o lucrare mai nouă astăzi? Lucrarea de ieri poate fi modificată, iar lucrarea lui Isus poate urma după aceea a lui Iahve. Nu poate atunci lucrarea lui Isus să fie urmată de o altă lucrare? Dacă numele lui Iahve poate fi schimbat în Isus, atunci nu poate fi schimbat și numele lui Isus? Nimic din acestea nu este neobișnuit; doar că oamenii sunt prea înguști la minte. Dumnezeu va fi

întotdeauna Dumnezeu. Indiferent de schimbarea lucrării Sale și a numelui Său, firea și înțelepciunea Lui rămân neschimbate pentru totdeauna. Dacă tu crezi că Dumnezeu poate fi numit doar prin numele de Isus, atunci cunoașterea ta este mult prea limitată. Îndrăznești să afirmi că Isus este numele veșnic al lui Dumnezeu, că Dumnezeu va fi cunoscut de-a pururi sub numele de Isus și că acest lucru nu se va schimba niciodată? Îndrăznești să afirmi cu certitudine că numele lui Isus a încheiat Epoca Legii și că va încheia și epoca finală? Cine poate spune că harul lui Isus poate încheia epoca? Dacă acum nu poți înțelege clar aceste adevăruri, nu numai că nu vei putea să predici Evanghelia, dar nici tu însuți nu vei reuși să rămâi neclintit. Când va veni ziua în care vei rezolva toate dificultățile acelor oameni religioși și vei respinge toate raționamentele lor greșite, aceea va fi dovada că ești absolut sigur de acest stadiu al lucrării și că nu ai nici cea mai mică îndoială. Dacă nu reușești să respingi raționamentele lor greșite, atunci îți vor întinde o capcană și te vor defăima. Nu ar fi acest lucru rușinos?

Toți evreii citiseră Vechiul Testament și știau despre profeția lui Isaia că un prunc se va naște într-o iesle. De ce, atunci, în ciuda faptului că erau pe deplin conștienți de această profeție, tot L-au persecutat pe Isus? Nu a fost din cauza naturii lor răzvrătite și a faptului că ignorau lucrarea Duhului Sfânt? La vremea aceea, fariseii au crezut că lucrarea lui Isus era diferită de ceea ce ei știau despre copilul proorocit, iar oamenii de astăzi Îl resping pe Dumnezeu pentru că lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu se conformează Bibliei. Nu este esența răzvrătirii lor față de Dumnezeu una și aceeași? Poți să accepți, fără îndoială, toată lucrarea Duhului Sfânt? Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci este drumul cel drept și ar trebui să îl accepți fără nici cea mai mică îndoială; nu ar trebui să triezi și să alegi ce să accepți. Dacă dobândești mai mult discernământ cu privire la Dumnezeu și ești mai

precaut față de El, atunci nu e indezirabil acest lucru? Nu trebuie să cauți o fundamentare suplimentară în Biblie; dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci trebuie să o accepți, pentru că tu crezi în Dumnezeu ca să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ar trebui să Îl investighezi. Nu ar trebui să cauți alte dovezi despre Mine pentru a arăta că Eu sunt Dumnezeul tău, ci ar trebui să discerni dacă îți sunt de folos – acesta este lucrul decisiv. Chiar dacă găsești multe dovezi incontestabile în Biblie, ele nu te pot aduce pe deplin înaintea Mea. Tu ești cel care trăiește în limitele Bibliei și nu înaintea Mea; Biblia nu te poate ajuta să Mă cunoști, nici nu îți poate adânci dragostea pentru Mine. Deși Biblia a profețit că se va naște un prunc, nimeni nu putea să înțeleagă asupra cui se va împlini profeția, pentru că omul nu a cunoscut lucrarea lui Dumnezeu și asta a făcut ca fariseii să se ridice împotriva lui Isus. Unii știu că lucrarea Mea este în interesul omului, dar ei continuă să creadă că Isus și cu Mine suntem două ființe complet separate, incompatibile. În vremea aceea, Isus doar le-a spus apostolilor o serie de predici în Epoca Harului, cum ar fi: cum să practice, cum să se adune, cum să ceară în rugăciune, cum să-i trateze pe alții și așa mai departe. Lucrarea pe care a realizat-o a fost cea a Epocii Harului și El a explicat numai modul în care ucenicii și cei care Îl urmau ar trebui să practice. El a făcut doar lucrarea Epocii Harului și niciuna din lucrările zilelor de pe urmă. Când Iahve a stabilit legea Vechiului Testament în Epoca Legii, de ce nu a făcut atunci lucrarea Epocii Harului? De ce nu a clarificat în prealabil lucrarea Epocii Harului? Acest lucru nu l-ar fi ajutat pe om să o accepte? El a profețit doar că un prunc se va naște și va veni la putere, dar nu a îndeplinit în prealabil lucrarea Epocii Harului. Lucrarea lui Dumnezeu din fiecare epocă are hotare clare; El face doar lucrarea epocii actuale și nu trece niciodată la următoarea etapă de lucru în avans. Doar în acest fel, lucrarea Sa reprezentativă pentru fiecare epocă poate fi adusă la vedere. Isus a vorbit

numai despre semnele din zilele de pe urmă, despre cum să fii răbdător și cum să fii mântuit, cum să te căiești și să mărturisești, precum și cum poți purta crucea și îndura suferința; niciodată nu a vorbit despre cum ar trebui omul din zilele de pe urmă să dobândească pătrunderea, nici despre cum ar trebui să încerce să satisfacă intențiile lui Dumnezeu. Ca atare, nu este ridicol să cauți în Biblie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Ce poți vedea doar ținând Biblia strâns în mâinile tale? Fie că este vorba de un analist al Bibliei sau de un predicator, cine ar fi putut vedea în avans lucrarea de astăzi?

„Cine are urechi, să audă ceea ce spune Spiritul bisericilor.” Ați auzit acum cuvintele Duhului Sfânt? Cuvintele lui Dumnezeu au venit peste voi. Le auziți? Dumnezeu face lucrarea cuvintelor în zilele de pe urmă și astfel de cuvinte sunt cele ale Duhului Sfânt, căci Dumnezeu este Duhul Sfânt și poate deveni și trup; prin urmare, cuvintele Duhului Sfânt, așa cum au fost spuse în trecut, sunt cuvintele Dumnezeului întrupat astăzi. Există mulți oameni absurzi care cred că, din moment ce este Duhul Sfânt cel care vorbește, glasul Său ar trebui să se coboare din ceruri, ca oamenii să îl audă. Oricine crede în felul acesta nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu. Într-adevăr, cuvântările rostite de Duhul Sfânt sunt cele rostite de Dumnezeu întrupat. Duhul Sfânt nu-i poate vorbi direct omului; nici chiar în Epoca Legii, Iahve nu le-a vorbit direct oamenilor. Nu ar fi cu atât mai puțin probabil ca El să facă acest lucru în această epocă, astăzi? Pentru ca Dumnezeu să poată rosti cuvântări pentru a-Și îndeplini lucrarea, El trebuie să devină trup; altfel, lucrarea Lui nu și-ar putea atinge scopul. Cei care Îl neagă pe Dumnezeu întrupat sunt aceia care nu cunosc Duhul sau principiile prin care lucrează Dumnezeu. Cei care cred că acum este epoca Duhului Sfânt, dar încă nu acceptă noua Sa lucrare, sunt cei care trăiesc într-o credință nedeslușită și abstractă. Astfel de oameni nu vor primi

niciodată lucrarea Duhului Sfânt. Cei care doresc doar ca Duhul Sfânt să vorbească și să-Și îndeplinească lucrarea direct, dar nu acceptă cuvintele sau lucrarea lui Dumnezeul întrupat, nu vor putea niciodată să pășească în noua epocă sau să fie aduși la mântuirea completă de către Dumnezeu!

Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi

Lucrarea lui Dumnezeu întrupat include două părți. Când S-a întrupat prima dată, oamenii nu au crezut în El și nu L-au cunoscut și L-au răstignit pe Isus pe cruce. Apoi, când S-a întrupat a doua oară, oamenii tot nu au crezut în El și cu atât mai puțin L-au cunoscut și L-au răstignit încă o dată pe Hristos pe cruce. Nu este omul dușmanul lui Dumnezeu? Dacă omul nu Îl cunoaște, cum ar putea fi apropiatul lui Dumnezeu? Cum s-ar putea califica să fie mărturie pentru Dumnezeu? Oare afirmațiile omului, cum că-L iubește, slujește și slăvește pe Dumnezeu, nu sunt toate minciuni amăgitoare? Dacă îți dedici viața acestor lucruri nerealiste și nepractice, nu lucrezi în zadar? Cum ai putea fi apropiatul lui Dumnezeu când nici măcar nu știi cine este Dumnezeu? O astfel de căutare nu este vagă și abstractă? Nu este amăgitoare? Cum poate fi cineva apropiatul lui Dumnezeu? Care este semnificația practică de a fi un apropiat al lui Dumnezeu? Poți fi un apropiat al Duhului lui Dumnezeu? Poți vedea cât de minunat și preamărit este Duhul? A fi apropiatul unui Dumnezeu invizibil, intangibil – nu este acest lucru vag și abstract? Care este semnificația practică a unei astfel de căutări? Nu e totul o minciună amăgitoare? Ceea ce urmărești este să devii apropiatul lui Dumnezeu, însă, de fapt, ești cățelușul Satanei, pentru că nu Îl cunoști pe Dumnezeu și urmărești „Dumnezeul inexistent al tuturor lucrurilor”, care este invizibil, intangibil și un rezultat al propriilor tale noțiuni. Vorbind nedeslușit, un astfel de „Dumnezeu” este Satana și, vorbind practic, ești tu însuți. Cauți să fii propriul tău apropiat, cu toate acestea, încă afirmi că urmărești să devii apropiatul lui Dumnezeu – nu este aceasta o blasfemie? Care este valoarea unei astfel de căutări? Dacă Duhul lui Dumnezeu nu devine trup, atunci substanța lui Dumnezeu este pur și

simplu un Duh invizibil, intangibil al vieții, fără formă și amorf, imaterial, inabordabil și de neînțeles pentru om. Cum ar putea fi omul un apropiat al unui Duh neîntrupat, nemaipomenit, de neînțeles, precum acesta? Nu este o glumă? Un raționament atât de absurd nu este valabil și practic. Omul creat este de un tip în mod inerent diferit față de Duhul lui Dumnezeu, deci cum ar putea fi apropiați cei doi? Dacă Duhul lui Dumnezeu nu S-ar întrupa, dacă Dumnezeu nu ar deveni trup și nu S-ar smeri devenind o ființă creată, atunci omul creat ar fi atât necalificat, cât și incapabil să devină apropiatul Său și, în afară de acei credincioși evlavioși care ar putea avea șansa de a fi apropiații lui Dumnezeu după intrarea sufletelor lor în rai, majoritatea oamenilor ar fi incapabili să fie apropiații Duhului lui Dumnezeu. Iar dacă oamenii își doresc să devină apropiații lui Dumnezeu în Ceruri, sub îndrumarea lui Dumnezeu întrupat, nu sunt ei neoameni uimitor de naiv? Oamenii urmăresc doar „credința" față de un Dumnezeu invizibil și nu-I oferă nici cea mai mică atenție lui Dumnezeu care poate fi văzut, căci este ușor să urmezi un Dumnezeu invizibil. Oamenii pot face acest lucru cum doresc, însă urmarea Dumnezeului vizibil nu este atât de ușoară. Persoana care caută un Dumnezeu nedeslușit este complet incapabilă să-L câștige pe Dumnezeu, căci toate lucrurile care sunt nedeslușite și abstracte sunt toate imaginate de om și nu pot fi câștigate de om. Dacă Dumnezeul care ar veni printre voi ar fi un Dumnezeu trufaș și înălțat, inaccesibil vouă, atunci, cum ați putea pricepe intențiile Lui? Și cum ați putea să-L cunoașteți și să-L înțelegeți? Dacă Și-ar săvârși doar lucrarea și nu ar avea niciun contact obișnuit cu omul, nu ar poseda o umanitate normală și ar fi inabordabil pentru muritorii de rând, atunci, chiar dacă ar săvârși multă lucrare pentru voi, dar nu ați avea contact cu El și nu ați putea să-L vedeți, cum L-ați putea cunoaște? Dacă acest trup nu ar fi în posesiunea umanității normale, omul nu ar avea nicio modalitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu; doar datorită

întrupării lui Dumnezeu, omul este calificat să fie apropiatul Dumnezeului în trup. Oamenii devin apropiații lui Dumnezeu deoarece intră în contact cu El, trăiesc alături de El și Îi țin companie și, astfel, treptat, ajung să-L cunoască. Dacă nu ar fi astfel, nu ar fi căutarea omului în zadar? Cu alte cuvinte, nu datorită lucrării lui Dumnezeu este omul capabil să fie apropiatul lui Dumnezeu, ci datorită realității și normalității lui Dumnezeu întrupat. Doar pentru că Dumnezeu devine trup au oamenii șansa de a-și face datoria și de a-L venera pe adevăratul Dumnezeu. Nu este acesta cel mai realistic și practic adevăr? Acum, încă mai vrei să fii apropiatul lui Dumnezeu în Ceruri? Doar atunci când Dumnezeu Se umilește până la un anumit punct, adică, doar atunci când Dumnezeu devine trup, poate omul să fie apropiatul și confidentul Lui. Dumnezeu aparține Duhului: cum sunt oamenii calificați să fie apropiații acestui Duh, care este atât de solemn și de neînțeles? Doar atunci când Duhul lui Dumnezeu coboară în trup și devine o ființă creată cu același exterior ca al omului, pot oamenii să-I înțeleagă intențiile și să fie câștigați de El, într-un mod practic. El vorbește și lucrează în trup, împărtășește bucuriile, tristețile și necazurile omenirii, trăiește în aceeași lume ca omenirea, o protejează și o ghidează și, prin acestea, îi curăță pe oameni și le permite să dobândească mântuirea și binecuvântarea Lui. Abia după ce oamenii câștigă aceste lucruri și înțeleg cu adevărat voia lui Dumnezeu pot fi apropiații Lui. Doar acest lucru este practic. Dacă Dumnezeu ar fi invizibil și intangibil pentru oamenii, cum ar putea oamenii să fie apropiații Săi? Nu este aceasta o doctrină goală?

Crezând în Dumnezeu până acum, mulți oameni încă urmăresc ceea ce este nedeslușit și abstract. Nu au nicio înțelegere a realității lucrării lui Dumnezeu de astăzi și încă trăiesc printre cuvinte și doctrine. Mai mult, majoritatea trebuie încă să pătrundă în realitatea unor fraze noi precum „noua generație a celor care Îl iubesc pe Dumnezeu”, „apropiatul lui

Dumnezeu", „exemplul și modelul dragostei față de Dumnezeu" și „stilul lui Petru"; în schimb, căutarea lor este încă nedeslușită și abstractă, ei încă bâjbâie, în doctrină și nu au nicio înțelegere a realității acelor cuvinte. Atunci când Duhul lui Dumnezeu devine trup, poți vedea și atinge lucrarea Lui în trup. Totuși, dacă încă nu ești capabil să devii apropiatul Lui, dacă încă nu ești capabil să fii confidentul Lui, atunci cum ai putea fi confidentul Duhului lui Dumnezeu? Dacă nu Îl cunoști pe Dumnezeu de astăzi, cum poți fi unul din generația nouă a celor care Îl iubesc pe Dumnezeu? Nu sunt aceste expresii cuvinte și doctrine goale? Ești capabil să vezi Duhul și să-I pricepi intențiile? Nu sunt acestea expresii goale? Nu este suficient doar să rostești aceste fraze și termeni, și nici nu poți să-L mulțumești pe Dumnezeu doar prin hotărâre. Ești mulțumit doar cu rostirea acestor cuvinte și faci aceasta pentru a-ți satisface propriile dorințe, idealurile nerealiste, și a-ți satisface noțiunile și gândirea. Dacă nu Îl cunoști pe Dumnezeu de astăzi, atunci, indiferent ce faci, nu vei putea satisface intențiile lui Dumnezeu. Ce înseamnă să fii un confident al lui Dumnezeu? Încă nu înțelegi? Din moment ce apropiatul lui Dumnezeu este omul, și Dumnezeu este om. Adică Dumnezeu S-a întrupat și a devenit om. Doar cei care sunt de același fel se pot numi confidenți, doar atunci ei pot fi considerați apropiați. Dacă Dumnezeu ar fi din Duh, cum ar putea omul creat să fie apropiatul Său?

Credința ta în Dumnezeu, urmărirea adevărului de către tine și chiar și comportamentul tău ar trebui să se bazeze toate pe realitate: tot ceea ce faci ar trebui să fie practic și nu ar trebui să urmărești lucruri care sunt iluzorii și fanteziste. Nu există nicio valoare în a te purta astfel și, mai mult, nicio însemnătate a unei astfel de vieți. Deoarece căutarea și viața ta sunt consumate doar pentru neadevăruri și înșelăciuni și deoarece nu urmărești lucrurile care au valoare și semnificație, singurele lucruri pe care le câștigi

sunt raționamentul și doctrina absurde, care nu reprezintă adevărul. Astfel de lucruri nu au nicio legătură cu semnificația și valoarea existenței tale și pot doar să te aducă pe un tărâm pustiu. În acest fel, toată viața ta va fi lipsită de orice valoare sau semnificație – iar dacă nu urmărești o viață plină de însemnătate, atunci ai putea trăi o sută de ani și tot ar fi degeaba. Cum ar putea fi aceea numită viață umană? Nu este de fapt viața unui animal? La fel, dacă voi încercați să urmați cărarea credinței în Dumnezeu, dar nu faceți nicio încercare de a-L urma pe Dumnezeu care poate fi văzut și, în schimb, veneați un Dumnezeu invizibil și intangibil, atunci nu este această căutare și mai zadarnică? În cele din urmă, căutarea ta va deveni o grămadă de ruine. Ce beneficii îți aduce o astfel de căutare? Cea mai mare problemă a omului este că el iubește doar lucrurile pe care nu le poate vedea sau atinge, lucruri care sunt misterioase și nemaipomenite în mod suprem și care nu pot fi imaginate de către om sau atinse de către muritorii de rând. Cu cât sunt mai nerealiste aceste lucruri, cu atât sunt analizate mai mult de către oameni, iar oamenii chiar le urmăresc nepăsători față de orice altceva și încearcă să le obțină. Cu cât sunt mai nerealiste, cu atât le examinează și le analizează mai îndeaproape oamenii, mergând chiar până acolo încât își concep propriile idei complete despre ele. Din contră, cu cât sunt mai realiste lucrurile, cu atât sunt mai indiferenți oamenii față de ele; pur și simplu le privesc de sus și sunt chiar disprețuitori la adresa lor. Nu este aceasta exact atitudinea voastră față de lucrarea realistă pe care o săvârșesc Eu astăzi? Cu cât sunt mai realiste astfel de lucruri, cu atât aveți mai multe prejudecăți față de ele. Nu petreceți deloc timp examinându-le, pur și simplu le ignorați; vă uitați de sus la aceste cerințe realiste cu standarde scăzute și chiar păstrați numeroase noțiuni despre acest Dumnezeu, care este Cel mai practic și sunteți pur și simplu incapabili să acceptați realitatea și caracterul Lui practic. Astfel, nu păstrați o credință nedeslușită? Aveți o

credință nezdruncinată în Dumnezeul nedeslușit al timpurilor trecute și niciun interes față de Dumnezeul practic din prezent. Nu este acest lucru din cauză că Dumnezeu de ieri și Dumnezeu de astăzi fac parte din două epoci diferite? Nu este acest lucru și din cauză că Dumnezeul de ieri este Dumnezeul preamărit din Ceruri, în timp ce Dumnezeul de azi este o mică ființă umană pe pământ? Nu este mai ales din cauză că Dumnezeul venerat de om este Cel produs de noțiunile lui, în timp ce Dumnezeul de azi este un trup tangibil, produs pe pământ? Când totul e spus și săvârșit, oare nu datorită faptului că Dumnezeul de astăzi este prea realistic, omul nu Îl urmează? Căci ceea ce Dumnezeul de astăzi cere de la oameni este exact ceea ce oamenii sunt cel mai puțin dispuși să facă, ceea ce-i rușinează. Nu îngreunează aceste lucruri situația oamenilor? Nu le dezgolesc rănile? Astfel, mulți oameni nu-L urmează pe Dumnezeul realistic, pe Dumnezeul practic și, astfel, devin dușmanii Dumnezeului întrupat, adică antihriști. Nu este acesta un adevăr evident? În trecut, când Dumnezeu urma să Se întrupeze, poate că ai fost o figură religioasă sau un credincios devotat. După ce Dumnezeu a devenit trup, mulți astfel de credincioși devotați au devenit antihriști, fără să știe. Știi ce se întâmplă aici? În credința ta față de Dumnezeu, nu te concentrezi pe realitate sau pe urmărirea adevărului, în schimb, te preocupi de neadevăruri – nu este aceasta cea mai clară sursă a dușmăniei tale față de Dumnezeu întrupat? Dumnezeu întrupat este numit Hristos, deci nu sunt toți cei care nu cred în Dumnezeu întrupat antihriști? Așadar, este Cel în care crezi și pe care Îl iubești cu adevărat acest Dumnezeu întrupat? Este cu adevărat acest Dumnezeu viu, care respiră, cel mai realistic și extraordinar de normal? Care este, mai exact, obiectivul căutării tale? Se află în cer sau pe pământ? Este o noțiune sau este adevărul? Este Dumnezeu sau este o ființă supranaturală? De fapt, adevărul este cel mai real aforism al vieții și cel mai înalt dintre aforismele omenirii.

Deoarece este cerința pe care o are Dumnezeu de la om și este lucrarea săvârșită personal de Dumnezeu, motiv pentru care este numit „aforismul vieții”. Nu este un aforism alcătuit din nimic, nici nu este un citat celebru al unei persoane importante. În schimb, este cuvântarea către omenire a Suveranul Cerului și al pământului și al tuturor lucrurilor; nu reprezintă niște cuvinte adunate de om, ci viața inerentă a lui Dumnezeu. De aceea este numit „cel mai înalt dintre aforismele vieții”. Căutarea oamenilor de a pune adevărul în practică reprezintă îndeplinirea datoriei lor, cu alte cuvinte – adică încercarea de a răspunde cerințelor lui Dumnezeu. Esența acestei cerințe este cel mai realistic dintre toate adevărurile, mai degrabă decât doctrina goală, care nu poate fi obținută de niciun om. Dacă urmărirea ta nu este altceva decât doctrina și nu conține realitate, nu te răzvrătești împotriva adevărului? Nu ești cineva care atacă adevărul? Cum ar putea o astfel de persoană să fie cineva care caută să-L iubească pe Dumnezeu? Oamenii care nu au realitate sunt cei care trădează adevărul și toți sunt răzvrătiți din fire!

Indiferent cum urmărești, trebuie, mai presus de toate lucrurile, să înțelegi lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu astăzi și să cunoști semnificația acestei lucrări. Trebuie să înțelegi și să cunoști ce lucrare aduce Dumnezeu atunci când vine în zilele de pe urmă, ce fire aduce și ce va fi făcut complet în om. Dacă nu cunoști sau nu înțelegi lucrarea pe care El a venit să o săvârșească în trup, cum poți pricepe intențiile Lui și cum poți deveni apropiatul Lui? De fapt, nu este complicat să fii apropiatul lui Dumnezeu, dar nu este nici simplu. Dacă oamenii pot să înțeleagă pe deplin acest lucru și să-l pună în practică, atunci devine simplu; dacă oamenii nu pot să-l înțeleagă întru totul, atunci devine mult mai greu și, mai mult, ei devin predispuși la a se lăsa conduși de către căutarea lor spre lucruri nedeslușite. Dacă, în căutarea lui Dumnezeu, oamenii nu au propria poziție

de susținut și nu știu adevărul pe care ar trebui să-l respecte, înseamnă că nu au o fundație și, astfel, pentru ei devine dificil să fie fermi. În prezent, există foarte mulți care nu înțeleg adevărul, care nu pot să distingă între bine și rău sau să spună ce să iubească sau să urască. Astfel de oameni nu pot fi fermi. Cheia credinței în Dumnezeu constă în capacitatea de a transpune adevărul în practică, de a arăta considerație față de intențiile lui Dumnezeu, de cunoașterea lucrării lui Dumnezeu asupra omului atunci când Se întrupează și principiile după care vorbește. Nu urma masele. Trebuie să ai principii în care ar trebui să pătrunzi și trebuie să le menții. Îți va fi de ajutor dacă vei fi ferm față de acele lucruri din interiorul tău care sunt aduse de luminarea lui de Dumnezeu. Dacă nu faci acest lucru, astăzi vei schimba direcția într-un sens, mâine vei schimba direcția în sens opus și nu vei câștiga niciodată nimic practic. Nu îți este deloc benefic propriei vieți să fii astfel. Cei care nu înțeleg adevărul îi urmează mereu pe ceilalți: dacă oamenii spun că aceasta este lucrarea Sfântului Duh, atunci și tu spui că este lucrarea Sfântului Duh; dacă oamenii spun că este lucrarea unui spirit rău, atunci și tu ai îndoieli sau spui că este lucrarea unui spirit rău. Tu repeți mereu cuvintele altora și ești incapabil să distingi orice pe cont propriu, ești incapabil și să gândești pe cont propriu. Înseamnă să fii o persoană fără poziție, incapabilă să distingă – o astfel de persoană este un nenorocit fără valoare! Tu repeți întotdeauna cuvintele altora: astăzi, se spune că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, însă există probabilitatea ca, într-o zi, cineva să spună că nu este lucrarea Duhului Sfânt și că, în realitate, nu reprezintă nimic altceva decât faptele omului – cu toate acestea, nu poți discerne acest lucru, iar când ești martor la rostirea lui de către alții, spui același lucru. De fapt, este lucrarea Duhului Sfânt, dar tu spui că este lucrarea omului; nu ai devenit unul dintre cei care blasfemiază lucrarea Duhului Sfânt? Prin aceasta, nu I te-ai opus lui Dumnezeu, pentru că nu poți

deosebi? Poate, într-o zi, va apărea vreun nesăbuit care va spune că „aceasta este lucrarea unui spirit rău”, iar atunci când vei auzi aceste cuvinte, vei fi dezorientat și încă o dată constrâns de cuvintele celorlalți. De fiecare dată când cineva agită apele, ești incapabil să-ți menții poziția și toate acestea se întâmplă din cauză că nu deții adevărul. A crede în Dumnezeu și a căuta să-L cunoști pe Dumnezeu nu sunt chestiuni simple. Aceste lucruri nu pot fi obținute pur și simplu prin adunări și ascultarea predicilor și nu poți fi desăvârșit doar prin pasiune. Trebuie să experimentezi, să cunoști, să ai principii în acțiunile tale și să câștigi lucrarea Duhului Sfânt. După ce ai trăit experiențe, vei putea deosebi multe lucruri – vei putea face distincția între bine și rău, între dreptate și ticăloșie, între ceea ce aparține de trup și sânge și ceea ce aparține de adevăr. Ar trebui să poți distinge între toate aceste lucruri și, în acest proces, indiferent de circumstanțe, nu vei fi niciodată pierdut. Doar aceasta este statura ta reală.

Cunoașterea lucrării lui Dumnezeu nu este o chestiune simplă. Ar trebui să ai standarde și un obiectiv în căutarea ta, ar trebui să știi cum să cauți adevărata cale, cum să determini dacă este adevărata cale sau nu și dacă este lucrarea lui Dumnezeu sau nu. Care este principiul cel mai de bază în căutarea adevăratei căi? Trebuie să te uiți dacă lucrarea Duhului Sfânt se află sau nu în această cale, dacă aceste cuvinte sunt expresia adevărului sau nu, cine este mărturisit și ce îți poate aduce. Distincția între adevărata cale și cea falsă necesită câteva aspecte ale cunoștințelor de bază, dintre care cel mai fundamental este acela de a spune dacă lucrarea Duhului Sfânt este prezentă acolo. Căci esența credinței oamenilor în Dumnezeu este credința în Duhul lui Dumnezeu și chiar și credința lor în Dumnezeu întrupat se datorează faptului că acest trup este întruchiparea Duhului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că o astfel de credință este tot credință în Duh. Există diferențe între Duh și trup, dar pentru că acest trup vine de la

Duh și este Cuvântul devenit trup, așadar, tot esența inerentă a lui Dumnezeu este cea în care crede omul. Deci, în deosebirea dintre adevărata cale și cea falsă, trebuie, mai presus de toate, să te uiți dacă are lucrarea Duhului Sfânt sau nu, după care trebuie să te uiți dacă există sau nu adevăr în această cale. Adevărul este firea vieții umanității normale, adică, ceea ce i-a cerut Dumnezeu omului atunci când l-a creat la început, cu alte cuvinte, umanitatea normală în întregimea sa (inclusiv rațiunea umană, înțelegerea, înțelepciunea și cunoștințele de bază de a fi om). Altfel spus, trebuie să te uiți dacă această cale poate sau nu să îi ducă pe oameni într-o viață de umanitate normală, dacă adevărul rostit este sau nu necesar în conformitate cu realitatea umanității normale, dacă acest adevăr este sau nu practic și realistic și dacă este sau nu cel mai oportun. Dacă există adevăr, atunci poate să-i conducă pe oameni în experiențe normale și reale; oamenii, mai mult, devin și mai normali, rațiunea lor umană devine și mai completă, viața lor în trup și viața spirituală devin și mai organizate, iar emoțiile lor devin și mai normale. Acesta este cel de-al doilea principiu. Mai există un principiu, și anume dacă oamenii au sau nu tot mai multe cunoștințe despre Dumnezeu, și dacă experimentarea unei astfel de lucrări și a unui astfel de adevăr pot inspira sau nu o inimă iubitoare de Dumnezeu în ei și îi pot aduce și mai aproape de Dumnezeu. Prin asta se poate determina dacă aceasta este sau nu adevărata cale. Cel mai important este dacă această cale este realistă, mai degrabă decât supranaturală și dacă poate aproviziona sau nu viața omului. Dacă se conformează acestor principii, se poate concluziona că aceasta este calea adevărată. Spun aceste cuvinte nu pentru a vă face să acceptați alte căi în experiențele viitoare, nici ca o previziune că va exista lucrarea unei alte epoci noi în viitor. Le spun pentru ca voi să aveți certitudinea că această cale de astăzi este adevărata cale, astfel încât să nu fiți siguri doar parțial de credința voastră în lucrarea de astăzi și să nu puteți

obține înțelegerea despre aceasta. Încă există mulți care, în ciuda faptului că sunt siguri, încă sunt confuzi; o astfel de certitudine nu are principii și asemenea oameni trebuie eliminați mai devreme sau mai târziu. Chiar și cei care sunt foarte înflăcărați în urmărirea lor sunt pe trei părți siguri și cinci părți nesiguri, ceea ce demonstrează că nu au o bază. Deoarece calibrul vostru este prea slab și baza voastră prea superficială, nu puteți înțelege diferența. Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, nu săvârșește o lucrare nerealistă, nu are cerințe excesive de la om și nu săvârșește o lucrare dincolo de simțul omului. Toată lucrarea pe care o săvârșește se află în sfera simțului normal al omului și nu depășește simțul umanității normale, iar lucrarea Lui este săvârșită conform cerințelor normale ale omului. Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, oamenii devin și mai normali, iar umanitatea lor devine și mai normală. Oamenii dobândesc tot mai multe cunoștințe în ceea ce privește firea lor satanică stricată și substanța omului, și dobândesc o și mai mare dorință pentru adevăr. Cu alte cuvinte, viața omului crește și crește, iar firea coruptă a omului devine din ce în ce mai capabilă de schimbare – toate fiind semnificația lui Dumnezeu care devine viața omului. Dacă o cale este incapabilă să dezvăluie acele lucruri care formează esența omului, este incapabilă să modifice firea omului și, mai mult, este incapabilă să-i aducă pe oameni în fața lui Dumnezeu sau să le ofere o înțelegere reală a lui Dumnezeu, înjosindu-le chiar umanitatea și făcându-le simțurile să fie și mai anormale, atunci această cale nu trebuie să fie adevărata cale și poate fi lucrarea unui spirit rău sau calea veche. Pe scurt, nu poate fi lucrarea prezentă a Duhului Sfânt. Voi ați crezut în Dumnezeu în toți acești ani, însă nu aveți nici cea mai mică bănuială în ceea ce privește principiile pentru a face diferența dintre calea adevărată și cea falsă sau pentru a căuta calea adevărată. Majoritatea oamenilor nici măcar nu sunt interesați de aceste chestiuni; pur și simplu merg acolo unde merge

majoritatea și repetă ceea ce spune majoritatea. Cum este aceasta o persoană care caută calea adevărată? Și cum pot găsi astfel de persoane calea adevărată? Dacă înțelegi aceste câteva principii cheie, atunci, indiferent ce se întâmplă, nu vei fi indus în eroare. În prezent, este esențial ca oamenii să poată face distincții; acesta ar trebui să fie lucrul deținut de umanitatea normală și ceea ce oamenii trebuie să dețină în experiența lor. Dacă, chiar și în prezent, oamenii încă nu disting nimic în procesul urmăririi, iar rațiunea lor umană încă nu s-a dezvoltat, atunci oamenii sunt prea naivi, iar căutarea lor este greșită și deviată. Nu există nici cea mai mică diferențiere în căutarea ta de azi și, chiar dacă este adevărat, după cum spui, că ai găsit calea adevărată, ai și obținut-o? Ai fost capabil să distingi ceva? Care este esența adevăratei căi? În adevărata cale, nu ai câștigat adevărata cale, nu ai câștigat nimic din adevăr. Cu alte cuvinte, nu ai obținut ceea ce Dumnezeu cere de la tine și, astfel, nu a existat nicio schimbare a coruptiei tale. Dacă vei continua să urmezi această cale, în cele din urmă, vei fi eliminat. După ce ai urmat-o până în prezent, ar trebui să fii sigur că această cale pe care ai pășit este calea corectă și să nu mai ai dubii. Mulți oameni sunt întotdeauna nesiguri și încetează să urmeze adevărul, din cauza unor probleme mici. Astfel de oameni sunt cei care nu au cunoștințe despre lucrarea lui Dumnezeu; sunt cei care Îl urmează pe Dumnezeu în confuzie. Oamenii care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să-I fie apropiați sau să-I stea mărturie. Îi sfătuiesc pe cei care caută doar binecuvântări și care urmăresc doar ceea ce este nedeslușit și abstract să urmărească adevărul cât mai curând posibil, astfel încât viața lor să poată avea însemnătate. Nu vă mai păcăliți singuri!

Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului

Trebuie să ajungeți să cunoașteți viziunile lucrării lui Dumnezeu și să înțelegeți direcția generală a lucrării Sale. Aceasta este intrarea pozitivă. Odată ce ai ajuns să stăpânești precis adevărul viziunilor, intrarea ta va fi asigurată; indiferent de modul în care se schimbă lucrarea lui Dumnezeu, vei rămâne neclintit în inima ta, vei fi lămurit în privința viziunilor și vei avea un țel pentru pătrunderea și căutarea ta. În acest fel, toată experiența și cunoștințele acumulate în tine se vor adânci și vor deveni mai detaliate. Odată ce ai înțeles în totalitate imaginea de ansamblu, nu vei avea parte de pierderi în viața ta, nici nu o vei lua pe drumul greșit. Dacă nu ajungi să cunoști acești pași ai lucrării, vei avea de pierdut la fiecare pas și îți va lua mai mult de câteva zile să redresezi lucrurile și nu vei fi capabil să apuci pe calea cea bună nici chiar în câteva săptămâni. Nu va cauza asta întârzieri? Sunt multe lucruri în calea de pătrundere și practică pozitivă pe care trebuie să le stăpâniți. Cât despre viziunile lucrării lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi următoarele puncte: semnificația lucrării Sale de cucerire, calea viitoare de a deveni desăvârșit, ce trebuie obținut prin experimentarea încercărilor și tribulațiilor, semnificația judecății și mustrării, principiile din spatele lucrării Duhului Sfânt și principiile din spatele desăvârșirii și cuceririi. Acestea aparțin toate adevărului viziunilor. Restul sunt cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției, precum și mărturia viitoare. Și acestea sunt adevărul viziunilor și sunt ceea ce este fundamental, cât și cel mai important. În prezent, există atât de multe lucruri în care ar trebui să intrați și pe care să le practicați, iar acum sunt mai stratificate și mai detaliate. Dacă nu cunoști aceste adevăruri, asta dovedește că încă trebuie să dobândești intrarea. De cele mai multe ori,

cunoștințele oamenilor despre adevăr sunt prea superficiale; ei nu sunt capabili să pună în practică anumite adevăruri de bază și nu știu cum să trateze nici măcar chestiuni triviale. Motivul pentru care oamenii nu sunt capabili să practice adevărul este că firea lor e răzvrătită, iar cunoștințele lor despre lucrarea de astăzi sunt prea superficiale și unilaterale. Astfel, pentru oameni nu-i o sarcină ușoară să fie desăvârșiți. Ești mult prea răzvrătit și păstrezi prea multe din vechiul tău sine; ești incapabil să stai de partea adevărului și ești incapabil să practici până și adevărurile de la sine evidente. Astfel de oameni nu pot fi mântuiți și sunt cei care nu au fost cuceriți. Dacă pătrunderea ta nu este detaliată și nici nu are obiective, creșterea va veni la tine lent. Dacă pătrunderea ta nu conține nici cea mai mică realitate, atunci căutarea ta va fi în van. Dacă nu cunoști esența adevărului, vei rămâne neschimbat. Creșterea în viața omului și schimbările în firea sa sunt obținute prin pătrunderea în realitate și, mai mult, prin pătrunderea în experiențe detaliate. Dacă ai multe experiențe detaliate pe parcursul intrării tale și ai multe cunoștințe concrete și intrare, firea ta se va schimba rapid. Chiar dacă, în prezent, nu ești întru totul lămurit privind practica, trebuie cel puțin să fii lămurit în legătură cu viziunile lucrării lui Dumnezeu. În caz contrar, vei fi incapabil de pătrundere; pătrunderea e posibilă doar odată ce ai cunoașterea adevărului. Numai dacă Duhul Sfânt te luminează în experiența ta, vei obține o înțelegere mai profundă a adevărului și o pătrundere mai adâncă. Trebuie să ajungeți să cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu.

La început, după crearea omenirii, israeliții au fost cei care au slujit drept fundament al lucrării lui Dumnezeu. Întregul Israel a fost temelia lucrării lui Iahve pe pământ. Lucrarea lui Iahve a fost de a-l călăuzi și păstori direct pe om prin stabilirea legilor, astfel încât omul să poată duce o viață normală și să-L venereze pe Iahve într-o manieră normală pe pământ.

În Epoca Legii, Dumnezeu nu putea fi nici văzut, nici atins de către om. Deoarece tot ce a făcut El a fost să îi conducă pe cei dintâi oamenii corupți de Satana, să-i învețe și să-i păstorească, cuvintele Lui nu conțineau altceva decât legi, statute și normele comportamentului uman și nu le-au furnizat adevărurile vieții. Israeliții de sub comanda Lui nu fuseseră profund corupți de Satana. Lucrarea legii făcute de El a fost doar prima etapă în lucrarea mântuirii, chiar începutul lucrării de mântuire și, practic, nu avea nimic de-a face cu schimbările din firea vieții omului. De aceea, la începutul lucrării de mântuire, El nu a fost nevoit să Se întrupeze pentru lucrarea Sa în Israel. Din acest motiv a avut nevoie de un mijloc – o unealtă – prin care să Se relaționeze cu omul. Astfel, s-au ridicat printre ființele create aceia care au vorbit și au lucrat în numele lui Iahve, fel în care fiii omului și profeții au ajuns să lucreze printre oameni. Fiii omului au lucrat printre oameni în numele lui Iahve. A fi numiți „fiii omului" de către Iahve înseamnă că astfel de oameni au stabilit legile în numele lui Iahve. Ei erau, de asemenea, preoți în poporul lui Israel, preoți care erau vegheați și protejați de Iahve și în care Duhul lui Iahve lucra; erau lideri în rândul poporului și Îl serveau direct pe Iahve. Profeții, în schimb, erau cei hărăziți să vorbească în numele lui Iahve oamenilor din toate ținuturile și triburile. Ei profețeau, de asemenea, lucrarea lui Iahve. Fie ei fii ai oamenilor sau profeți, toți au fost crescuți de Duhul lui Iahve Însuși și aveau lucrarea lui Iahve în ei. Printre oameni, ei erau aceia care Îl reprezentau pe Iahve în mod direct; ei și-au făcut lucrarea doar pentru că au fost crescuți de Iahve și nu pentru că erau trupul în care Duhul Sfânt Însuși era întrupat. Prin urmare, deși se asemănau în privința felului în care vorbeau și lucrau în numele lui Dumnezeu, acești fii ai omului și profeți din Epoca Legii nu erau trupul Dumnezeului întrupat. Lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Harului și în ultima etapă au fost tocmai contrariul, deoarece lucrarea de mântuire și judecată a

omului au fost făcute ambele de Însuși Dumnezeul întrupat, și astfel, pur și simplu nu a fost nevoie să ridice încă o dată profeții și pe fiii omului ca să lucreze în numele Lui. În ochii omului, nu sunt diferențe esențiale între esența și metoda lucrării lor. Și, tocmai din acest motiv, oamenii confundă mereu lucrarea Dumnezeului întrupat cu cea a profeților și a fiilor omului. Arătarea lui Dumnezeu întrupat a fost, de fapt, aceeași cu cea a profeților și a fiilor omului. Iar Dumnezeu întrupat era chiar mai normal și mai practic decât profeții. Prin urmare, omul este incapabil să facă deosebirea între ei. Omul se concentrează exclusiv asupra aparențelor, pe deplin inconștient că, deși cei doi sunt asemănători în felul în care lucrează și vorbesc, există o diferență esențială între ei. Deoarece capacitatea omului de a deosebi lucrurile este prea sărăcăcioasă, el e incapabil de a distinge între chestiuni simple, cu atât mai puțin ceva atât de complex. Când profeții și acei oameni folosiți de Duhul Sfânt vorbeau și lucrau, aceasta era pentru a face îndatoririle omului, era pentru a servi funcției unei ființe create și era ceva ce omul se cuvenea să facă. Cu toate acestea, cuvintele și lucrarea Dumnezeului întrupat erau pentru a îndeplini lucrarea Sa de slujire. Deși forma Sa exterioară era cea a unei ființe create, lucrarea Sa nu era pentru a-Și îndeplini funcția, ci lucrarea Sa de slujire. Termenul „datorie” este utilizat cu privire la ființele create, în timp ce „lucrarea de slujire” se utilizează cu privire la trupul Dumnezeului întrupat. Există o diferență substanțială între cele două; ele nu sunt interschimbabile. Lucrarea omului constă doar în îndeplinirea datoriei sale, în timp ce lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea și împlinirea lucrării Sale de slujire. Prin urmare, deși mulți apostoli au fost folosiți de Duhul Sfânt și mulți profeți au fost plini de Duh Sfânt, lucrarea și cuvintele lor erau doar pentru a-și îndeplini datoria de ființe create. Profețiile lor poate că au depășit calea vieții despre care a vorbit Dumnezeu întrupat, iar umanitatea lor poate chiar să fi o depășit pe

cea a Dumnezeului întrupat, dar ei tot își îndeplineau datoria lor, și nu împlineau o lucrare de slujire. Datoria omului se referă la funcția omului; este ceea ce poate fi realizat de către om. Cu toate acestea, lucrarea de slujire îndeplinită de Dumnezeu întrupat are legătură cu gestionarea Sa și acest lucru este irealizabil pentru om. Dacă Dumnezeu întrupat vorbește, lucrează sau face minuni, El întreprinde o lucrare măreață în cadrul gestionării Sale și o astfel de lucrare nu poate fi făcută de om în locul Lui. Lucrarea omului este doar de a-și face datoria, în calitate de ființă creată, într-o anumită etapă a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Fără gestionarea lui Dumnezeu, adică, dacă lucrarea de slujire a Dumnezeului întrupat s-ar fi pierdut, și datoria unei ființe create s-ar fi pierdut. Lucrarea lui Dumnezeu în îndeplinirea lucrării Sale de slujire constă în gestionarea omului, în timp ce îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea propriei obligații de a satisface cererile Creatorului și nu poate fi considerată în niciun caz împlinirea lucrării de slujire. Pentru substanța inerentă a lui Dumnezeu – pentru Duhul Său – lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea Lui, dar pentru Dumnezeul întrupat, care îmbracă forma exterioară a unei ființe create, lucrarea Sa este îndeplinirea lucrării Sale de slujire. Orice lucrare pe care El o face este pentru îndeplinirea lucrării Sale de slujire; tot ceea ce poate omul să facă e să dea tot ce are mai bun în sfera gestionării lui Dumnezeu și sub călăuzirea Lui.

De fapt, îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea a tot ceea ce e inerent omului, cu alte cuvinte, a ceea ce este posibil pentru om. Doar atunci este îndeplinită datoria sa. Defectele omului în timpul acestei slujiri sunt reduse treptat prin experiență progresivă și prin procesul prin care îndură judecata; acestea nu împiedică sau afectează datoria omului. Cei care încetează a mai sluji sau cedează și dau înapoi de teamă că ar putea exista obstacole în slujirea lor sunt cei mai lași dintre toți oamenii. Dacă

oamenii nu pot exprima ceea ce ar trebui să exprime în timpul slujirii sau să împlinească ceea ce le este posibil în mod inerent și, în schimb, fac totul mecanic, atunci ei au pierdut funcția pe care ar trebui să o aibă o ființă creată. Astfel de oameni sunt cunoscuți drept „mediocrități”; ei sunt gunoaie fără folos. Cum pot astfel de oameni să fie numiți în mod corespunzător ființe create? Nu sunt ei ființe corupte care strălucesc din exterior, dar sunt putrede în interior? Dacă un om își spune Dumnezeu, dar nu este în stare să exprime ființa divinității, să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși sau să-L reprezinte pe Dumnezeu, fără îndoială el nu este Dumnezeu, deoarece nu are substanța lui Dumnezeu și ceea ce Dumnezeu poate înfăptui în mod inerent nu există în el. Dacă omul pierde ceea ce este realizabil în mod inerent de către el, nu mai poate fi considerat om și nu mai este vrednic de statutul de ființă creată sau să vină înaintea lui Dumnezeu și să-I slujească. În plus, nu este vrednic să primească harul lui Dumnezeu sau să fie vegheat, protejat și desăvârșit de Dumnezeu. Mulți care au pierdut încrederea lui Dumnezeu ajung să piardă harul lui Dumnezeu. Nu doar că nu-și urăsc faptele rele, ci răspândesc cu obrăznicie ideea conform căreia calea lui Dumnezeu este incorectă, iar cei răzvrătiți chiar neagă existența lui Dumnezeu. Cum pot astfel de oameni, care au o astfel de răzvrătire, să fie îndreptățiți să se bucure de harul lui Dumnezeu? Cei care nu-și îndeplinesc datoria se răzvrătesc foarte mult împotriva lui Dumnezeu și, deși Îi datorează mult, se întorc și-L critică pe Dumnezeu că nu are dreptate. Cum ar putea astfel de oameni să fie vrednici de a fi desăvârșiți? Nu este oare acesta precursorul eliminării și pedepsirii? Oamenii care nu-și fac datoria față de Dumnezeu sunt deja vinovați de cele mai atroce crime, pentru care nici măcar moartea nu este o pedeapsă suficientă, cu toate acestea au obrăznicia de a se certa cu Dumnezeu și de a se compara cu El. Ce folos este în a desăvârși astfel de oameni? Când oamenii nu reușesc să își facă

datoria, ar trebui să simtă vinovăția și îndatorarea; ar trebui să-și urască slăbiciunile și inutilitatea, răzvrătirea și corupția și, mai mult decât atât, ar trebui să-și dea viața lui Dumnezeu. Doar atunci sunt ființe create care-L iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt vrednici de a se bucura de binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu și de a fi desăvârșiți de către El. Cât despre cei mai mulți dintre voi? Cum Îl tratați pe Dumnezeul care trăiește printre voi? Cum v-ați îndeplinit datoria înaintea Lui? Ați îndeplinit tot ceea ce ați fost chemați să îndepliniți, chiar și cu prețul vieții voastre? Ce ați sacrificat? Nu ați primit multe din partea Mea? Puteți discerne? Cât de loiali Îmi sunteți? Cum Mi-ați slujit? Și cum rămâne cu tot ce v-am acordat și am făcut pentru voi? Ați luat în calcul toate acestea? Ați judecat și comparat cu toții acest aspect cu puțina conștiință pe care o aveți în voi? De cine ar putea să fie demne cuvintele și acțiunile voastre? S-ar putea oare ca astfel de sacrificii minuscule din partea voastră să fie vrednice de tot ceea ce v-am dăruit? Nu am altă alternativă și, cu toate că v-am fost devotat din toată inima, tot nutriți intenții rele și sunteți fără tragere de inimă în privința Mea. Aceasta este dimensiunea datoriei voastre, singura voastră funcție. Nu e așa? Nu știți că ați eșuat complet să îndepliniți datoria unei ființe create? Cum puteți fi considerați o ființă creată? Nu vă este clar ce anume exprimați și trăiți? Ați eșuat în îndeplinirea datoriei voastre, dar căutați să obțineți toleranța și harul bogat al lui Dumnezeu. Un astfel de har nu a fost pregătit pentru unii atât de lipsiți de valoare și de josnici ca voi, ci pentru aceia care nu cer nimic și se sacrifică cu bucurie. Astfel de oameni ca voi, astfel de mediocrități, sunt total nevrednice să se bucure de harul cerului. Doar dificultățile și suferințele interminabile vă vor acompania zilele! Dacă nu-Mi puteți fi credincioși, soarta voastră va fi una a suferinței. Dacă nu puteți fi răspunzători față de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, rezultatul vostru va fi unul al pedepsirii. Orice har,

binecuvântare și viața minunată în Împărăție nu vor avea nimic de-a face cu voi. Acesta este finalul de care meritați să aveți parte și este consecința propriilor voastre fapte! Nu doar că cei nechibzuiți și aroganți nu încearcă tot posibilul, nu și îndeplinesc datoria, ci își întind mâinile după har, ca și când merită ceea ce ei cer. Și, dacă nu reușesc să obțină ceea ce cer, devin și mai puțin credincioși. Cum pot fi considerați rezonabili astfel de oameni? Sunteți de calibru slab și lipsiți de rațiune, complet incapabili de a vă îndeplini datoria pe care se cuvine să o îndepliniți pe parcursul lucrării de gestionare. Valoarea voastră s-a prăbușit deja. Eșecul vostru de a Mă răsplăti pentru că v-am arătat un astfel de har este deja un act extrem de răzvrătire, suficient pentru a vă condamna și demonstra lașitatea, incompetența, josnicia și nevrednicia voastră. Ce vă îndreptățește să vă întindeți încă mâinile? Faptul că nu sunteți în stare să fiți de cel mai mic ajutor lucrării Mele, incapabili de a fi loiali și incapabili de a-Mi fi martori reprezintă nelegiuirile și eșecurile voastre, și totuși Mă atacați în schimb pe Mine, răspândiți lucruri false despre Mine și vă plângeți că sunt nedrept. În asta constă loialitatea voastră? În asta constă dragostea voastră? Ce altă lucrare mai puteți întreprinde în afară de aceasta? Cum ați contribuit la toată lucrarea care a fost făcută? Cât ați sacrificat? M-am arătat deja foarte tolerant prin faptul că nu v-am învinovățit, totuși Îmi cereți cu nerușinare scuze și vă plângeți de Mine în privat. Aveți măcar cea mai mică urmă de umanitate? Deși datoria omului este mânjită de mintea omului și de noțiunile sale, trebuie să îți faci datoria și să-ți arăți loialitatea. Impuritățile din lucrarea omului sunt o problemă a calibrului său, în timp ce, dacă omul nu-și îndeplinește datoria, acest lucru îi arată răzvrătirea. Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive.

Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui. Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât ești mai capabil să-ți faci datoria, cu atât mai mult adevăr vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta. Cei care își îndeplinesc datoria doar în mod mecanic și nu caută adevărul vor fi eliminați în final, deoarece astfel de oameni nu-și îndeplinesc datoria în practicarea adevărului și nu practică adevărul în realizarea datoriei lor. Ei sunt aceia care rămân neschimbați și vor fi blestemați. Nu doar că expresiile lor sunt impure, ci tot ceea ce exprimă ei este rău.

În Epoca Harului, Isus a grăit de asemenea multe cuvinte și a făcut multe lucrări. Cum a fost El diferit de Isaia? Cum a fost El diferit de Daniel? A fost El un profet? De ce se spune că este Hristos? Care sunt diferențele dintre ei? Toți erau doar oameni care grăiau cuvinte și cuvintele lor păreau a fi pentru om mai mult sau mai puțin la fel. Toți au grăit cuvinte și au făcut lucrări. Profeții Vechiului Testament au rostit profeții și, în mod similar, și Isus a putut face asta. De ce este oare așa? Deosebirea, aici, se

bazează pe natura lucrării. Pentru a discerne această chestiune, nu trebuie să iei în calcul natura trupului, nici nu ar trebui să iei în calcul profunzimea sau superficialitatea cuvintelor lor. Întotdeauna trebuie să iei în calcul în primul rând lucrarea lor și efectele pe care le atinge lucrarea lor în om. Profețiile rostite de profeți la timpul lor nu au alimentat viața omului, iar inspirațiile primite de cei precum Isaia și Daniel erau pur și simplu profeții, și nu calea vieții. Dacă nu ar fi fost revelația directă a lui Iahve, nimeni nu ar fi putut îndeplini acea lucrare, care nu este posibilă pentru muritori. Și Isus a rostit multe cuvinte, dar astfel de cuvinte reprezentau calea vieții din care omul putea găsi o cale de urmat. Cu alte cuvinte, în primul rând, El a putut oferi viață omului, deoarece Isus este viața; în al doilea rând, El a putut inversa aspectele denaturate ale omului; în al treilea rând, lucrarea Sa a putut să o succeadă pe cea a lui Iahve cu scopul de a continua epoca; în al patrulea rând, El a putut sesiza nevoile interioare ale omului și înțelege ce-i lipsește omului; în al cincilea rând, El a putut să inaugureze o epocă nouă și să o încheie pe cea veche. Din acest motiv Se numește Dumnezeu și Hristos; nu este diferit doar de Isaia, ci și de toți ceilalți profeți. Luați-l pe Isaia drept termen de comparație pentru lucrarea profeților. În primul rând, nu putea oferi viață omului; în al doilea rând, nu putea inaugura o epocă nouă. Lucra sub conducerea lui Iahve și nu pentru a inaugura o epocă nouă. În al treilea rând, cuvintele pe care le rostea erau dincolo de el. Primea revelații direct de la Duhul lui Dumnezeu și alții nu le înțelegeau, nici măcar după ce le ascultau. Aceste puține lucruri sunt suficiente în sine pentru a demonstra că nu erau mai mult decât niște profeții cuvintele lui, nimic mai mult decât un aspect al lucrării făcute în locul lui Iahve. În orice caz, nu putea să-L reprezinte pe Iahve în totalitate. A fost un rob al lui Iahve, un instrument în lucrarea Lui. Doar lucra în Epoca Legii și în cadrul sferei lucrării lui Iahve; nu a lucrat dincolo de Epoca Legii. Lucrarea lui

Isus, dimpotrivă, era diferită. El a depășit sfera lucrării lui Iahve; El a lucrat ca Dumnezeu întrupat și a suferit răstignirea pentru a răscumpăra toată omenirea. Cu alte cuvinte, a făcut o lucrare nouă, în afara celei făcute de Iahve. Aceasta a fost introducerea unei epoci noi. În plus, El putea vorbi despre ceea ce omul nu putea dobândi. Lucrarea Sa era o lucrare în cadrul gestionării lui Dumnezeu și cuprindea întreaga umanitate. Nu Și-a făcut lucrarea doar în câțiva oameni, nici nu era lucrarea Lui menită să conducă un număr limitat de oameni. Cât despre modul în care Dumnezeu S-a întrupat ca om, cum Duhul a transmis revelațiile în acel timp și cum Se pogora Duhul asupra unui om ca să lucreze – acestea sunt chestiuni pe care omul nu le poate vedea sau atinge. Este absolut imposibil ca aceste adevăruri să servească drept dovadă că El este Dumnezeu întrupat. Ca atare, se poate face distincție doar între cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, care sunt tangibile pentru om. Doar acest aspect este real. Aceasta se datorează faptului că ție nu îți sunt vizibile chestiunile Duhului și acestea sunt cunoscute în mod clar doar de Dumnezeu Însuși, și nici chiar trupul întrupat a lui Dumnezeu nu știe totul; poți doar să verifici dacă El este Dumnezeu din lucrarea făcută de El. Din lucrarea Sa, se poate vedea că, în primul rând, El este capabil să deschidă o nouă eră; în al doilea rând, este capabil să ofere viață omului și să-i arate omului calea de urmat. Aceasta este suficient pentru stabilirea faptului că El este Dumnezeu Însuși. Cel puțin, lucrarea pe care o face El poate reprezenta în totalitate Duhul lui Dumnezeu și, dintr-o astfel de lucrare, se poate vedea că Duhul lui Dumnezeu este înăuntrul Lui. Deoarece lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat a fost îndeosebi pentru a inaugura o nouă epocă, a dirija o lucrare nouă și a deschide un nou tărâm, acestea sunt suficiente ca atare pentru a stabili că El este Dumnezeu Însuși. Așadar, aceasta Îl deosebește pe El de Isaia, Daniel și ceilalți mari profeți. Isaia, Daniel și ceilalți făceau toți parte dintr-o clasă de oameni foarte

educați și culți; erau oameni extraordinari sub conducerea lui Iahve. Și trupul lui Dumnezeu întrupat era bun cunoscător și nu era lipsit de rațiune, dar umanitatea Sa era deosebit de normală. Era un om obișnuit și cu ochiul liber nu se putea discerne nicio umanitate specială legată de persoana Lui sau detecta în umanitatea Lui ceva diferit de cea a altora. Nu era deloc supranatural sau unic și nu avea nicio educație, cunoștințe sau teorii elevate. Viața despre care vorbea și calea pe care o urma nu erau obținute prin teorie, prin cunoștințe, prin experiențe de viață sau prin educația din familie. Mai degrabă, era lucrarea directă a Duhului, care este lucrarea trupului încarnat. Deoarece omul are multe noțiuni despre Dumnezeu și, mai ales deoarece aceste noțiuni sunt alcătuite din prea multe elemente nedeslușite și supranaturale, în ochii omului, un Dumnezeu normal cu slăbiciuni omenești, care nu poate face semne și minuni, în mod cert nu este Dumnezeu. Nu sunt acestea noțiunile false ale omului? Dacă trupul Dumnezeului întrupat nu era al unui om normal, atunci cum s-ar putea afirma că El S-a întrupat? A avea trup înseamnă a fi un om obișnuit, normal; dacă El ar fi fost o ființă transcendentă, atunci nu ar fi fost trupesc. Pentru a dovedi că este trupesc, Dumnezeu întrupat trebuia să aibă un trup normal. Acest lucru a fost pur și simplu pentru a completa semnificația întrupării. Totuși, nu a fost la fel în cazul profeților și al fiilor oamenilor. Erau oameni înzestrați folosiți de către Duhul Sfânt; în ochii omului, umanitatea lor era deosebit de măreață și au săvârșit multe acte care au depășit limitele umanității normale. Din acest motiv, omul i-a socotit drept Dumnezeu. Acum, trebuie ca toți să înțelegeți asta în mod clar, deoarece a fost problema cea mai ușor confundată de către toți oamenii din epocile trecute. În plus, întruparea este cel mai misterios lucru și Dumnezeu întrupat este cel mai greu lucru de acceptat pentru om. Ceea ce spun favorizează împlinirea funcției tale și a înțelegerii tale privind misterul

întrupării. Acestea toate au legătură cu gestionarea lui Dumnezeu, cu viziunile. Înțelegerea acestor lucruri va fi mai benefică în dobândirea cunoștințelor legate de viziuni, adică, de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. În acest fel vei dobândi și o înțelegere sporită a datoriei pe care diferite tipuri de oameni se cuvine să o îndeplinească. Deși aceste cuvinte nu vă arată în mod direct calea, sunt totuși de mare ajutor pentru intrarea voastră deoarece, în prezent, viețile voastre sunt extrem de lipsite de viziuni și acest fapt va deveni un obstacol semnificativ ce vă va îngrădi intrarea. Dacă nu ați fost capabili să pătrundeți aceste chestiuni, atunci nicio motivație nu vă va conduce intrarea. Și cum poate o astfel de căutare să vă permită să vă îndepliniți datoria în mod corespunzător?

Dumnezeu este Domnul tuturor ființelor create

O etapă a lucrării din cele două epoci anterioare a fost înfăptuită în Israel și una a fost înfăptuită în Iudeea. General vorbind, niciuna dintre etapele acestei lucrări nu a părăsit Israelul și fiecare a fost săvârșită asupra primului popor ales. Drept urmare, israeliții cred că Iahve Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților. Întrucât Isus a lucrat în Iudeea, unde a înfăptuit lucrarea de răstignire, evreii Îl văd drept Răscumpărătorul poporului evreu. Ei cred că El este numai Împăratul evreilor, nu și al altor popoare; că El nu este Domnul care răscumpără englezii, nici Domnul care răscumpără americanii, ci Domnul care răscumpără israeliții; și că evreii au fost cei pe care i-a răscumpărat în Israel. De fapt, Dumnezeu este Suveranul tuturor lucrurilor. El este Dumnezeul tuturor ființelor create. Nu este numai Dumnezeul israeliților și nici al evreilor; El este Dumnezeul tuturor ființelor create. Cele două etape anterioare ale lucrării Sale au avut loc în Israel, fapt ce a creat anumite noțiuni în mintea oamenilor. Ei cred că Iahve Și-a făcut lucrarea în Israel, că Isus Însuși Și-a desfășurat lucrarea în Iudeea și, în plus, că El S-a întrupat ca să lucreze – și, oricare ar fi fost cazul, această lucrare nu s-a extins dincolo de Israel. Dumnezeu nu a lucrat asupra egiptenilor sau asupra indienilor; El a lucrat doar asupra israeliților. Astfel, oamenii își formează diverse noțiuni și descriu lucrarea lui Dumnezeu într-o anumită sferă. Ei spun că, atunci când Dumnezeu lucrează, El trebuie s-o facă printre oamenii aleși și în Israel; cu excepția israeliților, Dumnezeu nu mai lucrează asupra nimănui, nici nu există vreo sferă mai mare pentru lucrarea Sa. Aceștia sunt foarte stricți când e vorba de a-L ține sub control pe Dumnezeu întrupat și nu Îi permit să Se miște în afara hotarelor Israelului. Nu sunt toate acestea doar noțiuni omenești? Dumnezeu a făcut tot cerul și pământul și toate lucrurile, a făcut toate ființele create, deci cum

ar putea El să Își limiteze lucrarea numai la Israel? Dacă așa ar fi stat lucrurile, cu ce scop ar fi făcut toate ființele craete? El a creat întreaga lumea și a îndeplinit planul Său de gestionare de șase mii de ani nu numai în Israel, ci asupra fiecărei persoane din univers. Indiferent dacă locuiește în China, în Statele Unite, în Regatul Unit sau în Rusia, fiecare persoană este un descendent al lui Adam; cu toții sunt făcuți de Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu poate să scape dintre hotarele ființelor create și niciunul dintre ei nu poate să se separe de eticheta de „descendent al lui Adam”. Ei sunt toți ființe create, toți sunt urmașii lui Adam și sunt, de asemenea, toți descendenții corupți ai lui Adam și ai Evei. Nu numai israeliții sunt ființe create, ci toți oamenii; numai că unii au fost blestemați, iar alții au fost binecuvântați. Sunt multe lucruri corespunzătoare despre israeliți; Dumnezeu a lucrat asupra lor la început pentru că ei erau cel mai puțin corupți. Chinezii nu se pot compara cu ei; sunt net inferiori. Așadar, Dumnezeu a lucrat inițial printre oamenii din Israel, iar a doua etapă a lucrării Sale a avut loc doar în Iudeea – ceea ce a dus la multe noțiuni și reguli printre oameni. De fapt, dacă Dumnezeu ar fi să acționeze conform noțiunilor omenești, El ar fi doar Dumnezeul israeliților și ar fi, prin urmare, incapabil să Își extindă lucrarea către națiunile neamurilor, întrucât ar fi numai Dumnezeul israeliților și nu Dumnezeul tuturor ființelor create. Prorocirile spuneau că numele lui Iahve va fi măreț printre națiunile neamurilor, că se va răspândi în rândul națiunilor neamurilor. De ce a fost prorocit acest lucru? Dacă Dumnezeu ar fi numai Dumnezeul israeliților, atunci ar lucra doar în Israel. În plus, El nu ar răspândi această lucrare și nu ar face o astfel de prorocire. De vreme ce El a făcut această prorocire, sigur Își va extinde lucrarea printre națiunile neamurilor, printre toate țările și printre toate ținuturile. De vreme ce a spus aceasta, trebuie să o facă; acesta este planul Său, deoarece El este Domnul care a creat cerul, pământul și

toate lucrurile și Dumnezeul tuturor ființelor create. Indiferent dacă El lucrează printre israeliți sau pretutindeni în Iudeea, lucrarea pe care El o face este lucrarea întregului univers și a întregii umanități. Lucrarea pe care o face El astăzi în națiunea marelui balaur roșu – într-o națiune a neamurilor – este tot lucrarea întregii umanități. Israelul ar putea fi baza pentru lucrarea Sa pe pământ; tot astfel, China poate fi și ea baza pentru lucrarea Sa printre națiunile neamurilor. Nu a împlinit El acum cumva prorocirea că „Numele lui Iahve va fi măreț printre națiunile neamurilor”? Primul pas al lucrării Sale printre națiunile neamurilor este această lucrare, lucrarea pe care El o face în națiunea marelui balaur roșu. Ca Dumnezeu întrupat să lucreze în această țară și să lucreze printre acești oameni blestemați este deosebit de contrar noțiunilor omenești; aceștia sunt cei mai umili oameni dintre toți, nu au nicio valoare și inițial au fost părăsiți de Iahve. Oamenii pot fi abandonați de către alți oameni, dar dacă sunt abandonați de Dumnezeu, atunci nimeni nu este mai lipsit de statut, nimeni nu are o valoare mai insignifiantă ca ei. Pentru o ființă creată a lui Dumnezeu, să fie posedată de Satana sau abandonată de către oameni este un lucru foarte dureros – dar dacă o ființă creată este abandonată de Creator, aceasta înseamnă că nu poate avea un statut mai scăzut. Descendenții lui Moab au fost blestemați și s-au născut în această țară înapoiată; fără nicio îndoială, dintre toți oamenii de sub influența întunericului, descendenții lui Moab au cel mai scăzut statut. Deoarece acești oameni au avut până acum cel mai scăzut statut, lucrarea făcută asupra lor este cea mai capabilă să spulbere noțiunile omenești și este, de asemenea, cea mai benefică pentru întregul plan de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu. Să facă o astfel de lucrare printre acești oameni este cea mai bună cale de a spulbera noțiunile omenești și, cu aceasta, Dumnezeu lansează o epocă; cu aceasta, El spulberă toate noțiunile omenești; cu aceasta, El încheie lucrarea întregii

Epoci a Harului. Prima Sa lucrare a fost realizată în Iudeea, între granițele Israelului; printre națiunile neamurilor, El nu a făcut nicio lucrare de lansare a noii epoci. Etapa finală a lucrării nu este realizată numai printre neamuri, ci, mai mult decât atât, printre cei care au fost blestemați. Acest singur punct este dovada cea mai capabilă de a-l umili pe Satana și, astfel, Dumnezeu „devine" Dumnezeul tuturor ființelor create din univers și Domnul tuturor lucrurilor, obiectul închinării pentru tot ce are viață.

În prezent, există unii care încă nu înțeleg ce lucrare nouă a început Dumnezeu. Printre națiunile neamurilor, Dumnezeu a introdus un nou început. A început o nouă epocă și a inițiat o nouă lucrare și înfăptuiește această lucrare printre descendenții lui Moab. Nu este aceasta cea mai nouă lucrare a Lui? Nimeni, de-a lungul istoriei, nu a mai experimentat această lucrare. Nici măcar nu a auzit nimeni despre ea, și, cu atât mai puțin, nu a apreciat-o. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu, măreția lui Dumnezeu și sfințenia Lui se manifestă toate prin această etapă a lucrării, lucrarea din zilele de pe urmă. Nu este aceasta o nouă lucrare, o lucrare care spulberă noțiunile umane? Există unii care gândesc astfel: „De vreme ce Dumnezeu l-a blestemat pe Moab și a spus că îi va abandona pe descendenții lui, cum ar putea să-i mântuiască acum?" Acestea sunt neamurile care au fost blestemate de Dumnezeu și alungate din Israel; israeliții le-au numit „câinii neamurilor". După părerea tuturor, nu sunt numai câinii neamurilor, ci, mai rău, fiii distrugerii; adică, ei nu sunt aleșii lui Dumnezeu. Poate că s-au născut între granițele Israelului, dar ei nu aparțin poporului din Israel și au fost expulzați în națiunile neamurilor. Ei sunt cei mai umili dintre toți oamenii. Tocmai fiindcă sunt cei mai umili din omenire, Dumnezeu Își desfășoară lucrarea Sa de a lansa o nouă epocă printre ei, pentru că sunt reprezentanți ai omenirii corupte. Lucrarea lui Dumnezeu este selectivă și

are o țintă precisă; lucrarea pe care El o face astăzi în acești oameni este, de asemenea, o lucrare care s-a desfășurat în timpul creației. Noe era o ființă creată, la fel ca descendenții lui. Oricine din lume care este din carne și oase este o ființă creată a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este îndreptată asupra tutror ființelor create; nu depinde de faptul că cineva a fost blestemat sau nu, după ce a fost creat. Lucrarea Sa de gestionare este îndreptată asupra tuturor ființelor create, nu asupra poporului ales, care nu a fost blestemat. De vreme ce Dumnezeu dorește să-Și realizeze lucrarea în toate ființele create, El cu siguranță o va duce la îndeplinire cu succes și va lucra printre acei oameni care sunt folositori pentru lucrarea Lui. Prin urmare, El spulberă toate convențiile când lucrează printre oameni; pentru El, cuvintele „blestemat", „mustrat" și „binecuvântat" sunt lipsite de sens! Poporul evreu este bun, la fel și aleșii Israelului; sunt oameni de un calibru și o umanitate bună. La început, printre ei Și-a lansat Iahve lucrarea și a înfăptuit lucrarea cea mai timpurie – dar să înfăptuiască lucrarea de cucerire asupra lor acum ar fi lipsit de sens. Și ei poate că fac parte din ființele create și poate că există multe aspecte pozitive în ceea ce îi privește, dar să realizeze această etapă a lucrării printre ei ar fi lipsit de sens; Dumnezeu nu ar putea să-i cucerească pe oameni, nici nu ar putea să convingă toate ființele create, ceea ce este întocmai scopul schimbării direcției lucrării Sale către acești oameni ai națiunii marelui balaur roșu. Cel mai important aici este că El lansează o epocă, spulberă toate regulile și toate noțiunile omenești și încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Dacă lucrarea Lui actuală s-ar desfășura printre israeliți, până când planul Său de gestionare de șase mii de ani s-ar încheia, toți ar crede că Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților, că doar israeliții sunt aleșii lui Dumnezeu, că numai ei merită să moștenească binecuvântarea și făgăduința lui Dumnezeu. Întruparea lui Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă în rândul națiunii neamurilor din

țara marelui balaur roșu realizează lucrarea care este cea a Dumnezeului tuturor ființelor create; El termină întreaga lucrare de mântuire și încheie partea centrală a lucrării Sale în națiunea marelui balaur roșu. Miezul acestor trei etape ale lucrării este mântuirea omului – și anume, să facă toate ființele create să se închine Creatorului. Prin urmare, fiecare etapă a acestei lucrări este foarte semnificativă; Dumnezeu nu face ceva fără semnificație sau valoare. Pe de o parte, această etapă a lucrării introduce o nouă epocă și încheie cele două epoci anterioare; pe de altă parte, spulberă toate noțiunile umane și toate căile vechi de credință și de cunoaștere umană. Lucrarea celor două epoci anterioare a fost efectuată potrivit diferitelor noțiuni umane; totuși, această etapă elimină complet noțiunile omenești, prin aceasta cucerind pe deplin omenirea. Prin cucerirea descendenților lui Moab, prin lucrarea realizată printre descendenții lui Moab, Dumnezeu va cuceri toți oamenii din univers. Aceasta este cea mai profundă semnificație a acestei etape din lucrarea Sa, fiind și cel mai valoros aspect al acestei etape a lucrării Sale. Chiar dacă acum știi că propriul tău statut este inferior și că ai o valoare umilă, vei simți, totuși, că ai cunoscut cel mai îmbucurător lucru: ai moștenit o mare binecuvântare, ai primit o mare făgăduință și poți ajuta la realizarea acestei lucrări mărețe a lui Dumnezeu. Ai văzut chipul adevărat al lui Dumnezeu, cunoști firea inerentă a lui Dumnezeu și urmezi voia lui Dumnezeu. Cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu s-au desfășurat în Israel. Dacă această etapă a lucrării Sale, din timpul zilelor de pe urmă, s-ar realiza tot printre israeliți, nu numai că toate ființele create ar crede că doar israeliții au fost aleșii lui Dumnezeu, dar întregul plan de gestionare al lui Dumnezeu nu și-ar atinge efectul dorit. În perioada în care cele două etape ale lucrării Lui s-au desfășurat în Israel, nicio lucrare nouă – și nici vreo lucrare de lansare a unei noi epoci – nu fuseseră realizate printre națiunile neamurilor. Etapa actuală a lucrării – lucrarea de lansare a

unei noi epoci – este mai întâi realizată printre națiunile neamurilor și, în plus, este realizată mai întâi printre descendenții lui Moab, lansând astfel întreaga epocă. Dumnezeu a spulberat toate cunoștințele conținute în noțiunile omenești, nepermițându-i niciuneia să rămână. În lucrarea Sa de cucerire, El a spulberat noțiunile umane, acele căi omenești învechite de cunoaștere, de mai demult. El permite oamenilor să vadă că în ceea ce-L privește pe Dumnezeu nu există reguli, că nu este nimic vechi la Dumnezeu, că lucrarea pe care o face El este în întregime eliberată, în întregime liberă și că El are dreptate în tot ceea ce face. Tu trebuie să te supui pe deplin oricărei lucrări pe care o face El în ființele create. Toată lucrarea pe care o face El are însemnătate și este executată după intențiile și înțelepciunea Lui, și nu potrivit alegerilor și noțiunilor omenești. Dacă un lucru este în beneficiul lucrării Lui, El face acel lucru; și dacă ceva nu este benefic lucrării Sale, El nu face acel lucru, indiferent cât de bun este! El lucrează și selectează destinatarii și locația lucrării Sale conform sensului și scopului ei. El nu respectă reguli trecute atunci când lucrează, nici nu urmează formule vechi. În schimb, El Își planifică lucrarea după semnificația lucrării. În cele din urmă, El va obține un efect adevărat și scopul anticipat. Dacă nu înțelegi aceste lucruri astăzi, această lucrare nu va avea niciun efect asupra ta.

Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul

Cei mai mulți oameni cred în Dumnezeu de dragul destinației lor finale sau pentru desfătare temporară. Aceia care nu au îndurat nicio emondare cred în Dumnezeu pentru a intra în ceruri, pentru a câștiga răsplăți. Ei nu cred în Dumnezeu pentru a fi desăvârșiți sau pentru a îndeplini datoria de ființe create. Cu alte cuvinte, majoritatea oamenilor nu cred în Dumnezeu pentru a-și îndeplini responsabilitățile sau pentru a-și încheia datoria. Rareori cred oamenii în Dumnezeu cu scopul de trăi vieți pline de semnificație, nici nu există aceia care cred că din moment ce omul este în viață, ar trebui să-L iubească pe Dumnezeu pentru că este cu totul firesc și justificat să o facă și este vocația naturală a omului. În acest mod, chiar dacă diferiți oameni își urmăresc fiecare propriile scopuri, ținta căutării lor și motivația din spatele ei sunt similare și, mai mult, pentru majoritatea dintre ei, obiectele închinării lor sunt aproape aceleași. Pe parcursul ultimelor câteva mii de ani, mulți credincioși au murit, și mulți au murit și au fost născuți din nou. Nu e vorba doar de un om sau doi care Îl caută pe Dumnezeu, nici măcar de o mie sau două, totuși, majoritatea acestor oameni caută de dragul propriilor perspective sau al speranțelor glorioase pentru viitor. Aceia care Îi sunt devotați lui Hristos sunt puțini și rari. Totuși, mulți credincioși devotați au murit prinși în propriile mreje și, pe lângă aceasta, numărul oamenilor care au fost victorioși este imperceptibil de mic. Până în această zi, motivele pentru care oamenii eșuează, sau secretele victoriei lor, le sunt încă necunoscute. Aceia care sunt obsedați de a-L urmări pe Hristos nu și-au avut încă momentul de percepție bruscă, nu au dat de capăt acestor mistere pentru că pur și simplu nu știu. Chiar dacă fac eforturi minuțioase în căutarea lor, cărarea pe care umblă este cărarea eșecului pe care au umblat

odată înaintașii lor, și nu cea a succesului. În acest fel, indiferent de cum caută, nu umblă ei pe cărarea care conduce spre întuneric? Ceea ce câștigă ei nu sunt fructe amare? Este destul de greu de prezis dacă oamenii care rivalizează cu cei care au avut succes în vremuri trecute vor ajunge în final la șansă sau nenorocire. La urma urmelor, cât de slabe sunt probabilitățile pentru oamenii care caută, urmând pașii celor care au eșuat? Nu au ei și mai mari șanse de eșec? Ce valoare are cărarea pe care ei umblă? Nu își irosesc ei timpul? Indiferent dacă oamenii au succes sau eșuează în căutarea lor, există, pe scurt, un motiv pentru care ei procedează astfel, și nu este vorba de faptul că succesul sau eșecul lor este determinat de faptul că ei caută după cum vor.

Cea mai fundamentală cerință pentru credința omului în Dumnezeu este ca acesta să aibă o inimă sinceră și să se dedice în întregime pe sine și să se supună cu adevărat. Ceea ce este cel mai greu pentru om este să-și pună la dispoziție întreaga viață în schimbul credinței adevărate prin care poate obține adevărul deplin și să-și îndeplinească datoria ca ființă creată. Acest lucru este inaccesibil celor care eșuează și chiar și mai inaccesibil celor care nu pot să-L găsească pe Hristos. Pentru că omul nu este bun la a se dedica în întregime lui Dumnezeu, pentru că omul nu este dispus să își facă datoria față de Creator, pentru că omul a văzut adevărul, dar îl evită și merge pe propria cărare, pentru că omul caută întotdeauna să urmeze cărarea celor care au eșuat, pentru că omul se răzvrătește întotdeauna împotriva Ceruuil, prin urmare, omul eșuează mereu, întotdeauna este înșelat de tertipurile Satanei și prins în propriile mreje. Pentru că omul nu Îl cunoaște pe Hristos, pentru că omul nu este adeptul înțelegerii și experimentării adevărului, pentru că omul se închină prea mult lui Pavel și râvnește prea mult cerul, pentru că omul solicită întotdeauna ca Hristos să-l asculte și-I poruncește lui Dumnezeu, prin urmare, acele figuri importante

și aceia care au experimentat vicisitudinile lumii sunt încă muritori și încă mor în mijlocul mustrării lui Dumnezeu. Tot ceea ce pot spune despre astfel de oameni este că mor de o moarte tragică și că consecința pentru ei – moartea lor – nu este fără justificare. Nu este eșecul lor chiar mai intolerabil pentru legea Cerului? Adevărul vine din lumea omului, totuși, adevărul dintre oameni este dat mai departe de Hristos. Își are originea de la Hristos, adică de la Dumnezeu Însuși, iar asta nu este ceva de care omul este capabil. Cu toate acestea, Hristos oferă doar adevărul; El nu vine să decidă dacă omul va avea succes în căutarea lui după adevăr. Din aceasta decurge faptul că succesul sau eșecul în adevăr se reduce la căutarea omului. Niciodată succesul sau eșecul omului în adevăr nu a avut de-a face nimic cu Hristos, ci este în schimb determinat de căutarea lui. Destinația omului și succesul sau eșecul lui nu pot fi puse în seama lui Dumnezeu, așa încât Dumnezeu Însuși să trebuiască să le poarte, pentru că nu este o problemă a lui Dumnezeu Însuși, ci este direct legată de datoria pe care ar trebui să o îndeplinească ființele create. Majoritatea oamenilor au puține cunoștințe despre căutarea și destinația lui Pavel și a lui Petru, totuși, oamenii nu cunosc nimic mai mult decât finalul lui Petru și cel al lui Pavel și sunt ignoranți în privința secretului din spatele succesului lui Petru sau a deficiențelor care au condus la eșecul lui Pavel. Și astfel, dacă sunteți complet incapabili să vedeți în profunzime esența căutării lor, atunci căutarea majorității dintre voi tot va eșua și chiar dacă un număr mic dintre voi vor avea succes, totuși, nu vor fi egali cu Petru. Dacă, însă, cărarea căutării tale este cea corectă, atunci ai o speranță de succes; dacă, însă, cărarea pe care pășești în căutarea adevărului este cea greșită, atunci vei fi veșnic incapabil de succes și vei întâmpina același final ca și Pavel.

Petru a fost un om care a fost făcut desăvârșit. Doar după ce a experimentat mustrare și judecată și a obținut astfel o inimă pură și

iubitoare de Dumnezeu, a fost făcut pe deplin desăvârșit; cărarea pe care a umblat a fost cărarea care l-a dus la desăvârșire. Cu alte cuvinte, încă de la început, Petru a mers pe cărarea corectă, și motivația lui pentru a crede în Dumnezeu a fost cea corectă și, astfel, a devenit cineva care a fost făcut desăvârșit și a călcat pe o cărare nouă pe care omul nu mai umblase înainte. Totuși, cărarea pe care umblase Pavel încă de la început a fost cărarea împotrivirii la adresa lui Hristos, și faptul că el a lucrat pentru Hristos câteva decenii a fost doar pentru că Duhul Sfânt dorea să-l folosească și să profite de darurile lui și de toate meritele pentru a face lucrarea Lui. El a fost pur și simplu cineva folosit de Duhul Sfânt și nu a fost folosit pentru că Isus s-a uitat binevoitor la umanitatea lui, ci datorită darurilor lui. El a putut să lucreze pentru Isus pentru că a fost doborât, nu pentru că a fost fericit să o facă. El a fost capabil să facă o astfel de lucrare datorită luminării și călăuzirii Duhului Sfânt, și lucrarea pe care a făcut-o nu reprezenta în niciun caz căutarea lui sau umanitatea lui. Lucrarea lui Pavel reprezenta lucrarea unui slujitor, ceea ce înseamnă că el a făcut lucrarea unui apostol. Petru, însă, a fost diferit: și el a făcut o lucrare; nu a fost atât de măreață ca și lucrarea lui Pavel, dar el a lucrat în timp ce-și căuta propria intrare, iar lucrarea lui a fost diferită de lucrarea lui Pavel. Lucrarea lui Petru a fost îndeplinirea datoriei unei ființe create. El nu a lucrat în rolul unui apostol, ci în timp ce căuta o dragoste pentru Dumnezeu. Cursul lucrării lui Pavel a conținut și căutarea lui personală: căutarea lui a fost de dragul a nimic mai mult decât speranțele lui pentru viitor și dorința lui după o destinație bună. El nu a acceptat rafinare în timpul lucrării lui, nici emondare. El credea că atâta timp cât lucrarea pe care o făcea satisfăcea intențiile lui Dumnezeu și tot ce făcea era plăcut lui Dumnezeu, atunci îl aștepta o răsplată la final. Nu au existat experiențe personale în lucrarea lui – totul a fost de dragul lucrării, și nu a fost dus la îndeplinire pe fondul căutării schimbării. Totul

din lucrarea lui a fost o tranzacție, nu a conținut nimic din datoria sau supunerea unei ființe create. Pe parcursul lucrării lui, nu a intervenit nicio schimbare în firea veche a lui Pavel. Lucrarea lui a deservit pur și simplu altora și era incapabilă să aducă schimbări în firea lui. Pavel și-a dus la îndeplinire lucrarea în mod direct, fără să fi fost făcut desăvârșit sau să fi fost emondat, motivat fiind de răsplată. Cu Petru a fost diferit: el a fost unul care a trecut prin emondare și rafinare. Scopul și motivația lucrării lui Petru au fost fundamental diferite de cele ale lui Pavel. Chiar dacă Petru nu a avut o lucrare foarte mare, firea lui a trecut prin multe schimbări, și ceea ce a căutat el au fost adevărul și schimbarea reală. Lucrarea lui nu a fost îndeplinită doar de dragul lucrării în sine. Chiar dacă Pavel a avut o lucrare mare, a fost toată lucrarea Duhului Sfânt și chiar dacă Pavel a cooperat în această lucrare, el nu a experimentat-o. Faptul că Petru a lucrat mult mai puțin a fost doar datorită faptului că Duhul Sfânt nu a făcut atât de multă lucrare prin el. Nu cantitatea lucrării lor a determinat dacă au fost făcuți desăvârșiți sau nu; căutarea unuia a fost pentru a primi răsplăți, iar a celuilalt pentru a dobândi o dragoste supremă pentru Dumnezeu și de a-și îndeplini datoria de ființă creată până într-acolo încât putea să trăiască o imagine plăcută pentru a satisface intențiile lui Dumnezeu. La exterior erau diferiți, și la fel de diferite erau și esențele lor. Nu se poate stabili care dintre ei a fost făcut desăvârșit pe baza a cât de mult a slujit. Petru a căutat să trăiască conform unui om care Îl iubește pe Dumnezeu, să fie cineva care să I se supună lui Dumnezeu, să fie cineva care acceptă emondarea și să fie cineva care și-a îndeplinit datoria de ființă creată. El a fost capabil să se dedice pe sine lui Dumnezeu, să se pună în întregime în mâinile lui Dumnezeu și să I se supună până la moarte. Aceasta a fost ceea ce a vrut să facă și, mai mult decât atât, a fost ceea ce a realizat. Acesta este motivul fundamental pentru care, în cele din urmă, sfârșitul său a fost diferit de cel

al lui Pavel. Lucrarea pe care Duhul Sfânt a făcut-o în Petru a fost să îl desăvârșească, și lucrarea pe care Duhul Sfânt a făcut-o în Pavel a fost să îl folosească. Aceasta a fost pentru că naturile lor și viziunile lor asupra căutării nu erau la fel. Ambii au avut lucrarea Duhului Sfânt. Petru a aplicat această lucrare pentru sine și a oferit-o și altora; Pavel, în schimb, a oferit toată lucrarea Duhului Sfânt altora și nu și-a însușit nimic din ea pentru sine. Astfel, după ce a experimentat lucrarea Duhului Sfânt atât de mulți ani, schimbările din Pavel erau aproape inexistente. El a rămas aproape în starea lui naturală și încă era Pavel de dinainte. Numai după ce a îndurat greutățile multor ani de muncă a învățat cum să „lucreze" și a învățat rezistența, însă natura lui veche – natura lui competitivă și mercantilă – a rămas încă. Chiar și după ce a lucrat atât de mulți ani, nu și-a cunoscut firea coruptă, nici nu s-a debarasat de vechea fire care încă era vizibilă în mod clar în lucrarea sa. În el era pur și simplu mai multă experiență de lucru, însă această experiență puțină nu a fost capabilă de una singură să îl schimbe și nu i-a putut schimba viziunea asupra existenței sau semnificației căutării lui. Deși a lucrat mulți ani pentru Hristos și nu L-a mai persecutat niciodată pe Domnul Isus, în inima lui nu a fost nicio schimbare în privința cunoașterii lui Dumnezeu. Asta înseamnă că nu a lucrat pentru a se dedica pe sine lui Dumnezeu, ci mai degrabă, el a fost obligat să lucreze de dragul destinației lui viitoare. Pentru că la început L-a persecutat pe Hristos și nu s-a supus lui Hristos; a fost un rebel înnăscut care s-a împotrivit lui Hristos în mod deliberat și cineva care nu avea nicio cunoștință despre lucrarea Duhului Sfânt. Când lucrarea lui era aproape încheiată, el nu cunoștea încă lucrarea Duhului Sfânt și pur și simplu acționa de bună voie după îndemnul caracterului său propriu, fără să acorde nici cea mai mică atenție la intențiile Duhului Sfânt. Și, astfel, natura sa a fost vrăjmașă lui Hristos și nu s-a supus adevărului. O astfel de persoană care a fost părăsită de lucrarea

Duhului Sfânt, care nu a cunoscut lucrarea Duhului Sfânt și care, de asemenea, s-a împotrivit lui Hristos – cum ar putea o astfel de persoană să fie mântuită? Dacă un om poate sau nu să fie mântuit, nu depinde de cât de multă lucrare face, sau cât de mult se dedică, ci dacă acel om cunoaște sau nu lucrarea Duhului Sfânt, dacă poate sau nu să pună adevărul în practică și dacă viziunea lui asupra căutării este sau nu în conformitate cu adevărul.

Chiar dacă au avut loc revelații reale după ce Petru a început să-L urmeze pe Isus, el a fost în natura sa, încă de la început, cineva dispus să se supună Duhului Sfânt și să-L caute pe Hristos. Supunerea lui față de Duhul Sfânt a fost pură: el nu a căutat faimă și avere, ci a fost în schimb motivat de supunerea față de adevăr. Chiar dacă au fost trei situații în care Petru s-a lepădat de Hristos și chiar dacă L-a ispitit pe Domnul Isus, asemenea slăbiciune umană nu a avut nicio legătură cu natura sa, nu a afectat căutarea lui ulterioară, și nu poate dovedi suficient că ispitirea aceasta a fost acțiunea unui antihrist. Slăbiciunea umană obișnuită e ceva ce toți oamenii din lume împărtășesc – vă așteptați ca Petru să fie diferit? Nu au oamenii anumite opinii despre Petru pentru că acesta a făcut câteva greșeli prostești? Și nu e așa că oamenii îl adoră mult pe Pavel pentru toată lucrarea pe care a făcut-o și toate epistolele pe care le-a scris? Cum ar putea fi omul capabil să vadă esența omului dincolo de toate acestea? Pot fără îndoială aceia care au simțământ cu adevărat să vadă ceva atât de nesemnificativ? Chiar dacă anii mulți de experiențe dureroase ai lui Petru nu sunt documentați în Biblie, aceasta nu înseamnă că Petru nu a avut experiențe reale sau că Petru nu a fost făcut desăvârșit. Cum poate fi pătrunsă pe deplin de către om lucrarea lui Dumnezeu? Consemnările din Biblie nu au fost selectate personal de Isus, ci puse împreună de generațiile de mai târziu. Astfel stând lucrurile, oare tot ceea ce a fost consemnat în Biblie nu a fost ales potrivit ideilor oamenilor? Mai mult, sfârșiturile lui Petru și Pavel intenționat nu sunt

expuse în epistole, așa că omul îi judecă pe Petru și Pavel potrivit propriilor percepții și potrivit propriilor preferințe. Și pentru că Pavel a făcut atât de multă lucrare, pentru că „contribuțiile” lui au fost atât de mari, el a câștigat încrederea maselor. Nu se concentrează omul doar pe ceea ce este superficial? Cum ar putea fi omul capabil să vadă în profunzime esența omului? Ca să nu mai spunem, dat fiind faptul că Pavel a fost un obiect al închinării pentru mii de ani, cine ar îndrăzni să-i nege lucrarea în pripă? Petru a fost doar un pescar, prin urmare, cum ar putea fi contribuția lui la fel de mare ca cea a lui Pavel? În ceea ce privește contribuțiile pe care le-au adus, Pavel ar fi trebuit să fie răsplătit înaintea lui Petru și ar fi trebuit să fie cel care a fost mai bine calificat să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Cine și-ar fi putut imagina că atunci când s-a ocupat de Pavel, Dumnezeu pur și simplu l-a făcut să lucreze prin darurile lui, în timp ce pe Petru Dumnezeu l-a făcut desăvârșit. Nu este cazul, sub nicio formă, ca Domnul Isus să Își fi făcut planuri pentru Petru și Pavel chiar de la început: ei au fost, mai degrabă, făcuți desăvârșiți sau puși la lucru conform naturilor lor inerente. Așa că, ceea ce văd oamenii sunt, pur și simplu, contribuțiile exterioare ale omului, în timp ce Dumnezeu vede esența omului, cât și cărarea pe care omul o urmează de la început, și motivația din spatele căutării omului. Lumea evaluează un om după noțiunile sale și după percepțiile proprii, însă finalul unui om nu este determinat de lucrurile exterioare care îl caracterizează. Așa că eu spun că dacă această cărare pe care o iei de la început este cărarea succesului, iar punctul tău de vedere asupra căutării este cel corect de la început, atunci tu ești ca și Petru; dacă această cărare pe care pășești este cea a eșecului, atunci oricare ar fi prețul pe care îl plătești, sfârșitul tău va fi tot ca cel al lui Pavel. Oricare ar fi cazul, destinația ta, și dacă vei avea succes sau vei eșua, sunt ambele determinate de cărarea pe care o cauți, dacă e cea corectă sau nu, mai degrabă decât de devotamentul

tău sau de prețul pe care îl plătești. Esențele lui Petru și Pavel și țelurile pe care le-au urmat ei au fost diferite; omul este incapabil să descopere aceste lucruri și doar Dumnezeu le poate cunoaște pe deplin. Pentru că ceea ce vede Dumnezeu este esența omului, în timp ce omul nu își cunoaște propria esență. Omul este incapabil să vadă esența din om sau statura lui adevărată și prin urmare este incapabil să identifice motivele pentru eșecul și succesul lui Pavel și Petru. Motivul pentru care majoritatea oamenilor se închină lui Pavel și nu lui Petru, este pentru că Pavel a fost folosit pentru lucrare publică, și omul este capabil să perceapă această lucrare, și, prin urmare, oamenii recunosc „realizările" lui Pavel. În schimb, experiențele lui Petru sunt invizibile omului și ceea ce a căutat el este de neatins de către om, așa că omul nu e interesat de Petru.

Petru a fost făcut desăvârșit prin experimentarea emondării și a rafinării. El a spus: „Trebuie să satisfac mereu intențiile lui Dumnezeu. În tot ceea ce fac, caut doar să satisfac intențiile lui Dumnezeu și, chiar dacă sunt mustrat sau judecat, tot sunt fericit să o fac." Petru a dat totul pentru Dumnezeu și lucrarea lui, cuvintele și toată viața lui au fost de dragul iubirii pentru Dumnezeu. A fost o persoană care a căutat sfințenia și, cu cât experimenta mai mult, cu atât era mai mare și mai profundă dragostea lui pentru Dumnezeu în inima sa. Între timp, Pavel a făcut doar o lucrare exterioară și, chiar dacă a lucrat din greu, strădaniile lui au fost de dragul de a-și face lucrarea în mod corespunzător și de a câștiga, ca urmare, o răsplată. Dacă ar fi știut că nu ar primi nicio răsplată, ar fi renunțat la lucrarea lui. Ceea ce îl interesa pe Petru era dragostea adevărată din inima lui și ceea ce era practic și putea fi realizat. Lui nu îi păsa dacă urma să primească o răsplată, ci dacă firea lui putea fi schimbată. Pe Pavel îl interesa să lucreze și mai din greu, îi păsa de lucrarea și dedicarea exterioară și de doctrinele neexperimentate de oamenii normali. Lui nu îi

păsa deloc să existe schimbări adânci în interiorul lui, nici de dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Experiențele lui Petru erau pentru a obține dragostea adevărată și cunoașterea adevărată de Dumnezeu. Experiențele lui erau menite să îi aducă o relație mai apropiată cu Dumnezeu și să aibă o trăire practică. Lucrarea lui Pavel a fost săvârșită datorită a ceea ce i-a încredințat Isus și a avut scopul de a obține lucrurile după care tânjea, însă acestea nu aveau legătură cu cunoașterea lui de sine și cu Dumnezeu. Lucrarea lui a fost doar de dragul de a scăpa de mustrare și de judecată. Ceea ce a căutat Petru a fost dragoste pură și ceea ce a căutat Pavel a fost cununa dreptății. Petru a experimentat mulți ani din lucrarea Duhului Sfânt și L-a cunoscut pe Hristos în mod practic, și a avut o cunoaștere profundă de sine. Așa că dragostea lui pentru Dumnezeu a fost pură. De-a lungul a mulți ani de rafinare cunoștințele despre Isus și despre viață i-au fost înnobilate, și dragostea lui a fost una necondiționată, a fost o dragoste spontană, iar el nu a cerut nimic în schimb, nici nu a sperat să obțină beneficii. Pavel a lucrat mulți ani, cu toate acestea nu L-a cunoscut foarte bine pe Hristos, și cunoașterea lui de sine a fost, de asemenea, jalnic de mică. El, pur și simplu, nu a avut nicio dragoste pentru Hristos, și lucrarea lui și cursa pe care a alergat-o au avut scopul de a obține cununa de lauri finală. Ceea ce e căutat el a fost cea mai bună cunună, nu cea mai pură dragoste. El nu a căutat activ, ci pasiv; el nu și-a îndeplinit datoria, ci a fost constrâns în căutarea lui după ce lucrarea Duhului Sfânt a pus stăpânire pe el. Prin urmare, căutarea lui nu dovedește că a fost o ființă creată calificată; Petru, în schimb, a fost o ființă creată calificată, care și-a îndeplinit datoria. Omul crede că toți cei care își aduc contribuția lui Dumnezeu ar trebui să primească o răsplată și, cu cât este mai mare aportul, cu atât mai mult este luat de bun faptul că ar trebui să primească favoarea lui Dumnezeu. Esența punctului de vedere al omului este tranzacțională și el nu caută activ să își

îndeplinească datoria de ființă creată. În ochii lui Dumnezeu, cu cât oamenii caută mai mult o dragoste adevărată pentru Dumnezeu și supunere totală de Dumnezeu – ceea ce implică și a căuta să-și îndeplinească datoria de ființă creată – cu atât mai mult sunt capabili să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Punctul de vedere al lui Dumnezeu este să ceară ca omul să-și recupereze statutul și datoria inițiale. Omul este o ființă creată și, prin urmare, omul nu ar trebui să-și depășească limitele prin a-I face cereri lui Dumnezeu, și nu ar trebui să facă mai mult decât să-și îndeplinească datoria de ființă creată. Destinațiile lui Pavel și Petru au fost măsurate în funcție de capacitatea lor de a-și îndeplini datoria de ființe create, și nu după amploarea aportului lor; destinațiile lor au fost determinate în funcție de ceea ce au căutat ei de la început, nu în funcție de cât de multă muncă au făcut sau de estimările altor oameni în privința lor. Așa că, a căuta să-ți îndeplinești în mod activ datoria de creatură a lui Dumnezeu este calea către succes; a căuta cărarea dragostei adevărate pentru Dumnezeu este cea mai corectă cărare; a căuta să-ți schimbi vechea fire și a căuta dragostea pură pentru Dumnezeu este cărarea către succes. O astfel de cărare către succes este cărarea recuperării datoriei originare, cât și a înfățișării inițiale a unei ființe create. Este cărarea recuperării și este, de asemenea, scopul întregii lucrări a lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Dacă însă căutarea omului este pătată de cerințe personale extravagante și tânjiri irațională, atunci efectul obținut nu va fi cel al schimbărilor în firea omului. Aceasta este în dezacord cu lucrarea de recuperare. Nu este în niciun caz lucrare făcută de Duhul Sfânt și, așadar, asta dovedește că o astfel de căutare nu este acceptată de Dumnezeu. Ce semnificație are o căutare care nu este acceptată de Dumnezeu?

Lucrarea făcută de Pavel a fost expusă oamenilor, dar cât de pură a fost dragostea lui pentru Dumnezeu și cât de mult l-a iubit pe Dumnezeu adânc în inima lui sunt lucruri pe care omul nu poate să le vadă. Omul poate vedea

doar lucrarea pe care a făcut-o. De acolo omul știe cu siguranță că a fost folosit de Duhul Sfânt și, prin urmare, omul crede că Pavel a fost mai bun decât Petru, că lucrarea lui a fost mai mare pentru că el a putut să aprovizioneze bisericile. Petru s-a ocupat doar de experiențele lui personale și a câștigat doar câțiva oameni în timpul lucrării lui ocazionale. De la el avem doar câteva epistole puțin cunoscute, dar cine știe cât de mare și profundă a fost dragostea lui pentru Dumnezeu în inima sa? Cât era ziua de lungă, Pavel a lucrat pentru Dumnezeu: atâta timp cât era o lucrare de făcut, el o făcea. El simțea că în acest fel putea să obțină cununa și Îl putea mulțumi pe Dumnezeu, însă nu a căutat modalități să se schimbe pe sine prin lucrarea lui. Orice din viața lui Petru care nu satisfăcea intențiile lui Dumnezeu, îl făcea să se simtă neliniștit. Dacă nu satisfăcea intențiile lui Dumnezeu, atunci avea remușcări și căuta o modalitate potrivită prin care se putea strădui să mulțumească inima lui Dumnezeu. Chiar și în cele mai mici și mai neimportante aspecte ale vieții lui, el își impunea să satisfacă intențiile lui Dumnezeu. Nu era mai puțin exigent când venea vorba de firea lui veche, ci era mai riguros în cerințele pe care le avea de la sine de a progresa mai adânc în adevăr. Pavel a căutat doar o reputație și un statut superficiale. El a căutat să se laude înaintea oamenilor și nu a căutat să facă un progres mai adânc în intrarea în viață. Ceea ce îl interesa era doctrina, nu realitatea. Unii oameni spun: „Pavel a lucrat atât de mult pentru Dumnezeu, de ce nu a fost ținut minte de către Dumnezeu? Petru a lucrat doar puțin pentru Dumnezeu și nu a adus un aport important bisericilor, așa că de ce a fost făcut desăvârșit?” Petru L-a iubit pe Dumnezeu până la un punct, care a fost ceea ce a vrut Dumnezeu; doar astfel de oameni au o mărturie. Dar ce putem spune despre Pavel? Știi tu cât de mult L-a iubit Pavel pe Dumnezeu? Știi? De ce s-a săvârșit lucrarea lui Pavel? Și de ce s-a săvârșit lucrarea lui Petru? Petru nu a lucrat foarte mult, însă știi tu ce era adânc în

inima lui? Lucrarea lui Pavel avea de-a face cu purtarea de grijă față de biserici și sprijinirea bisericilor. Ceea ce a experimentat Petru au fost schimbări în firea vieții lui; el a experimentat dragostea pentru Dumnezeu. Acum, că știi diferențele dintre esențele lor, poți vedea cine a crezut cu adevărat în Dumnezeu în cele din urmă, și cine nu a crezut cu adevărat în Dumnezeu. Unul din ei L-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu, iar celălalt nu L-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu; unul a suferit schimbări în firea sa, iar celălalt nu; unul a slujit umil și nu a fost observat cu ușurință de oameni, iar celălalt a fost venerat de oameni și a avut o imagine de seamă; unul a căutat sfințenia, iar celălalt nu, și chiar dacă nu era lipsit de puritate, totuși, nu era stăpânit de o dragoste pură; unul era stăpânit de umanitate adevărată, iar celălalt nu; unul avea simțământul unei ființe create, iar celălalt nu. Astfel sunt diferențele dintre esențele lui Pavel și ale lui Petru. Cărarea pe care a umblat Petru a fost cea a succesului, care a fost, de asemenea, cărarea recuperării umanității normale și a recuperării datoriei de ființă creată. Petru îi reprezintă pe toți cei care au succes. Cărarea pe care a umblat Pavel a fost cea a eșecului și el îi reprezintă pe toți aceia care se supun, care se lasă folosiți doar superficial și care nu au cu adevărat o inimă iubitoare de Dumnezeu. Pavel îi reprezintă pe toți aceia care nu dețin adevărul. Petru, în credința lui în Dumnezeu, a căutat să-L mulțumească pe Dumnezeu în tot și a căutat să se supună la tot ceea ce venea de la Dumnezeu. Fără nici cea mai mică obiecție, el a putut să accepte atât mustrarea și judecata, cât și rafinarea, necazul și lipsurile din viața lui, niciuna din acestea neputând să-i altereze inima iubitoare de Dumnezeu. Nu era aceasta dragostea supremă pentru Dumnezeu? Nu era aceasta împlinirea datoriei unei ființe create? Fie că ești mustrat, judecat sau în necaz, ești mereu capabil să obții supunere până la moarte, aceasta fiind ceea ce o ființă creată ar trebui să realizeze și aceasta fiind puritatea dragostei pentru Dumnezeu. Dacă omul poate obține

atât de mult, atunci este o ființă creată calificată și nimic nu satisface mai bine intențiile Creatorului. Imaginează-ți că poți lucra pentru Dumnezeu, dar nu I te supui și ești incapabil să-L iubești cu adevărat pe El. În acest fel, nu numai că nu îți vei fi îndeplinit datoria de ființă creată, dar vei fi și condamnat de El pentru că ești o persoană care nu deține adevărul, care este incapabilă să I se supună lui Dumnezeu și care se răzvrătește împotriva Lui. Îți pasă doar să lucrezi pentru Dumnezeu și nu îți pasă să pui adevărul în practică sau să te cunoști pe tine însuți. Nu Îl înțelegi și nu Îl cunoști pe Creator; nu I te supui și nu Îl iubești. Ești o persoană care, din naștere, e răzvrătită față de Dumnezeu și, prin urmare, astfel de oameni nu sunt iubiți de Creator.

Unii oameni spun: „Pavel a lucrat extrem de mult, a dus pe umerii lui poveri mari pentru biserici și a contribuit mult în cadrul lor. Cele treisprezece epistole ale lui Pavel au confirmat 2000 de ani ai Epocii Harului și sunt inferioare doar celor Patru Evanghelii. Cine se poate compara cu el? Nimeni nu poate descifra Apocalipsa lui Ioan în timp ce epistolele lui Pavel aduc viață și lucrarea pe care a făcut-o el a folosit bisericilor. Cine altcineva ar mai fi putut obține astfel de lucruri? Și ce lucrare a făcut Petru?” Când oamenii îi evaluează pe alții, o fac în funcție de aportul acestora. Când Dumnezeu evaluează omul, o face în funcție de natura omului. Dintre cei care caută viața, Pavel era cineva care nu își cunoștea propria esență. El nu a fost în niciun caz umil sau supus, nici nu și-a cunoscut esența care era împotrivitoare lui Dumnezeu. Și prin urmare, era cineva care nu trecuse prin experiențe detaliate și cineva care nu pusese adevărul în practică. Petru a fost diferit. El și-a cunoscut imperfecțiunile, slăbiciunile și firea coruptă ca ființă creată, așa că avea o cale de practică prin care să-și schimbe firea; nu a fost unul din aceia care avea doar doctrină, dar nu trăia în realitate. Aceia care se schimbă sunt oameni noi

care au fost mântuiți, ei sunt aceia calificați să caute adevărul. Oamenii care nu se schimbă aparțin acelora care sunt învechiți prin natură; ei sunt aceia care nu au fost mântuiți, adică, aceia care sunt disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Ei nu vor fi ținuți minte de Dumnezeu indiferent cât de măreață este lucrarea lor. Când compari toate acestea cu propria ta căutare, ar trebui să fie de la sine evident dacă ești în final același tip de persoană ca și Petru sau Pavel. Dacă încă nu este niciun adevăr în ceea ce cauți, și dacă până și azi ești la fel de arogant și impertinent ca Pavel și ești la fel de nonșalant și lăudăros el, atunci ești fără îndoială un degenerat care eșuează. Dacă însă cauți la fel ca și Petru, dacă tu cauți practici și schimbări adevărate și nu ești arogant sau îndărătnic, ci cauți să îți îndeplinești datoria, atunci vei fi o ființă creată care poate obține victoria. Pavel nu și-a cunoscut propria esență sau stricăciune, cu atât mai puțin nu și-a cunoscut propria răzvrătire. El nu a menționat niciodată sfidarea lui detestabilă la adresa lui Hristos, nici nu a avut mari regrete. El a oferit doar o explicație sumară și, adânc în inima lui, nu I-a cedat pe deplin lui Dumnezeu. Chiar dacă a căzut pe drumul Damascului, el nu s-a uitat adânc în interiorul lui. El era mulțumit pur și simplu să continue să lucreze și nu s-a gândit să se cunoască pe sine și să-și schimbe firea veche care era cea mai critică dintre probleme. El era mulțumit pur și simplu să rostească adevărul, să-i aprovizioneze pe alții ca un remediu pentru propria conștiință și folosea faptul că nu mai persecuta ucenicii lui Isus pentru a se consola și a se ierta de păcatele lui trecute. Țelul pe care l-a urmărit nu a fost nimic mai mult decât o cunună viitoare și o lucrare tranzitorie; țelul pe care l-a urmărit a fost harul din abundență. El nu a căutat suficient adevărul, nici nu a căutat să înainteze mai adânc în adevărul pe care mai înainte nu-l înțelesese. Așadar, se poate spune despre cunoașterea lui de sine că a fost falsă și că el nu a acceptat mustrarea sau judecata. Faptul că a fost capabil să lucreze nu înseamnă că el a deținut o

cunoaștere a propriei naturi sau esențe; concentrarea lui era doar pe practici exterioare. Mai mult, el nu a năzuit spre schimbare, ci spre cunoștință. Lucrarea lui a fost rezultatul exclusiv al arătării lui Isus pe drumul către Damasc. Nu a fost ceva ce hotărâse să facă inițial, nici nu a fost o lucrare care să aibă loc după ce a acceptat emondarea firii sale vechi. Indiferent de cum a lucrat, firea lui veche nu s-a schimbat și, prin urmare, lucrarea lui nu a ispășit păcatele lui din trecut, ci a jucat pur și simplu un rol anume printre bisericile din acea vreme. Pentru o astfel de persoană, a cărei fire veche nu s-a schimbat – cu alte cuvinte, care nu a obținut mântuirea și a fost chiar mai mult fără adevăr – el a fost absolut incapabil să devină unul dintre aceia acceptați de Domnul Isus. El nu a fost o persoană plină de dragoste și teamă pentru Isus Hristos, nici nu a fost adeptul căutării adevărului, cu atât mai puțin nu a fost cineva care să pătrundă misterul întrupării. El a fost pur și simplu o persoană pricepută în sofism și care nu ar fi cedat cuiva care era mai sus decât el sau care era stăpânit de adevăr. El invidia oamenii sau adevărurile potrivnice lui sau în vrăjmășie cu el, preferând oamenii aceia talentați care prezentau o imagine bună și dețineau cunoștințe profunde. Lui nu îi plăcea să interacționeze cu oamenii săraci care căutau adevărata cale și cărora nu le păsa de nimic decât de adevăr și, în schimb, se preocupa de persoanele mai în vârstă din organizațiile religioase care vorbeau doar de doctrine și stăpâneau cunoștințe abundente. El nu a avut nicio dragoste pentru lucrarea nouă a Duhului Sfânt și nu i-a păsat de mișcarea lucrării noi a Duhului Sfânt. În schimb, a favorizat acele reguli și doctrine care erau mai presus de adevărurile generale. În esența sa înnăscută și în totalitatea a ceea ce a căutat el, nu merită să fie numit un creștin care a căutat adevărul, cu atât mai puțin un slujitor credincios în casa lui Dumnezeu, pentru că ipocrizia lui a fost prea multă și răzvrătirea lui prea mare. Chiar dacă este cunoscut drept un slujitor al Domnului Isus, el nu a fost deloc potrivit să

intre pe poarta împărăției cerurilor, pentru că acțiunile lui de la început la sfârșit nu pot fi numite drepte. El poate fi văzut pur și simplu ca unul care a fost ipocrit și care a făcut nedreptate, dar care, cu toate acestea, a și lucrat pentru Hristos. Chiar dacă nu poate fi numit rău, este potrivit să îl numim un om care a făcut nedreptate. El a făcut multă lucrare, însă nu trebuie judecat după cantitatea lucrării pe care a făcut-o, ci doar după calitatea și esența ei. Doar în acest fel se poate da de cap acestei chestiuni. El a crezut întotdeauna despre sine: „Sunt capabil să lucrez, sunt mai bun decât majoritatea oamenilor; sunt atent la povara Domnului ca nimeni altcineva și nimeni nu se căiește la fel de profund ca și mine, pentru că marea lumină a strălucit peste mine și eu am văzut marea lumină, așa că pocăința mea este mai profundă decât oricare alta". La acea vreme, aceasta a crezut în inima sa. La finalul lucrării sale, Pavel a spus: „Am purtat lupta, am terminat alergarea și mă așteaptă cununa dreptății". Lupta lui, lucrarea și cursa au fost exclusiv de dragul cununii dreptății și el nu a mers înainte în mod activ cu un efort sporit. Chiar dacă lucrarea sa nu a fost făcută de mântuială, se poate spune că lucrarea sa a fost pur și simplu săvârșită cu scopul de a se revanșa pentru greșelile lui, pentru a aplana acuzațiile conștiinței lui. El a sperat doar să își încheie lucrarea, să termine cursa și să poarte lupta cât mai curând posibil, pentru a câștiga mai devreme mult dorita cunună a dreptății. El nu a tânjit să-L întâlnească pe Domnul Isus prin experiențele lui și adevărata cunoștință, ci să-și termine lucrarea cât mai repede posibil, cu scopul de a-și primi răsplățile câștigate prin munca sa, atunci când avea să Îl întâlnească pe Domnul Isus. El și-a folosit lucrarea pentru a se alina și pentru a face o înțelegere în schimbul cununii viitoare. Ceea ce a căutat el nu a fost adevărul sau pe Dumnezeu, ci doar cununa. Cum poate fi o astfel de căutare la standardul cerut? Motivația lui, lucrarea lui, prețul pe care l-a plătit și toate eforturile lui – fanteziile lui minunate le-a impregnat pe toate

și a lucrat în totalitate conform propriilor dorințe. În toată lucrarea sa nu a existat nici cea mai mică bunăvoință în prețul pe care l-a plătit; el a fost pur și simplu angajat în încheierea unei înțelegeri. Eforturile lui nu au fost făcute de bunăvoie cu scopul de a-și face datoria, ci au fost făcute de bunăvoie cu scopul de a atinge obiectivul înțelegerii. Există vreo valoare în asemenea eforturi? Cine ar lăuda eforturile lui lipsite de puritate? Cine are vreun interes în astfel de eforturi? Lucrarea lui a fost plină de vise pentru viitor, plină de planuri minunate și nu a conținut nicio cărare prin care să schimbe firea umană. Așa că multă din binefacerea lui a fost amăgire; lucrarea lui nu a adus viață, ci a fost o înșelăciune a civilizației; a fost încheierea unei înțelegeri. Cum poate o astfel de lucrare să conducă omul pe cărarea recuperării îndatoririi sale inițiale?

Tot ceea ce a căutat Petru era în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. El a căutat să satisfacă intențiile lui Dumnezeu și, în ciuda suferinței și adversității, el a fost în continuare dispus să-I satisfacă intențiile lui Dumnezeu. Nu este o căutare mai mare pe care poate să o facă un credincios în Dumnezeu. Ceea ce a căutat Pavel a fost pătat de propriul trup, de propriile noțiuni și de propriile planuri și aranjamente. El nu a fost sub nicio formă o ființă creată calificată, nu a fost cineva care a căutat să-I satisfacă intențiile lui Dumnezeu. Petru a căutat să se lase în seama orchestrărilor lui Dumnezeu și, chiar dacă lucrarea pe care a făcut-o nu a fost mare, motivarea din spatele căutării sale și cărarea pe care a umblat au fost corecte; chiar dacă nu a reușit să câștige mulți oameni, el a reușit să urmeze calea adevărului. Datorită acestui fapt se poate spune că a fost o ființă creată calificată. Astăzi, chiar dacă nu ești un lucrător, ar trebui să îți poți îndeplini datoria de ființă creată și să cauți să te lași în seama tuturor orchestrărilor lui Dumnezeu. Ar trebui să poți să te supui la orice spune Dumnezeu și să experimentezi tot felul de nenorociri și rafinări și, chiar

dacă ești slab, ar trebui să Îl poți iubi în continuare pe Dumnezeu în inima ta. Aceia care își asumă responsabilitatea pentru propria viață sunt dispuși să îndeplinească datoria unei ființe create, perspectiva unor astfel de oameni asupra căutării fiind cea corectă. Aceștia sunt oamenii de care are nevoie Dumnezeu. Dacă ai făcut multă lucrare și alții au beneficiat de învățăturile tale, dar tu însuți nu te-ai schimbat și nu ai depus nicio mărturie, sau nu ai avut nicio experiență reală, iar la finalul vieții tale, nimic din ce ai făcut nu stă mărturie, se poate spune oare că ești o persoană schimbată? Ești o persoană care urmărește adevărul? La acea vreme, Duhul Sfânt te-a folosit, dar atunci când te-a folosit, El a folosit partea din tine care putea fi folosită pentru a lucra, și nu a folosit partea din tine care nu putea fi folosită. Dacă ai căuta să te schimbi, atunci ai fi făcut desăvârșit în mod treptat în timpul procesului de a fi folosit. Însă, Duhul Sfânt nu acceptă nicio responsabilitate în ceea ce privește câștigarea ta în cele din urmă, ea depinzând de maniera urmăririi tale. Dacă nu există schimbări în firea ta personală, este pentru că perspectiva ta asupra căutării este greșită. Dacă nu primești nicio răsplată, este problema ta personală, și este datorită faptului că tu însuți nu ai pus adevărul în practică și nu ești în stare să-I satisfaci intențiile lui Dumnezeu. Prin urmare, nimic nu este mai important decât experiențele tale personale și nimic nu este mai decisiv decât intrarea ta personală! Unii oameni vor ajunge să spună: „Am făcut atât de multă lucrare pentru Tine și, deși s-ar putea să nu fi avut nicio realizare memorabilă, totuși, am fost sârguincios în eforturile mele. Nu mă poți lăsa pur și simplu în rai să mănânc fructul vieții?” Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția

Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și care sunt dispuși să fie mărturie pentru Dumnezeu și să-și realizeze datoria în calitate de ființă creată. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

Din diferențele esențelor lui Petru și Pavel ar trebui să înțelegem că toți aceia care nu urmăresc viața, trudesc în zadar! Crezi în Dumnezeu și Îl urmezi și, prin urmare, trebuie să ai o inimă iubitoare de Dumnezeu. Trebuie să îți alungi firea coruptă, trebuie să cauți să-I satisfaci intențiile lui Dumnezeu și trebuie să realizezi datoria de ființă creată. Din moment ce crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, ar trebui să Îi oferi totul, nu ar trebui să faci alegeri sau cereri personale, și ar trebui să obții satisfacerea intențiilor lui Dumnezeu. Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să te supui Domnului care te-a creat, deoarece ești prin natură fără stăpânire de sine și nu ai nicio capacitate să-ți controlezi destinul. Din moment ce ești o persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să cauți sfințenia și schimbarea. Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să rămâi fidel datoriei tale și să-ți păstrezi locul și nu ar trebui să-ți depășești îndatorirea. Acest lucru nu are menirea să te constrângă sau să te suprime prin doctrină, ci, în schimb, este calea prin care îți poți îndeplini datoria și care poate fi obținută – și ar trebui să fie obținută – de către toți aceia care fac ce este drept. Dacă compari esențele lui Petru și Pavel vei ști cum să cauți. Dintre cărările pe care au umblat Petru și Pavel, una este cărarea care te duce la desăvârșire și una este cărarea spre a fi eliminat; Petru și Pavel reprezintă două cărări diferite.

Chiar dacă fiecare a primit lucrarea Duhului Sfânt și fiecare a obținut iluminarea și luminarea Duhului Sfânt și fiecare a acceptat ceea ce i-a fost încredințat de către Domnul Isus, rodul pe care l-a dat fiecare a fost diferit: unul a dat rod cu adevărat pe când celălalt nu. Din esențele lor, din lucrarea pe care au făcut-o, din ceea ce a fost exprimat în exterior de către ei, și din finalurile lor, ar trebui să înțelegi pe care cărare să o iei, pe care cărare ar trebui să alegi să umbli. Ei au umblat pe două cărări clar diferite. Pavel și Petru au fost chintesența fiecărei cărări, așa că de la bun început ei au reprezentat prototipul acestor două cărări. Care sunt punctele cheie ale experiențelor lui Pavel și de ce nu a reușit el? Care sunt punctele cheie ale experiențelor lui Petru și cum a experimentat el desăvârșirea? Dacă compari ceea ce i-a interesat pe fiecare, atunci vei ști exact ce tip de persoană vrea Dumnezeu, care sunt intențiile lui Dumnezeu, care este firea lui Dumnezeu, ce fel de persoană va fi desăvârșită în final și ce fel de persoană nu va fi desăvârșită; vei ști care este firea celor care vor fi desăvârșiți și care este firea celor care nu vor fi desăvârșiți – aceste chestiuni de substanță se pot vedea în experiențele lui Petru și Pavel. Dumnezeu a creat toate lucrurile, așa că El face toate ființele create să vină sub stăpânirea Lui și să se supună stăpânirii Lui; El va porunci tuturor lucrurilor, astfel încât toate lucrurile să fie în mâinile Lui. Toată creația lui Dumnezeu, inclusiv animalele, plantele, omenirea, munții, râurile și lacurile – toate trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Tot ce este pe cer și pe pământ trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Ele nu pot alege, ci trebuie să se supună tuturor orchestrărilor Lui. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu și reprezintă autoritatea lui Dumnezeu. Dumnezeu poruncește tuturor și comandă și este peste toate lucrurile, fiecare clasificat după felul lui și după poziția repartizată după dorința lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare e un lucru sau persoană, nimeni sau nimic nu este mai mare decât Dumnezeu, toate lucrurile slujesc omenirii

create de Dumnezeu și niciun lucru nu îndrăznește să nu Îl asculte pe Dumnezeu sau să-I aducă vreo cerere. Prin urmare, omul, ca ființă creată, trebuie, de asemenea, să-și îndeplinească datoria de om. Indiferent dacă omul este domnul sau îngrijitorul tuturor lucrurilor, indiferent cât de înalt este statutul omului printre toate lucrurile, el este, totuși, doar o ființă umană mică sub stăpânirea lui Dumnezeu, și nu este nimic mai mult decât o ființă umană neînsemnată, o ființă creată care nu va fi niciodată deasupra lui Dumnezeu. Ca ființă creată, omul ar trebui să caute să îndeplinească datoria unei ființe create și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să caute ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a urmări. Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă. Dacă ceea ce cauți este binecuvântarea trupului și ceea ce pui în practică este adevărul propriilor noțiuni, și dacă nu există nicio schimbare în firea ta, nu ești deloc supus lui Dumnezeu în trup și încă trăiești în neclaritate, atunci ceea ce cauți te va duce cu siguranță în iad, deoarece cărarea pe care mergi este cărarea eșecului. Dacă vei fi făcut desăvârșit sau dacă vei fi eliminat, depinde de ceea ce urmărești. Cu alte cuvinte, succesul sau eșecul depind de cărarea pe care merge omul.

Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului

Cât de mult din lucrarea omului este lucrarea Duhului Sfânt și cât de mult este experiența omului? Se poate spune că oamenii tot nu înțeleg aceste întrebări, iar motivul pentru care se întâmplă asta este că ei nu înțeleg principiile lucrării Duhului Sfânt. Când spun „lucrarea omului", Mă refer, desigur, la lucrarea celor care dețin lucrarea Sfântului Duh sau a acelora care sunt folosiți de Sfântul Duh. Nu mă refer la lucrarea care provine din voința omului, ci la lucrarea apostolilor, a lucrătorilor sau a fraților și surorilor care se încadrează în sfera lucrării Duhului Sfânt. Aici, „lucrarea omului" nu se referă la lucrarea lui Dumnezeu întrupat, ci la sfera și principiile lucrării pe care Duhul Sfânt o face asupra oamenilor. Deși aceste principii sunt principiile și scopul lucrării Duhului Sfânt, acestea nu sunt aceleași cu principiile și scopul lucrării lui Dumnezeu întrupat. Lucrarea omului are esența și principiile omului, iar lucrarea lui Dumnezeu are esența și principiile lui Dumnezeu.

Lucrarea din curentul Duhului Sfânt, fie că este propria lucrare a lui Dumnezeu sau lucrarea oamenilor folosiți, este lucrarea Duhului Sfânt. Esența lui Dumnezeu Însuși este Duhul, care poate fi numit Duhul Sfânt sau Duhul intensificat de șapte ori. Per total, Ei sunt Duhul lui Dumnezeu, deși Duhul lui Dumnezeu a avut diferite nume în diferite ere. Esența Lor este aceeași. Drept urmare, lucrarea lui Dumnezeu Însuși este lucrarea Duhului Sfânt, în vreme ce lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este altceva decât lucrarea Duhului Sfânt. Lucrarea oamenilor folosiți este, de asemenea, lucrarea Duhului Sfânt. Totuși lucrarea lui Dumnezeu este expresia completă a Duhului Sfânt, ceea ce este absolut adevărat, în timp ce lucrarea oamenilor folosiți este amestecată cu multe lucruri umane și nu reprezintă expresia directă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin expresia Sa completă.

Lucrarea Duhului Sfânt este variată și nu este limitată de nicio condiție. Lucrarea Duhului Sfânt diferă în cazul oamenilor diferiți; manifestă esențe diferite și diferă în funcție de eră, precum și de țară. Desigur, deși Duhul Sfânt lucrează în multe feluri diferite și în baza multor principii, indiferent de cum este săvârșită lucrarea sau cu ce fel de oameni, esența este mereu diferită; toată lucrarea săvârșită asupra diverșilor oameni are principiile ei și ea în întregime reprezintă esența obiectelor sale. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea Duhului Sfânt are un scop destul de specific și este destul de măsurată. Lucrarea săvârșită în trupul încarnat nu este aceeași cu lucrarea săvârșită asupra oamenilor, iar lucrarea variază și în funcție de calibrul persoanei asupra căreia este făcută. Lucrarea săvârșită în trupul încarnat nu este săvârșită asupra oamenilor și nu este aceeași lucrare ca aceea săvârșită asupra oamenilor. Pe scurt, indiferent cum este făcută, lucrarea săvârșită asupra obiectelor diferite nu este niciodată la fel, iar principiile după care lucrează El diferă în funcție de stările și naturile diverșilor oameni asupra cărora El lucrează. Duhul Sfânt lucrează asupra diferiților oameni în funcție de esența lor intrinsecă și nu le cere lucruri care le depășesc acea esență și nici nu face asupra lor o lucrare care le depășește calibrul inerent. Deci, lucrarea Duhului Sfânt asupra omului îi permite acestuia să vadă esența acelui obiect al lucrării. Esența lăuntrică a omului nu se schimbă; calibrul lui inerent este limitat. Duhul Sfânt folosește oamenii sau lucrează asupra lor în concordanță cu limitările calibrului lor, ca ei să poată beneficia de pe urma acestui lucru. Atunci când Duhul Sfânt lucrează asupra oamenilor folosiți, înzestrările acelor oameni și calibrul lor inerent sunt dezlănțuite, nu reținute. Calibrul lor inerent este folosit în serviciul lucrării. S-ar putea spune că El folosește părțile oamenilor care pot fi folosite în lucrarea Sa, pentru a obține rezultate în acea lucrare. Din contră, lucrarea săvârșită în trupul încarnat exprimă direct lucrarea Duhului

și nu este întinată de mintea și gândurile umane; nici înzestrările omului, nici experiența, nici condiția înnăscută a omului nu o poate ajunge. Lucrarea infinită a Duhului Sfânt are scopul de a fi în beneficiul omului și de a-l edifica. Cu toate astea, unii oameni pot fi desăvârșiți în timp ce alții nu au condițiile pentru desăvârșire, ceea ce înseamnă că ei nu pot fi desăvârșiți și cu greu pot fi mântuiți și, chiar dacă au avut probabil lucrarea Duhului Sfânt, ei vor fi în cele din urmă eliminați. Cu alte cuvinte, deși lucrarea Duhului Sfânt este de a edifica oamenii, nu putem spune că toți cei care au avut lucrarea Duhului Sfânt vor fi desăvârșiți complet, deoarece calea pe care o urmează mulți oameni în căutarea lor nu este calea către desăvârșire. Ei au doar lucrarea unilaterală a Duhului Sfânt, nu cooperarea subiectivă umană și nici căutarea corectă a umanității. Așadar, lucrarea Duhului Sfânt asupra acestor oameni vine în serviciul acelora care sunt desăvârșiți. Lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi văzută direct de oameni și nici atinsă direct de oamenii înșiși. Aceasta poate fi exprimată de cei care au darul lucrării, ceea ce înseamnă că lucrarea Duhului Sfânt este oferită adepților prin intermediul expresiilor oamenilor.

Lucrarea Sfântului Duh este săvârșită și finalizată prin multe tipuri de oameni și multe condiții diferite. Deși lucrarea lui Dumnezeu întrupat poate reprezenta lucrarea unei ere întregi și intrarea oamenilor într-o nouă eră, lucrarea despre detaliile intrării oamenilor tot trebuie săvârșită de către oamenii care sunt folosiți de Duhul Sfânt, nu de Dumnezeul întrupat. Deci, lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea de slujire a Sa este lucrarea lui Dumnezeu întrupat, pe care omul nu o poate săvârși în locul Lui. Lucrarea Duhului Sfânt este finalizată prin multe tipuri diferite de oameni; nicio persoană nu o poate îndeplini complet și nicio persoană nu o poate exprima complet. Nici cei care conduc bisericile nu pot reprezenta lucrarea Duhului Sfânt pe deplin; ei pot doar să săvârșească o oarecare lucrare de îndrumare.

Lucrarea Duhului Sfânt poate fi astfel împărțită în trei părți: propria lucrare a lui Dumnezeu, lucrarea oamenilor care sunt folosiți și lucrarea asupra tuturor celor care sunt în curentul Duhului Sfânt. Lucrarea proprie a lui Dumnezeu este de a conduce întreaga eră; lucrarea celor folosiți este, prin a fi trimiși sau a primi porunci după ce Dumnezeu Și-a făcut propria lucrare, de a conduce toți adepții lui Dumnezeu, iar aceștia sunt cei care cooperează cu lucrarea lui Dumnezeu; lucrarea săvârșită de Duhul Sfânt asupra acelora din curent este pentru a-Și păstra întreaga lucrare, adică, a-Și susține întreaga coordonare și mărturie, în același timp, desăvârșindu-i pe cei care pot fi desăvârșiți. Împreună, aceste trei părți sunt lucrarea completă a Sfântului Duh, dar, fără lucrarea lui Dumnezeu Însuși, lucrarea de gestionare ar stagna cu totul. Lucrarea lui Dumnezeu Însuși implică lucrarea întregii omeniri și, de asemenea, reprezintă lucrarea unei întregi ere, ceea ce înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu reprezintă fiecare dinamică și tendință a lucrării Duhului Sfânt, în timp ce lucrarea apostolilor vine după lucrarea lui Dumnezeu, urmează din ea și nu conduce era, nici nu reprezintă tendințe ale lucrării Duhului Sfânt în întreaga eră. Ei săvârșesc doar lucrarea pe care oamenii ar trebui să o săvârșească, ceea ce nu are nicio legătură cu lucrarea de gestionare. Lucrarea pe care Dumnezeu o face El Însuși este un proiect din cadrul lucrării de gestionare. Lucrarea omului este doar datoria pe care o realizează oamenii care sunt folosiți și nu are legătură cu lucrarea de gestionare. În ciuda faptului că ambele sunt lucrarea Duhului Sfânt, datorită diferențelor din identitățile și reprezentările lucrării, există diferențe clare și esențiale între lucrarea proprie a lui Dumnezeu și cea a omului. În plus, amploarea lucrării săvârșite de Duhul Sfânt variază asupra subiecților cu identități diferite. Acestea sunt principiile și sfera lucrării Duhului Sfânt.

Lucrarea omului semnifică experiența și umanitatea lui. Ceea ce oferă omul și lucrarea pe care o săvârșește îl reprezintă. Înțelegerea omului,

raționamentul, logica și imaginația lui bogată sunt incluse toate în lucrarea lui. Experiența omului este capabilă în special să-i reprezinte lucrarea, iar experiențele unui om vor deveni componentele lucrării lui. Lucrarea omului îi poate exprima experiența. Când unii oameni experimentează într-un mod negativ, cea mai mare parte a limbajului părtășiei lor va fi compusă din elemente negative. Dacă experiența lor pentru o perioadă de timp este pozitivă și au în special o cale pe aspect pozitiv, părtășia lor este foarte încurajatoare, iar oamenii pot obține provizii pozitive de la ei. Dacă un lucrător devine negativ pentru o perioadă de timp, părtășia lui va purta mereu elemente negative. Acest tip de părtășie este deprimant, iar alții, în mod inconștient, vor deveni deprimați după părtășia lui. Starea adepților se schimbă în funcție de cea a liderului. Oricum ar fi un lucrător în sinea lui, asta e ceea ce el exprimă, iar lucrarea Duhului Sfânt se schimbă adesea după starea omului. El lucrează în funcție de experiența oamenilor și nu îi forțează pe aceștia, ci le adresează acestora solicitări în funcție de cursul normal al experienței lor. Acest lucru înseamnă că părtășia omului diferă de cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce transmit părtășiile oamenilor sunt înțelegerea și experiența lor individuală, exprimând ceea ce înțeleg și experimentează în baza lucrării lui Dumnezeu. Responsabilitatea lor este de a descoperi, după ce Dumnezeu lucrează sau vorbește, care parte a lucrării ar trebui să o practice sau în ce parte a acesteia trebuie să intre și, apoi, să o transmită adepților. Prin urmare, lucrarea omului reprezintă intrarea și practica lui. Bineînțeles, o asemenea lucrare este amestecată cu lecții de viață și experiență sau cu câteva gânduri omenești. Oricum lucrează Duhul Sfânt, fie asupra oamenilor sau asupra lui Dumnezeu întrupat, lucrătorii exprimă întotdeauna ceea ce sunt. Deși Duhul Sfânt este Cel care lucrează, lucrarea se bazează pe ceea ce omul este din fire, deoarece Duhul Sfânt nu lucrează fără o temelie. Cu alte cuvinte, lucrarea nu vine din nimic, ci este

întotdeauna săvârșită în concordanță cu circumstanțele și condițiile reale. Doar astfel poate fi transformată firea omului și pot fi schimbate vechile sale noțiuni și gânduri. Ceea ce exprimă omul este ceea ce vede, experimentează, își imaginează și poate fi obținut prin gândirea omului, chiar dacă sunt doctrine sau noțiuni. Lucrarea omului nu poate depăși sfera experienței lui, nici ceea ce vede și nici ceea ce își poate imagina sau concepe, indiferent de proporțiile acelei lucrări. Tot ceea ce exprimă Dumnezeu este ceea ce El Însuși este, iar aceasta este de neatins pentru om – adică dincolo de gândirea omului. El Își exprimă lucrarea de a conduce întreaga omenire, iar acest lucru nu are legătură cu detaliile experienței umane, ci are legătură, în schimb, cu propria Lui coordonare. Ceea ce exprimă omul este propria sa experiență, în timp ce ceea ce exprimă Dumnezeu este ființa Lui, care este firea Lui inerentă, inaccesibilă omului. Experiența omului este înțelegerea sa și cunoștințele dobândite pe baza exprimării lui Dumnezeu a ființei Sale. Asemenea înțelegere și cunoaștere se numesc ființa omului și baza exprimării lor este firea inerentă a omului și calibrul său; de aceea acestea se numesc, de asemenea, ființa omului. Omul este capabil să aibă părtășie despre ceea ce experimentează și vede. Nimeni nu poate avea părtășie despre ceea ce nu a experimentat sau văzut sau ceea ce gândirea lui nu poate cuprinde, acestea fiind lucruri pe care nu le are în el. Dacă ceea ce exprimă omul nu este din experiența lui, este atunci imaginația sau doctrina lui. Pe scurt, nu există nicio urmă de realitate în cuvintele lui. Dacă nu ai fi intrat niciodată în contact cu societatea, nu ai putea comunica cu claritate relațiile complexe ale societății. Dacă nu ai avut familie, dacă ceilalți ar vorbi despre problemele de familie, nu ai putea înțelege cea mai mare parte din ceea ce au spus. Deci, ceea ce comunică omul și lucrarea pe care o săvârșește reprezintă ființa sa interioară. Dacă cineva ar fi avut părtășie despre înțelegerea asupra mustrării și judecății, dar

tu nu ai fi avut experiență în acest sens, nu ai îndrăzni să îi negi cunoștințele, cu atât mai mult să fii sută la sută sigur de asta. Acest lucru se întâmplă deoarece părtășia lui este ceva ce tu nu ai mai experimentat înainte, ceva ce tu nu ai știut niciodată, iar mintea ta nu își poate imagina așa ceva. Din cunoștințele lui, tot ce poți lua este o cale de a trece prin mustrare și judecată în viitor. Dar aceasta nu poate fi decât una de cunoaștere doctrinară; nu poate lua locul propriei tale înțelegeri, cu atât mai puțin al experienței tale. Poate crezi că ceea ce îți spune el este destul de corect, dar în propria ta experiență, îți dai seama că e un lucru impracticabil din multe puncte de vedere. Poate că simți că o parte din ceea ce auzi este complet nerealistă; tu culegi noțiuni despre ea în acel moment și, deși o accepți, faci acest lucru doar cu reticență. Dar în propria ta experiență, cunoștințele din care ai derivat noțiuni vor deveni un mod de practică și, cu cât exersezi mai mult, cu atât înțelegi mai mult adevărata valoare și înțelesul cuvintelor pe care le-ai auzit. După ce ai trăit propria experiență, poți vorbi atunci despre cunoștințele pe care ar trebui să le ai despre ceea ce ai experimentat. În plus, vei putea să faci diferența între cei ale căror cunoștințe sunt reale și practice și cei ale căror cunoștințe sunt bazate pe doctrine și lipsite de valoare. Deci, dacă această cunoaștere pe care o proclami este în conformitate cu adevărul depinde într-o mare măsură de faptul dacă ai avut o experiență practică a acesteia. Acolo unde există adevăr în experiența ta, cunoștințele tale vor fi practice și valoroase. Prin experiența ta, poți să dobândești și discernământ și înțelegere, să aprofundezi cunoștințele și să îți sporești înțelepciunea și simțul practic în felul în care ar trebui să te comporți. Cunoștințele exprimate de oameni care nu dețin adevărul sunt doctrine, oricât de mărețe ar fi. O astfel de persoană poate să fie foarte inteligentă atunci când vine vorba de chestiuni trupești, dar nu poate face distincții atunci când vine vorba de probleme spirituale.

Acest lucru se întâmplă deoarece astfel de persoane nu au deloc o experiență a problemelor spirituale. Acestea sunt persoane care nu sunt iluminate în problemele spirituale și nu au înțelegere spirituală. Orice fel de cunoaștere exprimi, atât timp cât este despre ființa ta, atunci este experiența ta personală, adevărata ta cunoaștere. Lucrurile despre care discută oamenii care vorbesc numai despre doctrine – aceia fiind oameni care nu dețin nici adevărul, nici realitatea – pot fi numite și ființa lor, deoarece au ajuns la doctrina lor numai prin contemplare profundă și este rezultatul cugetării lor profunde. Totuși este doar o doctrină, nimic mai mult decât imaginație! Experiențele tuturor felurilor de oameni reprezintă lucrurile din sinea lor. Oricine nu are nicio experiență spirituală nu poate vorbi despre cunoașterea adevărului și nici despre cunoștințele corecte privind diferite lucruri spirituale. Ceea ce exprimă omul este ceea ce este în sinea lui – asta este o certitudine. Dacă cineva își dorește să cunoască lucrurile spirituale și să cunoască adevărul, el trebuie să aibă o experiență reală. Dacă nu poți vorbi clar despre bunul simț în viața umană, cu cât mai puțin vei putea vorbi despre lucrurile spirituale? Aceia care pot să conducă biserici și să le ofere oamenilor viață și să fie apostoli pentru oameni trebuie să aibă o experiență reală; trebuie să înțeleagă corect lucrurile spirituale și să aibă o înțelegere și o experiență corecte ale adevărului. Doar astfel de oameni sunt calificați să fie lucrători sau apostoli care conduc bisericile. În caz contrar, pot cel mult să urmeze și nu să conducă, cu atât mai puțin să fie apostoli care sunt capabili să aprovizioneze oamenii cu viață. Acest lucru se întâmplă deoarece responsabilitatea apostolilor nu este de a alerga de colo colo sau de a lupta; este de a face lucrarea de slujire a vieții și de a-i conduce pe ceilalți spre a-și transforma firile. Cei care îndeplinesc această funcție sunt însărcinați să își asume o responsabilitate apăsătoare, una pe care nu și-o poate asuma oricine. Acest tip de lucrare poate fi întreprins doar de către cei

care au trăire de viață, adică aceia care au experiența adevărului. Nu poate fi îndeplinită de oricine poate să renunțe, să alerge de colo colo sau care este dispus să se sacrifice; oamenii care nu au experiența adevărului, cei care nu au fost emondați sau judecați nu pot îndeplini acest tip de lucrare. Oamenii fără experiență, care sunt oameni fără realitate, sunt incapabili să vadă clar realitatea deoarece ei înșiși sunt lipsiți de acest fel de ființă. Deci, acest tip de persoane nu numai că nu pot săvârși o lucrare de conducere, dar dacă rămân lipsiți de adevăr o perioadă lungă de timp, urmează să fie eliminați. Înțelegerea pe care o exprimi poate fi o dovadă a greutăților pe care le-ai experimentat în viață, a lucrurilor pentru care ești mustrat și a problemelor pentru care ai fost judecat. Acest lucru este adevărat și în ceea ce privește încercările: unde un om este rafinat, unde un om este slab – acestea sunt domeniile în care un om are experiență, în care un om are o cale. De exemplu, dacă cineva suferă unele frustrări în mariaj, adesea, va avea părtășie; „Mulțumesc, Doamne! Slavă Domnului, trebuie să satisfac intențiile lui Dumnezeu, să Îi ofer toată viața mea și trebuie să-mi încredințez căsnicia cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Sunt dispus să îmi închin întreaga viață lui Dumnezeu”. Toate lucrurile din om pot demonstra ceea ce este el prin părtășie. Ritmul discursului unei persoane, fie că vorbește tare sau încet – astfel de situații nu au legătură cu experiența și nu pot reprezenta ceea ce el are sau este. Aceste lucruri pot să exprime doar dacă un om are un caracter bun sau rău sau dacă natura lui este bună sau rea, dar nu pot arăta dacă cineva are experiență. Capacitatea de a te exprima atunci când vorbești sau viteza de vorbire sunt doar o chestiune de practică și nu pot înlocui experiența cuiva. Atunci când vorbești despre experiențele tale individuale, comunici acele lucruri pe care le consideri importante alături de toate lucrurile din sinea ta. Discursul Meu reprezintă ființa Mea, dar ceea ce spun este inaccesibil omului. Ceea ce spun Eu nu este ceea ce

experimentează omul și nu este ceva ce omul poate vedea; nu este nici ceva ce omul poate atinge, ci ceea ce sunt Eu. Unii oameni își dau seama doar că ceea ce comunic Eu este ceea ce am experimentat, dar ei nu recunosc că este expresia directă a Duhului. Desigur, ceea ce spun Eu este ceea ce am experimentat. Eu sunt Cel care a săvârșit lucrarea de gestionare timp de șase mii de ani. Am experimentat totul de la începutul facerii omenirii până în prezent; cum aș putea fi Eu incapabil să discut despre asta? Atunci când vine vorba despre natura omului, am văzut foarte clar; am observat-o de mult. Cum aș putea fi Eu incapabil să vorbesc clar despre asta? Din moment ce am văzut substanța omului cu claritate, sunt calificat pentru a-l mustra și judeca, deoarece toți oamenii au venit din Mine, dar au fost corupți de Satana. Desigur, sunt calificat și să evaluez lucrarea pe care Eu am săvârșit-o. Deși această lucrare nu este săvârșită de către trupul Meu, este expresia directă a Duhului și este ceea ce am și ceea ce sunt. Prin urmare, sunt calificat să o exprim și să săvârșesc lucrarea pe care trebuie să o săvârșesc. Ceea ce spun oamenii sunt lucruri pe care ei le-au experimentat. Este ceea ce ei au văzut, ceea ce mințile lor pot înțelege și ceea ce simțurile lor pot detecta. Aceasta este ceea ce pot comunica ei. Cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat sunt expresia directă a Duhului și ele exprimă lucrarea care a fost săvârșită de Duh, pe care trupul nu a experimentat-o sau văzut-o, totuși El tot exprimă ființa Sa, deoarece esența trupului este Duhul, iar El exprimă lucrarea Duhului. Este lucrarea săvârșită deja de Duh, deși trupul nu o poate atinge. După întrupare, prin expresia trupului, El le permite oamenilor să cunoască ființa lui Dumnezeu și le permite oamenilor să vadă firea lui Dumnezeu și lucrarea pe care El a săvârșit-o. Lucrarea omului le oferă oamenilor mai multă claritate asupra lucrurilor în care ar trebui să pătrundă și a ce ar trebui să înțeleagă; acest lucru implică ghidarea oamenilor către înțelegerea și experimentarea adevărului. Lucrarea omului

este pentru a sprijini oamenii; lucrarea lui Dumnezeu este de a deschide căi noi și ere noi pentru omenire și de a revela oamenilor lucruri care nu sunt cunoscute de muritori, de a le permite să Îi cunoască firea. Lucrarea lui Dumnezeu este de a conduce toată omenirea.

Toată lucrarea Duhului Sfânt este săvârșită în beneficiul oamenilor. Are scopul de a edifica oamenii; nu există lucrare care să nu le ofere beneficii oamenilor. Indiferent dacă adevărul este profund sau superficial și indiferent de calibrul acelora care acceptă adevărul, orice ar săvârși Duhul Sfânt este în beneficiul oamenilor. Dar lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi săvârșită direct; aceasta trebuie să fie exprimată prin oamenii care colaborează cu El. Doar în acest fel pot fi obținute rezultatele lucrării Duhului Sfânt. Desigur, atunci când Duhul Sfânt lucrează direct, lucrarea nu este denaturată deloc; dar atunci Duhul Sfânt lucrează prin intermediul omului, lucrarea devine foarte amestecată și nu este lucrarea originală a Duhului Sfânt. Dat fiind acest lucru, adevărul se schimbă în măsuri diferite. Adepții nu primesc intenția originală a Duhului Sfânt, ci o combinație dintre lucrarea Duhului Sfânt și experiența și cunoștințele omului. Partea lucrării Duhului Sfânt pe care o primesc adepții este corectă, în vreme ce experiența și cunoștințele omenești pe care le primesc variază deoarece lucrătorii sunt diferiți. Muncitorii cu iluminarea și îndrumarea Duhului Sfânt vor ajunge să aibă experiențe în baza acestei iluminări și îndrumări. În cadrul acestor experiențe se combină mintea și experiența omului, precum și ființa umanității și, după aceea, ei câștigă cunoștințele sau înțelegerea pe care ar trebui să le aibă. Aceasta este calea practicii pe care o are omul după ce a experimentat adevărul. Această cale a practicii nu este mereu la fel, deoarece oamenii experimentează diferit, iar lucrurile pe care oamenii le experimentează sunt diferite. În acest fel, aceeași iluminare a Duhului Sfânt are ca rezultat cunoștințe și practici diferite, deoarece aceia care primesc

iluminarea sunt diferiți. Unii oameni fac mici greșeli în timpul practicii, în timp ce alții fac greșeli majore, iar alții fac numai greșeli. Acest lucru se întâmplă deoarece oamenii sunt diferiți cu privire la capacitatea lor de a pricepe și, de asemenea, deoarece calibrele lor inerente diferă. Unii oameni au un fel de înțelegere după ce aud un mesaj, iar alți oameni au un alt fel după ce aud un adevăr. Unii oameni se abat ușor, în vreme ce alții nu înțeleg sensul real al adevărului. Drept urmare, înțelegerea unui om dictează modul în care îi va conduce pe alții; acesta este adevărul, deoarece lucrarea unui om este doar o expresie a ființei sale. Persoanele conduse de aceia care au o înțelegere corectă a adevărului vor avea, de asemenea, o înțelegere corectă a adevărului. Chiar dacă există persoane înțelegere absurdă, acestea sunt foarte puține și nu toată lumea va fi așa. Dacă o persoană are o înțelegere absurdă a adevărului și cei care o urmează vor fi, fără îndoială, denaturați, iar aceste persoane vor fi tipuri absurde în toate sensurile cuvântului. Gradul în care adepții înțeleg adevărul depinde într-o mare măsură de lucrători. Desigur, adevărul de la Dumnezeu este corect și fără erori și este o certitudine. Cu toate acestea, lucrătorii nu sunt pe deplin corecți și nu se poate spune că sunt complet de încredere. Dacă lucrătorii au o metodă de a practica adevărul, care este foarte eficientă, atunci adepții vor avea, de asemenea, o metodă de a practica. Dacă lucrătorii nu au o metodă de a practica adevărul și au doar o doctrină, atunci adepții nu vor avea nicio realitate. Calibrul și natura adepților sunt determinate prin naștere și nu sunt asociate cu lucrătorii, dar măsura în care adepții înțeleg adevărul și Îl cunosc pe Dumnezeu depinde de lucrători (acest lucru este valabil doar pentru unii oameni). Așa cum este un lucrător vor fi și adepții pe care îi conduce. Ceea ce exprimă un lucrător este propria ființă, fără rezerve. Cerințele pe care le are de la cei care îl urmează sunt cele pe care el însuși este dispus sau capabil să îndeplinească. Majoritatea lucrătorilor folosesc

ceea ce pot face ei înșiși drept fundament pentru a le cere lucruri adepților pe care îi au, în ciuda faptului că există multe lucruri pe care adepții lor nu le pot îndeplini deloc, iar ceea ce un om nu poate îndeplini devine un impediment pentru intrarea lui.

Există mult mai puține abateri în lucrarea celor care au fost supuși emondării, judecății și mustrării, iar expresia lucrării lor este mult mai precisă. Cei care se bazează pe naturalețea lor pentru a lucra săvârșesc unele greșeli majore. Lucrarea oamenilor nedesăvârșiți exprimă prea mult din naturalețea lor, ceea ce prezintă un obstacol major în lucrarea Duhului Sfânt. Oricât de bun este calibrul unei persoane, și aceasta trebuie să fie supusă emondării și judecății înainte de a putea săvârși lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Dacă nu a fost supusă unei astfel de judecăți, lucrarea sa, indiferent cât de bine e săvârșită, nu poate fi în acord cu principiile adevărului și este întotdeauna un produs al naturaleții și bunătății sale umane. Lucrarea celor care au trecut prin emondare și judecată este mult mai precisă decât lucrarea celor care nu au fost emondați și judecați. Cei care nu au fost judecați nu exprimă decât trupul uman și gândurile umane, amestecate cu multă inteligență umană și talent înnăscut. Lucrul acesta nu este expresia exactă a omului cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. Aceia care urmează astfel de oameni sunt aduși în fața lor prin calibrul lor înnăscut. Deoarece ei exprimă prea mult din înțelegerea și experiența omului, care sunt aproape detașate de intenția inițială a lui Dumnezeu și deviază prea mult de la aceasta, lucrarea acestui tip de persoană nu poate aduce oamenii în fața lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, îi aduce înaintea omului. Așadar, cei care nu au fost supuși judecății și mustrării nu sunt calificați să săvârșească lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Lucrarea unui lucrător calificat îi poate aduce pe oameni pe calea dreaptă și le poate îngădui o mai mare pătrundere în adevăr. Lucrarea lui îi poate aduce pe

oameni înaintea lui Dumnezeu. În plus, lucrarea pe care el o săvârșește poate varia de la individ la individ și nu este condiționată de reguli, oferindu-le oamenilor liberare și libertate și capacitatea de a se dezvolta treptat în viață și de a avea o intrare mai profundă în adevăr. Lucrarea unui muncitor necalificat nu este la înălțime. Lucrarea lui este nesăbuită. El poate doar să le impună reguli oamenilor, iar ceea ce le cere oamenilor nu diferă de la individ la individ; el nu lucrează conform nevoilor reale ale oamenilor. În acest tip de lucrare, există prea multe reguli și doctrine, iar aceasta nu îi poate aduce pe oameni la realitate, nici la practica normală a dezvoltării în viață. Acest lucru doar le poate permite oamenilor să respecte câteva reguli fără valoare. O astfel de îndrumare poate doar să-i ducă pe oameni pe căi greșite. El te conduce să devii ca el; el te poate aduce către ceea ce are și este el. Pentru ca adepții să discearnă dacă liderii sunt calificați, cheia constă în a privi calea pe care îi îndrumă ei și rezultatele lucrării lor, a vedea dacă adepții primesc principii în acord cu adevărul și dacă primesc căi de practică potrivite pentru transformarea lor. Ar trebui să distingi între lucrările diferite ale diverselor tipuri de oameni; nu ar trebui să fii un adept naiv. Acest lucru influențează situația intrării oamenilor. Dacă nu ești capabil să distingi conducerea cărei persoane are o cale și a căreia nu are, vei fi foarte ușor indus în eroare. Toate acestea au o influență directă asupra vieții tale. Există prea multă naturalețe în lucrarea persoanelor nedesăvârșite; este amestecată cu prea multă dorință umană. Ființa lor reprezintă naturalețea – ceva cu care s-au născut. Nu este viața ce urmează emondării sau realitatea de după transformare. Cum poate o astfel de persoană să îi sprijine pe cei care caută viața? Viața pe care o are inițial omul este inteligența sau talentul său înnăscut. Acest tip de inteligență sau talent este destul de departe de cerințele exacte pe care le are Dumnezeu de la om. Dacă un om nu a fost desăvârșit, iar firea lui coruptă nu a fost

emondată, va exista o prăpastie între ceea ce exprimă el și adevărul; ceea ce exprimă el va fi amestecat cu lucruri neclare, precum imaginația lui și o experiență unilaterală. Mai mult, indiferent cum lucrează, oamenii simt că nu există niciun obiectiv general și niciun adevăr potrivit pentru intrarea tuturor oamenilor. O mare parte din ceea ce li se cere oamenilor le depășește abilitatea, de parcă ei ar fi rațe obligate să stea pe stinghii. Aceasta este lucrarea voinței umane. Firea coruptă a omului, gândurile și noțiunile lui îi străbat toate părțile corpului. Omul nu se naște cu instinctul de a practica adevărul și nici nu are instinctul de a înțelege adevărul direct. Împreună cu firea coruptă a omului, când acest tip de persoană naturală lucrează, oare nu cauzează tulburări? Însă un om care a fost desăvârșit are experiența adevărului pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă și cunoștințe despre firile lor corupte, astfel că lucrurile vagi și ireale din lucrarea lui dispar treptat, denaturările umane se împuținează, iar lucrarea și slujirea lui se apropie și mai mult de standardele impuse de Dumnezeu. Astfel, lucrarea lui a pătruns în adevărul-realitate și, de asemenea, a devenit realistă. Gândurile omului blochează în special lucrarea Duhului Sfânt. Omul are o imaginație bogată, o logică rezonabilă și o experiență vastă în rezolvarea problemelor. Dacă aceste aspecte ale omului nu sunt supuse emondării și corectării, devin, toate, obstacole în lucrare. Prin urmare, lucrarea omului nu poate atinge cel mai înalt grad de precizie, mai ales lucrarea oamenilor nedesăvârșiți.

Lucrarea omului rămâne într-un anumit registru și este limitată. O persoană poate doar săvârși lucrarea unei anumite etape și nu poate săvârși lucrarea întregii ere – altfel, ar conduce oamenii în mijlocul regulilor. Lucrarea omului se poate aplica doar unui anumit interval sau unei anumite etape. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului are propria sferă. Nimeni nu poate compara lucrarea omului cu lucrarea lui Dumnezeu. Căile

de practică ale omului și cunoștințele lui referitoare la adevăr sunt toate aplicabile într-o anumită sferă. Nu se poate spune că drumul pe care omul păşeşte reprezintă în totalitate intenţiile Duhului Sfânt, deoarece omul poate doar să fie luminat de Duhul Sfânt și nu poate fi umplut complet de Duhul Sfânt. Lucrurile pe care omul le poate experimenta sunt incluse toate în sfera umanității normale și nu pot depăși șirul de gânduri din mintea umană obișnuită. Toți cei care pot trăi adevărul-realitate experimentează în cadrul acestei sfere. Atunci când ei experimentează adevărul, este mereu o experiență a vieții umane obișnuite, luminată de Duhul Sfânt; nu este o cale de a experimenta care deviază de la viața umană normală. Ei experimentează adevărul fiind luminați de Duhul Sfânt pe baza trăirii vieților lor umane. Mai mult decât atât, acest adevăr diferă de la om la om, iar profunzimea sa este legată de starea omului. Se poate spune doar că acea cale pe care merg ei este viața umană normală a cuiva care urmărește adevărul și poate fi numită calea parcursă de un om normal, luminat de Duhul Sfânt. Nu se poate spune că acea cale pe care calcă este calea pe care merge de Duhul Sfânt. În experiența umană normală, deoarece oamenii care urmează adevărul nu sunt la fel, nici lucrarea Duhului Sfânt nu este la fel. În plus, deoarece mediile pe care oamenii le experimentează și gama lor de experiențe nu sunt la fel și din cauza amestecului minții și gândurilor lor, experiența lor este amestecată în proporții diferite. Fiecare persoană înțelege un adevăr în funcție de natura sa diferită, individuală. Înțelegerea lor a sensului real al adevărului nu este completă și reprezintă doar unul sau mai multe aspecte ale acestuia. Sfera adevărului pe care îl experimentează omul diferă de la om la om conform condițiilor fiecărei persoane. În acest mod, cunoașterea aceluiași adevăr, așa cum este exprimat de către oameni diferiți, nu este aceeași. Cu alte cuvinte, experiența omului are întotdeauna limitări și nu poate reprezenta complet intențiile Duhului Sfânt și nici

lucrarea omului nu poate fi percepută drept lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă ceea ce este exprimat de om corespunde foarte mult cu intențiile lui Dumnezeu și chiar dacă experiența omului este foarte aproape de lucrarea de desăvârșire pe care Duhul Sfânt o săvârșește. Omul nu poate fi decât slujitorul lui Dumnezeu și să săvârșească lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințează. Omul poate exprima cunoștințe doar sub luminarea Duhului Sfânt și adevăruri dobândite din experiențele sale personale. Omul nu este calificat și nu îndeplinește condițiile pentru a fi emisarul Duhului Sfânt. El nu are dreptul de a spune că lucrarea sa este lucrarea lui Dumnezeu. Omul are principiile lucrării omului și toți oamenii au experiențe diferite și condiții care variază. Lucrarea omului include toate experiențele lui sub luminarea Duhului Sfânt. Aceste experiențe pot doar să reprezinte ființa omului și nu reprezintă ființa lui Dumnezeu sau intențiile Duhului Sfânt. Prin urmare, nu se poate spune că acea cale pe care merge omul este calea parcursă de către Duhul Sfânt, deoarece lucrarea omului nu poate reprezenta lucrarea lui Dumnezeu, iar lucrarea omului și experiența lui nu sunt intențiile complete ale Duhului Sfânt. Lucrarea omului este predispusă a se încadra în reguli, iar metoda lui de lucru este ușor limitată la un domeniu de aplicabilitate și nu poate conduce oamenii către o cale liberă. Majoritatea adepților trăiesc într-o sferă limitată, iar modul lor de a experimenta este, de asemenea, limitat la această sferă. Experiența omului este întotdeauna limitată; metoda lucrării lui este, de asemenea, limitată la câteva tipuri și nu poate fi comparată cu lucrarea Duhului Sfânt sau cu lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului, în cele din urmă, este limitată. Cu toate acestea, Dumnezeu Își săvârșește lucrarea și aceasta nu este restricționată de reguli; indiferent de cum este săvârșită, nu este limitată la o singură metodă. Nu există niciun fel de reguli în lucrarea lui Dumnezeu – toată lucrarea Lui este eliberată și

liberă. Indiferent de cât timp petrece omul urmându-L pe El, nu poate rezuma nicio lege care guvernează metodele lucrării lui Dumnezeu. Deși lucrarea Lui are principii ferme, este săvârșită mereu în feluri noi, are întotdeauna evoluții noi și este inaccesibilă omului. Într-un singur interval, Dumnezeu ar putea avea diferite tipuri de lucrări și moduri diferite de a conduce oamenii, făcând astfel încât oamenii să aibă mereu intrări și schimbări noi. Nu poți discerne legile lucrării Lui, deoarece El lucrează mereu în moduri noi și doar așa pot adepții lui Dumnezeu să nu devină restricționați de reguli. Lucrarea lui Dumnezeu Însuși evită întotdeauna noțiunile oamenilor și le contracarează. Doar aceia care Îl caută și Îl urmează pe El cu inima curată pot avea firile transformate și pot trăi liber, neconstrânși de reguli sau îngrădiți de vreo noțiune religioasă. Lucrarea omului are cerințe de la ceilalți pe baza propriei lui experiențe și a ceea ce el însuși poate înfăptui. Standardul acestor cerințe este limitat la o anumită sferă, iar metodele de practică sunt, de asemenea, foarte limitate. Astfel, adepții trăiesc inconștient în cadrul acestei sfere limitate; și, pe măsură ce timpul trece, aceste lucruri devin reguli și ritualuri. Dacă lucrarea unei anumite perioade este condusă de cineva care nu a trecut prin desăvârșirea personală a lui Dumnezeu și nu a primit judecata, adepții lui vor deveni bigoți și experți în împotrivirea față de Dumnezeu. Drept urmare, dacă o persoană este un lider calificat, acea persoană trebuie să fi fost supusă judecății și să fi acceptat desăvârșirea. Cei care nu au fost supuși judecății, chiar dacă poate au lucrarea Duhului Sfânt, exprimă doar lucruri neclare și nepractice. Cu timpul, ei vor conduce oamenii către reguli neclare și supranaturale. Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este în acord cu trupul omului. Ea nu este în acord cu gândurile omului, ci contraatacă noțiunile omului; nu este întinată cu niște culori religioase nedeslușite.

Rezultatele lucrării lui Dumnezeu nu pot fi obținute de cineva care nu a fost desăvârșit de El; ele sunt peste puterea de gândire a omului.

Lucrarea din mintea omului este prea ușor de realizat de către el. Pastorii și liderii din lumea religioasă, de exemplu, se bazează pe darurile și pozițiile lor pentru a-și săvârși lucrarea. Oamenii care îi urmează pentru o perioadă lungă vor fi infectați de darurile lor și influențați de parte din ființa lor. Ei se concentrează pe darurile, abilitățile și cunoștințele oamenilor și acordă atenție unor lucruri supranaturale și multor doctrine profunde și nerealiste (desigur, aceste doctrine profunde sunt inaccesibile). Ei nu se concentrează pe schimbările din firile oamenilor, ci mai degrabă asupra formării oamenilor ca ei să predice și să lucreze, îmbunătățind cunoștințele oamenilor și doctrinele religioase abundente. Ei nu se concentrează pe cât de mult se schimbă firea omului și nici pe cât de mult înțeleg oamenii din adevăr. Ei nu se preocupă de esența oamenilor și cu atât mai puțin încearcă să cunoască starea normală și anormală a oamenilor. Ei nu contracarează noțiunile oamenilor și nici nu își dezvăluie noțiunile, cu atât mai puțin emondează oamenii pentru lipsurile sau corupția lor. Majoritatea celor care îi urmează îi servesc cu darurile lor naturale, iar tot ceea ce lansează ei sunt noțiuni religioase și teorii teologice, care nu au legătură cu realitatea și sunt complet incapabile să îi ofere viață omului. De fapt, esența lucrării lor este cultivarea talentului, educarea unei persoane care nu are nimic într-un absolvent talentat al unui seminar care, mai târziu, va merge să lucreze și să conducă. Poți găsi vreo lege în lucrarea de șase mii de ani a lui Dumnezeu? Există multe legi și restricții în lucrarea pe care o săvârșește omul, iar creierul uman este prea dogmatic. Ceea ce exprimă omul reprezintă așadar cunoștințe și realizări care se află în sfera experienței lui. Omul nu poate exprima nimic mai mult de atât. Experiența omului sau cunoștințele nu provin din darurile lui înnăscute sau din instinctul lui; acestea apar datorită

îndrumării lui Dumnezeu și a păstoritului Său direct. Omul are doar capacitatea de a accepta acest păstorit și nicio capacitate care poate exprima direct ce este divinitatea. Omul nu poate fi sursa, el poate fi doar vasul care acceptă apa de la sursă. Acesta este instinctul uman, înzestrarea pe care trebuie să o avem ca ființe umane. Dacă o persoană pierde capacitatea care acceptă cuvântul lui Dumnezeu și instinctul uman, acea persoană pierde, de asemenea, ceea ce este cel mai de preț și datoria omului creat. Dacă o persoană nu are cunoștințe sau experiență cu privire la cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Lui, acea persoană își pierde datoria pe care ar trebui să o săvârșească în calitate de ființă creată și demnitatea unei ființe create. Este instinctul lui Dumnezeu să exprime ce este divinitatea, fie că aceasta este exprimată prin trup sau direct de către Duh; aceasta este lucrarea de slujire a lui Dumnezeu. Omul își exprimă propriile experiențe sau cunoștințe (adică exprimă ceea ce este el) în timpul lucrării lui Dumnezeu sau după aceea; acestea sunt instinctul și datoria omului și ceea ce ar trebui omul să îndeplinească. Deși expresia omului nu este la înălțimea a ceea ce exprimă Dumnezeu și deși expresia omului este restricționată de multe reguli, el trebuie să îndeplinească datoria pe care ar trebui să o îndeplinească și să facă ceea ce trebuie să facă. Omul ar trebui să facă tot ce este cu putință pentru a-și îndeplini datoria și nu ar trebui să aibă nicio urmă de reținere.

După ce a lucrat ani de zile, omul va rezuma experiența numeroșilor săi ani de lucru, precum și înțelepciunea și regulile pe care le-a acumulat. Un om care a lucrat multă vreme poate să simtă mișcarea lucrării Duhului Sfânt; știe când Duhul Sfânt lucrează și când nu lucrează; știe cum să aibă părtășie atunci când poartă o povară; și este conștient de starea normală a lucrării Duhului Sfânt și de starea normală a dezvoltării oamenilor pe parcursul vieții. Așa este o persoană care a lucrat ani de zile și cunoaște

lucrarea Duhului Sfânt. Cei care au lucrat mult timp vorbesc cu siguranță și fără grabă; chiar și atunci când nu au nimic de spus sunt calmi. În sinea lor, ei pot continua să se roage pentru a găsi lucrarea Duhului Sfânt. Ei au experiență în muncă. O persoană care a lucrat multă vreme, care are multă experiență și a învățat multe lecții, are multe în sinea sa care blochează lucrarea Duhului Sfânt; acesta este un defect al lucrării ei pe termen lung. Un om care abia a început să lucreze nu este întinat de lecții umane sau experiență și este confuz în special cu privire la modul în care lucrează Duhul Sfânt. Cu toate acestea, în timpul lucrării lui, învață treptat să simtă cum lucrează Duhul Sfânt și devine conștient de ce trebuie să facă pentru a obține lucrarea Duhului Sfânt, ce să facă pentru a atinge exact vulnerabilitățile altora și de alte lucruri cunoscute, pe care cei care lucrează ar trebui să le știe. Cu timpul, ajunge să aibă această înțelepciune și să știe aspectele cunoscute despre lucrare pe de rost și începe să o folosească cu ușurință atunci când lucrează. Cu toate acestea, atunci când Duhul Sfânt Își schimbă modul de lucru, el încă aderă la vechile lui cunoștințe de lucru și la vechile reguli de lucru și nu știe foarte multe despre noua dinamică a lucrării. Anii de lucru și de plenitudine a prezenței și îndrumării Duhului Sfânt îi oferă tot mai multe lecții despre lucrare și tot mai multă experiență. Aceste lucruri îi conferă încredere în sine, care nu este mândrie. Cu alte cuvinte, el este destul de mulțumit de lucrarea lui și bucuros de lucrurile cunoscute pe care le-a aflat despre lucrarea Duhului Sfânt. În special, obținerea și realizarea acelor lucruri pe care alții nu le-au obținut sau realizat îi oferă și mai multă încredere în el; se pare că lucrarea Duhului Sfânt în el nu poate fi niciodată distrusă, în timp ce alții nu se califică pentru acest tratament special. Doar persoanele de felul lui, care au lucrat ani de zile și a căror utilitate este foarte valoroasă, sunt calificate pentru a se bucura de acest lucru. Aceste lucruri devin un obstacol mare în acceptarea

noii lucrări a Duhului Sfânt. Chiar dacă poate accepta noua lucrare, nu o poate face peste noapte. Cu siguranță va trece prin mai multe schimbări de situație și transformări înainte de a accepta. Această situație poate fi schimbată doar treptat, după ce vechile sale noțiuni vor fi emondate, iar firea lui veche va fi judecată. Fără să parcurgă acești pași, el nu va renunța și nu va accepta ușor noi învățături și lucrări care nu sunt în armonie cu vechile lui noțiuni. Acesta este cel mai dificil lucru de confruntat în ceea ce-l privește pe om și nu este ușor de schimbat. Dacă, în calitate de lucrător, el este capabil simultan să obțină și să înțeleagă lucrarea Duhului Sfânt și să rezume dinamica ei și dacă este capabil să nu fie restricționat de experiențele lui de lucru și să accepte lucrarea nouă în lumina celei vechi, atunci el este un om înțelept și un lucrător calificat. De multe ori, oamenii sunt așa: lucrează mai mulți ani fără să fie capabili să-și rezume experiența de lucru sau, după ce și-au rezumat experiența și înțelepciunea referitoare la lucrare, sunt împiedicați să accepte lucrarea nouă și nu pot să înțeleagă bine sau să trateze corect lucrarea veche și pe cea nouă. Oamenii sunt cu adevărat dificil de stăpânit! Majoritatea dintre voi sunteți așa. Acelora care au experimentat ani de zile lucrarea Duhului Sfânt le este foarte greu să accepte lucrarea nouă și sunt mereu plini de noțiuni pe care nu le pot lăsa deoparte, în timp ce omului care abia a început să lucreze îi lipsesc cunoștințele comune despre lucrare și nu știe nici măcar cum să se descurce cu unele dintre cele mai simple probleme. Voi, oamenii, sunteți foarte dificili! Cei cu vechime sunt atât de mândri și de încrezuți, încât au uitat de unde au venit. Ei îi privesc întotdeauna de sus pe cei tineri și, cu toate acestea, sunt incapabili să accepte lucrarea nouă și să renunțe la noțiunile pe care ei le-au strâns și păstrat de-a lungul anilor. Deși acei tineri ignoranți sunt capabili să accepte puțin din noua lucrare a Duhului Sfânt și sunt destul de entuziaști, ei devin întotdeauna confuzi și nu știu ce să facă atunci când

apar probleme. Ei sunt entuziaști, dar ignoranți. Ei au doar câteva cunoștințe despre lucrarea Duhului Sfânt și nu sunt capabili să le folosească în viețile lor; este doar o doctrină care nu este de niciun folos. Există prea mulți oameni ca voi; câți pot să se supună luminării și iluminării Duhului Sfânt și reușesc să se conformeze intențiilor lui Dumnezeu? Se pare că aceia dintre voi care ați fost adepți până acum ați fost foarte supuși, dar, de fapt, nu ați renunțat la noțiunile voastre, încă mai căutați în Biblie, credeți în lucruri neclare sau vă rătăciți în noțiuni. Nu mai există nimeni care să investigheze cu atenție lucrarea practică sau să o aprofundeze. Voi acceptați calea de astăzi cu noțiunile voastre vechi. Ce puteți obține cu o asemenea credință? S-ar putea spune că ascundeți în voi multe noțiuni care nu au fost dezvăluite și că doar depuneți un efort suprem pentru a le ascunde și pentru a nu le dezvălui cu ușurință. Nu acceptați noua lucrare cu sinceritate și nu intenționați să renunțați la vechile noțiuni; aveți prea multe, prea cumplite filosofii pentru interacțiuni lumești și sunt prea substanțiale. Voi nu renunțați la vechile noțiuni și tratați cu reticență noua lucrare. Inimile voastre sunt prea sinistre și, pur și simplu, nu acceptați pașii noii lucrări. Pot astfel de risipitori ca voi să își asume lucrarea de răspândire a Evangheliei? Sunteți voi capabili să vă asumați lucrarea și să o răspândiți în întregul univers? Aceste practici ale voastre vă împiedică să vă transformați firea și cu noțiunile voastre vechi. Dacă veți continua așa, inevitabil veți fi eliminați.

Trebuie să știți cum să diferențiați lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Ce poți vedea în lucrarea omului? Există multe elemente ale experienței omului în lucrarea sa; ceea ce exprimă omul este ceea ce este el. Lucrarea lui Dumnezeu, de asemenea, exprimă ce este El; dar ființa Lui e diferită cea a omului. Ființa omului reprezintă experiența și viața lui (ceea ce omul experimentează sau întâlnește în viața lui sau filosofiile pentru

interacțiuni lumești pe care le are), iar oamenii care trăiesc în medii diferite exprimă ființe diferite. Indiferent dacă ai sau nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea în lucrarea lui Dumnezeu întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine substanța omului și poate revela toate tipurile de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firilor corupte și a comportamentelor răzvrătite ale oamenilor. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Aceasta este ființa Sa. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege natura umană pe deplin. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie pentru interacșiuni lumești și miracole care sunt greu de pătruns pentru oameni. Aceasta este ființa Lui, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea, ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ființa unei persoane extraordinare, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu cutreieră lumea, dar știe totul despre aceasta. El contactează „antropoizii" care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni. El trăiește într-un grup de oameni obtuzi și amorțiți care sunt lipsiți de umanitate și care nu înțeleg convențiile și viața omenirii, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Toate acestea sunt ființa Lui, mai măreață decât ființa oricărei persoane în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșească și să dezvăluie complet substanța coruptă a omenirii. O viață socială sordidă nu edifică

trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar răzvrătirea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; este dezvăluirea Sa a caracterului nedrept al omului după ce a știut despre răzvrătirea omului multă vreme și despre corupția detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârșește are în întregime scopul de a dezvălui omului firea Lui și de a-Și exprima ființa. Doar El poate face această lucrare; nu este ceva ce poate fi săvârșit de o persoană în carne și oase. Din lucrarea Lui, omul nu poate distinge ce tip de persoană este El. De asemenea, omul nu e capabil să Îl clasifice pe El ca ființă creată în baza lucrării Lui. Ființa Sa Îl face imposibil de clasificat drept o persoană creată. Omul Îl poate considera doar drept o persoană non-umană, dar nu știe în ce categorie să Îl includă, astfel că omul este silit să Îl încadreze în categoria lui Dumnezeu. Nu este nerezonabil ca omul să facă asta, deoarece Dumnezeu a lucrat mult în rândul oamenilor, fapt pe care omul nu este capabil să îl săvârșească.

Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este reprezentativă pentru experiența trupului Lui; lucrarea pe care omul o săvârșește este reprezentativă pentru experiența sa. Toată lumea vorbește despre experiența personală. Dumnezeu poate exprima adevărul direct, în timp ce omul poate exprima doar experiența care corespunde cu experimentarea adevărului. Lucrarea lui Dumnezeu nu are reguli și nu este supusă restricțiilor temporale sau geografice. El poate exprima ce este El oricând, oriunde. El lucrează după cum dorește. Lucrarea omului are condiții și context; fără ele, el ar fi incapabil să lucreze și să-și exprime cunoștințele cu privire la Dumnezeu sau experiența lui referitoare la adevăr. Pentru a putea să-ți dai seama dacă un lucru este lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea omului,

trebuie pur și simplu să compari diferențele dintre cele două. Dacă nu există nicio lucrare săvârșită de Dumnezeu Însuși și există doar lucrarea omului, vei ști pur și simplu că învățăturile omului sunt mari, peste capacitățile celorlalți; tonul vocii lui, principiile în modul de gestionare a lucrurilor și experiența lui și maniera constantă de a lucra sunt inaccesibile altora. Voi toți îi admirați pe acești oameni cu un calibru bun și cunoștințe mărețe, dar nu puteți vedea din lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu cât de mare este umanitatea Lui. În schimb, El este obișnuit, iar atunci când lucrează, El este normal și practic, și totuși nemărginit pentru muritori, ceea ce îi face pe oameni să înceapă să aibă un fel de inimă cu frică de El. Poate că experiența unei persoane în lucrarea sa este destul de avansată sau imaginația și raționamentul acesteia sunt deosebit de avansate, iar umanitatea sa este bună în special; astfel de însușiri pot atrage doar admirația oamenilor, dar nu vor stârni teamă și înfricoșare. Toți oamenii îi admiră pe aceia care pot lucra bine, care au o experiență deosebit de profundă și care pot practica adevărul, dar astfel de oameni nu pot stârni teamă, doar admirație și invidie. Dar oamenii care au experimentat lucrarea lui Dumnezeu nu Îl admiră pe Dumnezeu; în schimb, ei simt că lucrarea Lui este inaccesibilă omului și este de nepătruns pentru om, că este proaspătă și minunată. Când oamenii experimentează lucrarea lui Dumnezeu, primele lor cunoștințe despre El sunt că El este de nepătruns, înțelept și minunat și se tem de El inconștient și simt misterul lucrării pe care o săvârșește El, care depășește sfera cunoașterii minții omului. Oamenii își doresc doar să fie capabili să-I îndeplinească cerințele, să-I satisfacă intențiile; ei nu își doresc să Îl depășească, deoarece lucrarea pe care El o săvârșește depășește gândirea și imaginația omului și nu ar putea fi săvârșită de om în locul Său. Nici măcar omul însuși nu își cunoaște imperfecțiunile, totuși Dumnezeu a făurit o cale nouă și a venit pentru a-l aduce pe om într-o lume mai nouă și mai frumoasă

și, astfel, omenirea a făcut un progres nou și a avut un început nou. Ceea ce simt oamenii pentru Dumnezeu nu este admirație sau, mai degrabă, nu este numai admirație. Experiența lor cea mai profundă este teamă și dragoste; sentimentul lor este acela că Dumnezeu este cu adevărat minunat. El săvârșește lucrarea pe care omul este incapabil să o săvârșească și spune lucrurile pe care omul este incapabil să le spună. Oamenii care au experimentat lucrarea lui Dumnezeu au întotdeauna un sentiment indescriptibil. Oamenii cu o experiență destul de profundă pot înțelege iubirea de Dumnezeu; ei pot simți frumusețea Lui, că lucrarea Lui este atât de înțeleaptă, de minunată și astfel o putere infinită generată printre ei. Nu este spaimă sau iubire ocazională și respect, ci un sentiment profund al compasiunii și toleranței lui Dumnezeu față de om. Totuși, persoanele care au experimentat mustrarea și judecata Lui simt măreția Lui și faptul că este de neofensat. Chiar și persoanele care au experimentat mai mult din lucrarea Lui sunt incapabile de a-L înțelege; toți cei care se tem cu adevărat de El știu că lucrarea Lui nu este în concordanță cu noțiunile oamenilor, ci mereu se împotrivește noțiunilor lor. El nu are nevoie ca oamenii să-L admire pe deplin sau să dea impresia de supunere față de El; mai degrabă ei ar trebui să ajungă la o teamă și supunere adevărate. În atât de multe dintre lucrările Lui, oricine cu experiență adevărată începe să aibă o inimă cu frică de El, ceea ce este mai presus de admirație. Oamenii I-au văzut firea datorită lucrării Lui de mustrare și judecare și, astfel, au inimi cu frică de El. Menirea lui Dumnezeu este de a fi temut și de a I te supune, deoarece ființa și firea Lui nu sunt la fel ca acelea ale unei ființe create și sunt deasupra celor ale ființelor create. Dumnezeu există de la Sine, este etern, El nu este o ființă creată și doar Dumnezeu este vrednic de teamă și supunere; omul nu este calificat pentru aceasta. Deci, toți cei care au experimentat lucrarea Lui și Îl cunosc cu adevărat încep să aibă inimi cu

frică de El. Cu toate acestea, aceia care nu renunță la noțiunile lor despre El – aceia care pur și simplu nu Îl privesc ca fiind Dumnezeu – nu au inimi cu frică de El și, chiar dacă Îl urmează, nu sunt cuceriți; sunt persoane răzvrătite prin natura lor. Ce vrea El să obțină lucrând în felul acesta este ca toate ființele create să aibă inimi cu frică de Creator, să Îl adore și să se predea necondiționat stăpânirii Lui. Acesta este rezultatul final pe care toată lucrarea Lui este menită să îl obțină. Dacă oamenii care au experimentat o asemenea lucrare nu au inimi cu frică de Dumnezeu nici măcar un pic și dacă răzvrătirea lor din trecut nu se schimbă deloc, atunci ei vor fi eliminați cu siguranță. Dacă atitudinea unei persoane față de Dumnezeu este doar să-L admire sau să-L respecte de la distanță și nu să Îl iubească măcar puțin, atunci acesta este rezultatul la care a ajuns o persoană lipsită de o inimă iubitoare de Dumnezeu, iar acelei persoane îi lipsesc condițiile de a fi desăvârșită. Dacă atâta muncă nu poate obține iubirea adevărată a unei persoane, atunci acea persoană nu L-a câștigat pe Dumnezeu și nu urmărește sincer adevărul. O persoană care nu Îl iubește pe Dumnezeu nu iubește adevărul și, astfel, nu Îl poate câștiga pe Dumnezeu, cu atât mai puțin nu poate să primească aprobarea lui Dumnezeu. Astfel de persoane, oricum experimentează lucrarea Duhului Sfânt și oricum experimentează judecata, nu sunt capabile să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu. Acestea sunt persoane a căror natură nu se poate schimba și care au firi extrem de odioase. Toți cei care nu au o inimă cu frică de Dumnezeu vor fi eliminați, vor fi obiectele pedepsirii și vor fi pedepsiți precum cei care fac rău, să sufere mult mai mult decât cei care au săvârșit lucruri nedrepte.

Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu

Lucrarea de gestionare a omenirii este împărțită în trei etape, ceea ce înseamnă că lucrarea de mântuire a omenirii este împărțită în trei etape. Aceste trei etape nu includ lucrarea de creare a lumii, dar sunt mai degrabă cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Lucrarea de creare a lumii a fost lucrarea de producere a întregii omeniri. Nu a fost lucrarea de mântuire a omenirii și nu are nicio legătură cu lucrarea de mântuire a omenirii, pentru că atunci când lumea a fost creată, omenirea nu fusese coruptă de către Satana și, ca urmare, nu era nevoie să se realizeze lucrarea de mântuire a omenirii. Lucrarea de mântuire a omenirii a început numai după ce omenirea fusese coruptă de Satana și, așa, lucrarea de gestionare a omenirii a început, de asemenea, numai după ce omenirea fusese coruptă. Cu alte cuvinte, gestionarea omului de către Dumnezeu a început ca rezultat al lucrării de mântuire a omenirii și nu a izvorât din lucrarea creării lumii. Numai după ce omenirea a căpătat o fire coruptă a luat naștere lucrarea de gestionare și, astfel, lucrarea de gestionare a omenirii cuprinde trei părți, iar nu patru părți sau patru epoci. Numai aceasta este formula corectă de a face referire la gestionarea omenirii de către Dumnezeu. Când se încheie epoca finală, lucrarea de gestionare a omenirii va fi ajuns la un sfârșit complet. Încheierea lucrării de gestionare înseamnă că lucrarea de mântuire a întregii omeniri va fi fost complet finalizată și că, prin urmare, această fază se va fi încheiat pentru omenire. Fără lucrarea de mântuire a întregii omeniri, lucrarea de gestionare a omenirii nu ar exista, nici cele trei etape ale lucrării nu ar exista. Tocmai din cauza depravării omenirii și pentru că omenirea avea nevoie atât de urgentă

de mântuire, a încheiat Iahve crearea lumii și a început lucrarea din Epoca Legii. Numai atunci a început lucrarea de gestionare a omenirii, ceea ce înseamnă că numai atunci a început lucrarea de mântuire a omenirii. „Gestionarea omenirii" nu înseamnă călăuzirea vieții omenirii nou create pe pământ (adică, o omenire care nu fusese coruptă încă). Mai degrabă, este mântuirea unei omeniri care a fost coruptă de către Satana, adică este transformarea acestei omeniri corupte. Aceasta este semnificația „gestionării omenirii". Lucrarea de mântuire a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii și, în consecință, nici lucrarea de gestionare a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii, ci include mai degrabă numai trei etape ale lucrării, care sunt separate de crearea lumii. Pentru a înțelege lucrarea de gestionare a omenirii, este necesar să fii conștient de istoria celor trei etape ale lucrării – acesta este lucrul de care fiecare trebuie să fie conștient pentru a fi mântuit. Ca ființe create, ar trebui să recunoașteți că omul a fost creat de către Dumnezeu și ar trebui să recunoașteți sursa coruptiei omenirii și, mai mult, procesul mântuirii omului. Dacă știți doar să acționați conform doctrinei, în încercarea de a câștiga favoarea lui Dumnezeu, dar nu aveți nici cea mai vagă idee despre felul în care Dumnezeu mântuiește omenirea sau despre sursa coruptiei omenirii, atunci asta vă lipsește ca ființe create. Nu ar trebui să fii satisfăcut numai cu înțelegerea acelor adevăruri care pot fi puse în practică, în timp ce rămâi ignorant cu privire la anvergura mai mare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu – dacă așa stau lucrurile, atunci ești prea dogmatic. Cele trei etape ale lucrării sunt adevărul care se află în interiorul gestionării omului de către Dumnezeu, sosirea Evangheliei întregii lumi, cel mai mare mister din întreaga omenire și sunt, de asemenea, fundamentul răspândirii Evangheliei. Dacă te concentrezi numai asupra înțelegerii adevărurilor simple care au legătură cu viața ta și nu știi nimic despre acest lucru, cel mai mare dintre toate misterele și viziunile,

atunci nu este viața ta asemănătoare cu un produs defect, bun de nimic în afară de a fi privit?

Dacă omul se concentrează doar asupra practicii și vede lucrarea lui Dumnezeu și ceea ce ar trebui să cunoască omul ca secundare, nu e cumva este scump la tărâțe și ieftin la făină? Ceea ce trebuie să știi, trebuie să știi; ceea ce trebuie să pui în practică, trebuie să pui în practică. Numai atunci vei fi cineva care știe cum să urmeze adevărul. Când vine ziua ca tu să răspândești Evanghelia, dacă ești capabil să spui doar că Dumnezeu este un Dumnezeu măreț și drept, că El este Dumnezeul suprem, un Dumnezeu cu care nu se poate compara niciun om de seamă și că El este un Dumnezeu față de care nu este nimeni mai presus… dacă poți spune numai aceste cuvinte irelevante și superficiale, în timp ce ești complet incapabil să rostești cuvinte care sunt de o importanță crucială și care au esență, dacă nu ai nimic de spus despre cunoașterea lui Dumnezeu sau despre lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, dacă nu poți explica adevărul sau oferi ceea ce îi lipsește omului, atunci cineva ca tine este incapabil să-și facă datoria bine. Mărturisirea lui Dumnezeu și răspândirea Evangheliei Împărăției nu sunt chestiuni simple. Trebuie mai întâi să fii echipat cu adevărul și cu viziunile care trebuie să fie înțelese. Când îți sunt clare viziunile și adevărul diferitelor aspecte ale lucrării lui Dumnezeu, și în inima ta ajungi să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și, indiferent de ceea ce face Dumnezeu – fie judecată dreaptă sau rafinarea omului – deții cea mai măreață viziune drept fundament și deții adevărul corect pentru a-l pune în practică, atunci vei fi capabil să-L urmezi pe Dumnezeu până la capăt. Trebuie să știi că, indiferent de lucrarea pe care o face, scopul lucrării lui Dumnezeu nu se schimbă, inima lucrării Lui nu se schimbă și voința Lui în privința omului nu se schimbă. Oricât de severe ar fi cuvintele Lui, oricât de potrivnic ar fi mediul, principiile lucrării Lui nu se vor schimba și intențiile Lui de a

mântui omul nu se vor schimba. Dacă nu este lucrarea de revelare a sfârșitului omului sau a destinației omului și nu este lucrarea din ultima fază sau lucrarea de a pune capăt întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu și dacă este în timpul în care El prelucrează omul, atunci inima lucrării Lui nu se va schimba. Va fi mereu mântuirea omenirii. Acesta ar trebui să fie fundamentul credinței voastre în Dumnezeu. Scopul celor trei etape ale lucrării este mântuirea întregii omeniri – asta înseamnă completa mântuire a omului de sub puterea Satanei. Cu toate că fiecare dintre cele trei etape ale lucrării are un obiectiv și o semnificație diferite, fiecare este parte a lucrării de mântuire a omenirii și fiecare este o lucrare de mântuire diferită, desfășurată conform cerințelor omenirii. Odată ce ești conștient de scopul acestor trei etape ale lucrării, vei fi conștient de cum să apreciezi semnificația fiecărei etape a lucrării și vei recunoaște cum să acționezi pentru a-I satisface intențiile lui Dumnezeu. Dacă poți să atingi acest punct, atunci aceasta, cea mai măreață dintre toate viziunile, va deveni fundamentul credinței tale în Dumnezeu. Nu ar trebui să cauți doar căi ușoare de practică sau adevăruri profunde, ci ar trebui să combini viziunile cu practica, astfel încât să fie atât adevăruri care pot fi puse în practică, cât și cunoaștere care se bazează pe viziuni. Numai atunci vei fi o persoană care caută pe deplin adevărul.

Cele trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu și în ele sunt exprimate firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt incapabili să realizeze cum Își exprimă Dumnezeu firea, nici nu cunosc înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu. De asemenea, rămân ignoranți cu privire la multele feluri în care El mântuiește omenirea și la intențiile Lui pentru întreaga omenire. Cele trei etape ale lucrării sunt expresia completă a lucrării de mântuire a omenirii. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării vor fi

ignoranți cu privire la diferitele metode și principii ale lucrării Duhului Sfânt, iar cei care doar se țin strict de doctrina rămasă dintr-o anumită etapă a lucrării sunt oameni care Îl limitează pe Dumnezeu la doctrină și a căror credință în Dumnezeu este vagă și nesigură. Asemenea oameni nu vor primi niciodată mântuirea lui Dumnezeu. Numai cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu pot exprima pe deplin întreaga fire a lui Dumnezeu și pot exprima complet intenția lui Dumnezeu de a mântui întreaga omenire și întregul proces de mântuire a omenirii. Aceasta este dovada că El l-a înfrânt pe Satana și a câștigat omenirea; este dovada victoriei lui Dumnezeu și este expresia întregii firi a lui Dumnezeu. Cei care nu înțeleg decât una dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu nu cunosc decât o parte a firii lui Dumnezeu. În noțiunile omului, este ușor ca această singură etapă a lucrării să devină doctrină, și va deveni probabil ca omul să stabilească reguli fixe în privința lui Dumnezeu, iar omul va folosi această singură parte a firii lui Dumnezeu ca pe o reprezentare a întregii firi a lui Dumnezeu. Mai mult, se amestecă și o mare parte din imaginația omului, în așa fel încât omul constrânge cu rigiditate firea, ființa și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și principiile lucrării lui Dumnezeu, între parametri limitați, crezând că dacă Dumnezeu a fost odată astfel, atunci El va rămâne același pe vecie și nu Se va schimba niciodată. Numai aceia care cunosc și apreciază cele trei etape ale lucrării Îl pot cunoaște corect și complet pe Dumnezeu. Cel puțin, ei nu-L vor defini pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul israeliților sau al evreilor și nu Îl vor vedea ca pe un Dumnezeu care va fi pe vecie răstignit pe cruce de dragul omului. Dacă omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai dintr-o etapă a lucrării Sale, atunci și cunoașterea lui este mult prea mică, nici cât o picătură în ocean. Dacă nu, de ce mulți din vechea gardă religioasă L-ar răstigni pe Dumnezeu pe cruce de viu? Nu pentru că omul Îl limitează pe Dumnezeu în anumiți parametri? Nu se opun mulți oameni lui

Dumnezeu și nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt pentru că nu cunosc lucrarea variată și diversă a lui Dumnezeu și, mai mult, pentru că nu posedă decât o fărâmă de cunoaștere și doctrină cu care să măsoare lucrarea Duhului Sfânt? Cu toate că experiențele unor asemenea oameni sunt superficiale, ei sunt aroganți și indulgenți din fire și privesc lucrarea Duhului Sfânt cu dispreț, ignoră disciplinele Duhului Sfânt și, mai mult, își folosesc vechile argumente banale ca să „confirme" lucrarea Duhului Sfânt. Ei joacă și un rol și sunt convinși pe deplin de propria lor știință și erudiție și de faptul că sunt în stare să călătorească în toată lumea. Nu sunt asemenea oameni cei care sunt disprețuiți și respinși de către Duhul Sfânt și nu vor fi ei eliminați de noua epocă? Nu sunt aceia care vin înaintea lui Dumnezeu și I se opun în mod deschis răufăcători ignoranți și neinformați, care încearcă pur și simplu să arate cât sunt de geniali? Având doar o cunoaștere insuficientă a Bibliei, ei încearcă să răstoarne „sistemul academic" al lumii; având doar o doctrină superficială de a-i învăța pe oameni, ei încearcă să răstoarne lucrarea Duhului Sfânt și încearcă să o facă să se învârtească în jurul propriului lor proces de gândire. Miopi cum sunt, încearcă să cuprindă dintr-o privire 6000 de ani de lucrare a lui Dumnezeu. Acești oameni nu au vreo rațiune care merită menționată! De fapt, cu cât mai mare este cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor, cu atât sunt mai lenți în a-I judeca lucrarea. Mai mult, ei vorbesc doar puțin despre știința lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu astăzi, dar nu sunt pripiți în judecățile lor. Cu cât oamenii cunosc mai puțin despre Dumnezeu, cu atât mai aroganți și mai îngâmfați sunt și cu atât mai nesăbuit proclamă ființa lui Dumnezeu – și totuși ei nu vorbesc decât de teorie și nu oferă nicio dovadă reală. Asemenea oameni nu au nicio valoare. Cei care văd lucrarea Duhului Sfânt ca pe un joc sunt frivoli! Aceia care nu sunt precauți când întâlnesc noua lucrare a Duhului Sfânt, care vorbesc prea mult, se grăbesc să judece, dau

frâu liber temperamentului de a nega dreptatea lucrării Duhului Sfânt și care, de asemenea, o insultă și blasfemiază – astfel de oameni nerespectuoși nu sunt oare ignoranți față de lucrarea Duhului Sfânt? Nu sunt ei, mai mult, oameni foarte aroganți, oameni care sunt inerent mândri și neguvernabili? Chiar dacă sosește ziua în care asemenea oameni acceptă noua lucrare a Duhului Sfânt, Dumnezeu tot nu îi va tolera. Nu doar că ei se uită de sus la cei care lucrează pentru Dumnezeu, dar și blasfemiază împotriva lui Dumnezeu Însuși. Asemenea oameni disperați nu vor fi iertați, nici în epoca aceasta nici în cea ce va să vie, și vor pieri pe vecie în iad! Astfel de oameni nerespectuoși, indulgenți pretind a crede în Dumnezeu și cu cât mai mult sunt astfel oamenii, cu atât mai dispuși sunt să ofenseze decretele administrative ale lui Dumnezeu. Nu merg oare toți cei aroganți care sunt nestăpâniți în mod natural și care niciodată nu au ascultat de nimeni, pe această cale? Nu se opun ei lui Dumnezeu zi după zi, lui Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi? Astăzi, ar trebui să înțelegeți de ce trebuie să cunoașteți importanța celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu. Cuvintele pe care le spun sunt în avantajul vostru și nu doar vorbărie goală. Dacă doar le citiți ca și cum ați admira florile în timp ce treceți galopând pe lângă ele, nu va fi toată munca Mea grea de pomană? Fiecare dintre voi ar trebui să-și cunoască propria natură. Majoritatea dintre voi sunteți talentați la argumentare, răspunsurile la întrebările teoretice vi se rostogolesc din gură, dar nu aveți nimic de spus la întrebări care implică esența. Chiar și astăzi, încă vă mai dedați la conversații frivole, incapabili să vă schimbați vechile firi, și majoritatea dintre voi nu aveți nicio intenție de a schimba felul în care urmați pentru a obține adevărul mai înalt, ci, în schimb, doar vă trăiți viețile fără tragere de inimă. Cum sunt asemenea oameni capabili să-L urmeze pe Dumnezeu până la capăt? Chiar dacă reușiți să ajungeți la capătul drumului, ce beneficiu vă va aduce asta? E mai bine să vă schimbați

ideile înainte de a fi prea târziu, fie urmând cu adevărat, fie retrăgându-vă mai devreme. Pe măsură ce trece timpul veți deveni niște paraziți profitori – sunteți dispuși să jucați un rol atât de josnic și de dezonorant?

Cele trei etape ale lucrării sunt o dovadă a întregii lucrări a lui Dumnezeu, o mărturie a mântuirii omenirii de către Dumnezeu și nu sunt imaginare. Dacă vă doriți cu adevărat să căutați o cunoaștere a întregii firi a lui Dumnezeu, atunci trebuie să cunoașteți cele trei etape ale lucrării desfășurate de Dumnezeu și, mai mult, nu trebuie să omiteți nicio etapă. Acesta este minimul care trebuie atins de către cei care caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Omul însuși nu poate fabrica o cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu. Nu este ceva ce omul însuși își poate imagina, nici nu este acordării favorii speciale unei singure persoane de către Duhul Sfânt. Mai degrabă, este o cunoaștere care vine după ce omul a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și este o cunoaștere a lui Dumnezeu care nu vine decât după experimentarea faptelor lucrării lui Dumnezeu. O asemenea cunoaștere nu poate fi primită de-a gata, și nici nu este ceva ce poate fi învățat. Are în întregime legătură cu experiența personală. Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este în centrul acestor trei etape ale lucrării, totuși în cadrul lucrării de mântuire sunt incluse câteva metode de lucru și mijloace prin care se exprimă firea lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai dificil de identificat și dificil de înțeles de către om. Separarea epocilor, schimbările în lucrarea lui Dumnezeu, schimbările în locația lucrării, schimbările în beneficiarul acestei lucrări și așa mai departe – toate acestea sunt incluse în cele trei etape ale lucrării. În particular, diferența în modul de lucru al Duhului Sfânt, ca și schimbările în firea, imaginea, numele, identitatea lui Dumnezeu sau alte schimbări, fac toate parte din cele trei etape ale lucrării. O etapă a lucrării poate reprezenta doar o parte și este limitată la o anumită sferă. Nu implică separarea epocilor sau schimbări în lucrarea lui

Dumnezeu, cu atât mai puțin în celelalte aspecte. Acesta este un lucru absolut evident. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Omul trebuie să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și firea lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire; fără acest fapt, cunoașterea ta despre Dumnezeu nu e altceva decât vorbe goale, nimic mai mult decât pontificarea scaunului. O asemenea cunoaștere nu poate nici convinge, nici cuceri omul; este în contradicție cu realitatea și nu reprezintă adevărul. Poate fi abundentă și plăcută auzului, dar dacă este în dezacord cu firea inerentă a lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu te va cruța. Nu doar că nu îți va lăuda cunoașterea, dar te va și pedepsi pentru că ai fost un păcătos care L-a blasfemiat. Cuvintele cunoașterii lui Dumnezeu nu se rostesc cu ușurință. Chiar dacă tu poți fi bun de gură și elocvent și cuvintele tale sunt atât de abile încât poți să demonstrezi că negrul este alb și albul este negru, tot ești depășit când e cazul să vorbești despre cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este cineva pe care să-L poți judeca cu nechibzuință sau pe care-L poți preamări în treacăt sau denigra cu nonșalanță. Preamărești pe oricine și oricare și totuși te străduiești să cauți cuvintele potrivite ca să descrii harul suprem al lui Dumnezeu – de lucrul acesta ajunge să-și dea seama orice ratat. Chiar dacă există mulți maeștri ai limbajului în stare să-L descrie pe Dumnezeu, exactitatea a ceea ce descriu ei este doar o sutime din adevărul rostit de oamenii care Îi aparțin lui Dumnezeu, oameni care, deși au numai un vocabular limitat, pot să apeleze la o experiență bogată. Astfel se poate vedea că cunoașterea lui Dumnezeu constă în exactitate și realitate și nu în folosirea inteligentă a cuvintelor sau într-un vocabular bogat, și că a omului cunoaștere și cunoașterea lui Dumnezeu nu au absolut nicio legătură. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu este mai presus de oricare dintre științele naturale ale omenirii. Este o lecție care poate fi însușită doar de către un număr extrem de mic al celor care caută să-L cunoască pe

Dumnezeu și nu poate fi însușită de orice persoană talentată. Așadar, nu trebuie să priviți cunoașterea lui Dumnezeu și urmarea adevărului ca și cum ar fi lucruri care ar putea fi atinse de către un simplu copil. Poate că ai avut succes deplin în viața ta de familie sau în carieră sau în căsnicie, dar, când vine vorba de adevăr și despre lecția cunoașterii lui Dumnezeu, nu ai cu ce te lăuda, și nu ai obținut nimic. Punerea adevărului în practică, se poate spune, este o mare dificultate pentru voi, și cunoașterea lui Dumnezeu este o problemă chiar mai mare. Aceasta este dificultatea voastră și este și dificultatea cu care se confruntă întreaga omenire. Printre cei care au avut unele realizări în cauza cunoașterii lui Dumnezeu nu este aproape niciunul care să se ridice la standardul cerut. Omul nu știe ce înseamnă să-L cunoască pe Dumnezeu sau de ce este necesar să-L cunoască pe Dumnezeu sau ce măsură trebuie să atingă pentru a-L cunoaște Dumnezeu. Acesta este lucrul atât de zăpăcitor pentru omenire și este, pur și simplu, cea mai mare enigmă cu care se confruntă omenirea – nimeni nu este capabil să răspundă la această întrebare, nici nu este cineva dispus să răspundă la această întrebare pentru că, până acum, nimeni din omenire nu a avut vreun succes în studiul acestei lucrări. Poate că atunci când enigma celor trei etape ale lucrării este făcută cunoscută omenirii, va apărea succesiv un grup de oameni talentați care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bineînțeles, sper că așa va fi și, mai mult, sunt în procesul derulării acestei lucrări și sper să văd apariția mai multor asemenea oameni talentați în viitorul apropiat. Ei vor deveni acei ce depun mărturie faptului celor trei etape ale lucrării și, desigur, vor fi și primii care vor depune mărturie în favoarea acestor trei etape ale lucrării. Dar nimic nu ar fi mai dureros și mai regretabil decât neapariția unor asemenea oameni talentați în ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, sau dacă ar exista numai unul sau doi astfel de oameni care au acceptat personal să fie desăvârșiți de către Dumnezeul întrupat. Totuși,

acesta este doar cel mai rău caz. Oricum ar fi situația, încă mai sper că aceia care urmează cu adevărat pot obține această binecuvântare. De la începutul timpurilor, nu a mai existat niciodată o asemenea lucrare; un asemenea demers nu a avut loc niciodată în istoria dezvoltării umane. Dacă poți deveni cu adevărat unul dintre primii din rândul acelora care Îl cunosc pe Dumnezeu, nu ar fi aceasta cea mai mare onoare printre toate ființele create? Ar fi o altă ființă creată din omenire mai apreciată de către Dumnezeu? O asemenea lucrare nu este ușor de obținut, dar în cele din urmă tot va culege răsplăți. Indiferent de genul sau naționalitatea lor, toți aceia care sunt capabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu vor primi, în cele din urmă, cea mai mare cinstire a lui Dumnezeu și vor fi singurii care posedă autoritatea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de astăzi și este, de asemenea, și lucrarea viitorului; este ultima și cea mai măreață lucrare care să fie realizată în 6000 de ani de lucru și este o metodă de lucru care dezvăluie fiecare categorie de oameni. Prin lucrarea de a face omul să-L cunoască pe Dumnezeu sunt dezvăluite diferitele categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele, în timp ce aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt apropiații Lui și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu nu pot fi numiți apropiații Lui; apropiații lui Dumnezeu pot primi oricare dintre binecuvântările lui Dumnezeu, dar cei care nu sunt apropiații Lui nu sunt vrednici de niciuna dintre lucrările Lui. Indiferent dacă este vorba de nenorociri, rafinare sau judecată, toate aceste lucruri sunt pentru a-i permite omului să obțină, în final, o cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, ca omul să I se poată supune lui Dumnezeu. Acesta este singurul efect care va fi obținut până la urmă. Nimic din cele trei etape ale lucrării nu este ascuns, iar acest lucru este în

avantajul cunoașterii lui Dumnezeu de către om și îl ajută pe om să obțină o cunoaștere mai completă și mai profundă a lui Dumnezeu. Toată această lucrare este în avantajul omului.

Lucrarea lui Dumnezeu Însuși este viziunea pe care omul trebuie să o cunoască, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi realizată de către om și nu este deținută de către om. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea gestionării lui Dumnezeu și nu există nicio viziune mai măreață care ar trebui cunoscută de către om. Dacă omul nu cunoaște această viziune măreață, atunci nu este ușor să-L cunoască pe Dumnezeu, nu este ușor să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și, mai mult, calea pe care pășește omul va deveni din ce în ce mai anevoioasă. Fără viziuni, omul nu ar fi fost capabil să ajungă atât de departe. Viziunile sunt cele care l-au ocrotit pe om până astăzi și care i-au oferit omului cea mai mare protecție. În viitor, cunoașterea voastră trebuie să se aprofundeze și voi trebuie să ajungeți să cunoașteți deplinătatea intențiilor Lui și esența lucrării Lui înțelepte în cele trei etape ale lucrării. Numai aceasta este adevărata voastră statură. Etapa finală a lucrării nu este de sine stătătoare, ci face parte din întregul format împreună cu cele două etape anterioare, ceea ce înseamnă că este imposibil de finalizat întreaga lucrare de mântuire făcând numai una dintre cele trei etape ale lucrării. Chiar dacă etapa finală a lucrării este în stare să-l mântuiască pe om complet, asta nu înseamnă că este necesar să se desfășoare numai această etapă și că cele două etape anterioare ale lucrării nu sunt necesare ca să-l salveze pe om de sub influența Satanei. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui

Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire; acestea nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai atunci când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Așadar, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga Sa înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. Omul ar trebui să cunoască întreaga fire a lui Dumnezeu exprimată în aceste trei etape. Toate acestea cu privire la ființa lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire, și dacă oamenii nu au această cunoaștere când I se închină lui Dumnezeu, atunci ei nu sunt cu nimic diferiți de cei care i se închină lui Buddha. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este

în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte. Fiecare etapă a lucrării continuă de pe fundamentul ultimei, care nu este abolită. În acest fel, în lucrarea Lui care este mereu nouă și niciodată veche, Dumnezeu exprimă constant aspecte ale firii Lui care nu au fost niciodată exprimate omului și îi dezvăluie mereu omului noua Lui lucrare și noua Lui ființă și, chiar dacă vechile gărzi religioase fac tot ce pot să reziste și se opun deschis acestui lucru, Dumnezeu Își face întotdeauna lucrarea cea nouă pe care intenționează să o facă. Lucrarea Lui se schimbă mereu și, din această cauză, întâmpină întotdeauna opoziția omului. La fel, firea Lui se schimbă întotdeauna, așa cum se schimbă epoca și cei care Îi primesc lucrarea. Mai mult, El face întotdeauna o lucrare care nu a mai fost făcută înainte, chiar făcând o lucrare care îi pare omului a fi în contradicție cu lucrarea făcută înainte, a fi împotriva aceleia. Omul nu este capabil să accepte decât un tip de lucrare sau un tip de practică și îi este dificil să accepte o lucrare sau feluri de a practica aflate în dezacord cu el sau mai presus de el. Dar Duhul Sfânt face mereu lucrări noi și așa apar grupuri după grupuri de experți religioși care se opun noii lucrări a lui Dumnezeu. Acești oameni au devenit experți tocmai pentru că omul nu are cunoștință despre felul în care Dumnezeu este mereu nou și niciodată vechi și nu are cunoștință despre principiile lucrării lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, nu are cunoștință

despre multele feluri prin care Dumnezeu îl mântuiește pe om. Astfel, omul este complet incapabil să își dea seama dacă este o lucrare care vine de la Duhul Sfânt și dacă este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Mulți oameni se agață de o atitudine în care, dacă un lucru corespunde cu cuvintele care au sosit înainte, atunci îl acceptă și dacă sunt diferențe față de lucrarea dinainte, atunci se opun și o resping. Astăzi, nu respectați cu toții asemenea principii? Cele trei etape ale lucrării de mântuire nu au avut vreun mare efect asupra voastră și există aceia care cred că cele două etape anterioare ale lucrării sunt o povară pe care pur și simplu nu e necesar să o cunoască. Ei cred că aceste etape nu ar trebui declarate maselor și că ar trebui retractate cât mai curând posibil, astfel încât oamenii să nu se simtă copleșiți de cele două etape anterioare din cele trei etape ale lucrării. Majoritatea cred că a face cunoscute cele două etape anterioare ale lucrării este un pas prea departe și că nu e de folos pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu – asta credeți voi. Astăzi, credeți cu toții că este corect să acționați astfel, dar va veni ziua când veți realiza importanța lucrării Mele: să știți că eu nu fac nicio lucrare care este lipsită de semnificație. De vreme ce vă declar cele trei etape ale lucrării, acestea trebuie să fie în folosul vostru; de vreme ce aceste trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu, ele trebuie să devină centrul atenției tuturor în întregul univers. Într-o zi, veți realiza cu toții importanța acestei lucrări. Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile noțiuni pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile lucrării lui Dumnezeu și din cauza nesăbuinței cu care tratați lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea răzvrătiți. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii

oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi disprețuiți și respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt capitalul cu care Îi reziști lui Dumnezeu și, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calitățile tale sunt mai odioase și cu cât umanitatea ta este mai josnică, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care au noțiuni puternice și o fire neprihănită de sine sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticriști. Dacă noțiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

Numai lăsând deoparte vechile tale noțiuni poți obține cunoaștere nouă; totuși, vechea cunoaștere nu este în mod necesar echivalentă cu vechile noțiuni. „Noțiuni” se referă la lucrurile imaginate de om care sunt în contradicție cu realitatea. Dacă vechea cunoaștere era deja depășită în epoca

veche și l-a împiedicat pe om să intre în noua lucrare, atunci o asemenea cunoaștere este, de asemenea, o noțiune. Dacă omul este capabil să abordeze corect o asemenea cunoaștere și poate ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu din câteva aspecte diferite, combinând vechiul și noul, atunci vechea cunoaștere devine un ajutor pentru om și devine baza prin care omul pătrunde în noua epocă. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu îți cere să stăpânești multe principii: cum să intri pe calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu, care sunt adevărurile pe care trebuie să le înțelegi pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și cum să te lepezi de noțiunile și de vechile tale firi, astfel încât să te poți supune tuturor aranjamentelor noii lucrări a lui Dumnezeu. Dacă folosești aceste principii drept fundament pentru a pătrunde în lecția cunoașterii lui Dumnezeu, atunci cunoașterea ta va deveni din ce în ce mai profundă. Dacă ai o cunoaștere clară a celor trei etape ale lucrării – adică, a întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu – și dacă poți corela pe deplin cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu cu etapa actuală și să vezi că aceasta este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu, atunci vei avea un fundament incomparabil mai ferm. Cele trei etape ale lucrării au fost făcute de un singur Dumnezeu; aceasta este viziunea cea mai măreață și aceasta este singura cale spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării nu ar fi putut fi făcute decât de Dumnezeu Însuși și niciun om nu ar putea face o asemenea lucrare în numele Lui – adică numai Dumnezeu Însuși Și-ar fi putut face propria lucrare de la început și până astăzi. Deși cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu au fost efectuate în diferite epoci și locuri și deși lucrarea fiecăreia dintre ele este diferită, totul este lucrare făcută de un singur Dumnezeu. Dintre toate viziunile, aceasta este cea mai măreață viziune pe care ar trebui să o cunoască omul, și dacă poate fi pe deplin înțeleasă de către om, atunci el va fi în stare să rămână ferm. Astăzi, cea mai mare

problemă în confruntarea cu diferite religii și confesiuni este aceea că ele nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și sunt incapabile să facă diferența între lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea care nu este a Duhului Sfânt – din cauza asta, nu pot să distingă dacă această etapă a lucrării este sau nu, ca și ultimele două etape ale lucrării, realizată tot de către Dumnezeu Iahve. Cu toate că oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, majoritatea sunt încă incapabili să spună dacă aceasta este sau nu calea cea dreaptă. Omul își face griji dacă această cale este calea deschisă personal de către Dumnezeu Însuși și dacă întruparea lui Dumnezeu este un fapt și majoritatea oamenilor încă nu au habar cum să discearnă asemenea lucruri. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu sunt incapabili să determine calea și, astfel, mesajele care sunt rostite nu au decât un efect parțial printre acești oameni și sunt incapabile să fie complet eficiente și, astfel, acest lucru afectează apoi intrarea în viață a unor asemenea oameni. Dacă omul poate vedea în cele trei etape ale lucrării că acestea au fost efectuate de către Dumnezeu Însuși în diferite vremuri, în diferite locuri și în diferiți oameni, dacă omul poate vedea că, deși lucrarea este diferită, este toată făcută de un singur Dumnezeu și că, de vreme ce este lucrare făcută de un singur Dumnezeu, trebuie să fie dreaptă și fără greșeală și că, deși este în dezacord cu noțiunile omului, nu se poate nega că este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu – dacă omul poate spune cu siguranță că este lucrarea unui singur Dumnezeu, atunci noțiunile omului vor fi reduse la simple banalități, nedemne de a fi menționate. Pentru că viziunile omului sunt neclare și deoarece omul Îl cunoaște numai pe Iahve ca Dumnezeu și pe Isus ca Domnul și are dubii cu privire la Dumnezeul întrupat de astăzi, mulți oameni rămân devotați lucrării lui Iahve și Isus și sunt asaltați de noțiuni cu privire la lucrarea de astăzi, majoritatea oamenilor sunt mereu neîncrezători și nu iau în serios lucrarea de astăzi. Omul nu are noțiuni în privința ultimelor două etape ale lucrării, care au

fost invizibile. Asta pentru că omul nu înțelege realitatea ultimelor două etape ale lucrării și nu a asistat personal la ele. Omul își imaginează ce vrea din cauza faptului că aceste etape ale lucrării nu pot fi văzute; indiferent de ceea ce spune el, nu există fapte care să dovedească asemenea închipuiri și nimeni care să le corecteze. Omul dă frâu liber temperamentului său natural, aruncând precauția pe fereastră și lăsându-și imaginația să zburde; nu există fapte care să îi verifice închipuirile și, astfel, închipuirile omului devin „realitate", indiferent dacă există sau nu vreo dovadă pentru ele. Astfel, omul crede în propriul lui Dumnezeu imaginat în mintea lui și nu Îl caută pe Dumnezeul realistic. Dacă o persoană are un tip de credință, atunci, într-o sută de persoane sunt o sută de feluri de credință. Omul deține asemenea credințe pentru că nu a văzut lucrarea practică a lui Dumnezeu, pentru că doar a auzit-o cu urechile lui și nu a văzut-o cu ochii lui. Omul a auzit legende și povești – dar rareori a auzit cunoștința faptelor lucrării lui Dumnezeu. Astfel, oamenii care sunt credincioși numai de un an ajung să creadă în Dumnezeu prin propriile noțiuni. Același lucru este valabil pentru cei care au crezut în Dumnezeu toată viața. Cei care nu pot vedea faptele nu vor fi niciodată în stare să scape de o credință în care au noțiuni despre Dumnezeu. Omul crede că s-a eliberat din legăturile vechilor sale noțiuni și că a pătruns într-un nou teritoriu. Nu știe omul că cunoașterea acelora care nu pot vedea adevărata față a lui Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât noțiuni și vorbe în vânt? Omul crede că noțiunile lui sunt corecte și fără greșeală lui și crede că aceste noțiuni vin de la Dumnezeu. Astăzi, când omul este martor la lucrarea lui Dumnezeu, el dă frâu noțiunilor care s-au clădit de-a lungul multor ani. Închipuirile și ideile trecutului au devenit o piedică a lucrării din această etapă și a devenit dificil pentru om să renunțe la asemenea noțiuni și să respingă asemenea idei. Noțiunile multora dintre cei care L-au urmat pe Dumnezeu până astăzi, cu privire la această lucrare

făcută pas cu pas, au devenit mai deplorabile și acești oameni au format treptat o vrăjmășie încăpățânată față de Dumnezeul întrupat. Sursa acestei uri e în noțiunile și închipuirile omului. Noțiunile și închipuirile omului au devenit dușmanul lucrării de astăzi, lucrare ce e în contradicție cu noțiunile omului. Acest lucru s-a întâmplat tocmai pentru că faptele nu permit omului să-și dea frâu liber imaginației și, mai mult, nu pot fi cu ușurință combătute de către om, iar noțiunile și închipuirile nu suportă existența faptelor și, mai mult decât atât, pentru că omul nu se gândește la corectitudinea și veridicitatea faptelor, ci doar dă hotărât frâu noțiunilor sale și își folosește propria imaginație. Aceasta se poate spune că este doar vina noțiunilor omului și nu se poate spune că ar fi vina lucrării lui Dumnezeu. Omul își poate imagina ce poftește, dar nu poate contesta liber nicio etapă a lucrării lui Dumnezeu sau oricare parte din ea; faptul lucrării lui Dumnezeu este inviolabil de către om. Poți să-ți dai frâu liber imaginației și poți chiar să compilezi povești frumoase despre lucrarea lui Iahve și a lui Isus, dar nu poți contesta faptul fiecărei etape a lucrării lui Iahve și a lui Isus; acesta este un principiu și este și un ordin administrativ și ar trebui să înțelegeți importanța acestor chestiuni. Omul crede că această etapă a lucrării este incompatibilă cu noțiunile omului și că nu este așa pentru cele două etape precedente ale lucrării. În imaginația lui, omul crede că lucrarea celor două etape anterioare este cu siguranță diferită de lucrarea de astăzi – dar te-ai gândit vreodată că principiile lucrării lui Dumnezeu sunt aceleași, că lucrarea Lui este întotdeauna practică și că, indiferent de epocă, va exista întotdeauna un potop de oameni care rezistă și se opun faptului lucrării Sale? Toți aceia care astăzi rezistă și se opun acestei etape a lucrării s-ar fi opus fără îndoială lui Dumnezeu și în timpurile trecute, pentru că asemenea oameni vor fi întotdeauna dușmanii lui Dumnezeu. Oamenii care cunosc faptul lucrării lui Dumnezeu vor vedea cele trei etape ale lucrării drept

lucrarea unui singur Dumnezeu și vor renunța la noțiunile lor. Aceștia sunt oamenii care Îl cunosc pe Dumnezeu și asemenea oameni sunt cei care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu. Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi și, ca atare, nu ești potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate ființele create se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate ființele create se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

De ce această referire continuă la cele trei etape ale lucrării? Trecerea epocilor, dezvoltarea socială și fața schimbătoare a naturii urmează toate

alterări în cele trei etape ale lucrării. Omenirea se schimbă cu timpul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu se dezvoltă de la sine. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt menționate în scopul de a aduce toate creaturile și toți oamenii din fiecare religie și confesiune sub stăpânirea unui singur Dumnezeu. Indiferent cărei religii îi aparții, în cele din urmă, vă veți predea cu toții stăpânirii lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu Însuși poate efectua această lucrare; nu poate fi făcută de niciun conducător religios. Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; aproape fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri religioși. Adică omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; mai degrabă, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerul și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, schimbarea societății, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către oricare conducător religios. Un conducător religios este doar liderul unei anumite religii și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu și nici pe Cel care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Un conducător religios îi poate conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu poate comanda tuturor ființelor create de sub ceruri – acesta este un fapt universal cunoscut. Un conducător religios e doar un lider și nu poate fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la

sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor ființelor create trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui. Indiferent cât de înalt este statutul unui om, acel om nu poate duce omenirea către o destinație potrivită și nimeni nu este capabil să clasifice toate lucrurile după felul lor. Iahve Însuși a creat omenirea și a clasificat fiecare lucru după fel, iar când va veni timpul sfârșitului, El încă Își va face singur propria lucrare, clasificând toate lucrurile după felul lor – această lucrare nu poate fi făcută de nimeni în afară de Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării efectuate de la început până astăzi au fost toate efectuate de către Dumnezeu Însuși și au fost efectuate de către singurul Dumnezeu. Faptul celor trei etape ale lucrării este faptul conducerii întregii omeniri de către Dumnezeu, un fapt pe care nu îl poate nega nimeni. La finalul celor trei etape ale lucrării, toate lucrurile vor fi clasificate după felul lor și se vor întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu, pentru că în întregul univers există numai acest singur Dumnezeu și nu există alte religii. Acela care este incapabil să creeze lumea va fi incapabil să îi pună capăt, în timp ce Acela care a creat lumea cu siguranță va fi capabil să îi pună capăt. Așadar, dacă cineva este incapabil să pună capăt epocii și este doar capabil să îl ajute pe om să-și cultive mintea, atunci acesta, cu siguranță, nu va fi Dumnezeu și, cu siguranță, nu va fi Domnul omenirii. El va fi incapabil să facă o asemenea lucrare măreață; există unul singur care poate efectua o asemenea lucrare și toți cei ce sunt incapabili să facă această lucrare sunt cu siguranță dușmani, și nu Dumnezeu. Toate religiile rele sunt incompatibile cu Dumnezeu și, din moment ce sunt incompatibile cu Dumnezeu, ele sunt dușmane ale lui Dumnezeu. Toată lucrarea este realizată de acest singur Dumnezeu adevărat și întregul

univers este comandat de acest singur Dumnezeu. Indiferent dacă este vorba de lucrarea Sa în Israel sau în China, indiferent dacă lucrarea Lui este săvârșită de Spirit sau de trup, toată este făcută de Dumnezeu Însuși și nu poate fi făcută de nimeni altcineva. Tocmai pentru că El este Dumnezeul întregii omeniri, El lucrează liber, neconstrâns de orice condiții – aceasta este cea mai măreață dintre toate viziunile. Ca ființă creată, dacă vrei să îți faci datoria unei ființe create și să înțelegi intențiile lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi intențiile lui Dumnezeu pentru ființe create, trebuie să Îi înțelegi planul de gestionare și trebuie să înțelegi întreaga semnificație a lucrării pe care o face El. Cei care nu înțeleg nu sunt ființe create calificate! În calitate de ființă creată, dacă nu înțelegi de unde ai venit, nu înțelegi istoria omenirii și toată lucrarea făcută de către Dumnezeu și, în plus, nu înțelegi cum s-a dezvoltat omenirea până astăzi și nu înțelegi cine comandă întregii omeniri, atunci ești incapabil să-ți faci datoria. Dumnezeu a condus omenirea până astăzi și, de când l-a creat pe om pe pământ, nu l-a părăsit niciodată. Duhul Sfânt nu încetează niciodată să lucreze, nu a încetat niciodată să călăuzească omenirea și nu a părăsit niciodată omenirea. Dar omenirea nu-și dă seama că există un Dumnezeu, cu atât mai puțin Îl cunoaște pe Dumnezeu. Există oare vreun lucru mai umilitor decât acesta pentru toate ființele create? Dumnezeu personal îl conduce pe om, dar omul nu înțelege lucrarea lui Dumnezeu. Ești ființă creată și totuși nu-ți înțelegi propria istorie și nu ești conștient de cine te-a condus în călătoria ta, nu ești conștient de lucrarea făcută de către Dumnezeu și, ca atare, nu-L poți cunoaște pe Dumnezeu. Dacă încă nu știi acum, atunci nu vei fi niciodată apt să fii mărturie pentru Dumnezeu. Astăzi, Creatorul îi conduce personal încă o dată pe toți oamenii și îi face pe toți oamenii să-I vadă înțelepciunea, atotputernicia, mântuirea și minunăția. Totuși, tu încă nu îți dai seama sau nu înțelegi – prin urmare, nu vei fi tu cel

care nu va primi mântuirea? Cei care îi aparțin Satanei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, în vreme ce aceia care Îi aparțin lui Dumnezeu pot auzi vocea lui Dumnezeu. Toți aceia care realizează și înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cei care vor fi mântuiți și vor fi mărturie pentru Dumnezeu; toți aceia care nu înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc nu pot depune mărturie pentru Dumnezeu și sunt cei care vor fi eliminați. Cei care nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu și nu realizează lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu, și asemenea oameni nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii mărturie pentru Dumnezeu, atunci trebuie să Îl cunoști pe Dumnezeu; cunoașterea lui Dumnezeu este realizată prin lucrarea lui Dumnezeu. Una peste alta, dacă dorești să-L cunoști pe Dumnezeu, atunci trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu: cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Când cele trei etape ale lucrării ajung la final, va fi făcut un grup al acelora care depun mărturie pentru Dumnezeu, un grup al celor care-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni Îl vor cunoaște cu toții pe Dumnezeu și vor fi în stare să pună adevărul în practică. Ei vor poseda umanitate și rațiune și vor cunoaște cu toții cele trei etape ale lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care va fi realizată la sfârșit și acești oameni sunt cristalizarea lucrării de gestionare de 6000 de ani și sunt cea mai puternică mărturie a înfrângerii finale a Satanei. Cei care pot depune mărturie pentru Dumnezeu vor fi capabili să primească făgăduința și binecuvântarea lui Dumnezeu și vor fi grupul care rămâne la sfârșit, grupul care are autoritatea lui Dumnezeu și este mărturie pentru Dumnezeu. Poate că dintre voi puteți deveni toți membri ai acestui grup sau poate că numai jumătate sau numai câțiva – depinde de voința și de căutarea voastră.

Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat

Dumnezeu a devenit trup deoarece obiectul lucrării Sale nu este duhul lui Satana sau vreun lucru necorporal, ci omul, care este din trup și a fost corupt de Satana. Tocmai pentru că trupul omului a fost corupt, Dumnezeu a făcut omul trupesc obiectul lucrării Sale; în plus, deoarece omul este obiectul corupției, Dumnezeu l-a făcut pe om singurul obiect al lucrării Sale pe parcursul tuturor etapelor lucrării Sale de mântuire. Omul este o ființă muritoare, este din trup și sânge, iar Dumnezeu este Singurul care poate mântui omul. În acest fel, Dumnezeu trebuie să devină un trup care posedă aceleași atribute ca și omul pentru a-Și face lucrarea, astfel încât lucrarea Sa să poată obține efecte mai bune. Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și face lucrarea tocmai pentru că omul este din trup și este incapabil să învingă păcatul sau să se dezbrace pe sine de trup. Deși substanța și identitatea lui Dumnezeu întrupat diferă foarte mult de substanța și identitatea omului, totuși, arătarea Lui este identică cu cea a omului, El are aspectul unei persoane normale și conduce viața unei persoane normale, iar cei care-L văd pe El nu pot distinge nicio diferență față de o persoană normală. Această arătare normală și umanitate normală sunt suficiente pentru ca El să-Și facă lucrarea divină în umanitate normală. Trupul Lui Îi permite să-Și facă lucrarea în umanitate normală și Îl ajută să-Și facă lucrarea printre oameni, iar umanitatea Sa normală, în plus, Îl ajută să îndeplinească lucrarea mântuirii printre oameni. Deși umanitatea Sa normală a provocat multă tulburare printre oameni, o asemenea tulburare nu a influențat efectele normale ale lucrării Sale. Pe scurt, lucrarea trupului Său normal este de un folos maxim pentru om. Deși majoritatea oamenilor nu acceptă umanitatea Sa normală, lucrarea Sa poate încă să obțină rezultate,

iar aceste rezultate sunt obținute mulțumită umanității Sale normale. Despre aceasta nu există nicio îndoială. Din lucrarea Sa în trup, omul câștigă de zece ori sau de nenumărate ori mai multe lucruri decât noțiunile care există printre oameni despre umanitatea Sa normală și astfel de noțiuni vor fi toate, în cele din urmă, înghițite de lucrarea Sa. Iar efectul pe care lucrarea Sa l-a realizat, însemnând cunoașterea pe care omul o are față de El, depășește cu mult noțiunile omului despre El. N-ai cum să-ți imaginezi sau să măsori lucrarea pe care El o face în trup, pentru că trupul Lui este diferit de cel al oricărei ființe omenești; deși învelișul exterior este identic, esența nu este aceeași. Trupul Său generează multe noțiuni în rândul oamenilor despre Dumnezeu, totuși trupul Lui poate, de asemenea, permite omului să dobândească multe cunoștințe și poate chiar să cucerească orice persoană înzestrată cu un înveliș exterior asemănător. Căci El nu este numai un om, ci este Dumnezeu cu învelișul exterior al unui om, și nimeni nu-L poate pătrunde sau înțelege complet. Un Dumnezeu nevăzut și de neatins este iubit și bine primit de toți. Dacă Dumnezeu este doar un Duh care este nevăzut omului, este atât de ușor pentru om să creadă în Dumnezeu. Oamenii pot să-și dea frâu liber închipuirilor, poate să aleagă, ca imagine a lui Dumnezeu, orice imagine le place ca să se mulțumească și să se simtă fericiți. În felul acesta, oamenii pot face orice Îi place mai mult propriului lor Dumnezeu și Își dorește ca ei să facă, fără niciun fel de scrupule. Mai mult, oamenii cred că nimeni nu este mai loial și mai devotat față de Dumnezeu decât ei și că toți ceilalți sunt câini de neamuri și neloiali lui Dumnezeu. Se poate spune că acesta este lucrul căutat de către cei a căror credință în Dumnezeu este nedeslușită și bazată pe doctrină; ceea ce caută ei este cam același lucru, cu mici variații. Este numai faptul că imaginile lui Dumnezeu în imaginația lor sunt diferite, totuși substanța lor este, de fapt, aceeași.

Omul este netulburat de credința sa lipsită de griji în Dumnezeu și crede în Dumnezeu oricum îi place. Acesta este unul dintre „drepturile și libertățile omului”, în privința căruia nimeni nu se poate amesteca, deoarece oamenii cred în propriul lor Dumnezeu și nu în Dumnezeul altcuiva; este propria lor proprietate privată și aproape toată lumea are o astfel de proprietate privată. Oamenii consideră această proprietate drept o comoară prețioasă, dar pentru Dumnezeu nu există nimic mai josnic sau nevrednic, deoarece nu există nicio indicație mai clară despre opoziția față de Dumnezeu decât această proprietate privată a omului. Faptul că Dumnezeu devine un trup cu o formă tangibilă și care poate fi văzut și atins de către om se datorează lucrării Dumnezeului întrupat. El nu este un Duh fără formă, ci un trup pe care omul poate să-l vadă și cu care poate să intre în contact. Cu toate acestea, majoritatea Dumnezeilor în care cred oamenii sunt zeități lipsite de trup, care sunt fără formă, care au, de asemenea, o formă liberă. În felul acesta, Dumnezeul întrupat a devenit dușmanul majorității celor care cred în Dumnezeu, iar cei care nu pot accepta faptul întrupării lui Dumnezeu au devenit, în mod similar, adversarii lui Dumnezeu. Omul are noțiuni nu din cauza modului său de gândire sau din cauza răzvrătirii sale, ci din cauza acestei proprietăți private a omului. Din cauza acestei proprietăți, majoritatea oamenilor mor și acest Dumnezeu nedeslușit care nu poate fi atins, nu poate fi văzut și care, în realitate, nu există, este Cel care ruinează viața omului. Viața omului este confiscată nu de către Dumnezeul întrupat, cu atât mai puțin de către Dumnezeul din cer, ci de Dumnezeul propriei închipuiri a omului. Singurul motiv pentru care Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, nu ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu

va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care I-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii. Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, esența lucrării făcute de acest trup nesemnificativ este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor practice ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de anticipat pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală, practică și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea practică a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de

exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are intenții clare și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai practică și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea practică poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inerentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu. Deși majoritatea oamenilor au devenit dușmanii lui Dumnezeu din cauza acestui trup, atunci când El Își încheie lucrarea, cei care sunt împotriva Lui nu doar că vor înceta să fie dușmanii Lui ci, dimpotrivă, vor deveni martorii Săi. Ei vor deveni martorii care au fost cuceriți de El, martori care sunt compatibili cu El și inseparabili de El. El va determina omul să cunoască importanța lucrării Sale în trupul omului și omul va cunoaște importanța acestui trup pentru semnificația existenței omului, va cunoaște valoarea Sa practică în ceea ce privește

creșterea vieții omului și, în plus, va ști că acest trup va deveni o fântână vie a vieții, de care omul nu poate suporta să se despartă. Deși trupul întrupat al lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este semnificația și valoarea practică a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului că această lucrare e inexplicabilă și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului. Lucrarea trupului îi oferă omului obiective practice de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este practic și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi

vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup se simte accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele practice și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și tangibil. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul dorit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu

Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup. Desigur, Duhul lui Dumnezeu este, de asemenea, incapabil de a realiza acest efect. Dumnezeu poate mântui omul corupt de sub influența Satanei, dar această lucrare nu poate fi realizată în mod direct de Duhul lui Dumnezeu; mai degrabă, ea poate fi făcută doar de către trupul pe care Duhul lui Dumnezeu îl poartă, de către trupul întrupat al lui Dumnezeu. Acest trup este om și, de asemenea, este Dumnezeu, este un om care are umanitate normală și, de asemenea, Dumnezeu ce are divinitate deplină. Și astfel, chiar dacă acest trup nu este Duhul lui Dumnezeu și se deosebește foarte mult de Duh, El încă este Însuși Dumnezeul întrupat care îl mântuiește pe om, care este Duhul și, de asemenea, trupul. Indiferent de cum este El denumit, în cele din urmă, este tot Dumnezeu Însuși Cel care mântuiește omenirea. Pentru că Duhul lui Dumnezeu este indivizibil de trup și lucrarea trupului este, de asemenea, lucrarea Duhului lui Dumnezeu; doar că această lucrare nu este făcută folosind identitatea Duhului, ci este făcută folosind identitatea trupului. Lucrarea care trebuie să fie făcută direct de către Duh nu necesită întrupare, iar lucrarea care necesită trupul pentru a fi realizată nu poate fi făcută direct de către Duh, ci poate fi făcută doar de

către Dumnezeu întrupat. Aceasta este ceea ce se cere pentru această lucrare și este ceea ce este cerut de către omenirea coruptă. În cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, doar o singură etapă a fost realizată în mod direct de către Duh, iar cele două etape rămase sunt realizate de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea Epocii Legii făcută de către Duh nu a implicat schimbarea firii corupte a omului și nici nu a avut nicio legătură cu cunoașterea omului despre Dumnezeu. Lucrarea trupului lui Dumnezeu în Epoca Harului și în Epoca Împărăției implică, totuși, firea coruptă a omului și cunoașterea lui despre Dumnezeu și este o parte importantă și esențială a lucrării mântuirii. De aceea, omenirea coruptă are nevoie mai mult de mântuirea Dumnezeului întrupat și are nevoie mai mult de lucrarea directă a Dumnezeului întrupat. Omenirea are nevoie de Dumnezeul întrupat s-o păstorească, s-o sprijine, s-o ude, s-o hrănească, s-o judece și s-o mustre și are nevoie de mai mult har și o răscumpărare mai mare de la Dumnezeul întrupat. Doar Dumnezeu în trup poate fi confidentul omului, păstorul omului, ajutorul cel mai de nădejde al omului și toate acestea sunt necesitatea întrupării atât astăzi, cât și în timpuri trecute.

Omul a fost corupt de Satana și este cea mai înaltă dintre toate creaturile lui Dumnezeu și, prin urmare, omul are nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Obiectul mântuirii lui Dumnezeu este omul, nu Satana, iar ceea ce va fi mântuit este trupul omului și sufletul omului și nu diavolii. Satana este obiectul nimicirii de către Dumnezeu, omul este obiectul mântuirii de către Dumnezeu, iar trupul omului a fost corupt de Satana, deci primul care trebuie să fie mântuit este trupul omului. Trupul omului a fost corupt în cel mai profund mod posibil și a devenit ceva care I se opune lui Dumnezeu, într-atât de mult încât chiar neagă existența lui Dumnezeu și i se împotrivește deschis. Acest trup corupt este pur și simplu prea nesupus și nu e nimic mai dificil de emondat sau schimbat decât natura coruptă a trupului.

Satana se întrupează în om pentru a da naștere la tulburări și folosește trupul omului pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu și pentru a împiedica planul Lui și, astfel, omul a devenit Satana și dușmanul lui Dumnezeu. Pentru ca omul să fie salvat, prima dată trebuie să fie cucerit. Din acest motiv, Dumnezeu acceptă provocarea și Se întrupează, pentru a săvârși lucrarea pe care intenționează să o săvârșească și pentru a lupta cu Satana. Scopul său este salvarea omului, care a fost corupt și învingerea și anihilarea Satanei, care s-a răzvrătit împotriva Lui. El îl învinge pe Satana prin lucrarea Sa de cucerire a omului și, totodată, El mântuiește omenirea coruptă. Astfel, este o lucrare ce atinge două scopuri în același timp. El lucrează în trup și vorbește în trup și Se ocupă de întreaga lucrare în trup pentru a Se implica mai bine cu omul și pentru a-l cuceri mai bine pe om. Ultima dată când Dumnezeu devine trup, lucrarea Lui din zilele de pe urmă va fi încheiată în trup. El va clasifica toți oamenii după felul lor, Își va încheia întreaga gestionare și va încheia toată lucrarea Sa în trup. După ce întreaga Sa lucrare pe pământ ajunge la capăt, El va fi complet învingător. Lucrând în trup, Dumnezeu va fi cucerit pe deplin omenirea și o va fi câștigat pe deplin. Nu înseamnă aceasta că întreaga Sa gestionare va fi ajuns la capăt? Când Dumnezeu Își încheie lucrarea în trup, odată ce l-a învins complet pe Satana și a ieșit vicorios, Satana nu va mai avea nicio ocazie să corupă omul. Lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu a fost răscumpărarea și iertarea păcatelor omului. Acum este lucrarea de cucerire și de câștigare deplină a omenirii, astfel încât Satana nu va mai avea nicio cale să-și facă lucrarea și va fi pierdut complet, iar Dumnezeu va fi fost complet învingător. Aceasta este lucrarea trupului și este lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea inițială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu a fost făcută direct de către Duh și nu de către trup. Lucrarea finală a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este, totuși, făcută de către

Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea răscumpărătoare a etapei intermediare a fost făcută, de asemenea, de către Dumnezeu în trup. De la un capăt la altul al întregii lucrări de gestionare, cea mai importantă lucrare este de a-l mântui pe om de influența Satanei. Lucrarea cheie este cucerirea completă a omului corupt, înapoind astfel inima cu frică de Dumnezeu, pe care a avut-o omul cândva, celor care au fost cuceriți și permițându-i să realizeze o viață normală, adică, viața normală a unei ființe create. Această lucrare este decisivă și este miezul lucrării de gestionare. În cele trei etape ale lucrării mântuirii, prima etapă a lucrării Epocii Legii a fost departe de miezul lucrării de gestionare; a avut doar o ușoară arătare a lucrării mântuirii și nu a fost începutul lucrării lui Dumnezeu de a mântui omul de puterea Satanei. Prima etapă a lucrării a fost făcută direct de către Duh, deoarece, sub lege, omul a știut doar să respecte legea și nu a avut mai mult adevăr și, deoarece lucrarea din Epoca Legii a implicat cu greu schimbări în firea omului, cu atât mai puțin era preocupată de lucrarea privitoare la modul de a mântui omul de puterea Satanei. Astfel, Duhul lui Dumnezeu a completat această etapă extrem de simplă a lucrării, care nu a implicat firea coruptă a omului. Această etapă a lucrării nu avea prea multă legătură cu miezul gestionării și nu avea o corelație prea mare cu lucrarea oficială a mântuirii omului și, astfel, nu a necesitat ca Dumnezeu să devină trup pentru a-Și face, în mod personal, lucrarea. Lucrarea săvârșită de Duh este subînțeleasă și de nepătruns și este profund înfricoșătoare și inaccesibilă pentru om; Duhul nu este potrivit pentru a face în mod direct lucrarea mântuirii și nu este potrivit pentru a furniza, în mod direct, viață omului. Cel mai potrivit pentru om este să transforme lucrarea Duhului într-o abordare care este apropiată omului, adică, ceea ce este cel mai potrivit pentru om este ca Dumnezeu să devină o persoană obișnuită și normală pentru a-Și face lucrarea. Aceasta cere ca Dumnezeu să fie întrupat pentru a

lua locul Duhului în lucrarea Sa, iar pentru om, nu există nicio cale mai potrivită pentru ca Dumnezeu să lucreze. Printre aceste trei etape ale lucrării, două etape sunt realizate de către trup, iar aceste două etape sunt fazele cheie ale lucrării de gestionare. Cele două întrupări sunt reciproc complementare și se completează perfect una pe cealaltă. Prima etapă a întrupării lui Dumnezeu a pus bazele celei de-a doua etape și se poate spune că cele două întrupări ale lui Dumnezeu formează un întreg și nu sunt incompatibile una cu cealaltă. Aceste două etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt îndeplinite de către Dumnezeu în identitatea Sa întrupată, deoarece ele sunt atât de importante pentru întreaga lucrare de gestionare. S-ar putea spune aproape că, fără lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu, întreaga lucrare de gestionare ar fi rămas pe loc, iar lucrarea de mântuire a omenirii nu ar fi altceva decât o discuție goală. Faptul dacă această lucrare este sau nu importantă se bazează pe nevoile omenirii și pe realitatea depravării omenirii și pe gravitatea răzvrătirii Satanei și a tulburării de către acesta a lucrării. Cel potrivit, care este pe măsura sarcinii, se bazează pe natura lucrării înfăptuite de lucrător și pe importanța lucrării. Când vine vorba de importanța acestei lucrări, în ceea ce privește metoda de lucru de adoptat – lucrare făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu sau lucrare făcută de către Dumnezeu întrupat sau lucrare făcută prin om – prima care trebuie eliminată este lucrarea făcută prin om. Și, pe baza naturii lucrării și a naturii lucrării Duhului contra celei a trupului, este hotărât în cele din urmă că lucrarea făcută de către trup este mai folositoare pentru om decât lucrarea făcută în mod direct de către Duh și că oferă mai multe avantaje. Acesta este gândul lui Dumnezeu în momentul în care a decis dacă lucrarea urma să fie făcută de către Duh sau de către trup. Există o semnificație și o bază pentru fiecare etapă a lucrării. Ele nu sunt închipuiri fără temei, nici nu sunt înfăptuite la întâmplare; au o anumită înțelepciune. Acesta este

adevărul din spatele întregii lucrări a lui Dumnezeu. În special, există chiar mai mult din planul lui Dumnezeu într-o asemenea lucrare mare decât Dumnezeu întrupat care lucrează personal printre oameni. Prin urmare, înțelepciunea lui Dumnezeu și întreaga Sa ființă sunt reflectate în fiecare acțiune, gând și idee din lucrarea Sa; aceasta este ființa cea mai concretă și mai sistematică a lui Dumnezeu. Aceste gânduri și idei subtile sunt greu de imaginat pentru om și greu de crezut pentru om și, mai mult, greu de cunoscut de om. Lucrarea făcută de către om este săvârșită conform principiului general, care, pentru om, este foarte satisfăcătoare. Cu toate acestea, în comparație cu lucrarea lui Dumnezeu, este pur și simplu o prea mare discrepanță; deși faptele lui Dumnezeu sunt mari și lucrarea lui Dumnezeu este la o scară magnifică, în spatele lor există multe planuri și aranjamente minuțioase și precise, care sunt de neimaginat de om. Fiecare etapă a lucrării Sale nu este săvârșită doar în conformitate cu principiul, ci conține, de asemenea, multe lucruri care nu pot fi exprimate de limbajul uman și acestea sunt lucrurile care sunt nevăzute pentru om. Indiferent dacă aceasta este lucrarea Duhului sau lucrarea lui Dumnezeu întrupat, fiecare conține planurile lucrării Sale. El nu lucrează fără temei și nu face o muncă neînsemnată. Când Duhul lucrează în mod direct, are scopurile Lui și atunci când El devine om (adică, atunci când El Își transformă învelișul exterior) pentru a lucra, este cu atât mai mult scopul Său. De ce altfel Și-ar schimba El grabnic identitatea? De ce altfel ar deveni El grabnic o persoană care este considerată inferioară și este persecutată?

Lucrarea Sa în trup este de cea mai mare însemnătate, lucru care este spus cu privire la lucrare, iar Cel care, în cele din urmă, încheie lucrarea este Dumnezeul întrupat și nu Duhul. Unii cred că Dumnezeu ar putea să vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte

unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau lipsa fricii omului față de El sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri – nu doar pentru aleșii din China, și nici

pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori. Deși omul nutrește noțiuni despre aceste cuvinte, nimeni nu poate nega faptul judecății Dumnezeului întrupat și cucerirea întregii omeniri. Indiferent de ceea ce crede omul despre ea, faptele sunt, la urma urmei, fapte. Nimeni nu poate spune că: „Lucrarea este făcută de către Dumnezeu, dar trupul nu este Dumnezeu”. Acest lucru este fals, pentru că această lucrare nu poate fi făcută de nimeni decât de Dumnezeu în trup. Din moment ce această lucrare a fost deja completă, urmând această lucrare, lucrarea judecății lui Dumnezeu asupra omului nu se va arăta pentru a doua oară; Dumnezeu în cea de-a doua întrupare a încheiat deja întreaga lucrare a întregii gestionări și nu va exista o a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu. Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în tărâmul spiritual, ci printre oameni. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi

desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată răzvrătirea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată răzvrătirea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la împotrivire la supunere, de la persecuție la

acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat este cea mai mare lucrare, iar lucrarea cea mai profundă și partea esențială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt cele două etape ale lucrării de întrupare. Corupția profundă a omului este o mare piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu întrupat. În special, lucrarea înfăptuită asupra oamenilor din zilele de pe urmă este extrem de dificilă, iar mediul este ostil și calibrul fiecărui tip de persoană este destul de sărac. Cu toate acestea, la sfârșitul acestei lucrări, va continua să obțină efectul adecvat, fără niciun fel de defecte; acesta este efectul lucrării trupului, iar acest efect este mai convingător decât cel al lucrării Duhului. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu vor fi încheiate în trup și trebuie încheiate de către Dumnezeul întrupat. Cea mai importantă și esențială lucrare este făcută în trup, iar mântuirea omului trebuie să fie personal înfăptuită de către Dumnezeu în trup. Chiar dacă întreaga omenire simte că Dumnezeu în trup nu pare să aibă legătură cu omul, de fapt, acest trup implică soarta și existența întregii omeniri.

Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este implementată de dragul întregii omeniri și este îndreptată către întreaga omenire. Cu toate că este lucrarea Lui în trup, ea este încă îndreptată către întreaga omenire; El este Dumnezeul întregii omeniri și El este Dumnezeul tuturor ființelor create și necreate. Deși lucrarea Sa în trup este într-o sferă limitată, iar obiectul acestei lucrări este, de asemenea, limitat, de fiecare dată când El devine trup

pentru a-Și face lucrarea, El alege un obiect al lucrării Sale, care este reprezentativ în cel mai înalt grad. El nu selectează un grup de oameni simpli și neînsemnați pe care să lucreze, ci alege în schimb, ca obiect al lucrării Sale, un grup de oameni capabili să fie reprezentanții lucrării Sale în trup. Acest grup de oameni este ales pentru că sfera lucrării Sale în trup este limitată și este pregătit în special pentru trupul Său întrupat și este ales, în mod special, pentru lucrarea Sa în trup. Selecția lui Dumnezeu cu privire la obiectele lucrării Sale nu este neîntemeiată, ci făcută conform principiului: obiectul lucrării trebuie să fie de folos lucrării lui Dumnezeu în trup și trebuie să fie capabil să reprezinte întreaga omenire. De exemplu, evreii au putut să reprezinte întreaga omenire în acceptarea răscumpărării personale a lui Isus, iar chinezii pot să reprezinte întreaga omenire în acceptarea cuceririi personale a Dumnezeului întrupat. Există o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către evrei și există, de asemenea, o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către poporul chinez în acceptarea cuceririi personale a lui Dumnezeu. Nimic nu dezvăluie semnificația răscumpărării mai mult decât lucrarea de răscumpărare făcută printre evrei și nimic nu dezvăluie mai mult îndeplinirea și succesul lucrării de cucerire decât lucrarea de cucerire care se săvârșește în rândul poporului chinez. Lucrarea și cuvântul lui Dumnezeu întrupat par să se adreseze doar unui mic grup de oameni, dar, de fapt, lucrarea Sa în acest grup mic este lucrarea întregului univers, iar cuvântul Său este îndreptat spre întreaga omenire. După ce lucrarea Sa în trup ajunge la sfârșit, cei care Îl urmează vor începe să răspândească lucrarea pe care a făcut-o El printre ei. Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și intențiile Sale precise pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și intențiile Sale pentru întreaga

omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a regulilor, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este practic și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească intențiile Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a

răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat. Înfăptuind lucrarea Sa până la această etapă, lucrarea lui Dumnezeu a obținut deja efectul optim și a fost un succes complet. Lucrarea personală a lui Dumnezeu în trup a fost completată deja nouăzeci la sută din lucrarea întregii Sale gestionări. Acest trup a furnizat un început mai bun întregii Sale lucrări și un rezumat pentru întreaga Sa lucrare, a făcut publică întreaga Sa lucrare și a făcut ultima completare minuțioasă acestei întregi lucrări. De acum înainte, nu va fi un alt Dumnezeu întrupat care să facă a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu și nu va mai fi nicio lucrare minunată a unei a treia întrupări a lui Dumnezeu.

Fiecare etapă a lucrării de Dumnezeu în trup reprezintă lucrarea Lui din întreaga epocă, și nu reprezintă o anumită perioadă, ca lucrarea omului. Și, astfel, sfârșitul lucrării ultimei Sale întrupări nu înseamnă că lucrarea

Lui a ajuns complet la sfârșit, căci lucrarea Lui în trup reprezintă întreaga epocă, și nu reprezintă doar perioada în care El Își face lucrarea în trup. Numai că El Își încheie lucrarea întregii epoci în timpul în care El este în trup, după care ea se răspândește în toate locurile. După ce Dumnezeul întrupat Își împlinește lucrarea Sa de slujire, El va încredința lucrarea Sa viitoare celor care Îl urmează. În felul acesta, lucrarea Lui din întreaga epocă va fi purtată neîncetat. Lucrarea întregii epoci a întrupării va fi considerată completă doar odată ce ea s-a răspândit în întregul univers. Lucrarea lui Dumnezeu întrupat începe o nouă eră, iar cei care continuă lucrarea Sa sunt cei care sunt folosiți de către El. Lucrarea făcută de către om este în întregime în lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și este incapabilă să depășească această sferă. Dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să-Și facă lucrarea, omul nu ar fost capabil să aducă vechea epocă la un sfârșit și nu ar fi putut să ghideze o nouă eră. Lucrarea făcută de către om este numai în limitele datoriei sale, care este omenește posibilă, și nu reprezintă lucrarea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeul întrupat poate veni și completa lucrarea pe care El ar trebui s-o facă și, în afară de El, nimeni nu poate face această lucrare în numele Său. Bineînțeles, ceea ce spun este cu privire la lucrarea de întrupare. Acest Dumnezeu întrupat îndeplinește mai întâi un pas al lucrării care nu se potrivește noțiunilor omului, după care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului. Scopul lucrării este cucerirea omului. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu nu se potrivește noțiunilor omului, pe lângă care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului și, astfel, omul dezvoltă chiar și mai multe puncte de vedere critice despre El. El doar face lucrarea de cucerire printre oameni care au nenumărate noțiuni despre El. Indiferent de modul în care ei Îl tratează, odată ce El Și-a împlinit lucrarea Sa de slujire, toți oamenii vor fi devenit obiectul stăpânirii Sale. Faptul

acestei lucrări nu este reflectat doar în rândul poporului chinez, ci reprezintă și modul în care întreaga omenire va fi cucerită. Efectele care sunt obținute asupra acestor oameni sunt un precursor al efectelor care vor fi obținute asupra întregii omeniri, iar efectele lucrării pe care El o face în viitor vor depăși chiar și efectele asupra acestor oameni. Lucrarea lui Dumnezeu în trup nu implică o mare ostentație, nici nu este împrejmuită de obscuritate. Este reală și actuală și este o lucrare în care unu și cu unu fac doi. Nu este ascunsă de nimeni și nici nu înșală pe nimeni. Ceea ce oamenii văd sunt lucruri reale și autentice, iar ceea ce câștigă omul este adevăr practic și cunoaștere. Când se termină lucrarea, omul va avea o nouă cunoaștere despre El, iar cei care caută cu adevărat nu vor mai avea nicio noțiune despre El. Acesta nu este doar efectul lucrării Sale asupra poporului chinez, ci reprezintă și efectul lucrării Sale în cucerirea întregii omeniri, căci nimic nu este mai folositor pentru lucrarea de cucerire a întregii omeniri decât acest trup, lucrarea acestui trup și tot ce este al acestui trup. Ele sunt folositoare lucrării Sale astăzi și lucrării Sale în viitor. Acest trup va cuceri întreaga omenire și va câștiga întreaga omenire. Nu există o lucrare mai bună prin care întreaga omenire Îl va vedea pe Dumnezeu, I se va supune și-L va cunoaște pe Dumnezeu. Lucrarea făcută de către om reprezintă doar o sferă limitată, iar când Dumnezeu Își face lucrarea, El nu vorbește unei anumite persoane, ci vorbește întregii omeniri și tuturor celor care acceptă cuvintele Lui. Sfârșitul pe care El îl proclamă este sfârșitul întregii omeniri, nu doar sfârșitul unei anumite persoane. El nu oferă nimănui un tratament special, nici nu victimizează pe nimeni, iar El lucrează pentru și vorbește cu întreaga omenire. Prin urmare, acest Dumnezeu întrupat a clasat deja întreaga omenire după natură, a judecat deja întreaga omenire și a stabilit o destinație potrivită pentru întreaga omenire. Deși Dumnezeu face lucrarea Sa doar în China, de fapt, El a hotărât deja lucrarea întregului univers. El nu

poate aștepta până când lucrarea Lui se va răspândi în întreaga omenire, înainte de a-Și face cuvântările și aranjamentele Sale pas cu pas. Oare nu ar fi prea târziu? Acum, El este pe deplin capabil să completeze lucrarea viitoare în avans. Deoarece Cel care lucrează este Dumnezeu în trup, El face o lucrare nelimitată într-o sferă limitată, iar apoi îl va face pe om să-și îndeplinească datoria pe care trebuie să o îndeplinească; acesta este principiul lucrării Sale. El poate trăi cu omul doar pentru o vreme și nu poate însoți omul până când lucrarea întregii ere nu este încheiată. Tocmai pentru că El este Dumnezeu, El Își prezice lucrarea viitoare în avans. După aceea, El va clasifica întreaga omenire după natură, prin cuvintele Sale, iar omenirea va intra în lucrarea Sa pas cu pas, potrivit cuvintelor Sale. Nimeni nu va scăpa și toți trebuie să practice potrivit cu aceasta. Așadar, în viitor, epoca va fi ghidată de către cuvintele Lui și nu va fi ghidată de către Duh.

Lucrarea lui Dumnezeu în trup trebuie făcută în trup. Dacă ar fi făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu, nu ar produce efecte. Chiar dacă ar fi făcută de către Duh, lucrarea nu ar fi de nicio însemnătate și, în cele din urmă, ar fi neconvingătoare. Toate ființele create doresc să știe dacă lucrarea Creatorului are semnificație, ce reprezintă ea, ce se face pentru ea, dacă lucrarea lui Dumnezeu este plină de autoritate și înțelepciune și dacă este de cea mai mare valoare și însemnătate. Lucrarea pe care El o face este săvârșită pentru mântuirea întregii omeniri, de dragul înfrângerii Satanei și pentru a fi mărturie Lui Însuși printre toate lucrurile. Ca atare, lucrarea pe care El o face trebuie să fie de mare însemnătate. Trupul omului a fost corupt de Satana și orbit în cel mai puternic mod cu putință și vătămat profund. Cel mai fundamental motiv pentru care Dumnezeu lucrează personal în trup este că obiectul salvării Sale este omul, care este trup, și pentru că Satana folosește, de asemenea, trupul omului, pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu. Lupta cu Satana este, de fapt, lucrarea de a-l cuceri

pe om și, în același timp, omul este și obiectul salvării lui Dumnezeu. În acest mod, lucrarea lui Dumnezeu întrupat este esențială. Satana a corupt trupul omului, iar omul a devenit întruchiparea Satanei și obiectul care trebuie învins de Dumnezeu. În acest mod, lucrarea de a lupta cu Satana și de a salva omenirea se desfășoară pe pământ, iar Dumnezeu trebuie să devină uman pentru a lupta cu Satana. Această lucrare are caracterul cel mai practic posibil. Când Dumnezeu lucrează în trup, El duce de fapt o luptă cu Satana în trup. Când El lucrează în trup, Își face lucrarea în domeniul spiritual și Își extinde toată lucrarea pe tărâmul spiritual real, pe pământ. Cel care este cucerit este omul, omul care este răzvrătit față de El și care este învins este întruchiparea Satanei (desigur, acesta este și el om), care este în vrăjmășie cu El, iar cel care este în cele din urmă mântuit este, de asemenea, om. În acest fel, este chiar mai necesar ca Dumnezeu să devină un om care are învelișul exterior al unei ființe create, astfel încât El să poată duce o adevărată bătălie cu Satana, să cucerească omul care este răzvrătit față de El și înzestrat cu același înveliș exterior ca și El și, să salveze omul care este din același înveliș exterior ca El și a fost rănit de Satana. Dușmanul Său este omul, obiectul cuceririi sale este omul, iar obiectul mântuirii sale este omul, care a fost creat de El. Deci, El trebuie să devină om și, astfel, lucrarea Sa devine mult mai ușoară. El este capabil să învingă pe Satana și să cucerească omenirea și, în plus, este capabil să salveze omenirea. Deși acest trup este normal și practic, El nu este un trup obișnuit: El nu este trup care este doar uman, ci trup care este atât uman, cât și divin. Aceasta este diferența dintre El și om și este semnul identității lui Dumnezeu. Doar un trup ca acesta poate face lucrarea pe care El intenționează să o facă, să împlinească lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și să completeze pe deplin lucrarea Sa printre oameni. Dacă nu ar fi așa, lucrarea Sa printre oameni ar fi întotdeauna goală și greșită. Cu toate că

Dumnezeu Se poate lupta cu duhul Satanei și poate ieși învingător, vechea natură a omului corupt nu poate fi niciodată rezolvată, iar cei care sunt răzvrătiți față de Dumnezeu și I se împotrivesc Lui nu pot niciodată deveni, cu adevărat, obiectul stăpânirii Lui. Adică, El nu poate cuceri niciodată omenirea și niciodată nu poate câștiga întreaga omenire. Dacă lucrarea Sa pe pământ nu poate fi hotărâtă, atunci gestionarea Lui nu va fi niciodată adusă la capăt și întreaga omenire nu va fi capabilă să intre în odihnă. Dacă Dumnezeu nu poate să intre în odihnă cu toate ființele create, atunci nu va fi niciodată un rezultat pentru o astfel de lucrare de gestionare, iar slava lui Dumnezeu va dispărea în consecință. Deși trupul Său nu are nicio autoritate, lucrarea pe care El o face își va fi atins efectul. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării Sale. Indiferent dacă trupul Său are sau nu posedat de autoritate, atât timp cât El este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, atunci El este Însuși Dumnezeu. Indiferent cât de normal și obișnuit este acest trup, El poate face lucrarea pe care ar trebui s-o facă, căci acest trup este Dumnezeu, și nu doar un om. Motivul pentru care acest trup poate face lucrarea pe care omul nu o poate face este acela că esența Lui lăuntrică este diferită de cea a oricărui om, iar motivul pentru care El poate mântui omul este acela că identitatea Sa este diferită de cea a oricărui om. Acest trup este atât de important pentru omenire, pentru că El este om și, chiar mai mult, El este Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea pe care niciun om obișnuit cu trup nu o poate face și pentru că El poate mântui omul corupt care locuiește împreună cu El pe pământ. Deși El este identic cu omul, Dumnezeul întrupat este mai important pentru omenire decât orice persoană de valoare, căci El poate face lucrarea care nu poate fi făcută de către Duhul lui Dumnezeu, este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să fie mărturie lui Dumnezeu Însuși și este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să câștige pe deplin omenirea. Ca urmare, deși acest trup este

normal și obișnuit, contribuția Lui la omenire și semnificația Lui față de existența omenirii Îl fac extrem de prețios, iar valoarea și semnificația practică a acestui trup este nemărginită pentru orice om. Deși acest trup nu îl poate distruge în mod direct pe Satana, El poate folosi lucrarea Sa pentru a cuceri omenirea, a-l învinge pe Satana și a-l face să se supună pe deplin stăpânirii Sale. Deoarece Dumnezeu este întrupat, El îl poate învinge pe Satana și poate mântui omenirea. El nu îl distruge în mod direct pe Satana, ci, în schimb, devine trup pentru a face lucrarea de cucerire a omenirii, care a fost coruptă de Satana. În felul acesta, El este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul ființelor Sale create și este mai în măsură să mântuiască omul corupt. Înfrângerea lui Satana de către Dumnezeu întrupat este o mărturie mai mare și este mai convingătoare decât distrugerea directă a Satanei de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu în trup este mai în măsură să-l ajute pe om să-L cunoască pe Creator și este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul ființelor Sale create.

Esența trupului locuit de Dumnezeu

Dumnezeu în prima Sa întrupare a trăit pe pământ timp de treizeci și trei de ani și jumătate și Și-a efectuat lucrarea de slujire timp de doar trei ani și jumătate din acei ani. Atât timp cât a lucrat și înainte de a-Și începe lucrarea, El a fost stăpânit de umanitate normală. El Și-a trăit umanitatea normală timp de treizeci și trei de ani și jumătate. Pe parcursul ultimilor trei ani și jumătate El S-a revelat pe Sine Însuși ca fiind Dumnezeul întrupat. Înainte de a începe efectuarea lucrării Sale de slujire, El a apărut cu umanitate obișnuită, normală, nearătând niciun semn al divinității Sale și doar după ce a început să efectueze în mod oficial lucrarea Sa de slujire, divinitatea Lui s-a manifestat. Viața și lucrarea Sa în timpul primilor douăzeci și nouă de ani au demonstrat că El a fost o ființă umană autentică, un fiu al omului și un trup de carne, pentru că lucrarea Sa de slujire a început cu adevărat doar după vârsta de douăzeci și nouă de ani. „Întruparea" este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. Viața și lucrarea Sa întrupate pot fi împărțite în două etape. Prima este viața pe care El o trăiește înainte de a efectua lucrarea Sa de slujire. El trăiește într-o familie de oameni obișnuiți, într-o umanitate absolut normală, supunându-Se moralității normale și legilor vieții umane, cu nevoi umane normale (hrană, îmbrăcăminte, somn, adăpost), slăbiciuni umane normale și emoții umane normale. Cu alte cuvinte, în această primă etapă, El trăiește în umanitate ne-divină, umanitate complet normală, angajându-Se în toate activitățile umane

normale. A doua etapă este viața pe care El o trăiește după ce începe să efectueze lucrarea Sa de slujire. El încă trăiește în umanitatea obișnuită cu un înveliș uman normal, nearătând niciun semn exterior al supranaturalului. Cu toate acestea, El trăiește numai de dragul lucrării Sale de slujire și, în acest timp, umanitatea Sa normală există în întregime pentru a sprijini lucrarea normală a divinității Sale, pentru că până atunci umanitatea Sa normală s-a maturizat până la punctul de a putea să efectueze lucrarea Sa de slujire. Deci, a doua etapă a vieții Sale este de a efectua lucrarea Sa de slujire în umanitatea Sa normală, când este o viață atât a umanității normale, cât și a divinității complete. Motivul pentru care, în timpul primei etape a vieții Sale, El trăiește în umanitate complet obișnuită este faptul că umanitatea Lui nu este încă în stare capabilă să mențină întreaga lucrare divină, nu este încă matură; numai după ce umanitatea Lui se maturizează, devine capabilă să poarte pe umeri lucrarea Sa de slujire, poate să se apuce de efectuarea lucrării de slujire pe care se cuvine să o săvârșească. Deoarece El, ca trup, are nevoie să crească și să Se maturizeze, prima etapă a vieții Sale este aceea a umanității normale – în timp ce, în a doua etapă, pentru că umanitatea Lui este capabilă să întreprindă lucrarea Sa și să efectueze lucrarea Sa de slujire, viața pe care o trăiește Dumnezeul întrupat în timpul lucrării Sale de slujire, este una atât de umanitate, cât și de divinitate completă. Dacă, din momentul nașterii Sale, Dumnezeul întrupat Și-ar fi început lucrarea Sa de slujire în mod serios, efectuând semne și minuni supranaturale, atunci El nu ar avea o esență trupească. Prin urmare, umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupești; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman” este o

blasfemie, deoarece această afirmație pur și simlu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, este cea care lucrează, totuși, această divinitate e ascunsă în umanitatea Sa; în esență, lucrarea Lui este făcută prin divinitatea Sa completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care trăiește în trup, cu un înveliș uman și o esență umană, dar, de asemenea esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine

trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

Viața pe care Isus a trăit-o pe pământ a fost o viață normală a trupului. El a trăit în umanitatea normală a trupului Său. Autoritatea Lui – de a-Și face lucrarea și de a-Și rosti cuvântul sau de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, de a face aceste lucruri extraordinare – nu s-a manifestat pe sine, în cea mai mare parte, până când El nu Și-a început lucrarea Sa de slujire. Viața Lui înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani, înainte de a-Și efectua lucrarea de slujire, a fost o dovadă suficientă că El a fost doar un trup normal de carne. Din acest motiv și pentru că El nu începuse încă efectuarea lucrării Sale de slujire, oamenii n-au văzut nimic divin în El, nu au văzut nimic mai mult decât o ființă umană normală, un om obișnuit – întocmai ca de data aceea când unii oameni L-au crezut a fi fiul lui Iosif. Oamenii au crezut că El era fiul unui om obișnuit, nu aveau cum să spună că El era trupul întrupat al lui Dumnezeu; chiar și atunci când, pe parcursul efectuării lucrării Sale de slujire, El a săvârșit multe minuni, cei mai mulți oameni încă spuneau că El era fiul lui Iosif, pentru că El era Hristos cu învelișul exterior al umanității normale. Umanitatea Lui normală și lucrarea Lui, ambele au existat pentru a îndeplini semnificația primei întrupări, pentru a dovedi că Dumnezeu venise în întregime în trup, că El devenise un om absolut obișnuit. Umanitatea Lui normală înainte de a-Și începe lucrarea a fost dovada că El a fost un trup obișnuit; și faptul că El a lucrat după aceea a dovedit, de asemenea, că El a fost un trup obișnuit, pentru că El a realizat semne și minuni, a vindecat pe cei bolnavi și a scos demoni, în trupul cu umanitate normală. Motivul pentru care El putea face minuni era că trupul Lui purta autoritatea lui Dumnezeu, era trupul în care Duhul lui Dumnezeu S-a îmbrăcat. El stăpânea această autoritate datorită Duhului lui Dumnezeu și aceasta nu a însemnat că El nu era un trup. Vindecarea

bolnavilor și scoaterea demonilor era lucrarea pe care El avea nevoie să o efectueze în lucrarea Sa de slujire, era o expresie a divinității Sale ascunse în umanitatea Sa și indiferent ce semne a arătat El sau cum Și-a demonstrat autoritatea, El a trăit totuși în umanitate normală și era încă un trup normal. Până la punctul în care El a fost înviat după ce a murit pe cruce, El a locuit într-un trup normal. Dăruind har, vindecând bolnavii și scoțând demoni au fost toate parte a lucrării Sale de slujire, au fost toate lucrarea pe care El a efectuat-o în trupul Său normal. Înainte de a merge către cruce, El nu S-a îndepărtat niciodată de trupul Său uman normal, indiferent de ceea ce făcea. El era Însuși Dumnezeu, făcând lucrarea proprie lui Dumnezeu, totuși, deoarece El a fost trupul întrupat al lui Dumnezeu, El a mâncat și a purtat haine, a avut trebuințe umane normale, a avut rațiune umană normală și o minte umană normală. Toate acestea au fost dovada că El a fost un om normal, care a demonstrat că trupul întrupat al lui Dumnezeu era un trup cu umanitate normală, și nu supranaturală. Slujba Sa a fost de a finaliza lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu, de a îndeplini lucrarea de slujire pe care se cuvenea să o îndeplinească prima întrupare. Semnificația întrupării este aceea că un om obișnuit, normal, efectuează lucrarea lui Dumnezeu Însuși; și anume, că Dumnezeu efectuează lucrarea Sa divină în umanitate și, astfel, îl înfrânge pe Satana. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale veniri, Dumnezeu nu ar fi avut umanitate normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El a

învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a păşit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea deslușI gândurile și intențiile fiecărei persoane – o asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar un asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit trup. Dumnezeu devine trup datorită necesității lucrării Sale; cu alte cuvinte, această etapă a lucrării trebuie să fie făcută în trup, trebuie făcută în umanitate normală. Aceasta este condiția prealabilă pentru „Cuvântul care devine trup", pentru „arătarea Cuvântului în trup" și este povestea adevărată din spatele celor două întrupări ale lui Dumnezeu. Oamenii pot crede că Isus a săvârșit minuni toată viața Sa, că, El nu a dat niciun semn de umanitate normală până nu s-a încheiat lucrarea Lui pe pământ, că El nu a avut trebuințe umane normale sau slăbiciuni ori emoții umane, nu a avut nevoi de viață fundamentale sau nu a întreținut gânduri umane normale. Ei își imaginează că El doar are o minte supraomenească, o umanitate transcendentă. Ei cred că de vreme ce El este Dumnezeu, El nu ar trebui să gândească și să trăiască așa cum fac oamenii normali, că numai o persoană normală, o ființă umană de bună-credință, poate avea gânduri umane normale și trăi o viață umană normală. Acestea sunt toate idei și noțiuni omenești, iar aceste noțiuni sunt în contradicție cu intențiile inițiale ale lucrării lui Dumnezeu. Gândirea umană normală susține rațiunea umană normală și umanitatea normală; umanitatea normală susține funcțiile normale ale trupului; iar funcțiile normale ale trupului permit viața normală

a trupului în integralitatea sa. Doar lucrând într-un astfel de trup, Dumnezeu poate să-Și îndeplinească scopul întrupării Sale. Dacă Dumnezeul întrupat ar stăpâni doar un înveliș exterior al trupului, dar nu ar avea gânduri umane normale, atunci acest trup nu ar avea rațiune umană, cu atât mai puțin umanitate de bună-credință. Cum ar putea un astfel de trup, fără umanitate, să îndeplinească lucrarea de slujire pe care Dumnezeul întrupat ar trebui s-o realizeze? O minte normală susține toate aspectele vieții umane; fără o minte normală, nu ai fi uman. Cu alte cuvinte, o persoană care nu are gânduri normale este bolnavă mintal, iar despre un Hristos care nu are nicio umanitate, ci doar divinitate, nu se poate spune că este trupul întrupat al lui Dumnezeu. Deci, cum ar putea trupul întrupat al lui Dumnezeu să nu aibă nicio umanitate normală? Nu este blasfemie să spui că Hristos nu are nicio umanitate? Toate activitățile în care se angajează oamenii normali se bazează pe funcționarea unei minții umane normale. Fără ea, oamenii s-ar comporta aberant; le-ar fi chiar imposibil să spună diferența dintre negru și alb, bine și rău; iar ei n-ar avea nicio etică umană și principii morale. În mod similar, dacă Dumnezeul întrupat n-ar fi gândit ca un om normal, atunci El nu ar fi un trup de bună-credință, un trup normal. Un astfel de trup ne-gânditor nu ar fi capabil să-Și asume lucrarea divină. El nu ar putea să se implice în activitățile trupului normal, cu atât mai puțin să trăiască împreună cu oamenii pe pământ. Și astfel, semnificația întrupării lui Dumnezeu, însăși esența venirii lui Dumnezeu în trup, ar fi fost pierdută. Umanitatea lui Dumnezeu întrupat există pentru a menține lucrarea divină normală în trup; gândirea Sa umană normală susține umanitatea Sa normală și toate activitățile Sale trupești normale. S-ar putea spune că gândirea Sa umană normală există pentru a susține întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup. Dacă acest trup nu ar poseda o minte umană normală, atunci Dumnezeu nu ar putea lucra în trup și ceea ce El este nevoie să facă în trup

nu ar putea fi niciodată realizat. Deși Dumnezeul întrupat posedă o minte umană normală, lucrarea Sa nu este alterată de gândul uman; El întreprinde lucrarea umanității cu o minte normală, cu condiția preliminară de a avea umanitatea cu o minte, nu prin exercițiul gândirii umane normale. Indiferent cât de măreț sunt gândurile trupului Său, lucrarea Sa nu este întinată de logică sau gândire. Cu alte cuvinte, lucrarea Sa nu este concepută de mintea trupului Său, ci este o expresie directă a lucrării divine în umanitatea Sa. Toată lucrarea Sa este lucrarea de slujire pe care trebuie ca El s-o îndeplinească și nimic din aceasta nu este conceput de creierul Său. De exemplu, vindecarea bolnavilor, scoaterea demonilor și răstignirea n-au fost produse ale minții Sale umane, și n-ar fi putut fi efectuate de niciun om cu o minte umană. De asemenea, lucrarea de cucerire de astăzi este o lucrare de slujire care trebuie să fie efectuată de către Dumnezeul întrupat, dar nu este lucrarea unei voințe umane, este lucrarea pe care divinitatea Sa ar trebui s-o facă, lucrare de care niciun om în trup nu este capabil. Astfel că Dumnezeul întrupat trebuie să aibă o minte umană normală, trebuie să posede umanitate normală, pentru că El trebuie să efectueze lucrarea Sa în cadrul umanității cu o minte normală. Aceasta este esența lucrării Dumnezeului întrupat, însăși esența Dumnezeului întrupat.

Înainte ca Isus să efectueze lucrarea, El a trăit doar în umanitatea Sa normală. Nimeni nu putea spune că El era Dumnezeu, nimeni nu a aflat că El era Dumnezeul întrupat; oamenii L-au cunoscut doar ca pe un om complet obișnuit. Umanitatea Lui cu totul obișnuită, normală, a fost dovada că Dumnezeu S-a întrupat în trup și că Epoca Harului a fost epoca lucrării Dumnezeului întrupat, nu epoca lucrării Duhului. A fost dovada că Duhul lui Dumnezeu a fost realizat complet în trup, că, în epoca întrupării lui Dumnezeu, trupul Lui ar efectua întreaga lucrare a Duhului. Hristos cu umanitate normală este un trup în care Duhul este realizat, și care are

umanitate normală, rațiune normală și gândire umană. „A fi realizat” înseamnă Dumnezeu ce devine om, Duhul ce devine trup; în termeni mai simpli, este atunci când Dumnezeu Însuși locuiește într-un trup cu umanitate normală și prin acesta Își exprimă lucrarea Sa divină – aceasta este ceea ce înseamnă a fi realizat sau întrupat. În timpul primei Sale întrupări, a fost necesar ca Dumnezeu să vindece pe cei bolnavi și să scoată demoni, pentru că lucrarea Sa era să răscumpere. Pentru a răscumpăra întreaga rasă umană, era nevoie ca El să fie plin de compasiune și iertare. Lucrarea pe care El a făcut-o înainte de a fi crucificat a fost vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor, care au prevestit mântuirea omului din păcat și mizerie, de către El. Pentru că a fost Epoca Harului, a fost necesar ca El să vindece pe cei bolnavi, prin aceasta arătând semne și minuni, care erau reprezentative pentru harul din acea epocă – pentru că Epoca Harului s-a axat în jurul revărsării harului, simbolizată de pace, bucurie și binecuvântări materiale, toate fiind semne ale credinței oamenilor în Isus. Adică, vindecarea bolnavilor, alungarea demonilor și revărsarea harului erau abilități instinctive ale trupului lui Isus în Epoca Harului, erau lucrarea pe care Duhul a efectuat-o în trup. Dar, în timp ce El efectua o astfel de lucrare, El trăia în trup, și El nu a trecut dincolo de trup. Indiferent ce acte de vindecare a efectuat, El încă a stăpânit umanitate normală, încă a trăit o viață umană normală. Motivul pentru care spun că, în timpul epocii întrupării lui Dumnezeu, trupul a efectuat întreaga lucrare a Duhului, este că, indiferent ce fel de lucrare a făcut, El a făcut-o în trup. Dar datorită lucrării Sale, oamenii nu au privit trupul Său ca având o esență complet trupească, pentru că acest trup putea face minuni și în anumite momente speciale putea face lucruri care treceau dincolo de trup. Desigur, toate aceste întâmplări au avut loc după ce El Și-a început lucrarea de slujire, cum ar fi ispitirea Lui pentru patruzeci de zile sau transformarea de pe

munte. Deci, cu Isus, sensul întrupării lui Dumnezeu nu a fost finalizat, ci doar parțial îndeplinit. Viața pe care El a trăit-o în trup înainte de a-Și începe lucrarea a fost absolut normală în toate privințele. După ce El Și-a început lucrarea, Și-a păstrat doar învelișul exterior al trupului Său. Deoarece lucrarea Sa a fost o expresie a divinității, aceasta a depășit funcțiile normale ale trupului. Până la urmă, trupul întrupat al lui Dumnezeu a fost diferit de oamenii în carne și oase. Desigur, în viața Sa de zi cu zi, El a avut nevoie de mâncare, îmbrăcăminte, somn și adăpost ca oricine altcineva, a avut nevoie de toate necesitățile normale, a avut rațiunea unui om normal și a gândit ca o ființă umană normală. Oamenii tot L-au considerat a fi un om normal, cu excepția faptului că lucrarea pe care El a făcut-o a fost supranaturală. De fapt, indiferent de ceea ce a făcut, El a trăit într-o umanitate obișnuită și normală și, atâta timp cât El a efectuat lucrarea, rațiunea Sa a fost deosebit de normală, gândurile Sale îndeosebi de lucide, mai mult decât cele ale oricărui alt om normal. A fost necesar ca Dumnezeul întrupat să aibă o asemenea gândire și rațiune, pentru că lucrarea divină era necesar să fie exprimată printr-un trup a cărei rațiune era foarte normală și ale cărui gânduri erau foarte lucide – doar în acest fel putea trupul Său să exprime lucrarea divină. De-a lungul tuturor celor treizeci și trei de ani și jumătate în care Isus a trăit pe pământ, El Și-a păstrat umanitatea Sa normală, dar datorită lucrării Sale în timpul lucrării Lui de slujire de trei ani și jumătate, oamenii au crezut că El era foarte transcendent, că El era mult mai supranatural decât înainte. În realitate, umanitatea normală a lui Isus a rămas neschimbată înainte și după ce Și-a început lucrarea Sa de slujire; umanitatea Sa a fost la fel pe tot parcursul, dar din cauza diferenței dintre înainte și după ce Și-a început lucrarea Sa de slujire, au apărut două puncte de vedere diferite în ceea ce privește trupul Său. Indiferent de ceea ce oamenii au crezut, Dumnezeu întrupat Și-a

păstrat tot timpul umanitatea Sa originară, normală, deoarece de când Dumnezeu a fost întrupat, El a trăit în trup, trupul care a avut umanitate normală. Indiferent dacă El Își efectua sau nu lucrarea Sa de slujire, umanitatea normală a trupului Său nu putea fi ștearsă, pentru că umanitatea este esența de bază a trupului. Înainte ca Isus să-Și efectueze lucrarea Sa de slujire, trupul Lui a rămas complet normal, angajându-Se în toate activitățile umane obișnuite; El nu a apărut câtuși de puțin supranatural, nu a arătat niciun semn miraculos. La acel moment, El a fost pur și simplu un om foarte comun, care Se închina lui Dumnezeu, deși căutarea Lui era mai cinstită, mai sinceră decât a oricui altcuiva. Acesta a fost modul în care s-a manifestat umanitatea Sa cu totul normală. Deoarece El nu a înfăptuit nicio lucrare înainte de a-Și asuma lucrarea Sa de slujire, nimeni nu a fost conștient de identitatea Sa, nimeni nu a putut spune că trupul Lui a fost diferit de toate celelalte, pentru că El nu a lucrat nici măcar o singură minune, nu a efectuat niciun pic din lucrarea proprie lui Dumnezeu. Cu toate acestea, după ce El a început să efectueze lucrarea Sa de slujire, Și-a păstrat învelișul exterior al umanității normale și a trăit încă cu rațiune umană normală, dar pentru că El începuse să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, să Își asume lucrarea de slujire a lui Hristos și să facă lucrarea de care ființele muritoare, oameni în carne și oase, erau incapabili, oamenii au presupus că El nu a avut umanitate normală și nu a fost un trup complet normal, ci un trup incomplet. Datorită lucrării pe care El a efectuat-o, oamenii au spus că El a fost un Dumnezeu în trup care nu a avut umanitate normală. O astfel de înțelegere este falsă, pentru că oamenii nu au înțeles semnificația întrupării lui Dumnezeu. Această înțelegere falsă a apărut din faptul că lucrarea exprimată de Dumnezeu în trup a fost lucrarea divină, exprimată într-un trup care a avut umanitate normală. Dumnezeu a fost îmbrăcat în trup, El a locuit în trup, iar lucrarea în umanitatea Lui a ascuns

normalitatea umanității Lui. Pentru acest motiv, oamenii au crezut că Dumnezeu nu a avut umanitate, ci doar divinitate.

Dumnezeu în prima Sa întrupare nu a terminat lucrarea de întrupare; El doar a terminat primul pas al lucrării pe care era necesar ca Dumnezeu să o facă în trup. Astfel, pentru a termina lucrarea de întrupare, Dumnezeu a revenit încă o dată în trup, trăind întreaga normalitate și realitate a trupului, adică, scoțând la iveală Cuvântul lui Dumnezeu într-un trup în întregime normal și obișnuit, încheind, prin urmare, lucrarea pe care El a lăsat-o neterminată în trup. În esență, doilea trup întrupat este ca primul, dar este chiar mai practic, chiar mai normal decât primul. În consecință, suferința pe care o îndură al doilea trup întrupat este mai mare decât cea a celui dintâi, dar această suferință este un rezultat al lucrării Sale de slujire în trup, care nu seamănă cu suferința omului corupt. Ea, de asemenea, provine din normalitatea și realitatea trupului Său. Deoarece El efectuează lucrarea Sa de slujire în trup complet normal și practic, trupul trebuie să îndure o mulțime de greutăți. Cu cât este mai normal și practic acest trup, cu atât mai mult El va suferi în realizarea lucrării Sale de slujire. Lucrarea lui Dumnezeu este exprimată printr-un trup foarte comun, unul care nu este deloc supranatural. Deoarece trupul Lui este normal și trebuie, de asemenea, să poarte pe umeri lucrarea de mântuire a omului, El suferă într-o și mai mare măsură decât ar suferi un trup supranatural – și toată această suferință provine din realitatea și normalitatea trupului Său. Din suferința pe care cele două trupuri întrupate au suferit-o în timpul efectuării lucrărilor Lor de slujire, se poate vedea esența trupului întrupat. Cu cât este mai normal trupul, cu atât mai mari sunt greutățile pe care El trebuie să le îndure în momentul desfășurării lucrării; cu cât este mai practic trupul care desfășoară lucrarea, cu atât sunt mai dure noțiunile oamenilor și mai multe pericole sunt susceptibile să I se întâmple. Și totuși, cu cât este mai practic

trupul și cu cât mai mult trupul posedă nevoile și rațiunea completă a unei ființe umane normale, cu atât este El mai capabil de a prelua lucrarea lui Dumnezeu în trup. A fost trupul lui Isus care a fost pironit pe cruce, trupul Său la care El a renunțat ca pe o jertfă pentru păcat; a fost prin intermediul unui trup cu umanitate normală că El l-a învins pe Satana și l-a mântuit complet pe om de la cruce. Și tot ca trup complet săvârșește lucrarea de cucerire Dumnezeu în cea de-a doua Sa întrupare și îl înfrânge pe Satana. Doar un trup care este complet normal și practic poate efectua lucrarea de cucerire în totalitatea sa și poate să fie o mărturie puternică. Cu alte cuvinte, cucerirea omului este făcută eficient prin realitatea și normalitatea lui Dumnezeu în trup, nu prin minuni și revelații supranaturale. Lucrarea de slujire a acestui Dumnezeu întrupat este să vorbească și, astfel, să cucerească și să desăvârșească omul; cu alte cuvinte, lucrarea Duhului efectuată în trup, datoria trupului este să vorbească și, astfel, să cucerească, să dezvăluie, să desăvârșească și să elimine complet omul. Și astfel, este în lucrarea de cucerire faptul că lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi îndeplinită în întregime. Lucrarea de răscumpărare inițială a fost doar începutul lucrării de întrupare; trupul care săvârșește lucrarea de cucerire va completa întreaga lucrare a întrupării. După gen, unul este de gen masculin și celălalt de gen feminin, întregind astfel semnificația întrupării lui Dumnezeu și risipind noțiunile omului despre Dumnezeu: Dumnezeu poate deveni atât de sex masculin cât și feminin, și, în esență, Dumnezeul întrupat este fără gen. El a făcut atât bărbatul cât și femeia, iar pentru El nu există divizare de gen. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus, motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de

acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu întrupat este diferit de Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul pentru patruzeci de zile… El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. El nu-Și dărâmă propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin cuvintele Sale practice, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare. Dumnezeul întrupat pe care Îl vezi astăzi este în întregime un trup și nu este nimic supranatural în privința Lui. El Se îmbolnăvește ca și ceilalți, are nevoie de mâncare și îmbrăcăminte exact așa cum au și ceilalți; El este întru totul un trup. Dacă, de data aceasta, Dumnezeu întrupat ar efectua semne și minuni supranaturale, dacă El ar vindeca pe cei bolnavi, ar alunga demoni, sau ar putea ucide cu un cuvânt, cum ar putea fi întreprinsă lucrarea de cucerire? Cum ar putea fi răspândită lucrarea printre națiunile neamurilor? Vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor a fost lucrarea din Epoca Harului, primul pas în lucrarea de răscumpărare și acum, că Dumnezeu a mântuit omul de la cruce, El nu mai efectuează această lucrare. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, un „Dumnezeu” la fel ca Isus S-ar arăta,

unul care ar vindeca pe cei bolnavi, ar scoate demoni și ar fi crucificat pentru om, acel „Dumnezeu," deși identic cu descrierea lui Dumnezeu în Biblie și ușor pentru om de acceptat, nu ar fi, în esența sa, trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu, ci de un duh rău. Pentru că este principiul lucrării lui Dumnezeu de a nu repeta niciodată ceea ce El a finalizat deja. Și astfel, lucrarea celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu este diferită de lucrarea celei dintâi. În zilele de pe urmă, Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de cucerire într-un trup obișnuit, normal; El nu vindecă pe cei bolnavi, nu va fi crucificat pentru om, dar pur și simplu spune cuvinte în trup, și cucerește omul în trup. Doar un astfel de trup este trupul întrupat al lui Dumnezeu; doar un astfel de trup poate întregi lucrarea lui Dumnezeu în trup.

Fie că în acest stadiu Dumnezeu întrupat îndură greutăți sau efectuează lucrarea Sa de slujire, El face acest lucru pentru a întregi sensul întrupării, pentru că aceasta este ultima întrupare a lui Dumnezeu. Dumnezeu poate fi întrupat doar de două ori. Nu poate fi o a treia oară. Prima întrupare a fost masculină, a doua feminină și, astfel, imaginea trupului lui Dumnezeu este întregită în mintea omului; în plus, cele două întrupări au terminat deja lucrarea lui Dumnezeu în trup. Prima dată, Dumnezeu întrupat a posedat umanitate normală, pentru a întregi sensul întrupării. De această dată El posedă, de asemenea, umanitate normală, dar sensul acestei întrupări este diferit: este mai profund și lucrarea Lui este de o importanță mai profundă. Motivul pentru care Dumnezeu a devenit trup încă o dată este pentru a întregi sensul întrupării. Când Dumnezeu a încheiat pe deplin această etapă a lucrării Sale, întregul sens al întrupării, care este lucrarea lui Dumnezeu în trup, va fi completă și nu va mai fi nicio altă lucrare spre a fi făcută în trup. Adică, de acum încolo, Dumnezeu nu va mai intra vreodată în trup pentru a-Și face lucrarea. Dumnezeu face lucrarea de întrupare doar pentru a mântui și desăvârși omenirea. Cu alte cuvinte, nu este în niciun caz obișnuit pentru

Dumnezeu să vină în trup, decât de dragul lucrării. Prin venirea în trup pentru a lucra, El îi arată Satanei că Dumnezeu este un trup, o persoană normală, o persoană obișnuită – și că El încă poate domni triumfător peste lume, poate învinge pe Satana, răscumpăra omenirea, cuceri omenirea! Scopul lucrării Satanei este să corupă omenirea, în timp ce scopul lui Dumnezeu este de a mântui omenirea. Satana îl prinde pe om într-un abis fără fund, în timp ce Dumnezeu îl salvează din el. Satana îi face pe toți oamenii să i se închine, în timp ce Dumnezeu îi face pe ei obiectul stăpânirii Lui, pentru că El este Domnul creației. Toată această lucrare este înfăptuită prin cele două întrupări ale lui Dumnezeu. În esență, trupul Lui este uniunea umanității și divinității și are umanitate normală. Deci, fără trupul întrupat al lui Dumnezeu, El n-ar fi putut atinge rezultatele mântuirii omenirii și fără umanitatea normală a trupului Său, lucrarea Sa în trup nu putea încă să obțină aceste rezultate. Esența întrupării lui Dumnezeu este aceea că El trebuie să posede umanitate normală; pentru că dacă aceasta ar fi altfel, ar fi contrar intenției originare a lui Dumnezeu de a fi întrupat.

De ce spun Eu că sensul întrupării nu a fost completat în lucrarea lui Isus? Deoarece Cuvântul nu a devenit în întregime trup. Ce a făcut Isus a fost doar o parte din lucrarea lui Dumnezeu în trup; El doar a făcut lucrarea de răscumpărare, și nu a făcut lucrarea de câștigare completă a omului. Din acest motiv, Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. Această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută într-un trup obișnuit; este săvârșită de către o ființă umană cu totul normală, una a cărei umanitate nu este câtuși de puțin transcendentă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a devenit o ființă umană completă; El este o persoană a cărei identitate este aceea a lui Dumnezeu, o ființă umană completă, un trup complet, care efectuează lucrarea. Ochii oamenilor văd un trup de carne care nu este deloc transcendent, o persoană foarte obișnuită, care poate vorbi limba cerului,

care nu arată niciun semn miraculos, nu face minuni, cu atât mai puțin expune adevărul interior despre religie în săli mari de adunări. Oamenilor, lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea în totalitate, din cauza capacității limitate a omului de a

pricepe, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă. Deși lucrarea celor două trupuri întrupate este diferită, esența trupurilor și sursa lucrării Lor sunt identice; este doar că Ei există pentru a realiza două etape diferite ale lucrării și pentru a apărea în două epoci diferite. Orice s-ar întâmpla, trupurile întrupate ale lui Dumnezeu împart aceeași esență și aceeași origine – acesta este un adevăr pe care nimeni nu-l poate nega.

Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului

Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni este inseparabilă de om, deoarece omul reprezintă scopul acestei lucrări și este singura ființă creată care poate fi mărturie lui Dumnezeu. Viața omului și toate activitățile lui sunt inseparabile de Dumnezeu și sunt toate controlate de mâinile lui Dumnezeu, și se poate spune chiar că nicio persoană nu poate exista independent de Dumnezeu. Nimeni nu poate nega acest lucru, pentru că este un fapt. Tot ceea ce face Dumnezeu este în avantajul omenirii și este îndreptat împotriva uneltirilor Satanei. Tot ceea ce omul are nevoie vine de la Dumnezeu, iar Dumnezeu este sursa vieții omului. Astfel, omul este pur și simplu incapabil să se despartă de Dumnezeu. Mai mult, Dumnezeu nu a intenționat niciodată să se despartă de om. Lucrarea pe care o face Dumnezeu este de dragul omenirii, iar gândurile Sale sunt întotdeauna bune. Astfel, pentru om, lucrarea lui Dumnezeu și gândurile lui Dumnezeu (adică intențiile lui Dumnezeu) sunt ambele „viziuni" pe care omul trebuie să le cunoască. Astfel de viziuni reprezintă, de asemenea, gestionarea lui Dumnezeu și o lucrare imposibil de realizat de către om. Între timp, cerințele pe care Dumnezeu le are pentru om în timpul lucrării Sale se numesc „practica" omului. Viziunile sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși sau reprezintă intențiile Sa pentru omenire sau scopurile și semnificația lucrării Sale. Se poate spune despre viziuni că sunt parte din gestionare, deoarece această gestionare este lucrarea lui Dumnezeu și este îndreptată către om, ceea ce înseamnă că este lucrarea pe care Dumnezeu o face printre oameni. Această lucrare este dovada și calea prin care omul ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu, și este de cea mai mare importanță pentru om. Dacă, în loc să fie atenți la cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, oamenii sunt atenți numai la doctrinele credinței în Dumnezeu sau numai la detaliile neimportante și

mărunte, atunci ei, pur și simplu, nu Îl vor cunoaște pe Dumnezeu și, mai mult, nu se vor conforma intențiilor lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu, care este extrem de folositoare pentru cunoașterea lui Dumnezeu de către om, se numește viziuni. Aceste viziuni sunt lucrarea lui Dumnezeu, intențiile lui Dumnezeu și scopurile și semnificația lucrării lui Dumnezeu; ele sunt toate de folos omului. Practica se referă la ceea ce trebuie făcut de către om, și la ceea ce trebuie făcut de ființele create care Îl urmează pe Dumnezeu și este, de asemenea, datoria omului. Ceea ce ar trebui să facă omul nu este ceva care a fost înțeles de la început de el, ci sunt cerințele pe care Dumnezeu le are pentru om în timpul lucrării Sale. Aceste cerințe devin treptat din ce în ce mai profunde și mai înalte, pe măsură ce Dumnezeu lucrează. De exemplu, în timpul Epocii Legii, omul a trebuit să respecte legea, iar în timpul Epocii Harului, omul a trebuit să poarte crucea. Epoca Împărăției este diferită: cerințele pentru om sunt mai complexe decât cele din timpul Epocii Legii și Epocii Harului. Pe măsură ce viziunile devin tot mai ample, cerințele omului devin chiar mai mari, mai limpezi și mai practice. De asemenea, viziunile devin și ele din ce în ce mai practice. Aceste multe viziuni practice nu sunt doar favorabile supunerii omului față de Dumnezeu ci, mai mult, sunt favorabile cunoașterii sale de Dumnezeu.

În comparație cu epocile anterioare, lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Împărăției este mai realistă, mai îndreptată către esența omului și către schimbările firii sale, și este mai aptă de a fi mărturie lui Dumnezeu Însuși pentru toți aceia care Îl urmează. Cu alte cuvinte, în timpul Epocii Împărăției, în timp ce lucrează, Dumnezeu Se arată omului mai mult decât oricând în trecut, ceea ce înseamnă că viziunile care trebuie cunoscute de către om sunt mai complexe decât în oricare altă epocă anterioară. Deoarece lucrarea lui Dumnezeu printre oameni a intrat pe un teritoriu fără precedent, viziunile cunoscute de om în timpul Epocii Împărăției sunt cele mai

complexe dintre toate cele din întreaga lucrare de gestionare. Lucrarea lui Dumnezeu a intrat pe un teritoriu nemaiauzit, și, astfel, viziunile care trebuie cunoscute de către om au devenit cele mai complexe dintre toate, iar practica emergentă a omului este, de asemenea, mai măreață decât în oricare epocă anterioară, pentru că practica omului se modifică în pas cu viziunile, iar desăvârșirea viziunilor marchează și desăvârșirea cerințelor omului. De îndată ce întreaga gestionare a lui Dumnezeu încetează, la fel se întâmplă și cu practica omului și, fără lucrarea lui Dumnezeu, omul nu va avea altă alternativă decât să nu se abată de la doctrinele din vremurile trecute, altfel, pur și simplu, nu va avea încotro să o apuce. Fără viziuni noi, nu va exista nicio practică nouă din partea omului; fără viziuni complete, nu va exista nicio practică perfectă din partea omului; fără viziuni mai complexe, nu va exista o practică mai complexă din partea omului. Practica omului se schimbă odată cu pașii lui Dumnezeu și, de asemenea, cunoașterea și experiența omului se modifică și ele odată cu lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent cât de capabil este omul, totuși, el este inseparabil de Dumnezeu, iar dacă Dumnezeu S-ar opri din lucrare chiar și pentru un moment, omul ar muri imediat de mânia Lui. Omul nu are nimic cu care să se mândrească, pentru că oricât de multă cunoaștere are omul astăzi, oricât de profunde sunt experiențele sale, este inseparabil de lucrarea lui Dumnezeu – deoarece practica omului și ceea ce el trebuie să caute în credința lui în Dumnezeu sunt inseparabile de viziuni. În fiecare exemplu al lucrării lui Dumnezeu există viziuni pe care omul ar trebui să le cunoască și, ca urmare a acestora, omului i se fac cerințele potrivite. Fără aceste viziuni ca piatră de temelie, omul ar fi pur și simplu incapabil de practică și nu ar fi în stare să Îl urmeze pe Dumnezeu fără șovăială. Dacă omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu sau nu-I înțelege intențiile, atunci, tot ceea ce face omul este în zadar și este nevrednic de a primi încuviințarea lui Dumnezeu.

Oricât de bogate sunt darurile omului, totuși, el este inseparabil de lucrarea și îndrumarea lui Dumnezeu. Oricât de bune sunt acțiunile omului și oricât de multe acțiuni face omul, totuși, ele nu pot înlocui lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, practica omului nu este, în nicio împrejurare, separabilă de viziuni. Cei care nu acceptă viziunile noi nu au o practică nouă. Practica lor nu are nicio legătură cu adevărul, deoarece ei se supun doctrinei și nu se abat de la legea fără viață; nu au viziuni noi de loc și, ca urmare, nu pun nimic în practică din epoca nouă. Au pierdut viziunile și, astfel, au pierdut și lucrarea Duhului Sfânt, și au pierdut adevărul. Cei care sunt fără de adevăr sunt progeniturile absurdității, ei sunt întruparea Satanei. Indiferent ce fel de persoană sunt, ei nu pot exista fără viziunile lucrării lui Dumnezeu și nu pot fi lipsiți de prezența Duhului Sfânt; de îndată ce pierd viziunile, coboară imediat în Infern și trăiesc în întuneric. Oamenii fără viziuni sunt aceia care Îl urmează pe Dumnezeu în mod nesăbuit, sunt aceia care sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt și trăiesc în iad. Astfel de oameni nu se află în căutarea adevărului, ci, în schimb, etalează numele lui Dumnezeu ca pe un panou publicitar. Cei care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt, care nu Îl cunosc pe Dumnezeu întrupat, care nu cunosc cele trei etape de lucru în totalitatea gestionării lui Dumnezeu – nu cunosc viziunile și, astfel, sunt fără adevăr. Și, oare, nu sunt cei fără adevăr făcători de rele? Cei care sunt dornici să pună adevărul în practică, care sunt dornici să caute o cunoaștere a lui Dumnezeu și care colaborează cu adevărat cu Dumnezeu sunt oameni pentru care viziunile reprezintă o piatră de temelie. Ei sunt încuviințați de Dumnezeu deoarece colaborează cu Dumnezeu, și această colaborare este cea care trebuie pusă în practică de către om.

În viziuni sunt incluse multe căi de a practica. Cerințele practice făcute de om sunt, de asemenea, incluse în viziuni, așa cum este lucrarea lui Dumnezeu care trebuie cunoscută de către om. În trecut, în timpul

adunărilor speciale sau în timpul marilor adunări care aveau loc în diferite locuri, se vorbea numai de un singur aspect referitor la calea către practică. O astfel de practică era aceea care urma să fie pusă în practică în timpul Epocii Harului și nu avea aproape nicio legătură cu cunoașterea lui Dumnezeu, deoarece viziunea Epocii Harului era numai viziunea crucificării lui Isus, și nu erau viziuni mai mari. Omul nu trebuia să cunoască mai multe decât lucrarea Sa de răscumpărare a omenirii prin crucificare și, astfel, în timpul Epocii Harului, nu mai erau alte viziuni pe care omul să le cunoască. În acest fel, omul avea doar o cunoaștere foarte limitată a lui Dumnezeu și, în afară de cunoașterea dragostei și compasiunii lui Isus, avea la dispoziție doar câteva lucruri simple și demne de milă de pus în practică, lucruri care erau foarte diferite față de cele de astăzi. În trecut, indiferent de forma pe care o lua adunarea sa, omul era incapabil să vorbească de o cunoaștere practică a lucrării lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin putea cineva să spună în mod clar care este cea mai potrivită cale de practică pe care omul trebuie să apuce. Omul a adăugat doar câteva detalii simple la o piatră de temelie a îndurării și răbdării; nu a existat, pur și simplu, nicio schimbare în esența practicii sale, pentru că în timpul aceleiași epoci, Dumnezeu nu a făcut nicio lucrare mai nouă și singurele cerințe pe care El le-a avut de la om au fost îndurarea și răbdarea, sau purtarea crucii. În afară de astfel de practici, nu existau viziuni mai complexe decât crucificarea lui Isus. În trecut, nu erau menționate alte viziuni, deoarece Dumnezeu nu a lucrat mult și pentru că El a impus cerințe limitate omului. În acest fel, indiferent de ceea ce a făcut omul, acesta a fost incapabil să depășească aceste limite, limite care nu erau decât niște lucruri simple și superficiale pe care omul să le pună în practică. Astăzi vorbesc despre alte viziuni, deoarece astăzi s-a făcut o lucrare mai mare, o lucrare care este de câteva ori mai mare decât în vremea Epocii Legii și a Epocii Harului.

Cerințele omului, de asemenea, sunt de câteva ori mai mari decât în epocile trecute. Dacă omul este incapabil să cunoască în totalitate o astfel de lucrare, atunci aceasta nu are nicio semnificație măreață; se poate spune că omul va avea dificultăți să cunoască în întregime o astfel de lucrare dacă nu își dedică în viață tot efortul pentru acest scop. În lucrarea de cucerire, să vorbești numai despre calea de practică ar face cucerirea omului imposibilă. Simpla discuție despre viziuni, fără nicio cerință pentru om, ar face, de asemenea, imposibilă cucerirea omului. Dacă nu s-ar vorbi despre nimic altceva decât despre calea de practică, atunci, ar fi imposibil de atins punctul slab al omului sau de a risipi noțiunile omului, și la fel de imposibilă ar fi și cucerirea completă a omului. Viziunile sunt instrumentul principal de cucerire a omului și, totuși, dacă nu ar exista nicio altă cale de practicare în afară de viziuni, atunci omul nu ar avea nicio cale de urmat, și cu atât mai puțin ar dispune de o modalitate de intrare. Acesta a fost principiul lucrării lui Dumnezeu de la început până la sfârșit: viziunile cuprind tot ceea ce poate fi pus în practică, la fel cum există viziuni ce se adaugă practicii. Gradul schimbărilor atât în viața omului, cât și în firea lui, însoțește schimbările din viziuni. Dacă omul s-ar baza numai pe propriile sale eforturi, atunci i-ar fi imposibil să atingă vreun grad ridicat de schimbare. Viziunile vorbesc despre lucrarea lui Dumnezeu Însuși și despre gestionarea lui Dumnezeu. Practica se referă la calea practicii omului și la modul de existență a omului; în întreaga gestionare a lui Dumnezeu, legătura dintre viziuni și practică este legătura dintre Dumnezeu și om. Dacă viziunile ar fi înlăturate, sau dacă s-ar vorbi despre ele fără a aduce în discuție practica, sau dacă ar fi numai viziuni, iar practica omului ar fi eliminată, atunci, astfel de lucruri nu ar putea fi considerate gestionarea lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin s-ar putea spune că lucrarea lui Dumnezeu este săvârșită de dragul omenirii; în acest fel, nu numai că datoria omului ar

fi eliminată, dar ar însemna o negare a scopului lucrării lui Dumnezeu. Dacă, de la început până la sfârșit, omului nu i s-ar cere decât să practice, fără implicare în lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, dacă omului nu i s-ar cere să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, atunci o astfel de lucrare cu atât mai puțin s-ar putea numi gestionarea lui Dumnezeu. Dacă omul nu L-ar cunoaște pe Dumnezeu și nu ar cunoaște intențiile lui Dumnezeu și ar pune lucrurile în practică orbește, într-un mod vag și abstract, atunci nu ar deveni niciodată o ființă creată demnă pe deplin. Și astfel, aceste două lucruri sunt ambele indispensabile. Dacă ar exista numai lucrarea lui Dumnezeu, adică, dacă ar exista numai viziunile, și dacă nu ar fi nicio colaborare sau practică din partea omului, atunci, astfel de lucruri nu ar putea fi numite gestionarea lui Dumnezeu. Dacă ar fi numai practica și intrarea omului, atunci, indiferent de cât de înaltă este calea pe care a intrat omul, acest lucru ar fi, de asemenea, de neacceptat. Intrarea omului trebuie să se schimbe treptat în pas cu lucrarea și viziunile; nu se poate schimba spontan. Principiile practicii omului nu sunt libere și neîngrădite, ci sunt stabilite în anumite limite. Astfel de principii se modifică în pas cu viziunile lucrării. Prin urmare, gestionarea lui Dumnezeu se reduce, în ultimă instanță, la lucrarea lui Dumnezeu și la practica omului.

Lucrarea de gestionare a avut loc numai datorită omenirii, ceea ce înseamnă că s-a născut numai datorită existenței omenirii. Nu a existat gestionare înainte de apariția omenirii, sau la început, când au fost create cerurile și pământul și toate lucrurile. Dacă, în toată lucrarea lui Dumnezeu, nu ar exista nicio practică benefică pentru om, adică, dacă Dumnezeu nu ar face cerințe potrivite pentru omenirea coruptă (dacă, în lucrarea făcută de Dumnezeu, nu ar exista o cale potrivită pentru practica omului), atunci această lucrare nu ar putea fi numită gestionarea lui Dumnezeu. Dacă totalitatea lucrării lui Dumnezeu ar implica numai să spună omenirii

corupte cum să se ocupe de practica sa, și Dumnezeu nu ar duce la îndeplinire niciuna din strădaniile Sale, și nu ar arăta nicio urmă din atotputernicia și înțelepciunea Sa, atunci, oricât de mari ar fi cerințele lui Dumnezeu pentru om, oricât de mult ar trăi Dumnezeu printre oameni, omul nu ar cunoaște nimic din firea lui Dumnezeu; dacă așa ar sta lucrurile, atunci, o lucrare de acest fel ar fi chiar mai puțin demnă de a fi numită gestionarea lui Dumnezeu. Mai simplu spus, lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu este lucrarea făcută de Dumnezeu și toată lucrarea împlinită sub îndrumarea lui Dumnezeu de aceia care au fost câștigați de Dumnezeu. O astfel de lucrare poate fi rezumată ca gestionare. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Dumnezeu printre oameni, precum și colaborarea cu El a tuturor acelora care Îl urmează sunt numite, împreună, gestionare. Aici, lucrarea lui Dumnezeu este numită viziuni, iar colaborarea omului se numește practică. Cu cât lucrarea lui Dumnezeu este mai avansată (adică, cu cât viziunile sunt mai avansate), cu atât firea lui Dumnezeu este expusă mai clar omului, cu atât este mai mult în contradicție cu noțiunile omului și cu atât mai avansate devin practica și colaborarea omului. Cu cât cerințele omului sunt mai mari, cu atât lucrarea lui Dumnezeu este mai mult în contradicție cu noțiunile omului și, ca urmare, încercările omului, precum și standardele pe care acesta trebuie să le respecte, devin și ele mai avansate. La încheierea acestei lucrări, toate viziunile se vor fi realizat, iar ceea ce omului i se cere să pună în practică va fi atins culmea perfecțiunii. Acesta va fi și momentul când fiecare va fi clasificat în funcție de tip, pentru că tot ceea ce omului i se va cere să cunoască i se va fi arătat deja. Astfel, atunci când viziunile ating apogeul, lucrarea se va apropia și ea de sfârșit, iar practica omului va fi ajuns și ea la punctul culminant. Practica omului se bazează pe lucrarea lui Dumnezeu, iar gestionarea lui Dumnezeu este exprimată în întregime numai datorită practicii și colaborării omului. Omul este capodopera lucrării lui

Dumnezeu, și scopul întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, precum și produsul întregii gestionări a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar lucra singur, fără colaborarea omului, atunci nu ar exista nimic care să ajute la cristalizarea întregii Sale lucrări și, astfel, nu ar avea nici cea mai mică importanță pentru gestionarea lui Dumnezeu. În afară de lucrarea lui Dumnezeu, doar prin alegerea de către Dumnezeu a obiectelor potrivite pentru a exprima lucrarea Lui și a demonstra atotputernicia și înțelepciunea acesteia poate Dumnezeu să atingă scopul gestionării Sale și să atingă scopul de a folosi toată această lucrare pentru înfrângerea totală a Satanei. Așadar, omul este o parte indispensabilă din lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu, iar omul este singurul care poate face ca gestionarea lui Dumnezeu să dea roade și să își atingă scopul final; în afară de om, nicio altă formă de viață nu poate să își asume un astfel de rol. Dacă omul urmează să devină adevărata cristalizare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu, atunci, răzvrătirea omenirii corupte trebuie înlăturată în totalitate. Acest lucru necesită ca omului să i se dea practica potrivită pentru vremuri diferite și ca Dumnezeu să înfăptuiască lucrarea corespunzătoare printre oameni. Numai în acest fel se va câștiga, în cele din urmă, un grup de oameni care să reprezinte cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu poate fi mărturie lui Dumnezeu Însuși numai prin intermediul lucrării lui Dumnezeu; pentru a fi realizată, o astfel de mărturie necesită, de asemenea, ființe umane vii care sunt potrivite pentru lucrarea Sa. Dumnezeu va lucra mai întâi asupra acestor oameni, prin care lucrarea Sa va fi apoi exprimată, și, astfel, o mărturie a voinței Lui va fi purtată printre ființele create și, prin aceasta, Dumnezeu va fi atins scopul lucrării Sale. Dumnezeu nu lucrează singur pentru a-l înfrânge pe Satana, deoarece El nu poate fi mărturie directă pentru El Însuși între toate ființele create. Dacă El ar face acest lucru, ar fi

imposibil de convins omul pe deplin, astfel că Dumnezeu trebuie să lucreze asupra omului pentru a-l cuceri, și abia atunci El va putea să câștige mărturia în rândul tuturor ființelor create. Dacă Dumnezeu ar fi lucrat singur, fără cooperarea omului, sau dacă omului nu i s-ar cere să colaboreze, atunci, omul nu ar putea niciodată să cunoască firea lui Dumnezeu și nu ar cunoaște niciodată intențiile lui Dumnezeu; lucrarea lui Dumnezeu nu s-ar putea numi, apoi, lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Dacă numai omul însuși s-ar strădui, ar căuta și ar munci din greu, fără să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu, atunci înseamnă că omul ar juca feste. Fără lucrarea Duhului Sfânt, ceea ce face omul este de la Satana, este răzvrătit și făcător de rele; Satana este expus în toate cele întreprinse de omenirea coruptă și nimic din toate acestea nu este compatibil cu Dumnezeu, și tot ceea ce face omul e manifestarea Satanei. Nimic din cele despre care s-a vorbit nu este în afara viziunilor și a practicii. La piatra de temelie a viziunilor, omul găsește practica și calea către supunere, astfel încât să poată lăsa la o parte noțiunile sale și să câștige acele lucruri pe care nu le-a avut în trecut. Dumnezeu îi cere omului să colaboreze cu El, îi cere să se supună total cerințelor Sale, iar omul cere să privească lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși, să simtă atotputernicia lui Dumnezeu și să cunoască firea lui Dumnezeu. Pe scurt, acestea sunt gestionarea lui Dumnezeu. Legătura lui Dumnezeu cu omul este gestionarea și e cea mai mare gestionare.

Ceea ce implică viziunile se referă în principal la lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar ceea ce implică practica trebuie făcut de om și nu are nicio legătură cu Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este împlinită de Dumnezeu Însuși, iar practica omului este obținută de om însuși. Ceea ce trebuie făcut de Dumnezeu Însuși nu trebuie făcut de om, iar ceea ce trebuie practicat de către om nu are legătură cu Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu

este lucrarea Sa de slujire și nu are nicio legătură cu omul. Nu este nevoie ca această lucrare să fie făcută de om și, mai mult, omul nu ar fi în stare să înfăptuiască lucrarea care va fi înfăptuită de Dumnezeu. Ceea ce i se cere omului să practice trebuie împlinit de către om, fie că este vorba să își sacrifice viața, sau să se predea lui Satana pentru a mărturisi ferm – toate acestea trebuie împlinite de către om. Dumnezeu Însuși desăvârșește toată lucrarea pe care El trebuie să o facă, iar ceea ce trebuie să facă omul îi este arătat omului, și lucrarea rămasă îi rămâne omului. Dumnezeu nu face lucrări suplimentare. El face numai lucrarea care ține de slujirea Lui, și doar îi arată omului calea, și înfăptuiește doar lucrarea de a deschide calea, și nu face lucrarea de pregătire a acestei căi; acest lucru trebuie înțeles de toți. A pune adevărul în practică înseamnă a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică, și toate acestea reprezintă datoria omului, este ceea ce trebuie făcut de om și nu are nicio legătură cu Dumnezeu. Dacă omul pretinde ca și Dumnezeu să îndure chinuri și rafinare în adevăr, la fel ca omul, atunci omul este răzvrătit. Lucrarea lui Dumnezeu este pentru a împlini lucrarea Sa de slujire, iar datoria omului este de a se supune întregii îndrumări a lui Dumnezeu, fără nicio împotrivire. Ceea ce omul trebuie să realizeze este de datoria lui să împlinească, indiferent de modul în care Dumnezeu lucrează sau trăiește. Numai Dumnezeu Însuși poate să stabilească cerințe omului, adică, numai Dumnezeu Însuși este potrivit să stabilească cerințe omului. Omul nu ar trebui să aibă nicio altă alternativă și nu ar trebui să facă altceva decât să se supună întru-totul și să practice; aceasta este rațiunea pe care trebuie să o aibă omul. Odată ce lucrarea care trebuie înfăptuită de Dumnezeu Însuși este încheiată, omului i se cere să o trăiască, pas cu pas. Dacă, la sfârșit, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se va fi încheiat, omul tot nu a făcut ceea ce i se cere de către Dumnezeu, atunci omul trebuie pedepsit. Dacă omul nu împlinește cerințele lui Dumnezeu, atunci acest

lucru se datorează răzvrătirii omului; nu înseamnă că Dumnezeu nu a fost suficient de meticulos în lucrarea Sa. Toți aceia care nu pot pune cuvintele lui Dumnezeu în practică, aceia care nu pot împlini cerințele lui Dumnezeu, și aceia care nu își pot dedica dăruirea și nu își pot împlini datoria vor fi pedepsiți. Astăzi, ceea ce vi se cere să îndepliniți nu sunt cerințe suplimentare, ci doar datoria omului și ceea ce trebuie făcut de către toți oamenii. Dacă nu sunteți vrednici nici măcar să vă îndepliniți datoria sau să o îndepliniți așa cum trebuie, atunci nu înseamnă că vă faceți singuri probleme? Nu dați voi târcoale morții? Cum mai puteți să vă așteptați să aveți un viitor și planuri? Lucrarea lui Dumnezeu este înfăptuită de dragul omenirii, iar colaborarea omului este oferită de dragul gestionării lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu a înfăptuit tot ceea ce El trebuie să înfăptuiască, omului i se cere să fie generos în practica sa și să colaboreze cu Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, omul trebuie să nu-și menajeze niciun efort, trebuie să își dăruiască loialitatea și nu trebuie să se lase târât în numeroase noțiuni sau să fie pasiv și să aștepte moartea. Dumnezeu Se poate sacrifica pe El Însuși pentru om, atunci de ce omul nu își poate oferi loialitatea lui Dumnezeu? Dumnezeu este cu inima și cu sufletul pentru om, de ce omul nu poate oferi puțină colaborare? Dumnezeu lucrează pentru omenire, așadar, de ce omul nu poate să împlinească o parte din datoria sa de dragul gestionării lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns până în acest punct, și, totuși, voi tot vedeți, dar nu acționați, auziți, dar nu vă mișcați. Nu sunt astfel de oameni obiectele pierzaniei? Dumnezeu S-a dedicat deja întru totul omului, atunci, de ce astăzi omul este incapabil să își împlinească datoria cu sinceritate? Pentru Dumnezeu, lucrarea Lui este principala Sa prioritate, iar lucrarea gestionării Sale este de cea mai mare importanță. Pentru om, a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și a împlini cerințele lui Dumnezeu reprezintă principala sa prioritate. Toți

trebuie să înțelegeți acest lucru. Cuvintele care vi s-au rostit au atins cea mai profundă coardă a substanței voastre, iar lucrarea lui Dumnezeu a pătruns pe un teritoriu nou. Mulți oameni încă nu înțeleg adevărul sau falsitatea acestei căi; ei încă stau și se uită și nu își împlinesc datoria. În schimb, ei analizează fiecare cuvânt și acțiune a lui Dumnezeu, se concentrează pe ceea ce mănâncă și poartă Dumnezeu, iar noțiunile lor devin încă și mai cumplite. Nu fac astfel de oameni mult zgomot pentru nimic? Cum ar putea astfel de oameni să fie aceia care Îl caută pe Dumnezeu? Și cum ar putea ei să fie cei care au intenția de a I se supune lui Dumnezeu? Ei uită cu totul de dăruirea și de datoria lor și, în schimb, se concentrează pe locul unde se află Dumnezeu. Sunt revoltători! Dacă omul a înțeles tot ceea ce trebuie să înțeleagă și a pus în practică tot ceea ce trebuie să pună în practică, atunci Dumnezeu Își va revărsa cu siguranță binecuvântările Sale asupra omului, pentru că ceea ce El cere de la om este datoria omului și ceea ce trebuie făcut de către om. Dacă omul nu este în stare să înțeleagă ceea ce trebuie să înțeleagă și nu este în stare să pună în practică ceea ce trebuie să pună în practică, atunci omul va fi pedepsit. Cei care nu colaborează cu Dumnezeu Îi sunt ostili lui Dumnezeu, cei care nu acceptă lucrarea nouă i se opun ei, chiar dacă astfel de oameni nu fac nimic care să îi contravină în mod evident. Toți aceia care nu pun în practică adevărul cerut de Dumnezeu sunt oameni care se opun în mod deliberat și sunt răzvrătiți față de cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă astfel de oameni acordă o atenție specială lucrării Duhului Sfânt. Oamenii care nu sunt ascultători sau supuși sunt răzvrătiți și se opun lui Dumnezeu. Oamenii care nu își îndeplinesc datoria sunt aceia care nu colaborează cu Dumnezeu, iar oamenii care nu colaborează cu Dumnezeu sunt cei care nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt.

Când lucrarea lui Dumnezeu ajunge într-un anumit punct, și gestionarea Sa atinge un anumit punct, toți cei care se conformează intențiilor Sale sunt capabili să-I împlinească cerințele. Dumnezeu impune cerințe omului după standardele Sale proprii și în funcție de ceea ce omul este capabil să obțină. În timp ce vorbește despre gestionarea Sa, El îi și arată omului calea și îi oferă acestuia o cale pentru supraviețuire. Gestionarea lui Dumnezeu și practica omului sunt ambele parte din aceeași etapă a lucrării și sunt înfăptuite în același timp. Discuția despre gestionarea lui Dumnezeu are legătură cu schimbările din firea omului, iar discuția despre ceea ce trebuie să facă omul și despre schimbările din firea omului are legătură cu lucrarea lui Dumnezeu; aceste două aspecte nu pot fi separate în niciun moment. Practica omului se schimbă, pas cu pas. Aceasta se întâmplă pentru că cerințele lui Dumnezeu pentru om se schimbă și ele și pentru că lucrarea lui Dumnezeu este în continuă schimbare și dezvoltare. Dacă practica omului rămâne înrădăcinată în doctrină, acest lucru dovedește că este lipsit de lucrarea și îndrumarea lui Dumnezeu; dacă practica omului nu se schimbă niciodată sau nu devine și mai profundă, atunci, acest lucru dovedește că practica omului este înfăptuită conform voinței omului, și nu este practica adevărului; dacă omul nu are o cale de urmat, atunci el a căzut deja pradă Satanei și este controlat de Satana, ceea ce înseamnă că este controlat de duhurile rele. Dacă practica omului nu devine mai profundă, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu se dezvoltă, și dacă nu există nicio schimbare în lucrarea lui Dumnezeu, atunci intrarea omului va ajunge într-un punct mort; acest lucru este inevitabil. În întreaga lucrare a lui Dumnezeu, dacă omul ar fi să se supună întotdeauna legii lui Iahve, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea progresa, cu atât mai puțin ar fi posibil să sfârșească o întreagă epocă. Dacă omul ar ține întotdeauna de cruce și ar practica răbdarea și smerenia, atunci ar fi imposibil ca lucrarea lui

Dumnezeu să își continue progresul. 6000 de ani de gestionare nu se pot sfârși pur și simplu printre oamenii care doar se supun legii sau care doar țin de cruce și practică răbdarea și smerenia. În schimb, întreaga lucrare de gestionare a lui Dumnezeu este încheiată printre aceia din zilele de pe urmă, care Îl cunosc pe Dumnezeu, care au fost scăpați din ghearele Satanei și care s-au dezbărat complet de influența Satanei. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării lui Dumnezeu. De ce se spune că practica celor din bisericile religioase este învechită? Deoarece ceea ce ei pun în practică este separat de lucrarea de astăzi. În Epoca Harului, ceea ce ei au pus în practică a fost corect dar, pe măsură ce epoca a trecut și lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, practica lor a devenit, încetul cu încetul, învechită. A fost lăsată în urmă de lucrarea nouă și de lumina nouă. Pe baza pietrei de temelie inițială, lucrarea Duhului Sfânt a progresat cu câțiva pași mai adânc. Totuși, acei oameni rămân încă prinși în etapa inițială a lucrării lui Dumnezeu și încă se agață de vechile practici și de vechea lumină. Lucrarea lui Dumnezeu se poate schimba dramatic în trei sau cinci ani, așa că nu ar fi normal să aibă loc transformări și mai mari pe parcursul a 2000 de ani? Dacă omul nu are o lumină sau o practică nouă, înseamnă că nu a ținut pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. Acesta este eșecul omului; existența lucrării noi a lui Dumnezeu nu poate fi negată deoarece, astăzi, cei care au avut în prealabil lucrarea Duhului Sfânt se supun încă practicilor învechite. Lucrarea Duhului Sfânt merge întotdeauna înainte, și toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt trebuie și ei să progreseze mai adânc și să se schimbe, pas cu pas. Ei nu trebuie să se oprească la o singură etapă. Numai aceia care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt vor rămâne la stadiul lucrării Sale inițiale și nu vor accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Numai aceia care sunt răzvrătiți vor fi nevrednici să câștige lucrarea Duhului Sfânt. Dacă practica omului nu ține ritmul cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt, atunci

practica omului este cu siguranță separată de lucrarea de astăzi și este cu siguranță incompatibilă cu lucrarea de astăzi. Astfel de oameni învechiți ca aceștia sunt, pur și simplu, nevrednici să împlinească voința lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ar putea ei să devină oameni care, în cele din pe urmă, vor mărturisi ferm pentru Dumnezeu. Mai mult, întreaga lucrare de gestionare nu ar putea fi săvârșită în rândul unui astfel de grup de oameni. Pentru aceia care au ținut, odinioară, legea lui Iahve, și aceia care au suferit, odată, pentru cruce, dacă nu pot accepta etapa lucrării din zilele de pe urmă, atunci, tot ceea ce au făcut va fi fost în van și inutil. Cea mai limpede expresie a lucrării Duhului Sfânt este acceptarea ei aici și acum, și nu agățarea de trecut. Aceia care nu au ținut pasul cu lucrarea de astăzi și care s-au separat de practica de astăzi sunt cei care se opun și nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt. Astfel de oameni sfidează lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu. Deși ei păstrează lumina din trecut, nu se poate nega că nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt. De ce au avut loc toate aceste discuții despre schimbările din practica omului, despre diferențele din practica din trecut și cea de astăzi, despre cum practica era împlinită în epoca anterioară și despre cum se împlinește ea astăzi? Se vorbește întotdeauna despre astfel de împărțiri în practica omului pentru că lucrarea Duhului Sfânt merge în mod constant înainte și, de aceea, este necesar ca practica omului să se schimbe permanent. Dacă omul se împotmolește într-o singură etapă, atunci acest lucru dovedește că nu este capabil să țină pasul cu noua lucrare și cu noua lumină a lui Dumnezeu; nu dovedește că planul de gestionare al lui Dumnezeu nu s-a schimbat. Cei care se află în afara curentului Duhului Sfânt cred că au întotdeauna dreptate dar, de fapt, lucrarea lui Dumnezeu în ei a încetat cu mult timp în urmă, iar lucrarea Duhului Sfânt lipsește din ei. Lucrarea lui Dumnezeu a fost mutată demult către un alt grup de oameni, un grup asupra căruia El intenționează să Își completeze noua Sa lucrare.

Pentru că cei cufundați în religie sunt nevrednici să accepte lucrarea nouă a lui Dumnezeu și țin numai de lucrarea veche din trecut, Dumnezeu S-a lepădat de acești oameni și Își face noua lucrare asupra oamenilor care acceptă această lucrare nouă. Aceștia sunt oameni care colaborează în lucrarea Sa nouă și numai în acest fel poate fi împlinită gestionarea Sa. Gestionarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte, iar practica omului se înalță întotdeauna mai sus. Dumnezeu lucrează întotdeauna, și omul are mereu nevoie de ceva, astfel că amândoi ajung la apogeu, iar Dumnezeu și omul ating legătura completă. Aceasta este expresia împlinirii lucrării lui Dumnezeu și este rezultatul final al întregii gestionări a lui Dumnezeu.

În fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu sunt și cerințe corespunzătoare de la om. Toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt au prezența și disciplina Duhului Sfânt, iar aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt sunt sub comanda Satanei și fără nimic din lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și care colaborează la lucrarea nouă a lui Dumnezeu. Dacă aceia care se află în acest curent nu sunt în stare să colaboreze și nu pot să pună în practică adevărul cerut de Dumnezeu în acest timp, atunci ei vor fi disciplinați și, în cel mai rău caz, vor fi lepădați de Duhul Sfânt. Aceia care acceptă lucrarea nouă a Duhului Sfânt vor trăi în curentul Duhului Sfânt și vor primi grija și protecția Duhului Sfânt. Aceia care sunt dornici să pună adevărul în practică sunt luminați de Duhul Sfânt, iar aceia care nu sunt dornici să pună adevărul în practică sunt disciplinați de Duhul Sfânt și pot fi chiar pedepsiți. Indiferent ce fel de oameni sunt, cu condiția ca ei să se afle în curentul Duhului Sfânt, Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru toți aceia care acceptă lucrarea Sa nouă de dragul numelui Său. Aceia care preamăresc numele Său și sunt dornici să Îi pună cuvintele în practică vor primi binecuvântările Sale; cei care se răzvrătesc împotriva Lui și nu Îi pun

cuvintele în practică vor primi pedeapsa Sa. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă noua lucrare și, pentru că au acceptat noua lucrare, ar trebui să colaboreze cum se cuvine cu Dumnezeu, și nu să se comporte ca niște răzvrătiți care nu își îndeplinesc datoria. Aceasta este singura cerință a lui Dumnezeu de la om. Nu este același lucru pentru oamenii care nu acceptă lucrarea nouă: ei se află în afara curentului Duhului Sfânt, iar disciplina și reproșul Duhului Sfânt nu li se aplică. Toată ziua, acești oameni trăiesc în trup, trăiesc în mintea lor, și tot ce fac este conform doctrinei rezultată din analiza și cercetarea propriilor lor creiere. Nu asta e ceea ce se cere de către lucrarea nouă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin este colaborare cu Dumnezeu. Aceia care nu acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu sunt lipsiți de prezența lui Dumnezeu și, mai mult, lipsiți de binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Majoritatea cuvintelor și acțiunilor lor țin de cerințele din trecut ale lucrării Duhului Sfânt; ele sunt doctrină, nu adevăr. O astfel de doctrină și de reglementare sunt suficiente pentru a demonstra că adunarea acestor oameni laolaltă nu este altceva decât religie; ei nu sunt cei aleși sau obiectele lucrării lui Dumnezeu. Adunarea tuturor celor din mijlocul lor se poate numi doar un mare congres al religiei și nu poate fi numită o biserică. Acesta este un fapt de nestrămutat. Ei nu au lucrarea nouă a Duhului Sfânt; ceea ce fac pare să amintească de religie, ceea ce trăiesc ei pare să abunde în religie; ei nu sunt în posesia prezenței și lucrării Duhului Sfânt, cu atât mai puțin sunt eligibili să primească disciplina și luminarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt toți leșuri fără de viață și viermi lipsiți de spiritualitate. Ei nu cunosc răzvrătirea și împotrivirea omului, nu cunosc toate faptele rele ale omului și cu atât mai puțin nu cunosc toată lucrarea lui Dumnezeu și intențiile de astăzi ale lui Dumnezeu. Sunt cu toții ignoranți, oameni infami și gunoaie care nu merită să fie numiți credincioși! Nimic din ceea ce ei fac nu are nicio relevanță

asupra gestionării lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să afecteze planurile lui Dumnezeu. Cuvintele și acțiunile lor sunt prea dezgustătoare, prea patetice și sunt pur și simplu nedemne de a fi menționate. Nimic din ceea ce este făcut de aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt nu are de a face cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Din această cauză, orice ar face, ei nu au disciplina Duhului Sfânt și, mai mult decât atât, nu au luminarea Duhului Sfânt. Pentru că ei sunt cu toții oameni fără dragoste de adevăr și care au fost disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Sunt denumiți făcători de rele pentru că umblă în trup și fac tot ceea ce le face plăcere sub stindardul lui Dumnezeu. În vreme ce Dumnezeu lucrează, ei sunt ostili lui Dumnezeu cu bună știință și aleargă în direcția opusă Lui. Neputința omului de a colabora cu Dumnezeu reprezintă răzvrătirea supremă în sine, așadar, acei oameni care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu, nu își vor primi, cu precădere, răsplata dreaptă? Când se pomenește de faptele rele ale acestor oameni, unii oameni sunt nerăbdători să îi blesteme, în vreme ce Dumnezeu îi ignoră. Pentru om, se pare că acțiunile lor implică numele lui Dumnezeu dar, de fapt, pentru Dumnezeu, ei nu au nicio legătură cu numele Său sau cu mărturisirea pentru El. Indiferent ce fac acești oameni, nu are legătură cu Dumnezeu: nu are legătură nici cu numele Său, nici cu lucrarea Sa actuală. Acești oameni se umilesc și sunt manifestarea Satanei; sunt făcători de rele care se adună pentru ziua mâniei. Astăzi, indiferent de acțiunile lor și cu condiția ca ei să nu stingherească gestionarea lui Dumnezeu și să nu aibă nimic de a face cu noua lucrare a lui Dumnezeu, astfel de oameni nu vor fi supuși răsplății ce li se cuvine, pentru că ziua mâniei nu a sosit încă. Sunt multe lucruri despre care oamenii cred că Dumnezeu ar fi trebuit să Se ocupe deja, și ei cred că acelor făcători de rele trebuie să li se dea răsplata cât mai curând cu putință. Dar, deoarece lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu încă nu s-a încheiat și ziua mâniei nu a sosit încă, cei nedrepți

continuă, încă, să își împlinească faptele necinstite. Unii spun: „Aceia implicați în religie sunt fără prezența sau lucrarea Duhului Sfânt și aduc rușine asupra numelui lui Dumnezeu; așadar, de ce nu îi distruge Dumnezeu în loc să le tolereze purtarea neînfrânată?” Acești oameni, care sunt manifestarea Satanei și a trupului, sunt ignoranți, oameni simpli, sunt oameni absurzi. Ei nu vor fi martorii venirii mâniei lui Dumnezeu înainte ca ei să ajungă să înțeleagă cum Își împlinește Dumnezeu lucrarea Sa printre oameni și, când vor fi fost cuceriți pe deplin, acei făcători de rele își vor primi cu toții răsplata, și nici măcar unul nu va putea scăpa de ziua mâniei. Acum nu este timpul pentru pedepsirea omului, ci este timpul pentru împlinirea lucrării de cucerire, dacă nu sunt cei care împiedică gestionarea lui Dumnezeu, caz în care vor fi supuși pedepsei după gravitatea acțiunilor lor. În timpul gestionării omenirii de către Dumnezeu, toți cei care trăiesc în curentul Duhului Sfânt au o legătură cu Dumnezeu. Aceia care sunt disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt trăiesc sub influența Satanei, iar ceea ce ei pun în practică nu are nicio legătură cu Dumnezeu. Numai aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și colaborează cu Dumnezeu au legătură cu Dumnezeu, deoarece lucrarea lui Dumnezeu este îndreptată numai asupra acelora care o acceptă, nu asupra tuturor oamenilor, indiferent dacă ei o acceptă sau nu. Lucrarea făcută de Dumnezeu are întotdeauna un scop și nu este făcută la întâmplare. Aceia care sunt asociați cu Satana nu sunt potriviți să fie martorii lui Dumnezeu, cu atât mai puțin sunt ei potriviți să colaboreze cu Dumnezeu.

Fiecare etapă a lucrării Duhului Sfânt necesită și mărturia omului. Fiecare etapă a lucrării este o bătălie între Dumnezeu și Satana, iar ținta bătăliei este Satana, în vreme ce acela care va fi desăvârșit de această lucrare este omul. Dacă lucrarea lui Dumnezeu va da roade sau nu depinde de modul în care omul mărturisește în fața lui Dumnezeu. Această mărturie

este ceea ce Dumnezeu cere de la aceia care Îl urmează; este mărturia făcută în fața Satanei și, de asemenea, dovada rezultatelor lucrării Sale. Întreaga gestionare a lui Dumnezeu este împărțită în trei etape și, în fiecare etapă, sunt stabilite cerințe potrivite omului. Mai mult, cu trecerea și progresul epocilor, cerințele lui Dumnezeu pentru întreaga omenire devin și mai mari. Astfel, pas cu pas, această lucrare de gestionare a lui Dumnezeu atinge punctul culminant, până când omul percepe faptul „arătării Cuvântului în trup" și, în acest fel, cerințele pentru om devin și mai mari, ca și mărturia care i se cere omului să o depună. Cu cât omul este mai vrednic de a colabora cu adevărat cu Dumnezeu, cu atât mai mult câștigă Dumnezeu slava. Colaborarea omului este mărturia care i se cere să o facă, iar mărturia pe care o face este practica omului. Prin urmare, dacă lucrarea lui Dumnezeu poate avea sau nu efectul dorit, și dacă poate exista sau nu mărturie adevărată, sunt legate în mod indisolubil de colaborarea și mărturia omului. Când lucrarea este finalizată, cu alte cuvinte, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu a ajuns la final, omului i se va cere să depună mărturie și mai înaltă, iar când lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, practica și intrarea omului vor atinge punctul culminant. În trecut, omului i s-a cerut să respecte legea și poruncile și i s-a cerut să fie răbdător și smerit. Astăzi, omului i se cere să se supună tuturor orânduirilor lui Dumnezeu și să aibă o dragoste supremă de Dumnezeu, și i se cere, în cele din urmă, să Îl iubească pe Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Aceste trei etape sunt cerințele pe care Dumnezeu le stabilește pentru om, pas cu pas, în întreaga Sa gestionare. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este mai profundă decât precedenta și, în fiecare etapă, cerințele pentru om sunt mai profunde decât cele anterioare și, în acest fel, întreaga gestionare a lui Dumnezeu prinde treptat contur. Tocmai datorită faptului că cerințele pentru om sunt din ce în ce mai mari, firea omului se apropie mai mult ca niciodată de

standardele cerute de Dumnezeu, și numai atunci începe întreaga omenire să se îndepărteze treptat de influența Satanei până când, atunci când lucrarea lui Dumnezeu este pe deplin finalizată, întreaga omenire va fi fost salvată de influența Satanei. Când va sosi acel moment, lucrarea lui Dumnezeu va fi ajuns la final, iar colaborarea omului cu Dumnezeu pentru a obține schimbări în cadrul firii sale va înceta, și întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și, din acel moment, nu va mai exista răzvrătire sau opoziție față de Dumnezeu. Dumnezeu nu va mai stabili cerințe omului, și va fi o colaborare mai armonioasă între om și Dumnezeu, una care va fi viața omului și a lui Dumnezeu împreună, viața care vine după ce gestionarea lui Dumnezeu se va fi încheiat complet și după ce omul va fi fost salvat în întregime din ghearele Satanei. Aceia care nu pot urma îndeaproape pașii lui Dumnezeu sunt nevrednici de a obține o astfel de viață. Ei se vor fi coborât în întuneric, acolo unde vor jeli și își vor scrâșni dinții; ei sunt oameni care cred în Dumnezeu, dar nu Îl urmează, care cred în Dumnezeu, dar nu se supun întregii Sale lucrări. Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce”. Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi cuvintele și doctrinele sunt aceia care au fost eliminați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu” și „Isus este Hristos”, care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică

umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie eliminat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus”, totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus” și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus”. Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc sub puterea Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este

acesta rezultatul răzvrătirii omului? Creștinii din întreaga lume care nu au ținut pasul cu lucrarea nouă de astăzi se agață toți de speranța că vor fi norocoși, presupunând că Dumnezeu le va îndeplini fiecare dorință. Și, totuși, ei nu pot spune cu certitudine de ce Dumnezeu îi va lua în al treilea cer, și nici nu sunt siguri de modul în care Isus va veni călare pe un nor alb să îi primească, și cu atât mai puțin pot spune cu încredere deplină dacă Isus va sosi într-adevăr pe un nor alb în ziua pe care ei și-o imaginează. Toți sunt nerăbdători și în impas; ei înșiși nici nu știu dacă Dumnezeu îi va lua pe fiecare dintre ei, un număr mic de oameni diferiți, care aclamă din fiecare confesiune. Lucrarea pe care o face Dumnezeu acum, în epoca actuală, intențiile lui Dumnezeu – ei nu înțeleg nimic din aceste lucruri și nu pot face nimic altceva decât să numere zilele pe degetele de la mâini. Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți", care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu". Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire" față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia? Mulți cred

chiar că toți aceia care resping legea veche și acceptă lucrarea nouă sunt fără conștiință. Acești oameni, care vorbesc numai despre „conștiință” și nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt își vor vedea, în cele din urmă, planurile curmate de propriile lor conștiințe. Lucrarea lui Dumnezeu nu se supune doctrinei și, chiar dacă poate fi propria Sa lucrare, Dumnezeu nu Se agață, totuși, de ea. Ceea ce trebuie negat este negat, ceea ce trebuie eliminat, este eliminat. Și, totuși, omul devine ostil lui Dumnezeu, agățându-se doar de o mică parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Nu este aceasta dovada absurdității omului? Nu este aceasta dovada ignoranței omului? Cu cât oamenii sunt mai timizi și mult prea precauți din cauza faptului că le este teamă că nu obțin binecuvântările lui Dumnezeu, cu atât sunt mai nevrednici să câștige binecuvântări și mai mari și să primească binecuvântarea de pe urmă. Acei oameni care respectă legea în mod servil afișează cu toții cea mai profundă dăruire față de lege, și cu cât mai mult afișează această dăruire față de lege, cu atât mai mult sunt răzvrătiți care se opun lui Dumnezeu. Pentru că acum este Epoca Împărăției și nu Epoca Legii, iar lucrarea de astăzi și lucrarea din trecut nu pot fi menționate dintr-o suflare, nici nu se poate compara lucrarea din trecut cu lucrarea de astăzi. Lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, iar practica omului s-a schimbat și ea; nu înseamnă să te agăți de lege sau să porți crucea – așadar, dăruirea oamenilor față de lege și cruce nu va primi îngăduința lui Dumnezeu.

Omul va fi făcut complet în totalitate în Epoca Împărăției. După lucrarea de cucerire, omul va fi supus rafinării și încercărilor. Aceia care pot îndura și pot mărturisi ferm în timpul acestor încercări sunt aceia care vor fi, în cele din urmă, făcuți compleți; ei sunt biruitorii. În timpul acestor încercări, omului i se cere să accepte această rafinare, iar această rafinare este ultimul aspect al lucrării lui Dumnezeu. Este ultima dată când omul va fi rafinat înainte de încheierea întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu,

și toți aceia care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să accepte acest test final, trebuie să accepte această ultimă rafinare. Aceia care sunt copleșiți de încercări sunt fără lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, dar cei care au fost cu adevărat cuceriți și care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, neclintiți; ei sunt cei care au umanitate și care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, acești victorioși nu vor fi lipsiți de viziuni, și vor continua să pună adevărul în practică fără greș în mărturia lor. Ei sunt cei care vor scăpa, în cele din urmă, din marile încercări. Chiar dacă aceia care pescuiesc în ape tulburi încă se pot distra astăzi pe seama altora, nimeni nu va putea scăpa de încercarea finală și nimeni nu va putea să fugă de testul final. Pentru aceia care reușesc, o astfel de încercare reprezintă o rafinare extraordinară; dar pentru aceia care pescuiesc în ape tulburi reprezintă lucrarea eliminării absolute. Indiferent de modul în care sunt încercați, loialitatea celor care Îl au pe Dumnezeu în inima lor rămâne neschimbată; dar cei care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor, când lucrarea lui Dumnezeu nu le aduce avantaj trupului, își schimbă părerea despre Dumnezeu și chiar se îndepărtează de Dumnezeu. Astfel sunt aceia care nu vor rămâne pe loc la sfârșit, cei care caută numai binecuvântările lui Dumnezeu și nu sunt dornici să se sacrifice pentru Dumnezeu și să se dedice Lui. Acest fel de oameni infami va fi eliminat cu totul atunci când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, și ei sunt nevrednici de orice compasiune. Cei fără umanitate sunt incapabili să Îl iubească pe Dumnezeu cu adevărat. Atunci când mediul este sigur și protejat sau e vreun profit de tras, ei ascultă întru totul de Dumnezeu dar, atunci când ceea ce doresc este compromis sau este respins, ei se revoltă imediat. Chiar și pe parcursul unei singure nopți, ei se pot transforma dintr-o persoană zâmbitoare, „bună la suflet”, într-un ucigaș urât și feroce, care își tratează binefăcătorul de ieri ca pe inamicul lor de moarte,

fără niciun motiv. Dacă acești demoni nu sunt alungați, acești demoni care ar ucide fără să clipească, nu vor deveni ei un pericol ascuns? Lucrarea de salvare a omului nu se obține ca urmare a finalizării lucrării de cucerire. Deși lucrarea de cucerire s-a terminat, lucrarea de purificare a omului nu s-a încheiat; această lucrare va fi încheiată atunci când omul va fi fost purificat în totalitate, atunci când cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu vor fi fost făcuți completi, și atunci când cei prefăcuți care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor vor fi fost îndepărtați. Aceia care nu Îl mulțumesc pe Dumnezeu în etapa finală a lucrării Sale vor fi eliminați cu desăvârșire, iar cei care sunt eliminați aparțin diavolilor. Pentru că sunt nevrednici să Îl mulțumească pe Dumnezeu, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și chiar dacă acești oameni Îl urmează pe Dumnezeu astăzi, acest lucru nu dovedește că ei sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. În cuvintele „cei care Îl urmează pe Dumnezeu până la sfârșit vor primi mântuirea", sensul lui „urmează" este de a sta neclintit în mijlocul încercărilor. Astăzi, mulți cred că este ușor să Îl urmezi pe Dumnezeu, dar atunci când lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, tu vei cunoaște adevăratul sens al cuvântului „urmează". Doar pentru că tu ești încă vrednic să Îl urmezi pe Dumnezeu astăzi, după ce ai fost cucerit, nu înseamnă că ești unul dintre aceia care vor fi desăvârșiți. Aceia care nu sunt vrednici să suporte încercările, care nu sunt vrednici de a ieși victorioși din încercări, vor fi, în cele din urmă, nevrednici să rămână neclintiți și, astfel, vor fi nevrednici să Îl urmeze pe Dumnezeu până la sfârșit. Aceia care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruitorii vor rămâne în Împărăție. Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării

sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și că neghina nu poate fi transformată în grâu" este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu adevărat. Pe baza diferitelor funcții și mărturii, biruitorii din împărăție vor servi ca preoți sau discipoli, iar toți aceia care ies victorioși din încercări vor forma tagma preoților din împărăție. Tagma preoților va fi formată atunci când lucrarea Evangheliei se va încheia în întregul univers. Când acea vreme va sosi, ceea ce trebuie făcut de către om va fi îndeplinirea datoriei sale în împărăția lui Dumnezeu și locuirea lui împreună cu Dumnezeu în împărăție. În tagma preoților vor fi marii preoți și preoți, iar ceilalți vor fi fiii și oamenii lui Dumnezeu. Toate acestea sunt stabilite prin mărturiile lor în fața lui Dumnezeu în timpul încercărilor; acestea nu sunt titluri care se dau la întâmplare. Atunci când statutul omului a fost stabilit, lucrarea lui Dumnezeu va înceta, pentru că fiecare va fi clasificat în funcție de tip și adus la poziția sa inițială, și acesta este semnul împlinirii lucrării lui Dumnezeu, acesta este rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu și al practicii omului, și este cristalizarea viziunilor lucrării lui Dumnezeu și a colaborării omului. În final, omul își va găsi odihna în împărăția lui Dumnezeu, și Dumnezeu, de asemenea, Se va întoarce la locul Său de odihnă. Acesta va fi rezultatul final a 6000 de ani de colaborare între Dumnezeu și om.

Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este făcut din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos este întruparea Duhului, în loc să fie impetuos. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este deținută de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa săvârșește lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Fie umanitatea sau divinitatea Sa, ambele se supun voinței Tatălui ceresc. Esența lui Hristos este Duhul, adică divinitatea. Prin urmare, esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși; această esență nu va tulbura propria Sa lucrare și nu ar fi posibil ca El să facă ceva care să distrugă lucrarea Sa, nici n-ar rosti vreodată cuvinte care să fie împotriva voinței Lui proprii. Prin urmare, Dumnezeu întrupat nu ar face absolut niciodată vreo lucrare care să-I tulbure propria Sa gestionare. Asta este ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. Esența lucrării Duhului Sfânt este de a mântui omul și este întreprinsă de dragul propriei gestionări a lui Dumnezeu. În mod asemănător, lucrarea lui Hristos este și pentru a mântui omul și este întreprinsă de dragul voinței lui Dumnezeu. Având în vedere faptul că Dumnezeu devine trup, El Își împlinește esența în trupul Său, astfel încât trupul Său este suficient pentru a-I întreprinde lucrarea. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu este înlocuită de lucrarea lui Hristos în timpul întrupării, iar în centrul întregii lucrări de-a lungul perioadei întrupării este lucrarea lui Hristos. Nu poate fi amestecată cu lucrarea din nicio altă epocă. Și, din moment ce Dumnezeu Se întrupează, El lucrează în identitatea trupului Său; deoarece El vine în trup, El termină, așadar, în trup

lucrarea pe care ar trebui să o facă. Fie Duhul lui Dumnezeu sau Hristos, ambii sunt Dumnezeu Însuși, și El face lucrarea pe care ar trebui să o facă și Își îndeplinește slujirea pe care ar trebui să o îndeplinească.

Însăși esența lui Dumnezeu Însuși exercită autoritate, dar El este capabil să Se supună pe deplin autorității care vine de la El. Fie lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, niciuna nu intră în conflict cu cealaltă. Spiritul lui Dumnezeu este autoritatea asupra întregii creații. Trupul ce conține esența lui Dumnezeu este, de asemenea, pătruns de autoritate, dar Dumnezeu în trup poate face toată lucrarea care se supune voii Tatălui ceresc. Acest lucru nu poate fi atins sau conceput de niciun om. Dumnezeu Însuși este autoritate, dar trupul Său se poate supune autorității Sale. Asta se înțelege atunci când se spune că „Hristos se supune voii lui Dumnezeu Tatăl". Dumnezeu este un Duh și poate să facă lucrarea mântuirii, așa cum Dumnezeu poate deveni om. În orice caz, Dumnezeu Însuși Își face propria Sa lucrare; El nici nu tulbură, nici nu perturbă, cu atât mai puțin desfășoară o lucrare care se contrazice, deoarece esența lucrării Duhului e similară celei a trupului. Fie Duhul sau trupul, ambele lucrează pentru a împlini o voință și pentru a gestiona aceeași lucrare. Deși Duhul și trupul au două calități disparate, esențele lor sunt aceleași; ambele au esența lui Dumnezeu Însuși și identitatea Sa. Dumnezeu Însuși nu are elemente de răzvrătire; esența Sa este bună. El este expresia tuturor frumuseților și a bunătății, precum și a întregii iubiri. Chiar și în trup, Dumnezeu nu face nimic care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu Tatăl. Chiar și cu prețul de a-Și sacrifica viața, El ar fi dispus din toată inima să o facă și nu ar face nicio altă alegere. Dumnezeu nu are elemente de neprihănire de Sine și de importanță de Sine sau de îngâmfare și aroganță; El nu are elemente de necinste. Tot ce se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu vine de la Satana; Satana este izvorul întregii urâțenii și răutăți. Motivul pentru care omul are

calități similare celor ale Satanei este că omul a fost corupt și procesat de Satana. Hristos nu a fost corupt de Satana, de aceea El are numai caracteristicile lui Dumnezeu, și niciuna dintre cele ale Satanei. Indiferent de cât de grea este lucrarea sau de cât de slab este trupul, Dumnezeu, cât timp trăiește în trup, nu va face niciodată nimic care să tulbure lucrarea lui Dumnezeu Însuși, cu atât mai puțin va lepăda voința lui Dumnezeu Tatăl în răzvrătire. El ar prefera să sufere dureri trupești decât să încalce voia lui Dumnezeu Tatăl; este exact așa cum a spus Isus în rugăciune: „Tată, dacă este posibil, să fie îndepărtat de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Oamenii fac propriile alegeri, dar nu și Hristos. Deși El are identitatea lui Dumnezeu Însuși, El continuă să caute voia lui Dumnezeu Tatăl și îndeplinește ceea ce Îi este încredințat de Dumnezeu Tatăl, din perspectiva trupului. Aceasta este ceva care nu poate fi atins de om. Ceea ce vine de la Satana nu poate avea esența lui Dumnezeu; poate avea doar una care se răzvrătește și se împotrivește lui Dumnezeu. Nu poate să se supună pe deplin lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se supună de bunăvoie voii lui Dumnezeu. Toți oamenii, în afară de Hristos, pot face ceea ce I se opune lui Dumnezeu, și niciun om nu poate să întreprindă direct lucrarea încredințată de Dumnezeu; niciunul nu este capabil să considere gestionarea lui Dumnezeu drept datoria lor de a face. Supunerea față de voia lui Dumnezeu Tatăl este esența lui Hristos; răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu este caracteristica Satanei. Aceste două calități sunt incompatibile și oricine are calitățile Satanei nu poate fi numit Hristos. Motivul pentru care omul nu poate să întreprindă lucrarea lui Dumnezeu în locul Său este pentru că omul nu are nicio substanță a lui Dumnezeu. Omul lucrează pentru Dumnezeu din pricina intereselor personale ale omului și a perspectivelor viitoare, dar Hristos lucrează pentru a urma voia lui Dumnezeu Tatăl.

Umanitatea lui Hristos este guvernată de divinitatea Sa. Deși El este în trup, umanitatea Sa nu este în întregime ca cea a unui om format din trup. El are propriul Său caracter unic, iar acest lucru este, de asemenea, guvernat de divinitatea Sa. Divinitatea Sa nu are nicio slăbiciune; slăbiciunea lui Hristos se referă la cea a umanității Sale. Într-o anumită măsură, această slăbiciune Îi constrânge divinitatea, dar astfel de limite se regăsesc într-un anumit scop și timp și nu sunt nelimitate. Când vine timpul să-Și îndeplinească lucrarea divinității Sale, aceasta se face indiferent de umanitatea Sa. Umanitatea lui Hristos este în întregime dirijată de divinitatea Sa. În afară de viața normală a umanității Sale, toate celelalte acțiuni ale umanității Sale sunt influențate, afectate și regizate de divinitatea Sa. Deși Hristos are o umanitate, ea nu perturbă lucrarea divinității Sale, și aceasta este tocmai pentru că umanitatea lui Hristos este dirijată de divinitatea Sa; deși umanitatea Lui nu este matură în modul în care se comportă cu alții, nu afectează lucrarea normală a divinității Sale. Când spun că umanitatea Sa nu a fost coruptă, vreau să spun că umanitatea lui Hristos poate fi direct comandată de către divinitatea Sa și că El are un simț mai înalt decât cel al omului obișnuit. Umanitatea Sa este cea mai potrivită pentru a fi condusă de divinitate în lucrarea Sa; umanitatea Sa este cea mai competentă să exprime lucrarea divinității, precum și cea mai capabilă să se supună unei astfel de lucrări. Întrucât Dumnezeu lucrează în trup, El nu pierde niciodată din vedere datoria pe care un om în trup se cuvine să o realizeze; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă sinceră. El are esența lui Dumnezeu, iar identitatea Sa este cea a lui Dumnezeu Însuși. Doar că El a venit pe pământ și a devenit o ființă creată, cu învelișul exterior al unei ființe create și acum înzestrate cu o umanitate pe care El nu a avut-o înainte; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer; aceasta este ființa lui Dumnezeu Însuși și este inimitabilă pentru

om. Identitatea Sa este Însuși Dumnezeu. El I se închină lui Dumnezeu din perspectiva trupului; prin urmare, cuvintele „Hristos I se închină lui Dumnezeu din cer” nu sunt greșite. Ceea ce îi cere omului este tocmai ființa Sa; El a realizat deja tot ceea ce îi cere omului înainte de a-i cere așa ceva. El niciodată nu le-ar cere altora ceva în timp ce El Însuși este liber, căci toate acestea constituie ființa Sa. Indiferent de modul în care El Își îndeplinește lucrarea, El nu ar acționa într-o manieră de nesupunere față de Dumnezeu. Indiferent de ceea ce îi cere omului, nicio cerere nu depășește ceea ce poate fi atins de om. Tot ceea ce face El este ce urmează voia lui Dumnezeu și este de dragul gestionării Sale. Divinitatea lui Hristos este mai presus de toți oamenii, prin urmare, El este autoritatea cea mai înaltă dintre toate ființele create. Această autoritate este divinitatea Sa, adică firea și ființa lui Dumnezeu Însuși, care Îi determină identitatea. Prin urmare, indiferent de cât de normală este umanitatea Sa, este incontestabil faptul că El are identitatea lui Dumnezeu Însuși; indiferent de punctul de vedere din care vorbește și de modul în care I se supune voii lui Dumnezeu, nu se poate spune că El nu este Însuși Dumnezeu. Oamenii neînțelepți și ignoranți privesc adesea umanitatea normală a lui Hristos ca pe un defect. Indiferent de modul în care El Își exprimă și dezvăluie ființa divinității Sale, omul nu poate să recunoască faptul că El este Hristos. Și, cu cât Hristos Își demonstrează mai mult supunerea și umilința Sa, cu atât mai mult oamenii nesăbuiți Îl privesc pe Hristos cu nesocotință. Există chiar și aceia care adoptă față de El o atitudine de excludere și dispreț, totuși, îi situează pe acei „oameni mari” cu chipuri trufașe pe masă pentru a fi venerați. Împotrivirea omului și răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu provin din faptul că esența Dumnezeului întrupat se supune voinței lui Dumnezeu, precum și din umanitatea normală a lui Hristos; asta e sursa împotrivirii și răzvrătirea omului împotriva lui Dumnezeu. Dacă Hristos nu ar fi avut nici învelișul

umanității Sale, și nici nu ar fi căutat voia lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create, ci ar fi fost, în schimb, înzestrat cu o super umanitate, atunci probabil răzvrătirea nu ar fi existat în rândul oamenilor. Motivul pentru care omul este întotdeauna dispus să creadă într-un Dumnezeu invizibil din cer este acela că Dumnezeu din cer nu are umanitate și nici măcar nu are nicio singură calitate a unei ființe create. Prin urmare, omul Îl privește întotdeauna cu cea mai mare considerație, dar are o atitudine de dispreț față de Hristos.

Deși Hristos poate să lucreze pe pământ în numele lui Dumnezeu Însuși, El nu vine cu intenția de a le arăta tuturor oamenilor chipul Său în trup. El nu vine pentru ca toți oamenii să-L vadă; El vine să permită omului să fie condus de mâna Sa și, astfel, omul intră în noua epocă. Funcția trupului lui Hristos este pentru lucrarea lui Dumnezeu Însuși, adică pentru lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu pentru a permite omului să înțeleagă pe deplin esența trupului Său. Indiferent de modul în care lucrează, nimic din ceea ce face El nu depășește ceea ce este realizabil trupește. Indiferent de modul în care lucrează, El o face în trup cu o umanitate normală, și nu dezvăluie pe deplin omului adevărata față a lui Dumnezeu. În plus, lucrarea Sa în trup nu este niciodată așa de supranaturală sau de inestimabilă precum o concepe omul. Chiar dacă Hristos Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în trup și îndeplinește în mod personal lucrarea pe care Dumnezeu Însuși ar trebui să o facă, El nu neagă existența lui Dumnezeu din cer și nici nu-Și proclamă febril propriile fapte. Mai degrabă, rămâne ascuns, umil, în trupul Său. În afară de Hristos, cei care pretind în mod fals că sunt Hristos nu au calitățile Sale. Când se juxtapune împotriva firii arogante și înălțătoare a falșilor hristoși, devine evident ce fel de trup are Hristos cu adevărat. Cu cât sunt mai falși, cu atât mai mult astfel de hristoși falși se dau în spectacol și cu atât mai capabili sunt de a face semne și minuni pentru a induce omul în

eroare. Hristoșii falși nu au calitățile lui Dumnezeu; Hristos nu este întinat de vreun element care aparține hristoșilor falși. Dumnezeu Se întrupează doar pentru a finaliza lucrarea trupului, nu doar pentru a permite pur și simplu oamenilor să-L vadă. Mai degrabă, lasă lucrarea Sa să-I afirme identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa. Deși El are esența lui Dumnezeu Însuși și este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, El este, în cele din urmă, trup, spre deosebire de Duh. El nu este Dumnezeu cu calitățile Duhului; El este Dumnezeu cu un înveliș trupesc. Prin urmare, indiferent de cât de normal și de cât de slab este El și indiferent de cum caută voia lui Dumnezeu Tatăl, divinitatea Sa este incontestabilă. În Dumnezeul întrupat nu există numai o umanitate normală și slăbiciunile sale; există și nepătrunsa și minunata Sa divinitate, precum și toate faptele Sale în trup. Prin urmare, atât umanitatea, cât și divinitatea există de fapt și practic în Hristos. Nu este în niciun caz ceva gol sau supranatural. El vine pe pământ cu scopul principal de a-Și desfășura lucrarea; este imperativ să fie înzestrat cu o umanitate normală pentru a lucra pe pământ; altfel, oricât de mare ar fi puterea divinității Sale, funcția sa inițială nu poate fi folosită. Deși umanitatea Sa este de mare importanță, nu este esența Sa. Esența Sa este divinitatea; prin urmare, momentul în care El începe să-Și îndeplinească lucrarea de slujire pe pământ este momentul în care El începe să-Și exprime ființa divinității Sale. Umanitatea Sa există doar pentru a susține viața normală a trupului Său, astfel încât divinitatea Sa să poată lucra în mod normal în trup; divinitatea este cea care îndrumă în întregime lucrarea Sa. Când Își va termina lucrarea, Își va fi împlinit lucrarea de slujire. Ceea ce se cuvine să știe omul este ansamblul lucrării Sale și, prin lucrarea Sa, El îi permite omului să-L cunoască. Pe parcursul lucrării Sale, Își exprimă pe

deplin ființa divinității Sale, care nu este o fire întinată de umanitate sau o ființă întinată de gândire și comportament uman. Când va veni timpul ca toată lucrarea Sa de slujire să se sfârșească, El va fi exprimat deja perfect și deplin firea pe care ar trebui să o exprime. Lucrarea Sa nu este îndrumată de instrucțiunile niciunui om; expresia firii Sale este, de asemenea, destul de liberă, și nu este controlată de minte sau procesată de gândire, ci descoperită în mod natural. Acest lucru nu poate fi atins de niciun om. Chiar dacă împrejurările sunt dure sau condițiile sunt nefavorabile, El este în stare să-Și exprime firea la momentul potrivit. Cel care este Hristos exprimă ființa lui Hristos, în timp ce cei care nu sunt, nu au firea lui Hristos. Prin urmare, chiar dacă toți I se împotrivesc Lui sau au noțiuni despre El, niciunul nu poate nega pe baza noțiunilor omenești că firea exprimată de Hristos nu este cea a lui Dumnezeu. Toți cei care Îl caută pe Hristos cu o inimă adevărată sau Îl caută pe Dumnezeu cu intenție vor recunoaște că El este Hristos, pe baza expresiei divinității Sale. Ei nu L-ar nega niciodată pe Hristos pe baza vreunui aspect al Său care nu se conformează noțiunilor omului. Deși omul este foarte nesăbuit, toți știu exact care este voința omului și ceea ce provine de la Dumnezeu. Numai că mulți oameni se opun în mod deliberat lui Hristos, ca urmare a propriilor intenții. Dacă nu ar fi aceasta, atunci niciun om nu ar avea motive să nege existența lui Hristos, pentru că divinitatea exprimată de Hristos există într-adevăr, iar lucrarea Sa poate fi văzută cu ochiul liber.

Lucrarea și manifestarea lui Hristos determină esența Sa. El este capabil să îndeplinească cu o inimă adevărată ceea ce I-a fost încredințat. El este capabil să I Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă adevărată și să caute cu o inimă adevărată voia lui Dumnezeu Tatăl. Toate acestea sunt determinate de esența Sa. Și tot astfel este și revelația Sa firească determinată de esența Sa; numesc astfel „revelația Sa firească” deoarece

manifestarea Sa nu este o imitație sau rezultatul educației omului, ori rezultatul multor ani de cultivare de către om. Nu a învățat-o, nici nu S-a împodobit cu ea; mai degrabă, Îi este inerentă. Omul poate nega lucrarea Sa, manifestarea Sa, umanitatea Sa și întreaga viață a umanității Sale normale, dar nimeni nu poate nega faptul că I Se închină lui Dumnezeu din ceruri cu o inimă adevărată; niciunul nu poate nega faptul că a venit să îndeplinească voința Tatălui ceresc, și nimeni nu poate nega sinceritatea cu care Îl caută pe Dumnezeu Tatăl. Deși imaginea Sa nu este plăcută simțurilor, discursul Său nu este înzestrat cu un aer extraordinar, iar lucrarea Sa nu este atât de înfricoșătoare și de zguduitoare, precum își închipuie omul, El este într-adevăr Hristos, care împlinește voia Tatălui ceresc cu o inimă adevărată, Se supune în întregime Tatălui ceresc și este supus până la moarte. Aceasta deoarece esența Sa este esența lui Hristos. Omului îi este greu să creadă acest adevăr, dar este o realitate. Când lucrarea de slujire a lui Hristos s-a împlinit pe deplin, omul va putea vedea din lucrarea Sa că firea și ființa Sa reprezintă firea și ființa lui Dumnezeu din cer. În momentul acela, însumarea întregii Sale lucrări poate afirma că El este într-adevăr trupul în care Cuvântul se întrupează, și nu la fel ca acela al unui om din carne și oase. Fiecare pas al lucrării lui Hristos pe pământ are semnificația lui reprezentativă, dar omul care trăiește lucrarea reală a fiecărui pas nu poate înțelege semnificația lucrării Sale. Acest lucru este valabil mai ales pentru următorii pași ai lucrării efectuați de Dumnezeu în a doua întrupare a Sa. Majoritatea celor care doar au auzit sau văzut cuvintele lui Hristos, dar care încă nu L-au văzut vreodată, nu au nicio noțiune despre lucrarea Sa; celor cărora L-au văzut pe Hristos și au auzit cuvintele Sale și au experimentat, de asemenea, lucrarea Sa, le este greu să-I accepte lucrarea. Nu este aceasta deoarece apariția și umanitatea normală a lui Hristos nu sunt pe gustul omului? Cei care acceptă lucrarea Sa după ce Hristos a plecat

nu vor avea astfel de dificultăți, pentru că ei doar acceptă lucrarea Sa și nu vin în contact cu umanitatea normală a lui Hristos. Omul nu este în stare să renunțe la noțiunile sale despre Dumnezeu și, în schimb, Îl examinează intens; acest lucru se datorează faptului că omul se concentrează numai pe aspectul Său și nu este în stare să-I recunoască esența pe baza lucrării și a cuvintelor Sale. Dacă omul își închide ochii la apariția lui Hristos sau evită să discute despre umanitatea Sa și vorbește numai despre divinitatea Lui, a cărei lucrare și cuvinte sunt inaccesibile oricărui om, atunci noțiunile omului vor scădea cu jumătate, chiar și în măsura în care toate dificultățile omului vor fi rezolvate. În timpul lucrării Dumnezeului întrupat, omul nu-L poate tolera și este plin de numeroase noțiuni despre El, iar cazurile de împotrivire și răzvrătire sunt comune. Omul nu poate tolera existența lui Dumnezeu, nu poate arăta toleranță față de umilința și discreția lui Hristos, nici nu poate ierta esența lui Hristos, care se supune Tatălui ceresc. De aceea, El nu poate rămâne cu omul pentru veșnicie după ce Își termină lucrarea, pentru că omul nu dorește să-L lase să trăiască alături de el. Dacă omul nu-I poate arăta indulgență în timpul perioadei Sale de lucru, atunci cum ar putea să-L tolereze ca să trăiască alături de el după ce Și-a împlinit lucrarea de slujire, în timp ce-l urmărește treptat cum experimentează cuvintele Sale? Nu ar cădea atunci mulți din cauza Lui? Omul Îi permite doar să lucreze pe pământ; aceasta este cea mai mare extindere a indulgenței omului. Dacă nu ar fi fost lucrarea Sa, omul L-ar fi alungat de pe pământ cu mult timp în urmă, deci, cât de puțină indulgență ar arăta el odată ce lucrarea Sa este terminată? Atunci, omul nu L-ar condamna și tortura până la moarte? Dacă nu ar fi numit Hristos, atunci nu ar putea să lucreze printre oameni; dacă nu ar lucra cu identitatea lui Dumnezeu Însuși, ci, în schimb, ar lucra doar ca un om normal, atunci omul nu ar tolera ca El să rostească o singură propoziție, cu atât mai puțin ar tolera câtuși de puțin

din lucrarea Sa. Deci, nu poate purta decât această identitate cu El în lucrarea Sa. În felul acesta, lucrarea Sa este mai puternică decât dacă nu ar fi făcut astfel, căci toți sunt dispuși să se supună unei identități mari și statornice. Dacă nu ar fi purtat identitatea lui Dumnezeu Însuși, pe măsură ce lucra sau apărea ca Dumnezeu Însuși, atunci El nu ar fi avut ocazia să întreprindă deloc lucrarea. În ciuda faptului că El are esența lui Dumnezeu și ființa lui Hristos, omul nu s-ar îmblânzi și nu I-ar permite să lucreze cu ușurință printre oameni. El poartă identitatea lui Dumnezeu Însuși în lucrarea Sa; deși o astfel de lucrare este de zeci de ori mai puternică decât cea făcută fără o astfel de identitate, omul nu Îi este totuși supus în întregime, pentru că omul se supune numai statutului Său, nu și esenței Sale. Dacă așa stau lucrurile, atunci, poate, într-o bună zi, când Hristos va coborî de la postul Său, ar putea omul să-L lase să rămână în viață măcar pentru o zi? Dumnezeu este dispus să trăiască pe pământ cu omul, astfel încât El să poată vedea efectele pe care le va produce lucrarea întreprinsă de mâna Sa în anii care urmează. Cu toate acestea, omul nu este în stare să-I tolereze prezența nici măcar pentru o zi, astfel că El nu a putut decât să renunțe. Este deja cea mai mare extindere a indulgenței și harului omului de a-I permite lui Dumnezeu să întreprindă printre oameni lucrarea pe care ar trebui să o întreprindă și să-Și îndeplinească lucrarea de slujire. Deși aceia care au fost cuceriți personal de El Îi arată o astfel de grație, ei, totuși, Îi permit să rămână doar până când lucrarea Sa se va termina și nicio clipă în plus. Dacă așa stau lucrurile, ce este cu acele persoane pe care El nu le-a cucerit? Nu este motivul pentru care omul Îl tratează astfel pe Dumnezeu întrupat, pentru că El este Hristos cu învelișul unui om normal? Dacă ar fi avut numai divinitatea, nu și o umanitate normală, atunci dificultățile omului nu ar fi fost rezolvate cu cea mai mare ușurință? Omul recunoaște fără tragere de inimă divinitatea Sa și nu manifestă niciun interes față de

învelișul Său de om obișnuit, în ciuda faptului că esența Sa este exact aceea a lui Hristos, care Se supune voinței Tatălui ceresc. Ca atare, nu putea decât să-Și anuleze lucrarea de a fi printre oameni, de a împărtăși cu ei atât bucuriile, cât și necazurile, deoarece omul nu mai putea să-I tolereze existența.

Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată

Omul înțelege puțin din lucrarea de azi și din lucrarea viitorului, dar el nu înțelege destinația în care va pătrunde omenirea. Ca ființă creată, omul ar trebui să îndeplinească datoria unei ființe create: omul ar trebui să Îl urmeze pe Dumnezeu în orice face El; voi ar trebui să acționați în orice mod vă spun Eu. Tu nu ai cum să te ocupi de lucruri pentru tine însuți și nu ai deloc stăpânire de sine; totul trebuie lăsat sub orchestrarea lui Dumnezeu și totul este ținut în mâinile Sale. Dacă lucrarea lui Dumnezeu i-ar oferi omului un final, o destinație minunată, înainte de vreme, și dacă Dumnezeu ar folosi aceasta pentru a-l tenta pe om și a-l face să-L urmeze – dacă El ar face o înțelegere cu omul – atunci, aceasta nu ar fi cucerire, nici nu ar însemna că prelucrează viața omului. Dacă Dumnezeu ar folosi finalul omului pentru a-l controla și a-i câștiga inima, atunci, prin aceasta, El nu l-ar desăvârși pe om, nici nu ar putea să-l câștige pe om ci, în schimb, ar folosi destinația pentru a-l controla. Omului nu-i pasă de nimic altceva decât de viitorul final, de destinația finală și dacă există ceva bun la care să spere. Dacă omului i s-ar da o speranță frumoasă în timpul lucrării de cucerire și dacă, înainte de cucerirea omului, lui i s-ar da o destinație bună de urmărit, atunci nu numai că cucerirea omului nu și-ar atinge efectul, ci și efectul lucrării de cucerire ar fi, de asemenea, influențat. Adică, lucrarea de cucerire își atinge efectul înlăturând soarta și perspectivele omului și judecând și mustrând firea răzvrătită a omului. Nu se realizează făcând o înțelegere cu omul, adică, oferind omului binecuvântare și har, ci mai degrabă dezvăluind loialitatea omului prin deposedarea lui de „libertatea” sa și eradicarea perspectivelor lui. Aceasta este esența lucrării de cucerire. Dacă omului i s-ar oferi o speranță frumoasă chiar de la bun început, iar

lucrarea de mustrare și cea de judecată ar fi făcute ulterior, atunci omul ar accepta această mustrare și judecată pe baza faptului că are perspective, iar în final, închinarea și supunerea necondiționată față de Creator, de către toate ființele Sale create, nu ar fi realizate; ar exista doar o supunere oarbă, ignorantă, sau omul ar face orbește cereri către Dumnezeu, și inima omului ar fi imposibil de cucerit complet. În consecință, ar fi imposibil ca o astfel de lucrare de cucerire să câștige omul, ba, mai mult decât atât, de a fi mărturie pentru Dumnezeu. Astfel de ființe create nu ar putea să își îndeplinească datoria, și doar ar face înțelegeri cu Dumnezeu; aceasta nu ar fi cucerire, ci milă și binecuvântare. Cea mai mare problemă cu omul este faptul că el nu se gândește la nimic, decât la soarta și la perspectivele sale, și că idolatrizează aceste lucruri. Omul Îl caută pe Dumnezeu de dragul sorții și perspectivelor sale; el nu I se închină lui Dumnezeu datorită iubirii sale pentru El. Și astfel, în cucerirea omului, egoismul omului, lăcomia și lucrurile care îl împiedică cel mai mult în venerarea lui Dumnezeu, toate trebuie emondate și, astfel, eliminate. Făcând acest lucru, vor fi obținute efectele cuceririi omului. Drept rezultat, în primele etape ale cuceririi omului este necesar să fie purificat de ambițiile fantastice și de cele mai fatale slăbiciuni ale sale și, prin aceasta, să fie dezvăluită inima iubitoare de Dumnezeu a omului și să fie schimbată cunoașterea lui despre viața umană, modul în care Îl vede pe Dumnezeu și semnificația existenței sale. În acest mod, inima iubitoare de Dumnezeu a omului este curățată, adică, inima omului este cucerită. Dar, în atitudinea lui Dumnezeu față de toate ființele create, Dumnezeu nu cucerește doar de dragul cuceririi; mai degrabă, El cucerește pentru a-l câștiga pe om, pentru propria Sa slavă și pentru a recupera cea mai timpurie, inițială asemănare a omului. Dacă El ar cuceri doar de dragul cuceririi, atunci semnificația lucrării de cucerire ar fi pierdută. Aceasta înseamnă că dacă, după cucerirea omului, Dumnezeu S-ar

fi spălat pe mâini de om și nu ar fi ținut cont de viața sau de moartea omului, atunci aceasta nu ar reprezenta gestionarea omenirii și nici cucerirea omului nu ar fi de dragul mântuirii sale. În centrul lucrării de mântuire se află doar câștigarea omului după cucerirea sa și sosirea lui finală la o destinație minunată, și doar aceasta poate atinge scopul mântuirii omului. Cu alte cuvinte, doar sosirea omului la o destinație frumoasă și intrarea sa în odihnă reprezintă perspectivele pe care ar trebui să le aibă toate ființele create, și lucrarea care ar trebui făcută de Creator. Dacă omul ar trebui să facă această lucrare, atunci aceasta ar fi prea limitată: l-ar duce pe om până la un anumit punct, dar nu ar putea să îl conducă pe om până la destinația eternă. Omul nu poate să decidă destinul omului, și mai mult decât atât, nu poate să asigure perspectivele omului și destinația sa viitoare. Cu toate acestea, lucrarea făcută de Dumnezeu este diferită. Dat fiind că El l-a creat pe om, El îl conduce; dat fiind că El îl mântuiește pe om, El îl va salva în mod desăvârșit și îl va câștiga pe deplin; dat fiind că El îl conduce pe om, El îl va aduce la destinația corespunzătoare; și dat fiind că El l-a creat și îl gestionează pe om, El trebuie să Își asume responsabilitatea pentru soarta omului și pentru perspectivele sale. Aceasta este lucrarea făcută de Creator. Deși lucrarea de cucerire este obținută prin purificarea omului de perspectivele sale, omul trebuie, în cele din urmă, să fie adus la destinația corespunzătoare pregătită pentru el de către Dumnezeu. Faptul că omul are o destinație și că soarta lui este asigurată se întâmplă tocmai deoarece Dumnezeu prelucrează omul. Aici, destinația potrivită la care se face referire nu este reprezentată de speranțele și perspectivele purificate în trecut; cele două sunt diferite. Acele lucruri la care omul speră și pe care le urmărește sunt dorul arzător care se naște din căutarea dorințelor extravagante ale trupului, mai degrabă decât a destinației cuvenite omului. Între timp, ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru om sunt binecuvântările și

promisiunile pentru om odată ce el a fost purificat, ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru om după ce a creat lumea, iar acestea nu sunt întinate de alegerile, noțiunile, închipuirile sau trupul omului. Această destinație nu este pregătită pentru o anumită persoană, dar este locul de odihnă al întregii omeniri. Și astfel, această destinație este cea mai potrivită pentru omenire.

Creatorul intenționează să orchestreze toate ființele create. Trebuie să dai ascultare și să nu renunți la nimic din ceea ce face El, nici nu trebuie să te răzvrătești față de El. Când lucrarea pe care o face El va atinge în cele din urmă scopurile Sale, prin aceasta El va câștiga slavă. Astăzi, de ce nu se spune că ești descendentul lui Moab sau odrasla marelui balaur roșu? De ce nu se vorbește de oamenii aleși și se discută doar despre ființele create create? Ființele create – aceasta era denumirea inițială a omului și aceasta este identitatea sa înnăscută. Numele variază doar deoarece epocile și perioadele lucrării variază; de fapt, omul este o ființă creată obișnuită. Toate ființele create, fie ele cele mai corupte sau cele mai sfinte, trebuie să îndeplinească datoria unei ființe create. Când Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea de cucerire, El nu te controlează folosind perspectivele, soarta sau destinația ta. De fapt, nu este nevoie să se lucreze în acest fel. Scopul lucrării de cucerire este de a-l face pe om să-și îndeplinească datoria de ființă creată, de a-l face să I se închine Creatorului; doar după aceasta poate el să intre în destinația minunată. Soarta omului este controlată de mâinile lui Dumnezeu. Ești incapabil de a te controla pe tine însuți: în ciuda faptului că omul întotdeauna se agită și își găsește ocupații în nume propriu, el rămâne incapabil de a se controla. Dacă ai putea să-ți cunoști propriile perspective, dacă ai putea să-ți controlezi propria soartă, ai mai fi o ființă creată? Pe scurt, indiferent cum lucrează Dumnezeu, toată lucrarea Sa este de dragul omului. Ia, de exemplu, cerurile și pământul și toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat pentru a-i sluji omului: luna, soare și stelele pe

care El le-a făcut pentru om, animalele și plantele, primăvara, vara, toamna și iarna și așa mai departe – toate sunt create pentru existența omului. Și astfel, indiferent de modul în care Dumnezeu mustră și judecă omul, totul este pentru mântuirea omului. Deși El îl deposedează pe om de speranțele lui lumești, este pentru a-l purifica, iar purificarea omului este săvârșită pentru ca el să poată supraviețui. Destinația omului este în mâinile Creatorului, deci cum ar putea omul să se controleze pe sine însuși?

De îndată ce a fost finalizată lucrarea de cucerire, omul va fi adus într-o lume frumoasă. Desigur, această viață se va desfășura în continuare pe pământ, dar va fi cu totul diferită de viața omului de astăzi. Este viața pe care omenirea o va avea după ce toți oamenii au fost cuceriți, va fi un nou început pentru om pe pământ, iar faptul că oamenii ar putea să aibă o asemenea viață va fi dovada că omenirea a intrat într-un tărâm nou și frumos. Va fi începutul vieții omului și al lui Dumnezeu pe pământ. Premisa unei vieți atât de frumoase trebuie să fie faptul că, după ce omul a fost purificat și cucerit, el se supune înaintea Creatorului. Și astfel, lucrarea de cucerire este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu înainte ca omenirea să pătrundă în minunata destinație. O astfel de viață este viața viitoare a omului pe pământ, cea mai frumoasă viață pe pământ, tipul de viață după care tânjește omul, tipul pe care omul nu l-a mai reușit niciodată înainte, în istoria lumii. Este rezultatul final al celor 6000 de ani de lucrare de gestionare; este acel lucru după care tânjește omenirea cel mai mult și este, de asemenea, promisiunea lui Dumnezeu pentru om. Dar această promisiune nu se poate împlini imediat: omul va intra în viitoarea destinație doar după ce lucrarea zilelor de pe urmă a fost finalizată și el a fost complet cucerit, adică, odată ce Satana a fost complet înfrânt. După ce va fi rafinat, omul va fi lipsit de o natură păcătoasă, deoarece Dumnezeu îl va fi înfrânt pe Satana, adică nu va exista nicio năvălire a forțelor ostile și nici forțe

ostile care să poată ataca trupul omului. Și astfel, omul va fi liber și sfânt – el va fi intrat în eternitate. Doar dacă forțele ostile ale întunericului sunt ținute în robie va fi omul liber oriunde merge și, astfel, va fi lipsit de răzvrătire sau împotrivire. Satana nu are decât să fie ținut în robie și totul va fi în regulă cu omul; situația actuală există pentru că Satana încă provoacă perturbare peste tot pe pământ și deoarece întreaga lucrare de gestionare a lui Dumnezeu nu a ajuns încă la final. Odată ce Satana a fost înfrânt, omul va fi eliberat pe deplin; când omul Îl câștigă pe Dumnezeu și iese de sub puterea Satanei, el va privi Soarele dreptății. Viața cuvenită omului normal va fi recâștigată; tot ceea ce ar trebui avut de omul normal – precum abilitatea de a deosebi binele de rău și înțelegerea modului în care să mănânce și să se îmbrace și abilitatea de a trăi normal – toate acestea vor fi recâștigate. Dacă Eva nu ar fi fost ispitită de șarpe, omul ar fi trebuit să aibă acest tip de viață normală după ce el a fost creat la început. El ar fi trebuit să mănânce, să fie îmbrăcat și să ducă viața normală a omului pe pământ. Totuși, după ce omul a devenit vicios, această viață a devenit o iluzie de neatins și nici măcar astăzi omul nu îndrăznește să-și imagineze astfel de lucruri. De fapt, această viață frumoasă după care tânjește omul este o necesitate. Dacă omul ar fi fără o astfel de destinație, atunci viața sa vicioasă pe pământ nu ar înceta niciodată, iar dacă nu ar exista o astfel de viață frumoasă, atunci nu ar exista nicio încheiere a sorții Satanei sau a epocii în care Satana are putere asupra pământului. Omul trebuie să ajungă într-un ținut neatins de forțele întunericului și, când ajunge, aceasta va dovedi că Satana a fost înfrânt. În acest mod, odată ce nu există niciun deranj din partea Satanei, Dumnezeu Însuși va controla omenirea, iar El va porunci și va controla întreaga viață a omului; doar atunci va fi fost Satana cu adevărat înfrânt. Viața omului de astăzi este în mare parte o viață de întinare; este tot o viață de suferință și chin. Aceasta nu ar putea fi numită

înfrângerea Satanei; omul încă nu a scăpat de marea suferinței, încă nu a scăpat de greutățile vieții omenești sau de influența Satanei, iar el încă are cunoștințe infime despre Dumnezeu. Toate greutățile omului au fost create de Satana; Satana a fost cel care a adus suferințele în viața omului și doar după ce Satana este înrobit va putea omul să scape complet din marea suferinței. Totuși, încătușarea Satanei se obține prin cucerirea și câștigarea inimii omului, făcându-l pe om prada de război a luptei cu Satana.

Astăzi, căutarea omului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit sunt lucrurile pe care le caută înainte ca el să aibă viața umană normală pe pământ și acestea sunt obiectivele pe care el le urmărește înainte ca Satana să fie înrobit. În esență, căutarea omului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit sau de a fi de mare folos, este de a scăpa de sub influența Satanei: căutarea omului este de a deveni un biruitor, dar rezultatul final va fi scăparea sa de sub influența Satanei. Doar prin scăparea de sub influența Satanei poate omul să ducă viața umană normală pe pământ, viața de închinare lui Dumnezeu. Astăzi, căutarea omului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit sunt lucrurile care sunt urmărite înainte de a avea viața umană normală pe pământ. Ele sunt urmărite în principal de dragul de a fi curățit și pentru a pune adevărul în practică și pentru a se închina Creatorului. Dacă omul are viața umană normală pe pământ, o viață fără greutăți sau suferință, atunci omul nu se va implica în căutarea de a deveni un biruitor. „A deveni un biruitor” și „a fi desăvârșit” sunt obiectivele pe care Dumnezeu le dă omului pentru a le urmări și, prin urmărirea acestor obiective, El îl face pe om să pună adevărul în practică și să trăiască o viață plină de înțeles. Obiectivul este de a-l desăvârși pe om și de a-l câștiga, iar urmărirea țelului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit este doar un mijloc. Dacă, în viitor, omul intră într-o destinație minunată, nu vor exista referiri la a deveni un biruitor și la a fi desăvârșit; va exista doar fiecare

ființă creată care își îndeplinește datoria sa. Astăzi, omul este făcut să urmărească aceste lucruri doar pentru a defini un scop pentru om, astfel încât căutarea omului să poată fi mai orientată și mai practică. Altfel, omul ar trăi printre abstractizări nedeslușite și ar urmări intrarea în viața veșnică, iar dacă aceasta ar fi astfel, nu ar fi omul mai demn de milă? Să urmărești în modul acesta, fără scopuri sau principii – nu este aceasta auto-amăgire? În cele din urmă, această căutare ar fi, în mod natural, inutilă; în final, omul încă ar trăi sub puterea Satanei și ar fi incapabil de a se elibera de aceasta. De ce să se supună unei astfel de urmăriri fără scop? Când omul intră în destinația eternă, omul I se va închina Creatorului, iar datorită faptului că omul a câștigat mântuirea și a intrat în eternitate, omul nu va urmări niciun obiectiv și, mai mult decât atât, nici nu va trebui să se îngrijoreze că va fi asaltat de Satana. În acest moment, omul își va cunoaște locul și își va îndeplini datoria, și chiar dacă nu este mustrat sau judecat, fiecare își va îndeplini datoria. În acel moment, omul va fi o ființă creată, atât în identitate, cât și în statut. Nu va mai exista o distincție între superior și inferior; fiecare persoană doar va îndeplini o funcție diferită. Totuși, omul va trăi în continuare într-o destinație ordonată și potrivită pentru omenire; omul își va îndeplini datoria de dragul de a se închina Creatorului, și aceasta e omenirea care va deveni omenirea eternității. În acel moment, omul va fi câștigat o viață luminată de Dumnezeu, o viață sub protecția și grija lui Dumnezeu, o viață împreună cu Dumnezeu. Omenirea va duce o viață normală pe pământ și toți oamenii vor intra pe calea cea dreaptă. Planul de gestionare de 6000 de ani îl va fi învins cu totul pe Satana, adică Dumnezeu va fi recuperat imaginea inițială a omului după ce l-a creat pe pământ lui și, astfel, intențiile originale ale lui Dumnezeu vor fi fost satisfăcute. La început, înainte ca omenirea să fie coruptă de Satana, omenirea ducea o viață normală pe pământ. Mai târziu, când a fost corupt

de Satana, omul a pierdut această viață normală și, astfel, a început lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și bătălia cu Satana pentru a recupera viața normală a omului. Abia când lucrarea de 6000 de ani de gestionare a lui Dumnezeu ajunge la final, va începe oficial viața întregii omeniri pe pământ; doar atunci omul va avea o viață minunată, iar Dumnezeu Își va redobândi scopul pentru care a creat omul la început, precum și asemănarea inițială a omului. Și astfel, odată ce are viața normală a omenirii pe pământ, omul nu va mai urmări să devină un biruitor sau să fie desăvârșit, pentru că omul va fi sfânt. „Biruitorii" și „a fi desăvârșit" despre care vorbește omul sunt obiectivele oferite omului pentru a le urmări în timpul luptei dintre Dumnezeu și Satana, iar acestea există doar pentru că omul a fost corupt. Prin a-ți da un obiectiv și a te convinge să urmărești acest obiectiv, Satana va fi înfrânt. A-ți cere să fii un biruitor sau să fii desăvârșit ori să fii folosit necesită să fii mărturie pentru a-l face de rușine pe Satana. În final, omul va duce viața umană normală pe pământ și omul va fi sfânt; când se va întâmpla asta, vor mai căuta oamenii să devină biruitori? Nu sunt ei toți ființe create? Când se vorbește despre a fi un biruitor și a fi desăvârșit, aceste cuvinte sunt îndreptate către Satana și către murdăria omului. Nu face acest „biruitor" referire la victoria asupra Satanei și asupra forțelor ostile? Când spui că ai fost desăvârșit, ce anume din tine a fost desăvârșit? Nu-i așa că te-ai lepădat de firile tale corupte satanice, astfel încât să poți obține dragostea supremă pentru Dumnezeu? Astfel de lucruri sunt spuse cu referire la lucrurile imorale din om și referitor la Satana; ele nu sunt rostite cu privire la Dumnezeu.

Dacă nu urmărești să devii un biruitor și să fii desăvârșit acum, atunci, în viitor, când omenirea va duce o viață normală pe pământ, nu va mai exista oportunitatea pentru o astfel de căutare. În acel moment, finalul fiecărui tip de persoană va fi fost dezvăluit. În acel moment, va fi clar ce fel

de lucru ești, iar dacă dorești să fii un biruitor sau să fii făcut desăvârșit va fi imposibil. Din cauza răzvrătirii sale, omul va fi pedepsit după ce va fi dat în vileag. În acel moment, scopul omului nu va fi o poziție superioară față de alții, pentru ca unii să fie biruitori și alții să fie desăvârșiți sau pentru ca unii să fie întâi-născuții lui Dumnezeu, iar alții să fie fiii lui Dumnezeu; oamenii nu vor urmări aceste lucruri. Toți vor fi ființe create, toți vor trăi pe pământ și toți vor trăi împreună cu Dumnezeu pe pământ. Acum este momentul luptei dintre Dumnezeu și Satana, este o perioadă în care această luptă încă nu s-a încheiat, o perioadă în care omul încă nu a fost complet câștigat; este o perioadă de tranziție. Și astfel, omului i se cere să devină fie biruitor, fie unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Astăzi există deosebiri în statut, dar când vine vremea, nu vor exista astfel de deosebiri: statutul tuturor celor care au fost victorioși va fi același, toți vor membri calificați ai omenirii și vor trăi în mod egal pe pământ, însemnând că toți vor fi ființe create calificate și că tuturor li se vor da aceleași lucruri. Deoarece epocile lucrării lui Dumnezeu sunt diferite, iar obiectele lucrării Sale sunt diferite, dacă această lucrare este făcută în voi, sunteți potriviți pentru a fi desăvârșiți și pentru a deveni biruitori; dacă ar fi făcută în altă parte, atunci oamenii de acolo ar fi potriviți să devină primul grup de oameni care să fie cuceriți și primul grup de oameni care să fie desăvârșiți. Astăzi, această lucrare nu este făcută în altă parte, deci oamenii din alte țări nu sunt potriviți să fie desăvârșiți și să devină biruitori și este imposibil pentru ei să devină primul grup. Deoarece obiectul lucrării lui Dumnezeu este diferit, epoca lucrării lui Dumnezeu este diferită și sfera sa este diferită, există primul grup, adică, există biruitorii, și la fel va exista un al doilea grup care va fi desăvârșit. Odată ce există un prim grup care a fost desăvârșit, va exista un exemplu și un model, astfel încât în viitor vor exista un al doilea și un al treilea grup al celor care au fost desăvârșiți, dar, în eternitate, ei toți

vor fi la fel și nu vor exista clasificări ale statutului. Ei doar vor fi fost desăvârșiți în momente diferite și nu vor exista diferențe ale statutului. Când vine vremea în care toată lumea a fost desăvârșită și lucrarea întregului univers a fost încheiată, nu vor exista deosebiri în statut și toți vor avea statut egal. Astăzi, această lucrare este făcută printre voi astfel încât voi să deveniți biruitorii. Dacă ar fi făcută în Marea Britanie, atunci Marea Britanie ar avea primul grup, la fel cum veți fi voi primul grup. Doar că ați fost deosebit de binecuvântați cu har prin felul în care lucrarea este îndeplinită în voi, iar dacă această lucrare nu ar fi făcută în voi, atunci ați al doilea grup, sau al treilea, ori al patrulea, sau al cincilea. Aceasta este doar datorită diferenței în ordinea lucrării; primul grup și al doilea grup nu arată că unul este mai sus sau mai jos decât celălalt, arată doar ordinea în care acești oameni sunt desăvârșiți. Astăzi, aceste cuvinte vă sunt comunicate, dar de ce nu ați fost informați mai devreme? Deoarece, fără un proces, oamenii tind spre extreme. De exemplu, Isus a zis la vremea Lui: „Cum am plecat, așa voi sosi”. Astăzi, mulți sunt orbiți de aceste cuvinte și ei doar vor să poarte veșminte albe și să își aștepte răpirea la cer. Astfel, există multe cuvinte care nu pot fi rostite prea devreme; dacă ar fi rostite prea devreme, omul ar tinde spre extreme. Statura omului este prea mică și el este incapabil să-și dea seama de adevărul acestor cuvinte.

Când omenirea obține viața adevărată a omului pe pământ și când toate forțele Satanei sunt înrobite, omul va trăi cu ușurință pe pământ. Lucrurile nu vor fi la fel de complexe precum sunt astăzi: relațiile umane, relațiile sociale, relațiile familiale complexe – aduc atât de multe probleme, atât de multă durere! Viața omului aici este așa de nefericită! Odată ce omul a fost cucerit, inima și mintea lui se vor schimba: el va avea o inimă cu frică de Dumnezeu și care Îl iubește pe Dumnezeu. Odată ce toți cei din univers care caută să-L iubească pe Dumnezeu au fost cuceriți, adică, odată ce

Satana a fost înfrânt, și odată ce Satana – toate forțele întunericului – a fost înrobit, atunci viața omului pe pământ va fi neperturbată, iar el va putea să trăiască în mod liber pe pământ. Dacă viața omului ar fi lipsită de relații lumești și de complexitățile trupului, atunci ar fi mult mai ușor. Relațiile trupești ale omului sunt prea complicate, iar faptul că omul are astfel de lucruri dovedește că el încă nu s-a eliberat de influența Satanei. Dacă ai avea aceeași relație cu fiecare dintre frații și surorile tale, dacă ai avea aceeași relație cu fiecare membru al familiei tale, atunci nu ai avea griji și nu ar trebui să te îngrijorezi în privința nimănui. Nimic nu ar putea fi mai frumos și, în acest mod, omul ar fi eliberat de jumătate din suferința lui. Trăind o viață omenească normală pe pământ, omul va fi asemănător îngerilor; deși încă aparținând trupului, el va fi foarte asemănător unui înger. Aceasta este promisiunea finală, ultima promisiune acordată omului. Astăzi, omul îndură mustrare și judecată; crezi că experiența omului privind astfel de lucruri este fără sens? Se poate ca lucrarea de mustrare și judecată să fie făcută fără motiv? Înainte a fost spus că a mustra și a judeca omul înseamnă să-l pui într-o groapă fără fund, ceea ce înseamnă să-i iei soarta și perspectivele. Aceasta are un singur scop: curățarea omului. Omul nu este pus în groapa fără fund în mod intenționat, după care Dumnezeu Își spală mâinile de el. În schimb, este pentru a emonda răzvrătirea din om, astfel ca în final lucrurile din om să fie curățate, astfel încât el să poată avea o cunoștință adevărată despre Dumnezeu și să fie ca o persoană sfântă. Dacă aceasta este făcută, atunci totul va fi realizat. De fapt, când acele lucruri din om care trebuie emondate sunt emondate și omul este mărturie răsunătoare, Satana va fi, de asemenea, înfrânt și, deși pot fi câteva din acele lucruri care sunt inițial în om care nu sunt complet curățate, odată ce Satana este înfrânt, ele nu vor mai cauza perturbare și, în acel moment, omul va fi fost complet curățat. Omul nu a experimentat niciodată o astfel de viață, dar când Satana

este înfrânt, totul va fi rezolvat, iar acele lucruri neînsemnate din om vor fi toate soluționate; și, odată ce problema principală a fost rezolvată, toate celelalte necazuri se vor sfârși. În timpul acestei întrupări a lui Dumnezeu pe pământ, când El face personal lucrarea Sa printre oameni, toată lucrarea pe care o face El este săvârșită pentru a-l înfrânge pe Satana, iar El îl va înfrânge pe Satana prin cucerirea omului și prin desăvârșirea voastră. Când sunteți mărturii răsunătoare, aceasta, de asemenea, va fi un semn al înfrângerii Satanei. Omul este mai întâi cucerit și în final desăvârșit complet pentru a-l înfrânge pe Satana. În esență, totuși, împreună cu înfrângerea Satanei, aceasta este și mântuirea întregii omeniri din această mare goală a suferinței. Indiferent dacă lucrarea este îndeplinită prin întreg universul sau în China, totul este pentru a-l înfrânge pe Satana și a aduce mântuire întregii omeniri, astfel încât omul să poată intra în locul de odihnă. Dumnezeu întrupat, acest trup normal, este întocmai pentru a-l înfrânge pe Satana. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este folosită pentru a aduce mântuire tuturor celor de sub ceruri care Îl iubesc pe Dumnezeu, este pentru a cuceri întreaga omenire și, mai ales, pentru a-l înfrânge pe Satana. Esența întregii lucrări de gestionare este inseparabilă de înfrângerea Satanei pentru a aduce mântuirea întregii omeniri. De ce, în mare parte din această lucrare, se vorbește mereu despre faptul că trebuie să fiți mărturie? Și către cine este îndreptată această mărturie? Nu este îndreptată către Satana? Această mărturie este adusă lui Dumnezeu și este făcută pentru a confirma că lucrarea lui Dumnezeu și-a atins scopul. A sta mărturie are legătură cu lucrarea de înfrângere a Satanei; dacă nu ar exista o luptă cu Satana, atunci omului nu i s-ar cere să stea mărturie. Pentru că Satana trebuie înfrânt, în același timp cu salvarea omului, Dumnezeu cere ca omul să-I stea mărturie în fața Satanei, mărturie pe care El o folosește pentru a salva omul și pentru a lupta cu Satana. Drept rezultat, omul este atât obiect al mântuirii, cât și instrument al înfrângerii

Satanei și, astfel, omul este în centrul lucrării întregii gestionări a lui Dumnezeu, în vreme ce Satana este doar obiectul distrugerii, dușmanul. Poți simți că nu ai făcut nimic, dar din cauza schimbărilor din firea ta, mărturia a fost dată, iar această mărturie este îndreptată către Satana și nu este făcută omului. Omul nu este potrivit pentru a se bucura de o asemenea mărturie. Cum ar putea el să înțeleagă lucrarea făcută de Dumnezeu? Obiectul luptei lui Dumnezeu este Satana; omul, între timp, este doar obiectul mântuirii. Omul are firi corupte satanice și este incapabil de a înțelege această lucrare. Aceasta este datorită stricăciunii Satanei și nu este ceva inerent omului, ci este regizată de Satana. Astăzi, principala lucrare a lui Dumnezeu este de a-l înfrânge pe Satana, adică, de a-l cuceri cu totul pe om, astfel încât omul să poată fi mărturie finală a lui Dumnezeu înaintea Satanei. În acest fel, toate lucrurile vor fi realizate. În multe cazuri, cu ochiul liber pare că nu a fost făcut nimic, dar, de fapt, lucrarea a fost deja finalizată. Omul necesită ca toată lucrarea de finalizare să fie vizibilă, totuși, fără a o face vizibilă ție, Eu am terminat lucrarea Mea, căci Satana a cedat, ceea ce înseamnă că a fost cu totul înfrânt, că toată înțelepciunea, puterea și autoritatea lui Dumnezeu l-au învins pe Satana. Aceasta este exact mărturia care trebuie dată și, deși nu are o expresie clară în om, deși nu este vizibil cu ochiul liber, Satana a fost deja înfrânt. Ansamblul acestei lucrări este îndreptat împotriva Satanei și este îndeplinit ca urmare a luptei cu Satana. Și astfel, există multe lucruri pe care omul nu le vede ca fiind de succes, dar care, în viziunea lui Dumnezeu, au fost cu succes terminate demult. Acesta este unul din adevărurile interioare ale întregii lucrări a lui Dumnezeu.

Odată ce Satana a fost înfrânt, adică, odată ce omul a fost complet cucerit, omul va înțelege apoi că toată această lucrare este pentru mântuire și că mijloacele acestei mântuiri sunt pentru smulgerea oamenilor din

mâinile Satanei. Lucrarea de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este împărțită în trei etape: Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Aceste trei etape de lucru sunt toate pentru mântuirea omenirii, adică, sunt pentru mântuirea omenirii care a fost coruptă în mod grav de Satana. În același timp, totuși, acestea sunt, de asemenea, pentru ca Dumnezeu să poată lupta cu Satana. Astfel, la fel precum lucrarea de mântuire este împărțită în trei etape, așa este și lupta cu Satana împărțită în trei etape, iar aceste două aspecte ale lucrării lui Dumnezeu sunt realizate în mod simultan. Lupta cu Satana este de fapt pentru mântuirea omenirii și, deoarece lucrarea mântuirii omenirii nu este ceva ce poate fi finalizat cu succes într-o singură etapă, lupta cu Satana este, de asemenea, împărțită în faze și perioade, iar războiul este purtat împotriva Satanei în conformitate cu nevoile omului și gradul de corupție al Satanei din el. Poate, în închipuirea omului, el crede că, în această luptă, Dumnezeu va ridica armele împotriva Satanei în același mod în care s-ar lupta două armate una cu cealaltă. Aceasta este doar ceea ce intelectul omului este capabil să și-l închipuie; este o idee nerealistă și extrem de vagă, totuși, este ceea ce crede omul. Și, deoarece Eu spun aici că modalitatea de mântuire a omului este prin intermediul luptei cu Satana, omul își imaginează că acesta este modul în care se desfășoară lupta. Lucrarea de mântuire a omului are trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape pentru a-l învinge pe acesta odată și pentru totdeauna. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării: acordarea harului asupra omului, devenirea jertfei de păcat a omului, iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva Satanei, ci mai degrabă depunerea mărturiei pentru Dumnezeu prin mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului și,

prin urmare, înfrângerea Satanei. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va fi complet mântuit, atunci Satana cel umilit va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit. Așadar, esența mântuirii omului este războiul cu Satana, iar acest război este în primul rând reflectat în mântuirea omului. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub puterea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei – omul care a fost corupt de Satana – la Creator după cucerirea lui, prin care el se va răvrăti împotriva Satanei și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a

omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

Dumnezeu nu are nicio urmă de răutate față de ființele create și dorește doar să îl învingă pe Satana. Toată lucrarea Sa – fie ea mustrare sau judecată – este îndreptată împotriva Satanei; este îndeplinită pentru mântuirea omenirii, iar totul este pentru a-l învinge pe Satana, și are un singur obiectiv: să se lupte cu Satana până la sfârșit! Dumnezeu nu Se va odihni niciodată înainte de a-l fi biruit pe Satana! El se va odihni doar după ce l-a înfrânt pe Satana. Deoarece toată lucrarea făcută de Dumnezeu este îndreptată împotriva Satanei și pentru că aceia care au fost corupți de Satana sunt toți sub controlul puterii Satanei și toți trăiesc sub puterea Satanei, fără să se lupte cu Satana și să se rupă de el, Satana nu și-ar fi slăbit strânsoarea asupra acestor oameni, iar ei nu puteau fi câștigați. Dacă nu au fost câștigați, ar dovedi că Satana nu a fost înfrânt, că el nu a fost învins. Și astfel, în planul de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu, în timpul primei etape, El a făcut lucrarea legii, în timpul celei de-a doua etape El a făcut lucrarea Epocii Harului, adică, lucrarea răstignirii, iar în cea de-a treia etapă, face lucrarea cuceririi omenirii. Toată această lucrare este îndreptată către măsura în care Satana a corupt omenirea, totul este pentru a-l învinge pe Satana și fiecare etapă este pentru a-l învinge pe Satana. Esența lucrării de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este lupta împotriva marelui balaur roșu, iar lucrarea de gestionare a omenirii este, de asemenea, lucrarea

de înfrângere a Satanei, lucrarea luptei cu Satana. Dumnezeu a luptat timp de 6000 de ani și, astfel, a lucrat timp de 6000 de ani pentru a aduce în cele din urmă omul pe noul tărâm. Când Satana este înfrânt, omul va fi complet eliberat. Nu este aceasta direcția lucrării lui Dumnezeu astăzi? Aceasta este exact direcția lucrării de azi: eliberarea completă și scăparea omului, astfel încât el să nu va mai fi constrâns de nicio regulă, nici limitat de vreo legătură sau restricție. Toată această lucrare este făcută în conformitate cu statura voastră și în conformitate cu nevoile voastre, însemnând că vi se oferă orice puteți realiza. Nu este un caz de a obliga pe cineva să facă ceva peste puterile sale, de a vă impune vreun lucru; mai degrabă, toată această lucrare este îndeplinită în conformitate cu nevoile voastre actuale. Fiecare etapă a lucrării se desfășoară în conformitate cu nevoile concrete și cerințele pentru om; fiecare etapă a lucrării este pentru a-l învinge pe Satana. De fapt, la început nu existau bariere între Creator și ființele create. Toate aceste impedimente au fost cauzate de Satana. Omul a devenit incapabil să vadă sau să atingă orice din cauza modului în care Satana l-a tulburat și corupt pe om. Omul este victima, cel care a fost înșelat. Odată ce Satana a fost înfrânt, ființele create Îl vor privi pe Creator, iar Creatorul va privi asupra ființelor create și va putea să le conducă El Însuși. Doar aceasta este viața pe care omul ar trebui să o aibă pe pământ. Și astfel, lucrarea lui Dumnezeu este în principal pentru a-l înfrânge pe Satana și, odată ce Satana a fost înfrânt, totul va fi rezolvat. Astăzi, ai văzut că nu este simplu ca Dumnezeu să vină printre oameni. El nu a venit pentru a-Și petrece fiecare zi criticându-vă, să vă spună una și alta sau doar să vă permită să vedeți cum arată și cum vorbește și trăiește. Dumnezeu nu a devenit trup doar pentru a vă permite să Îl priviți sau pentru a vă deschide ochii, ori pentru a vă permite să auziți tainele despre care El a vorbit și cele șapte peceți pe care le-a deschis. În schimb, El a devenit trup pentru a-l înfrânge pe Satana. El a

venit personal printre oameni pentru a-l salva pe om și pentru a Se lupta cu Satana; aceasta este semnificația întrupării Sale. Dacă nu ar fi pentru a-l învinge pe Satana, atunci El nu ar face personal această lucrare. Dumnezeu a venit pe pământ pentru a-Și face lucrarea printre oameni, pentru a Se dezvălui personal omului și pentru a-i permite omului să-L privească; este aceasta puțin lucru? Chiar nu este simplu! Nu este așa cum își imaginează omul: că Dumnezeu a venit ca omul să Îl poată privi, pentru ca omul să poată înțelege că Dumnezeu este practic, și nu nedeslușit sau lipsit de valoare, și că Dumnezeu este trufaș, dar și umil. Ar putea fi atât de simplu? Tocmai pentru că Satana a corupt trupul omului, și omul este cel pe care Dumnezeu intenționează să îl salveze, Dumnezeu trebuie să-Și poarte trupul pentru a lupta cu Satana și pentru a-l păstori personal pe om. Doar acest lucru este benefic pentru lucrarea Sa. Cele două întrupări ale lui Dumnezeu au existat pentru a-l înfrânge pe Satana și, de asemenea, pentru a-l mântui mai bine pe om. Aceasta se întâmplă pentru că cel care se luptă cu Satana poate fi doar Dumnezeu, indiferent dacă este Duhul lui Dumnezeu sau trupul întrupat al lui Dumnezeu. Pe scurt, cei care se luptă cu Satana nu pot fi îngerii, cu atât mai puțin poate fi omul, care a fost corupt de Satana. Îngerii nu au puterea de a duce bătălia aceasta, iar omul este și mai lipsit de putere. Astfel, dacă Dumnezeu dorește să prelucreze viața omului, dacă El dorește să vină personal pe pământ pentru a-l mântui pe om, atunci El trebuie personal să devină trup – adică, El trebuie să Își asume personal trupul și, cu identitatea Sa inerentă și lucrarea pe care trebuie să o facă, să vină printre oameni și să îl salveze personal pe om. Dacă nu, dacă ar fi Duhul lui Dumnezeu sau omul care ar face această lucrare, atunci nu s-ar alege niciodată nimic din această luptă și nu s-ar sfârși niciodată. Omul are șansa la mântuire doar când Dumnezeu devine trup pentru a porni personal la război împotriva Satanei printre oameni. În plus, doar atunci este rușinat

Satana și lăsat fără nicio oportunitate de exploatat și fără niciun plan de executat. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat nu poate fi realizată de Duhul lui Dumnezeu și ar fi și mai imposibil de făcut de orice trup lumesc, pentru că lucrarea pe care El o face este pentru viața omului și pentru schimbarea firii corupte a omului. Dacă omul ar participa în această luptă, el doar ar fugi într-o confuzie dureroasă și ar fi pur și simplu incapabil de a schimba firea lui coruptă. El ar fi incapabil de a-l salva pe om de la cruce sau de a cuceri toată omenirea răzvrătită, ci ar fi în stare doar să facă puțină lucrare veche care nu merge dincolo de principii, sau o lucrare care nu are legătură cu înfrângerea Satanei. Deci, de ce să vă obosiți? Care este semnificația unei lucrări care nu poate să câștige omenirea, cu atât mai puțin să-l înfrângă pe Satana? Și astfel, lupta cu Satana poate fi purtată doar de Dumnezeu Însuși și omului i-ar fi imposibil să o facă. Datoria omului este de a se supune și de a urma, căci omul nu poate face o lucrare asemănătoare cu crearea cerurilor și a pământului și, mai mult decât atât, nici nu poate îndeplini lucrarea de a se lupta cu Satana. Omul poate doar să-L mulțumească pe Creator sub conducerea lui Dumnezeu Însuși, prin care Satana este înfrânt; acesta este singurul lucru pe care îl poate face omul. Și astfel, de fiecare dată când începe o nouă luptă, adică, de fiecare dată când începe lucrarea unei noi epoci, această lucrare este făcută personal de Însuși Dumnezeu, prin care El conduce întreaga epocă și deschide o nouă cale pentru toată omenirea. Răsăritul fiecărei noi epoci este un nou început în lupta cu Satana, prin care omul pătrunde într-un ținut mai nou, mai frumos, și o nouă epocă condusă personal de Însuși Dumnezeu. Omul este stăpânul tuturor lucrurilor, dar aceia care au fost câștigați vor deveni roadele tuturor luptelor cu Satana. Satana este corupătorul tuturor lucrurilor, este cel învins la finalul tuturor luptelor și este, de asemenea, cel care va fi pedepsit după aceste lupte. Dintre Dumnezeu, om și Satana, doar Satana este cel care va fi

disprețuit și respins. Aceia care au fost câștigați de Satana, dar care nu sunt recuperați de Dumnezeu, devin, între timp, cei care vor primi pedeapsă în numele Satanei. Dintre aceștia trei, doar Dumnezeu ar trebui să fie venerat de toate lucrurile. Aceia care au fost corupți de Satana, dar care sunt recuperați de Dumnezeu și care urmează calea lui Dumnezeu, devin, între timp, cei care vor primi promisiunea lui Dumnezeu și îi vor judeca pe cei răi pentru Dumnezeu. Dumnezeu va fi cu siguranță triumfător, iar Satana cu siguranță va fi învins, dar printre oameni există cei care vor câștiga și cei care vor pierde. Aceia care vor câștiga vor aparține de biruitori, iar cei care vor pierde vor aparține de învinși; aceasta este clasificarea conform tipului, este sfârșitul final al întregii lucrări a lui Dumnezeu. Este, de asemenea, scopul întregii lucrări a lui Dumnezeu, și nu se va schimba niciodată. Esența principalei lucrări a planului de gestionare al lui Dumnezeu se concentrează pe mântuirea omului, iar Dumnezeu Se întrupează în principal pentru acest lucru esențial, pentru această lucrare și pentru a-l înfrânge pe Satana. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost, de asemenea, pentru a-l înfrânge pe Satana: El, personal, a devenit trup și a fost personal răstignit pentru a finaliza lucrarea primei lupte, care a fost lucrarea de răscumpărare a omenirii. La fel, această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu, care a devenit trup pentru a-Și face lucrarea printre oameni, pentru a rosti personal cuvântul Său și pentru a-i permite omului să-L vadă. Desigur, este inevitabil ca El să facă și altă lucrare pe parcurs, dar principalul motiv pentru care El Își îndeplinește personal lucrarea este pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a cuceri întreaga omenire și pentru a-i câștiga pe acești oameni. Așadar, lucrarea întrupării lui Dumnezeu chiar nu este simplă. Dacă scopul Său ar fi doar să-i arate omului că Dumnezeu este umil și ascuns, și că Dumnezeu este practic, dacă ar fi doar pentru a face această lucrare, atunci nu ar fi nevoie să devină trup.

Chiar dacă Dumnezeu nu a devenit trup, El a putut să-Și dezvăluie în mod direct omului umilința și caracterul tainic, măreția și sfințenia Sa, dar astfel de lucruri nu au nimic de-a face cu lucrarea de gestionare a omenirii. Acestea sunt incapabile să-l mântuiască sau să-l întregească pe om, cu atât mai puțin pot acestea să-l înfrângă pe Satana. Dacă înfrângerea Satanei ar implica doar Duhul care luptă împotriva duhului, atunci, o astfel de lucrare ar avea o valoare și mai puțin practică; ar fi incapabilă de a câștiga omul și ar ruina soarta și perspectivele omului. Astfel, lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu are o semnificație profundă. Nu este doar pentru ca omul să-L poată vedea sau pentru ca ochii omului să poată fi deschiși, ori pentru a-i oferi o ușoară senzație de emoționare sau încurajare; o astfel de lucrare nu are nicio însemnătate. Dacă poți vorbi doar de acest tip de cunoaștere, atunci dovedești că nu cunoști adevărata semnificație a întrupării lui Dumnezeu.

Lucrarea întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu este făcută personal de către Însuși Dumnezeu. Prima etapă – crearea lumii – a fost făcută personal de Dumnezeu Însuși și, dacă n-ar fi fost făcută, nimeni n-ar fi fost capabil să creeze omenirea; a doua etapă a fost răscumpărarea întregii omeniri și a fost, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu Însuși; a treia etapă este de la sine înțeleasă: există o și mai mare nevoie pentru ca finalul întregii lucrări a lui Dumnezeu să fie făcut de Însuși Dumnezeu. Întreaga lucrare de răscumpărare, cucerire, câștigare și desăvârșire a întregii omeniri este îndeplinită personal de Însuși Dumnezeu. Dacă El nu ar face personal această lucrare, atunci identitatea Sa nu ar putea fi reprezentată de om, și nici lucrarea Sa să fie făcută de om. Pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a câștiga omenirea și pentru a-i da omului o viață normală pe pământ, El îl conduce personal pe om și lucrează personal printre oameni; pentru întregul Său plan de gestionare și pentru toată lucrarea Sa, El trebuie

să facă personal această lucrare. Dacă omul crede doar că Dumnezeu a venit ca el să-L vadă și pentru a-l face fericit, atunci, astfel de credințe nu au nicio valoare, nicio însemnătate. Înțelegerea omului este prea superficială! Doar ducând la bun sfârșit El Însuși această lucrare poate Dumnezeu să facă această lucrare complet și cu temeinicie. Omul este incapabil să o facă în numele lui Dumnezeu. Dat fiind că nu are identitatea lui Dumnezeu sau esența Sa, el este incapabil să facă lucrarea lui Dumnezeu și, chiar dacă omul ar face această lucrare, nu ar avea niciun efect. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost pentru răscumpărare, pentru a răscumpăra toată omenirea din păcat, pentru a face omul capabil de a fi curățat și de a fi iertat de păcatele sale. Lucrarea de cucerire este, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu printre oameni. Dacă, în timpul acestei etape, Dumnezeu doar ar rosti profeții, atunci un profet sau cineva înzestrat ar putea fi găsit pentru a-I lua locul; dacă doar profețiile ar fi rostite, omul ar putea să-I țină locul lui Dumnezeu. Totuși, dacă omul ar încerca să facă personal lucrarea lui Dumnezeu Însuși și dacă ar încerca să prelucreze viața omului, i-ar fi imposibil să facă această lucrare. Trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu: Dumnezeu trebuie să devină personal trup pentru a face această lucrare. În Epoca Cuvântului, dacă profețiile ar fi doar rostite, atunci Isaia sau profetul Elia ar putea fi găsiți pentru a face această lucrare, și nu ar fi nevoie ca Dumnezeu Însuși să o facă personal. Deoarece lucrarea făcută în această etapă nu este doar despre rostirea unor profeții și deoarece are o mai mare valoare ca lucrarea cuvintelor să fie folosită pentru a cuceri omul și a-l înfrânge pe Satana, această lucrare nu poate fi făcută de om și trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu. În Epoca Legii, Iahve a făcut o parte din lucrarea Lui, după care El a rostit anumite cuvinte și a făcut o parte din lucrare prin profeți. Aceasta este deoarece omul putea să-L înlocuiască pe Iahve în lucrarea Sa, iar prorocii puteau prevesti lucruri și

interpreta anumite vise în numele Lui. Lucrarea făcută la început nu a fost lucrarea pentru a schimba direct firea omului și nu a avut legătură cu păcatul omului, iar omului i se cerea doar să respecte legea. Astfel, Iahve nu a devenit trup și nu S-a dezvăluit pe Sine omului; în schimb, El a vorbit direct lui Moise și celorlalți, i-a făcut să vorbească și să lucreze în numele Lui și i-a determinat să lucreze direct printre oameni. Prima etapă a lucrării lui Dumnezeu a fost conducerea oamenilor. A fost începutul luptei împotriva Satanei, iar această luptă încă nu începuse în mod oficial. Războiul oficial împotriva Satanei a început odată cu prima întrupare a lui Dumnezeu și a continuat până în ziua de astăzi. Prima bătălie a acestui război a fost când Dumnezeu întrupat a fost răstignit pe cruce. Răstignirea lui Dumnezeu întrupat l-a înfrânt pe Satana și a fost prima etapă de succes în război. Când Dumnezeu întrupat a început să lucreze direct viața omului, acesta a fost începutul oficial al lucrării de recâștigare a omului și, deoarece aceasta a fost lucrarea de schimbare a vechii firi a omului, a fost lucrarea de luptă cu Satana. Etapa lucrării făcută de Iahve la început a fost doar conducerea vieții omului pe pământ. A fost începutul lucrării lui Dumnezeu și, deși nu a implicat nicio luptă și nicio lucrare majoră, a pus temelia pentru lucrarea luptei ce avea să vină. Mai târziu, a doua etapă a lucrării în timpul Epocii Harului a presupus schimbarea vechii firi a omului, ceea ce înseamnă că Însuși Dumnezeu a făurit viața omului. Aceasta trebuia să fie făcută personal de Dumnezeu: era necesar ca Dumnezeu să devină personal trup. Dacă El nu ar fi devenit trup, nimeni altcineva nu ar fi putut să Îl înlocuiască în această etapă a lucrării, deoarece reprezenta lucrarea luptei directe împotriva Satanei. Dacă omul ar fi făcut această lucrare în numele lui Dumnezeu, când omul ar fi stat înaintea Satanei, Satana nu ar fi cedat și ar fi fost imposibil de înfrânt. Trebuia să fie Dumnezeu întrupat care să vină să îl înfrângă, pentru că esența lui Dumnezeu întrupat este tot Dumnezeu, El

este tot viața omului și este tot Creatorul; orice se întâmplă, identitatea și esența Sa nu se vor schimba. Și astfel, El Și-a asumat trupul și a făcut lucrarea care să-l facă pe Satana să cedeze complet. În timpul acestei etape a lucrării din zilele de pe urmă, dacă omul ar trebui să facă această lucrare și ar trebui să rostească cuvintele direct, atunci el nu ar putea să le rostească, iar dacă profețiile ar fi rostite, atunci această profeție nu ar fi reușit să cucerească omul. Luând trup, Dumnezeu vine să îl înfrângă pe Satana și să ducă la supunerea sa completă. Când îl înfrânge total pe Satana, îl cucerește complet pe om și îl câștigă cu totul pe om, această etapă a lucrării va fi încheiată, iar succesul, obținut. În gestionarea lui Dumnezeu, omul nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu. În special, lucrarea conducerii epocii și lansarea unei noi lucrări au o și mai mare nevoie de a fi făcute personal de Însuși Dumnezeu. Să dea omului revelații și să îi ofere profeții sunt lucruri care pot fi făcute de om, dar dacă este vorba de o lucrare care trebuie făcută personal de Dumnezeu, lucrarea luptei dintre Dumnezeu Însuși și Satana, atunci această lucrare nu poate fi făcută de către om. În timpul primei etape a lucrării, când nu exista lupta cu Satana, Iahve conducea personal poporul lui Israel, folosind profețiile rostite de profeți. După aceea, a doua etapă a lucrării a fost lupta cu Satana, și Dumnezeu Însuși a devenit trup și a venit în trup pentru a face această lucrare. Orice lucru care implică lupta împotriva Satanei implică, de asemenea, întruparea lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că această luptă nu poate fi dusă de către om. Dacă omul ar trebui să lupte, el ar fi incapabil de a-l înfrânge pe Satana. Cum ar putea el să aibă forța de a lupta împotriva lui în timp ce este încă sub puterea lui? Omul se află la mijloc: dacă înclini spre Satana, aparții Satanei, dar dacă Îl mulțumești pe Dumnezeu, aparții lui Dumnezeu. Dacă omul ar încerca să-I țină locul lui Dumnezeu în lucrarea acestei lupte, ar putea el să o facă? Dacă el ar fi făcut-o, n-ar fi pierit el cu mult timp în

urmă? Nu ar fi intrat el demult în iad? Astfel, omul nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu în lucrarea Sa, ceea ce înseamnă că omul nu are esența lui Dumnezeu, iar dacă tu ai lupta cu Satana, ai fi incapabil să-l înfrângi. Omul poate face doar o anumită lucrare; el poate convinge anumiți oameni, dar el nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu în cadrul lucrării lui Dumnezeu Însuși. Cum ar putea omul să lupte cu Satana? Satana te-ar lua prizonier înainte ca tu să fi început măcar. Doar atunci când Dumnezeu Însuși luptă cu Satana și, pe această bază, omul Îl urmează pe Dumnezeu și I se supune, poate omul să fie câștigat de Dumnezeu și poate scăpa din legăturile Satanei. Lucrurile pe care omul le poate obține cu propria sa înțelepciune și propriile sale abilități sunt prea limitate; el este incapabil de a-l întregi pe om, de a-l conduce și, mai ales, de a-l înfrânge pe Satana. Inteligența și înțelepciunea omului nu pot să stea împotriva uneltirilor Satanei, deci, cum ar putea omul să se lupte cu el?

Toți aceia care sunt dispuși să fie desăvârșiți au șansa de a fi desăvârșiți, deci, toată lumea trebuie să se relaxeze: în viitor, voi toți veți pătrunde în destinație. Dar, dacă nu ești dispus să fii desăvârșit și nu ești dispus să intri în ținutul minunat, atunci, aceea este propria ta problemă. Toți aceia care sunt dispuși să fie desăvârșiți și care sunt credincioși lui Dumnezeu, toți aceia care se supun și aceia care își îndeplinesc funcția cu credință – oricare astfel de oameni pot fi desăvârșiți. Astăzi, toți aceia care nu își îndeplinesc cu credință datoria, toți aceia care nu sunt credincioși lui Dumnezeu, toți aceia care nu se supun lui Dumnezeu, mai ales aceia care au primit luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, dar care nu o pun în practică – oricare astfel de oameni nu pot fi desăvârșiți. Toți aceia care sunt dispuși să fie credincioși și să I se supună lui Dumnezeu pot fi desăvârșiți, chiar dacă sunt puțin ignoranți; toți aceia care sunt dispuși să-L urmeze pot fi desăvârșiți. Nu e nevoie să te îngrijorezi în privința acestui lucru. Atât timp

cât ești dispus să mergi în această direcție, poți fi desăvârșit. Nu sunt dispus să abandonez sau să elimin pe niciunul dintre voi, dar dacă omul nu se străduiește să facă bine, atunci te ruinezi pe tine însuți; nu sunt Eu cel care te elimină, ci tu însuți. Dacă tu însuți nu te străduiești să faci bine – dacă ești leneș sau nu îți îndeplinești datoria, sau nu ești credincios ori nu urmărești adevărul și întotdeauna faci precum dorești, dacă ești nesăbuit în comportament, lupți pentru propria faimă și avere și ești lipsit de scrupule în relațiile cu sexul opus, atunci vei purta povara propriilor tale păcate; nu ești demn de mila nimănui. Intenția Mea este ca voi toți să fiți desăvârșiți și cel puțin să fiți cuceriți, astfel ca această etapă a lucrării să fie finalizată cu succes. Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare persoană să fie desăvârșită, să fie în final câștigată de El, să fie complet curățită de El și să devină un om pe care El îl iubește. Nu contează dacă vă spun că sunteți înapoiați sau de calibru slab – acestea sunt toate adevărate. Faptul că Eu spun aceasta nu dovedește că intenționez să vă abandonez, că mi-am pierdut speranța în voi, cu atât mai puțin că nu sunt dispus să vă mântuiesc. Astăzi, am venit să fac lucrarea mântuirii voastre, ceea ce înseamnă că lucrarea pe care o fac Eu este o continuare a lucrării de mântuire. Fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită: dacă ești dispus, dacă urmărești, în final vei putea să obții acest rezultat, și niciunul dintre voi nu va fi abandonat. Dacă ești de calibru slab, cerințele Mele pentru tine vor fi conform calibrului tău slab; dacă ești de calibru înalt, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău înalt; dacă ești ignorant și analfabet, cerințele Mele vor fi în conformitate cu analfabetismul tău; dacă ești un om cu știință de carte, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu faptul că ai carte; dacă ești în vârstă, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu vârsta ta; dacă ești capabil să oferi ospitalitate, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu această abilitate; dacă spui că nu poți oferi ospitalitate și poți doar să îndeplinești o

anumită funcție, fie ea propovăduirea Evangheliei sau îngrijirea bisericii, ori participarea la celelalte treburi generale, desăvârșirea ta de către Mine va fi în conformitate cu funcția pe care o îndeplinești. Să fii credincios, să te supui până la sfârșit și să cauți să ai iubirea supremă pentru Dumnezeu – aceasta este ceea ce trebuie să realizezi și nu există practici mai bune decât aceste trei lucruri. În final, omul trebuie să obțină aceste trei lucruri și, dacă el le poate obține, atunci va fi desăvârșit. Dar, mai presus de toate, trebuie să urmărești cu adevărat, trebuie în mod activ să înaintezi cu hotărâre, înainte și în sus, și să nu fii pasiv în privința asta. Am spus că fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită și este capabilă să fie desăvârșită, și lucrul acesta e adevărat, dar nu încerci să fii mai bun în urmărirea ta. Dacă nu obții aceste trei criterii, atunci în final trebuie să fii eliminat. Vreau ca toată lumea să recupereze, vreau ca toată lumea să aibă lucrarea și luminarea Duhului Sfânt și să poată să se supună până la sfârșit, deoarece aceasta este datoria pe care fiecare dintre voi trebuie să o îndeplinească. Când toți v-ați îndeplinit datoria, veți fi desăvârșiți cu toții și veți fi și o mărturie răsunătoare. Toți aceia care dau mărturie sunt aceia care au fost triumfători asupra Satanei și au câștigat promisiunea lui Dumnezeu și ei sunt cei care vor rămâne să trăiască în destinația minunată.

Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună

La început, Dumnezeu Se odihnea. Nu existau oameni sau orice altceva pe pământ la acea vreme și Dumnezeu nu făcuse încă nicio lucrare. El Și-a început lucrarea de gestionare doar odată cu existența omenirii și după ce omenirea a fost coruptă; din acel moment, El nu S-a mai odihnit, ci, în schimb, a început să Își petreacă timpul în mijlocul omenirii. Din cauza coruptiei omenirii și a trădării arhanghelului Și-a pierdut Dumnezeu odihna. Dacă Dumnezeu nu îl învinge pe Satana și nu mântuiește omenirea coruptă, El nu va mai putea niciodată să intre în odihnă. Precum îi lipsește omului odihna, așa Îi lipsește și lui Dumnezeu, iar când El Se va odihni din nou, și oamenii o vor face. A trăi în odihnă înseamnă o viață fără război, fără murdărie și fără vreo nedreptate stăruitoare. Cu alte cuvinte, e o viață lipsită de perturbările Satanei (aici, „Satana" se referă la forțe inamice) și de corupția Satanei, și nici nu e predispusă să fie invadată de vreo forță în opoziție cu Dumnezeu; e o viață în care totul își urmează propriul fel și Îl poate venera pe Domnul creației și în care cerul și pământul sunt cu desăvârșire liniștite – asta se înțelege prin cuvintele „viața tihnită a oamenilor". Când Dumnezeu Se va odihni, nedreptatea nu va mai zăbovi pe pământ, nici nu va mai fi vreo altă invazie a forțelor inamice, iar omenirea va intra într-un ținut nou – nu va mai fi o omenire coruptă de Satana, ci mai degrabă o omenire care a fost mântuită după ce a fost coruptă de Satana. Ziua de odihnă a omenirii va fi și ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a pierdut odihna din cauza incapacității omenirii de a intra în odihnă, nu din cauza că inițial nu fusese capabil să Se odihnească. Intrarea în odihnă nu înseamnă că totul încetează să se miște sau să se dezvolte, nici nu înseamnă că Dumnezeu încetează să lucreze sau că oamenii încetează să trăiască. Semnul intrării în odihnă va fi când Satana a fost distrus, când acei

oameni răi care i s-au alăturat în ticăloșiile lui au fost pedepsiți și nimiciți și când toate forțele ostile față de Dumnezeu încetează să existe. Intrarea lui Dumnezeu în odihnă înseamnă că El nu-Și va mai îndeplini lucrarea de mântuire a omenirii. Intrarea omenirii în odihnă înseamnă că întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și sub binecuvântările Sale, lipsită de corupția Satanei, și nicio nedreptate nu se va petrecere. În grija lui Dumnezeu, oamenii vor trăi normal pe pământ. Când Dumnezeu și omenirea intră în odihnă împreună, înseamnă că omenirea a fost mântuită și că Satana a fost distrus, că lucrarea lui Dumnezeu în oameni este întru totul completă. Dumnezeu nu va mai continua să lucreze în oameni, iar ei nu vor mai trăi sub puterea Satanei. Ca atare, Dumnezeu nu va mai fi ocupat, iar oamenii nu vor mai fi constant în mișcare; Dumnezeu și omenirea vor intra simultan în odihnă. Dumnezeu Se va întoarce la locul Său inițial și fiecare persoană se va întoarce la locul său corespunzător. Acestea sunt destinațiile în care Dumnezeu și oamenii vor locui odată ce întreaga gestionare a lui Dumnezeu se va sfârși. Dumnezeu are destinația lui Dumnezeu, iar omenirea are destinația omenirii. În timp ce Se odihnește, Dumnezeu va continua să îndrume toți oamenii în viețile lor pe pământ și, în timp ce se află în lumina Lui, ei se vor închina unicului adevărat Dumnezeu din ceruri. Dumnezeu nu va mai trăi în mijlocul omenirii, nici oamenii nu vor putea să trăiască alături de Dumnezeu în destinația Lui. Dumnezeu și oamenii nu pot trăi în același ținut; mai degrabă, amândoi au propriile moduri corespunzătoare de a trăi. Dumnezeu este Cel care ghidează întreaga omenire și întreaga omenire este cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Oamenii sunt cei care sunt conduși, și ei nu sunt din aceeași substanță ca Dumnezeu. A se „odihni” înseamnă a se întoarce la locul de origine al fiecăruia. De aceea, când Dumnezeu intră în odihnă, înseamnă că S-a întors la locul Său de origine. El nu va mai trăi pe pământ și nu va mai

fi în mijlocul omenirii pentru a împărtăși bucuria și suferința ei. Când oamenii intră în odihnă, înseamnă că au devenit adevărate ființe create ei I se vor închina lui Dumnezeu de pe pământ și vor trăi vieți umane normale. Oamenii nu se vor mai răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și nu I se vor mai împotrivi și se vor întoarce la viața inițială a lui Adam și a Evei. Acestea vor fi viețile și destinațiile corespunzătoare ale lui Dumnezeu și ale oamenilor după ce intră în odihnă. Înfrângerea Satanei este o tendință inevitabilă în războiul dintre acesta și Dumnezeu. Ca atare, intrarea lui Dumnezeu în odihnă după finalizarea lucrării Sale de gestionare și mântuirea completă și intrarea în odihnă a omenirii au devenit, în același mod, tendințe inevitabile. Locul de odihnă al omenirii este pe pământ, iar cel al lui Dumnezeu este în ceruri. În timp ce oamenii Îl venerează pe Dumnezeu în odihnă, ei vor locui pe pământ, iar în timp ce Dumnezeu conduce restul omenirii în odihnă, El o va conduce din ceruri, nu de pe pământ. Dumnezeu încă va fi Duhul, în timp ce oamenii vor fi tot trup. Dumnezeu și oamenii se odihnesc în moduri diferite. În timp ce Dumnezeu Se va odihni, El va veni și Se va arăta printre oameni; în timp ce oamenii se vor odihni, ei vor fi conduși de Dumnezeu să viziteze cerurile și să se bucure de viața de acolo. După ce Dumnezeu și omenirea vor intra în odihnă, Satana nu va mai exista; la fel, și oamenii răi vor înceta să mai existe. Înainte ca Dumnezeu și omenirea să se odihnească, acei indivizi răi care odată L-au persecutat pe Dumnezeu pe pământ, cât și dușmanii care s-au răzvrătit împotriva Lui acolo, vor fi fost deja distruși; vor fi fost eradicați de marile dezastre ale zilelor de pe urmă. Odată ce acei oameni răi vor fi pe deplin anihilați, pământul nu va mai cunoaște vreodată perturbarea Satanei. Doar atunci va obține omenirea mântuirea deplină și lucrarea lui Dumnezeu se va încheia cu totul. Acestea sunt condițiile necesare pentru ca Dumnezeu și omenirea să intre în odihnă.

Apropierea sfârșitului tuturor lucrurilor indică încheierea lucrării lui Dumnezeu, cât și un sfârșit al dezvoltării omenirii. Aceasta înseamnă că oamenii corupți de Satana vor fi ajuns în ultima etapă a dezvoltării lor, iar urmașii lui Adam și ai Evei nu se vor mai înmulți. Înseamnă, totodată, că pentru o asemenea omenire, care a fost coruptă de Satana, va fi imposibil să continue să se dezvolte. Adam și Eva de la început nu fuseseră corupți, dar Adam și Eva care au fost alungați din Grădina Edenului au fost corupți de Satana. Când Dumnezeu și oamenii vor intra în odihnă împreună, Adam și Eva – care au fost alungați din Grădina Edenului – și urmașii lor vor ajunge, în cele din urmă, la un sfârșit. Omenirea viitorului va fi încă formată din urmașii lui Adam și ai Evei, însă aceia nu vor fi oameni care trăiesc sub puterea Satanei. Mai degrabă, vor fi oameni care au fost mântuiți și purificați. Aceasta va fi o omenire care a fost judecată și mustrată și una care este sfântă. Aceste popoare nu vor fi ca rasa umană, așa cum a fost aceasta inițial; se poate chiar spune că va fi un tip de omenire cu totul diferită de aceea a lui Adam și a Evei de la început. Acești oameni vor fi fost selectați dintre toți aceia care au fost corupți de Satana și ei vor fi cei care, în final, au rămas neclintiți în timpul judecării și mustrării lui Dumnezeu; ei vor fi ultimul grup de oameni rămas în mijlocul omenirii corupte. Doar acești oameni vor putea să intre în odihna finală odată cu Dumnezeu. Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul

odihnei finală; altfel, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel, ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente răzvrătite ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au lucrat odată pentru Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi eliminați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a răzvrătirii și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți cei care sunt răi vor fi distruși în cele din

urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, se stabilește în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau dacă s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și, apoi, nu va trece imediat la îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, Se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa va fi pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

Astăzi, oamenii tot nu sunt capabili să renunțe la lucrurile trupești; ei nu pot renunța la bucuriile trupului, la lume, bani sau la firile lor corupte. Majoritatea oamenilor abordează ceea ce urmăresc într-o manieră superficială. De fapt, acești oameni nu Îl au adăpostesc pe Dumnezeu în inimile lor; ba mai rău, lor nu le este groază de Dumnezeu. Ei nu Îl au pe Dumnezeu în inimile lor și, astfel, nu pot să înțeleagă tot ceea ce face Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt capabili să creadă cuvintele pe care le rostește. Asemenea oameni aparțin prea mult trupului; ei sunt prea profund corupți și lipsiți de orice fel de adevăr. Mai mult, ei nu cred că Dumnezeu poate deveni trup. Cine nu crede în Dumnezeul întrupat – adică, oricine nu crede în Dumnezeul vizibil sau în lucrarea și cuvintele Sale și, în schimb, I se închină Dumnezeului invizibil din ceruri – este o persoană care nu Îl are pe Dumnezeu în inima sa. Asemenea oameni sunt răzvrătiți și potrivnici lui Dumnezeu. Sunt lipsiți de umanitate și rațiune, ca să nu mai vorbim de adevăr. În plus, pentru acești oameni, Dumnezeul vizibil și tangibil nu poate cu atât mai mult să fie crezut, dar consideră că Dumnezeul invizibil și intangibil este cel mai credibil și mai îmbucurător pentru inimile lor. Ceea ce caută ei nu este adevărul propriu-zis, și nici nu este adevărata esență a vieții; cu atât mai puțin reprezintă intențiile lui Dumnezeu. Mai degrabă, ei caută exaltarea. Acele lucruri care le permit să își îndeplinească dorințele sunt, fără îndoială, cele în care cred și ceea ce ei caută. Ei cred în Dumnezeu doar pentru a-și satisface propriile dorințe, nu pentru a căuta adevărul. Nu sunt răufăcători astfel de oameni? Sunt extrem de încrezători în sine și deloc nu cred că Dumnezeu din ceruri va distruge asemenea „oameni buni” ca ei. În schimb, cred că Dumnezeu le va permite să rămână și, mai mult, că îi va răsplăti generos, pentru că au făcut multe lucruri pentru Dumnezeu și și-au afișat considerabil „loialitatea” față de El. Dacă ar fi să Îl urmeze și pe Dumnezeul vizibil, odată ce dorințele lor nu s-ar

îndeplini, ar răspunde violent imediat împotriva lui Dumnezeu sau ar da curs furiei. Se dovedesc a fi oameni vrednici de dispreț care caută mereu să își satisfacă propriile dorințe; ei nu sunt oameni cu integritate în căutarea adevărului. Astfel de oameni sunt așa-numiții răi care Îl urmează pe Hristos. Oamenilor care nu caută adevărul le este cu neputință să creadă adevărul și sunt cu atât mai incapabili să înțeleagă viitorul final al omenirii, căci nu cred nicio lucrare sau niciun cuvânt al Dumnezeului vizibil – și acest lucru include și incapacitatea de a crede în destinația viitoare a omenirii. De aceea, chiar dacă ei Îl urmează pe Dumnezeul vizibil, tot fac rău, nu caută deloc adevărul și nici nu practică adevărul pe care îl cer Eu. Acei oameni care nu cred că vor fi distruși sunt, dimpotrivă, chiar aceia care vor fi distruși. Ei toți se consideră foarte deștepți și cred că sunt oameni care practică adevărul. Consideră că purtarea lor rea este adevărul și, prin urmare, o prețuiesc. Asemenea oameni răi sunt foarte încrezători în sine; ei iau adevărul drept doctrină și faptele lor rele drept adevăr, dar, în final, pot culege doar ceea ce au semănat. Cu cât oamenii sunt mai încrezători în sine și cu cât sunt mai teribil de aroganți, cu atât sunt mai incapabili să obțină adevărul; cu cât oamenii cred mai mult în Dumnezeul din ceruri, cu atât mai mult se împotrivesc lui Dumnezeu. Acești oameni sunt cei care vor fi pedepsiți. Înainte ca omenirea să intre în odihnă, pedepsirea sau recompensarea tuturor felurilor de persoane va fi determinată în funcție de faptul dacă acestea au căutat adevărul, dacă Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă se pot supune Dumnezeului vizibil. Acelora care au muncit pentru Dumnezeul vizibil și, totuși, nu Îl cunosc și nici nu I se supun, le lipsește adevărul. Asemenea oameni sunt răufăcători, iar răufăcătorii sunt, fără îndoială, țintele pedepsei; în plus, ei vor fi pedepsiți conform comportamentului lor rău. Dumnezeu există ca oamenii să creadă în El și este, de asemenea, vrednic de supunerea lor. Aceia care doar au credință în

Dumnezeul nedeslușit și invizibil sunt oamenii care nu cred în Dumnezeu și sunt incapabili de a I se supune lui Dumnezeu. Dacă acești oameni tot nu reușesc să creadă în Dumnezeul vizibil înainte ca lucrarea Sa de cucerire să se termine, continuă să se răzvrătească și să se împotrivească Dumnezeului care este vizibil în trup, atunci acești „iubitori ai nedeslușitului" urmează să fie, în cele din urmă, eliminați și distruși. Este exact ca atunci când unii dintre voi – oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul întrupat, dar nu poate practica adevărul supunerii față de Dumnezeul întrupat – vor deveni în final țintele eliminării și ale pieirii. În plus, oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul vizibil, mâncând și bând din adevărul exprimat de El, în timp ce Îl caută pe Dumnezeul nedeslușit și invizibil, va fi cu siguranță obiectul distrugerii. Niciunul dintre acești oameni nu va putea rămâne până la timpul de odihnă ce va veni după terminarea lucrării lui Dumnezeu și niciun individ asemănător acestor oameni nu poate să rămână în acel timp al odihnei. Oamenii demonici sunt cei care nu practică adevărul; esența lor este una de împotrivire și de răzvrătire față de Dumnezeu, iar ei nu au nici cea mai infimă intenție de a I se supune Lui. Astfel de oameni vor fi cu toții distruși. Dacă ai sau nu adevărul și dacă I te împotrivești sau nu lui Dumnezeu depind de esența ta, nu de înfățișarea ta sau de modul în care ai putea să vorbești sau să te comporți ocazional. Esența unui individ stabilește dacă va fi sau nu distrus; aceasta se hotărăște conform esenței dezvăluite de comportamentul său și de căutarea adevărului de către acesta. Printre oamenii care sunt la fel, în sensul că lucrează și că fac un număr similar de lucrări, ale căror esențe sunt bune și care au adevărul, sunt oamenii cărora li se va permite să rămână, în timp ce aceia ale căror esențe umane sunt rele și care se răzvrătesc împotriva Dumnezeului vizibil vor fi țintele distrugerii. Toate lucrările sau cuvintele lui Dumnezeu care au legătură cu destinația omenirii vor trata oamenii conform esenței fiecărui

individ; nu va exista nici cea mai mică eroare și nu se va face nicio greșeală. Sentimentele sau înțelesul uman se amestecă doar atunci când oamenii lucrează. Lucrarea pe care o face Dumnezeu este cea mai potrivită; El cu siguranță nu aduce acuzații false împotriva niciunei ființe create. Există în prezent mulți oameni care sunt incapabili să înțeleagă destinația viitoare a omenirii și care, de asemenea, nu cred cuvintele pe care le rostesc Eu. Toți aceia care nu cred, cât și aceia care nu practică adevărul, sunt demoni!

În zilele noastre, aceia care caută și aceia care nu caută sunt două tipuri de persoane cu totul diferite, ale căror destinații sunt, de asemenea, foarte diferite. Aceia care caută cunoașterea adevărului și practică adevărul sunt cei cărora Dumnezeu le va aduce mântuirea. Aceia care nu cunosc adevărata cale sunt demoni și dușmani; ei sunt urmașii arhanghelului și vor fi țintele distrugerii. Chiar și aceia care sunt credincioșii pioși ai unui Dumnezeu nedeslușit – nu sunt și ei demoni? Oamenii care au conștiințe bune, dar nu acceptă adevărata cale sunt demoni; esența lor este una de împotrivire față de Dumnezeu. Aceia care nu acceptă adevărata cale sunt aceia care I se împotrivesc lui Dumnezeu și, chiar dacă asemenea oameni îndură multe greutăți, ei tot vor fi distruși. Toți aceia care nu sunt dispuși să abandoneze lumea, care nu pot suporta să se despartă de părinții lor și care nu pot îndura să se elibereze de propriile plăceri ale trupului sunt răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu și toți vor fi țintele distrugerii. Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus. Aceia care au credință, dar nu practică adevărul, aceia care nu cred în Dumnezeul întrupat și aceia care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu vor fi, de asemenea, ținte ale distrugerii. Toți cei cărora li se va permite să rămână sunt oameni care au trecut prin suferința rafinării și au rămas neclintiți; aceștia sunt oameni care au îndurat cu adevărat încercările. Cine nu Îl recunoaște pe

Dumnezeu este un dușman; adică, oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeul întrupat – indiferent dacă se află în acest curent sau în afara lui – este un antihrist! Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care sunt răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și îi tratezi cu conștiință și iubire, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii au ajuns până în acest punct și sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio dorință de a căuta intențiile lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a considera intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Cine nu crede în Dumnezeul întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu răzvrătit? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu? Acei oameni care cred doar în Isus și nu cred în Dumnezeul întrupat în timpul zilelor de pe urmă, cât și aceia care pretind verbal că ei cred în Dumnezeul întrupat, dar fac rău, sunt cu toții antihriști, fără a-i mai menționa pe aceia care nici măcar nu cred în Dumnezeu. Toți acești oameni vor fi țintele distrugerii. Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament

este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă vorbele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care I l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unei perioade de timp în care s-a sacrificat pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri.

Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, au muncit pentru Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei. Odată ce omenirea va fi pe calea cea dreaptă, oamenii vor avea vieți umane normale. Ei toți își vor îndeplini îndatoririle și vor fi absolut credincioși lui Dumnezeu. Vor renunța cu totul la răzvrătire și la firile lor corupte și vor trăi pentru Dumnezeu și datorită lui Dumnezeu, lipsiți de răzvrătire și împotrivire. Toți vor fi capabili să se supună întru totul lui Dumnezeu. Aceasta va fi viața lui Dumnezeu și a omenirii; va fi viața Împărăției și va fi o viață de odihnă.

Toți aceia care își târâie copiii și rudele complet non-credincioase la biserică sunt extrem de egoiști și pur și simplu își arată bunătatea. Acești oameni se concentrează doar la a fi iubitori, indiferent dacă ei cred sau nu și indiferent dacă este sau nu intenția lui Dumnezeu. Unii își aduc soțiile în fața lui Dumnezeu sau își târâie părinții înaintea lui Dumnezeu și, chiar dacă Duhul Sfânt este sau nu de acord cu asta sau lucrează asupra lor, ei continuă orbește să „adopte oameni înzestrați” pentru Dumnezeu. Ce beneficiu poate fi câștigat din oferirea generozității către acești necredincioși? Chiar dacă ei, cărora le lipsește prezența Duhului Sfânt, se străduiesc să Îl urmeze pe Dumnezeu, tot nu pot fi mântuiți așa cum s-ar putea crede. Aceia care pot să primească mântuire nu sunt atât de ușor de obținut. Oamenii care nu au trecut prin lucrarea și încercările Duhului Sfânt și care nu au fost desăvârșiți de Dumnezeul întrupat, nu pot nici în ruptul capului să fie făcuți completi. De aceea, din momentul în care încep să Îl urmeze convențional pe Dumnezeu, acei oameni sunt lipsiți de prezența

Duhului Sfânt. Ținând cont de condițiile și stărilor lor actuale, ei pur și simplu nu pot fi făcuți compleți. Prin urmare, Duhul Sfânt decide să nu consume multă energie asupra lor și nici nu le oferă luminare și nu îi călăuzește în vreun fel; El doar le permite să urmeze și, în cele din urmă, le va dezvălui finalurile – lucrul acesta este suficient. Entuziasmul și intențiile omenirii vin de la Satana și acestea nu pot îndeplini în niciun fel lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent cum sunt oamenii, ei trebuie să aibă lucrarea Duhului Sfânt. Pot oamenii să facă alți oameni compleți? De ce un soț își iubește soția? De ce o soție își iubește soțul? De ce sunt copiii ascultători față de părinții lor? De ce părinții își adoră copiii? Ce gen de intenții nutresc, de fapt, oamenii? Oare intenția lor nu e de a-și satisface propriile planuri și dorințe egoiste? Chiar își doresc să acționeze de dragului planului de gestionare al lui Dumnezeu? Oare chiar acționează de dragul lucrării lui Dumnezeu? Este intenția lor să îndeplinească îndatoririle unei ființe create? Aceia care, din momentul în care au început să creadă în Dumnezeu, nu au reușit să dobândească prezența Duhului Sfânt, nu pot să câștige niciodată lucrarea Duhului Sfânt; acești oameni sunt, fără îndoială, ținte ale distrugerii. Indiferent cât de multă iubire are cineva pentru ei, aceasta nu poate înlocui lucrarea Duhului Sfânt. Entuziasmul și iubirea oamenilor reprezintă intențiile umane, dar nu pot reprezenta intențiile lui Dumnezeu și nici nu pot să fie un substitut pentru lucrarea lui Dumnezeu. Chiar dacă cineva oferă cea mai multă iubire sau îndurare posibilă față de acei oameni care cred convențional în Dumnezeu și pretind că Îl urmează, fără să știe ce înseamnă de fapt să creadă în Dumnezeu, tot nu va obține simpatia lui Dumnezeu și nici nu va câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Chiar dacă oamenii care Îl urmează cu sinceritate pe Dumnezeu au un calibru slab și nu sunt în stare să înțeleagă multe adevăruri, ei tot pot câștiga ocazional lucrarea Duhului Sfânt; totuși, aceia care au un calibru foarte bun, dar nu cred sincer,

pur și simplu nu pot câștiga prezența Duhului Sfânt. Nu există absolut nicio posibilitate de mântuire cu asemenea oameni. Chiar dacă ei citesc ale lui Dumnezeu cuvinte sau ascultă ocazional predici sau chiar cântă laude lui Dumnezeu, în cele din urmă nu vor putea supraviețui până la vremea odihnei. Dacă oamenii caută cu sinceritate nu este un fapt determinat de modul în care îi judecă ceilalți sau de cum îi văd oamenii din jur. Contează doar dacă Duhul Sfânt lucrează asupra lor și dacă au dobândit sau nu prezența Duhului Sfânt. Mai mult, depinde dacă și-au schimbat sau nu firea și dacă au dobândit vreun strop de cunoaștere de Dumnezeu după ce au trecut prin lucrarea Duhului Sfânt de-a lungul unei anumite perioade. Dacă Duhul Sfânt lucrează asupra unei persoane, firea acestei persoane se va schimba treptat, iar perspectiva sa referitoare la credința în Dumnezeu va deveni, treptat, mai pură. Indiferent de cât de mult timp Îl urmează oamenii pe Dumnezeu, câtă vreme s-au schimbat, aceasta înseamnă că Duhul Sfânt lucrează asupra lor. Dacă nu s-au schimbat, înseamnă că Duhul Sfânt nu lucrează asupra lor. Chiar dacă acești oameni oferă unele servicii, ceea ce îi impulsionează să facă asta este o dorință de a primi binecuvântări. Serviciile ocazionale nu pot înlocui experimentarea unei schimbări a propriilor firi. În final, ei tot vor fi distruși, căci în Împărăție nu va fi nevoie de făcători de servicii și nici de cineva a cărui fire nu s-a schimbat pentru a fi de folos acelor oameni care au fost desăvârșiți și care sunt credincioși lui Dumnezeu. Acele cuvinte rostite în trecut, „Când cineva crede în Domnul, norocul zâmbește asupra întregii sale familii”, sunt potrivite pentru Epoca Harului, dar nu au legătură cu destinația omenirii. Acestea au fost corespunzătoare doar pentru o etapă în timpul Epocii Harului. Conotația acelor cuvinte viza pacea și binecuvântările materiale de care se bucurau oamenii; nu însemnau că întreaga familie a unuia care crede în Domnul va fi mântuită și nici că atunci când cineva va primi binecuvântări, întreaga

familie a acestei persoane va putea fi, de asemenea, adusă în odihnă. Faptul că o persoană primește binecuvântări sau îndură necazuri este stabilit conform esenței acesteia și nu conform vreunei esențe comune pe care s-ar putea să o împartă cu alții. Acel tip de zicală sau regulă pur și simplu nu are loc în Împărăție. Dacă o persoană este, în cele din urmă, capabilă să supraviețuiască, este datorită faptului că a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu și, dacă, în final, nu poate să rămână până la vremea odihnei, este deoarece s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și nu I-a îndeplinit cerințele. Toată lumea are o destinație potrivită. Aceste destinații sunt determinate conform esenței fiecărui individ și nu au absolut nicio legătură cu alți oameni. Comportamentul rău al unui copil nu poate fi transferat părinților lui și nici dreptatea unui copil nu poate fi împărtășită cu părinții lui. Comportamentul rău al unui părinte nu poate fi transferat copiilor lui și nici dreptatea unui părinte nu poate fi împărtășită cu copiii lui. Fiecare își poartă păcatele și fiecare se bucură de binecuvântările proprii. Nimeni nu poate fi un înlocuitor pentru o altă persoană; aceasta este dreptatea. Din perspectiva omului, dacă părinții primesc binecuvântări, atunci și copiii lor ar trebui să o poată face, iar în cazul în care copiii fac rele, atunci părinții lor trebuie să se căiască pentru acele păcate. Aceasta este o perspectivă și o cale umană de a face lucrurile; nu este perspectiva lui Dumnezeu. Finalul tuturor este determinat conform esenței care vine din comportamentul lor și este întotdeauna stabilit corespunzător. Nimeni nu poate duce păcatele altcuiva; mai mult, nimeni nu poate primi pedeapsa în locul altcuiva. Acest lucru este incontestabil. Grija unui părinte pentru copilul său nu indică faptul că poate face fapte bune în locul copilului, și nici afecțiunea respectuoasă a unui copil pentru părinții săi nu înseamnă că poate face fapte bune în locul lor. Aceasta înseamnă cu adevărat cuvintele „Doi bărbați vor fi la câmp – unul va fi luat, iar altul va fi lăsat. Două femei vor măcina la moară – una va fi

luată, iar alta va fi lăsată". Oamenii nu își pot duce odraslele răufăcătoare la odihnă pe baza iubirii profunde pentru ele, nici nu poate cineva să își ducă soția (sau soțul) la odihnă pe baza propriului comportament drept. Aceasta este o regulă administrativă; nu pot exista excepții pentru nimeni. În cele din urmă, făcătorii de dreptate sunt făcători de dreptate, iar răufăcătorii sunt răufăcători. În cele din urmă, făcătorilor de dreptate li se va permite să supraviețuiască, în timp ce răufăcătorii vor fi distruși. Cei sfinți sunt sfinți; ei nu sunt întinați. Cei întinați sunt întinați și nicio parte din ei nu este sfântă. Toți oamenii care vor fi distruși sunt cei răi și toți oamenii care vor supraviețui sunt drepți – chiar dacă odraslele celor răi fac fapte drepte și chiar dacă părinții celor drepți comit fapte rele. Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție non-credincioasă și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții non-credincioși; aceste două tipuri de oameni sunt cu totul incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească. Aceia care își fac datoria sunt dușmanii celor care nu și-o fac; aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și aceia care Îl urăsc sunt în opoziție unii față de alții. Aceia care vor intra în odihnă și aceia care vor fi fost distruși sunt două tipuri de ființe create incompatibile. Ființele create care își îndeplinesc îndatoririle vor putea supraviețui, în vreme ce acelea care nu și le îndeplinesc vor fi ținte ale distrugerii; și mai mult, aceasta va dura în eternitate. Îți iubești soțul pentru a-ți face datoria de ființă creată? Îți iubești soția pentru a-ți face datoria de ființă creată? Ești ascultător față de părinții tăi non-credincioși pentru a-ți face datoria de ființă creată? Este corectă sau nu perspectiva umană asupra credinței în Dumnezeu? De ce crezi în Dumnezeu? Ce îți dorești să câștigi? Cum Îl iubești pe Dumnezeu? Aceia care nu își pot îndeplini îndatoririle de ființe create și care nu pot depune un efort suprem vor deveni ținte ale

distrugerii. Între oamenii de astăzi există relații fizice, precum și asocieri prin sânge, dar, în viitor, toate acestea vor fi nimicite. Credincioșii și non-credincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora. Aceia din odihnă vor crede că există un Dumnezeu și se vor supune lui Dumnezeu, iar aceia care sunt răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu vor fi fost distruși cu toții. Familiile nu vor mai exista pe pământ; cum ar mai putea fi părinți, copii sau relații între soți și soții? Chiar incompatibilitatea credinței și a necredinței va fi desfăcut întru totul asemenea relații fizice!

Inițial, în omenire nu existau familii; existau doar un bărbat și o femeie – două tipuri diferite de oameni. Nu existau țări, ca să nu mai vorbim de familii, dar ca urmare a coruperii omenirii, toate tipurile de oameni s-au organizat în clanuri individuale, dezvoltându-se mai târziu în țări și etnii. Aceste țări și etnii erau formate din familii mici individuale și, în acest mod, toate felurile de oameni au fost distribuite printre diverse rase, pe baza diferențelor de limbaj și a granițelor. De fapt, indiferent câte rase ar putea exista în lume, omenirea are un singur strămoș. La început, au existat doar două tipuri de oameni, iar aceste două tipuri au fost bărbații și femeile. Totuși, datorită progresului lucrării lui Dumnezeu, a parcursului istoriei și a schimbărilor geografice în diverse grade, aceste două tipuri de oameni s-au dezvoltat în chiar mai multe tipuri de oameni. La bază, indiferent câte rase ar putea alcătui omenirea, întreaga omenire este tot creația lui Dumnezeu. Indiferent căror rase aparțin oamenii, ei sunt cu toții creaturile Sale; ei toți sunt urmașii lui Adam și ai Evei. Chiar dacă nu au fost făcuți de mâinile lui Dumnezeu, sunt urmașii lui Adam și ai Evei, pe care Dumnezeu i-a creat personal. Indiferent cărui tip de ființă aparțin oamenii, toți sunt ființele Lui create; din moment ce aparțin omenirii, care a fost creată de Dumnezeu, destinația lor este aceea pe care ar trebui să o aibă omenirea, iar ei au fost împărțiți conform regulilor care organizează oamenii. Adică, toți

răufăcătorii și toți cei care fac fapte drepte sunt, până la urmă, ființe create. Ființele create care fac rău vor fi în final distruse, iar cele care fac fapte bune vor supraviețui. Acesta este cel mai potrivit aranjament pentru aceste două tipuri de ființe create. Din cauza răzvrătirii lor, răufăcătorii nu pot să nege că, deși sunt fiintele create ale lui Dumnezeu, au fost înșfăcați de Satana și, prin urmare, nu pot fi mântuiți. Ființele create care se poartă drept, în baza faptului că vor supraviețui, nu pot nega că au fost create de Dumnezeu și, totuși, au primit mântuirea după ce au fost corupte de Satana. Răufăcătorii sunt ființe create care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu; sunt ființe create care nu pot fi mântuite și care au fost deja în întregime prinse de Satana. Oamenii care fac rău sunt și ei oameni; sunt oameni care au fost corupți în cea mai mare măsură și care nu pot fi mântuiți. La fel cum sunt și ei ființe create, oamenii cu un comportament drept au fost corupți la rândul lor, dar sunt oameni dispuși să se elibereze de firile lor corupte și au devenit capabili să se supună lui Dumnezeu. Oamenii cu un comportament drept nu sunt plini de dreptate; mai degrabă, ei au primit mântuirea și s-au eliberat de firile lor corupte; pot să se supună lui Dumnezeu. Ei vor rămâne neclintiți în final, deși asta nu înseamnă că nu au fost niciodată corupți de Satana. După ce lucrarea lui Dumnezeu se va termina, printre toate făpturile Sale, vor exista aceia care vor fi distruși și aceia care vor supraviețui. Acesta este o direcție inevitabilă a lucrării Sale de gestionare; nimeni nu poate nega aceasta. Răufăcătorilor nu li se va permite să supraviețuiască; aceia care I se supun lui Dumnezeu și Îl urmează până la final vor supraviețui cu siguranță. Întrucât aceasta e lucrarea de gestionare a omenirii, vor exista cei care rămân și cei care sunt eliminați. Acestea sunt diferitele finaluri ale unor tipuri diferite de oameni și cele mai potrivite aranjamente pentru ființele create. Aranjamentul final al lui Dumnezeu pentru omenire este de a o împărți prin despărțirea familiilor, strivirea

etniilor și nimicirea granițelor naționale într-un aranjament fără familii sau granițe naționale, căci, până la urmă, oamenii sunt urmașii unui singur strămoș și sunt ființe create. Pe scurt, toate ființele create care fac rău vor fi distruse, iar ființele create care I se supun lui Dumnezeu vor supraviețui. În acest mod, nu vor exista familii, țări și mai ales etnii la vremea odihnei ce va să vină; acest tip de omenire va fi cel mai sfânt. Adam și Eva au fost creați inițial pentru ca omenirea să poată avea grijă de toate lucrurile de pe pământ; inițial, oamenii au fost stăpânii tuturor lucrurilor. Intenția lui Iahve în creare oamenilor a fost de a le permite să existe pe pământ și să aibă grijă de toate lucrurile de pe pământ, căci, la început, omenirea nu fusese coruptă și era incapabilă să facă rău. Totuși, după ce oamenii au devenit corupți, nu au mai fost îngrijitorii tuturor lucrurilor. Scopul mântuirii lui Dumnezeu este de a restitui această funcție a omenirii, de a restitui motivul inițial al omenirii și supunerea inițială; umanitatea în odihnă va fi însăși reprezentarea rezultatului pe care Dumnezeu speră să-l obțină cu lucrarea Sa de mântuire. Deși nu va mai fi o viață ca aceea din Grădina Edenului, esența sa va fi aceeași; omenirea nu va mai fi doar sinele necorupt de mai devreme, ci, mai degrabă, o omenire care a devenit coruptă și a primit mai târziu mântuirea. Acești oameni care au primit mântuirea vor intra, în cele din urmă, (adică, după terminarea lucrării lui Dumnezeu) în odihnă. La fel, finalurile celor care vor fi pedepsiți vor fi, de asemenea, dezvăluite întru totul în final și ei vor fi distruși doar după ce lucrarea lui Dumnezeu se va fi terminat. Cu alte cuvinte, după ce lucrarea Lui se va termina, acei răufăcători și aceia care au fost mântuiți vor fi cu toții expuși, căci lucrarea de expunere a tuturor tipurilor de oameni (indiferent dacă sunt răufăcători sau se numără printre cei mântuiți) va fi îndeplinită asupra tuturor, în mod simultan. Răufăcătorii vor fi eliminați, iar cei cărora li se permite să rămână vor fi dezvăluiți simultan. De aceea, finalurile tuturor tipurilor de oameni

vor fi dezvăluite în același timp. Dumnezeu nu va permite unui grup de oameni cărora li s-a adus mântuirea să intre în odihnă înainte de a da deoparte răufăcătorii și de a-i judeca sau pedepsi câte puțin odată; lucrul acesta nu ar fi conform realității. Când răufăcătorii vor fi distruși și aceia care pot supraviețui vor intra în odihnă, lucrarea lui Dumnezeu în întreg universul se va încheia. Nu va exista o ordine a priorității printre aceia care primesc binecuvântări și aceia care suferă necazuri; aceia care primesc binecuvântări vor trăi pentru totdeauna, în timp ce aceia care suferă necazuri vor pieri pentru întreaga eternitate. Aceste două etape ale lucrării se vor încheia simultan. Tocmai din cauza existenței oamenilor răzvrătiți dreptatea celor care se supun va fi dezvăluită și tocmai din cauza faptului că există aceia care au primit binecuvântări necazurile suferite de răufăcători pentru comportamentul lor rău vor fi dezvăluite. Dacă Dumnezeu nu ar da în vileag răufăcătorii, atunci acei oameni care I se supun lui Dumnezeu cu sinceritate nu ar vedea niciodată soarele; dacă Dumnezeu nu i-ar lua pe aceia care I se supun într-o destinație potrivită, atunci aceia care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu nu ar putea să își primească răzbunările meritate. Acesta este procesul lucrării lui Dumnezeu. Dacă El nu ar săvârși această lucrare de pedepsire a răului și de recompensare a binelui, ființele create nu ar putea niciodată să intre în destinațiile lor corespunzătoare. Odată ce omenirea va intra în odihnă, răufăcătorii vor fi fost distruși și întreaga omenire va fi pe calea cea dreaptă; toate tipurile de oameni vor fi cu ai lor, conform funcțiilor pe care ar trebui să le îndeplinească. Doar aceasta va fi ziua de odihnă a omenirii, va fi direcția inevitabilă pentru dezvoltarea omenirii și doar când omenirea va intra în odihnă va ajunge la îndeplinire reușita măreață și finală a lui Dumnezeu; aceasta va fi ultima parte a lucrării Sale. Această lucrare va încheia toată viața trupească decadentă a omenirii, cât și viața omenirii corupte. Din acel moment,

oamenii vor intra într-un nou ținut. Deși toți oamenii vor trăi în trup, vor exista diferențe semnificative între esența acestei vieți și esența vieții omenirii corupte. Semnificația acestei existențe și cea a existenței omenirii corupte sunt, de asemenea, diferite. Deși aceasta nu va fi viața unui nou tip de persoană, se poate spune că este viața unei omeniri care a primit mântuirea, cât și o viață în care umanitatea și rațiunea au fost recâștigate. Aceștia sunt oameni care odată au fost răzvrătiți față de Dumnezeu, care au fost cuceriți de Dumnezeu și apoi mântuiți de El; aceștia sunt oameni care L-au făcut de ocară pe Dumnezeu și care, mai târziu, I-au fost martori. După ce au fost supuși și au supraviețuit încercării Sale, existența lor va fi cea mai semnificativă existență; ei sunt oameni care au fost martori pentru Dumnezeu înaintea Satanei și sunt oameni potriviți pentru a trăi. Aceia care vor fi distruși sunt cei care nu pot mărturisi ferm pentru Dumnezeu și nu sunt potriviți pentru a mai trăi. Distrugerea lor va fi rezultatul comportamentului lor rău, iar o asemenea distrugere este cea mai bună destinație. În viitor, când omenirea va intra în frumosul ținut, nu va exista niciuna dintre relațiile dintre soț și soție, dintre tată și fiică sau dintre mamă și fiu pe care oamenii își imaginează că le vor găsi. În acel moment, fiecare om își va urma propriul tip, iar familiile vor fi fost deja nimicite. Deoarece a eșuat pe deplin, Satana nu va mai deranja niciodată omenirea, iar oamenii nu vor mai avea firi corupte satanice. Acei oameni răzvrătiți vor fi fost deja distruși și doar oamenii care se supun vor rămâne. Și astfel, foarte puține familii vor supraviețui intacte; cum vor mai putea să existe relațiile fizice? Viața trupească din trecut a omenirii va fi complet interzisă; așadar, cum vor putea să existe relațiile fizice între oameni? Fără firile corupte satanice, viața nu va mai fi vechea viață a trecutului, ci mai degrabă una nouă. Părinții vor pierde copii, iar copiii vor pierde părinți. Soții vor pierde soțiile, iar soțiile vor pierde soții. Relațiile fizice există în prezent între oameni, dar

nu vor mai exista după ce toată lumea va intra în odihnă. Doar o astfel de omenire va fi dreaptă și sfântă; doar acest fel de omenire poate să se închine lui Dumnezeu.

Dumnezeu a creat oamenii, i-a așezat pe pământ și i-a condus de atunci înainte. Apoi, El i-a mântuit și a servit ca jertfă pentru păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să mântuiască pe oameni în întregime și să le restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El încă de la bun început – de a le reda oamenilor imaginea și asemănarea lor inițială. Dumnezeu Își va întemeia Împărăția și va restitui asemănarea originală a ființelor umane, ceea ce înseamnă că Își va restaura autoritatea pe pământ și în rândul tuturor ființelor create. Omenirea și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu, precum și funcția cuvenită ființelor create după ce a fost coruptă de Satana, devenind astfel un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omenirea a trăit atunci sub puterea Satanei și i-a urmat ordinele; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre ființele Sale create și a devenit, cu atât mai mult, incapabil să ajungă să se teamă. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-au întors spatele și l-au venerat pe Satana în schimb. Satana a devenit idolul din inimile lor. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inimile lor, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația din spatele creării omenirii de către El. Prin urmare, pentru a restabili această semnificație, El trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să-i scape pe oameni de firile lor corupte. Pentru a-i recupera pe oameni de la Satana, El trebuie să-i salveze de păcat. Doar așa poate Dumnezeu să restabilească treptat asemănarea și funcția inițială a acestora și, în cele din urmă, să-Și restabilească Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai răzvrătirii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a le permite oamenilor să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ.

Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni, El îi va face să-L venereze; deoarece vrea să restabilească funcția inițială a omenirii, o va restabili complet și fără nicio alterare. A-Și restabili autoritatea înseamnă a-i face pe oameni să-L venereze și să I se supună; înseamnă că Dumnezeu îi va face pe oameni să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară ca urmare a autorității Sale. Înseamnă că Dumnezeu va face ca fiecare parte din El să persiste printre oameni fără vreo împotrivire din partea nimănui. Împărăția pe care Dumnezeu vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Omenirea pe care Și-o dorește este una care-L va venera, una care I se va supune pe deplin și care Îi va manifesta gloria. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea coruptă, atunci sensul din spatele creării omenirii de către El va fi pierdut; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar Împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă Dumnezeu nu-i va distruge pe acei dușmani care sunt răzvrătiți față de El, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acestea vor fi semne ale finalizării lucrării Sale și ale marii Sale realizări: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care sunt răzvrătiți față de El și de a-i aduce în odihnă pe cei care au fost făcuți compleți. Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească îndatoririle corespunzătoare, să-și păstreze locurile cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și, de asemenea, va fi întemeiat pe pământ o Împărăție care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale depline. De

atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu omenirea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și răzvrătirea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul

Dorești să Îl vezi pe Isus? Vrei să trăiești cu Isus? Dorești să auzi cuvintele rostite de Isus? Dacă da, atunci cum vei întâmpina reîntoarcerea lui Isus? Ești total pregătit? În ce fel vei întâmpina reîntoarcerea lui Isus? Cred că fiecare frate și soră care Îl urmează pe Isus ar dori să Îl întâmpine bine. Dar v-ați gândit la acest lucru: îl veți cunoaște cu adevărat pe Isus atunci când El va reveni? Veți înțelege cu adevărat tot ce spune El? Veți accepta, cu adevărat și necondiționat, toată lucrarea pe care o face El? Toți cei care au citit Biblia știu despre revenirea lui Isus și toți cei care au citit Biblia Îi așteaptă cu atenție venirea. Sunteți cu toții fixați pe sosirea acelui moment, iar sinceritatea voastră este de lăudat, credința voastră este cu adevărat de invidiat, dar vă dați seama că ați comis o greșeală gravă? Sub ce formă Se va întoarce Isus? Voi credeți că Isus Se va întoarce pe un nor alb, dar Eu vă întreb: la ce se referă acest nor alb? Cu atâția urmași ai lui Isus care Îi așteaptă revenirea, printre ce oameni va coborî El? Dacă voi sunteți primii printre care Isus coboară, nu vor considera alții acest lucru ca fiind extrem de nedrept? Știu că sunteți foarte sinceri și loiali lui Isus, dar L-ați cunoscut vreodată pe Isus? Îi cunoașteți firea? Ați trăit vreodată cu El? Cât de mult înțelegeți, cu adevărat, despre El? Unii vor spune că aceste cuvinte îi pun într-o situație neplăcută. Ei vor spune: „Am citit Biblia din scoarță în scoarță de atâtea ori. Cum aș putea să nu-L înțeleg pe Isus? Nu contează firea lui Isus – eu știu chiar și culoarea hainelor pe care Îi plăcea să le poarte. Nu cumva mă subapreciezi atunci când spui că nu-L înțeleg?” Îți sugerez să nu intri în dispută asupra acestor probleme; este mai bine să te liniștești și să ai părtășie asupra următoarelor întrebări: în primul rând, tu știi ce este realitate și ce este teorie? În al doilea rând, știi tu ce sunt

noțiunile și ce este adevăr? În al treilea rând, știi tu ce este imaginar și ce este real?

Unii oameni neagă faptul că ei nu Îl înțeleg pe Isus. Și, cu toate acestea, Eu zic că voi nu Îl înțelegeți nici în cea mai mică măsură, și nu înțelegeți nici un singur cuvânt de-al lui Isus. Aceasta datorită faptului că fiecare dintre voi Îl urmează datorită relatărilor Bibliei, datorită celor ce au fost spuse de alții. Nu L-ați văzut niciodată pe Isus, cu atât mai puțin ați trăit cu El, și nici măcar nu I-ați ținut companie pentru un scurt timp. Astfel, nu este înțelegerea voastră despre Isus nimic mai mult decât teorie? Nu este lipsită de realism? Poate că unii oameni au văzut portretul lui Isus, sau poate unii au vizitat personal casa lui Isus. Poate că unii au atins hainele Lui. Și totuși, înțelegerea ta despre El încă este teoretică și nu practică, chiar dacă ai gustat personal mâncarea consumată de Isus. Oricare ar fi cazul, tu nu L-ai văzut niciodată pe Isus, și nu I-ai ținut niciodată companie în formă trupească, și astfel, înțelegerea ta despre Isus va rămâne întotdeauna doar teorie goală, lipsită de realitate. Poate cuvintele Mele prezintă puțin interes pentru tine, dar Eu te întreb aceasta: deși se poate să fi citit multe lucrări de autorul pe care-l admiri cel mai mult, poți tu să-l înțelegi deplin fără să fi petrecut vreodată timp cu el? Știi care este personalitatea lui? Știi ce fel de viață duce? Știi ceva despre starea lui emoțională? Tu nu poți să înțelegi deplin nici măcar un om pe care îl admiri, deci cum ar fi posibil să-L înțelegi pe Isus Hristos? Tot ce înțelegi despre Isus este plin de închipuiri și noțiuni, și nu conține niciun adevăr sau realitate. Miroase urât și este plin de trup. Cum ar putea o asemenea înțelegere să te califice pentru a întâmpina revenirea lui Isus? Isus nu îi va primi pe cei care sunt plini de fantezii și de noțiuni ale trupului. Cum sunt cei care nu Îl înțeleg pe Isus potriviți pentru a fi credincioșii Lui?

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit viața-adevăr. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă? Vă întreb mai departe: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discerni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl respingă și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe inducerea în eroare a Satanei și mai mulți oameni Îl vor condamna pe

Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi? Cum puteți înțelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzați cu încăpățânare să vă conștientizați greșelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu acceptă adevărul și, totuși, așteaptă orbește sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranță, împotriva Duhului Sfânt și ei sunt categoria care va fi distrusă. Voi doriți doar harul lui Isus și vreți doar să vă bucurați de tărâmul binecuvântat al cerului, dar nu ați ascultat niciodată cuvintele rostite de Isus și nu ați acceptat niciodată adevărul exprimat de Isus când Se întoarce la trup. Ce veți da în schimbul faptului că Isus Se întoarce pe un nor alb? Să fie sinceritatea cu care săvârșiți păcate în mod repetat și apoi vă spuneți spovedania, la nesfârșit? Ce veți oferi ca sacrificiu lui Isus care Se întoarce pe un nor alb? Oare capitalul anilor de muncă prin care vă înălțați pe voi înșivă? Ce veți arăta pentru a-L face pe Isus Cel reîntors să aibă încredere în voi? Natura voastră arogantă care nu se supune niciunui adevăr?

Loialitatea voastră este doar în cuvinte, cunoștințele voastre sunt cele ale gândirii și noțiuni, truda voastră este de dragul câștigării binecuvântărilor cerului, deci cum trebuie să fie credința voastră? Chiar și astăzi, vă faceți că nu auziți niciun cuvânt al adevărului. Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să vă temeți de Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și inducerea în eroare a omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este supunerea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este

inima ta cu frică de Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să accepte cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci

cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți superficiali sau necugetați în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și să aibă inimi cu frică de Dumnezeu. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu o părticică din inima ta cu frică de Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Este un hristos fals venit să-i inducă în eroare pe oameni.” Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți să nu fiți induși în eroare. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt

adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu

Toți oamenii doresc să vadă fața adevărată a lui Isus și toți doresc să fie cu El. Nu cred că vreun frate sau vreo soră ar spune că nu dorește să-L vadă pe Isus sau să fie cu El. Înainte de a-L fi văzut pe Isus – înainte de a-L fi văzut pe Dumnezeu întrupat – e probabil să cochetați cu tot felul de idei, de exemplu, cu privire la înfățișarea lui Isus, la felul Său de a vorbi, la modul Său de viață și așa mai departe. Dar odată ce L-ați văzut cu adevărat, ideile voastre se vor schimba rapid. De ce? Doriți să știți? Gândirea omului nu poate fi trecută cu vederea, ceea ce e adevărat – dar, mai mult decât atât, esența lui Hristos nu suportă modificare de către om. Voi Îl credeți pe Hristos un nemuritor sau un înțelept, dar nimeni nu Îl consideră un om normal care are esență divină. Ca atare, mulți dintre cei care tânjesc zi și noapte să-L vadă pe Dumnezeu sunt, de fapt, dușmani ai lui Dumnezeu și sunt incompatibili cu El. Nu este aceasta o greșeală din partea omului? Chiar și acum încă socotiți că loialitatea și credința voastră sunt suficiente pentru a vă face vrednici de a vedea chipul lui Hristos, dar vă sfătuiesc să vă echipați cu mai multe lucruri care sunt practice! Aceasta deoarece, în trecut, prezent și viitor, mulți dintre cei care vin în contact cu Hristos au eșuat sau vor eșua; toți joacă rolul fariseilor. Care este motivul eșecului vostru? Este tocmai faptul că există în noțiunile voastre un Dumnezeu care este înalt și vrednic de admirație. Dar adevărul nu este așa cum dorește omul. Nu numai că Hristos nu este foarte înalt, ci este deosebit de mic; nu numai că El este un om, ci este un om obișnuit; nu numai că nu Se poate înălța la cer, dar nici măcar nu Se poate mișca liber pe pământ. Și așa stând lucrurile, oamenii Îl tratează așa cum ar trata un om obișnuit; ei Îl tratează cu dezinvoltură atunci când sunt cu El și vorbesc cu El cu nepăsare,

așteptând încă între timp venirea „adevăratului Hristos”. Îl luați pe Hristos care a venit deja drept un om obișnuit și Îi luați cuvintele drept cele ale unui om obișnuit. Din acest motiv, nu ați primit nimic de la Hristos și, în schimb, v-ați expus la lumină propria urâțenie.

Înainte de a lua legătura cu Hristos, ai putea crede că firea ți s-a transformat în întregime, că ești un discipol loial al lui Hristos, că nimeni nu e mai demn de a primi binecuvântările lui Hristos decât tine – și că, fiindcă ai străbătut multe drumuri, ai făcut multă lucrare și ai adus mult rod, vei fi cu siguranță unul dintre aceia care vor primi, în cele din urmă, cununa. Totuși, există un adevăr pe care ai putea să nu-l știi: firea coruptă a omului și răzvrătirea și împotrivirea lui sunt expuse când Îl vede pe Hristos, iar răzvrătirea și împotrivirea expuse în acest moment sunt în mod absolut și complet expuse mai mult decât în oricare altul. Tocmai pentru că Hristos este Fiul Omului – un Fiu al Omului care posedă umanitate normală – omul nici nu Îl cinstește, nici nu Îl respectă. Tocmai pentru că Dumnezeu trăiește în trup răzvrătirea omului este adusă la lumină atât de amănunțit și cu detalii atât de vii. Așa că Eu spun că venirea lui Hristos a dezgropat toată răzvrătirea omenirii și a scos puternic în evidență natura omenirii. Acest lucru se numește „ademenirea unui tigru de pe munte” și „ademenirea unui lup afară din peștera lui”. Îndrăznești să-ți permiți să spui că Îi ești loial lui Dumnezeu? Îndrăznești să-ți permiți să spui că arăți supunere absolută față de Dumnezeu? Îndrăznești să-ți permiți să spui că nu ești răzvrătit? Unii vor spune: „Ori de câte ori Dumnezeu mă instalează într-un mediu nou, eu mă supun în mod invariabil, fără o șoaptă și, în plus, nu am în minte nicio noțiune despre Dumnezeu”. Unii vor spune: „Orice sarcină îmi dă Dumnezeu, o îndeplinesc cât de bine pot și nu dau niciodată dovadă de superficialitate”. În acest caz, vă întreb: puteți fi compatibili cu Hristos atunci când trăiți alături de El? Și cât timp veți fi compatibili cu El? O zi?

Două zile? O oră? Două ore? Credința voastră poate fi lăudabilă, dar nu aveți prea multă statornicie. Odată ce trăiești cu adevărat cu Hristos, neprihănirea de sine și autoimportanța îți vor fi expuse prin intermediul cuvintelor și al acțiunilor tale puțin câte puțin și tot astfel vor fi dezvăluite în mod firesc dorințele tale înfumurate, mentalitatea ta neascultătoare și nemulțumirea ta. În cele din urmă, aroganța ta va deveni tot mai mare, până când vei fi în dezacord cu Hristos la fel de mult cum este apa cu focul, și atunci natura ta va fi complet expusă. În acel moment, noțiunile tale nu vor mai putea fi acoperite, plângerile tale, și ele, vor ieși la iveală în mod natural, iar umanitatea ta depravată va fi complet expusă. Totuși, chiar și atunci, tot refuzi să-ți conștientizezi propria răzvrătire, crezând în schimb că un Hristos ca acesta nu este ușor de acceptat pentru om, că este prea exigent cu omul și că te-ai supune pe deplin doar dacă ar fi un Hristos mai binevoitor. Voi credeți că răzvrătirea voastră e justificată, că vă răzvrătiți împotriva Lui numai când vă împinge prea departe. Nici măcar o singură dată nu ați luat în considerare că nu Îl priviți pe Hristos ca pe Dumnezeu, că vă lipsește intenția de vă supune Lui. Mai degrabă, insistați cu încăpățânare ca Hristos să lucreze în conformitate cu dorințele voastre și, de îndată ce face un singur lucru care e în dezacord cu gândirea voastră, credeți că El nu este Dumnezeu, ci un om. Nu sunt mulți printre voi care s-au certat cu El în acest fel? În cine credeți voi, până la urmă? Și în ce fel căutați?

Mereu doriți să-L vedeți pe Hristos, dar vă îndemn să nu vă stimați atât de mult; oricine Îl poate vedea pe Hristos, dar spun că nimeni nu este vrednic să-L vadă pe Hristos. Fiindcă natura omului debordează de răutate, aroganță și răzvrătire, în momentul în care Îl vezi pe Hristos, natura ta te va distruge și te va condamna la moarte. Asocierea ta cu un frate (sau cu o soră) poate să nu arate prea mult despre tine, dar nu este atât de simplu atunci când te asociezi cu Hristos. În orice moment, noțiunile tale pot

prinde rădăcini, aroganța ta începe să încolțească, iar răzvrătirea ta face smochine. Cum poți tu, cu o asemenea umanitate, să fii vrednic de a te asocia cu Hristos? Ești cu adevărat capabil să-L tratezi ca pe Dumnezeu în fiecare moment al fiecărei zile? Vei avea cu adevărat realitatea supunerii față de Dumnezeu? Vă închinați la Dumnezeul Cel preaînalt din inimile voastre ca fiind Iahve, în timp ce-L priviți pe Hristos Cel vizibil ca pe un om. Rațiunea voastră este inferioară, iar umanitatea voastră, prea depravată! Voi sunteți incapabili să-L priviți întotdeauna pe Hristos ca pe Dumnezeu; doar ocazional, când aveți chef, Îl apucați cu putere și vă închinați Lui ca lui Dumnezeu. De aceea, vă spun că nu sunteți credincioși ai lui Dumnezeu, ci o poteră de complici care luptă împotriva lui Hristos. Chiar și oamenii care arată bunăvoință față de alții sunt răsplătiți și, totuși, Hristos, care a făcut o asemenea lucrare între voi, nu a primit nici dragostea omului, nici răsplata și supunerea lui. Nu este acest lucru ceva sfâșietor?

Poate că, în toți anii tăi de credință în Dumnezeu, nu ai blestemat niciodată pe nimeni sau nu ai săvârșit o faptă rea, totuși, în asocierea ta cu Hristos, nu poți spune adevărul, nu poți să acționezi onest sau să te supui cuvântului lui Hristos; în acest caz, Eu spun că ești cea mai sinistră și mai malițioasă persoană din lume. Poți să fii extrem de cordial și devotat rudelor tale, prietenilor tăi, soției tale (sau soțului tău), fiilor tăi și fiicelor tale și părinților tăi și să nu profiți niciodată de alții, dar, dacă ești incapabil de a fi compatibil cu Hristos, dacă ești incapabil de a interacționa în armonie cu El, atunci, chiar dacă cheltuiești tot ce ai pentru ajutorarea vecinilor tăi sau ai grijă cu meticulozitate de tatăl tău, de mama ta și de membrii familiei tale, aș spune că tot ești o persoană rea și, în plus, plină de trucuri viclene. Să nu te crezi compatibil cu Hristos doar pentru că te înțelegi cu ceilalți sau faci câteva fapte bune. Crezi că intenția ta caritabilă poate să îți obțină pe furiș binecuvântările Cerului? Crezi că a face câteva fapte bune se poate substitui

supunerii tale? Niciunul dintre voi nu este în stare să accepte să fie emondat și tuturor vi se pare dificil să îmbrățișați umanitatea normală a lui Hristos, în ciuda faptului că vă trâmbițați constant supunerea față de Dumnezeu. O astfel de credință ca a voastră va aduce o răsplată pe potrivă. Încetați să vă lăsați în voia iluziilor fantastice și să vă doriți să-L vedeți pe Hristos, căci sunteți prea mici de statură, atât de mult, încât nu sunteți nici măcar demni să-L vedeți. Când vei fi purificat complet de răzvrătirea ta și vei putea fi în armonie cu Hristos, în acel moment Dumnezeu ți Se va arăta în mod firesc. Dacă vei merge să-L vezi pe Dumnezeu fără să fi trecut prin emondare sau judecată, atunci vei deveni, cu siguranță, un adversar al lui Dumnezeu și ești destinat distrugerii. Natura omului e în mod inerent ostilă lui Dumnezeu, căci toți oamenii au fost supuși corupției cele mai profunde a Satanei. Dacă omul încearcă să se asocieze cu Dumnezeu din mijlocul propriei sale corupții, este sigur că nimic bun nu poate ieși din asta; acțiunile și cuvintele lui îi vor expune cu siguranță corupția la fiecare cotitură și, asociindu-se cu Dumnezeu, răzvrătirea lui va fi dezvăluită în fiecare împrejurare. Fără să știe, omul ajunge să I se opună lui Hristos, să-L înșele pe Hristos și să se lepede de Hristos; când se întâmplă acest lucru, omul se va afla într-o stare și mai precară și, dacă acest lucru va continua, va deveni obiectul pedepsei.

Unii ar putea să creadă că, dacă asocierea cu Dumnezeu este atât de periculoasă, atunci ar fi mai înțelept să-L țină pe Dumnezeu la distanță. Ce pot oare să câștige oamenii ca aceștia? Îi pot ei fi loiali lui Dumnezeu? Cu siguranță, asocierea cu Dumnezeu este foarte dificilă, dar acest lucru este pentru că omul e corupt, iar nu pentru că Dumnezeu nu este în măsură să Se asocieze cu el. Ar fi mai bine pentru voi să dedicați mai mult efort adevărului cunoașterii sinelui. De ce nu ați fost lăudați de Dumnezeu? De ce este firea voastră abominabilă pentru El? De ce discursul vostru Îi

provoacă dezgust? De îndată ce ați dat dovadă de un pic de loialitate, vă cântați propriile laude și cereți recompensă pentru o contribuție mică; vă uitați de sus la alții când ați arătat un minimum de supunere și deveniți disprețuitori față de Dumnezeu după îndeplinirea unei sarcini minore. Pentru a-L primi pe Dumnezeu, cereți bani, daruri și complimente. Vă doare inima să dați un ban sau doi; când dați zece, vă doriți binecuvântări și să fiți tratați cu deosebire. Despre o umanitate ca a voastră este, în mod indiscutabil, jignitor să se vorbească sau să se audă. Există ceva demn de laudă în vorbele și acțiunile voastre? Cei care își fac datoria și cei care nu și-o fac, cei care conduc și cei care urmează, cei care Îl primesc pe Dumnezeu și cei care nu Îl primesc, cei care fac donații și cei care nu fac, cei care predică și cei care primesc cuvântul și așa mai departe, toți acești oameni se laudă pe ei înșiși. Nu găsiți acest lucru ridicol? Să știți foarte bine că voi credeți în Dumnezeu și, cu toate acestea, să nu puteți fi compatibili cu Dumnezeu. Știind foarte bine că sunteți pe deplin nevrednici, insistați, totuși, în a vă lăuda. Nu simțiți că rațiunea vi s-a deteriorat până într-acolo încât nu mai aveți autocontrol? Cu o rațiune ca aceasta, cum sunteți vrednici de a vă asocia cu Dumnezeu? Nu vă temeți pentru voi, în acest moment? Firea voastră s-a deteriorat deja până în punctul în care nu puteți fi compatibili cu Dumnezeu. Astfel, nu este ridicolă credința voastră? Nu este credința voastră fără noimă? Cum ai să-ți abordezi viitorul? Cum vei alege ce cale să urmezi?

Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși

Am căutat mulți oameni pe pământ să Mă urmeze. Printre toți acei care Mă urmează sunt cei care slujesc ca preoți, cei ce conduc, cei care sunt fiii lui Dumnezeu, cei care sunt oamenii lui Dumnezeu și cei care fac servicii. Îi clasific în funcție de loialitatea pe care Mi-o arată. După ce toți vor fi fost clasificați după clasa lor, adică atunci când natura fiecărui tip de persoană a fost clarificată, voi clasifica pe fiecare dintre ei în rândul categoriei și locului de care aparțin de drept, pentru a-Mi îndeplini scopul de a mântui omenirea. În grupuri, Eu voi chema pe cei pe care doresc să-i mântuiesc să revină în casa Mea și apoi voi face ca toți să accepte lucrarea Mea din zilele de pe urmă. În același timp, îi voi clasifica potrivit tipului lor și apoi voi răsplăti sau pedepsi pe fiecare în funcție de acțiunile sale. Aceștia sunt pașii care alcătuiesc lucrarea Mea.

Astăzi, Eu trăiesc pe pământ și trăiesc printre oameni. Oamenii experimentează lucrarea Mea și Îmi urmăresc cuvântările, iar odată cu aceasta Eu așez toate adevărurile peste fiecare dintre cei ce Mă urmează, ca să poată primi viață de la Mine și, astfel, să dobândească o cale pe care să poată merge. Căci Eu sunt Dumnezeu, de viață Dătătorul. Pe parcursul mulților ani ai lucrării Mele, oamenii au câștigat mult și au renunțat la mult, dar tot spun că ei nu cred cu adevărat în Mine. Căci oamenii nu fac decât să recunoască cu gura că Eu sunt Dumnezeu, dar nu sunt de acord cu adevărurile pe care le rostesc și, mai mult, nu practică adevărurile pe care le cer de la ei. Adică, oamenii recunosc existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a adevărului; oamenii recunosc numai existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a vieții; oamenii recunosc numai numele lui Dumnezeu, însă nu și esența Lui. Îi disprețuiesc din pricina zelului lor, căci folosesc doar cuvinte plăcute urechii ca să Mă amăgească; niciunul dintre ei nu Mi se închină.

Cuvintele voastre conțin ispita șarpelui; mai mult, sunt cât se poate de trufașe, o adevărată proclamație a arhanghelului. Mai mult, faptele voastre sunt atât de roase și sfâșiate încât sunt rușinoase; dorințele voastre deșănțate și intențiile hrăpărețe aduc ofensă auzului. Voi toți ați devenit niște molii în casa Mea, niște obiecte pe care trebuie să le disprețuiesc. Căci niciunul dintre voi nu iubește adevărul; în schimb, râvniți să fiți binecuvântați, să vă înălțați la cer și să vedeți arătarea măreață a lui Hristos folosindu-Și puterea pe pământ. Dar v-ați gândit vreodată cum ar putea cineva ca voi, oameni atât de adânc corupți și care habar nu au ce este Dumnezeu, să fie vrednici de a-L urma pe Dumnezeu? Cum ați putea voi să vă înălțați la cer? Cum ați putea fi demni să vedeți scene atât de mărețe, scene fără precedent în splendoarea lor? Gurile voastre sunt pline de cuvinte înșelătoare și obscene, trădătoare și arogante. Nu ați rostit niciodată cuvinte sincere către Mine, nici cuvinte sfinte, nici cuvinte de supunere față de Mine, după ce ați experimentat cuvântul Meu. Cum este credința voastră, la urma urmelor? În inimile voastre nu se află decât dorința și banii și doar lucruri materiale în mintea voastră. În fiecare zi, calculați cum să obțineți ceva de la Mine. În fiecare zi, numărați cât de multă bogăție și cât de multe lucruri materiale ați dobândit de la Mine. În fiecare zi, așteptați ca și mai multe binecuvântări să se pogoare asupra voastră, ca să vă puteți bucura de acele lucruri care pot aduce bucurie în cantități mai mari și la un standard mai înalt. Nu Eu sunt în cugetul vostru în fiecare moment, nici adevărul care de la Mine purcede, ci soții sau soțiile voastre, fiii voștri, fiicele, și lucrurile pe care le mâncați și îmbrăcați. Vă gândiți cum să dobândiți o și mai importantă, și mai mare bucurie. Însă chiar și după ce vă umpleți stomacul până la refuz, oare nu sunteți tot niște cadavre? Chiar și atunci când vă împodobiți, la exterior, cu ținute atât de frumoase, nu sunteți oare tot niște cadavre ambulante, lipsite de vitalitate? Vă spetiți de dragul stomacului vostru, până când părul vostru

ajunge să fie presărat cu fire cărunte, dar niciunul dintre voi nu sacrifică un singur fir de păr pentru lucrarea Mea. Sunteți mereu pe fugă, solicitându-vă trupul și storcându-vă creierul, de dragul trupului vostru și pentru fiii și fiicele voastre, însă niciunul dintre voi nu arată vreo preocupare sau vreo grijă față de intențiile Mele. Oare ce mai sperați să obțineți de la Mine?

Eu nu Mă grăbesc niciodată când lucrez. Indiferent cum mă urmează oamenii, Eu Îmi fac lucrarea pas cu pas, în conformitate cu planul Meu. Așadar, în ciuda întregii voastre revolte împotriva Mea, Eu tot lucrez fără încetare și tot continuu să rostesc cuvintele pe care trebuie să le rostesc. Chem în casa Mea pe cei pe care i-am predestinat, ca să poată să-Mi asculte cuvintele. Și pe toți cei care dau ascultare cuvintelor Mele, care tânjesc după cuvintele Mele i îi aduc înaintea tronului Meu; pe toți cei care întorc spatele cuvintelor Mele, care nu Mi se supun și care Mă sfidează pe față îi voi da la o parte, să-și aștepte pedeapsa finală. Toți oamenii trăiesc în mijlocul stricăciunii și sub mâna celui rău și, astfel, nu mulți dintre cei care Mă urmează tânjesc după adevăr. Adică, majoritatea nu Mi se închină cu adevărat; nu Mi se închină cu adevărul, ci încearcă să-Mi câștige încrederea prin stricăciune și răzvrătire și mijloace înșelătoare. Acesta este motivul pentru care spun: mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Cei care sunt chemați au fost profund corupți și trăiesc cu toții în aceeași epocă – însă cei care sunt aleși reprezintă o parte din ei, sunt cei care cred în adevăr și îl recunosc și care practică adevărul. Acești oameni nu sunt decât o foarte mică parte din întreg, iar din rândul lor Eu voi primi mai multă slavă. Măsurându-vă pe voi cu aceste cuvinte, știți dacă sunteți printre cei aleși? Oare cum va fi sfârșitul vostru?

Așa cum am spus, aceia care Mă urmează sunt mulți, însă aceia care Mă iubesc într-adevăr sunt puțini. Unii vor spune poate: „Aș fi plătit eu un preț atât de mare dacă nu Te-aș fi iubit? Te-aș fi urmat până aici dacă nu Te-

aș fi iubit?” Ai cu siguranță multe motive, iar iubirea ta cu siguranță este foarte mare, dar care este esența iubirii tale față de Mine? „Iubirea”, cum este ea numită, se referă la un sentiment care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci nu vei înșela, nu te vei plânge, nu vei trăda, nu te vei răzvrăti, nu vei pretinde și nu vei căuta să câștigi ceva sau să obții o anumită sumă. Dacă iubești, atunci te vei dedica cu bucurie, vei îndura greutăți cu bucurie, vei fi compatibil cu Mine, vei renunța la tot ce ai pentru Mine, vei renunța la familia ta, la viitorul tău, la tinerețea și căsnicia ta. În caz contrar, iubirea ta nu ar fi deloc iubire, ci înșelăciune și trădare! Ce fel de iubire este a ta? Este o iubire adevărată? Sau este falsă? La cât de multe ai renunțat? Cât de mult ai oferit? Cât de multă iubire am primit Eu de la tine? Oare știi? Inimile voastre sunt pline de răutate, trădare și înșelăciune – și, așa stând lucrurile, cât de mult din iubirea voastră este impură? Credeți că ați renunțat deja la multe pentru Mine; credeți că iubirea voastră pentru Mine este deja suficientă. Dar atunci, de ce oare cuvintele și faptele voastre sunt întotdeauna răzvrătite și înșelătoare? Voi Mă urmați, dar nu Îmi recunoașteți cuvântul. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar apoi Mă dați la o parte. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu aveți încredere în Mine. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu puteți accepta existența Mea. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu Mă tratați așa cum se cade și Îmi îngreunați situația la fiecare pas. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar încercați să Mă păcăliți și să Mă amăgiți în orice privință. Se consideră asta iubire? Mă slujiți, dar nu vă îngroziți de Mine. Se consideră asta iubire? Vă opuneți Mie în toate privințele și în toate lucrurile. Oare toate acestea sunt considerate iubire? Ați dedicat multe, este

adevărat, dar nu ați practicat niciodată ceea ce Eu cer de la voi. Oare se poate considera asta iubire? O socoteală atentă arată că nu există nici urmă de iubire pentru Mine în voi. După atâția ani de lucrare și după atât de multe cuvinte oferite de Mine, cât de mult ați câștigat efectiv? Oare aceasta nu merită o privire atentă în urmă? Vă previn: cei pe care îi chem la Mine nu sunt cei care nu au fost niciodată corupți; mai degrabă, cei pe care îi aleg sunt cei care Mă iubesc cu adevărat. Prin urmare, trebuie să fiți vigilenți cu ale voastre cuvinte și fapte și să vă examinați intențiile și gândurile, pentru ca ele să nu meargă prea departe. În momentul zilelor de pe urmă, depuneți toate eforturile pentru a vă oferi iubirea dinaintea Mea, ca nu cumva mânia Mea să nu vă părăsească niciodată!

Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos

Am făcut multă lucrare în rândul oamenilor, perioadă în care am și exprimat numeroase cuvinte. Aceste cuvinte sunt toate de dragul mântuirii omului, și au fost exprimate pentru ca omul să poată deveni compatibil cu Mine. Totuși, am câștigat pe pământ doar o mână de oameni care sunt compatibili cu Mine, așa că spun că omul nu-Mi prețuiește cuvintele – asta pentru că omul nu este compatibil cu Mine. Astfel, lucrarea pe care o înfăptuiesc nu este doar pentru ca omul să Mi se poată închina; mai important, este pentru ca omul să poată fi compatibil cu Mine. Omul a fost corupt și trăiește în capcana Satanei. Toți oamenii trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar asemenea oameni se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine. Asta fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi, ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nici ce înseamnă să fie împotriva Mea. Ei doar citesc scripturile orbește. În Biblie, închid un Dumnezeu nedeslușit, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în tihnă. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei și pun semnul egal între Mine și Biblie; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură. Mult mai mulți chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că

văd cuvintele întocmai ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este, fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție intențiilor Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din această lume pentru a-și putea câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica

din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu Îmi cunoaște existența. Când Îmi revărs lumina asupra omului, el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când Îmi dezlănțui mânia asupra omului, el Îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele și compatibilitate cu Biblia, însă nici măcar o singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu nedeslușit sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate; ceea ce venerează ei este un Dumnezeu care S-ar lăsa la mila omului și un Dumnezeu care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să câștige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

Cei care sunt împotriva Mea sunt cei care nu sunt compatibili cu Mine. În aceeași situație se află și cei care nu iubesc adevărul. Cei care se răzvrătesc împotriva Mea sunt și mai mult împotriva Mea și incompatibili cu Mine. Pe toți cei care nu sunt compatibili cu Mine îi las în mâinile celui rău și îi abandonez stricăciunii celui rău, le dau frâu liber să-și arate răutatea, iar în cele din urmă îi abandonez cu totul pe mâna celui rău pentru a fi devorați. Nu Mă interesează câți se închină la Mine, cu alte cuvinte, nu

Mă interesează câți oameni cred în Mine. Tot ce Mă interesează este cât de mulți sunt compatibili cu Mine. Aceasta pentru că toți cei care nu sunt compatibili cu Mine sunt oameni răi, care Mă trădează; ei sunt inamicii Mei, iar Eu nu voi ridica „altar” inamicilor Mei în casa Mea. Cei care sunt compatibili cu Mine Mă vor slăvi în veci în casa Mea, iar cei care Mi se împotrivesc vor suferi în veci pedeapsa Mea. Cei care se îngrijesc doar de cuvintele Bibliei și pe care nu-i preocupă nici adevărul și nici să calce pe urmele Mele – aceia sunt împotriva Mea, căci Mă limitează după cuvântul Bibliei, Mă îngrădesc în Biblie, astfel că hulesc din cale afară la adresa Mea. Cum ar putea astfel de oameni să vină înaintea Mea? Ei nu țin seama de faptele Mele sau de intențiile Mele, și nici de adevăr, însă sunt obsedați de cuvinte – cuvinte care ucid. Cum ar putea astfel de oameni să fie compatibili cu Mine?

Am exprimat atât de multe cuvinte și, de asemenea, Mi-am exprimat intențiile și firea, însă chiar și așa oamenii sunt în continuare incapabili să Mă cunoască și să creadă în Mine. Sau, se poate spune că sunt în continuare nepregătiți să se supună Mie. Cei care trăiesc în Biblie, cei care trăiesc în lege, cei care trăiesc pe cruce, cei care trăiesc după doctrină, sau cei care trăiesc în mijlocul lucrării pe care o fac Eu astăzi – care dintre aceștia este compatibil cu Mine? Nu vă gândiți decât să primiți binecuvântări și răsplăți, dar nu ați stat niciodată să vă gândiți cum să fiți cu adevărat compatibili cu Mine, sau cum să preveniți să fiți împotriva Mea. Sunt atât de dezamăgit de voi, fiindcă v-am dat atât de multe, dar am primit atât de puțin de la voi. Viclenia, aroganța, lăcomia voastră, dorințele voastre extravagante, trădarea voastră, răzvrătirea voastră – care dintre acestea ar putea scăpa atenției Mele? Sunteți superficiali cu Mine, Mă păcăliți, Mă insultați, Mă lingușiți, Îmi pretindeți lucruri și smulgeți sacrificii de la Mine – cum ar putea această pornire spre rele să ocolească pedeapsa Mea? Toată nemernicia

voastră este mărturia dușmăniei voastre față de Mine și este mărturia incompatibilității voastre cu Mine. Fiecare dintre voi crede că este atât de compatibil cu Mine, dar dacă așa ar sta lucrurile, atunci cui i s-ar aplica aceste dovezi de netăgăduit? Credeți despre voi că dețineți cea mai mare sinceritate și loialitate față de Mine. Credeți că sunteți atât de buni la inimă, atât de milostivi și că Mi-ați dedicat atât de multe. Credeți că ați făcut mai mult decât destule pentru Mine. Dar ați comparat vreodată aceste convingeri cu propriile acțiuni? Eu vă spun că sunteți cât se poate de aroganți, cât se poate de lacomi, cât se poate de superficiali; vicleșugurile cu care voiți să Mă păcăliți sunt cât se poate de iscusite și aveți din belșug intenții și metode demne de dispreț. Loialitatea voastră este prea puțină, seriozitatea voastră prea neînsemnată, iar conștiința voastră are lipsuri încă și mai mari. În inimile voastre este prea multă răutate și nimeni nu este scutit de ranchiuna voastră, nici chiar Eu. Mă ignorați de dragul copiilor voștri, ori al soțului, ori din propriul instinct de conservare. În loc să Mă iubiți pe Mine, vă iubiți familia, copiii, statutul, viitorul și propria satisfacție. Oare v-ați gândit vreodată la Mine atunci când vorbeați sau acționați? În zilele geroase, gândurile voastre se îndreaptă spre copiii voștri, spre soțul sau soția voastră, ori spre părinți. Nici în zilele caniculare nu am loc în gândurile voastre. Când îți îndeplinești sarcinile, te gândești la propriile interese, la siguranța personală, la membrii familiei tale. Ce ai făcut tu vreodată pentru Mine? Când te-ai gândit tu vreodată la Mine? Când te-ai devotat tu vreodată Mie și lucrării Mele, cu orice preț? Unde este dovada compatibilității tale cu Mine? Unde este realitatea loialității tale față de Mine? Unde este realitatea supunerii tale față de Mine? Când au avut intențiile tale față de Mine alt scop decât obținerea binecuvântării Mele? Mă înșelați și Mă amăgiți, vă jucați cu adevărul, ascundeți existența adevărului și trădați esența adevărului. Ce vă așteaptă în viitor, dacă vă împotriviți Mie

în acest fel? Nu faceți decât să căutați compatibilitate cu un Dumnezeu neclar și să căutați o credință vagă, însă nu sunteți compatibili cu Hristos. Oare răutatea voastră nu va primi aceeași răsplată ca și cea meritată de cei nelegiuiți? În acel moment, vă veți da seama că niciun om care este incompatibil cu Hristos nu poate scăpa de ziua mâniei și veți descoperi ce fel de răsplată le va fi dată celor care sunt împotriva lui Hristos. Când va veni acea zi, visul vostru de a fi binecuvântați pentru credința voastră în Dumnezeu și de a fi primiți în rai se va spulbera cu totul. Însă, altfel vor sta lucrurile pentru cei care sunt compatibili cu Hristos. Chiar dacă au pierdut atât de mult, chiar dacă au suferit multe greutăți, ei vor primi întreaga moștenire pe care am să o încredințez omenirii. În cele din urmă, veți înțelege că doar Eu sunt Dumnezeul dreptății și că doar Eu pot duce omenirea către minunata sa destinație.

Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?

Poate c-ai umblat pe calea credinței în Dumnezeu mai mult de un an sau doi și poate în viața ta, de-a lungul acestor ani, ai îndurat multe greutăți și, în schimb, ai primit mult har. Se poate, de asemenea, să nu fi experimentat nici greutăți, nici binecuvântări, ci să fi trăit o viață destul de comună. Indiferent de acestea, tot Îl urmezi pe Dumnezeu, deci haide ca subiectul părtășiei noastre să fie urmarea lui Dumnezeu. Totuși, trebuie să reamintesc tuturor care citesc aceste cuvinte că al lui Dumnezeu cuvânt se adresează tuturor celor care Îl recunosc și Îl urmează, nu tuturor oamenilor, indiferent dacă Îl recunosc sau nu. Dacă tu crezi că Dumnezeu vorbește mulțimii, tuturor oamenilor din lume, atunci cuvântul lui Dumnezeu nu va avea niciun efect asupra ta. Așadar, ar trebui să-ți amintești toate aceste cuvinte în inima ta și să nu te excluzi niciodată din preajma lor. În orice caz, să vorbim despre ce se petrece în casa noastră.

Acum, ar trebui să înțelegeți cu toții adevăratul sens al credinței în Dumnezeu. Sensul credinței în Dumnezeu despre care am vorbit anterior are legătură cu intrarea voastră pozitivă. Astăzi e diferit: astăzi, aș dori să disec esența credinței voastre în Dumnezeu. Desigur, aceasta este îndrumarea voastră dintr-un aspect negativ; dacă nu aș face acest lucru, atunci voi nu v-ați cunoaște niciodată adevărata față și v-ați lăuda mereu cu evlavia și fidelitatea voastră. Este corect să spun că, dacă nu aș da în vileag urâțenia din adâncul inimilor voastre, atunci fiecare dintre voi și-ar pune o coroană pe cap și ar păstra toată gloria pentru sine. Naturile voastre arogante și vanitoase vă împing să vă trădați conștiințele, să vă răzvrătiți și să vă împotriviți lui Hristos și să vă dezvăluiți urâțenia, prin aceasta scoțând la lumină intențiile, noțiunile, dorințele voastre extravagante și ochii plini de lăcomie. Și totuși, turuiți într-una despre pasiunea voastră de o viață

pentru lucrarea lui Hristos și repetați iar și iar adevărurile rostite de Hristos acum mult timp. Aceasta este „credința” voastră – „credința voastră fără pată”. În toate privințele am avut așteptări stricte de la om. Dacă loialitatea ta vine cu intenții și condiții, atunci mai degrabă Mă lipsesc de așa-zisa ta loialitate, căci îi urăsc pe toți cei care Mă înșală prin intențiile lor și Mă șantajează cu condiții. Tot ce Îmi doresc este ca omul să Îmi fie absolut loial și să facă toate lucrurile pentru a dovedi și de dragul acelui unic cuvânt: credință. Disprețuiesc faptul că voi folosiți cuvinte dulci pentru a încerca să Mă faceți să Mă bucur, căci Eu v-am tratat întotdeauna cu sinceritate, și deci Îmi doresc ca și voi să vă purtați față de Mine cu credință adevărată. Când vine vorba de credință, mulți pot crede că Îl urmează pe Dumnezeu pentru că au credință și că altfel nu ar îndura atâta suferință. Atunci te întreb aceasta: dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, de ce nu te temi de El? Dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, de ce în inima ta nu te îngrozești câtuși de puțin de El? Accepți faptul că Hristos este întruparea lui Dumnezeu, așadar, de ce Îl disprețuiești? De ce te comporți necuviincios față de El? De ce Îl judeci fățiș? De ce întotdeauna Îi spionezi mișcările? De ce nu te supui aranjamentelor Lui? De ce nu acționezi conform cuvântului Lui? De ce Îl șantajezi și-I furi jertfele? De ce vorbești din poziția lui Hristos? De ce judeci dacă sunt corecte cuvântul Lui și lucrarea Lui? De ce îndrăznești să-L blasfemiezi pe la spatele Lui? Acestea și altele reprezintă credința voastră?

Elementele necredinței în Hristos sunt dezvăluite în cuvintele și comportamentul vostru. Necredința pătrunde în motivele și obiectivele tuturor faptelor voastre. Necredința în Hristos se vede până și în natura privirii voastre. Se poate spune că, în fiecare minut, fiecare dintre voi nutrește elemente ale necredinței. Acesta înseamnă că, în fiecare moment, riscați să Îl trădați pe Hristos, pentru că sângele care curge prin corpul

vostru este îmbibat cu necredința în Dumnezeul întrupat. De aceea, Eu spun că amprentele pe care le lăsați pe cărarea credinței în Dumnezeu nu sunt reale; mergând pe calea credinței în Dumnezeu, nu pășiți ferm pe pământ – pur și simplu faceți ceva doar ca să ziceți că a fost făcut. Niciodată nu credeți pe deplin cuvântul lui Hristos și nu sunteți în stare să îl puneți imediat în practică. Acesta este motivul pentru care nu aveți credință în Hristos. Faptul că întotdeauna aveți noțiuni legate de El este un alt motiv pentru care nu credeți în Hristos. A fi mereu sceptici în legătură cu lucrarea lui Hristos, a ignora cuvântul lui Hristos, a avea o părere despre lucrarea făcută de Hristos și a nu fi în stare să înțelegeți în mod corect această lucrare, a vă lupta să vă lăsați deoparte noțiunile, indiferent ce explicație primiți și așa mai departe – toate acestea sunt elemente ale necredinței amestecate în inimile voastre. Deși urmați lucrarea lui Hristos și nu rămâneți niciodată în urmă, există prea multă răzvrătire amestecată în inimile voastre. Această răzvrătire reprezintă o impuritate în credința voastră în Dumnezeu. Poate nu credeți că asta e situația, dar dacă nu ești în stare să-ți recunoști propriile intenții din aceasta, atunci cu siguranță te vei număra printre cei care vor pieri, căci Dumnezeu îi desăvârșește doar pe aceia care cred cu adevărat în El, nu pe cei care sunt sceptici față de El, și cu atât mai puțin pe toți aceia care Îl urmează fără tragere de inimă în ciuda faptului că nu au crezut niciodată că El este Dumnezeu.

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor rostesc cuvinte despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la

Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei

sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de teamă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt neîncrezători și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

Astăzi, rămâne încă multă necredință în voi. Analizați-vă cu atenție și veți găsi cu siguranță răspunsul vostru. Atunci când găsești răspunsul adevărat, atunci vei admite că nu ești un credincios în Dumnezeu, ci mai degrabă unul care înșală, blasfemiază și Îl trădează și unul care nu este loial Lui. Atunci vei realiza că Hristos nu este om, ci Dumnezeu. Când vine acea zi, , te vei teme, te vei îngrozi și Îl vei iubi cu adevărat pe Hristos. În prezent, doar treizeci la sută din inima voastră e plină de credință, în timp ce restul de șaptezeci la sută este plină de îndoială. Tot ce spune și face Hristos vă poate face să aveți noțiuni și opinii despre El, noțiuni și opinii care își au originea în necredința voastră totală în El. Voi Îl admirați și vă îngroziți doar de Dumnezeul nevăzut din cer și nu aveți niciun respect față de Hristos care trăiește pe pământ. Nu reprezintă și aceasta necredința voastră? Tânjiți doar după Dumnezeu care a făcut lucrarea în trecut, dar nu dați ochii cu Hristos Cel de astăzi. Toate acestea sunt „credința”, amestecată pentru totdeauna în inimile voastre, credința care nu crede în Hristos Cel de

astăzi. Nu vă subestimez în niciun caz, căci este prea multă necredință în voi, prea multe din voi care sunt impure și trebuie analizate. Aceste impurități sunt un semn că nu aveți deloc credință; sunt un semn al renunțării voastre la Hristos și vă marchează ca trădători ai lui Hristos. Ele sunt un văl peste cunoașterea lui Hristos, o barieră către ființa voastră câștigată de Hristos, un obstacol în compatibilitatea voastră cu Hristos și dovada că Hristos nu vă aprobă. Acum este timpul să examinați toate părțile vieții voastre! Făcând astfel veți avea beneficii în toate sensurile imaginabile!

Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr

Lucrarea zilelor de pe urmă constă în împărțirea tuturor după felul lor și în încheierea planului de gestionare al lui Dumnezeu, deoarece clipa se apropie și ziua lui Dumnezeu a sosit. Dumnezeu îi aduce pe toți cei care intră în Împărăția Sa, adică pe toți cei care Îi sunt credincioși până la sfârșit, în epoca lui Dumnezeu Însuși. Cu toate acestea, înainte de venirea epocii lui Dumnezeu Însuși, lucrarea lui Dumnezeu nu este de a observa faptele oamenilor sau de a le cerceta traiul, ci de a le judeca răzvrătirea, deoarece Dumnezeu îi va purifica pe toți cei care vin în fața tronului Său. Toți cei care au călcat pe urmele lui Dumnezeu până în ziua de azi sunt aceia care vin în fața tronului lui Dumnezeu, și așa stând lucrurile, fiecare persoană care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală este obiectul purificării lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, toți cei care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală fac obiectul judecății lui Dumnezeu.

În legătură cu judecata ce începe de la casa lui Dumnezeu, despre care s-a vorbit în vremurile trecute, cuvântul „judecată” se referă la judecata pe care Dumnezeu o săvârșește azi asupra celor care vin în fața tronului Său în zilele de pe urmă. Poate că există unii care cred în astfel de închipuiri supranaturale precum aceea că, atunci când vor veni zilele de pe urmă, Dumnezeu va ridica o masă mare în ceruri, peste care va întinde o față de masă albă și, apoi, așezat pe un tron măreț, cu toți oamenii îngenunchiați la pământ, El va dezvălui păcatele tuturor și astfel, va decide dacă se vor înălța la ceruri sau vor fi trimiși jos, în iazul de foc și pucioasă. Indiferent de închipuirile omului, ele nu pot modifica esența lucrării lui Dumnezeu. Închipuirile oamenilor nu sunt nimic altceva decât proiecții ale gândurilor acestora și vin din mintea lor, adunate și puse cap la cap din cele văzute și auzite de om. De aceea, spun că, indiferent cât de uimitoare sunt imaginile

create, acestea nu sunt nimic altceva decât desene pe hârtie și nu pot înlocui planul lucrării lui Dumnezeu. La urma urmei, omul a fost corupt de Satana, deci cum ar putea el înțelege gândurile lui Dumnezeu? Omul concepe lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca pe ceva fantastic. El crede că, din moment ce Dumnezeu Însuși săvârșește lucrarea judecății, atunci aceasta trebuie să fie de o amploare fără egal și de neînțeles pentru muritori și trebuie să răsune de la un capăt la altul al cerurilor și să cutremure pământul; altfel, cum ar putea fi lucrarea de judecată a lui Dumnezeu? El crede că, din moment ce aceasta este lucrarea judecății, Dumnezeu trebuie să fie deosebit de impunător și măreț atunci când lucrează, iar cei care sunt judecați trebuie să se tânguiască în lacrimi și să cadă în genunchi implorând milă. O astfel de scenă trebuie să fie foarte spectaculoasă și să însuflețească profund… Toată lumea își imaginează lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca fiind ceva miraculos. Știi, totuși, că în timp ce Dumnezeu Își începuse demult lucrarea de judecată printre oameni, tu te cuibăreai într-o ignoranță liniștită? Că în momentul în care vei crede că lucrarea de judecată a lui Dumnezeu a început oficial, Dumnezeu va fi făcut deja din nou cerurile și pământul? În acel moment, poate că tocmai vei fi ajuns să înțelegi sensul vieții, dar nemiloasa lucrare de pedepsire a lui Dumnezeu te va duce, încă adormit adânc, în iad. Doar atunci vei realiza dintr-o dată că lucrarea de judecată lui Dumnezeu s-a încheiat deja.

Să nu mai pierdem timp prețios și să nu mai vorbim despre aceste subiecte respingătoare și detestabile. Să vorbim, în schimb, despre ce înseamnă judecata. Atunci când vine vorba despre „judecată”, te gândești probabil la cuvintele rostite de Iahve pentru a-i învăța pe oamenii din toate regiunile și la cuvintele pe care Isus le-a rostit pentru a-i dojeni pe farisei. În ciuda severității lor, aceste cuvinte nu erau judecata lui Dumnezeu asupra omului, ci doar cuvinte rostite de Dumnezeu în medii diferite, adică în

contexte diferite. Ele se deosebesc de cuvintele rostite de Hristos al zilelor de pe urmă când judecă omul în zilele de pe urmă. Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de

Dumnezeu. Dacă nu acorzi importanță acestor adevăruri, dacă nu te gândești decât la cum să le eviți sau cum să găsești un nou drum pentru a te îndepărta de ele, atunci Eu spun că ești un păcătos deplorabil. Dacă ai credință în Dumnezeu și, totuși, nu cauți adevărul sau intențiile lui Dumnezeu și nici nu iubești calea care te aduce mai aproape de Dumnezeu, atunci Eu spun că ești cineva care încearcă să scape de judecată și că ești o marionetă și un trădător care fuge de marele tron alb. Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre răzvrătiții care fug de sub ochii Lui. Astfel de oameni vor primi o pedeapsă și mai aspră. Cei care vin înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați și, mai mult, au fost purificați, vor trăi veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Desigur, acest lucru se va întâmpla în viitor.

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu. Mulți au un sentiment neplăcut cu privire la a doua întrupare a lui Dumnezeu, deoarece oamenilor le este greu să creadă că Dumnezeu Se va întrupa pentru a săvârși lucrarea de judecată. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că, de cele mai multe ori, lucrarea lui Dumnezeu depășește cu mult așteptările omului și este greu de acceptat pentru mintea omenească. Căci oamenii sunt doar niște viermi pe pământ, în timp ce Dumnezeu este Cel suprem, care umple universul; mintea omului este asemenea unei gropi cu apă murdară care dă naștere doar viermilor, în timp ce fiecare etapă a lucrării dirijate de gândurile lui Dumnezeu este rodul înțelepciunii lui Dumnezeu. Oamenii încearcă în

permanență să rivalizeze cu Dumnezeu, iar Eu spun că este de la sine înțeles cine va ieși în pierdere în cele din urmă. Vă îndemn pe toți să nu vă considerați mai de preț decât aurul. Dacă alții pot accepta judecata lui Dumnezeu, atunci voi de ce nu puteți? Cu ce sunteți mai presus decât alții? Dacă alții pot să-și plece capul în fața adevărului, de ce nu puteți și voi să faceți la fel? Lucrarea lui Dumnezeu are un avânt de neoprit. El nu va repeta lucrarea judecății de dragul „contribuției" pe care ai adus-o, iar tu vei fi copleșit de regrete, deoarece ai lăsat o oportunitate atât de bună să-ți scape. Dacă nu crezi cuvintele Mele, atunci așteaptă ca acel tron alb măreț din cer să săvârșească judecata asupra ta! Trebuie să știi că toți israeliții L-au respins și L-au negat pe Isus și, totuși, adevărul răscumpărării omenirii de către Isus tot s-a răspândit până la capătul universului. Nu este aceasta o realitate pe care Dumnezeu a săvârșit-o cu mult timp în urmă? Dacă încă mai aștepți ca Isus să te ridice la ceruri, atunci Eu îți spun că ești o bucată îndărătnică de ramură uscată.[a] Isus nu va recunoaște un credincios fals ca tine, care nu este loial adevărului și caută doar binecuvântări. Din contră, Lui nu Îi va fi milă să te arunce în iazul de foc pentru a arde zeci de mii de ani.

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să muncească vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a

manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care muncesc și care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio

categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre non-credincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor

Vechea epocă a trecut, iar cea nouă a sosit. An după an și zi după zi, Dumnezeu a lucrat mult. El a venit pe lume și apoi a plecat. Acest ciclu s-a repetat pe parcursul mai multor generații. Astăzi, Dumnezeu continuă, la fel ca înainte, să săvârșească lucrarea pe care trebuie să o săvârșească, lucrarea pe care trebuie încă să o completeze, pentru că până astăzi, încă nu a intrat în odihnă. De la momentul creației până astăzi, Dumnezeu a lucrat mult. Dar știai că El face astăzi mai multă lucrare decât înainte și că scara la care este lucrarea Sa este mult mai mare decât înainte? De aceea spun că Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor. Toată lucrarea lui Dumnezeu este foarte importantă, atât pentru om, cât și pentru Dumnezeu, pentru că fiecare element al lucrării Lui are legătură cu omul.

De vreme ce lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi văzută sau atinsă – cu atât mai puțin văzută de lume – cum poate să fie ceva minunat? Anume ce fel de lucru ar fi considerat minunat? Desigur, nimeni nu poate nega că orice lucrare face Dumnezeu, aceasta poate fi considerată minunată, dar de ce spun asta despre lucrarea pe care El o săvârșește astăzi? Când spun că Dumnezeu a făcut un lucru minunat, acest lucru, fără îndoială, implică multe taine pe care omul trebuie încă să le înțeleagă. Să vorbim despre ele acum.

Isus S-a născut într-o iesle, existența Sa nefiind tolerată de epocă aceea, dar chiar și așa, lumea nu I-a putut sta în cale, iar El a trăit printre oameni timp de treizeci și trei de ani sub protecția lui Dumnezeu. În acești mulți ani de viață, El a experimentat amărăciunea lumii și a gustat viața nefericită pe pământ. El Și-a asumat grozava povară de a fi crucificat pentru

a răscumpăra toată omenirea. El a răscumpărat toți păcătoșii care trăiau sub puterea Satanei și, în cele din urmă, trupul Său înviat S-a întors în locul de odihnă. Acum, noua lucrare a lui Dumnezeu a început și este, de asemenea, începutul unei noi epoci. Dumnezeu îi aduce în casa Lui pe cei care au fost răscumpărați pentru ca El să-Și înceapă noua lucrare a mântuirii. De data aceasta, lucrarea de mântuire este mai amănunțită decât în trecut. Nu Duhul Sfânt este Cel care lucrează în om pentru a-i permite să se schimbe el însuși și nici trupul lui Isus nu este cel care apare printre oameni pentru a-Și face lucrarea și cu atât mai puțin nu este această lucrare făcută într-o altă manieră. Mai degrabă, Dumnezeu Însuși întrupat este Cel care face lucrarea și o cârmuiește. El face acest lucru astfel pentru a călăuzi omul în lucrarea nouă. Nu-i așa că este un lucru minunat? Dumnezeu nu săvârșește această lucrare prin intermediul unei părți a omenirii sau prin intermediul profețiilor; mai degrabă, Dumnezeu o face El Însuși. Unii ar putea spune că acesta nu este un lucru măreț și că nu îi poate aduce exaltare omului. Însă îți spun ție că lucrarea lui Dumnezeu nu este numai aceasta, ci ceva mult mai măreț și mai mult.

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este ceea ce întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va

spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă intențiile lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări de foc și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată milă omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să I se supună, să se teamă de El și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că dacă acest om n-ar exista, cerul și pământul ar trece printr-o schimbare teribilă; dacă acest om n-ar exista, cerurile s-ar tulbura, pământul s-ar cufunda în haos, iar toată omenirea ar trăi în mijlocul foametei și a ciumei. El vă va arăta că dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să vă mântuiască în zilele de pe urmă, atunci Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci ați fi veșnic conducători ai păcătoșilor și ați fi cadavre pentru totdeauna. Trebuie să știți că dacă acest trup n-ar fi existat, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi imposibil să scape de pedeapsa mult mai

aspră pe care Dumnezeu o aplică omenirii în zilele de pe urmă. Dacă acest trup obișnuit nu s-ar fi născut, ați fi cu toții într-o stare în care implorați pentru viața voastră fără să fiți capabili să trăiți sau să vă rugați pentru moartea voastră, fără să puteți muri; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci nu ați putea să câștigați adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu astăzi, ci, mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din cauza păcatelor voastre cumplite. Știați că dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche? Dat fiind acest fapt, mai sunteți capabili să respingeți a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți trage multe foloase de pe urma acestui om obișnuit, de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

Lucrarea lui Dumnezeu este un lucru pe care nu-l poți înțelege. Dacă nu poți să îți dai seama pe deplin dacă alegerea ta este corectă și nici nu poți să știi dacă lucrarea lui Dumnezeu va reuși, atunci de ce să nu îți încerci norocul și să vezi dacă acest om obișnuit ți-ar putea fi de mare ajutor și dacă El a săvârșit într-adevăr o lucrare minunată? Cu toate acestea, trebuie să îți spun că pe vremea lui Noe, oamenii mâncau și beau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie într-o asemenea măsură, că a devenit de nesuportat pentru Dumnezeu să fie martor, astfel că a trimis un mare potop pentru a distruge omenirea, cruțându-i doar pe cei opt membri ai familiei lui Noe și tot soiul de păsări și animale. În zilele de pe urmă, însă, cei cruțați de Dumnezeu sunt toți cei care I-au fost credincioși până la sfârșit. Deși ambele epoci au fost timpuri de mare corupție de nesuportat pentru Dumnezeu ca martor, iar omenirea în ambele epoci a devenit atât de coruptă și a negat faptul că Dumnezeu era Domnul lor, Dumnezeu a distrus doar oamenii din vremea lui Noe. Omenirea din ambele epoci I-a provocat lui Dumnezeu multă mâhnire, dar, cu toate acestea, El a rămas răbdător cu

oamenii din zilele de pe urmă până acum. De ce este astfel? V-ați întrebat niciodată de ce? Dacă nu știți, atunci permiteți-Mi să vă spun. Motivul pentru care Dumnezeu le poate oferi har oamenilor în zilele de pe urmă nu este pentru că aceștia sunt mai puțin corupți decât oamenii din vremea lui Noe sau pentru că și-au arătat pocăința în fața lui Dumnezeu și cu atât mai puțin datorită faptului că tehnologia din zilele de pe urmă este atât de avansată încât Dumnezeu nu Se poate îndupleca să distrugă oamenii. Mai degrabă, Dumnezeu are de săvârșit o lucrare într-un grup de oameni în zilele de pe urmă și că Dumnezeu va face El Însuși această lucrare în întruparea Sa. Mai mult decât atât, Dumnezeu va alege o parte din acest grup ca să devină obiect al mântuirii Lui, fructul planului Său de gestionare (planului de mântuire), și îi va aduce pe acești oameni în epoca următoare. Drept urmare, indiferent cum, acest preț plătit de Dumnezeu a fost pregătit în întregime pentru lucrarea pe care întruparea Lui o va face în zilele de pe urmă. Faptul că ați ajuns în această zi e mulțumită acestui trup. Aveți șansa de a supraviețui pentru că Dumnezeu trăiește în trup. Toată această avere a fost câștigată de pe urma acestui om obișnuit. Și nu numai asta, dar, în final, fiecare națiune I se va închina acestui om obișnuit și Îi va mulțumi și I se va supune acestui om nesemnificativ, deoarece adevărul, viața și calea pe care El le-a adus au mântuit omenirea întreagă, au potolit conflictul dintre om și Dumnezeu, au micșorat distanța dintre ei și au creat o legătură între gândurile lui Dumnezeu și ale omului. Tot El este Cel care a obținut o și mai mare slavă pentru Dumnezeu. Oare un astfel de om obișnuit este nedemn de încrederea și adorația ta? Este un asemenea trup obișnuit nepotrivit de a fi numit Hristos? Poate un asemenea om obișnuit să nu devină expresia lui Dumnezeu în rândul oamenilor? Oare un astfel de om, care a cruțat omenirea de dezastru, nu merită iubirea și dorința voastră de a-

L păstra? Dacă respingeți adevărurile exprimate de gura Lui și detestați existența Lui printre voi, atunci ce se va alege de voi în final?

Toată lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este făcută prin intermediul acestui om obișnuit. El îți va oferi totul ție și, mai mult, El va putea decide totul în legătură cu tine. Poate un asemenea om să fie așa cum credeți voi că e: un om atât de simplu încât să nu fie demn de a fi menționat? Nu este adevărul Lui suficient pentru a vă convinge în totalitate? Mărturia faptelor Lui nu este suficientă pentru a vă convinge în totalitate? Sau calea pe care El o aduce nu este vrednică să fie urmată? La urma urmelor, ce vă determină să-L urâți, să-L alungați și să-L evitați? Acest om este Cel care exprimă adevărul, acest om este Cel care furnizează adevărul și acest om este Cel care vă oferă o cale pe care să o urmați. Este oare posibil ca voi încă să nu fiți capabili să găsiți urmele lucrării lui Dumnezeu în aceste adevăruri? Fără lucrarea lui Isus, omenirea nu ar fi putut să coboare de pe cruce, iar fără întruparea de astăzi, cei care au coborât de pe cruce nu ar putea să câștige niciodată aprobarea lui Dumnezeu sau să intre în epoca nouă. Fără venirea acestui om obișnuit, voi nu ați fi avut niciodată ocazia de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu și nici nu ați fi fost calificați să o faceți, pentru că voi sunteți toți obiecte care ar fi trebuit să fie distruse cu mult timp în urmă. Datorită celei de-a doua întrupări ale lui Dumnezeu, El v-a iertat și v-a arătat milă. Cu toate acestea, cuvintele pe care trebuie să vi le transmit în final sunt tot acestea: acest om obișnuit, care este întruparea lui Dumnezeu, este de o importanță vitală pentru voi. Acesta este lucrul minunat pe care Dumnezeu l-a săvârșit deja în rândul oamenilor.

Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice

Calea vieții nu este ceva ce poate fi deținut de oricine și nici nu poate fi obținută cu ușurință de către toți. Acest lucru se întâmplă deoarece viața poate veni doar de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, doar Dumnezeu Însuși are esența vieții și doar Dumnezeu Însuși are calea vieții. Și astfel, doar Dumnezeu este sursa vieții și izvorul nesecat al apei vii a vieții. Încă de când a creat lumea, Dumnezeu a săvârșit multă lucrare care implică vitalitatea vieții, a săvârșit multă lucrare care îi aduce viață omului și a plătit un preț mare pentru ca omul să poată câștiga viață. Asta deoarece Dumnezeu Însuși este viața veșnică și Dumnezeu Însuși este calea prin care omul este reînviat. Dumnezeu nu este niciodată absent din inima omului și El trăiește printre oameni tot timpul. El a fost motorul vieții omului, rădăcina existenței omului și un depozit bogat pentru existența omului după naștere. El face ca omul să renască și îi permite să trăiască cu perseverență în fiecare rol al său. Datorită puterii Lui și forței Lui vitale de nestins, omul a trăit generații la rând, de-a lungul cărora puterea vieții lui Dumnezeu a fost stâlpul existenței omului, iar Dumnezeu a plătit un preț pe care niciun alt om obișnuit nu l-a mai plătit. Forța vieții lui Dumnezeu poate triumfa asupra oricărei puteri; mai mult decât atât, ea depășește orice putere. Viața Lui este veșnică, puterea Lui este extraordinară, iar forța vieții Lui nu poate fi întrecută de nicio ființă creată sau forță inamică. Forța vieții lui Dumnezeu există și emană strălucirea sa uimitoare, indiferent de timp sau loc. Cerul și pământul pot suferi mari schimbări, dar viața lui Dumnezeu este veșnic aceeași. Toate lucrurile se pot stinge, dar viața lui Dumnezeu tot va rămâne, deoarece Dumnezeu este sursa existenței tuturor lucrurilor și rădăcina existenței lor. Viața omului provine de la Dumnezeu, existența

cerului se datorează lui Dumnezeu, iar existența pământului ia naștere din puterea vieții lui Dumnezeu. Niciun obiect ce are vitalitate nu poate transcende suveranitatea lui Dumnezeu și niciun lucru ce are vigoare nu poate să se desprindă de sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu. În această manieră, indiferent cine sunt, toți oamenii trebuie să se predea stăpânirii lui Dumnezeu, toată lumea trebuie să trăiască sub porunca lui Dumnezeu și nimeni nu poate să scape din mâinile Lui.

Poate că ceea ce îți dorești acum e să dobândești viața sau poate că îți dorești să dobândești adevărul. Indiferent de caz, îți dorești să Îl găsești pe Dumnezeu, să găsești Dumnezeul pe care să te poți baza și care să-ți poată oferi viața veșnică. Dacă dorești să dobândești viața veșnică, trebuie, în primul rând, să înțelegi sursa vieții veșnice și să știi mai întâi unde Se află Dumnezeu. Am spus deja că doar Dumnezeu este viață neschimbătoare și că doar Dumnezeu are calea vieții. Din moment ce Dumnezeu este viață neschimbătoare, El este astfel și viață eternă; din moment ce doar Dumnezeu este calea vieții, Dumnezeu Însuși este, prin urmare, calea vieții veșnice. Ca atare, ar trebui întâi să înțelegi unde este Dumnezeu și cum să dobândești această cale a vieții veșnice. Iar acum, să ne dedicăm separat părtășiei asupra acestor două chestiuni.

Dacă îți dorești cu adevărat să dobândești calea vieții veșnice și ești avid în căutarea ei, atunci răspunde mai întâi la această întrebare: Unde este Dumnezeu astăzi? Poate că ai răspunde: „Dumnezeu locuiește în ceruri, bineînțeles – El nu ar locui în casa ta, nu-i așa?” Poate că ai putea spune că Dumnezeu cu siguranță locuiește printre toate lucrurile. Sau ai putea spune că Dumnezeu locuiește în inima fiecărei persoane sau că Dumnezeu este în tărâmul spiritual. Nu neg nimic din toate acestea, dar trebuie să clarific chestiunea. Nu este pe deplin corect să spui că Dumnezeu locuiește în inima omului, dar nici nu este greșit în întregime. Acest lucru se întâmplă

deoarece, printre credincioșii în Dumnezeu, există cei a căror credință este adevărată și cei a căror credință este falsă, există cei pe care Dumnezeu îi aprobă și cei pe care El îi dezaprobă, există cei care Îl mulțumesc și cei pe care îi disprețuiește și există cei pe care El îi face desăvârșiți și cei pe care îi elimină. Și astfel, spun că Dumnezeu locuiește doar în inimile puținor oameni și că acei oameni sunt, fără îndoială, cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, cei pe care Dumnezeu îi aprobă, cei care Îl mulțumesc și cei pe care El îi face desăvârșiți. Ei sunt aceia care sunt conduși de Dumnezeu. Din moment ce ei sunt conduși de Dumnezeu, ei sunt oamenii care au auzit și au văzut deja calea vieții veșnice a lui Dumnezeu. Aceia a căror credință în Dumnezeu este falsă, cei care nu sunt aprobați de Dumnezeu, care sunt disprețuiți de Dumnezeu, cei care sunt eliminați de Dumnezeu – ei sunt destinați să fie respinși de Dumnezeu, sunt destinați să rămână fără calea vieții și sunt destinați să rămână neștiutori de locul în care Se află Dumnezeu. În schimb, cei care Îl au pe Dumnezeu în inimile lor știu unde Se află El. Ei sunt oamenii asupra cărora Dumnezeu revarsă calea vieții veșnice și ei sunt cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Acum știi unde este Dumnezeu? Dumnezeu este și în inima omului, precum și alături de el. El nu este numai în tărâmul spiritual și deasupra tuturor lucrurilor, ci și mai mult pe pământul pe care există omul. Și astfel, venirea zilelor de pe urmă a purtat pașii lucrării lui Dumnezeu pe un teritoriu nou. Dumnezeu deține suveranitatea asupra a tot dintre toate lucrurile din univers și El este stâlpul din inima omului și, mai mult decât atât, El există printre oameni. Doar în felul acesta poate El să-i aducă omenirii calea vieții și să aducă omul pe calea vieții. Dumnezeu a venit pe pământ și trăiește printre oameni, astfel ca omul să poată dobândi calea vieții și astfel ca omul să poată exista. În același timp, Dumnezeu stăpânește și totul dintre toate lucrurile, pentru a facilita cooperarea cu gestionarea pe care El o face în rândul oamenilor.

Astfel, dacă doar recunoști doctrina potrivit căreia Dumnezeu este în cer și în inima omului, dar nu recunoști adevărul existenței lui Dumnezeu printre oameni, nu vei dobândi niciodată viața și nu vei dobândi niciodată calea adevărului.

Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar cuvinte, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, intențiile lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra. Dacă aplici prezentului consemnările cuvintelor rostite de Dumnezeu în veacurile trecute, asta face din tine un arheolog, iar cel mai bun mod de a te descrie este ca pe un expert în patrimoniul istoric. Asta deoarece tu crezi mereu în urmele lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o în vremuri trecute, crezi doar în umbra lui Dumnezeu lăsată de atunci când a lucrat mai înainte printre oameni și crezi doar în calea pe care a dăruit-o Dumnezeu discipolilor Lui în vremurile trecute. Tu nu crezi în direcția lucrării lui Dumnezeu de astăzi, nu crezi în chipul slăvit al lui Dumnezeu de astăzi și nu crezi în calea adevărului exprimat în prezent de către Dumnezeu. Și astfel ești, fără îndoială, un visător complet deconectat de realitate. Dacă acum încă te mai agăți de

cuvinte care nu pot aduce viață omului, atunci ești o bucată de ramură uscată,[a] fără speranță, deoarece ești prea conservator, prea refractar, prea insensibil în fața rațiunii!

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta în mod adecvat lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci i se răspunde și e decisă de Dumnezeu Însuși. Astfel, dacă îți dorești cu adevărat să cauți calea vieții, trebuie înainte să conștientizezi că prin venirea Sa pe pământ înfăptuiește Dumnezeu lucrarea de a dărui omului calea vieții și trebuie să conștientizezi că în timpul zilelor de pe urmă, vine El pe pământ pentru a-i dărui omului calea vieții. Acesta nu este trecutul; acest lucru se întâmplă astăzi.

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferită de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te

vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de reglementări, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt cuvinte care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Cuvintele Scripturilor pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum –

uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări în timp ce ești incapabil să accepți adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată fi aprovizionați cu viață. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui

Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta

Am făcut multă lucrare printre voi și, bineînțeles, am rostit și o serie de cuvântări. Totuși, nu pot să nu simt că cuvintele Mele și lucrarea Mea nu au împlinit în întregime scopul lucrării Mele din zilele de pe urmă. Căci, în zilele de pe urmă, lucrarea Mea nu este de dragul unei anumite persoane sau a unor anumiți oameni, ci pentru a demonstra firea Mea inerentă. Cu toate acestea, pentru o multitudine de motive – poate o lipsă de timp sau un program frenetic de lucru – oamenii nu au reușit să Mă cunoască prin firea Mea. Astfel, Îmi încep noul plan, lucrarea Mea finală, și deschid o nouă pagină în lucrarea Mea, pentru ca toți cei ce Mă văd să se bată cu pumnul în piept și să plângă și să jelească fără încetare din cauza existenței Mele. Acest lucru se datorează faptului că Eu aduc sfârșitul omenirii în lume și, de acum înainte, Îmi dezvălui întreaga Mea fire înaintea omenirii pentru ca toți cei ce Mă cunosc și toți cei ce nu Mă cunosc să își poată desfăta ochii și să vadă că într-adevăr am venit în lumea oamenilor, am venit pe pământ unde toate lucrurile se înmulțesc. Acesta este planul Meu și singura Mea „confesiune” de la crearea omenirii de către Mine. Fie ca voi să vă îndreptați toată atenția către fiecare mișcare a Mea, căci toiagul Meu apasă încă o dată aproape de omenire, către toți cei care Mi se împotrivesc.

Împreună cu cerurile, încep lucrarea pe care trebuie să o realizez. Și astfel, Îmi croiesc calea prin valurile de oameni și Mă mișc între cer și pământ, fără ca cineva să-Mi perceapă mișcările sau să-și dea seama de cuvintele Mele. Prin urmare, planul Meu continuă să progreseze fără probleme. Numai că toate simțurile voastre au devenit atât de amorțite încât nu sunteți conștienți de pașii lucrării Mele. Dar cu siguranță va veni o zi când vă veți da seama de scopurile Mele. Astăzi, trăiesc împreună cu voi și

sufăr împreună cu voi, și de mult timp am ajuns să înțeleg atitudinea pe care o are omenirea față de Mine. Nu doresc să vorbesc mai mult despre asta, cu atât mai puțin să aduc rușinea asupra voastră dând alte exemple privind subiect dureros. Sper doar ca voi să vă amintiți tot ceea ce ați făcut în inimile voastre, pentru a ne putea potrivi conturile în ziua în care ne vom întâlni din nou. Nu doresc să acuz pe nedrept pe niciunul dintre voi, căci am acționat întotdeauna drept, corect și cu onoare. Bineînțeles, Îmi doresc, de asemenea, să puteți fi integri și să nu faceți nimic care să fie împotriva cerului și a pământului sau a conștiinței voastre. Acesta este singurul lucru pe care îl cer de la voi. Mulți oameni se simt neliniștiți și stânjeniți deoarece au comis greșeli atroce și mulți se simt rușinați de ei înșiși pentru că nu au făcut niciodată nici măcar o singură faptă bună. Și totuși, există și mulți care, departe de a se simți rușinați de păcatele lor, merg din rău în mai rău, distrugând complet masca ce ascunde trăsăturile lor respingătoare – care trebuie să fie pe deplin expuse – pentru a testa firea Mea. Nu Îmi pasă de acțiunile niciunei persoane și nici nu le acord o atenție deosebită. Mai degrabă, Eu fac lucrarea pe care ar trebui să o realizez, fie aceea de a colecta informații, de a călători pe pământ, fie de a face ceva ce Mă interesează. În momentele cheie, Îmi voi continua lucrarea printre oameni așa cum a fost planificată inițial, nicio secundă mai devreme sau mai târziu, cu ușurință cât și cu promptitudine. Cu toate acestea, cu fiecare etapă a lucrării Mele, unii oameni sunt aruncați deoparte, căci Eu disprețuiesc căile lor măgulitoare și obediența lor prefăcută. Cei care sunt în opoziție cu Mine vor fi cu siguranță părăsiți, fie în mod intenționat, fie neintenționat. Pe scurt, Mi-aș dori ca toți cei pe care îi disprețuiesc să rămână departe de Mine. E inutil să spun că nu voi cruța pe cei răi care rămân în casa Mea. Deoarece se apropie ziua pedepsirii omenirii, nu Mă grăbesc să izgonesc toate acele suflete mizerabile din casa Mea, căci am un plan al Meu.

Acum este momentul în care voi decide sfârșitul fiecărei persoane, nu etapa în care am început să prelucrez omul. Îmi scriu în cartea Mea, rând pe rând, cuvintele și acțiunile fiecărei persoane, calea pe care M-au urmat, trăsăturile lor inerente și cum s-au purtat în cele din urmă. În felul acesta, indiferent ce tip de persoană este, niciun om nu va scăpa de mâna Mea și toți vor fi cu neamul lor așa cum hotărăsc. Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu urmează voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți din cauza dreptății lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele. Nu am făcut nicio modificare la planul Meu încă de la începuturile sale. Doar că, în ceea ce privește omul, cei cărora le adresez cuvintele Mele par să scadă în număr, la fel ca și aceia pe care îi aprob cu adevărat. Totuși, încă susțin că planul Meu nu s-a schimbat niciodată; mai degrabă, credința și dragostea omului se schimbă mereu, pălesc mereu, în măsura în care este posibil ca fiecare persoană să treacă de la lingușire la a fi rece față de Mine și chiar să Mă izgonească. Atitudinea Mea față de voi nu va fi nici caldă, nici rece, până când voi simți dezgust și repulsie și, în cele din urmă, voi împărți pedeapsa. Totuși, în ziua pedepsei voastre, vă voi vedea încă, dar voi nu veți putea să Mă mai vedeți. Cum viața din voi a devenit deja obositoare și plictisitoare pentru Mine, nu mai e nevoie să spun că am ales medii diferite în care să trăiesc, cu atât mai bine pentru a evita să fiu lovit de cuvintele voastre răutăcioase și pentru a Mă îndepărta de comportamentul vostru insuportabil de sordid, și că nu Mă mai puteți păcăli sau trata în mod superficial. Înainte să vă părăsesc, trebuie să vă îndemn încă să vă abțineți de la a face ceea ce nu este în conformitate

cu adevărul. Mai degrabă, ar trebui să faceți ceea ce este plăcut pentru toți, ceea ce aduce beneficii tuturor și ceea ce aduce beneficii propriei voastre destinații, altfel cel care suferă în mijlocul dezastrului nu va fi nimeni altul decât tu.

Milostenia Mea se manifestă către cei care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Pedeapsa aruncată asupra celor răi, pe de altă parte, este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, toți cei care Mi se împotrivesc se vor tângui când vor cădea victime foametei și ciumei. Cei care au comis tot felul de fapte rele, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; vor fi aruncați și ei în dezastru, cum rareori s-a văzut de-a lungul milioanelor de ani, și vor trăi într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi în sânul unei bucurii așa cum nu am mai oferit niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale omului și îi detest faptele rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni care să fie în asentiment cu Mine. Pe de altă parte, nu-i uit niciodată pe aceia care nu sunt în asentiment cu Mine; Îi detest mereu în inima Mea, așteptând ocazia de a-i face să răspundă pentru faptele lor rele, lucru ce Mă va delecta. Acum ziua Mea a venit în sfârșit și nu mai trebuie să aștept!

Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este pentru ca toți oamenii să poată să-Mi recunoască faptele și acțiunile. Vreau ca fiecare persoană să vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele. Nu fapta omului, cu atât mai puțin natura, este cea care a dat naștere omenirii, ci Eu, care hrănesc fiecare ființă vie în creație. Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să îndure biciuirea

calamității. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, Mai mult, Eu sunt Cel pe care se bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va ajunge într-un impas. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, deși nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva și sper doar ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși foarte puțini au putut să Mă răsplătească, Îmi voi încheia totuși călătoria în lumea oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce Mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va putea scăpa de dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului. În mijlocul necazului, acțiunile și faptele voastre nu au fost considerate în întregime potrivite, pentru că credința și dragostea voastră au fost goale și voi doar ați părut când timizi, când duri. În acest sens, voi face doar o judecată ca fiind buni sau răi. Preocuparea mea continuă este modul în care fiecare dintre voi acționează și se exprimă, pe baza căruia vă voi determina sfârșitul. Cu toate acestea, trebuie să fac acest lucru clar: față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă

asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana. Trebuie să vă spun: oricine Îmi va frânge inima, nu va primi de la Mine îndurare a doua oară, și oricine Mi-a fost credincios va rămâne în inima Mea pentru totdeauna.

Cui îi ești credincios?

Acum, fiecare zi pe care o trăiți este decisivă și de maximă importanță pentru soarta și destinația voastră, astfel că trebuie să apreciați tot ceea ce aveți astăzi și să prețuiți fiecare minut care trece. Trebuie să vă acordați cât mai mult timp posibil ca să vă oferiți cele mai mari câștiguri, astfel încât să nu fi trăit în zadar această viață. Motivul pentru care vă spun asemenea cuvinte s-ar putea să vă bulverseze. Sincer să fiu, nu sunt deloc mulțumit de comportamentul niciunuia dintre voi, căci nu sunteți cum speram să fiți astăzi. Prin urmare, pot să spun următoarele: fiecare dintre voi este la un pas de pericol, iar strigătele voastre de ajutor de altădată și aspirațiile anterioare de a urmări adevărul și de a căuta lumina se apropie de final. Aceasta este afișarea finală a răsplății și e ceva la care nu M-am așteptat niciodată. Nu doresc să vorbesc contrar faptelor, pentru că M-ați dezamăgit peste măsură. Poate că nu doriți să acceptați situația fără să vă împotriviți și nici să confruntați realitatea – totuși, trebuie să vă adresez cu seriozitate această întrebare: în toți acești ani, ce anume v-a umplut inimile? Cui le sunt ele fidele? Să nu spuneți că aceste întrebări au apărut din senin și nu-Mi cereți să vă spun de ce am întrebat astfel de lucruri. Să știți acest lucru: deoarece vă cunosc prea bine, țin la voi prea mult și am pus prea mult suflet în comportamentul și faptele voastre v-am chemat în mod repetat să dați socoteală și am îndurat greutăți amare. Totuși, nu Mă răsplătiți decât cu indiferență și resemnare insuportabilă. Ați fost atât de nepăsători față de Mine; e posibil să nu știu nimic despre acest fapt? Dacă asta credeți voi, aceasta dovedește și mai mult că într-adevăr nu Mă tratați cu bunătate. Și, așadar, spun că vă ascundeți capul în nisip. Cu toții sunteți atât de isteți, încât nici măcar nu știți ce faceți – deci, pentru a-Mi da socoteală, cum veți proceda?

Întrebarea care Mă preocupă cel mai mult este cui, mai exact, le sunt inimile voastre credincioase? Sper, de asemenea, că fiecare dintre voi va încerca să-și pună ordine în gânduri și să se întrebe cui îi este devotat și pentru cine trăiește. Poate că nu ați acordat niciodată o atenție deosebită acestor întrebări, așadar, ce-ar fi să vă dezvălui răspunsurile?

Oricine are ținere de minte va recunoaște acest fapt: omul trăiește pentru sine și își este loial sieși. Nu cred că răspunsurile voastre sunt întru totul corecte, pentru că fiecare dintre voi există în propria viață și fiecare se căznește cu suferința sa. Prin urmare, sunteți credincioși oamenilor pe care îi iubiți și lucrurilor care vă plac; nu sunteți întru totul loiali față de voi înșivă. Pentru că toți sunteți influențați de oameni, de evenimente și de obiectele din jurul vostru, nu sunteți cu adevărat loiali față de voi înșivă. Eu rostesc aceste cuvinte nu pentru a susține loialitatea pe care o aveți față de voi înșivă, ci pentru a scoate la iveală loialitatea voastră față de orice lucru căci, de-a lungul atâtor ani, nu am primit niciodată loialitate de la niciunul dintre voi. Toți M-ați urmat în acești ani, dar nu Mi-ați dat niciodată o iotă de loialitate. În schimb, ați gravitat în jurul celor pe care îi iubiți și al lucrurilor care vă plac – atât de mult încât tot timpul și oriunde vă duceți, le țineți mereu aproape de inimile voastre și nu le-ați abandonat niciodată. Ori de câte ori deveniți dornici sau pasionați de un anume lucru pe care-l iubiți, aceasta se petrece chiar în timp ce Mă urmați sau chiar când Îmi ascultați cuvintele. Așadar, Eu spun că folosiți loialitatea pe care o cer de la voi, ca, de fapt, să prețuiți „animalele de companie” și să le fiți loiali. Cu toate că puteți sacrifica un lucru sau două pentru Mine, aceasta nu vă reprezintă pe toți și nu dovedește că Eu sunt Acela căruia Îi sunteți cu adevărat loiali. Vă implicați în acțiunile de care sunteți pasionați: unii oameni sunt loiali fiilor și fiicelor, alții sunt bărbaților, soțiilor, bogăției, muncii, superiorilor, statutului social sau femeilor. Niciodată nu vă simțiți obosiți sau supărați în

privința lucrurilor cărora le sunteți credincioși; în schimb, deveniți și mai dornici să aveți aceste lucruri în cantități mai mari și de o mai bună calitate și niciodată nu renunțați. Eu și cuvintele Mele suntem întotdeauna împinși în spatele lucrurilor de care sunteți pasionați. Și nu aveți de ales decât să le plasați la urmă. Sunt chiar unii care păstrează acest ultim loc pentru lucruri cărora le sunt credincioși, dar pe care încă nici nu le-au descoperit. În inimile lor, n-a existat niciodată nicio fărâmă din Mine. S-ar putea să credeți că vă cer prea mult sau că vă acuz pe nedrept, dar v-ați gândit vreodată că, deși vă petreceți fericiți timpul cu familia, nu Mi-ați fost credincioși nici măcar o dată? În astfel de momente, nu vă doare? Atunci când inimile voastre sunt pline de bucurie și sunteți răsplătiți pentru munca voastră, nu vă simțiți descurajați că nu v-ați aprovizionat cu suficient adevăr? Când ați plâns pentru că nu ați primit aprobarea Mea? Vă frământați creierii și suferiți mult pentru fiii și fiicele voastre, dar totuși nu sunteți mulțumiți; mai credeți că nu ați făcut destul pentru ei, că nu ați făcut tot ce v-a stat în puteri pentru ei. Totuși, față de Mine, ați fost mereu nepăsători și neglijenți; sunt doar în amintirile voastre, dar nu rezist în inimile voastre. Pentru voi, devotamentul și eforturile Mele rămân întotdeauna insesizabile, iar voi nu le-ați apreciat niciodată. Voi doar vă angajați într-o scurtă reflecție și aveți impresia că este suficient. O astfel de „loialitate” nu este aceea după care mult am râvnit, ci mai degrabă ceea ce de multă vreme disprețuiesc. Totuși, indiferent ce spun, veți continua să recunoașteți doar un lucru sau două; nu puteți să-l acceptați pe deplin, deoarece toți sunteți foarte „încrezători” și întotdeauna alegeți cu multă grijă ceea ce acceptați din cuvintele pe care vi le-am spus. Dacă astăzi mai sunteți astfel, am niște metode prin care să Mă ocup de siguranța voastră de sine – și, mai mult, vă voi face să admiteți că toate cuvintele Mele sunt adevărate și că niciunul dintre ele nu denaturează realitatea.

Dacă aș pune chiar acum niște bani în fața voastră și v-aș da libertatea să alegeți și dacă nu v-aș condamna pentru alegerea voastră, atunci majoritatea dintre voi ați alege banii și v-ați lepăda de adevăr. Cei mai buni dintre voi ar renunța la bani și ar alege cu reticență adevărul, în timp ce alții, nehotărâți, ar lua banii într-o mână și adevărul în cealaltă. Oare adevărata voastră fire nu ar ieși, astfel, la iveală? Atunci când alegeți între adevăr și orice altă valoare căreia îi sunteți loiali, ați face această alegere și atitudinea voastră ar rămâne aceeași. Nu-i așa? Nu sunt mulți printre voi care au ezitat între bine și rău? În competiția dintre pozitiv și negativ, dintre alb și negru, sunteți cu siguranță conștienți de alegerile pe care le-ați făcut între familie și Dumnezeu, copii și Dumnezeu, pace și tulburare, bogăție și sărăcie, statut social și normalitate, a fi susținuți și a fi marginalizați și așa mai departe. Între o familie liniștită și una destrămată, ați ales-o pe cea dintâi și ați făcut-o fără nicio ezitare; între bogăție și datorie, din nou ați ales-o pe cea dintâi, chiar lipsiți de voința de a vă întoarce la țărm;[a] între lux și sărăcie, ați ales prima opțiune; când alegeți între fiii, fiicele, soțiile, soții voștri și Mine, i-ați ales pe cei dintâi; și între noțiune și adevăr, ați ales-o, încă o dată, pe cea dintâi. Fiind confruntat cu toate faptele voastre rele, pur și simplu Mi-am pierdut încrederea în voi. Sunt pur și simplu uimit că inimile voastre se împotrivesc atât de mult să fie înmuiate. Mulți ani de dăruire și de efort nu Mi-au adus aparent decât resemnarea și deznădejdea voastră, dar speranțele Mele pentru voi cresc cu fiecare zi care trece, căci ziua Mea a fost deja dezvăluită tuturor. Cu toate acestea, insistați să căutați lucruri întunecate și rele și refuzați să vă slăbiți strânsoarea asupra lor. Așadar, care va fi, atunci, finalul vostru? V-ați gândit vreodată cu atenție la acest lucru? Dacă vi s-ar cere să alegeți din nou, care ar fi poziția voastră? Ar mai fi tot prima? Mi-ați mai aduce dezamăgire și întristare jalnică? Ar mai avea inimile voastre un minimum de căldură? Tot n-ați ști ce ar trebui să faceți pentru a-Mi

mângâia inima? În acest moment, ce alegeți? Vă veți supune cuvintelor Mele sau veți fi scârbiți de ele? Ziua Mea a fost dezvăluită chiar în fața ochilor voștri, iar ceea ce vă așteaptă este o viață nouă și un nou punct de plecare. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că acest punct de plecare nu este începutul unei lucrări noi din trecut, ci încheierea celei vechi. Adică, acesta este actul final. Cred că toți puteți să înțelegeți ce este neobișnuit cu privire la acest punct de plecare. Totuși, într-o zi apropiată, veți înțelege adevăratul sens al acestui punct de plecare, așa că haideți să trecem de el împreună și să întâmpinăm finalul ce va să vină! Cu toate acestea, ceea ce continuă să Mă neliniștească în privința voastră este faptul că, atunci când vă confruntați cu injustiția și justiția, o alegeți întotdeauna pe cea dintâi. Dar toate acestea sunt de domeniul trecutului. Și Eu sper să uit evenimentele din trecutul vostru, cu toate că acest lucru este foarte greu de înfăptuit. Totuși, am o metodă foarte bună de a face asta: lăsați viitorul să înlocuiască trecutul și permiteți umbrelor din trecutul vostru să fie înlocuite cu sinele vostru adevărat de astăzi. Așadar, trebuie să vă deranjez să faceți din nou alegerea: cui, mai exact, îi sunteți loiali?

Note de subsol:

a. A se întoarce la țărm: un proverb chinezesc, care are sensul de „a se întoarce de la căile sale rele”.

Despre destinație

Ori de câte ori este menționată destinația, o tratați cu o seriozitate aparte; mai mult, este un lucru în privința căruia toți sunteți deosebit de sensibili. Unii oameni de-abia așteaptă să-și atingă capetele de pământ, să se ploconească înaintea lui Dumnezeu pentru a obține o destinație bună. Mă pot identifica cu râvna voastră, care nu are nevoie să fie exprimată în cuvinte. Nu vreți cu niciun chip ca trupul vostru să ajungă în nenorocire și cu atât mai puțin vă doriți să cădeți în veșnica pedeapsă ce va să vină. Voi doar sperați să vă permiteți să trăiți un pic mai liber, un pic mai ușor. Și, astfel, vă simțiți deosebit de neliniștiți ori de câte ori se menționează destinația, profund temători că, dacă nu sunteți suficient de atenți, s-ar putea să-L ofensați pe Dumnezeu și, prin urmare, să fiți supuși răzbunării pe care o meritați. Nu ați ezitat să faceți compromisuri de dragul destinației voastre și chiar mulți dintre voi care erați cândva prefăcuți și neserioși ați devenit deosebit de blânzi și sinceri; aparenta voastră sinceritate îi înfioară pe oameni până-n măduva oaselor. Cu toate acestea, aveți cu toții inimi „sincere” și v-ați dezvăluit pe deplin secretele din inimi înaintea Mea, fără să tăinuiți nimic, fie că e vorba de doleanțe, înșelăciune sau devotament. Una peste alta, Mi-ați „mărturisit” lucrurile fundamentale care se găsesc în cele mai adânci cotloane ale ființei voastre. Bineînțeles, Eu nu am ocolit niciodată asemenea lucruri, căci pentru Mine au devenit prea cunoscute. Ați trece mai degrabă prin marea de foc de dragul destinației voastre finale, decât să pierdeți un singur fir de păr pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Nu e vorba că sunt prea dogmatic cu voi; e vorba că vă lipsește prea mult o inimă devotată pentru a înfrunta tot ce fac Eu. S-ar putea să nu înțelegeți ce tocmai am spus, așa că permiteți-Mi să vă ofer o simplă explicație: nu adevărul și viața și nici principiile modului de a vă comporta

nu sunt ceea ce vă trebuie, cu atât mai puțin lucrarea Mea migăloasă. Mai degrabă, vă trebuie tot ce posedați în trup – bogății, statut, familie, căsnicie și așa mai departe. Sunteți complet neinteresați de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, așadar vă pot rezuma credința într-un singur cuvânt: superficială. Vă veți da toată osteneala pentru a obține lucrurile cărora le sunteți total devotați, dar am descoperit că nu ați proceda la fel de dragul chestiunilor ce țin de credința voastră în Dumnezeu. Mai degrabă, sunteți relativ loiali și relativ sinceri. De aceea spun că aceia care nu au o inimă cât se poate de sinceră au eșuat în ce privește credința lor în Dumnezeu. Gândiți-vă bine – sunt mulți care au eșuat printre voi?

S-ar cuveni să știți că succesul în credința în Dumnezeu se obține în urma acțiunilor unei persoane; când oamenii nu au succes, ci eșuează, acest lucru se datorează tot acțiunilor lor și niciun alt factor nu are vreun rol. Cred că voi ați face orice este nevoie pentru a înfăptui un lucru mai dificil și care presupune mai multă suferință decât a crede în Dumnezeu și că ați trata acel lucru foarte serios, atât de serios încât ați fi dispuși chiar și să nu tolerați nicio greșeală; acesta este genul de eforturi constante pe care fiecare dintre voi le-a depus în viața sa. Ba chiar sunteți capabili să-Mi înșelați trupul în situații în care nu ați înșela niciun membru al propriei familii. Acestea sunt comportarea voastră constantă și principiul după care vă trăiți viața. Oare încă nu proiectați o fațadă falsă ca să Mă înșelați, de dragul destinației voastre și ca destinația voastră să fie deosebit de frumoasă și tot ceea ce vă doriți? Sunt conștient că devotamentul vostru este temporar, ca și sinceritatea voastră. Oare hotărârea voastră și prețul pe care îl plătiți nu sunt doar de dragul prezentului, și nu pentru viitor? Vreți doar să depuneți un ultim efort pentru a vă căzni să vă asigurați o destinație frumoasă, cu unicul scop de a face un schimb. Nu depuneți acest efort pentru a evita să deveniți îndatorați adevărului, și cu atât mai puțin pentru a Mă răsplăti pentru prețul

ce l-am plătit. Pe scurt, sunteți dispuși doar să folosiți trucuri inteligente ca să obțineți ce vreți, dar nu să luptați cinstit. Nu este aceasta dorința voastră arzătoare? Nu trebuie să vă prefaceți, și nici să vă stoarceți creierii cu privire la destinația voastră, până într-acolo încât nu mai puteți mânca sau dormi. Nu este adevărat că finalul vostru va fi fost deja stabilit în cele din urmă? Fiecare dintre voi ar trebui să își îndeplinească datoria cu inima deschisă și sinceră și să fie dispus să plătească orice preț necesar. Așa cum ați spus și voi, când va veni acea zi, Dumnezeu nu va fi nepăsător față de nimeni care a suferit sau a plătit un preț pentru El. Acesta este tipul de convingere de care merită să vă țineți strâns și e corect să nu uitați asta niciodată. Numai așa pot fi cu mintea împăcată în privința voastră. Altfel, veți fi întotdeauna oameni în privința cărora nu pot să-Mi liniștesc mintea și veți fi pe veci obiectul antipatiei Mele. Dacă voi toți puteți să vă urmați conștiința și să dați totul pentru Mine, neprecupețind niciun efort pentru lucrarea Mea și dedicând energia unei întregi vieți pentru lucrarea Evangheliei Mele, atunci nu va tresări adesea inima Mea de bucurie pentru voi? Astfel, voi putea să-Mi liniștesc pe deplin mintea cu privire la voi, nu-i așa? Este păcat că nu puteți face decât o parte jalnic de mică din lucrurile la care Eu Mă aștept. Aceasta fiind situația, cum puteți avea obrăznicia de a Mă căuta pentru ceea ce sperați?

Destinația și soarta voastră sunt foarte importante pentru voi – sunt de maxim interes. Credeți că dacă nu faceți lucrurile cu mare grijă, va însemna că nu veți mai avea o destinație și că v-ați distrus soarta. Dar v-a trecut vreodată prin minte că oamenii care depun eforturi doar de dragul destinației lor, nu fac decât să trudească în zadar? Astfel de eforturi nu sunt autentice – reprezintă falsitatea și înșelătoria. Dacă așa stau lucrurile, atunci aceia care lucrează doar de dragul destinației lor se află în pragul ultimei înfrângeri, deoarece eșecul în credința în Dumnezeu e cauzat de

înșelăciune. Am spus mai devreme că nu-Mi place să fiu flatat sau lingușit, sau tratat cu entuziasm. Îmi place ca oamenii sinceri să-Mi înfrunte adevărul și așteptările. Mai mult, Îmi place când oamenii pot arăta cea mai mare grijă și considerație pentru inima Mea și când sunt în stare să renunțe la toate lucrurile de dragul Meu. Numai astfel poate fi inima Mea mângâiată. În acest moment, câte sunt lucrurile care Îmi displac la voi? Câte sunt lucrurile care Îmi plac la voi? E posibil ca niciunul dintre voi să nu-și fi dat seama de toate diferitele manifestări ale urâțeniei pe care ați dezvăluit-o de dragul destinației voastre?

În inima Mea, nu doresc să rănesc nicio inimă care este pozitivă și aspiră la înălțime, și cu atât mai puțin nu doresc să diminuez energia nimănui care își face datoria cu credincioșie. Cu toate acestea, trebuie să reamintesc fiecăruia dintre voi despre neajunsurile voastre și sufletul murdar care zace în cele mai adânci cotloane ale inimilor voastre. Fac asta cu speranța că vă veți putea oferi inima cinstită în fața cuvintelor Mele, deoarece lucrul pe care îl urăsc cel mai tare este înșelăciunea oamenilor față de Mine. Sper doar că în ultima etapă a lucrării Mele veți putea să vă străduiți din răsputeri, că vă veți devota cu toată inima, fără să mai fiți șovăielnici. Bineînțeles, mai sper ca toți să aveți parte de o destinație bună. Cu toate acestea, continuu să am o cerință de la voi și anume să luați cea mai bună decizie de a-Mi oferi devotamentul vostru deplin și complet. Dacă îi lipsește cuiva acel devotament deplin, acel om va deveni negreșit un bun de preț de-al Satanei, iar Eu nu îl voi mai păstra, ci îl voi trimite acasă, ca părinții lui să se îngrijească de el. Lucrarea Mea este de mare ajutor pentru voi; ceea ce sper să primesc de la voi este o inimă sinceră și care aspiră la înălțime, dar, deocamdată, mâinile Mele rămân goale. Gândiți-vă: dacă într-o zi voi fi tot atât de mâhnit, de nedescris în cuvinte, care va fi atitudinea Mea față de voi? Voi fi la fel de binevoitor ca acum? Va fi inima Mea la fel

de liniștită ca acum? Înțelegeți sentimentele unei persoane care, muncind din greu pământul, n-a recoltat nici măcar un bob? Înțelegeți cât de grav rănită e inima unui om care a suferit o lovitură puternică? Puteți gusta amărăciunea unei persoane, cândva atât de plină de speranță, dar care a fost nevoită să se despartă în condiții de ceartă? Ați văzut mânia eliberată a unei persoane care a fost provocată? Cunoașteți dorința de răzbunare a unei persoane care a fost tratată cu dușmănie și înșelăciune? Dacă înțelegeți mentalitatea acestor oameni, cred că nu ar trebui să vă fie greu să vă imaginați atitudinea pe care Dumnezeu o va avea la vremea răzbunării Sale! În cele din urmă, sper ca fiecare din voi să depună eforturi serioase de dragul propriei destinații, deși ar fi mai bine să nu recurgeți la mijloace necinstite în eforturile voastre, sau voi fi în continuare dezamăgit de voi în inima Mea. Și la ce duce o astfel de dezamăgire? Oare nu vă amăgiți singuri? Cei care se gândesc la destinația lor, însă și-o năruie, sunt oamenii cel mai puțin capabili de a fi mântuiți. Chiar dacă ar ajunge să fie disperat și furios, cui i s-ar face milă de un asemenea om? Pe scurt, Eu încă vă doresc să aveți o destinație potrivită și bună și, chiar mai mult, sper ca niciunul din voi să nu cadă în dezastru.

Trei avertismente

În calitate de credincioși în Dumnezeu, ar trebui să Îi fiți loiali doar Lui în toate lucrurile și să fiți capabili să vă conformați intențiilor Sale în toate lucrurile. Cu toate acestea, deși toată lumea înțelege acest mesaj, din cauza diferitelor dificultăți ale omului – din cauza ignoranței, absurdității și corupției lui, de exemplu – aceste adevăruri, care sunt cele mai evidente și de bază dintre toate, nu sunt pe deplin evidente în el și, astfel, înainte ca sfârșitul vostru să devină bătut în cuie, s-ar cuveni să vă spun, mai întâi, câteva lucruri care sunt de maximă importanță pentru voi. Înainte de a continua, voi ar trebui să înțelegeți mai întâi acest lucru: cuvintele pe care le spun sunt adevăruri adresate întregii omeniri; ele nu se adresează numai unei anumite persoane sau unui tip de persoană. De aceea, voi ar trebui să vă concentrați să înțelegeți cuvintele Mele din punctul de vedere al adevărului și trebuie să aveți o atitudine de concentrare exclusivă și sinceritate; nu ignorați niciun cuvânt sau adevăr pe care-l spun și nu tratați cu ușurință toate cuvintele pe care le rostesc. În viața voastră, văd că ați făcut multe care sunt irelevante pentru adevăr, așa că vă cer în mod expres să deveniți servitori ai adevărului, să nu fiți înrobiți de ticăloșie și urâțenie și să nu călcați în picioare adevărul și să nu pângăriți niciun colț al casei lui Dumnezeu. Acesta este avertismentul Meu pentru voi. Acum voi vorbi despre subiectul de față.

În primul rând, de dragul destinului vostru, ar trebui să căutați aprobarea lui Dumnezeu. Adică, din moment ce recunoașteți că voi sunteți membri ai casei lui Dumnezeu, s-ar cuveni atunci să-I aduceți liniște sufletească lui Dumnezeu și să-L mulțumiți în toate lucrurile. Trebuie, cu alte cuvinte, să fiți principiali în acțiunile voastre și să vă conformați adevărului din ele. Dacă acest lucru te depășește, atunci vei fi disprețuit și

respins de Dumnezeu și de fiecare om. Odată ce ai căzut într-o astfel de ananghie, atunci nu te poți număra printre cei din casa lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă tocmai a nu fi aprobat de Dumnezeu.

În al doilea rând, s-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui

Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuți, atunci Eu spun că acești oameni sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție. Tu ar trebui să știi dacă în tine există credință adevărată și loialitate adevărată, dacă ai un trecut în care ai suferit pentru Dumnezeu și dacă te-ai supus pe deplin lui Dumnezeu. Dacă îți lipsesc acestea, atunci rămân în tine răzvrătirea, înșelătoria, lăcomia și nemulțumirea. De vreme ce inima ta este departe de a fi sinceră, nu ai primit niciodată o recunoaștere pozitivă de la Dumnezeu și nu ai trăit niciodată în lumină. Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet

necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale. Dacă tu pretinzi că ești foarte cinstit și, totuși, nu reușești niciodată să acționezi în conformitate cu adevărul sau să rostești o vorbă adevărată, atunci tot mai aștepți ca Dumnezeu să te răsplătească? Tu încă mai speri ca Dumnezeu să te considere lumina ochilor Lui? Nu este acesta un mod absurd de gândire? Tu Îl înșeli pe Dumnezeu în toate lucrurile, deci cum poate casa lui Dumnezeu să găzduiască pe unul ca tine, ale cărui mâini sunt necurate?

Al treilea lucru pe care vreau să vi-l spun este acesta: fiecare persoană, în cursul vieții sale de credință în Dumnezeu, a făcut lucruri care se împotrivesc lui Dumnezeu și Îl înșală. Anumite fărădelegi nu trebuie să fie consemnate ca o ofensă, dar unele sunt de neiertat; căci există multe fapte care încalcă decretele administrative, care ofensează firea lui Dumnezeu. Mulți care sunt preocupați de soarta lor se pot întreba care sunt aceste fapte. Ar trebui să știți că voi sunteți îngâmfați și aroganți prin natura voastră și nu doriți să vă supuneți realității. Din acest motiv, vă voi spune puțin câte puțin, după ce ați reflectat asupra voastră. Vă îndemn să înțelegeți mai bine conținutul decretelor administrative și să depuneți eforturi pentru a cunoaște firea lui Dumnezeu. Dacă nu, va fi greu să vă țineți buzele pecetluite, limbile voastre se vor angaja prea liber în conversații pompoase și veți ofensa, fără să vreți, firea lui Dumnezeu și veți cădea în întuneric, pierzând prezența Duhului Sfânt și lumina. Pentru că voi nu sunteți principiali în acțiunile voastre, pentru că faceți și spuneți ceea ce nu ar trebui, veți primi răsplata cuvenită. Ar trebui să știi că, deși tu ești neprincipial în cuvânt și faptă, Dumnezeu este cât se poate de principial în ambele. Motivul pentru care tu primești condamnarea este că ai ofensat pe Dumnezeu, nu o persoană. Dacă în viața ta comiți multe infracțiuni împotriva firii lui Dumnezeu, atunci ești destinat să devii un copil al iadului. Pentru om, poate

părea că ai comis numai câteva fapte care sunt în dezacord cu adevărul și nimic mai mult. Cu toate acestea, ești conștient că, în ochii lui Dumnezeu, tu ești deja cineva pentru care nu mai există nicio jertfă pentru păcat? Pentru că tu ai încălcat decretele administrative ale lui Dumnezeu mai mult decât o singură dată și, în plus, nu ai arătat niciun semn de pocăință, prin urmare, nu ai altă scăpare decât să plonjezi în iad, unde Dumnezeu pedepsește omul. Un număr mic de oameni, în timp ce-L urmau pe Dumnezeu, au săvârșit unele fapte care încălcau principiile, dar după ce au fost emondați și îndrumați, și-au descoperit treptat propria stricăciune, apoi au intrat pe calea cea bună a realității și rămân fundamentați și astăzi. Astfel de oameni sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. Cu toate acestea, Eu îi caut pe cei onești; dacă tu ești o persoană cinstită și care acționează conform principiului, atunci tu poți fi un prieten apropiat al lui Dumnezeu. Dacă în acțiunile tale nu jignești firea lui Dumnezeu și cauți intențiile lui Dumnezeu și ai o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci credința ta este la nivelul cerut. Cine nu se teme de Dumnezeu și nu are o inimă care tremură de groază e foarte predispus să încalce decretele administrative ale lui Dumnezeu. Mulți Îl slujesc pe Dumnezeu cu puterea pasiunii lor, dar nu au nicio înțelegere a decretelor administrative ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo bănuială cu privire la implicațiile cuvintelor Sale. Și astfel, cu intențiile lor bune, deseori sfârșesc prin a face lucruri care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. În cazuri grave, ei sunt îndepărtați, lipsiți de orice altă șansă de a-L urma, și sunt aruncați în iad, orice asociere cu casa lui Dumnezeu luând sfârșit. Acești oameni lucrează în casa lui Dumnezeu prin puterea bunelor lor intenții ignorante și sfârșesc prin a mânia firea lui Dumnezeu. Oamenii își aduc căile de a sluji oficiali și domni în casa lui Dumnezeu și încearcă să le pună în practică, gândindu-se în zadar că pot fi aplicate cu ușurință și fără efort aici. Niciodată nu își închipuie că

Dumnezeu nu are firea unui miel, ci a unui leu. De aceea, cei care se asociază cu Dumnezeu pentru prima dată nu sunt în stare să comunice cu El, căci inima lui Dumnezeu este diferită de cea a omului. Numai după ce înțelegi multe adevăruri poți ajunge să-L cunoști continuu pe Dumnezeu. Această cunoaștere nu este compusă din cuvinte și doctrine, dar poate fi folosită ca o comoară prin care tu intri în confidență apropiată cu Dumnezeu și ca dovadă că El Se bucură de tine. Dacă ești lipsit de realitatea cunoașterii și nu ești înzestrat cu adevărul, atunci slujirea ta înflăcărată poate aduce asupra ta doar disprețul și aversiunea lui Dumnezeu. Până acum, tu ar fi trebuit să înțelegi că nu se aseamănă credința în Dumnezeu cu studiul teologiei!

Deși cuvintele cu care vă avertizez sunt concise, tot ce am descris este ceea ce vă lipsește cel mai mult. Ar trebui să știți că lucrurile despre care vă vorbesc acum sunt pentru binele lucrării Mele finale printre oameni, de dragul determinării sfârșitului omului. Nu doresc să fac mai multă lucrare care nu are niciun scop și nici nu doresc să continuu să îndrum acei oameni care sunt la fel de fără speranță ca lemnul putred, cu atât mai puțin să continuu să-i conduc pe cei care nutresc în mod intenționat intenții rele. Poate că într-o zi voi veți înțelege intențiile serioase care stau în spatele cuvintelor Mele și contribuțiile pe care le-am adus omenirii. Poate că într-o zi veți înțelege mesajul care vă permite să vă decideți propriul sfârșit.

Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad

V-am avertizat de multe ori și v-am dăruit multe adevăruri menite să vă cucerească. Toți vă simțiți deja semnificativ mai îmbogățiți decât în trecut, ați ajuns să înțelegeți multe aspecte despre cum ar trebui să fie un om, și ați ajuns să aveți mult bun simț pe care ar trebui să-l aibă credincioșii. Toate acestea sunt recolta pe care ați cules-o de-a lungul mai multor ani. Nu vreau să neg realizările voastre, dar, de asemenea, trebuie să spun foarte deschis că nu contest nici numeroasele răzvrătiri împotriva Mea și trădări în acești mulți ani, căci niciun sfânt nu se află printre voi. Sunteți, fără excepție, oameni care au fost stricați de Satana; sunteți dușmani ai lui Hristos. Până în prezent, fărădelegile și răzvrătirile voastre au fost prea multe pentru a fi numărate, așa că nu se prea poate considera ciudat că vă cicălesc mereu. Nu Îmi doresc să coexist în acest mod cu voi, dar de dragul viitorului vostru, de dragul destinațiilor voastre, acum vă voi mai cicăli o dată. Sper că Îmi veți face pe plac și, mai mult, că veți putea să credeți fiecare cuvântarea Mea și să pătrundeți implicațiile profunde ale cuvintelor Mele. Să nu vă îndoiți de ceea ce spun și nicicum să-Mi interpretați cuvintele după placul vostru și să vă lepădați de ele după bunul plac; lucrul acesta Mi se pare intolerabil. Nu-Mi judecați cuvintele și cu atât mai mult nu ar trebui să le nesocotiți sau să spuneți că Eu vă testez mereu sau, mai rău, că ceea ce v-am spus nu este exact. Și aceste lucruri Mi se par inacceptabile. Fiindcă Mă tratați pe Mine și ceea ce vă spun cu atâta suspiciune, neținând niciodată cont de cuvintele Mele și ignorându-Mă, vă spun fiecăruia cu toată seriozitatea: nu asociați ceea ce vă spun cu filosofia; nu-Mi legați cuvintele de minciunile unui escroc. Cu atât mai mult nu ar trebui să răspundeți cuvintelor Mele cu dispreț. Probabil că în viitor nimeni nu va putea să vă spună ce vă spun Eu, sau nu vă va vorbi cu atâta

îngăduință, sau cu atât mai puțin nu va putea să vă explice aceste lucruri cu atâta răbdare. Vă veți petrece acele zile care vor veni amintindu-vă de vremurile bune sau plângând în hohote, ori gemând de durere, sau veți trăi în nopți întunecate, fără provizia unei fărâme de adevăr sau de viață, sau doar așteptând în zadar, ori stăruind în regrete atât de amarnice încât vă veți pierde toată rațiunea… Practic, niciunul dintre voi nu poate scăpa de aceste posibilități. Căci niciunul dintre voi nu ocupă un loc din care să-L preaslăviți cu adevărat pe Dumnezeu, ci vă cufundați într-o lume imorală și rea, amestecând în credințele voastre, în spiritul vostru, în suflete și în trupuri atât de multe lucruri care nu au nimic de-a face cu viața și cu adevărul și care, de fapt, se opun lor. Așadar, ceea ce sper pentru voi este să puteți fi aduși pe calea luminii. Singura Mea speranță este să deveniți capabili să vă pese de voi, să aveți grijă de voi înșivă și să nu puneți atât de mult accent pe destinație, iar între timp să vă priviți cu indiferență comportamentul și fărădelegile.

Multă vreme, toți oamenii care cred în Dumnezeu au sperat sincer la o destinație frumoasă și toți credincioșii lui Dumnezeu speră că norocul le va surâde deodată. Toți speră că, înainte să-și dea seama, se vor instala liniștiți într-un loc sau altul în rai. Dar Eu spun că acești oameni, cu gândurile lor minunate, n-au știut niciodată dacă sunt vrednici să primească asemenea daruri căzute din cer, sau chiar să stea pe un scaun acolo. Acum, voi vă cunoașteți foarte bine, dar cu toate acestea, încă sperați să scăpați de dezastrele din zilele de pe urmă și de mâna Celui Atotputernic atunci când îi va pedepsi pe cei răi. Se pare că a avea vise plăcute și a-și dori lucrurile exact cum le plac este o trăsătură obișnuită a tuturor oamenilor corupți de Satana, și nu sclipirea de geniu a vreunui om singuratic. Chiar și așa, Eu tot Îmi doresc să pun capăt dorințelor voastre extravagante, cât și nerăbdării voastre de a dobândi binecuvântări. Fiindcă fărădelegile voastre sunt

nenumărate și vă răzvrătiți din ce în ce mai mult, cum se pot împăca aceste lucruri cu planurile voastre minunate de viitor? Dacă vrei să faci greșeli după bunul tău plac, fără ca nimic să te oprească, dar totodată vrei ca visele tale să devină realitate, atunci te îndemn să trăiești în continuare în amorțeala ta și să nu te trezești niciodată, căci visul tău este gol, iar în prezența lui Dumnezeu Cel drept, El nu va face o excepție pentru tine. Dar dacă pur și simplu vrei ca visele tale să devină realitate, atunci nu visa niciodată; mai degrabă confruntă mereu adevărul și realitatea. Doar astfel vei putea fi mântuit. În termeni concreți, care sunt pașii acestei metode?

În primul rând, cercetează-ți fărădelegile și examinează toate comportamentele și gândurile tale care nu corespund adevărului.

Acesta este un lucru pe care îl poți face ușor, iar Eu cred că toți oamenii inteligenți pot face asta. Totuși, cei care nu știu niciodată ce înseamnă fărădelegea și adevărul sunt o excepție fiindcă, la nivel fundamental, nu sunt oameni inteligenți. Mă refer la oameni care au fost aprobați de Dumnezeu, care sunt cinstiți, nu au încălcat în mod grav vreun decret administrativ, și care își pot identifica ușor propriile fărădelegi. Deși acest singur lucru pe care vi-l cer este ușor de îndeplinit, nu este singurul pe care vi-l cer. Oricum, sper că nu veți râde în secret cu privire la această cerință și mai ales că nu o veți privi cu dispreț sau cu nepăsare. Tratați-o cu seriozitate, și nu o nesocotiți.

În al doilea rând, pentru fiecare dintre fărădelegile și răzvrătirile tale, ar trebui să cauți un adevăr echivalent și apoi să folosești aceste adevăruri pentru a reconcilia acele probleme. După aceea, înlocuiește faptele tale nelegiuite și gândurile de răzvrătire cu fapte și practicarea adevărului.

În al treilea rând, ar trebui să fii cinstit, nu cineva care este mereu isteț și înșelător tot timpul. (Aici îți cer din nou să fii o persoană cinstită.)

Dacă poți împlini toate aceste trei lucruri, atunci te numeri printre cei norocoși – ești un om ale cărui visuri s-au îndeplinit și care are noroc. Poate veți trata aceste trei cerințe neatrăgătoare cu seriozitate, sau poate le veți trata cu iresponsabilitate. Oricare ar fi situația, scopul Meu este să vă îndeplinesc visurile și să vă pun idealurile în practică, nu să râd de voi sau să vă fac de râs.

Se poate ca cererile Mele să fie simple, dar ceea ce vă spun nu este la fel de simplu ca unu plus unu fac doi. Dacă tot ceea ce faceți este să vorbiți nonșalant despre asta sau să faceți afirmații pompoase, atunci planurile și dorințele voastre vor fi veșnic doar o coală albă. Nu voi avea niciun pic de milă pentru aceia dintre voi care suferă atât de mulți ani și lucrează din greu, dar fără niciun rezultat. Dimpotrivă, pe cei care nu Mi-au respectat cererile îi voi trata cu pedepse, nu cu recompense, cu atât mai puțin cu compasiune. S-ar putea să vă imaginați că, fiind discipoli atât de mulți ani, v-ați străduit în toate și că ar trebui să vi se ofere un bol de orez în casa lui Dumnezeu doar pentru că ați fost muncitori. Aș spune că majoritatea dintre voi gândesc în acest fel, căci mereu ați urmat principiul modului de a profita de lucruri, fără a se profita de voi. Așadar, vă spun acum cu toată seriozitatea: nu Mă interesează cât de meritorie este lucrarea ta, cât de impresionante sunt calificările tale, cât de îndeaproape Mă urmezi, cât de renumit ești, sau cât de mult ți-ai îmbunătățit atitudinea; atât timp cât nu Mi-ai respectat cererile, nu vei putea dobândi niciodată lauda Mea. Renunțați la toate acele idei și calcule ale voastre cât mai repede cu putință, și începeți să-Mi tratați cerințele cu seriozitate; altfel, voi preface pe toți în cenușă pentru a pune capăt lucrării Mele și, în cel mai rău caz, voi transforma anii Mei de muncă și suferință în nimic, pentru că nu pot să aduc în Împărăția Mea sau să duc în noua epocă pe dușmanii Mei și acei oameni care duhnesc a răutate și au înfățișarea Satanei.

Am multe speranțe. Sper să vă puteți purta într-un mod cuviincios și plăcut, să vă realizați îndatoririle cu credință, să aveți adevăr și omenie, să fiți oameni care pot renunța la tot ce au și chiar la viața lor pentru Dumnezeu, și așa mai departe. Toate aceste speranțe izvorăsc din neajunsurile voastre, din stricăciunea voastră și din răzvrătire. Dacă niciuna dintre conversațiile pe care le-am purtat cu voi nu a fost suficientă pentru a vă atrage atenția, atunci, după câte se pare, tot ce pot face acum este să nu mai spun nimic. Totuși, înțelegeți care ar fi consecințele acelui lucru. Eu nu Mă odihnesc adeseori, așadar, dacă nu vorbesc, voi face ceva pentru ca oamenii să aibă ce să privească. Aș putea face să putrezească limba cuiva sau ca cineva să moară dezmembrat, sau să le dau oamenilor o boală nervoasă și să-i fac să arate hidos în foarte multe feluri. Sau, iarăși, aș putea să-i fac pe oameni să îndure chinurile pregătite anume pentru ei. În acest fel M-aș simți bucuros, foarte fericit și cu totul încântat. S-a spus dintotdeauna că „Binele este răsplătit cu bine și răul cu rău” așadar, de ce nu și acum? Dacă îți dorești să Mi te împotrivești și să Mă judeci, atunci voi face ca gura ta să putrezească, iar asta Mă va desfăta nespus de mult. Aceasta pentru că, în cele din urmă, ceea ce ai făcut nu este adevărul, și cu atât mai puțin are ceva de-a face cu viața, pe când tot ce fac Eu este adevărul; toate faptele Mele sunt relevante pentru principiile lucrării Mele și decretele administrative pe care le proclam. Prin urmare, îndemn pe fiecare dintre voi să acumuleze o oarecare virtute, să înceteze să mai facă atâta rău și să asculte de cererile Mele în timpul liber. Apoi voi fi bucuros. Dacă ați contribui (sau ați dărui) adevărului chiar și o miime din efortul pe care îl acordați trupului, atunci aș spune că nu săvârșiți frecvent fărădelegi și nu aveți guri putrezite. Nu e evident acest lucru?

Cu cât mai multe fărădelegi săvârșești, cu atât mai puține oportunități vei avea să câștigi o destinație bună. Invers, cu cât mai puține fărădelegi

faci, cu atât se îmbunătățesc șansele să fii lăudat de Dumnezeu. Dacă fărădelegile tale se înmulțesc până în punctul în care Îmi este imposibil să te mai iert, atunci ți-ai irosit amarnic șansele de a fi iertat. Ca atare, destinația ta nu va fi sus, ci jos. Dacă nu Mă crezi, atunci fii curajos și greșește, și vei vedea ce ți se întâmplă. Dacă ești o persoană care practică foarte sincer adevărul, atunci cu siguranță vei avea o să fii iertat pentru fărădelegile tale, iar tu vei fi răzvrătit din ce în ce mai rar. Dacă ești o persoană care nu dorește să practice adevărul, atunci fărădelegile tale înaintea lui Dumnezeu se vor înmulți negreșit, iar tu vei fi răzvrătit din ce în ce mai des, până când vei atinge limita, care va fi clipa distrugerii tale depline. Acesta va fi momentul când visul tău plăcut de a primi binecuvântări va fi distrus. Nu-ți considera fărădelegile ca simplele greșeli ale unei persoane imature sau nechibzuite; nu folosi scuza că nu ai practicat adevărul deoarece slabul tău calibru a făcut imposibil acest lucru. Mai mult, nu privi fărădelegile pe care le-ai săvârșit ca pe faptele cuiva care n-a știut mai mult. Dacă te pricepi să te ierți pe tine și să te tratezi cu generozitate, atunci îți spun că ești un laș care nu va câștiga niciodată adevărul, iar fărădelegile tale te vor bântui fără încetare; te vor împiedica să îndeplinești cerințele adevărului și te vor face să rămâi de-a pururi un tovarăș credincios al Satanei. Sfatul pe care ți-l dau e același: nu acorda atenție doar destinației tale, în vreme ce nu reușești să-ți observi fărădelegile ascunse; ia fărădelegile în serios și nu nesocoti niciuna dintre ele din grijă pentru destinația ta.

Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu

Sunt multe lucruri pe care sper să le realizați, dar nu toate acțiunile voastre și tot ceea ce ține de viețile voastre pot să-Mi împlinească pe deplin ce Eu cer, deci nu pot face altceva decât să trec direct la subiect și să vă explic intențiile Mea. Dat fiind că discernământul vostru este slab și la fel este și capacitatea voastră de apreciere, sunteți aproape cu desăvârșire neștiutori cu privire la firea și esența Mea – și, astfel, este imperios necesar să vă înștiințez despre acestea. Indiferent cât de mult ai înțeles până acum, indiferent dacă îți dorești sau nu să înțelegi aceste lucruri, Eu tot trebuie să vi le explic în amănunt. Aceste lucruri nu vă sunt în întregime străine, dar sensul pe care-l conțin nu vă este foarte cunoscut, nu-l înțelegeți prea bine. Mulți dintre voi au doar o oarecare înțelegere neclară, una parțială și incompletă. Pentru a vă ajuta să practicați mai bine adevărul – să puneți mai bine cuvintele Mele în practică – acestea consider că sunt lucrurile de care trebuie să fiți conștienți în primul rând. În caz contrar, credința voastră va rămâne vagă, ipocrită și plină de înfloriturile religiei. Dacă nu înțelegi firea lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să faci lucrarea pe care trebuie să o faci pentru El. Dacă nu cunoști esența lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să te temi și să te îngrozești de El; altfel, vei da dovadă numai de complezență nepăsătoare și subterfugii și, în plus, o blasfemie incorigibilă. Deși înțelegerea firii lui Dumnezeu este cu adevărat importantă, iar cunoașterea esenței lui Dumnezeu nu poate fi trecută cu vederea, nimeni nu a examinat vreodată până la capăt și nu a cercetat amănunțit aceste lucruri. Este limpede ca bună ziua că ați respins cu toții decretele administrative pe care le-am proclamat. Dacă nu înțelegeți firea lui Dumnezeu, foarte probabil Îi veți ofensa ușor firea. Ofensarea firii Lui echivalează cu provocarea mâniei

lui Dumnezeu Însuși, caz în care rodul ultim al acțiunilor tale va fi încălcarea decretelor administrative. Acum, ar trebui să conștientizezi că, atunci când cunoști esența lui Dumnezeu poți să-I cunoști și esența – și când înțelegi firea lui Dumnezeu, vei fi înțeles, de asemenea, și decretele administrative. E de prisos să spun că o mare parte din conținutul decretelor administrative are legătură cu firea lui Dumnezeu, însă nu întreaga Lui firea este exprimată în acestea; prin urmare, trebuie să mai faceți un pas înainte pentru a vă dezvolta înțelegerea firii lui Dumnezeu.

Vă vorbesc astăzi nu ca într-o conversație obișnuită, deci se cuvine ca voi să-Mi abordați cuvintele cu grijă și, mai mult, să reflectați profund asupra lor. Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că ați dedicat prea puțin efort cuvintelor rostite de Mine. Sunteți și mai puțin dispuși să cugetați asupra firii lui Dumnezeu; rareori depune cineva efort pentru aceasta. Din acest motiv consider credința voastră ca fiind doar grandilocvență. Chiar și acum, nici măcar unul singur dintre voi nu a dedicat un efort serios slăbiciunii voastre celei mai funeste. M-ați dezamăgit, după toate ostenelile pe care Mi le-am dat pentru voi. Nu este de mirare că nu aveți respect pentru Dumnezeu și că viețile voastre sunt lipsite de adevăr. Cum ar putea astfel de oameni să fie considerați sfinți? Legea cerurilor nu va tolera așa ceva! Dat fiind că înțelegeți atât de puțin acest lucru, nu am de ales decât să vin să vă mai vorbesc.

Firea lui Dumnezeu este un subiect care pare tuturor foarte abstract; mai mult, nu este ușor de acceptat de către oricine, deoarece firea Lui se deosebește de personalitatea unei ființe umane. Și Dumnezeu Își are propriile emoții: bucurie, mânie, tristețe și fericire, dar aceste emoții diferă de cele ale omului. Dumnezeu este ceea ce El este și are ceea ce El are. Tot ceea ce exprimă și dezvăluie El sunt reprezentări ale esenței Lui și ale identității Lui. Ceea ce El este și ceea ce El are, precum și esența și

identitatea Sa, sunt lucruri care nu pot fi înlocuite de către niciun om. Firea Lui conține iubirea Lui pentru omenire, alinarea pe care o aduce El omenirii, ura față de omenire și, mai mult, o înțelegere deplină a omenirii. Personalitatea omului, în schimb, poate fi optimistă, energică sau nesimțitoare. Firea lui Dumnezeu aparține Suveranului tuturor lucrurilor și ființelor vii, Domnului întregii creații. Firea Sa înseamnă onoare, putere, noblețe, măreție și, mai presus de orice, supremație. Firea Lui este simbolul autorității, simbolul a tot ceea ce este just, simbolul a tot ceea ce este frumos și bun. Mai mult decât atât, este un simbol al Celui care nu poate fi înfrânt sau invadat de întuneric și de nicio forță inamică, precum și un simbol al Celui care nu poate fi ofensat (și care nu va tolera să fie ofensat) de nicio ființă creată. Firea Lui este simbolul celei mai înalte puteri. Nicio persoană sau persoane nu pot și nu au voie să-I tulbure lucrarea sau firea. Însă personalitatea omului nu este mai mult decât un simbol al ușoarei superiorități a omului asupra animalelor. Omul ca atare nu are nicio autoritate, nicio autonomie și nicio capacitate de a-și transcende sinele, ci este, în esența sa, o ființă care se pleacă la mila a tot felul de persoane, evenimente și lucruri. Bucuria lui Dumnezeu se datorează existenței și manifestării dreptății și luminii, distrugerii întunericului și a răului. El Se bucură să aducă omenirii lumina și o viață bună; bucuria Lui este una justă, un simbol al existenței tuturor lucrurilor pozitive și, mai mult, un simbol al favorabilității. Mânia lui Dumnezeu e cauzată de răul pe care-l aduc omenirii Lui existența și perturbarea nedreptății, de existența răului și întunericului, a lucrurilor care alungă adevărul, ba mai mult, de existența lucrurilor care se opun la ceea ce este bine și frumos. Mânia Lui este un simbol al faptului că toate lucrurile negative nu mai există și, mai mult decât atât, este un simbol al sfințeniei Lui. Tristețea Lui se datorează omenirii, pentru care El nutrește speranțe, dar care a căzut în întuneric și

asta pentru că lucrarea Lui asupra omului nu se ridică la înălțimea intențiilor Sale, fiindcă omenirea pe care El o iubește nu poate trăi în întregime în lumină. El simte tristețe pentru omenirea inocentă, pentru omul onest, dar ignorant și pentru cel care este bun, dar cu deficiențe în ceea ce privește concepțiile proprii. Tristețea Lui este un simbol al bunătății și milei Lui, un simbol al frumuseții și bunătății. Fericirea Lui, bineînțeles, se naște prin înfrângerea dușmanilor Săi și prin câștigarea bunei credințe a omului. Mai mult, ea apare atunci când toate forțele inamice sunt izgonite și distruse și pentru că omenirii i se dă o viață bună și pașnică. Fericirea lui Dumnezeu nu seamănă cu bucuria omului, ci este sentimentul de a culege roadă bună, un sentiment mai înalt chiar decât bucuria. Fericirea Lui este un simbol al eliberării omenirii de suferință începând din acest moment și un simbol al faptului că omenirea intră într-o lume a luminii. Emoțiile oamenilor, pe de altă parte, se nasc toate de dragul propriilor lor interese, nu în numele dreptății, al luminii sau al frumuseții și cu atât mai puțin de dragul harului dăruit din Cer. Emoțiile omenirii sunt egoiste și aparțin lumii întunericului. Ele nu există de dragul liberului arbitru, cu atât mai puțin de dragul planului lui Dumnezeu, astfel că, despre om și Dumnezeu nu se poate niciodată vorbi împreună. Dumnezeu este mereu suveran și pururi onorabil, în timp ce omul este pururi ignobil, pururi lipsit de valoare. Aceasta pentru că Dumnezeu face pururi sacrificii și Se devotează omenirii; omul, însă, pururi ia și se străduie doar pentru sine. Dumnezeu Își dă pururi osteneala pentru supraviețuirea omenirii, însă omul nu contribuie niciodată cu nimic de dragul luminii sau al dreptății. Chiar dacă omul face un efort o perioadă, acesta nu poate rezista nici măcar unei singure lovituri, fiindcă efortul omului este întotdeauna pentru el însuși, iar nu pentru alții. Omul este întotdeauna egoist, în timp ce Dumnezeu este pururi altruist. Dumnezeu este sursa a tot ceea ce este just, bun și frumos, pe când omul este cel care

urmează și dă dovadă de toată urâțenia și răul. Dumnezeu nu-Și va schimba niciodată esența de dreptate și frumusețe, însă omul este perfect capabil, în orice moment și în orice situație, să trădeze dreptatea și să se abată departe de Dumnezeu.

Fiecare propoziție pe care am rostit-o conține în ea firea lui Dumnezeu. Ați face bine să cugetați atent la vorbele Mele, iar ele vă vor fi, cu siguranță, de mare folos. Esența lui Dumnezeu este foarte dificil de pătruns, dar am încredere că voi toți aveți măcar o oarecare idee despre firea lui Dumnezeu. Sper, prin urmare, că veți avea să-Mi arătați mai multe din lucrurile care nu aduc ofensă firii lui Dumnezeu. Atunci Eu voi fi liniștit. De exemplu, păstrează-l pe Dumnezeu în inima ta în orice moment. Când acționezi, fă-o conform cuvintelor Lui. Caută-I intențiile în toate lucrurile și abține-te să faci ceea ce arată lipsă de respect și de cinstire față de Dumnezeu. Chiar mai mult să te ferești să nu te preocupi de Dumnezeu, pentru a umple golul din inima ta din viitor. Făcând acest lucru, vei fi adus ofensă firii lui Dumnezeu. Din nou, presupunând că nu faci niciodată, în toată viața ta, remarci blasfematoare sau nu aduci plângeri împotriva lui Dumnezeu și presupunând, din nou, că ești capabil să te achiți bine de tot de ceea ce El ți-a încredințat, precum și să te supui tuturor cuvintelor Lui pe parcursul întregii tale vieți, vei fi evitat să încalci decretele administrative. De exemplu, dacă ai spus vreodată: „De ce nu cred eu că El este Dumnezeu?” „Cred că aceste cuvinte nu sunt nimic mai mult decât o anumită iluminare venită de la Duhul Sfânt,” „În opinia mea, nu tot ce face Dumnezeu este neapărat drept,” „Umanitatea lui Dumnezeu nu este superioară umanității mele,” „Cuvintele lui Dumnezeu sunt pur și simplu imposibil de crezut,” sau alte asemenea remarci critice, te îndemn să-ți mărturisești păcatele și să te căiești mai des de ele. Altfel, nu vei avea niciodată șansa să fii iertat, căci nu ofensezi un om, ci pe Dumnezeu Însuși.

Poate crezi că judeci un om, însă Duhul lui Dumnezeu nu este de aceeași părere. Lipsa ta de respect pentru trupul Lui este egală cu lipsa de respect față de El. Așa stând lucrurile, nu ai adus oare ofensă firii lui Dumnezeu? Trebuie să-ți amintești că tot ceea ce face Duhul lui Dumnezeu este pentru a proteja lucrarea Lui în trup și pentru ca această lucrare să fie bine făcută. Dacă neglijezi aceste lucruri, voi spune că ești o persoană care nu va reuși niciodată să creadă în Dumnezeu. Fiindcă ai provocat mânia lui Dumnezeu și, așadar El va utiliza o pedeapsă potrivită pentru a-ți da o lecție.

A ajunge să cunoști esența lui Dumnezeu nu este puțin lucru. Trebuie să înțelegi firea Lui. Astfel vei ajunge să cunoști, treptat și pe nesimțite, esența lui Dumnezeu. După ce vei pătrunde această cunoaștere, te vei pomeni pășind într-o stare mai înaltă și mai frumoasă. În final, vei ajunge să te rușinezi de sufletul tău hidos și, mai mult, vei simți că nu ai unde să te ascunzi de rușinea ta. În acel moment, în comportamentul tău vor exista din ce în ce mai puține lucruri care să ofenseze firea lui Dumnezeu, inima ta se va apropia tot mai mult de cea a lui Dumnezeu și, treptat, în inima ta va crește o iubire pentru El. Acesta este un semn că omenirea intră într-o stare frumoasă. Însă voi încă nu ați atins acea stare. În timp ce toți vă îmbulziți de dragul destinului vostru, cine este interesat să încerce să cunoască esența lui Dumnezeu? Dacă acest lucru va continua, veți încălca fără să vă dați seama decretele administrative, fiindcă veți fi înțeles mult prea puțin din firea lui Dumnezeu. Deci, oare ceea ce faceți voi acum nu pune temelia ofenselor voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Faptul că vă cer să înțelegeți firea lui Dumnezeu nu este separat de lucrarea Mea. Fiindcă, dacă încălcați des decretele administrative, care dintre voi va putea să scape de pedeapsă? Nu va fi fost lucrarea Mea atunci în întregime în van? Prin urmare, încă vă cer, pe lângă cercetarea propriului vostru comportament, să fiți atenți la pașii pe care-i veți face. Aceasta este cererea mai înaltă pe care v-o fac și sper ca voi

toți să chibzuiți atent asupra ei și să-i acordați considerația voastră cu seriozitate. De va veni o zi când acțiunile voastre vor stârni în Mine o mânie nestăpânită, consecințele vor cădea doar asupra voastră și nu va exista nimeni altcineva care să sufere pedeapsa în locul vostru.

Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ

Cu toții vă doriți să fiți răsplătiți înaintea lui Dumnezeu și favorizați de Dumnezeu; toți speră la asemenea lucruri când încep să creadă în Dumnezeu, căci toți sunt preocupați să caute lucruri mai înalte și nimeni nu vrea să rămână în urma celorlalți. Exact așa sunt oamenii. Tocmai din acest motiv, mulți dintre voi încercați constant să intrați în grațiile Dumnezeului din cer când, de fapt, loialitatea și candoarea voastră față de Dumnezeu sunt cu mult mai prejos decât loialitatea și candoarea voastră față de voi înșivă. De ce spun asta? Deoarece Eu nu recunosc deloc loialitatea voastră față de Dumnezeu și, mai mult, pentru că neg existența Dumnezeului care este în inimile voastre. Adică, Dumnezeul căruia vă închinați, Dumnezeul nedeslușit pe care Îl admirați, nu există deloc. Motivul pentru care pot spune acest lucru atât de categoric este că sunteți prea departe de Dumnezeul adevărat. Motivul loialității voastre este idolul din inimile voastre; cât despre Mine, deocamdată, Dumnezeul pe care nu-L considerați nici mare, nici mic, doar Îl recunoașteți cu cuvinte. Când spun că sunteți departe de Dumnezeu, vreau să spun că sunteți distanți față de Dumnezeul adevărat, în timp ce Dumnezeul nedeslușit pare la îndemână. Când spun „nici mare", are legătură cu faptul că Dumnezeul în care credeți în ziua de azi pare a fi doar o persoană fără abilități mărețe, o persoană care nu e foarte elevată. Iar când spun „nici mic", aceasta înseamnă că, deși această persoană nu poate invoca vântul sau porunci ploii, El poate totuși chema Duhul lui Dumnezeu să facă o lucrare ce zguduie cerurile și pământul, lăsând oamenii de-a dreptul buimaci. Din afară, toți păreți să dați foarte multă ascultare acestui Hristos de pe pământ, dar, în esență, nu aveți credință în El, nici nu-L iubiți. Adică, acela în care aveți credință cu adevărat este Dumnezeul nedeslușit al sentimentelor voastre, iar cel pe care

Îl iubiți cu adevărat este Dumnezeul după care tânjiți zi și noapte, dar pe care nu L-ați văzut niciodată în persoană. Față de acest Hristos, credința voastră este doar parțială, iar dragostea voastră este zero. Credința înseamnă convingere și încredere; dragostea înseamnă adorare și admirație în inimă, care nu se separă niciodată. Cu toate acestea, credința voastră în Hristosul de azi și dragostea față de El nu se ridică la acest nivel. Când este vorba de credință, cum aveți credință în El? Când este vorba de dragoste, în ce mod Îl iubiți? Pur și simplu nu-I cunoașteți firea, cu atât mai puțin esența Lui, așadar cum aveți credință în El? Unde este realitatea credinței voastre în El? Cum Îl iubiți? Unde este realitatea dragostei voastre pentru El?

Mulți M-ați urmat fără ezitare până în ziua de azi. Așadar, toți ați suferit o epuizare puternică în ultimii câțiva ani. Eu v-am înțeles limpede caracterul înnăscut și obiceiurile fiecăruia dintre voi; a fost extrem de anevoios să interacționez cu voi. Partea tristă e că, deși am priceput multe despre voi, voi nu înțelegeți nimic despre Mine. Nu-i de mirare că oamenii spun că ați căzut în capcană într-un moment de confuzie. Într-adevăr, nu înțelegeți nimic despre firea Mea și nu pricepeți nici atât ce este în mintea Mea. Astăzi, înțelegerile voastre greșite vizavi de Mine se întețesc, iar credința voastră în Mine rămâne o credință confuză. În loc să spunem că aveți credință în Mine, ar fi mai potrivit să spunem că încercați cu toții să intrați în grațiile Mele și să vă lingușiți pe lângă Mine. Motivele voastre sunt foarte simple: voi urma pe oricine mă poate răsplăti și voi crede în oricine îmi permite să scap de marile nenorociri, fie că acel cineva este Dumnezeu sau orice alt Dumnezeu. Nu mă interesează niciunul dintre aceste lucruri. Sunt mulți astfel de oameni printre voi, iar această stare este una foarte gravă. Dacă, într-o zi, s-ar da un test care să arate câți dintre voi aveți credință în Hristos deoarece I-ați înțeles esența, atunci Mă tem că niciunul din voi nu ar putea să Mă mulțumească. Prin urmare, n-ar fi rău ca

fiecare dintre voi să ia această întrebare în considerare: dat fiind că Dumnezeul în care credeți este extrem de diferit de Mine, care este atunci esența credinței voastre în Dumnezeu? Cu cât credeți mai mult în așa-zisul Dumnezeu al vostru, cu atât vă îndepărtați de Mine. Ce este, așadar, esența acestei chestiuni? Este sigur că niciunul din voi nu a luat în considerare o asemenea întrebare, dar v-a trecut vreodată prin minte gravitatea ei? Ați stat să meditați la consecințele stăruirii într-o credință ca acesta?

Astăzi, vă confruntați cu multe probleme și niciunul din voi nu e expert în găsirea soluțiilor, Dacă această situație va continua, singurii care vor avea de pierdut sunteți voi înșivă. Eu vă voi ajuta să identificați problemele, dar depinde de voi să găsiți soluțiile.

Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aș putea recunoaște niciodată o astfel de credință. Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat! Sunt unii care chiar cred că aceia care sunt pe placul Meu sunt tocmai cei care lingușesc și lingăii și că aceia cărora le lipsesc

asemenea abilități nu vor fi binevenițiîn casa lui Dumnezeu și își vor pierde locul acolo. Sunt acestea singurele cunoștințe pe care le-ați acumulat de-a lungul anilor? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoașterea voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea cerului. De aceea spun că o astfel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai mult de Mine și să-Mi fiți și mai potrivnici. De-a lungul multor ani de lucrare, ați văzut multe adevăruri, dar știți ce au auzit urechile Mele? Câți dintre voi sunt dispuși să accepte adevărul? Voi toți credeți că sunteți dispuși să plătiți prețul pentru adevăr, dar câți dintre voi au suferit cu adevărat pentru adevăr? În inimile voastre nu există decât nedreptate, ceea ce vă face să credeți că oricine, indiferent cine e, este la fel de înșelător și necinstit – până în punctul în care chiar credeți că Dumnezeu întrupat ar putea, ca orice persoană obișnuită, să nu aibă o inimă bună sau o dragoste binevoitoare. Mai mult decât atât, credeți că un caracter nobil și o natură miloasă și binevoitoare se găsesc numai la Dumnezeul din cer. Credeți că un asemenea sfânt nu există, că pe pământ domnesc doar întunericul și răul, în timp ce Dumnezeu este ceva căruia oamenii îi încredințează tânjirea lor după bine și frumos, o imagine de legendă născocită de ei. În mințile voastre, Dumnezeul din cer este integru, drept și măreț, vrednic de închinare și admirație; între timp, acest Dumnezeu de pe pământ este doar un înlocuitor și un instrument al Dumnezeului din cer. Voi credeți că acest Dumnezeu nu ar putea fi egalul Dumnezeului din cer, nici măcar menționat alături de El. Când vine vorba de măreția și onoarea lui Dumnezeu, ele aparțin slavei Dumnezeului din cer, dar când vine vorba de natura și stricăciunea omului, ele sunt atributele în care Dumnezeul de pe pământ are o parte. Dumnezeul din cer este veșnic elevat, în timp ce Dumnezeul de pe pământ este veșnic neînsemnat, slab și incompetent. Dumnezeul din cer nu

este predispus la sentimente trupești, doar la dreptate, pe când Dumnezeul de pe pământ are motive egoiste și este lipsit de corectitudine și rațiune. Dumnezeul din cer n-are nici cea mai mică înșelăciune și este mereu credincios, pe când Dumnezeul de pe pământ are mereu o latură necinstită. Dumnezeul din cer iubește omul nespus de mult, pe când Dumnezeul de pe pământ nu se îngrijește suficient de om, ba chiar îl neglijează complet. Această cunoaștere falsă și-a făcut loc demult în inimile voastre și se poate perpetua și în viitor. Voi priviți toate faptele lui Hristos din punctul de vedere al celor nedrepți și Îi evaluați toată lucrarea, precum și identitatea și esența Sa, din perspectiva celor răi. Ați făcut o greșeală gravă și ați făcut ceea ce nicicând n-a fost făcut de cei care au venit înaintea voastră. Și anume, voi Îl slujiți doar pe Dumnezeul elevat din cer, cu o coroană pe capul Său, și nu țineți cont niciodată de Dumnezeul pe care Îl considerați atât de neînsemnat încât pentru voi este invizibil. Nu este acesta păcatul vostru? Nu este acesta un exemplu clasic al ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi vă închinați Dumnezeului din cer. Adorați imaginile elevate și îi stimați pe cei renumiți pentru elocvența lor. Primești cu bucurie poruncile Dumnezeului care îți umple mâinile de bogății și tânjești după Dumnezeul care îți poate împlini orice dorință. Singurul Căruia nu I te închini este acest Dumnezeu care nu e elevat; singurul lucru pe care-l urăști este asocierea cu acest Dumnezeu pentru care nimeni nu are o stimă deosebită. Singurul lucru pe care nu ești dispus să-l faci este să-L slujești pe acest Dumnezeu care nu ți-a dat niciun ban vreodată, iar Singurul care nu te poate face să tânjești după El este acest Dumnezeu neatrăgător. Acest Dumnezeu nu te poate ajuta să-ți lărgești orizontul, să te simți de parcă ai găsit o comoară, cu atât mai puțin să îndeplinească ce-ți dorești. De ce Îl urmezi atunci? Ai reflectat la asemenea întrebări? Ceea ce faci nu-L

ofensează doar pe Hristos; mai important, Îl ofensează pe Dumnezeul din cer. Eu cred că nu acesta este scopul credinței voastre în Dumnezeu!

Voi tânjiți ca Dumnezeu să-Și găsească plăcerea în voi, dar, cu toate acestea sunteți departe de Dumnezeu. Care este problema aici? Voi acceptați doar cuvintele Lui, însă nu și emondarea Lui, și cu atât mai puțin sunteți capabili să-I acceptați toate orânduirile, să aveți credință totală în El. Care este atunci problema? La o analiză finală, credința voastră este o coajă goală de ou din care nu ar ieși niciodată un pui. Căci credința voastră nu v-a adus adevărul, nici nu v-a dat viața, ci v-a oferit, în schimb, un sentiment iluzoriu de susținere și speranță. Acest sentiment de susținere și speranță e scopul credinței voastre în Dumnezeu, nu adevărul și viața. Așadar, Eu vă spun că demersul credinței voastre în Dumnezeu nu a fost altul decât încercarea de a intra în grațiile lui Dumnezeu prin servilism și nerușinare, iar aceasta nu poate fi considerată sub nicio formă credință adevărată. Cum ar putea să se nască un pui dintr-o astfel de credință? Cu alte cuvinte, ce poate împlini o credință ca aceasta? Scopul credinței voastre în Dumnezeu este de a vă folosi de El pentru a vă atinge propriile obiective. Nu este aceasta încă o certitudine a ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi credeți în existența Dumnezeului din cer și o negați pe cea a Dumnezeului de pe pământ, însă Eu nu recunosc perspectiva voastră; îi laud doar pe aceia care-L slujesc pe Dumnezeu cu picioarele ferm înfipte în pământ, dar niciodată pe aceia care nu Îl recunosc vreodată pe Hristosul de pe pământ. Indiferent cât de loiali sunt acești oameni Dumnezeului din cer, până la urmă nu vor scăpa de mâna Mea care pedepsește pe cei răi. Acești oameni sunt cei imorali; ei sunt cei răi care se opun lui Dumnezeu și nu au I te-ai supus niciodată lui Hristos cu dragă inimă. Bineînțeles, numărul lor îi cuprinde pe toți aceia care nu Îl cunosc și, mai mult, nu Îl recunosc pe Hristos. Crezi tu că te poți comporta cum vrei față de Hristos, atâta timp cât

ești loial Dumnezeului din cer? Greșit! Când Îl ignori pe Hristos, Îl ignori și pe Dumnezeul din cer. Indiferent cât de loial ești Dumnezeului din cer, sunt doar vorbe goale și prefăcătorie, căci Dumnezeul de pe pământ nu doar că ajută omul să primească adevărul și să aibă o cunoaștere mai profundă, ci, mai mult, are un rol în condamnarea omului și adunarea ulterioară a faptelor în vederea pedepsirii celor răi. Ai înțeles urmările benefice dar și cele dăunătoare de aici? Le-ai experimentat? Îmi doresc ca voi să înțelegeți în curând acest adevăr: pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu trebuie să-L cunoașteți nu doar pe Dumnezeul din cer ci, chiar mai important, pe Dumnezeul de pe pământ. Nu îți încurca prioritățile și nu permite lucrurilor din plan secundar să le înlocuiască pe cele din prim-plan. Doar în acest mod poți clădi cu adevărat o relație bună cu Dumnezeu, te poți apropia de Dumnezeu și îți poți apropia inima mai mult de El. Dacă ai fost de credință timp de mulți ani și te-ai asociat demult cu Mine, dar cu toate acestea ești distant față de Mine, atunci Eu spun că trebuie să fie faptul că tu ofensezi des firea lui Dumnezeu, iar sfârșitul tău va fi foarte greu de apreciat. Dacă acești mulți ani de asociere cu Mine nu doar că nu au reușit să te schimbe într-o persoană care are umanitate și adevăr, ci, mai mult, au insuflat căile rele în natura ta, iar tu nu doar că ești de două ori mai arogant decât înainte, ci s-au înmulțit și înțelegerile tale greșite vizavi de Mine, așa încât ai ajuns să Mă vezi drept micul tău camarad, atunci îți zic că boala de care suferi nu mai e una superficială, ci ți-a pătruns până în măduva oaselor. Tot ce-ți rămâne de făcut este să-ți aștepți pregătirile de înmormântare. Nu va trebui atunci să mă implori să fiu Dumnezeul tău, căci ai comis un păcat vrednic de moarte, un păcat de neiertat. Chiar dacă aș putea avea milă de tine, Dumnezeul din cer va insista să-ți ia viața, căci ofensa ta la adresa firii lui Dumnezeu nu este o problemă obișnuită, ci una foarte serioasă. Când vine vremea, nu Mă învinovăți pe Mine că nu ți-am spus dinainte. Totul se

rezumă la aceasta: când te asociezi cu Hristos – Dumnezeul de pe pământ – ca și cu o persoană obișnuită, adică atunci când crezi că acest Dumnezeu nu este altceva decât o persoană, acela este momentul în care vei pieri. Aceasta este singura Mea admonestare pentru voi toți.

O problemă foarte serioasă: trădarea (1)

Cât de curând, lucrarea Mea va fi terminată, iar numeroșii ani împreună au devenit o amintire de neîndurat. V-am repetat neîncetat cuvintele Mele și Mi-am desfășurat constant noua lucrare. Desigur, sfatul Meu este o componentă necesară a fiecărei lucrări în parte pe care o fac. Fără sfatul Meu, v-ați rătăci cu toții și chiar v-ați găsi pe deplin neputincioși. Lucrarea Mea este acum pe punctul de a se termina și este în etapa finală. Încă Îmi doresc să fac lucrarea de a da sfaturi, adică de a vă oferi sfaturi pe care să le auziți. Sper doar că sunteți în stare să nu lăsați ca suferințele pe care le-am îndurat să se irosească și, mai mult decât atât, că puteți să înțelegeți grija atentă pe care am avut-o și să-Mi tratați cuvintele ca pe fundamentul felului în care vă comportați ca ființe umane. Indiferent dacă sunt sau nu genul de cuvinte pe care sunteți dispuși să le ascultați, indiferent dacă vă bucurați să le acceptați sau le puteți accepta doar cu disconfort, trebuie să le tratați cu seriozitate. În caz contrar, firile și conduitele voastre ușuratice și indiferente Mă vor supăra serios și chiar că Mă vor dezgusta. Sper cu adevărat că toți veți putea să-Mi citiți cuvintele în repetate rânduri – de mii de ori – și că veți putea chiar ajunge să le știți pe de rost. Numai astfel veți putea să nu-Mi înșelați așteptările. Cu toate acestea, niciunul dintre voi nu trăiește așa acum. Dimpotrivă, sunteți cu toții cufundați într-o viață destrăbălată, o viață în care mâncați și beți după placul inimii și niciunul dintre voi nu-Mi folosește cuvintele pentru a-și îmbogăți inima și sufletul. Din acest motiv, am ajuns la o concluzie despre adevărata față a omenirii: omul Mă poate trăda în orice moment și nimeni nu poate fi absolut fidel cuvintelor Mele.

„Omul a fost atât de corupt de Satana, încât nu mai are asemănarea omului.” Majoritatea oamenilor de astăzi recunosc această afirmație într-o

oarecare măsură. O spun pentru că „recunoașterea” la care Mă refer este doar un fel de recunoaștere superficială, spre deosebire de cunoașterea adevărată. Cum niciunul dintre voi nu poate nici să se evalueze cu exactitate și nici să se disece în profunzime, rămâneți nesiguri cu privire la cuvintele Mele. Dar de data aceasta, Mă folosesc de fapte pentru a explica cea mai gravă problemă care există înlăuntrul vostru. Această problemă este trădarea. Tuturor vă este cunoscut cuvântul „trădare”, deoarece majoritatea oamenilor au făcut ceva care să-l trădeze pe altul, cum ar fi un soț care își trădează soția, o soție care își trădează soțul, un fiu care își trădează tatăl, o fiică ce își trădează mama, un sclav care își trădează stăpânul, prieteni care se trădează reciproc, rude care se trădează reciproc, vânzătorii ce-și înșală cumpărătorii și așa mai departe. Toate aceste exemple conțin esența trădării. Pe scurt, trădarea este o formă de comportament care încalcă o promisiune, violează principiile morale sau acționează contrar eticii umane, demonstrând o pierdere a umanității. În general, ca ființă umană care s-a născut în această lume, vei fi făcut ceva care să constituie o încălcare a adevărului, indiferent dacă-ți amintești că ai făcut vreodată ceva pentru a trăda o persoană sau dacă i-ai trădat pe alții de multe ori înainte. Întrucât ești capabil să-ți trădezi părinții sau prietenii, atunci ești capabil să-i trădezi și pe alții și, mai mult decât atât, ești capabil să Mă trădezi pe Mine și să faci lucruri pe care Eu le disprețuiesc. Cu alte cuvinte, trădarea nu este un simplu comportament superficial imoral, ci un lucru ce intră în conflict cu adevărul. Tocmai aceasta este sursa împotrivirii și răzvrătirii omenirii împotriva Mea. Acesta este motivul pentru care am rezumat-o în următoarea afirmație: trădarea este natura omului și această natură este marele dușman al armoniei fiecărei persoane cu Mine.

Comportamentul care nu Mi se poate supune în mod absolut înseamnă trădare. Comportamentul care nu poate fi loial față de Mine înseamnă

trădare. A Mă înșela și a folosi minciuni pentru a Mă înșela înseamnă trădare. A nutri multe noțiuni și a le răspândi peste tot este trădare. A fi incapabili să-Mi sprijiniți mărturiile și interesele este trădare. A afișa zâmbete false dacă în inimi sunteți departe de Mine este trădare. Acestea sunt toate acte de trădare de care voi ați fost întotdeauna capabili și sunt ceva obișnuit printre voi. Poate că niciunul dintre voi nu se gândește la asta ca la o problemă, dar Eu nu cred asta. Nu pot trata faptul că o persoană Mă trădează ca pe o chestiune măruntă și cu siguranță nu o pot ignora. Acum, când lucrez printre voi, vă comportați în acest fel – dacă va veni ziua când nu va fi nimeni care să vă supravegheze, nu veți fi ca niște bandiți care s-au declarat regii micilor munți proprii? Când se va întâmpla asta și veți provoca o catastrofă, cine va fi acolo pentru a curăța după voi? Voi credeți că unele acte de trădare sunt simple incidente ocazionale, nu comportamentul vostru insistent, și că nu meritați să fiți puși în discuție cu atâta severitate, într-un mod care vă rănește orgoliul. Dacă voi credeți cu adevărat astfel, atunci vă lipsește judecata. A gândi așa înseamnă a fi un specimen și un arhetip de răzvrătire. Natura omului este viața lui; este un principiu pe care se bazează pentru a supraviețui și nu îl poate schimba. Luați ca exemplu natura trădării. Dacă poți face ceva pentru a trăda o rudă sau un prieten, acest lucru dovedește că asta face parte din viața ta și este o natură cu care te-ai născut. E ceva ce nimeni nu poate nega. De exemplu, dacă unei persoane îi place să fure de la alții, atunci această plăcere de a fura este o parte din viața ei, deși poate că uneori fură, iar alteori nu fură. Indiferent dacă fură sau nu, asta nu poate dovedi că furtul său este doar un tip de comportament. Mai degrabă, dovedește că furtul său este o parte din viața sa – adică natura sa. Unii se vor întreba: dat fiind că este natura lor, atunci de ce atunci când văd lucruri drăguțe, câteodată nu le fură? Răspunsul este foarte simplu. Există multe motive pentru care nu fură.

Poate că nu fură un lucru deoarece este prea mare pentru a-l înșfăca de sub ochi atenți sau pentru că nu există un moment potrivit ca să acționeze, sau ceva este prea scump, păzit prea strict, sau poate că nu îi interesează în mod special sau nu pot vedea ce folos poate avea pentru ei și așa mai departe. Toate aceste motive sunt posibile. Dar, orice-ar fi, indiferent că fură sau nu ceva, asta nu poate dovedi că acest gând există doar ca o sclipire momentană, trecătoare. Dimpotrivă, este o parte a naturii lor greu de schimbat în bine. O astfel de persoană nu se mulțumește să fure o singură dată; astfel de gânduri de revendicare a bunurilor altora drept ale lor apar oricând întâlnesc ceva frumos sau o situație potrivită. De aceea spun că originea acestui gând nu este ceva detectat pur și simplu din când în când, ci este în natura proprie a acestei persoane.

Oricine își poate folosi propriile cuvinte și acțiuni pentru a-și reprezenta adevărata față. Această adevărată față este, desigur, natura sa. Dacă ești cineva care vorbește într-un mod întortocheat, atunci ai o natură întortocheată. Dacă natura ta este înșelătoare, atunci tu acționezi în mod viclean și e foarte ușor ca ceilalți să fie păcăliți de tine. Dacă natura ta este sinistră, cuvintele tale ar putea să fie plăcute auzului, dar acțiunile tale nu-ți pot ascunde șiretlicurile sinistre. Dacă natura ta este leneșă, atunci tot ce spui este menit să te sustragă de la responsabilitatea ta din cauza superficialității și leneviei tale, iar acțiunile tale vor fi lente și superficiale și destul de pricepute să ascundă adevărul. Dacă natura ta este empatică, cuvintele tale vor fi rezonabile, iar acțiunile tale se vor conforma și ele bine cu adevărul. Dacă natura ta este fidelă, atunci cuvintele tale sunt cu siguranță sincere, iar modul în care acționezi este întemeiat, lipsit de vreun lucru care ar putea să-L neliniștească pe stăpânul vostru. Dacă natura ta este lascivă sau lacomă de bani, atunci inima ta va fi adesea umplută de aceste lucruri, iar tu vei săvârși în mod involuntar fapte deviante, imorale, pe care

oamenii nu le vor uita ușor și care îi vor dezgusta. Așa cum am mai spus, dacă ai o natură a trădării, atunci cu greu te poți descotorosi de ea. Să nu crezi în norocul că, dacă nu i-ai nedreptățit pe alții, atunci nu ai o natură a trădării. Dacă asta gândești, atunci într-adevăr ești revoltător. Toate cuvintele Mele, de fiecare dată când vorbesc, sunt destinate tuturor oamenilor, nu doar unei persoane sau unui singur tip de persoană. Doar pentru că nu M-ai trădat într-o chestiune, nu dovedește că nu Mă poți trăda într-o orice altă chestiune. Unii oameni, în timpul obstacolele din căsnicia lor, își pierd încrederea în căutarea adevărului. Unii oameni renunță la obligația de a-Mi fi loiali în timpul unei crize familiale. Unii Mă abandonează pentru a căuta un moment de bucurie și de emoție. Unii ar prefera să cadă într-o râpă întunecată decât să trăiască în lumină și să dobândească bucuria lucrării Duhului Sfânt. Unii ignoră sfaturile prietenilor de dragul de a-și satisface pofta de bogăție și nici măcar acum nu pot să-și recunoască greșeala și să-și schimbe direcția. Unii oameni trăiesc doar temporar sub numele Meu, pentru a-Mi primi protecția, în timp ce alții Mi se dedică doar puțin, fără tragere de inimă, pentru că se agață de viață și se tem de moarte. Nu sunt acestea și alte acțiuni care, mai mult, sunt lipsite de integritate, doar comportamente cu care oamenii M-au trădat demult în adâncul inimilor lor? Desigur, știu că oamenii nu planifică în prealabil să Mă trădeze; trădarea lor este o dezvăluire naturală a naturii lor. Nimeni nu vrea să Mă trădeze și nimeni nu e fericit pentru că a făcut ceva pentru a Mă trăda. Dimpotrivă, tremură de frică, nu-i așa? Deci, vă gândiți cum să răscumpărați aceste trădări și cum să schimbați situația actuală?

O problemă foarte serioasă: trădarea (2)

Natura omului este destul de diferită de esența Mea, deoarece natura coruptă a omului provine în întregime de la Satana; natura omului a fost prelucrată și coruptă de către Satana. Adică, omul trăiește sub influența răutății și a urâțeniei acestuia. Omul nu crește într-o lume a adevărului sau într-un mediu sfânt și cu atât mai puțin trăiește el în lumină. De aceea, nu este posibil pentru nimeni să aibă adevărul în natura sa din momentul nașterii și cu atât mai puțin cineva se poate naște cu o esență care se teme de Dumnezeu și I se supun Lui. Din contră, oamenii posedă o natură care se împotrivește lui Dumnezeu, se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și nu are nicio dragoste de adevăr. Această natură este problema despre care vreau să discut – trădarea. Trădarea este sursa rezistenței față de Dumnezeu a fiecărei persoane. Aceasta este o problemă care există numai în om, nu și în Mine. Unii vor întreba: de vreme ce oamenii trăiesc în lume întocmai cum trăiește Hristos, de ce toți oamenii au naturi care Îl trădează pe Dumnezeu, dar Hristos nu are? Aceasta este o problemă care trebuie să vă fie explicată clar.

Baza existenței omenirii este reîntruparea repetată a sufletului. Cu alte cuvinte, fiecare persoană dobândește o viață omenească în trup când sufletul său este reîntrupat. După ce se naște trupul unei persoane, viața sa continuă până când trupul, în cele din urmă, își atinge limitele, care este momentul final, când sufletul își părăsește învelișul. Acest proces se repetă iar și iar, cu sufletul unei persoane venind și plecând de repetate ori și, astfel, existența întregii omeniri este menținută. Viața trupului este și viața sufletului omului, iar sufletul omului susține existența trupului omului. Adică, viața fiecărei persoane provine din sufletul ei, iar viața nu este inerentă trupului. Astfel, natura omului provine din suflet, nu din trup.

Numai sufletul fiecărei persoane știe cum a experimentat ispitele, chinul și stricăciunea Satanei. Aceste lucruri nu pot fi cunoscute de către trupul omului. Prin urmare, omenirea devine, fără să știe, din ce în ce mai întunecată, mai murdară și din ce în ce mai rea, în timp ce distanța dintre om și Mine devine din ce în ce mai mare, iar viața devine din ce în ce mai întunecată pentru omenire. Satana ține sufletele omenirii în prinsoarea lui, așa că, desigur, și trupul omului a fost ocupat de Satana. Cum ar putea un asemenea trup și o asemenea omenire să nu I se împotrivească lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să fie în mod înnăscut compatibili cu El? Motivul pentru care l-am azvârlit pe Satana în văzduh este că M-a trădat. Cum ar putea oamenii, atunci, să fie liberi de implicarea lor? De aceea trădarea este natura umană. Am încredere că, odată ce înțelegeți acest raționament, ar trebui și să aveți un oarecare nivel de credință în esența lui Hristos. Trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu este însuși trupul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este suprem; El este atotputernic, sfânt și drept. În mod similar, și trupul Lui este suprem, atotputernic, sfânt și drept. Un astfel de trup poate doar să facă ceea ce este drept și benefic pentru omenire, ceea ce este sfânt, glorios și puternic; El este incapabil să facă ceva ce încalcă adevărul, ce încalcă moralitatea și justiția, și cu atât mai puțin este capabil să facă ceva ce ar trăda Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este sfânt, și astfel trupul Lui este incoruptibil de către Satana; trupul Lui este de o esență diferită decât trupul omului. Căci este omul, nu Dumnezeu, cel care este corupt de către Satana; ar fi imposibil ca Satana să corupă trupul lui Dumnezeu. Astfel, în ciuda faptului că omul și Hristos locuiesc în același spațiu, doar omul este cel posedat, folosit și prins în capcană de Satana. Prin contrast, Hristos este veșnic impenetrabil la corupția Satanei, pentru că Satana nu va fi niciodată capabil să se ridice la locul cel mai înalt și niciodată nu va putea să se apropie de Dumnezeu.

Astăzi, ar trebui să înțelegeți toți că numai omenirea, coruptă cum e ea de către Satana, este cea care Mă trădează. Trădarea nu va fi niciodată o problemă care să-L implice pe Hristos câtuși de puțin.

Toate sufletele corupte de Satana sunt ținute în robie în puterea Satanei. Numai cei care cred în Hristos au fost separați, salvați din tabăra Satanei și aduși în Împărăția de astăzi. Acești oameni nu mai trăiesc sub influența Satanei. Chiar și așa, natura omului este încă înrădăcinată în trupul omului, adică, deși sufletele voastre au fost mântuite, natura voastră este tot cum era înainte, iar șansa că Mă veți trăda rămâne de sută la sută. Iată de ce lucrarea Mea durează atât de mult, fiindcă natura voastră este refractară. Acum, cu toții îndurați greutăți la maximul capacității voastre în timp ce vă faceți datoriile, totuși fiecare dintre voi este capabil să Mă trădeze și să se întoarcă sub puterea Satanei, în tabăra lui, și să se întoarcă la vechea sa viață – acesta este un lucru de netăgăduit. În acel moment, nu vă va fi cu putință să arătați o urmă de umanitate sau de asemănare umană, așa cum faceți acum. În cazuri grave, veți fi distruși și, mai mult decât atât, veți fi damnați pe vecie, pedepsiți cu severitate, fără să vă mai reîntrupați vreodată din nou. Aceasta este problema pusă în fața voastră. Vă aduc aminte astfel, în primul rând, pentru ca lucrarea Mea să nu fi fost în van și, în al doilea rând, pentru ca să puteți trăi cu toții în zile de lumină. Cu adevărat, dacă lucrarea Mea este sau nu zadarnică nu este problema crucială. Ce este crucial este ca voi să fiți în stare să aveți vieți fericite și un viitor minunat. Lucrarea Mea este lucrarea de mântuire a sufletelor oamenilor. Dacă sufletul tău va cădea în mâinile Satanei, atunci trupul tău nu va trăi în pace. Dacă Eu îți protejez trupul, atunci și sufletul tău va fi cu siguranță în grija Mea. Dacă voi simți cu adevărat dezgust pentru tine, atunci trupul și sufletul tău vor cădea deodată în mâinile Satanei. Îți poți imagina cum va fi situația ta, atunci? Dacă, într-o zi, cuvintele Mele nu vor fi prețuite de voi,

atunci fie vă voi preda pe toți Satanei, care vă va supune unui chin atroce, până când mânia Mea se va fi disipat complet, fie am să vă pedepsesc personal pe voi, oameni de nerăscumpărat, căci inimile voastre care Mă trădează nu se vor fi schimbat niciodată.

Ar trebui să priviți acum cu toții în voi înșivă, cât de repede puteți, ca să vedeți cât de multă trădare față de Mine rămâne în voi. Aștept cu nerăbdare răspunsul vostru. Nu fiți superficiali când tratați cu Mine. Eu nu Mă joc niciodată cu oamenii. Dacă spun că voi face ceva, atunci cu siguranță o voi face. Sper că fiecare dintre voi va fi cineva care Îmi ia cuvintele în serios și nu se gândește că ele ar fi științifico-fantastice. Ceea ce vreau de la voi este acțiune concretă, nu închipuirile voastre. Apoi, trebuie să răspundeți la întrebările Mele, care sunt următoarele:

1. Dacă ești, cu adevărat, un făcător de servicii, atunci poți să Îmi faci serviciu cu credință, fără vreun element de superficialitate sau negativitate?

2. Dacă descoperi că nu te-am apreciat niciodată, vei mai fi în stare să rămâi și să Mă slujești pe viață?

3. Dacă Eu sunt încă foarte rece față de tine, în ciuda faptului că ai cheltuit mult efort, vei fi tu în stare să continui să lucrezi pentru Mine în obscuritate?

4. Dacă, după ce ai făcut cheltuieli pentru Mine, Eu nu-ți îndeplinesc cererile mărunte, vei deveni tu descurajat și dezamăgit de Mine sau vei deveni chiar furios și vei huli?

5. Dacă ai fost întotdeauna foarte loial, cu multă iubire față de Mine, și totuși pătimești chinul bolii, sărăcia și părăsirea de către prieteni sau rude, ori dacă înduri orice alte nenorociri în viață, atunci tot vor continua loialitatea și iubirea ta pentru Mine?

6. Dacă nimic din ce ți-ai imaginat în inima ta nu se potrivește cu ce am făcut Eu, atunci cum îți vei parcurge calea viitoare?

7. Dacă nu primești niciunul dintre lucrurile pe care ai sperat să le primești, atunci poți continua să Mă urmezi?

8. Dacă nu ai înțeles niciodată scopul și semnificația lucrării Mele, atunci poți tu fi o persoană supusă care nu emite judecăți și nu trage concluzii la întâmplare?

9. Poți prețui toate cuvintele pe care le-am rostit și toată lucrarea pe care am făcut-o în timp ce am fost împreună cu omenirea?

10. Ești în stare să Mă urmezi cu credință, dispus să înduri o suferință pe viață pentru Mine, chiar dacă nu primești nimic?

11. De dragul Meu, ești în stare să te lipsești de gânduri, planuri sau pregătiri pentru calea ta viitoare de supraviețuire?

Aceste întrebări reprezintă cerințele Mele finale de la voi și sper ca toți să-Mi puteți da răspunsuri. Dacă ai îndeplinit unul sau două dintre lucrurile pe care aceste întrebări le cer de la tine, atunci trebuie să continui să te străduiești. Dacă nu poți împlini măcar una dintre aceste cerințe, atunci ești, cu siguranță, tipul de persoană care va fi aruncat în iad. Unor asemenea oameni, nu trebuie să le mai spun nimic, pentru că ei, cu siguranță, nu sunt oameni care pot fi în conformitate cu Mine. Cum aș putea ține în casa Mea pe cineva care ar putea să Mă trădeze în orice împrejurare? În ce îi privește pe cei care tot M-ar putea trăda în cele mai multe împrejurări, le voi examina performanțele înainte de a face alte aranjamente. În orice caz, pe toți cei care sunt capabili de a Mă trăda, indiferent în ce condiții, nu-i voi uita niciodată; Îmi voi aminti de ei în inima Mea și voi aștepta ocazia de a le plăti pentru faptele lor rele. Cerințele pe care le-am stabilit sunt toate

probleme pe care trebuie să le cercetați în voi înșivă. Sper ca toți să le puteți lua în considerare cu seriozitate și să nu Mă tratați superficial. În viitorul apropiat, voi compara răspunsurile pe care Mi le-ați dat cu cerințele Mele. Până atunci, nu vă voi cere nimic altceva și nu vă voi mai oferi alte dojeni în mod serios. În schimb, Îmi voi exercita autoritatea. Toți cei care ar trebui să fie păstrați vor fi păstrați, cei care ar trebui să fie răsplătiți, vor fi răsplătiți, cei care ar trebui predați Satanei, vor fi predați Satanei, cei care ar trebui fie pedepsiți cu severitate, vor fi pedepsiți cu severitate și cei care ar trebui să piară, vor fi nimiciți. Astfel, nu va mai exista nimeni care să Mă tulbure în zilele Mele. Crezi cuvintele Mele? Crezi în răsplată? Crezi că îi voi pedepsi pe toți acei răi care Mă înșală și Mă trădează? Speri ca ziua aceea să vină mai curând sau ca ea să vină mai târziu? Ești tu cineva îngrozit de pedeapsă sau cineva care Mi s-ar împotrivi, deși trebuie să îndure pedeapsă? Când acea zi va veni, îți poți imagina dacă vei trăi în mijlocul veseliei și râsetelor sau dacă vei plânge și vei scrâșni din dinți? Ce fel de sfârșit speri că vei întâmpina? Te-ai gândit vreodată, în mod serios, dacă crezi în Mine sută la sută sau te îndoiești de Mine sută la sută? Te-ai gândit vreodată, cu atenție, ce fel de consecințe și rezultate vor aduce asupra ta purtarea ta și acțiunile tale? Speri tu cu adevărat că toate cuvintele Mele se vor împlini rând pe rând, sau ești îngrozit că, rând pe rând, cuvintele Mele se vor împlini? Dacă speri ca Eu să plec curând pentru a-Mi împlini cuvintele, atunci cum ți-ai putea considera propriile tale cuvinte și acțiuni? Dacă nu speri ca Eu să plec și nu speri ca toate cuvintele Mele să se împlinească imediat, atunci de ce mai crezi în Mine? Știi cu adevărat de ce Mă urmezi? Dacă motivul tău e doar să-ți lărgești orizonturile, atunci nu e nevoie să te deranjezi astfel. Dacă e pentru a fi binecuvântat și a scăpa de dezastrul iminent, atunci de ce nu te preocupă propria ta purtare? De ce nu

te întrebi dacă poți sau nu să-Mi satisfaci cerințele? De ce nu te întrebi și dacă ești sau nu calificat să primești binecuvântările viitoare?

Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre

Fiecare faptă și acțiune din viața voastră arată că trebuie să fiți aprovizionați cu un pasaj din cuvintele Mele în fiecare zi pentru a vă reface, pentru că voi sunteți prea necorespunzători, iar cunoștințele și capacitatea ta de a pricepe sunt prea slabe. În viețile voastre de zi cu zi trăiți în mijlocul unei atmosfere și a unui mediu care sunt lipsite de adevăr sau bun simț. Vă lipsește sursa pentru supraviețuire și nu aveți fundamentul pentru a Mă cunoaște pe Mine sau adevărul. Credința voastră este construită pe nimic altceva decât o credință vagă și abstractă sau pe cunoștințe foarte dogmatice și ritualuri religioase. În fiecare zi vă urmăresc mișcările, examinându-vă intențiile și fructele rele și n-am găsit niciodată nici măcar un om care să-și pună cu adevărat inima și spiritul pe altarul Meu veșnic neclintit. Prin urmare, nu doresc să pierd timpul revărsând toate cuvintele pe care vreau să le exprim unei astfel de omeniri; singurele planuri din inima Mea sunt pentru lucrarea Mea neterminată și pentru cei din omenire pe care nu i-am mântuit încă. Cu toate acestea, doresc ca toți cei care Mă urmează să primească mântuirea Mea și adevărurile date omului prin cuvântul Meu. Sper că într-o zi, când îți vei închide ochii, vei vedea un tărâm unde parfumul umple aerul și curenții de ape vii curg – nu o lume pustie și rece, în care nori întunecați acoperă cerurile și țipetele de durere nu încetează nicicând.

În fiecare zi, faptele și gândurile fiecărui om sunt privite de ochii Unicului și, în același timp, se pregătesc pentru propria lor zi de mâine. Aceasta este calea care trebuie străbătută de către toți cei vii; este calea pe care am predestinat-o pentru toți și nimeni nu poate scăpa de ea sau deveni o excepție. Cuvintele pe care le-am rostit sunt nenumărate și, mai mult decât atât, lucrarea pe care am făcut-o este nemăsurată. În fiecare zi, privesc

cum fiecare persoană își desfășoară în mod firesc tot ce are de făcut în conformitate cu natura sa inerentă și cu dezvoltarea naturii sale. Fără să-și dea seama, mulți au împresurat deja „calea cea dreaptă” pe care am creat-o pentru evidențierea diferitelor feluri de oameni. Am plasat de mult aceste feluri diferite de oameni în diferite medii, și fiecare dintre ei, în locul său, și-a exprimat atributele sale inerente. Nu este nimeni care să-i constrângă, nimeni care să-i ispitească. Ei sunt în întregime liberi și ceea ce exprimă vine în mod natural. Un singur lucru îi ține în frâu: cuvintele Mele. Și așa, unii oameni Îmi citesc în silă cuvintele, fără a le practica vreodată, făcând astfel doar pentru a evita moartea; altora, între timp, li se pare dificil să îndure zilele fără cuvintele Mele care să-i ghideze și să îi alimenteze, așa că ei păstrează, în mod firesc, cuvintele Mele tot timpul. Pe măsură ce trece timpul, ei descoperă secretul vieții omenești, destinația omenirii și valoarea de a fi uman. Pur și simplu așa este omenirea în prezența cuvintelor Mele, iar Eu doar permit lucrurilor să-și urmeze cursul. Nu fac nicio lucrare care să-i forțeze pe oameni să facă din cuvintele Mele fundamentul existenței lor. Astfel, cei care nu au avut niciodată o conștiință și a căror existență nu a avut niciodată vreo valoare, renunță cu îndrăzneală la cuvintele Mele și fac după cum doresc, după ce observă liniștiți cum merg lucrurile. Ei încep să simtă aversiune față de adevărși tot ce vine de la Mine. Mai mult decât atât, simt aversiune față de faptul de a rămâne în casa Mea. De dragul destinațiilor lor și pentru a scăpa de pedeapsă, acești oameni locuiesc pentru o vreme în casa Mea, chiar dacă fac muncesc. Totuși intențiile și acțiunile lor nu se schimbă niciodată. Aceasta le sporește dorința pentru binecuvântări și le sporește dorința de a intra în Împărăție o singură dată și de a rămâne pentru totdeauna după aceea – chiar să intre în cerul veșnic. Cu cât ei tânjesc mai mult ca ziua Mea să vină cât mai curând, cu atât ei simt mai mult că adevărul a devenit un obstacol, o piatră de încercare în calea

lor. Ei abia așteaptă să pășească în Împărăție pentru a se bucura întotdeauna de binecuvântările Împărăției cerurilor – toate fără a fi nevoie să urmărească adevărul sau să accepte judecata și mustrarea și, mai presus de toate, fără să fie nevoiți să se umilească în casa Mea și să facă precum poruncesc Eu. Acești oameni intră în casa Mea nu pentru a-și satisface dorința de a căuta adevărul și nici ca să coopereze cu planul Meu de gestionare; ținta lor este doar să fie printre aceia care nu sunt distruși în epoca viitoare. De aceea, inimile lor nu au știut niciodată ce este adevărul sau cum să accepte adevărul. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni nu au practicat niciodată adevărul sau nu au realizat profunzimea stricăciunii lor și, totuși, au locuit în casa Mea ca „slujitori" tot acest timp. Ei așteaptă „răbdători" venirea zilei Mele și sunt neobosiți pe măsură ce sunt aruncați încoace și încolo de felul lucrării Mele. Însă indiferent cât de mari le sunt eforturile și ce preț plătesc, nimeni nu i-a văzut niciodată suferind pentru adevăr sau oferind ceva de dragul Meu. În inimile lor, sunt nerăbdători să vadă ziua în care Eu pun capăt vechii epoci și, în plus, abia așteaptă să afle cât de mare este puterea și autoritatea Mea. Ceea ce ei nu s-au grăbit niciodată să facă este să se schimbe și să urmărească adevărul. Ei iubesc lucrurile față de care Eu simt aversiune și au o aversiune față de ceea ce Eu iubesc. Ei tânjesc după ceea ce urăsc Eu, dar se tem să nu piardă ceea ce Eu detest. Ei trăiesc în această lume rea, fără să le fie vreodată silă de ea și totuși profund înfricoșați că o voi distruge. În mijlocul intențiilor contradictorii pe care le au, ei iubesc această lume pe care Eu o detest dar, totuși, își doresc cu înfocare ca eu să o distrug cât mai curând, ca ei să fie cruțați de suferința distrugerii și transformați în stăpânii veacului următor, înainte ca ei să se îndepărteze de calea adevărată. Acest lucru se datorează faptului că ei nu iubesc adevărul și au o aversiune față de tot ceea ce vine de la Mine. Poate că vor deveni „oameni supuși" pentru o scurtă perioadă, pentru a nu-și

pierde binecuvântările, dar nerăbdarea lor de a fi binecuvântați și teama lor de a pieri și de a intra în iazul de foc care arde nu pot fi ascunse niciodată. Pe măsură ce ziua Mea se apropie, dorința lor crește mai puternică în mod constant. Și cu cât este mai mare dezastrul, cu atât devin mai neajutorați, fără să știe de unde să înceapă, pentru a Mă face să Mă bucur și pentru a evita pierderea binecuvântărilor pe care le-au dorit cu înfocare. Astfel de oameni sunt dornici să ia măsuri pentru a servi drept avangardă de îndată ce mâna Mea își începe lucrarea. Ei se gândesc doar să se avânte până în prima linie a trupelor, profund temători de faptul că nu îi voi vedea. Ei fac și spun ceea ce cred ei că este drept, fără să știe câtuși de puțin că faptele și acțiunile lor nu au fost nicicând relevante pentru adevăr, și că faptele lor doar subminează și perturbă cu planul Meu. Poate că au depus un efort considerabil și poate sunt sinceri în voința și intenția lor de a îndura greutăți, dar nimic din ceea ce fac nu are legătură cu Mine, căci n-am văzut niciodată ca faptele lor să provină din intenții bune, cu atât mai puțin i-am văzut să pună ceva pe altarul Meu. Astfel sunt faptele pe care le-au făcut înaintea Mea de-a lungul acestor mulți ani.

Inițial am vrut să vă ofer mai multe adevăruri, dar a trebuit să Mă abțin de la asta deoarece atitudinea voastră față de adevăr este prea rece și indiferentă; nu doresc ca eforturile Mele să fie irosite, nici nu vreau să-i văd pe oameni ținându-se de cuvintele Mele, totuși, în toate privințele, făcând ceea ce Mi se împotrivește, Mă calomniază și Mă blasfemiază. Din cauza atitudinilor și a umanității voastre, vă ofer doar o mică și, pentru voi, foarte importantă parte din cuvintele, care servește drept lucrarea mea de încercare în rândul omenirii. Abia acum confirm cu adevărat că deciziile și planul pe care le-am făcut corespund nevoilor voastre și, mai mult decât atât, că atitudinea Mea față de omenire este cea corectă. Numeroșii voștri ani de comportament înaintea Mea Mi-au dat un răspuns fără precedent și

întrebarea la acest răspuns este: „Care este atitudinea omului înaintea adevărului și a adevăratului Dumnezeu?” Eforturile pe care le-am consacrat oamenilor dovedesc esența Mea de iubire față de om, iar fiecare acțiune a omului înaintea Mea dovedește esența omului de ură față de adevăr și împotrivire față de Mine. Tot timpul sunt îngrijorat pentru toți cei care M-au urmat, cu toate acestea, cei care Mă urmează nu pot să accepte niciodată cuvintele Mele; ei nici măcar nu sunt capabili să-Mi accepte sugestiile. Aceasta este ceea ce Mă întristează cel mai mult. Nimeni nu a fost niciodată capabil să Mă înțeleagă și, în plus, nici nu a fost nimeni capabil vreodată să Mă accepte, chiar dacă atitudinea Mea este sinceră și cuvintele Mele sunt blânde. Toți încearcă să facă lucrarea pe care le-am încredințat-o conform propriilor lor idei; ei nu caută intențiile Mele, darămite să Mă întrebe ce anume cer de la ei. Ei încă pretind că Mă slujesc cu credință, totul în timp ce se răzvrătesc împotriva Mea. Mulți cred că adevărurile care sunt de neacceptat pentru ei sau pe care nu le pot practica nu sunt adevăruri. În astfel de oameni, adevărurile Mele devin ceva ce este negat și respins. În același timp, oamenii Mă recunosc drept Dumnezeu doar cu vorba dar, de asemenea, Mă cred a fi un străin care nu este adevărul, calea sau viața. Nimeni nu știe acest adevăr: cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul că sunt sau nu recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de esența cuvintelor înseși. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate accepta cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt inestimabile pentru orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate cum cuvintele Mele sunt

adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept, că este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte. Îi voi lăsa pe toți cei care Mă urmează să știe acest lucru: cei care nu pot accepta pe deplin cuvintele Mele, aceia care nu pot să-Mi practice cuvintele, cei care nu pot găsi un scop în cuvintele Mele și aceia care nu pot primi mântuirea din cauza cuvintelor Mele, sunt cei care au fost condamnați prin cuvintele Mele și, mai mult decât atât, au pierdut mântuirea Mea, iar toiagul Meu nu se va depărta de la ei.

16 aprilie 2003

Dumnezeu este sursa vieții omului

Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și rânduielile Cerului și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a lucrat mereu astfel, gestionând universul, direcționând regulile pentru schimbarea tuturor lucrurilor și traiectoria mișcării lor. La fel ca toate lucrurile, omul, în tăcere și fără să știe, e hrănit de dulceața, de ploaia și roua de la Dumnezeu; la fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să știe, sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu. Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor.

Pe măsură ce noaptea se apropie tăcută, omul nu este conștient, deoarece inima omului nu poate percepe cum se apropie noaptea, nici de unde vine. Pe măsură ce noaptea dispare în tăcere, omul întâmpină lumina zilei dar, de unde a venit lumina și cum a alungat ea întunericul nopții, omul știe și mai puțin și e și mai puțin conștient. Aceste alternări repetate între noapte și zi poartă omul dintr-o perioadă în alta, dintr-un context istoric în următorul, garantând totodată că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare perioadă și planul Lui pentru fiecare epocă sunt săvârșite. Omul L-a urmat pe Dumnezeu în timp ce a parcurs aceste perioade, dar nu știe că Dumnezeu

stăpânește destinul tuturor lucrurilor și ființelor vii, nici cum orchestrează și dirijează Dumnezeu toate lucrurile. Acest lucru este ceva ce i-a scăpat omului din cele mai vechi timpuri până în prezent. În ceea ce privește motivul, nu este acela că faptele lui Dumnezeu sunt prea ascunse, nici că planul lui Dumnezeu încă urmează să fie împlinit, ci faptul că inima și duhul omului sunt prea departe de Dumnezeu, într-atât încât omul rămâne în slujirea Satanei chiar în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu – și tot nu știe asta. Nimeni nu caută în mod activ urmele pașilor lui Dumnezeu și arătarea lui Dumnezeu și nimeni nu e dornic să existe în grija și protecția lui Dumnezeu. În schimb, ei doresc să se bazeze pe coroziunea Satanei, cel rău, pentru a se adapta acestei lumi și regulilor existenței pe care omenirea cea rea le urmează. În acest punct, inima și duhul omului au devenit tributul omului pentru Satana și au devenit mâncarea Satanei. Mai mult decât atât, inima și duhul omului au devenit un loc în care Satana poate locui și terenul lui de joacă potrivit. Astfel, omul, fără să își dea seama, își pierde pe neștiute înțelegerea principiilor de a fi om și a valorii și semnificației existenței umane. Legile lui Dumnezeu și legământul dintre Dumnezeu și om se sting treptat în inima omului și acesta încetează să-L caute pe Dumnezeu sau să I se supună. Cu trecerea timpului, omul nu mai înțelege de ce l-a creat Dumnezeu, nici nu mai înțelege cuvintele din gura lui Dumnezeu și tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Omul începe atunci să se împotrivească legilor și decretelor lui Dumnezeu, iar inima și duhul omului devin amorțite… Dumnezeu îl pierde pe omul pe care l-a creat inițial, iar omul pierde rădăcina pe care a avut-o la început: aceasta este durerea rasei umane. De fapt și de drept, încă de la început și până acum, Dumnezeu a înscenat pentru omenire o tragedie, una în care omul este și protagonist și victimă. Și nimeni nu poate răspunde cu privire la cine este regizorul acestei tragedii.

În întinderea nemărginită a lumii, oceanele inundă câmpiile, câmpiile se revarsă în oceane, iarăși și iarăși. În afară de El, care stăpânește totul printre toate lucrurile, nimeni nu este capabil să conducă și să ghideze rasa umană. Nu există nimeni atotputernic care să trudească sau să facă pregătiri pentru această rasă umană, cu atât mai puțin există cineva care să poată conduce această rasă umană spre destinația luminii și să o elibereze de nedreptățile pământești. Dumnezeu deplânge viitorul omenirii, El jelește căderea omenirii și e îndurerat de faptul că omenirea mărșăluiește, pas cu pas, spre decădere și spre calea fără întoarcere. Nimeni nu s-a gândit vreodată la direcția în care această omenire, care a frânt inima lui Dumnezeu și a renunțat la El pentru a-l căuta pe cel rău, s-ar putea îndrepta. Tocmai din acest motiv, nimeni nu simte mânia lui Dumnezeu, nimeni nu caută o cale de a-L mulțumi pe Dumnezeu și nu încearcă să se apropie mai mult de Dumnezeu și, mai mult decât atât, nimeni nu caută să înțeleagă mâhnirea și durerea lui Dumnezeu. Chiar și după ce aude glasul lui Dumnezeu, omul continuă pe propriul drum, insistă să stea departe de Dumnezeu, ocolind harul și grija lui Dumnezeu, ferindu-se de adevărul Lui, preferând să se vândă Satanei, dușmanul lui Dumnezeu. Și cine s-a gândit vreodată – în caz că omul ar stărui în încăpățânarea sa – cum va acționa Dumnezeu față de această omenire care L-a respins fără a se uita în urmă? Nimeni nu știe că motivul atenționărilor și îndemnurilor repetate ale lui Dumnezeu este că El a pregătit în mâinile Lui o calamitate cum nu a mai fost vreodată, una care va fi de nesuportat pentru trupul și sufletul omului. Această calamitate nu este numai o pedeapsă a trupului, ci și a sufletului. Trebuie să știi asta: atunci când planul lui Dumnezeu eșuează și când atenționările și îndemnurile Lui nu sunt răsplătite, ce fel de furie va dezlănțui El? Va fi total diferit de ceea ce a fost vreodată experimentat sau auzit până acum de vreo ființă creată. Și astfel îți spun că această calamitate

este fără precedent și nu va mai fi repetată niciodată. Căci planul lui Dumnezeu este să creeze omenirea doar de data aceasta și să mântuiască omenirea doar de data aceasta. Aceasta este prima dată, și este și ultima. Prin urmare, nimeni nu poate înțelege intențiile sârguincioase și anticiparea înflăcărată cu care Dumnezeu mântuiește omenirea de data aceasta.

Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă vie căreia El i-a dăruit viață. Mai departe, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această lume materială, a fost menit să existe sub predestinarea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu susține fiecare ființă vie în parte pe parcursul creșterii sale și până la maturitate. În acest proces, nimeni nu simte că omul crește sub îngrijirea lui Dumnezeu; mai degrabă, el consideră că omul face asta sub dragostea grijulie a părinților săi și că este propriul său instinct al vieții cel care îi dirijează creșterea. Acest lucru e cauzat de faptul că omul nu știe cine i-a dăruit viața sau de unde a venit aceasta, cu atât mai puțin felul în care instinctul vieții creează miracole. El știe doar că hrana este baza pe care viața sa continuă, că perseverența este sursa existenței sale și că acele credințe din mintea lui sunt capitalul de care depinde supraviețuirea lui. Cu privire la harul și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul e total uituc, și astfel el își irosește viața oferită lui de Dumnezeu… Nimeni din această omenire, de care Dumnezeu are grijă zi și noapte, nu ia hotărârea de a I se închina. Dumnezeu doar continuă, așa cum a plănuit, să lucreze asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va realiza brusc valoarea și semnificația vieții, prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru tot ce i-a dat și bunăvoința sârguincioasă cu care Dumnezeu așteaptă ca omul să se reîntoarcă la El. Nimeni nu a cercetat vreodată secretele privind originea și continuarea vieții omului. Doar Dumnezeu, care înțelege toate acestea,

îndură în tăcere durerea și loviturile pe care omul, care a primit totul de la Dumnezeu, dar nu e recunoscător, I le dă. Omul se bucură de tot ceea ce îi aduce viața ca de ceva de la sine înțeles și, la fel, e „de la sine înțeles" că Dumnezeu este trădat de om, uitat de om și alungat de către om. Cumva planul lui Dumnezeu chiar are atâta importanță? Cumva omul, această ființă vie care a venit din mâna lui Dumnezeu, chiar are atâta importanță? Planul lui Dumnezeu este, negreșit, de o importanță absolută; totuși, această ființă vie creată de mâna lui Dumnezeu există de dragul planului Său. Drept urmare, Dumnezeu nu poate să-Și risipească planul din ură față de această rasă umană. De dragul planului Lui și pentru suflarea pe care a insuflat-o, Dumnezeu îndură toate chinurile, nu pentru trupul omului, ci pentru viața omului. El face asta ca să recupereze nu trupul omului, ci viața pe care i-a insuflat-o. Acesta este planul Lui.

Toți cei care vin pe această lume trebuie să treacă prin viață și moarte, iar majoritatea lor au trecut prin ciclul morții și al renașterii. Cei care trăiesc vor muri în curând, iar cei morți se vor întoarce în curând. Toate acestea reprezintă cursul vieții rânduite de Dumnezeu pentru fiecare ființă vie. Totuși, acest curs și acest ciclu sunt tocmai adevărul pe care Dumnezeu Își dorește ca omul să-l vadă: că viața dăruită omului de către Dumnezeu este nelimitată, neîngrădită de trup, timp sau spațiu. Acesta este misterul vieții dăruite omului de către Dumnezeu și dovada că viața a venit de la El. Deși mulți ar putea să nu creadă că viața a venit de la Dumnezeu, omul se bucură inevitabil de tot ceea ce vine de la Dumnezeu, fie că acesta crede în El sau Îi neagă existența. Dacă Dumnezeu S-ar răzgândi într-o zi și ar dori să revendice tot ceea ce există pe lume și să ia înapoi viața pe care El a dat-o, atunci nimic nu va mai exista. Dumnezeu Își folosește viața pentru a alimenta toate lucrurile, atât pe cele vii, cât și pe cele fără viață, aducându-le pe toate la o bună rânduială, în virtutea puterii și autorității Lui. Acesta

este un adevăr care nu poate fi conceput sau înțeles de nimeni, iar aceste adevăruri de neînțeles reprezintă însăși manifestarea și testamentul forței vieții lui Dumnezeu. Acum permite-Mi să îți spun un secret: măreția vieții lui Dumnezeu și puterea vieții Lui sunt de nepătruns pentru orice ființă creată. Așa este acum, precum a fost în trecut, și așa va fi în timpul ce va veni. Al doilea secret pe care am să-l împărtășesc este acesta: sursa vieții pentru toate creaturile vine de la Dumnezeu, oricât ar putea fi de diferite ca formă de viață sau structură; indiferent ce tip de ființă vie ești, nu te poți împotrivi traiectoriei vieții stabilite de Dumnezeu. În orice caz, tot ce Îmi doresc să înțeleagă omul e asta: fără grija, ocrotirea și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul nu poate primi tot ceea ce i-a fost hărăzit să primească, indiferent cu câtă străduanie încearcă sau cu câtă ardoare se zbate. Fără provizia de viață de la Dumnezeu, omul pierde sensul valorii vieții și al semnificației vieții. Cum ar putea Dumnezeu să îi permită omului, care irosește cu frivolitate valoarea vieții Lui, să fie atât de lipsit de griji? Așa cum am spus înainte, nu uita că Dumnezeu este sursa vieții tale. Dacă omul nu reușește să prețuiască tot ceea ce i-a dăruit Dumnezeu, nu numai că Dumnezeu va lua înapoi ceea ce i-a dat la început, ci îl va face pe om să răsplătească dublu prețul a tot ceea ce El i-a dat.

26 mai 2003

Suspinul Celui Atotputernic

Există un secret enorm în inima ta de care nu ai fost niciodată conștient, fiindcă trăiești într-o lume fără lumină. Inima și duhul ți-au fost acaparate de cel rău. Vederea ți-a fost întunecată de tenebre și nu poți vedea nici soarele de pe cer, nici acea stea scânteietoare a nopții. Urechile îți sunt înfundate de cuvinte amăgitoare și nu auzi nici glasul tunător al lui Iahve, nici sunetul apelor care curg de la tron. Ai pierdut tot ce este pe bună dreptate al tău, tot ceea ce ți-a dăruit Cel Atotputernic. Ai intrat într-o nesfârșită mare a suferinței, fără nicio putere de a te salva, fără speranță de supraviețuire și tot ce faci este să te zbați și să faci totul în pripă… Din acel moment, ai fost condamnat să fii chinuit de cel rău, departe de binecuvântările Celui Atotputernic, acolo unde proviziile Celui Atotputernic îți sunt inaccesibile, coborând pe un drum fără întoarcere. Un milion de chemări abia pot să-ți trezească inima și duhul. Dormi adânc în mâinile celui rău, care te-a ademenit într-un nemărginit tărâm, unde nu există direcție sau indicatoare de drum. Din acel moment, ți-ai pierdut inocența și puritatea de la început și ai început să eviți îngrijirea Celui Atotputernic. În inima ta, cel rău te conduce în toate lucrurile și a devenit viața ta. Nu te mai temi de el, nu-l mai eviți și nu te mai îndoiești de el; în schimb, îl tratezi ca pe dumnezeu în inima ta. Ai început să-l pui în raclă și să i te închini și voi doi ați devenit la fel de inseparabili precum trupul și umbra sa, hotărâți să trăiți și să muriți împreună. Nu ai nicio idee de unde ai venit, de ce te-ai născut sau de ce vei muri. Îl consideri pe Cel Atotputernic un străin; nu-I cunoști originile și cu atât mai puțin tot ceea ce a făcut El pentru tine. Toate lucrurile care vin de la El au devenit odioase pentru tine; nici nu le prețuiești, nici nu le cunoști valoarea. Umbli alături de cel rău, începând din ziua în care ai primit proviziile Celui Atotputernic. Ai suferit

mii de ani de vijelii și furtuni alături de cel rău și te-ai unit cu el împotriva Dumnezeului care a fost sursa vieții tale. Nu știi nimic despre pocăință, ca să nu mai vorbim că ai ajuns la un pas de pieire. Ai uitat că cel rău te-a sedus și te-a chinuit; ți-ai uitat începuturile. Așadar, cel rău te-a chinuit la fiecare pas, până în ziua de azi. Inima și duhul îți sunt amorțite și decăzute. Ai încetat să te plângi de necazurile lumii omului; nu mai crezi că lumea este nedreaptă și cu atât mai puțin îți pasă dacă Cel Atotputernic există. Acest lucru este din cauză că, în urmă cu mult timp, l-ai considerat pe cel rău adevăratul tău tată și nu te poți despărți de el. Acesta este secretul din inima ta.

Pe măsură ce se ivesc zorile, o stea a dimineții începe să strălucească în est. E o stea care nu a mai fost niciodată acolo și luminează cerul senin, scânteietor, aprinzând din nou în inima oamenilor lumina stinsă. Datorită acestei lumini, care strălucește deopotrivă asupra ta și a altora, omenirea nu mai este singură. Cu toate acestea, doar tu continui să dormi adânc în noaptea întunecată. Nu auzi niciun sunet și nu vezi nicio lumină; nu ești conștient de apariția unui nou cer și pământ, a unei noi ere, pentru că tatăl tău îți spune: „Copilul meu, nu te ridica, e încă devreme. Vremea este rece, așa că nu merge afară, ca nu cumva să fii străpuns în ochi de sabie și de suliță”. Tu ai încredere doar în avertismentele tatălui tău, deoarece crezi că doar tatăl tău are dreptate, fiindcă tatăl tău este mai în vârstă decât tine și te iubește foarte mult. Astfel de avertismente și o astfel de dragoste te determină să nu mai crezi în legenda că există lumină în lume; ele nu te lasă să-ți pese dacă mai există adevăr în această lume. Tu nu mai îndrăznești să speri la salvarea oferită de Cel Atotputernic. Ești mulțumit cu situația actuală, nu te mai aștepți la apariția luminii, nu mai ești atent la venirea Celui Atotputernic așa cum este spusă în legendă. În ceea ce te privește, nimic din ceea ce este frumos nu poate fi readus la viață, nu poate exista. În

ochii tăi, ziua de mâine a omenirii, viitorul omenirii, dispare pur și simplu, spulberat. Te ții strâns de hainele tatălui tău cu toată puterea, dorindu-ți să-i împărtășești greutățile, profund temător să nu-ți pierzi tovarășul de drum și direcția călătoriei tale îndepărtate. Lumea vastă și tulbure a oamenilor i-a format pe mulți dintre voi, neclintiți și neînfricați în a îndeplini diferitele roluri ale acestei lumi. Ea a creat mulți „războinici" fără vreo teamă de moarte. Mai mult decât atât, ea a produs grămadă peste grămadă de ființe umane amorțite și paralizate care nu cunosc scopul creației lor. Ochii Celui Atotputernic cercetează fiecare membru al rasei umane profund afectate. Ceea ce aude El este plânsetul celor care suferă, ce vede El este nerușinarea celor care sunt chinuiți și ce simte El este neajutorarea și groaza unei rase umane care a pierdut harul mântuirii. Omenirea respinge îngrijirea Lui, alegând să meargă pe propria ei cale și încearcă să evite cercetarea ochilor Lui, preferând să savureze până la ultima picătură amărăciunea mării adânci în compania dușmanului. Suspinul Celui Atotputernic nu mai este auzit de omenire; mâinile Celui Atotputernic nu mai sunt dispuse să mângâie această funestă umanitate. De nenumărate ori El câștigă din nou și de nenumărate ori pierde din nou și astfel se repetă lucrarea pe care o face El. Din acel moment, El începe să obosească, să se simtă epuizat și, astfel, oprește lucrarea pe care o are în mână și încetează să umble în mijlocul omenirii… Omenirea este complet inconștientă de oricare dintre aceste schimbări, de venirea și plecarea, de tristețea și melancolia Celui Atotputernic.

Totul din această lume se schimbă rapid odată cu gândurile Celui Atotputernic și sub ochii Lui. Lucruri despre care omenirea nu a auzit niciodată își fac brusc apariția, în timp ce lucruri pe care omenirea le-a avut de mult timp în stăpânire dispar fără ca ea să-și dea seama. Nimeni nu poate pătrunde locul în care se află Cel Atotputernic și cu atât mai puțin poate

cineva să simtă transcendența și măreția forței de viață a Celui Atotputernic. El este transcendent prin faptul că poate să perceapă ceea ce oamenii nu pot. El este măreț prin faptul că El este Cel părăsit de omenire și, totuși, El mântuiește omenirea. El cunoaște semnificația vieții și a morții și, mai mult decât atât, El cunoaște legile existenței pe care oamenii, pe care i-a creat, ar trebui să le respecte. El este temelia existenței umane și El este Răscumpărătorul care învie din nou omenirea. El împovărează inimile fericite cu întristare și ridică inimile întristate cu fericire, toate de dragul lucrării Sale și de dragul planului Său.

Omenirea, după ce s-a abătut de la provizia de viață a Celui Atotputernic, nu cunoaște scopul existenței, dar se teme, totuși, de moarte. Nu are niciun ajutor sau sprijin, dar totuși ezită să-și închidă ochii și se călește pentru a sprijini saci de carne fără niciun simț al propriilor suflete, în vreme ce prelungesc o existență dezonorantă în această lume. Tu trăiești astfel, fără speranță, la fel ca ceilalți, fără scop. Doar Cel Sfânt din legendă va mântui oamenii care, gemând în mijlocul suferinței lor, tânjesc cu disperare după sosirea Lui. Până acum, o astfel de credință nu a luat ființă în aceia cărora le lipsește conștiința. Cu toate acestea, oamenii încă tânjesc mult după ea. Cel Atotputernic are milă de acești oameni care au suferit profund; în același timp, El se simte scârbit de acești oameni care nu au conștiință, fiindcă a trebuit să aștepte prea mult timp un răspuns din partea omenirii. El dorește să caute, să caute inima ta și duhul tău, să-ți aducă apă și mâncare și să te trezească, ca să nu-ți mai fie sete și foame. Când ești epuizat și când începi să simți puțin din dezolarea sumbră a acestei lumi, nu te pierde, nu plânge. Dumnezeu Atotputernic, Veghetorul, va întâmpina cu brațele deschise sosirea ta în orice moment. El stă de veghe lângă tine, așteptând să te întorci înapoi. El așteaptă ziua în care îți vei recăpăta brusc memoria: când vei realiza că ai venit de la Dumnezeu, că, la un moment

dat, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut direcția, că, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut conștiința pe drum și că, fără să-ți dai seama, ai dobândit un „tată”; când realizezi, de asemenea, că Cel Atotputernic a stat întotdeauna de veghe, așteptând acolo mult, mult timp întoarcerea ta. El a vegheat cu dorință intensă, așteptând o reacție, dar fără a primi răspuns. Veghea și așteptarea Lui sunt dincolo de orice preț și sunt de dragul inimii omului și al duhului omului. Poate această veghe și această așteptare sunt nedeterminate și poate sunt pe sfârșite. Dar tu ar trebui să știi exact unde îți sunt inima și duhul în acest moment.

28 mai 2003

Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă

Planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu se apropie de sfârșit și poarta Împărăției s-a deschis deja tuturor celor care caută arătarea Sa. Dragi frați și surori, ce așteptați? Ce anume căutați? Așteptați să Se arate Dumnezeu? Căutați urmele Sale? Ce mult trebuie dorită arătarea lui Dumnezeu! Și cât de dificil este să se găsească urmele Lui! Într-o astfel de epocă, într-o astfel de lume, ce trebuie să facem ca să fim martorii zilei în care Se arată Dumnezeu? Ce trebuie să facem pentru a ține pasul cu urmele lui Dumnezeu? Toți cei care așteaptă arătarea lui Dumnezeu se confruntă cu întrebări de acest gen. Cu toții ați reflectat asupra lor de mai multe ori, dar cu ce rezultat? Unde Se arată Dumnezeu? Unde sunt urmele Lui? Ați primit răspunsul? Mulți oameni ar răspunde astfel: „Dumnezeu Se arată printre toți cei care Îl urmează, iar urmele Sale sunt printre noi; este atât de simplu!” Oricine poate da un răspuns convențional, dar înțelegeți ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu sau urmele Sale? Arătarea lui Dumnezeu se referă la venirea Lui pe pământ pentru a-Și face lucrarea în persoană. Cu propria Lui identitate și fire și în modul care Îi este specific, El Se pogoară printre oameni pentru a înfăptui lucrarea de inaugurare a unei epoci și de terminare a unei epoci. Acest gen de arătare nu este o formă de ceremonie. Nu este un semn, o imagine, un miracol sau un fel de viziune măreață și, cu atât mai puțin, nu este un soi de proces religios. Este un fapt real și concret, care poate fi atins și privit de oricine. Acest tip de arătare nu este de dragul de a face lucrurile pe jumătate sau pentru vreun angajament pe termen scurt; în schimb, este pentru o etapă a lucrării din planul Lui de gestionare. Arătarea lui Dumnezeu este întotdeauna plină de înțeles și are mereu o legătură cu planul Lui de gestionare. Ce se numește arătare aici diferă întru totul de tipul de „arătare” în care Dumnezeu îl îndrumă, conduce și luminează pe

om. Dumnezeu realizează o etapă din măreața Lui lucrare de fiecare dată când Se dezvăluie. Această lucrare este diferită de cea din orice altă epocă. Ea este de neimaginat pentru om și nu a fost niciodată cunoscută de om. Este o lucrare care începe o nouă epocă și o încheie pe cea veche, fiind o formă de lucrare nouă și îmbunătățită pentru mântuirea omenirii; mai mult, este o lucrare care aduce omenirea în noua epocă. Aceasta este semnificația arătării lui Dumnezeu.

După ce ați înțeles ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu, cum ar trebui să căutați urmele Sale? Această întrebare nu are o explicație dificilă: oriunde Se arată Dumnezeu, acolo veți găsi urmele Sale. O astfel de explicație pare simplă, dar nu este atât de ușoară în practică, întrucât mulți oameni nu știu unde Se arată Dumnezeu, cu atât mai puțin unde este dispus sau unde ar trebui să Se arate. Unii cred în mod impulsiv că Dumnezeu Se arată oriunde lucrează Duhul Sfânt. Alții cred că Dumnezeu Se arată oriunde există figuri spirituale. Sau, dacă nu, cred că Dumnezeu Se arată oriunde sunt oameni cu o înaltă reputație. Pentru moment, să lăsăm deoparte întrebarea dacă astfel de convingeri sunt corecte sau greșite. Pentru a explica o astfel de întrebare, trebuie să avem mai întâi un obiectiv clar: căutăm urmele lui Dumnezeu. Nu căutăm figuri spirituale și cu atât mai puțin urmărim figuri renumite; căutăm urmele lui Dumnezeu. Din acest motiv, întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm intențiile lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele

lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu și ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să se supună.

Indiferent dacă ești american, britanic sau de altă naționalitate, ar trebui să-ți depășești granițele propriei naționalități, trecând dincolo de sinele propriu, și să vezi lucrarea lui Dumnezeu cu identitatea unei ființe create. Astfel, nu vei aduce limitări urmelor lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, în zilele noastre, mulți oameni consideră că este imposibil ca Dumnezeu să Se arate într-o națiune anume sau în rândul unui anumit popor. Cât de profundă este semnificația lucrării lui Dumnezeu și cât de importantă este arătarea Lui! Cum este cu putință ca gândirea și noțiunile oamenilor să o măsoare? Prin urmare, spun că ar trebui să-ți depășești noțiunile privind naționalitatea și etnia pentru a căuta arătarea lui Dumnezeu. Doar astfel nu vei fi constrâns de propriile tale noțiuni; doar

astfel vei fi în măsură să întâmpini arătarea lui Dumnezeu. Altminteri, vei rămâne în întunericul veșnic și nu vei dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Dumnezeul întregii rase umane. El nu Se consideră proprietatea privată a niciunei națiuni sau a niciunui popor, ci Își îndeplinește lucrarea așa cum a planificat-o, fără a fi constrâns de vreo formă, națiune sau de vreun popor. Poate nu ți-ai imaginat niciodată această formă, poate atitudinea ta față de această formă este una de negare sau poate națiunea în care Se arată Dumnezeu și poporul în rândul căruia Se arată este discriminat întâmplător de toată lumea și este, întâmplător, cel mai înapoiat de pe pământ. Cu toate acestea, Dumnezeu are înțelepciunea Lui. Cu marea Lui putere și cu ajutorul adevărului Său și al firii Sale, El a câștigat cu adevărat un grup de persoane care sunt în asentiment cu El și un grup de persoane pe care Și-a dorit să-l facă complet – un grup cucerit de El, care, după ce a îndurat tot felul de încercări, de necazuri și de persecuții, Îl poate urma până la capăt. Scopul arătării lui Dumnezeu, care nu e limitat de vreo formă sau națiune, este de a-I permite să-Și termine lucrarea așa cum Și-a planificat-o. Este întocmai ca atunci când Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea; scopul Său era de a termina lucrarea de răstignire pentru răscumpărarea întregii rase umane. Cu toate acestea, evreii credeau că Dumnezeu nu poate face acest lucru și considerau că este imposibil ca Dumnezeu să Se întrupeze și să ia forma Domnului Isus. Ceea ce considerau „imposibil” a devenit baza pe care Îl condamnau și I se opuneau lui Dumnezeu și care a condus, în cele din urmă, la distrugerea Israelului. În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răsputeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îi condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră „imposibil” restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care

izbucnesc într-un râs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui Dumnezeu. Dar este acest râs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin aveți o atitudine de dorință arzătoare. Tot ce faceți este să studiați fără discriminare și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga studiind și așteptând astfel? Credeți că veți primi o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui? Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Renunță la noțiunile tale! Liniștește-te și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îi vei înțelege intențiile și cuvintele. Renunțați la opiniile voastre despre „imposibil”! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține intențiile lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, chiar mai mult, El este singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm intențiile lui Dumnezeu, să-I descoperim arătarea în cuvântările Lui și să ținem pasul cu

urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele și arătarea Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii. Dragi frați și surori, sper că puteți să vedeți arătarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte și să începeți să-I urmați pașii în timp ce vă îndreptați spre o nouă epocă și intrați în frumosul nou cer și pământ pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îi așteaptă arătarea!

Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri

Ca membri ai rasei umane și creștini devotați, este responsabilitatea și obligația noastră, a tuturor, să ne oferim mințile și trupurile pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu, deoarece întreaga noastră ființă a venit de la Dumnezeu și există grație suveranității Lui. Dacă mințile și trupurile noastre nu susțin însărcinarea dată de Dumnezeu și cauza justă a omenirii, atunci sufletele noastre se vor simți nevrednice de cei care au fost martirizați pentru însărcinarea dată de Dumnezeu și mult mai nevrednice de Dumnezeu, care ne-a oferit totul.

Dumnezeu a creat această lume, El a creat această omenire și, mai mult decât atât, El a fost arhitectul culturii Greciei antice și al civilizației umane. Doar Dumnezeu consolează această omenire și doar lui Dumnezeu Îi pasă de aceasta noapte și zi. Dezvoltarea și progresul umanității sunt inseparabile de suveranitatea lui Dumnezeu, iar istoria și viitorul umanității sunt inseparabile de planurile lui Dumnezeu. Dacă ești un creștin adevărat, atunci vei crede cu siguranță că ascensiunea sau prăbușirea oricărei țări sau națiuni are loc în funcție de planurile lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu cunoaște destinul unei țări sau națiuni și doar Dumnezeu controlează cursul acestei omeniri. Dacă omenirea își dorește să aibă un destin bun, dacă o țară își dorește să aibă un destin bun, atunci omul trebuie să se plece în fața lui Dumnezeu în închinare, să se căiască și să mărturisească înaintea lui Dumnezeu, altfel, destinul și destinația omului vor fi o catastrofă inevitabilă.

Privește înapoi spre vremea când Noe a construit arca: omenirea era foarte coruptă, oamenii se abătuseră de la binecuvântarea lui Dumnezeu, nu mai erau îngrijiți de Dumnezeu și pierduseră promisiunile lui Dumnezeu. Oamenii trăiau în întuneric, fără lumina lui Dumnezeu. Atunci au devenit

imorali prin natură și s-au dedat unei stricăciuni respingătoare. Astfel de oameni nu au mai putut primi promisiunea lui Dumnezeu; ei nu erau vrednici să fie martori ai chipului lui Dumnezeu, nici să audă vocea lui Dumnezeu, deoarece ei Îl abandonaseră pe Dumnezeu, aruncaseră deoparte tot ceea ce El le dăruise și uitaseră învățămintele Lui. Inimile lor s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu și, pe măsură ce au făcut asta, au devenit tot mai stricați dincolo de orice rațiune și omenie și au devenit tot mai răi. Apoi, ei s-au apropiat și mai mult de moarte și au căzut sub mânia și pedeapsa lui Dumnezeu. Doar Noe L-a venerat pe Dumnezeu și s-a ferit de rău și astfel a putut să audă vocea lui Dumnezeu și să-I audă instrucțiunile. El a construit arca după instrucțiunile cuvântului lui Dumnezeu și a adunat acolo tot felul de creaturi vii. Și astfel, de îndată ce totul a fost pregătit, Dumnezeu a dezlănțuit nimicirea Lui asupra lumii. Doar Noe și ceilalți șapte membri ai familiei lui au supraviețuit distrugerii, deoarece Noe L-a venerat pe Iahve și s-a ferit de rău.

Acum, privește epoca actuală: astfel de oameni drepți precum Noe, care a putut să-L venereze pe Dumnezeu și să se ferească de rău, nu mai există. Totuși, Dumnezeu este încă milostiv față de această omenire și încă o iartă în această epocă finală. Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia care sunt la fel de supuși precum niște prunci în fața Lui și care nu I se împotrivesc. Dacă Îi ești devotat lui Dumnezeu, neîngrădit de vreo putere sau forță, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dărui binecuvântările Lui. Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea dată de

El și să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi cea mai semnificativă cauză de pe pământ și cel mai just angajament al omenirii. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu. Poate că ești un președinte sau un om de știință, un pastor sau un prezbiter, dar indiferent cât de importantă este funcția ta, dacă te bazezi pe cunoștințele și abilitățile tale în ceea ce faci, atunci vei avea întotdeauna parte de eșec și vei fi mereu lipsit de binecuvântările lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu acceptă nimic din ceea ce faci și nu recunoaște angajamentul tău ca fiind unul just și nici nu acceptă că tu lucrezi în beneficiul omenirii. El va spune că tot ceea ce faci e făcut ca să folosești cunoștințele și forța omenirii pentru a împinge protecția lui Dumnezeu departe de om și că e făcut pentru a nega binecuvântările lui Dumnezeu. El va spune că tu conduci omenirea către întuneric, către moarte și către începutul unei existențe nelimitate, în care omul L-a pierdut pe Dumnezeu și a pierdut binecuvântările Lui.

Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea lăuntrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contrazic adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la

număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile… Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și plănuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană devine din ce în ce mai puțin capabilă să se alinieze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât cei care s-au stins deja. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința, cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul: aceasta îi aduc omului doar o consolare temporară. Chiar și cu aceste lucruri, omul tot păcătuiește inevitabil și deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Asta deoarece omul a fost creat de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință și îl pot doar face pe omul să existe într-o stare permanentă de frică, neștiind cum să facă față viitorului omenirii și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă

sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii, și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme. Omul, până la urmă, este tot om, iar poziția și viața lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de niciun om. Omenirea nu are nevoie doar de o societate corectă în care fiecare este bine hrănit, egal și liber; ce îi este necesar omenirii e mântuirea lui Dumnezeu și provizia Lui de viață pentru ea. Doar atunci când omul primește provizia de viață a lui Dumnezeu și mântuirea Lui, nevoile, dorința de explorare și golul spiritual ale omului vor putea fi rezolvate. Dacă oamenii unei țări sau ai unei națiuni sunt incapabili să primească mântuirea și grija lui Dumnezeu, atunci o astfel de țară sau națiune va merge pe calea spre declin, spre întuneric și va fi anihilată de Dumnezeu.

Poate că în prezent țara ta prosperă, dar dacă le vei permite oamenilor tăi să se abată de la Dumnezeu, atunci va fi tot mai privată de binecuvântările lui Dumnezeu. Civilizația țării tale va fi tot mai călcată în picioare, iar în scurt timp, oamenii se vor ridica împotriva lui Dumnezeu și vor blestema Cerul. Și astfel, fără știrea omului, destinul unei țări va fi ruinat. Dumnezeu va ridica țări puternice pentru a combate acele țări care au fost blestemate de Dumnezeu și ar putea chiar să le șteargă de pe fața pământului. Ascensiunea sau prăbușirea unei țări sau națiuni este determinată de disponibilitatea liderilor de a Îl venera pe Dumnezeu sau de a-și conduce oamenii să devină mai apropiați de Dumnezeu și să Îl venereze pe El. Și totuși, în această epocă finală, deoarece aceia care într-adevăr Îl caută și Îl venerează pe Dumnezeu sunt tot mai puțini, Dumnezeu acordă

favoruri speciale țărilor în care creștinismul este religia de stat. El adună toate acele țări pentru a forma tabăra relativ justă a lumii, în timp ce țările atee și acelea care nu Îl venerează pe adevăratul Dumnezeu vor deveni adversarele taberei juste. Astfel, Dumnezeu nu numai că are un loc în rândul omenirii în care să Își săvârșească lucrarea, ci, de asemenea, câștigă țări care pot exercita o autoritate justă, îngăduind să fie impuse sancțiuni și restricții acelor țări care I se opun. În ciuda acestui fapt, tot nu mai ies în față alți oameni pentru a-L venera pe Dumnezeu, deoarece omul s-a îndepărtat prea mult de El și omul L-a uitat pe Dumnezeu prea multă vreme. Vor rămâne pe pământ doar țările care practică dreptatea și se împotrivesc nedreptății. Însă acest lucru este departe de dorințele lui Dumnezeu, deoarece niciun conducător de țară nu Îi va permite lui Dumnezeu să îi conducă poporul și niciun partid politic nu își va aduna oamenii pentru a-L venera pe Dumnezeu; Dumnezeu Și-a pierdut locul de drept din inima fiecărei țări, națiuni, partid de guvernământ și chiar din inima fiecărei persoane. Deși forțe juste există cu adevărat în această lume, o conducere în care Dumnezeu nu are loc în inima oamenilor este fragilă. Fără binecuvântarea lui Dumnezeu, arena politică va cădea în neorânduială și va deveni incapabilă să reziste unei singure lovituri. Pentru umanitate, a trăi fără binecuvântarea lui Dumnezeu este precum a trăi fără soare. Indiferent cât de asiduu vor aduce conducătorii contribuții pentru poporul lor, indiferent cât de multe conferințe juste va susține omenirea, niciuna dintre acestea nu va răsturna situația și nu va modifica soarta omenirii. Omul crede că o țară în care oamenii sunt hrăniți și îmbrăcați, în care trăiesc împreună în pace, este o țară bună și una cu o conducere bună. Dar Dumnezeu nu este de aceeași părere. El crede că o țară în care nimeni nu Îl venerează este una pe care El o va anihila. Mentalitatea omului este prea mult în contradicție cu cea a lui Dumnezeu. Astfel, dacă liderul unei țări nu

Îl venerează pe Dumnezeu, atunci soarta acelei țări va fi una tragică, iar țara nu va avea nicio destinație.

Dumnezeu nu participă la politicile omului, dar, cu toate acestea, soarta unei țări sau națiuni este controlată de Dumnezeu. Dumnezeu controlează această lume și întregul univers. Destinul omului și planul lui Dumnezeu sunt strâns conectate și niciun om, țară sau națiune nu sunt scutite de suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă omul dorește să își cunoască destinul, atunci trebuie să vină în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu va face ca aceia care Îl urmează și Îl venerează să prospere și va aduce declinul și nimicirea asupra celor care I se împotrivesc și Îl resping.

Amintiți-vă scena din Biblie când Dumnezeu a provocat distrugerea Sodomei și gândiți-vă, de asemenea, la cum soția lui Lot a devenit un stâlp de sare. Gândiți-vă cum s-au pocăit oamenii din Ninive pentru păcatele lor, în sac și cenușă și amintiți-vă ce a urmat după ce evreii L-au răstignit pe Isus pe cruce acum 2000 de ani. Evreii au fost goniți din Israel și au fugit în țări din întreaga lume. Mulți au fost uciși, iar întreaga națiune evreiască a fost supusă durerii fără precedent a nimicirii țării lor. Ei L-au bătut în cuie pe Isus pe cruce – au comis un păcat atroce – și au provocat firea lui Dumnezeu. Ei au fost obligați să plătească pentru ceea ce au făcut și au fost obligați să suporte toate consecințele acțiunilor lor. Ei L-au condamnat pe Dumnezeu, L-au respins pe Dumnezeu și astfel nu au avut decât un destin: acela de a fi pedepsiți de Dumnezeu. Aceasta a fost consecința amară și dezastrul pe care conducătorii lor le-au adus asupra țării și națiunii lor.

Astăzi, Dumnezeu S-a întors în lume pentru a-Și săvârși lucrarea. Prima Lui oprire este exemplarul de conducere dictatorială: China, bastionul ferm al ateismului. Dumnezeu a câștigat un grup de oameni prin înțelepciunea și puterea Lui. În această perioadă, El a fost vânat de partidul

de guvernământ al Chinei prin toate mijloacele și supus unei suferințe mari, fără să aibă un loc unde să Își poată odihni capul, fără posibilitatea de a-Și găsi un adăpost. În ciuda acestora, Dumnezeu Își continuă lucrarea pe care intenționează să o săvârșească: El își face auzită vocea și răspândește evanghelia. Nimeni nu poate pătrunde atotputernicia lui Dumnezeu. În China, o țară care Îl privește pe Dumnezeu ca pe un dușman, Dumnezeu nu Și-a încetat niciodată lucrarea. În schimb, tot mai mulți oameni au acceptat lucrarea și cuvântul Lui, deoarece Dumnezeu mântuiește fiecare membru al omenirii în parte, în cea mai mare măsură posibilă. Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe. Îndemn oamenii de toate naționalitățile, din toate țările și chiar din toate industriile să asculte vocea lui Dumnezeu, să privească lucrarea lui Dumnezeu și să acorde atenție destinului umanității, pentru a-L face pe Dumnezeu cel mai sfânt, cel mai onorabil, cel mai înalt și singurul obiect al venerării în rândul omenirii și a permite întregii omeniri să trăiască sub binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum au trăit descendenții lui Avraam sub făgăduința lui Iahve și așa cum Adam și Eva, pe care Dumnezeu i-a creat mai întâi, au trăit în grădina Edenului.

Lucrarea lui Dumnezeu se dezlănțuie ca un val foarte puternic. Nimeni nu Îl poate reține și nimeni nu Îi poate opri marșul. Doar cei care ascultă cu grijă cuvintele Lui și care caută și sunt însetați după El pot păși pe urmele

Lui și primi făgăduința Lui. Cei care nu vor face aceasta vor fi supuși unui dezastru copleșitor și unei pedepse bine-meritate.

Cunoașterea lui Dumnezeu este calea de a te teme de Dumnezeu și de a evita răul

Fiecare dintre voi ar trebui să-și examineze din nou modul în care a crezut în Dumnezeu de-a lungul vieții, pentru a putea vedea dacă, pe parcursul urmăririi lui Dumnezeu, ai înțeles cu adevărat, ai priceput cu adevărat și ai ajuns să-L cunoști cu adevărat pe Dumnezeu, dacă știi cu adevărat care este atitudinea pe care Dumnezeu o are față de diferitele tipuri de ființe umane și dacă înțelegi cu adevărat lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu asupra ta și cum îți definește Dumnezeu fiecare acțiune. Pe acest Dumnezeu, care este alături de tine, călăuzind direcția progresului tău, stabilindu-ți destinul și satisfăcându-ți nevoile – cât de mult Îl înțelegi pe acest Dumnezeu, la urma urmelor. Cât de mult știi cu adevărat despre acest Dumnezeu? Știi ce lucrează El asupra ta în fiecare zi? Știi principiile și scopurile pe care El Își întemeiază fiecare acțiune? Știi cum te călăuzește? Știi mijloacele prin care El te aprovizionează? Știi metodele prin care El te conduce? Știi ce dorește să obțină de la tine și ce dorește să realizeze în tine? Știi ce atitudine adoptă El față de diversele feluri în care te comporți? Știi dacă ești o persoană iubită de El? Știi originea bucuriei, mâniei, tristeții și încântării Lui, a gândurilor și a ideilor din spatele lor și a esenței Lui? Știi, în cele din urmă, ce fel de Dumnezeu este acest Dumnezeu în care crezi? Sunt acestea și alte întrebări de acest fel ceva ce nu ai înțeles niciodată ori la care nu te-ai gândit? În căutarea credinței tale în Dumnezeu, ai risipit, prin aprecierea și experiența reală a cuvintelor lui Dumnezeu, neînțelegerile tale despre El? Ai dobândit, după ce ai primit disciplina și cearta lui Dumnezeu, supunere și grijă autentică? Ai cunoscut, în mijlocul mustrării și judecății lui Dumnezeu, rebeliunea și natura satanică a omului și ai câștigat un grăunte de înțelegere despre sfințenia lui Dumnezeu? Ai

început, sub îndrumarea și luminarea cuvintelor lui Dumnezeu, să ai o nouă viziune asupra vieții? Ai simțit, în mijlocul încercărilor trimise de Dumnezeu, intoleranța Lui pentru jignirile omului, precum și ceea ce El cere de la tine și cum te mântuiește? Dacă nu știi ce înseamnă să înțelegi greșit pe Dumnezeu, sau cum să risipești această neînțelegere, atunci se poate spune că nu ai intrat niciodată într-o adevărată comuniune cu Dumnezeu și că nu L-ai înțeles niciodată pe Dumnezeu, sau cel puțin se poate spune că nu ai dorit niciodată să-L înțelegi. Dacă nu știi ce este disciplina și cearta lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu știi ce sunt supunerea și grija, sau cel puțin nu ai fost niciodată cu adevărat supus sau nu ți-a păsat de Dumnezeu. Dacă nu ai trăit niciodată mustrarea și judecata lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu vei ști ce este sfințenia Lui și-ți va fi cu atât mai puțin clar ce este răzvrătirea omului. Dacă nu ai avut niciodată o viziune corectă asupra vieții sau un scop corect în viață, dar ești încă într-o stare de perplexitate și indecizie față de viitoarea ta cale în viață, chiar până la punctul în care eziți să înaintezi, atunci este cert că nu ai primit niciodată iluminarea și îndrumarea lui Dumnezeu; se poate spune că niciodată nu ai fost cu adevărat aprovizionat sau umplut de cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu ai fost încă supus încercărilor lui Dumnezeu, atunci este de la sine înțeles că, în mod cert, nu știi ce înseamnă intoleranța lui Dumnezeu pentru jignirile omului și nici nu ai înțelege ceea ce Dumnezeu cere în cele din urmă de la tine și, chiar mai puțin, ceea ce este, în ultimă instanță, lucrarea Lui de gestionare și salvare a omului. Indiferent cât de mulți ani o persoană a crezut în Dumnezeu, dacă nu a trăit sau nu a perceput nimic în cuvintele lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu merge pe calea spre mântuire, credința sa în Dumnezeu este cu siguranță fără conținut real, cunoașterea sa Dumnezeu este cu siguranță zero, și este de la sine înțeles că nu are nicio idee despre ceea ce înseamnă să te temi de Dumnezeu.

Bunurile și ființa lui Dumnezeu, esența lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu – toate au fost făcute cunoscute în cuvintele Lui către omenire. Când trăiește cuvintele lui Dumnezeu, omul va ajunge, în procesul punerii lor în practică, să înțeleagă scopul din spatele cuvintelor pe care le rostește Dumnezeu și să înțeleagă sursa și fundalul cuvintelor lui Dumnezeu și să înțeleagă și să aprecieze efectul predestinat al cuvintelor lui Dumnezeu. Pentru omenire, toate acestea sunt lucruri pe care omul trebuie să le trăiască, să le înțeleagă și să le obțină pentru a avea dobândi adevărul și viața, pentru a înțelege intențiile lui Dumnezeu, pentru a se transforma în firea lui și a putea să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. În același timp, acel om care trăiește, înțelege și obține aceste lucruri, va dobândi treptat o înțelegere a lui Dumnezeu și, în acel moment, va dobândi și grade diferite de cunoaștere a Lui. Această înțelegere și cunoaștere nu iese din ceva ce omul a imaginat sau alcătuit, ci mai degrabă din ceea ce apreciază, trăiește, simte și confirmă în sine însuși. Numai după aprecierea, trăirea, simțirea și confirmarea acestor lucruri, cunoașterea lui Dumnezeu de către om dobândește conținut; numai cunoașterea pe care o obține omul în acest moment este adevărată, reală și exactă, și acest proces – de a obține înțelegerea și cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu apreciind, trăind, simțind și confirmând cuvintele Lui – nu este altceva decât comuniunea adevărată dintre om și Dumnezeu. În mijlocul acestui tip de comuniune, omul ajunge cu adevărat să înțeleagă și să priceapă intențiile lui Dumnezeu, ajunge cu adevărat să înțeleagă și să cunoască posesiunile și ființa lui Dumnezeu, ajunge cu adevărat să înțeleagă și să cunoască esența lui Dumnezeu, ajunge treptat să înțeleagă și să cunoască firea lui Dumnezeu, ajunge la adevărata certitudine și la o definire corectă a faptului că Dumnezeu stăpânește asupra întregii creații și câștigă o influență esențială și o cunoaștere a identității și poziției lui Dumnezeu. În mijlocul acestui fel

de comuniune, omul își schimbă, pas cu pas, ideile despre Dumnezeu, pe care nu și-L mai imaginează din senin, ori dând frâu liber suspiciunilor în privința Lui, ori înțelegându-L greșit, ori condamnându-L, ori judecându-L, ori îndoindu-se de El. Astfel, omul va avea mai puține dispute cu Dumnezeu, el va avea mai puține conflicte cu Dumnezeu și vor exista mai puține ocazii în care omul se revoltă împotriva lui Dumnezeu. Dimpotrivă, grija și supunerea omului față de Dumnezeu vor crește mai mult și teama de Dumnezeu va deveni mult mai reală și mai profundă. În mijlocul unei astfel de comuniuni, omul nu numai că va obține măsura adevărului și botezul vieții, ci va obține în același timp și cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu. În mijlocul unei astfel de comuniuni, omul nu numai că va fi transformat în firea lui și va primi mântuirea, dar în același timp va acumula și adevărata teamă și adorare a unei ființe create față de Dumnezeu. Având o astfel de comuniune, credința omului în Dumnezeu nu va mai fi o foaie goală de hârtie, sau o promisiune oferită din vârful buzelor, sau o formă de căutare oarbă și idolatrizare; numai cu acest tip de comuniune, viața omului va crește zi de zi spre maturitate și doar acum firea lui se va transforma treptat și credința lui în Dumnezeu va trece, pas cu pas, dintr-o convingere vagă și incertă într-o supunere și îngrijire autentică, în teamă reală și omul va progresa treptat, de asemenea, pe parcursul urmăririi lui Dumnezeu, de la o poziție pasivă la una activă, de la negativ la pozitiv; numai cu acest fel de comuniune va ajunge omul la înțelegerea și priceperea adevărată a lui Dumnezeu, la cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu. Deoarece marea majoritate a oamenilor nu au intrat niciodată în comuniune adevărată cu Dumnezeu, cunoștințele lor despre Dumnezeu se opresc la nivelul teoriei, la nivelul cuvintelor și doctrinelor. Adică, marea majoritate a oamenilor, indiferent de câți ani au crezut în Dumnezeu, sunt încă, în ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, în același loc în care au început, blocați la

temelia formelor tradiționale de omagiu, cu superstițiile lor feudale asociate și nuanțele romantice. Faptul că cunoașterea omului despre Dumnezeu ar trebui oprită la punctul de pornire, înseamnă că este practic inexistentă. În afară de afirmația omului despre poziția și identitatea lui Dumnezeu, credința omului în Dumnezeu este încă într-o stare de incertitudine vagă. Deci, cât de multă teamă adevărată poate să simtă omul față de Dumnezeu?

Indiferent cât de ferm crezi în existența lui Dumnezeu, aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu și nici teama ta de Dumnezeu. Indiferent cât de mult te-ai bucurat de binecuvântările Lui și de harul Lui, aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu. Indiferent cât de dornic ești să consacri toate bunurile tale și să cheltuiești toate bunurile tale de dragul Lui, aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu. Poate ai devenit atât de familiarizat cu cuvintele pe care le-a spus Dumnezeu, sau chiar le cunoști pe dinafară și le poți turui, dar aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu. Oricât ar intenționa omul să-L urmeze pe Dumnezeu, dacă nu a avut niciodată o comuniune autentică cu Dumnezeu sau o trăire autentică a cuvintelor lui Dumnezeu, atunci cunoașterea lui Dumnezeu nu va fi decât o pată albă ori o reverie nesfârșită; pentru că oricât ți-ai fi frecat umerii de Dumnezeu în trecere, ori L-ai întâlnit față în față, cunoașterea ta despre Dumnezeu va fi în continuare zero, iar teama ta de Dumnezeu nu mai mult decât o lozincă goală sau un concept idealizat.

Mulți oameni țin să citească cuvintele lui Dumnezeu zi de zi, chiar până la a încredința memoriei cu grijă toate pasajele clasice, ca și cea mai de preț posesiune și, în plus, predică cuvintele lui Dumnezeu peste tot, aprovizionând și ajutând pe alții prin cuvintele Lui. Ei cred că a face aceasta înseamnă să stea mărturie lui Dumnezeu, să stea mărturie cuvintelor Lui, că a face aceasta înseamnă să urmeze calea lui Dumnezeu; ei cred că a face

aceasta înseamnă să trăiască prin cuvintele lui Dumnezeu, că a face aceasta înseamnă să aducă cuvintele Lui în viețile lor cotidiene, că făcând aceasta le va permite să primească lauda lui Dumnezeu și să fie mântuiți și desăvârșiți. Dar, chiar în timp ce propovăduiesc cuvintele lui Dumnezeu, ei niciodată nu se conformează cuvintelor lui Dumnezeu în practică, nici nu încearcă să se compare cu ceea ce este revelat în cuvintele lui Dumnezeu. Ei folosesc mai degrabă cuvintele lui Dumnezeu pentru a câștiga adorația și încrederea altora prin viclenie, pentru a intra în gestionare pe cont propriu și a înșela și a fura slava lui Dumnezeu. Ei speră, în zadar, să exploateze ocazia oferită de răspândirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a le fi atribuită lucrarea lui Dumnezeu și lauda Lui. Câți ani au trecut și nu numai că acești oameni au fost incapabili să câștige lauda lui Dumnezeu în procesul propovăduirii cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să descopere calea pe care să o urmeze în procesul aducerii mărturiei cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că ei nu s-au ajutat sau aprovizionat pe ei înșiși în procesul aprovizionării și ajutării altora prin cuvintele lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu sau să trezească în ei înșiși teama autentică de Dumnezeu în procesul facerii acestor lucruri; ci, dimpotrivă, neînțelegerile lor în privința lui Dumnezeu devin din ce în ce mai adânci, neîncrederea lor față de El tot mai gravă și imaginația lor despre El tot mai hiperbolică. Aprovizionați și ghidați de teoriile lor despre cuvintele lui Dumnezeu, ei par complet în elementul lor, ca și cum îndeplinesc cu mare ușurință abilitățile lor, ca și cum și-au găsit scopul în viață, misiunea lor, și ca și cum au câștigat o viață nouă și au fost mântuiți, ca și cum, cu cuvintele lui Dumnezeu rostogolindu-se tranșant în recitalul lor, ei au câștigat adevărul, au înțeles intențiile lui Dumnezeu și au descoperit calea spre cunoașterea lui Dumnezeu, ca și când, în procesul de predicare a cuvintelor lui Dumnezeu, au ajuns adesea față în față cu

Dumnezeu. De asemenea, ei sunt adesea „mișcați” până la crize de plâns și, adesea, conduși de „Dumnezeu” în cuvintele lui Dumnezeu, ei par să beneficieze neîncetat de atenția Lui sinceră și de intenția Lui afectuoasă și, în același timp, că au înțeles mântuirea omului de către Dumnezeu și gestionarea Lui, că au ajuns să cunoască esența Lui și că au ajuns să cunoască firea Lui dreaptă. Bazându-se pe această temelie, ei par să creadă încă și mai ferm în existența lui Dumnezeu, să fie mai conștienți de starea Lui slăvită și să simtă încă și mai profund măreția și transcendența Lui. Impregnați de cunoașterea superficială a cuvintelor lui Dumnezeu, s-ar părea că a lor credință a crescut, hotărârea lor de a suporta suferința s-a întărit și cunoașterea lor despre Dumnezeu s-a aprofundat. Ei nu știu că, până când vor experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu, toată cunoașterea lor despre Dumnezeu și ideile lor despre El provin din propria lor închipuire și presupunere. Credința lor nu ar rezista la niciun fel de test de la Dumnezeu, așa-numita lor spiritualitate și statut pur și simplu nu ar rezista la încercarea sau inspecția lui Dumnezeu, hotărârea lor este doar un castel construit pe nisip și așa-numita lor cunoaștere despre Dumnezeu nu este decât o plăsmuire a imaginației lor. De fapt, acești oameni, care, așa cum au fost, au depus mult efort în cuvintele lui Dumnezeu, nu au realizat niciodată ce este adevărata credință, ce este supunerea adevărată, ce este grija reală sau ceea ce este cunoașterea reală a lui Dumnezeu. Ei iau teoria, imaginația, cunoașterea, darul, tradiția, superstiția și chiar valorile morale ale omenirii și le transformă în „capital” și „armament” drept credință în Dumnezeu și urmarea Lui, chiar transformându-le în temeliile credinței lor în Dumnezeu și ale urmării Lui. În același timp, ei iau, de asemenea, acest capital și armament și le transformă în talismane magice prin care Îl cunosc pe Dumnezeu, înfruntă și au de-a face cu cercetările, încercările, mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În cele din urmă, ceea ce ei încă adună nu mai

constă în nimic altceva decât concluzii despre Dumnezeu, care sunt îmbibate în conotație religioasă, în superstiție feudală și în tot ceea ce este romantic, grotesc și enigmatic. Modul lor de cunoaștere și definire a lui Dumnezeu este imprimat în aceeași matriță ca aceea a oamenilor care cred numai în Raiul de Deasupra, sau Bătrânul din Cer, în timp ce realitatea lui Dumnezeu, esența Lui, firea Lui, posesiunile și ființa Lui, și așa mai departe – tot ce are legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși – sunt lucruri pe care cunoașterea lor nu a reușit să le priceapă, de care înțelegerea lor e complet separată și chiar la fel de departe ca polul nord și polul sud. În acest fel, deși acești oameni trăiesc în virtutea dispozițiilor și hranei cuvintelor lui Dumnezeu, ei nu pot, cu toate acestea, să pășească pe calea temerii de Dumnezeu și a evitării răului. Adevăratul motiv pentru aceasta se datorează faptului că nu au făcut niciodată cunoștință cu Dumnezeu, nici nu au avut vreodată un contact sau o comuniune reală cu El, astfel încât este imposibil ca ei să ajungă la înțelegere reciprocă cu Dumnezeu sau să se trezească în ei înșiși credința adevărată, urmărirea sau adorarea lui Dumnezeu. Pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenție cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenție lui Dumnezeu – această perspectivă și atitudine i-a condamnat să se întoarcă cu mâinile goale de la strădaniile lor, i-a condamnat ca ei, pentru toată veșnicia, să nu poată păși pe calea fricii de Dumnezeu și a evitării răului. Scopul pe care ei îl țintesc și direcția în care merg, înseamnă că ei sunt dușmanii lui Dumnezeu pentru veșnicie și că, pentru veșnicie, ei nu vor putea vreodată să primească mântuirea.

Dacă, în cazul unei persoane care L-a urmat pe Dumnezeu de mulți ani și s-a bucurat de aprovizionarea cuvintelor Lui timp de mulți ani, definiția sa despre Dumnezeu ar fi, în esență, aceeași cu a unui om care se prosternează în omagiu înaintea idolilor, atunci aceasta ar însemna că această persoană nu a ajuns la realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Acest

lucru se datorează faptului că pur și simplu nu a intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și, din acest motiv, realitatea, adevărul, intențiile și cererile asupra omenirii, toate acestea inerente cuvintelor lui Dumnezeu, nu au nimic de-a face cu acea persoană. Adică, indiferent cât de greu poate o astfel de persoană să lucreze la suprafața sensului cuvintelor lui Dumnezeu, totul este inutil: pentru că ceea ce urmărește sunt doar cuvinte, ceea ce obține va fi, de asemenea, în mod necesar, doar cuvinte. Indiferent dacă cuvintele rostite de Dumnezeu sunt, în aparență, simple sau profunde, toate sunt adevăruri intrării omului în viață; ele sunt izvorul apelor vii care îi permit omului să supraviețuiască atât în spirit, cât și în trup. Ele îi asigură omului ceea ce are nevoie pentru a rămâne în viață; principiile și crezul pentru conducerea vieții sale cotidiene; calea pe care trebuie să apuce spre mântuire, cât și scopul și direcția; fiecare adevăr pe care ar trebui să-l posede ca ființă creată înaintea lui Dumnezeu; și orice adevăr despre modul în care omul se supune și se închină lui Dumnezeu. Ele sunt garanția care asigură supraviețuirea omului, ele sunt pâinea zilnică a omului și ele sunt, de asemenea, suportul robust care permite omului să fie puternic și să se ridice. Ele sunt bogate în adevărul-realitate cu care omenirea creată trăiește umanitatea normală, bogate în adevărul prin care omenirea se desprinde de corupție și ocolește capcanele Satanei, bogate în învățătură, îndemn, încurajare și consolare neobosite, pe care Creatorul le dă umanității create. Ele sunt farul care îndrumă și ilumineză pe oameni ca să înțeleagă tot ceea ce este pozitiv, garanția care asigură că oamenii vor trăi și vor intra în posesia a tot ce este drept și bun, criteriul prin care oamenii, evenimentele și lucrurile sunt toate măsurate și, de asemenea, indicatorul de navigație care conduce oamenii spre mântuire și calea luminii. Numai în experiența practică a cuvintelor lui Dumnezeu omul poate fi alimentat cu adevărul și cu viața; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă ce este umanitatea

normală, ce este o viață semnificativă, ce este o ființă creată autentică, ce este o supunere reală de Dumnezeu; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă cum ar trebui să aibă grijă de Dumnezeu, cum să-și îndeplinească datoria unei ființe create și cum să aibă asemănarea unui om adevărat; numai aici poate ajunge omul să afle ce se înțelege prin credință autentică și adorare pură; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă cine este Suveranul cerurilor și al pământului și al tuturor lucrurilor; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă mijloacele prin care Cel care este Suveranul tuturor legilor creației, conduce și aprovizionează creația; și numai aici poate ajunge omul să înțeleagă și să priceapă mijloacele prin care Cel care este Suveranul întregii creații există, devine manifest și lucrează. Separat de experiența reală a cuvintelor lui Dumnezeu, omul nu are nicio cunoaștere sau înțelegere reală a cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului. Un astfel de om este pur și simplu un cadavru viu, o cochilie goală, și toată cunoașterea referitoare la Creator nu are nimic de-a face cu el. În ochii lui Dumnezeu, un astfel de om nu a crezut niciodată în El, nici nu L-a urmat vreodată, așa că Dumnezeu nu îl recunoaște nici ca credincios, nici ca urmaș al Lui, cu atât mai puțin ca o ființă creată autentică.

O ființă autentică creată trebuie să știe cine este Creatorul, pentru ce este creația omului, cum să-și îndeplinească responsabilitățile unei ființe create și cum să se închine Domnului întregii creații, trebuie să înțeleagă, să priceapă, să cunoască și să arate considerație față de intențiile, dorințele și cererile Creatorului și trebuie să urmeze calea Creatorului – să se teamă de Dumnezeu și să evite răul.

Ce înseamnă să te temi de Dumnezeu? Și cum se poate evita răul?

„A avea teamă de Dumnezeu” nu înseamnă spaimă și groază de nedescris, nici să eviți, nici să te distanțezi, nici nu este idolatrizare sau

superstiție. Mai degrabă, este admirație, stimă, încredere, înțelegere, grijă, supunere, consacrare, iubire, precum și adorare necondiționată și răbdătoare, răsplată și supunere. Fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea admirație autentică, încredere autentică, înțelegere autentică, grijă sau supunere autentică, ci doar teamă și neliniște, numai îndoială, neînțelegere, evadare și evitare; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o consacrare și o răsplată autentice; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o adorare și o supunere autentice, ci doar idolatrizare și superstiție oarbă; fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu poate să urmeze cu calea lui Dumnezeu sau să se teamă de Dumnezeu ori să evite răul. Dimpotrivă, fiecare activitate și comportament în care omul se angajează vor fi umplute de răzvrătire și sfidare, cu imputații calomnioase și judecăți răutăcioase despre El și cu un comportament malefic care contravine adevărului și adevăratului sens al cuvintelor lui Dumnezeu.

Odată ce omenirea are încredere sinceră în Dumnezeu, ea va fi sinceră în a Îl urma pe Dumnezeu și a se baza pe El; numai cu încredere reală și dependență de Dumnezeu, omenirea poate avea înțelegere și pricepere autentică; împreună cu înțelegerea reală a lui Dumnezeu vine cu adevărat grija pentru El; numai cu grija autentică pentru Dumnezeu, omenirea poate avea o supunere autentică; numai cu o supunere autentică față de Dumnezeu, omenirea poate avea o consacrare autentică; numai printr-o consacrare veritabilă față de Dumnezeu, omenirea poate avea o răsplată necondiționată și fără plângere; numai cu încredere și dependență autentice, înțelegere și grijă autentice, supunere autentică, consacrare și răsplată autentice, poate ajunge omenirea să cunoască cu adevărat firea și esența lui Dumnezeu și să cunoască identitatea Creatorului; numai când a ajuns cu adevărat să cunoască pe Creator, poate omenirea să trezească în ea însăși

adorare și supunere autentice; numai când are o adorare și o supunere adevărată față de Creator, va fi capabilă omenirea să dea deoparte căile cele rele, adică să evite răul.

Aceasta constituie întregul proces al „temerii de Dumnezeu și evitării răului” și este, de asemenea, conținutul în întregime al temerii de Dumnezeu și evitării răului. Aceasta este calea care trebuie traversată pentru a ajunge la teama de Dumnezeu și evitarea răului.

„Teama de Dumnezeu și evitarea răului” și cunoașterea lui Dumnezeu sunt legate în mod indivizibil de o mulțime de fire, iar legătura dintre ele este evidentă. Dacă cineva dorește să ajungă la evitarea răului, trebuie mai întâi să aibă teamă reală față de Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la o teamă reală față de Dumnezeu, trebuie să aibă mai întâi cunoaștere reală a lui Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu, trebuie să trăiască mai întâi cuvintele lui Dumnezeu, să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiască certarea și disciplina lui Dumnezeu, mustrarea și judecata Lui; dacă cineva dorește să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să se întâlnească întâi față în față cu cuvintele lui Dumnezeu, să ajungă față în față cu Dumnezeu și să-L roage pe Dumnezeu să-i asigure oportunități de a experimenta cuvintele Sale sub forma a tot felul de medii care implică oameni, evenimente, obiecte; dacă cineva dorește să se întâlnească față în față cu Dumnezeu și cu cuvintele lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să aibă o inimă simplă și cinstită, disponibilitatea de a accepta adevărul, voința de a suporta suferința, rezoluția și curajul de a evita răul și aspirația de a deveni o ființă creată autentică… În acest fel, mergând mai departe pas cu pas, te vei apropia tot mai mult de Dumnezeu, inima ta va deveni tot mai curată și viața ta și valoarea de a fi viu vor deveni, după ce ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu, tot mai semnificative și ceara tot mai strălucitoare. Până când, într-o bună

zi, vei simți că Creatorul nu mai este o enigmă, că Creatorul nu a fost niciodată ascuns de tine, că Creatorul nu Și-a ascuns niciodată fața de tine, că Creatorul nu este deloc departe de tine, că Creatorul nu mai este Cel după care tânjești în mod constant în gândurile tale, ci Cel pe care nu-L poți ajunge cu sentimentele tale, că El este într-adevăr și cu adevărat paza permanentă la dreapta si la stânga ta, asigurându-ți viața si controlându-ți destinul. El nu se află la orizontul îndepărtat, nici nu S-a ascuns sus în nori. El este chiar lângă tine, prezidând peste toate ale tale, El este tot ceea ce ai și El este singurul lucru pe care îl ai. Un astfel de Dumnezeu îți permite să-L iubești din inimă, să te agăți de El, să-L ții aproape, să-L admiri, să te temi că-L pierzi și să nu fii dispus să mai renunți la El, să te mai răzvrătești împotriva Lui, ori să-L mai eviți ori să-L ții la distanță. Tot ce vrei tu e să-ți pese de El, să I te supui, să răsplătești tot ce-ți dă El și să te supui stăpânirii Lui. Să nu mai refuzi să fii ghidat, să fii aprovizionat, supravegheat și ținut de El, să nu mai respingi ceea ce El dictează și stabilește pentru tine. Tot ce vrei este să-L urmezi, să fii în compania Lui; tot ce vrei este să-L accepți ca pe singura și unica ta viață, să-L accepți ca pe singurul și unicul tău Domn, singurul și unicul tău Dumnezeu.

18 august 2014

Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa

Precum sutele de milioane de alți oameni care Îl urmează pe Domnul Isus Hristos, noi respectăm legile și poruncile Bibliei, ne bucurăm de harul abundent al Domnului Isus Hristos, ne adunăm împreună, ne rugăm, dăm slavă și servim în numele Domnului Isus Hristos – și toate acestea le facem sub protecția și grija Domnului. Deseori suntem slabi și deseori suntem și puternici. Credem că toate acțiunile noastre sunt în conformitate cu învățăturile Domnului. Se înțelege de la sine, atunci, că noi credem, de asemenea, despre noi înșine că suntem pe calea de a urma voia Tatălui din ceruri. Tânjim după întoarcerea Domnului Isus, după coborârea Lui glorioasă, după sfârșitul vieții noastre pe pământ, după apariția Împărăției și după tot, așa cum a fost prezis în Cartea Apocalipsei: Domnul sosește, aduce dezastru și răsplătește binele și îi pedepsește pe cei răi și îi înalță pe toți aceia care Îl urmează și care se bucură de întoarcerea Sa, pentru a-L întâlni în văzduh. De câte ori ne gândim la aceasta, nu putem decât să fim copleșiți de emoție, bucuroși că ne-am născut în zilele de pe urmă și că avem marele noroc de a fi martori ai venirii Domnului. Deși am suferit persecuție, am obținut în schimb o „glorie excepțională și eternă”. Ce binecuvântare! Toată această dorință și acest har trimis de Domnul ne face, constant, atenți la rugăciune și mai sârguincioși când ne adunăm împreună. Poate următorul an, poate mâine și poate într-un interval de timp mai scurt decât își poate imagina omul, Domnul va coborî deodată, apărând într-un grup de oameni care L-au așteptat cu multă nerăbdare. Ne repezim să ajungem unul în fața celuilalt, niciunul dispus să rămână în urmă, de dragul de a fi în primul grup care va privi apariția Domnului, de a fi printre aceia care sunt răpiți. Am dat totul, nepăsători față de cost, pentru venirea acestei

zile; unii renunțând la slujbe, unii abandonându-și familiile, unii renunțând la căsătorie, iar unii donându-și chiar toate economiile. Ce acte de devotament lipsite de egoism! O astfel de sinceritate și loialitate sigur îi depășește chiar și pe sfinții din epocile trecute! Așa cum Domnul trimite harul asupra oricui binevoiește și arată milă față de oricine binevoiește, actele noastre de devotament și de sacrificiu, credem noi, au fost demult văzute de ochii Săi. Astfel, rugăciunile noastre din inimă au ajuns, de asemenea, la urechile Lui și avem încredere că Domnul ne va oferi răsplată pentru dăruirea noastră. În plus, Dumnezeu fusese darnic cu noi înainte de a crea lumea și nimeni nu ne poate lua binecuvântările și promisiunile pe care ni le-a dat. Noi, cu toții, ne facem planuri de viitor și, cum era de așteptat, am făcut din dăruirea și sacrificiul nostru monezi de schimb sau capital pentru răpirea noastră, ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh. Ba mai mult, fără cea mai mică ezitare, ne-am plasat pe tronul viitorului, pentru a fi în fruntea tuturor neamurilor și popoarelor sau pentru a domni ca regi. Toate acestea le considerăm ca pe un dat, ca pe ceva care este de așteptat.

Îi disprețuim pe toți cei care sunt împotriva Domnului Isus; toată finalitatea lor va fi anihilarea. Cine le-a spus să nu creadă că Domnul Isus este Mântuitorul? Desigur, există momente când Îl imităm pe Domnul Isus, fiind plini de compasiune față de oamenii lumii, căci ei nu înțeleg și este drept să fim toleranți și iertători față de ei. Tot ceea ce facem este conform cuvintelor din Biblie, căci tot ceea ce nu se conformează cu Biblia este heterodoxie și erezie. O credință de acest fel este adânc înrădăcinată în mintea fiecăruia dintre noi. Domnul nostru este în Biblie și, dacă noi nu ne îndepărtăm de Biblie, nu ne vom îndepărta de Domnul; dacă respectăm acest principiu, vom câștiga mântuirea. Ne îmboldim unul pe celălalt, fiecare susținându-l pe celălalt și, de fiecare dată când ne adunăm, sperăm că tot ceea ce spunem și facem este în conformitate cu intențiile Domnului

și va fi acceptat de Domnul. În ciuda ostilității severe a mediului nostru, inimile noastre sunt pline de încântare. Când ne gândim la binecuvântările care sunt atât de la îndemână, există ceva ce nu putem lăsa deoparte? Există ceva de care ezităm să ne despărțim? Toate acestea se înțeleg de la sine și toate acestea se află sub privirea atentă a lui Dumnezeu. Noi, o mână de sărmani care au fost ridicați din grămada de bălegar, suntem exact la fel ca toți adepții obișnuiți ai Domnului Isus, visând să fim răpiți, binecuvântați și să conducem toate neamurile. Corupția noastră a fost dezvăluită în ochii lui Dumnezeu, iar dorințele și lăcomia noastră au fost condamnate în ochii lui Dumnezeu. Totuși, toate acestea se întâmplă într-un mod atât de firesc și atât de logic, încât niciunul dintre noi nu se întreabă dacă dorințele noastre sunt corecte, cu atât mai puțin vreunul dintre noi se îndoiește de acuratețea a tot ceea ce credem. Cine poate ști intențiile lui Dumnezeu? Nu știm să căutăm exact pe ce fel de cale merge omul sau să explorăm și cu atât mai puțin suntem interesați să cercetăm. Căci nouă nu ne pasă decât dacă putem fi răpiți, dacă putem fi binecuvântați, dacă există un loc pentru noi în Împărăția Cerurilor și dacă vom avea o parte din apa râului vieții și din fructul copacului vieții. Nu credem oare noi în Domnul și nu suntem oare urmași ai Domnului de dragul obținerii acestor lucruri? Păcatele noastre au fost iertate, ne-am căit, am băut din paharul amar de vin și ne-am luat crucea în spate. Cine poate spune că Domnul nu va accepta prețul pe care l-am plătit? Cine poate spune că nu am pregătit destul ulei? Nu dorim să fim acele fecioare nechibzuite sau una dintre acelea care sunt părăsite. În plus, ne rugăm constant, cerându-I Domnului să ne ferească de-a fi induși în eroare de hristoși falși, căci se spune în Biblie: „Atunci, de vă va zice cineva «Iată, aici e Hristos, sau acolo!», să nu credeți. Că se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni ca să inducă în eroare, de se va putea, și pe cei aleși” (Matei 24:23-24). Noi am

memorat cu toții aceste versete ale Bibliei; le cunoaștem pe de rost și le considerăm o comoară prețioasă ca viața și o scrisoare de credit care decide dacă putem fi mântuiți sau răpiți…

Timp de mii de ani, cei vii au murit, luându-și dorințele și visele cu ei, dar nimeni nu știe cu adevărat dacă s-au dus în Împărăția Cerurilor. Cei morți se întorc, uitând toate poveștile care s-au întâmplat odată și încă urmează învățăturile și căile înaintașilor. Și în acest fel, pe măsură ce anii trec și zilele se scurg, nimeni nu știe dacă Domnul Isus, Dumnezeul nostru, acceptă cu adevărat tot ceea ce facem noi. Tot ce putem să facem este să așteptăm cu nerăbdare să avem un rezultat și să speculăm despre tot ce se va întâmpla. Totuși, Dumnezeu Și-a păstrat tăcerea pe toată perioada, nearătându-ni-Se niciodată, nevorbindu-ne niciodată. Și astfel, urmând Biblia și în conformitate cu semnele, emitem judecăți în mod intenționat despre intențiile și firea lui Dumnezeu. Ne-am obișnuit cu tăcerea lui Dumnezeu; ne-am obișnuit cu măsurarea binelui și a răului din purtarea noastră, prin intermediul propriului mod de gândire; ne-am obișnuit să ne bazăm pe cunoașterea noastră, pe noțiunile și principiilor noastre etice, în locul cerințelor avute de Dumnezeu pentru noi; ne-am obișnuit să ne bucurăm de harul lui Dumnezeu; ne-am obișnuit ca Dumnezeu să ne ofere ajutor de câte ori avem nevoie; ne-am obișnuit să întindem mâinile către Dumnezeu pentru toate lucrurile și să Îi dăm ordine lui Dumnezeu; ne-am obișnuit, de asemenea, să ne conformăm regulamentelor, să nu dăm atenție modului în care Duhul Sfânt ne conduce, ba mai mult, ne-am obișnuit cu zile în care suntem propriul nostru stăpân. Credem într-un astfel de Dumnezeu, pe care nu L-am întâlnit niciodată față în față. Întrebări despre cum e firea Sa, ce are El și ce este, cum este înfățișarea Sa, dacă Îl vom recunoaște sau nu când sosește și așa mai departe – niciuna dintre acestea nu are importanță. Ceea ce este important este că El este în inimile noastre,

că noi toți Îl așteptăm și că e suficient că suntem capabili să ne imaginăm că El este așa sau așa. Ne apreciem credința și ne prețuim spiritualitatea. Privim toate lucrurile ca fiind bălegar și le călcăm în picioare. Pentru că noi suntem credincioșii Domnului glorios, indiferent cât de lungă și grea este călătoria, indiferent ce greutăți și pericole se vor abate asupra noastră, nimic nu ne poate opri pașii în timp ce îl urmăm pe Domnul. „Râul apei vieții, scânteind ca și cristalul. El ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului […]. Pe fiecare mal al râului se afla pomul vieții, care făcea roade de douăsprezece ori, dându-și rodul o dată în fiecare lună. Frunzele pomului erau pentru vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nimic blestemat acolo. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în cetate, iar robii Lui I se vor închina. Îi vor vedea fața, iar Numele Lui va fi pe frunțile lor. Nu va mai fi noapte, nu vor mai avea nevoie de lumina lămpii și nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Ei vor domni în vecii vecilor” (Apocalipsa 22:1-5). De fiecare dată când cântăm aceste cuvinte, inimile noastre sunt pline de bucurie și satisfacție nemărginită, iar lacrimi ne curg din ochi. Mulțumiri fie Domnului pentru că ne-a ales, mulțumiri fie Domnului pentru harul Său. El ne-a dat rod însutit în această viață și El ne-a dat viață eternă în lumea care va să vină. Dacă El ne-ar cere acum să murim, noi am face-o fără cea mai mică plângere. O, Doamne! Te rugăm, vino curând! Având în vedere cu câtă disperare tânjim după Tine și că ne-am lepădat de toate pentru Tine, nu mai întârzia niciun minut, nicio secundă.

Dumnezeu e tăcut și nu ni S-a arătat niciodată, totuși, lucrarea Sa nu a încetat niciodată. El supraveghează întregul pământ și poruncește tuturor lucrurilor și Se uită la toate cuvintele și faptele omului. Își desfășoară gestionarea în etape chibzuite și conform planului Său, în tăcere și fără efecte dramatice, totuși, pașii Săi se apropie, unul câte unul, tot mai mult de omenire, iar scaunul Său de judecător este așezat în univers cu viteza

fulgerului, după care tronul Său coboară imediat printre noi. Ce scenă măreață este aceea, ce tablou grandios și solemn! Precum un porumbel și precum un leu care rage, Duhul vine printre noi. El este înțelepciune, El este dreptate și măreție, El vine pe ascuns printre noi, exercitând autoritate și plin de iubire și milă. Nimeni nu este conștient de sosirea Sa, nimeni nu întâmpină cu bucurie sosirea Sa, ba mai mult, nimeni nu știe tot ceea ce urmează să facă El. Viața omului continuă ca înainte, inima sa cu nimic nu diferită, iar zilele se scurg ca de obicei. Dumnezeu trăiește printre noi, un om ca alți oameni, ca unul dintre cei mai neglijabili adepți și un credincios obișnuit. El are propriile îndeletniciri, propriile Sale scopuri; ba mai mult, El are divinitatea pe care nu o au oamenii obișnuiți. Nimeni nu a observat existența divinității Sale și nimeni nu a perceput diferența dintre esența Sa și cea a omului. Trăim împreună cu El, fără limite și fără frică, căci în ochii noștri, El nu este decât un credincios neglijabil. El ne urmărește fiecare mișcare și toate gândurile și ideile noastre sunt dezvăluite înaintea Lui. Nimeni nu se interesează de existența Sa, nimeni nu își imaginează nimic despre funcția Sa, ba mai mult, nimeni nu are nici cea mai vagă bănuială despre identitatea Lui. Tot ceea ce facem este să ne continuăm îndeletnicirile, ca și cum El nu are nimic de-a face cu noi…

Întâmplător, Duhul Sfânt exprimă un pasaj de cuvinte „prin” El și, chiar dacă pare foarte neașteptat, recunoaștem, totuși, că aceasta este o cuvântare care vine de la Dumnezeu și o acceptăm cu dragă inimă de la Dumnezeu. Aceasta este deoarece, indiferent cine exprimă aceste cuvinte, atât timp cât ele vin de la Duhul Sfânt, ar trebui să le acceptăm și nu le putem nega. Următoarea vorbire ar putea veni prin mine sau prin tine sau prin altcineva. Oricine e, harul lui Dumnezeu este în toate. Totuși, indiferent cine este, nu putem să ne închinăm acestei persoane, căci orice ar fi, această persoană nu are cum să fie Dumnezeu, nici nu vom alege în niciun fel o

persoană obișnuită precum aceasta să ne fie Dumnezeu. Dumnezeul nostru este măreț și onorabil; cum ar putea să stea în locul Său o persoană atât de neimportantă? Mai mult decât atât, noi așteptăm ca Dumnezeu să vină și să ne ducă înapoi în Împărăția Cerurilor, așadar, cum ar putea cineva atât de neimportant să fie capabil de o sarcină atât de importantă și de dificilă? Dacă Domnul vine din nou, trebuie să fie pe un nor alb, astfel încât să-L vadă toate mulțimile. Ce glorios va fi acest lucru! Cum e posibil ca El să se poată ascunde pe furiș într-un grup de oameni obișnuiți?

Și totuși, este această persoană obișnuită, ascunsă în mijlocul oameni, cea care face noua lucrare de a ne mântui. El nu ne oferă nicio explicație, nici nu ne spune de ce a venit, ci doar face lucrarea pe care intenționează El să o facă în etape chibzuite și conform planului Său. Cuvintele și cuvântările Sale devin tot mai frecvente. De la consolări, îndemnuri, reamintiri și avertizări, până la reproșuri și disciplinare; de la un ton care este blând și domol, până la cuvinte care sunt aprige și mărețe – toate conferă omului milă și îi inspiră îngrijorare. Tot ceea ce El spune își găsește ecou în secretele ascunse profund în interiorul nostru; cuvintele Sale ne înțeapă inimile, ne înțeapă duhurile și ne lasă copleșiți de o rușine insuportabilă, de-abia știind unde să ne ascundem. Începem să ne întrebăm dacă Dumnezeul din inima acestei persoane ne iubește cu adevărat și ce anume pune la cale. Poate că putem fi răpiți doar după îndurarea acestor suferințe? În mințile noastre calculăm… referitor la destinația ce va veni și referitor la viitoarea noastră soartă. Totuși, ca înainte, niciunul dintre noi nu crede că Dumnezeu S-a întrupat deja, ca să lucreze în mijlocul nostru. Chiar dacă El ne-a însoțit atât de mult timp, chiar dacă El a rostit deja atât de multe cuvinte față în față cu noi, tot nu dorim să acceptăm un om atât de obișnuit ca Dumnezeul viitorului nostru și cu atât mai puțin suntem dispuși să încredințăm viitorul și soarta noastră acestei persoane atât de

neimportante. De la El ne bucurăm de o sursă infinită de apă vie și prin El trăim față în față cu Dumnezeu. Dar suntem recunoscători doar pentru harul Domnului Isus din ceruri și nu am ținut niciodată cont de sentimentele acestei persoane obișnuite, care este umplută de divinitate. Totuși, ca înainte, El Își face lucrarea ascuns în trup, cu smerenie, exprimând ce are în adâncul inimii, parcă insensibilă la refuzul omenirii față de El, parcă veșnic iertând infantilitatea și ignoranța omului și veșnic îngăduitor cu atitudinea lipsită de evlavie a omului față de El.

Fără ca noi să știm, acest om neglijabil ne-a condus dintr-o etapă în alta a lucrării lui Dumnezeu. Trecem prin nenumărate încercări, suportăm nenumărate certări și suntem testați prin moarte. Învățăm despre firea dreaptă și măreață a lui Dumnezeu, ne bucurăm, de asemenea, de iubirea și mila Lui, ajungem să apreciem marea putere și înțelepciune a lui Dumnezeu, vedem frumusețea lui Dumnezeu și privim intenția fierbinte a lui Dumnezeu de a mântui omul. După cum spun cuvintele acestei persoane obișnuite, ajungem să cunoaștem firea și esența lui Dumnezeu, să înțelegem intențiile lui Dumnezeu, să cunoaștem natura-esență a omului și vedem calea spre mântuire și desăvârșire. Cuvintele Sale ne fac să „murim” și ne fac să „renaștem”; cuvintele Sale ne consolează, totuși, ne lasă copleșiți de vină și de un sentiment de datorie; cuvintele Sale ne aduc bucurie și pace, dar și durere nesfârșită. Uneori, suntem precum mieii la tăiere în mâinile Sale; uneori, suntem precum lumina ochilor Lui și ne bucurăm de iubirea Sa blândă; uneori, suntem precum dușmanul Său și, sub privirea Lui, suntem transformați în cenușă de mânia Sa. Suntem rasa umană mântuită de El, suntem viermii din ochii Lui și suntem mieii pierduți pe care, zi și noapte, El își pune în gând să îi găsească. El este milos față de noi, El ne disprețuiește, El ne înalță, El ne consolează și ne îndeamnă, El ne îndrumă, El ne luminează, El ne mustră și ne disciplinează și El chiar ne și blestemă.

Zi și noapte, nu încetează să Se îngrijoreze pentru noi și ne protejează și are grijă de noi zi și noapte, nepărăsindu-ne niciodată, ci Își varsă sângele inimii Sale de dragul nostru și plătește orice preț pentru noi. Printre cuvântările acestui trup mic și obișnuit, noi ne-am bucurat de întregimea lui Dumnezeu și am privit destinația pe care Dumnezeu ne-a acordat-o. În ciuda acestui lucru, mândria încă stârnește probleme în inimile noastre și tot nu suntem dispuși să acceptăm în mod activ o persoană ca aceasta drept Dumnezeul nostru. Deși El ne-a dat atât de multă mană, atât de multe de care să ne bucurăm, niciuna dintre acestea nu poate lua locul Domnului în inimile noastre. Onorăm identitatea specială a acestei persoane și statutul doar cu mare reticență. Atât timp cât El nu deschide gura ca să ne ceară să recunoaștem că El este Dumnezeu, noi nu vom lua asupra noastră să Îl recunoaștem drept Dumnezeul care va sosi curând și care, totuși, a lucrat atât de mult timp în mijlocul nostru.

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa de a vorbi și, în mod involuntar, începem să ne interesăm de cele mai lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El Își varsă sângele inimii Sale în numele nostru, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar împietrirea și răzvrătirea noastră varsă lacrimi și sânge din inima Sa. Acest fel de a fi și a avea nu aparține unei persoane obișnuite, nici nu poate fi avut sau obținut de nicio ființă umană coruptă. El arată îngăduința și răbdarea pe care nicio persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este ceva cu care este

înzestrată orice ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate gândurile noastre, sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre, sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția omenirii, sau vorbi și lucra asupra noastră astfel, în numele lui Dumnezeu din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate mântui de robia Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnurile lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam, și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea spre mântuire. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviate: această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața! El ne-a îngăduit să trăim din nou și să vedem lumina și ne-a oprit inimile noastre de la rătăcire. Ne-am întors în casa lui Dumnezeu, ne-am întors înaintea tronului Său, suntem față în față cu El, am văzut înfățișarea Sa și drumul care ne așteaptă. În acest moment, inimile noastre sunt complet cucerite de El; nu ne mai îndoim de cine este El, nu ne mai opunem lucrării Sale și cuvântului Său și cădem, prosternați,

înaintea Lui. Nu ne dorim nimic mai mult decât să călcăm pe urmele lui Dumnezeu pentru tot restul vieții noastre și să fim desăvârșiți de El și să Îi răsplătim harul și să-I răsplătim iubirea pentru noi și să ne supunem aranjamentelor și orchestrărilor Sale, să cooperăm cu lucrarea Lui și să facem tot ce putem pentru a finaliza ceea ce El ne încredințează.

Să fim cuceriți de Dumnezeu este precum un concurs de arte marțiale.

Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu ne lovește în unul din punctele noastre letale, lăsându-ne răniți și copleșiți de groază. El expune noțiunile, închipuirile și firea noastră coruptă. De la tot ceea ce spunem și facem și până la fiecare dintre gândurile și ideile noastre, natura-esență personală e dezvăluită în cuvintele Sale, aducându-ne într-o stare de frică și tremurând, fără să avem unde să ne ascundem rușinea. Pe rând, El ne spune nouă despre toate acțiunile noastre, scopurile și intențiile noastre, chiar și despre firea coruptă pe care noi înșine nu am descoperit-o niciodată, făcându-ne să simțim că suntem expuși în toată imperfecțiunea noastră infamă și, chiar mai mult, complet cuceriți. El ne judecă pentru că I ne opunem, ne mustră pentru că-L hulim și condamnăm și ne face să simțim că, în ochii Lui, nu avem nicio trăsătură salvatoare, că suntem Satana în viață. Speranțele noastre sunt năruite; nu mai îndrăznim să emitem nicio pretenție nerezonabilă față de El sau să avem vreo intenție cu El și chiar și visele noastre dispar peste noapte. Acesta este un fapt pe care nimeni dintre noi nu și-l poate imagina și pe care niciunul dintre noi nu îl poate accepta. Preț de un moment, ne pierdem echilibrul intern și nu știm cum să continuăm pe drumul care ne așteaptă, nici cum să continuăm în credințele noastre. Pare că a noastră credință a revenit la zero și că nu L-am întâlnit niciodată pe Domnul Isus sau că nu am ajuns să Îl cunoaștem. Totul din fața ochilor noștri ne umple de nedumerire și ne face să oscilăm indecișii. Suntem consternați, suntem dezamăgiți și, adânc în inimile noastre, există furie și

rușine de nestăvilit. Încercăm să ne descărcăm, să găsim o cale de scăpare, ba mai mult, să continuăm să Îl așteptăm pe Mântuitorul nostru Isus și să Îi putem spune ce avem pe suflet. Deși există momente când părem în exterior să fim pe picior de egalitate, nici încrezuți, nici umili, în inimile noastre suntem afectați de un sentiment de pierdere pe care nu l-am mai simțit niciodată. Deși uneori putem părea neobișnuit de calmi pe dinafară, mințile noastre sunt învolburate de chin, ca o mare furtunoasă. Judecata și mustrarea Lui ne-au dezbrăcat de speranțele și visele noastre, punând capăt dorințelor noastre extravagante și făcându-ne refractari în a crede că El este Mântuitorul și că e capabil să ne mântuiască. Judecata și mustrarea Lui au deschis un abis între noi și El, unul atât de adânc încât nimeni nu este dispus să îl treacă. Judecata și mustrarea Lui sunt prima dată când am suferit un astfel de mare regres, o astfel de mare umilință în viețile noastre. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut cu adevărat să apreciem onoarea și intoleranța lui Dumnezeu față de ofensa omului, comparativ cu care suntem extrem de josnici, extrem de impuri. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut să realizăm pentru prima dată cât de aroganți și pompoși suntem și cum omul nu va fi niciodată egalul lui Dumnezeu sau la același nivel cu Dumnezeu. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut să tânjim să nu mai trăim cu o astfel de fire coruptă, să ne eliberăm de această natură-esență pe cât de curând posibil și să încetăm să mai fim josnici și detestabili pentru El. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut fericiți să ne supunem cuvintelor Sale ți să le ascultăm, fără să ne mai răzvrătim împotriva orchestrărilor și rânduielilor Lui. Judecata și mustrarea Lui ne-au dat încă o dată dorința de a supraviețui și ne-au făcut fericiți să-L acceptăm drept Mântuitorul nostru… Am ieșit din lucrarea de cucerire, din iad, din valea umbrei morții… Dumnezeu Atotputernicul ne-a câștigat, pe acest grup de oameni! El a triumfat asupra Satanei și Și-a învins mulțimile de dușmani!

Suntem doar un grup obișnuit de oameni stăpâniți de o fire satanică stricată, cei predestinați de Dumnezeu din vechime și cei în nevoie pe care Dumnezeu i-a ridicat din grămada de bălegar. Cândva, L-am respins și condamnat pe Dumnezeu, dar acum am fost cuceriți de El. De la Dumnezeu, am primit viață și calea vieții veșnice. Indiferent unde putem fi pe pământ, orice persecuții și nenorociri suportăm, nu putem fi despărțiți de mântuirea lui Dumnezeu Atotputernic. Căci El este Creatorul nostru și singura noastră răscumpărare!

Iubirea lui Dumnezeu avansează precum apa unui izvor și îți este dată ție, și mie, și celorlalți și tuturor celor care chiar caută adevărul și așteaptă apariția lui Dumnezeu.

Exact cum soarele și luna răsar pe rând, lucrarea lui Dumnezeu nu încetează niciodată și este îndeplinită asupra ta, asupra mea, asupra celorlalți și asupra tuturor celor care calcă pe urmele lui Dumnezeu și Îi acceptă judecata și mustrarea.

23 martie 2010

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org